

Giới thiệu Cô Dâu Mười Chín Tuổi

Thể loại: Ngôn tình Hiện đại

Nguồn: Raw + Convert: ngocquynh520

Editor: Mẹ Bầu

Betaer: Mẹ Bầu

Năm Tổng Ương Ương vừa tròn mười chín tuổi đã phải nghe theo sự sắp xếp của gia tộc gả cho Đại thiếu gia của Trần thị là Trần Tấn Nhiên.

Hôn lễ được tổ chức hoành tráng, giống như trong huyền thoại, khiến cho tất cả mọi người trong thành phố đều rung động và hâm mộ, nhưng ai biết được rằng đây lại là khởi đầu của cuộc hôn nhân đầy đau khổ của Tổng Ương Ương.

Bởi vì chán ghét sự sắp đặt hôn nhân của gia tộc và cha mẹ mà ngay sau buổi lễ Trần Tấn Nhiên liền mất tích. Hơn ba năm sau khi kết hôn anh cũng chưa từng xuất hiện một lần ở tân phòng.

Ngoại trừ những buổi yến tiệc trong đại cuối năm của gia tộc, ngoại trừ ngày mừng thọ của hai bên cha mẹ, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng được gặp gỡ người chồng của mình. Mà anh dù ngay bên cạnh cô cũng chưa từng liếc mắt nhìn cô một lần.

Sau ba năm cưới cô, anh vẫn không biết rõ được hình dạng của cô như thế nào. Tổng Ương Ương lúc đầu còn tràn đầy sự chờ mong, nhưng về sau trái tim cô cũng dần dần nguội lạnh như tro tàn. Cuối cùng sau ba năm sống trong tình trạng như vậy, cô quyết định ra đi. Ở một nơi hẻo lánh, dưới sự trợ giúp của những người bạn tốt, cô bắt đầu cuộc sống mới.

Cô mở một quán cà phê nho nhỏ, phong cách đặc biệt yên tĩnh và thư thái. Ngẫu nhiên thời gian này Trần Tấn Nhiên lại trở thành khách quen ở chỗ đó. Bọn họ dần dần quen biết, nói chuyện với nhau thật vui. Chỉ là anh chợt có chút nghi hoặc, thực sự chưa bao giờ nghĩ tới, người phụ nữ trong sáng như ánh nắng ban mai, dịu dàng xinh đẹp đang ở trước mắt mình kia, lại chính là người vợ mà anh đã lạnh nhạt suốt ba năm. Anh hỏi ý kiến cô về sự bất đồng của người phụ nữ, cô chỉ mỉm cười đối với anh, chân thành nói ra những cách nhìn và quan điểm chân thật nhất. Chỉ chớp mắt một cái, nhưng lệ đã rơi đầy mặt.

Trần Tấn Nhiên, chẳng lẽ anh vẫn một mực không nhận ra rằng, tôi là vợ của anh chứ không phải một con rối chỉ biết theo sự điều khiển của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Đêm tân hôn, chú rể rời đi cùng người phụ nữ khác (1)

Một buổi hôn lễ xa hoa tựa như trong một giấc mộng, bận rộn suốt một ngày trời, rốt cục đến khi Ương Ương có thể ngồi ở trong phòng tân hôn để nghỉ ngơi và uống một chén nước, thì đã là mười giờ khuya rồi.

Người chồng của cô, Trần Tấn Nhiên lúc này đang tiễn tân khách ra về, khoảng chừng qua nửa giờ nữa, chắc là anh cũng sẽ trở về phòng thôi. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người bọn họ.

Ương Ương ngồi ở trên ghế sa lon, chiếc áo cưới trắng nõn giống như đám mây trải rộng ra đầy trời, uốn lượn trên mặt thảm màu đỏ thẫm. Căn phòng này rộng phải đến trên một trăm mét vuông. Đồ ở trong phòng ngủ nằm ở vị trí đón ánh mặt trời tốt nhất, lọt vào trong tầm mắt của người xem trước nhất, thu hút ánh mắt của người ta nhất, chính là chiếc giường nước (*) hình trái tim cực kỳ to kia. Ương Ương liếc nhìn một cái, lập tức mặt đỏ tím đập như trống làng một hồi.

(*) Giường nước: Loại giường nước cổ điển, nước được bơm đầy vào bên trong lớp đệm, khi nằm lên nó mang lại cho người dùng cảm giác bông bênh khó tả, rất tuyệt vời, giúp người ta có thể xả hết căng thẳng trong người. Hiện nay, loại giường nước hiện đại sử dụng nước như là một nhân tố trang trí, phao nước được đặt vào bên trong một bộ khung đệm đẹp mắt và sang trọng, khi bạn leo lên và nằm vào thì toàn bộ cơ thể sẽ được bao bọc bởi làn nước ấm áp. Mang lại cho người dùng cảm giác như đang ngâm mình trong bồn tắm mà chẳng phải dính một chút nước nào.

Nghĩ đến lời nói của mẹ chồng khi đưa cô đến bên cái giường này, gương mặt của cô không khỏi đỏ bừng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương thoáng cái đã trở nên đỏ bừng giống như quả táo. Cô cuống quýt dùng bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh do đã từng ôm vào cái ly để đồ uống lạnh áp lên gò má nóng hổi của chính mình. Xúc cảm lạnh buốt kia làm cho cô cảm thấy dễ chịu nhiều hơn.

Sau ngày cô đính hôn, mẹ đã cho cô nói rất nhiều điều sau khi kết hôn cần phải làm. Tuổi của Ương Ương còn quá nhỏ, vẫn còn là một cô bé ngoan chỉ

biết luôn vui đầu vào chuyện học hành, đương nhiên là cứ tỉnh tỉnh mê mê, hơn nữa cô còn được mấy cái anh trai của mình bảo vệ quá tốt, nên ở trường học cô cũng chưa từng kết giao với bạn trai bao giờ.

Cho nên đối với chuyện nam nữ, trong nội tâm cô có đầy những sự hiếu kỳ, và mang theo sự sợ hãi nồng đậm.

Chỉ cần thoáng nghĩ đến chuyện cô phải để thân thể trần truồng chui vào trong một cái chăn, cùng nằm với một người đàn ông lạ lẫm, trong nội tâm Ương Ương liền thấy cả người cứ run rẩy từng hồi từng hồi.

Cô cảm thấy có rất nhiều điều khó xử, hai con người hoàn toàn xa lạ như vậy, làm sao có thể không mặc quần áo mà lại có thể ôm nhau ở cùng một chỗ được chứ? Cho dù người đàn ông kia có là người chồng của mình đi nữa, cô cũng cảm thấy rất sợ hãi.

Hôm nay, trong buổi hôn lễ, cô vẫn luôn ở trong trạng thái ngơ ngẩn, ngay cả bộ dáng người chồng của mình thế nào, diện+dan+le+quy+don+com cô cũng không thể nhìn cho rõ ràng, hay nói đúng hơn, cô hoàn toàn không dám nhìn vào anh. Bất quá Ương Ương chỉ mơ hồ nhớ được là anh rất cao, rất lạnh lùng, mặc bộ lễ phục màu trắng, trông anh thật giống như là một vị bạch mã hoàng tử vậy.

Thời điểm anh nắm tay của cô, cô mơ hồ cảm nhận được bàn tay của anh mới ấm áp mềm mại làm sao, còn có thời điểm anh hôn cô sau hai người khi trao nhẫn cưới cho nhau nữa, sự tiếp xúc ngắn ngủi này đã làm cho cô gần như đầu váng mắt hoa... môi của anh rất mềm mại, còn có một chút mát lạnh nữa.

Ương Ương nghĩ đến nụ hôn trong buổi hôn lễ kia, mặt mày lại thấy nóng rực một hồi, tim đập mạnh như trống làng.

Con người đó, chính là người đàn ông trong truyền thuyết vẫn được mệnh danh là sát thủ của phụ nữ, chính là Trần Tấn Nhiên, lại sẽ là chồng của cô sao?

Cho đến tận bây giờ Ương Ương vẫn còn có cảm giác như bản thân mình đang ở trong cõi mộng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Đêm tân hôn, chú rể rời đi cùng người phụ nữ khác (2)

Cô ngồi ở đó chốc lát, vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân của Trần Tấn Nhiên, Ương Ương cảm thấy lớp phấn son hóa trang dày cộp ở trên mặt lúc này làm cho cô thấy hết sức không thoải mái, cô liền đi đến trước bàn trang điểm để tẩy trang. Kỳ thật chính cô cũng không yêu thích gì chuyện trang điểm dày đặc như vậy, chỉ là vì mẹ cô nói, cô tuổi còn quá nhỏ mà Trần Tấn Nhiên đã hai mươi bảy tuổi rồi. Nếu như không trang điểm cho cô có chút thành thực quyến rũ một chút, sợ rằng thoát nhìn hai người sẽ hết sức không cân xứng.

Cho nên hiện tại, cả gương mặt của cô thoát nhìn giống như đang mang chiếc mặt nạ trắng hèn, trên mặt trát đủ mọi màu sắc sặc sỡ.

Ương Ương thở dài, đổ dầu tẩy trang vào miếng bông vải dùng để tẩy trang nhìn vào cái gương ở phía đối diện, lau lớp hóa trang trên đôi mắt trước. Cô lau lớp thuốc chài mi màu đen trên hàng lông mi và lớp viền quanh mí mắt. Đôi mắt xinh đẹp trong veo như nước của cô liền biến thành hai quầng đen thật to như cặp mắt của con gấu mèo...

Mà lúc này, bên ngoài phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa...

Cốc cốc cốc, ba tiếng vang lên sau đó liền dừng lại.

Ương Ương lập tức thả cái tấm bông và cái gương nhỏ trong tay ra, từ từ đứng lên... có phải là, có phải là người chồng của cô đã đến rồi không?

Ương Ương chỉ cảm thấy tim mình cứ đập thình thịch, ngoại trừ người chồng của mình, kỳ thật cô cũng không có thể nghĩ ra được một người nào khác. Bố chồng, mẹ chồng cô, sau khi tham gia buổi hôn lễ đã trở về Singapore rồi, mẹ và cha của cô đương nhiên không có lý do nào để ở lại nơi này, cho nên...

Ương Ương hít một hơi thật sâu, hắng giọng mở miệng nói: "Xin chờ một chút, em sẽ ra mở cửa ngay đây..."

Ương Ương nhắc lần váy của mình lên đi về phía cửa ra vào. Bởi vì quá căng thẳng, nên cô đã hoàn toàn quên mất gương mặt của mình mới tẩy trang được một phần ba. Thoạt nhìn gương mặt của cô hiện tại, không thể không làm cho người ta phải bật cười.

Vặn mở khóa cửa, xoay một cái, sau khi tiếng khóa được mở ra vang lên, cánh cửa phòng ngủ được mở ra. Ương Ương ngẩng đầu lên nhìn, cô liền nhìn thấy Trần Tấn Nhiên đứng ở bên ngoài cửa.

Anh thật là cao, dáng người cao ráo của anh nhìn thật sự rất đẹp mắt.

Đáy lòng Ương Ương âm thầm tán thưởng, cô không khỏi nhìn anh đến ngây người.

Trần Tấn Nhiên liếc mắt nhìn Tống Ương Ương, lòng mày không khỏi cau chặt lại. Trong hôn lễ anh chỉ liếc nhìn cô một cái, kết quả chỉ nhìn thấy cái gương mặt trang điểm đậm đặc kinh người. Anh tuyệt đối không có biện pháp nào để nhìn đến bộ dạng của cô, còn hiện tại... Cô lại biến bản thân mình thành bộ dạng, người không ra người quý không ra quý như vậy. Trần Tấn Nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét, từ nơi đáy lòng của anh không khỏi nảy sinh cảm giác chán ngán, cứ thế cảm xúc đó lặng lẽ tràn ngập ra khắp cơ thể của anh.

Buổi hôn lễ này vốn dĩ không phải do anh tình nguyện. Cả đời này của anh chưa từng hâm mộ tình yêu của một người nào hơn người anh em Thân Tống Hạo và chị dâu nhỏ Hứa Hoan Nhan kia. Sau khi họ tu thành chính quả, anh liền cảm thấy ghen ghét không cách nào tự kiềm chế nổi nữa. Anh cũng muốn mình được giống như thằng bạn thân tên Thân Tống Hạo kia, tự mình sẽ đi tìm một người phụ nữ mà chính mình thật lòng yêu thích, chứ không phải cứ để mặc cho số mệnh của mình phải gắn liền với một cô gái nào đó, mà mình chưa từng quen biết, do chính cha mẹ của mình sắp đặt cho...

Huống chi, trước khi kết hôn anh đã từng nghe qua cái cô gái có tên Tống Ương Ương này là một thiên kim tiểu thư. Cô là thiên kim tiểu thư út ít được yêu quý nhất của một doanh nghiệp mọc thuộc Tống thị. Trên cô có ba người anh trai, từ nhỏ sinh ra trong miệng đã ngậm thìa vàng. Cả gia tộc Tống thị từ trên xuống dưới đều nhất mực yêu thương cô, nghe nói cô được cưng chiều lên tận trời. Khi vừa được tám tuổi vẫn còn phải để cho người hầu đồ ăn cơm, mười bốn tuổi vẫn còn cần phải có người hầu bên cạnh để chăm sóc, mặc quần áo cho cô mỗi khi cô đi ra ngoài.

Thậm chí, đại tiểu thư kia, cho đến tận năm nay còn được người ta nịnh hót bợ đỡ. Trên đường cái, khi chiếc dây giày buộc bị lỏng lẻo, cô còn gọi điện thoại bảo người hầu tới buộc chặt lại cho cô

Một người con gái giống như vậy, bỏ qua chuyện gia thế tướng mạo không nói, ở bên trong tuyệt đối là một đồng ruột bông rách nát. Anh Trần Tấn Nhiên này, muốn kết hôn với một cô gái nào đó, cũng không thể kết hôn với một con người ngu ngốc như vậy.

Mà giờ khắc này, đối với gương mặt đang hé ra nhìn mình đến ngơ ngẩn kia, anh thật không có biện pháp nào làm cho mình sinh ra một chút hảo cảm giác gì đó.

"Ở công ty của tôi còn có việc, cô cứ đi ngủ trước đi, hiện giờ tôi về ngủ ở công ty." Trần Tấn Nhiên nói xong, mặt đầy lạnh lùng xoay người rời khỏi nơi ấy.

Khi thân hình cao lớn vững chãi của anh sắp biến mất trong dãy hành lang thoáng cái Tống Ương Ương mới như tỉnh ngộ trở lại, anh đã nói cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-3: Cú áp đảo tinh thần quá mạnh mẽ

Đêm tân hôn, anh lại nói công ty có việc, bỏ mặc cô ở lại một mình trong căn phòng tân hôn thế này sao?

Ương Ương sững sờ nhìn theo bóng lưng của anh biến mất tại góc rẽ. Cô không nén nhịn được liền đuổi theo anh, nhưng khi cô sắp đi đến chỗ góc rẽ kia thì thoáng cái, bước chân liền dừng lại.

"Tấn Nhưng, người ta chờ anh đã lâu lắm rồi đấy..."

Một giọng nói nũng nịu của một người phụ nữ vang lên, tiếp theo là tiếng giày cao gót cùng với tiếng bước chân trầm ổn của Trần Tấn Nhiên gõ lộc cộc lộc cộc ở trên bậc thang, từng chút từng chút biến mất.

Cho dù Ương Ương có ngốc nghếch đến mức nào đi nữa, có đơn thuần thế nào đi nữa, cô cũng biết rằng, người chồng của cô không thích cô không nói đến, mà còn đang đêm tân hôn, anh lại mang theo một phụ nữ khác rời khỏi nhà.

Đêm tân hôn của Tống Ương Ương mười chín tuổi, cứ như vậy trôi qua.

Chiếc giường nước to như vậy, cô lăn qua lăn lại nhiều lần cũng không lăn đến bên cạnh giường, die,n;da.nlze.qu;ydro/n, Cô luôn cảm thấy sợ hãi vì phải ngủ một mình trong căn phòng ngủ to như vậy.

Ương Ương chưa bao giờ phải chịu đựng sự uất ức như vậy. Cô muốn gọi điện thoại cho mẹ, nhưng rồi cô lại sợ làm cho mẹ phải lo lắng. Trước khi xuất giá mẹ đã dặn đi dặn lại cô rằng, khi đã kết hôn rồi, cô không thể tùy hứng giống như hồi còn là con gái trước đó. Không được yếu ớt như vậy, nhất định phải chăm sóc cho chồng thật tốt, phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, phải tử tế với người hầu, tình nguyện để chính mình chịu uất ức một chút, chứ cũng không thể dựa vào vị thế của mình mà khinh người.

Phải biết rằng, tiến vào một gia đình quyền quý đã khó, mà làm vợ của một người trong gia đình quyền quý ấy còn khó hơn nhiều. Khi đó Ương Ương còn cảm thấy mẹ cứ chuyện bé xé ra to, làm sao có chuyện khoa trương như vậy chứ? Cha mẹ chồng cũng là người, cũng sẽ không ức hiếp cô... Còn chồng thì đương nhiên cũng sẽ phải thương cô, giống như là ba người anh trai của cô vậy.

Nhưng mà sau khi được gả đi, Ương Ương mới nhận ra rằng, những lời mẹ đã nói chẳng những không khoa trương, mà ngược lại sự thật còn hơn thế rất nhiều.

Ương Ương cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi từ khi nào. Buổi sáng khi cô tỉnh lại chính là vì bị tiếng đập cửa kia làm cho bừng tỉnh.

"Thiếu phu nhân, ngài đã rời giường chưa vậy? Hiện tại bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi..."

Trong lời nói của người hầu mang theo sự khách khí và lạnh nhạt. Ương Ương ngồi ở trên giường, chiếc chăn mát lạnh phủ trên da thịt trắng nõn của cô trượt xuống dưới, xếp chồng chất ở thắt lưng. Cô hoảng hốt nhìn quanh gian phòng đầy vẻ lạ lẫm, cảm thấy sự tủi thân và sợ hãi đang từng trợn từng trợn lan dần ra tất cả toàn thân.

Cô cực kỳ nhớ nhà, nhớ sự thân mật khắng khít giữa những người hầu trong nhà và quần gia với cô. Cô nhớ bác đầu bếp mập mạp, nhớ bác làm vườn, cô nhớ giọng nói dịu dàng của mẹ, nhớ những lời nói luôn cung chiêu của cha. Cô nhớ cảm xúc vui sướng khi được ba người anh trai nâng niu ở tại trong lòng bàn tay...

Cô hối hận là mình đã kết hôn, hối hận vì sao lại sớm lập gia đình như vậy...

Hiện tại cô phải chịu cảnh ngồi một mình ở trong căn phòng lạnh như băng như thế, mọi thứ đều hết sức lạ lẫm. Chiếc giường ngủ không thoải mái, màu sắc của chiếc áo gối không phải là màu mà cô thích. Thậm chí, ngay cả chiếc bồn tắm lớn màu vàng kia cũng làm cô thấy chán ghét, người hầu ở đây cũng không đáng yêu, ai cũng lạnh như băng, không hề có một chút gì gọi là hương vị tình người...

Cô muốn về nhà, liệu cô có thể được về nhà mẹ đẻ hay không?

Ương Ương muốn khóc, nhưng cô lại không dám khóc. Cô nhớ kỹ lời của mẹ đã nói, đã lập gia đình rồi, làm vợ ở nhà người ta, mọi cử động đều là đại biểu cho chuyện dạy dỗ giáo dục của nhà họ Tống, dĩ nhiên, đàn, lễ, q_uý, đôn nếu như cô không hiểu chuyện, thể diện của nhà họ Tống sẽ không còn...

Tuy có thể nói rằng, ba mẹ cô cũng sẽ không quan tâm khi phải nghe vài câu khó nghe, nhưng mà, nếu như thanh danh của cô mà bị hủy, thì mọi người trong nhà cô đều sẽ đau lòng.

Ương Ương cứng rắn nuốt nước mắt trở lại, cô xuống giường, lên tiếng: "Tôi sẽ lập tức xuống ngay."

Bóng dáng của người ở phía ngoài cửa đã đi khuất rồi. Ương Ương liền đi tắm rửa, sau đó chọn lựa quần áo từ trong tủ quần áo. Theo thói quen, cô muốn mặc những bộ váy công chúa mà mình yêu thích, nhưng rồi cô vẫn mạnh mẽ nén nhịn xuống, chọn lấy một bộ âu phục màu trắng, ngắn gọn thoải mái, quần mái tóc dài của mình lên, trang điểm nhẹ nhàng. Khi đẩy cửa ra thì Ương Ương chợt có suy nghĩ, liệu người chồng của cô có ở phía dưới chờ cô không?

Cô bước từng bước một đi xuống lầu, dần dần nhìn thấy rõ ràng bên dưới bày ra một chiếc bàn ăn khổng lồ, người hầu đang đứng trang nghiêm thành hai hàng, không một tiếng động. Trên mặt bàn bày bữa sáng với đầy đủ loại kiểu dáng phong phú, chỉ là không có những người khác. Cô phải ngồi một mình ở chỗ này, thỏa mái hưởng thụ một bữa đồ ăn thực lớn.

"Thiếu phu nhân, công việc của thiếu gia ở công ty quá bận rộn, thiếu gia đã cố ý dặn dò chúng tôi cần phải chú ý chuẩn bị bữa sáng cho thiếu phu nhân thật là tốt. Hiện tại mời thiếu phu nhân dùng cơm thôi ạ..."

Quần gia nói xong, liền giúp Ương Ương kéo cái ghế ra.

"Cám ơn chủ!" Ương Ương điềm nhiên nói lời cảm ơn, người quần gia này thực đáng yêu, nhìn thật giống như ông già Noel vậy, cô cảm thấy có chút yêu mến đối với ông.

Người quần gia cứ nhìn nhìn cô vẻ đầy kinh ngạc, hình như là ông cũng không thể ngờ rằng, khi cô nghe thấy ông nói thiếu gia sẽ không trở lại ăn cơm, thì phản ứng của cô lại chỉ có vậy.

Ương Ương ngồi xuống, một đồng người liền nhìn cô. Cô ăn uống nhưng thực sự không biết mùi vị của đồ ăn này thế nào. Ương Ương chỉ uống nửa chén sữa, ăn một miếng bánh mì, sau đó cô nói thác đi là đã ăn no rồi, tiếp đó liền xoay người đi lên lầu.

Khi Ương Ương vừa mới đóng cánh cửa phòng ngủ lại, quần gia liền bấm điện thoại gọi cho Trần Tấn Nhiên.

"Như thế nào, có đúng là cô ta sẽ vừa làm âm ỉ, vừa khóc vừa la hét kêu khóc lóc om sòm như lên cơn phải không?" Giọng nói của Trần Tấn Nhiên chậm rãi vang lên, mang theo giọng điệu chắc chắn.

Anh đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần cô giống như những lời đồn đại đã nói, kiểu như rất kiêu căng, hoặc là ông ẹo đến mức không ai bì nổi, lập tức anh liền nói cho cha mình biết những hành động mà cô đã làm, sau đó sẽ ly hôn với cô.

Đến lúc đó, sợ rằng cha anh cũng sẽ không thể nói thêm được câu nào.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân không hề phát giận, thiếu phu nhân ăn bữa sáng xong liền lên lầu luôn ạ." Quần gia mở miệng kể lại chi tiết khiến Trần Tấn Nhiên không khỏi thoáng có chút sùng sốt: "Cái gì?"

"Cô ta không hề phát giận? Cô ta còn ăn bữa sáng nữa sao?" Trần Tấn Nhiên cảm thấy quả thực không thể nói lý được. Một người phụ nữ, trong đêm tân hôn mà người chồng của mình lại không ở nhà, còn mang theo người phụ nữ khác đi ra ngoài, sáng ngày hôm sau cũng không về, vậy mà cô vẫn còn có tâm tình để ăn điểm tâm được sao?

"Đúng vậy đó ạ, thiếu gia."

Sau phút khiếp sợ qua đi, Trần Tấn Nhiên lại thoáng nở nụ cười lạnh lạnh. Cũng chẳng có gì lạ, làm nũng, đùa giỡn, ngang ngược chính là những thủ đoạn hạ đẳng nhất. Cô có thể "quá ngũ quan, trăm lục tướng" (*) để gả đến nhà họ Trần này, đương nhiên trong nội tâm cũng đã có tính toán vài phần rồi.

(*) Quá ngũ quan, trăm lục tướng: Nghĩa của từ: Qua năm cửa ải, chém sáu tướng. Là một điển tích nói về Quan Vũ trong truyện Tam quốc diễn nghĩa của tác giả La Quán Trung. Tam quốc diễn nghĩa là bộ truyện đồ sộ nhất, mô tả đất nước Trung Quốc thời kỳ từ cuối thế kỷ thứ 2 đến cuối thế kỷ thứ 3, thời kỳ tàn lụi của nhà Hán ở Trung Hoa và kết thúc là sự thống nhất của nhà Tấn (190 – 280).

Quan Vũ còn được gọi là Quan Công, tên chữ là Vân Trường hoặc Trường Sinh, là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là anh em kết nghĩa với Lưu Bị và Trương Phi. Ba người coi nhau như anh em, thề cùng sống chết có nhau.

Quan Vũ đã lập chiến tích "qua năm cửa ải, chém sáu tướng", khi ông thực hiện trách nhiệm bảo vệ cho hai chị dâu (vợ của Lưu Bị) trên đường đi rồi khỏi Tào Tháo trở về với Lưu Bị. Quan Vũ cưỡi ngựa Xích thỏ vượt qua năm cửa ải, vung đao Thanh long chém chết sáu tướng của Tào Tháo ra chặn đường, gồm: Chém Khổng Tú ở ải Đông Lĩnh. Chém Mạnh Thán, Hàn Phúc ở Lạc Dương. Chém Biện Hỉ ở Nghi Thủy. Chém Vương Thục ở Huỳnh Dương. Chém Tần Kỳ ở Hoại Châu.

Trong nội dung chương truyện, ý tác giả muốn nói: Trần Tấn Nhiên cho rằng Ương Ương đã dùng rất nhiều mưu kế để cô được gả làm vợ Trần Tấn Nhiên.

"Nói cho Tổng Ương Ương biết, buổi tối nay tôi sẽ trở về nhà ăn cơm." Trần Tấn Nhiên thuận miệng nói lại một câu rồi cúp điện thoại.

Buổi chiều, khi đồng hồ điểm sáu giờ, quản gia thông báo cho Ương Ương biết, Trần Tấn Nhiên sẽ trở về nhà ăn bữa tối.

Đáy lòng Ương Ương cực kỳ kích động, trên mặt không khỏi nở nụ cười tươi rói. Cô vừa đi vừa chạy về phòng ngủ, rốt cục vẫn phải lấy hết dũng khí để mặc bộ váy công chúa mà mình thích nhất. Cô buông mái tóc quăn thật dài giống như công chúa, dùng một cái ruy băng bằng gấm màu hồng nhạt buộc lọn tóc ở hai bên mai thành bím tóc nhỏ ở đằng sau. Cái miệng nhỏ xinh xắn, đôi môi hồng hồng căng mọng sáng bóng của cô hơi chu ra, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp. Cô cũng cảm thấy tự hài lòng với mình, sau đó đi xuống lầu, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sofa chờ anh trở về.

Khoảng hơn sáu giờ rưỡi, xe của Trần Tấn Nhiên chậm rãi lái vào trong biệt thự. Người quản gia đi ra ngoài nghênh đón, nhưng lại nhìn thấy một người phụ nữ từ trên xe vừa bước xuống. Nhìn người phụ nữ với phong cách ăn mặc mang đậm vẻ lão luyện nhưng cũng không làm mất đi vẻ xinh đẹp của người phụ nữ, ông ta không khỏi thờ dốt vì kinh ngạc. Thiếu gia làm như vậy, thiếu phu nhân còn có thể nhẫn nhịn được sao?

Thoạt nhìn thiếu phu nhân vẫn còn chẳng khác gì một cô bé con thế kia, bây giờ lại gặp phải chuyện thế này...

"Tấn Nhưng, phu nhân của anh ở nhà, liệu có chuyện gì bất tiện không?" An Từ Thiên cầm bàn tay mà Trần Tấn Nhiên vừa đưa tới, có chút kích động nho nhỏ, nhưng cũng có chút bất an.

Tuy rằng vì để thuận tiện cho công việc, nên Trần Tấn Nhiên mới đưa cô về nhà để ăn cơm cùng, nhưng mà dù sao hôm nay cũng là ngày tân hôn đầu tiên của anh... Quả thật đây đúng là một cú áp đảo tinh thần quá mạnh mẽ rồi! An Từ Thiên lập tức kết luận, vị phu nhân này của Trần Tấn Nhiên, tất nhiên chỉ là người có tiếng mà không có miếng!

"Có cái gì mà không tiện kia chứ, chẳng phải chúng ta còn có công việc cần phải làm đó sao? Vào đi thôi." Trần Tấn Nhiên nói xong, liền chụp lấy tay của An Từ Thiên, đưa cô đi về hướng biệt thự.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đã trở lại!" Trần Tấn Nhiên và An Từ Thiên vừa mới đi tới trước cửa, quản gia liền cao giọng mở miệng thông báo với Ương Ương đang ngồi đối diện ở đó, căng thẳng không thôi.

Ương Ương không thể kìm nén được nữa, thoáng cái liền nhảy dựng lên. Cô chạy vài bước vọt tới bên cạnh cửa, một bên xoay người cảm dệp lê, một bên cũng không ngần ngại đầu lên ngọt ngào mở miệng nói: "Ông xã, anh đã về rồi à!"

Từ "à" cuối cùng vừa vọt thoát ra khỏi miệng cô, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Ương Ương đang cầm đôi dệp lê màu nâu dành cho nam giới thật to, vụt cái lúc này bỗng trở nên cứng đờ! Cô đến đón ai đây? Trước mặt cô không phải là đôi chân của ông xã cô, dĩ nhiên, đó chính là một đôi chân trắng nõn xinh xắn của một người phụ nữ...

Trong nháy mắt, Ương Ương cảm thấy một hồi lạnh buốt từ mũi chân của cô chạy dọc theo mạch máu xông thẳng lên trên, lan ra "tứ chi bách mạch" (*). "Xoạch" một tiếng, đôi dệp lê trong tay cô rơi phịch xuống đất. Ương Ương cũng ngã phịch một cái, đặt mông ngồi ở trên sàn nhà. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, cánh tay vẫn còn đang khoắc ở trên cánh tay ông xã của chính mình.

(*) Tứ chi bách mạch: mạch máu khắp chân tay. Ý nói cảm giác lạnh buốt của Ương Ương theo mạch máu lan ra khắp cơ thể, đến tận các đầu ngón tay ngón chân của cô.

"Cô... hai người..." Ương Ương cảm thấy những uất ức mà mình bắt đầu tích góp từng tí một từ đêm hôm qua, thoáng cái liền hoàn toàn bộc phát ra cực kỳ mạnh mẽ. Đột nhiên cô cắn chặt răng, dùng cả tay chân để bò dậy, đẩy một phát vào trên người An Từ Thiên: "Đồ phụ nữ xấu xa, cô là cái đồ phụ

nữ xấu xa, ai cho phép cô tới đây để quyến rũ chồng của tôi... Cô đi ra ngoài, tôi không muốn phải nhìn thấy cô ở trong nhà của tôi, không cho phép cô bước vào cánh cửa trong căn nhà của chúng tôi..."

Ương Ương hết sức tức giận, cho nên lần này lực đẩy của cô mạnh đến dọa người. An Từ Thiên nguyên bản đang dự định đổi dép lê, cho nên cô chỉ đứng bằng một chân, bị Ương Ương đẩy một cái như vậy, cả người cô liền đứng không vững, lập tức ngã nhào về phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mùrì Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Làm tổn thương đến tàn nhẫn (1)

An Từ Thiên chỉ cảm thấy phía sau lưng của mình hình như bị va vào trên khung cửa vững chắc. Thoáng cái cô bị đau đến mức nước mắt liền rớt xuống, nếu như không phải Trần Tấn Nhiên tay nắm chặt lấy cô, nói không chừng cả người cô đã chật vật ngã nhào xuống trên mặt đất rồi.

"Tấn Nhiên..." An Từ Thiên cảm thấy hết sức uất ức, chính Trần Tấn Nhiên đã mời cô tới nhà anh để ăn cơm đó chứ. Anh nói là muốn tiết kiệm thời gian, tranh thủ bàn bạc công việc thiết kế bản dự án thế nào cho tốt nhất. Cô là người vô tội, không hiểu vì sao vừa đến liền bị đánh.

Ương Ương cũng có chút ngây ngẩn cả người, cô kinh ngạc nhìn An Từ Thiên, đầu óc tựa như u mê đi mất rồi. Phải một lúc lâu sau cô mới tỉnh táo lại được. Trời đất, cô đã làm cái gì thế này, cô đã vứt hết tất cả những lời mẹ đã dặn dò ra sau đầu rồi sao, thế nào mà cô lại vẫn còn giữ cái tính đùa giỡn cáu kỉnh tiểu thư kia chứ? Cô không hiểu rằng ở trong cái nhà này toàn những người lạ lẫm, sẽ không còn có ai tiếp tục nhân nhượng cô nữa hay sao?

"Ông xã... Em, em, em không hề cố ý..."

Ương Ương còn chưa kịp nói xong hết một câu nói này, đột nhiên trên gương mặt cô bị một cái tát nặng nề giáng vào!

"Đù rồi!" Trần Tấn Nhiên nổi giận cắt đứt lời nói của cô. Anh lạnh lùng nhìn cô gái bé nhỏ đáng yêu giống như búp bê đang ở trước mặt mình. Ai có thể ngờ được trong lòng của cô lại chứa toàn những điều hèn hạ như vậy! Ra tay đánh người, khóc lóc om sòm ầm ỹ, quả thật, *dicendaanleequydonn*, cô đúng là loại thiên kim tiểu thư kiêu căng giống như trong truyền thuyết đã nói: "Tổng Ương Ương! Thật sự là tôi đã nhìn nhận con người cô không hề sai. Cô đúng là loại phụ nữ có lòng dạ rắn rết, hiện tại trong bụng không chứa nổi nữa rồi phải không?" Trần Tấn Nhiên cười lạnh, một tay chỉ vào chóp mũi của cô: "Nhà họ Tổng các người đã cương quyết kín đáo nhét cô cho tôi. Vốn dĩ tôi đã không muốn cưới cô rồi, tôi đã không thích cô như vậy, vì sao cô còn mặt dày mày dạn muốn gả cho tôi bằng được chứ?"

"Ông xã... Em..." *di@en*dyan(lee^qu.donn)*, Ương Ương bụm lấy gương mặt sưng đỏ, cuối cùng, cô cũng không kim nổi nữa, cứ để những giọt nước mắt lặng lẽ tuôn chảy xuống dưới...

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy vẻ uất ức đến không còn ra cái bộ dạng gì của cô, ngược lại, anh cất tiếng cười lạnh: "Tổng Ương Ương, tôi cho cô một tuần lễ để suy nghĩ kỹ càng, cô có muốn đề xuất ly hôn với tôi hay không..."

Trần Tấn Nhiên nói xong, xoay người lại đỡ lấy An Từ Thiên, dịu dàng mở miệng nói: "Từ Thiên, chúng ta đi thôi."

"Tấn Nhiên..." An Từ Thiên liếc mắt nhìn Tổng Ương Ương đang khóc, hiển nhiên cô không nghĩ tới quan hệ giữa Trần Tấn Nhiên và Tổng Ương Ương lại đang ở tình trạng bế tắc đến mức độ như thế này.

"Ông xã..." Hiển nhiên hai người bọn họ lại cùng nhau nắm tay nhau đi ra ngoài. Ương Ương chỉ cảm thấy trái tim mình giống như đang bị vạn mũi kiếm đâm vào vậy. Cô lao đảo đuổi theo, từ phía sau gắt gao ôm lấy eo của Trần Tấn Nhiên: "Ông xã, em đã làm gì sai để khiến anh thấy không yêu thích em như vậy? Anh hãy nói cho Ương Ương biết, dĩn-đđn-lê-quý-đđn hiện tại Ương Ương sẽ sửa chữa..."

Cô đau đớn nước mắt chảy ra chan chứa, tựa như một cô gái nhỏ mở miệng khóc oa oa thành tiếng nức nở. Thời điểm cô còn ở nhà, mỗi một lần cô gặp phải chuyện uất ức, nước mắt của cô còn chưa kịp rơi xuống, ba mẹ rồi cả ba anh trai đã thấy đau lòng, tìm mọi cách để an ủi cô, nói ra muôn vàn lời nịnh nọt rồi. Nhưng bây giờ, cô khóc thành như vậy, bộ dáng người kia cũng vẫn giữ vẻ thờ ơ như không...

"Tổng Ương Ương, cô có thấy phiền toái hay không!" Trần Tấn Nhiên lấy tay đẩy cô ra một cái, hừ lạnh lên một tiếng. Anh cũng chẳng muốn lại nhìn cái gương mặt đang bày ra cái vẻ khóc lóc suot suốt kia đến một cái liếc mắt, quay mặt muốn bỏ đi...

Nhưng không ngờ, cô gái nhỏ vốn dĩ bị anh đẩy ngã ngồi xuống ở trên mặt đất lại tiếp tục bò lên, quật cường đuổi theo anh, một lần nữa lại nhào vào trên người Trần Tấn Nhiên: "Ông xã... Anh đừng bỏ đi, anh đừng bỏ em lại, anh muốn như thế nào cũng được, chỉ xin anh đừng có ly hôn với Ương Ương..."

"Muốn như thế nào cũng có thể sao?" Đột nhiên đẩy mất Trần Tấn Nhiên hiện lên một ý cười tà ác. Anh quay người lại liền bóp mạnh vào cái cằm của Ương Ương, đôi con ngươi lạnh lùng nhìn cô đầy vẻ đe dọa, nói: "Tổng Ương Ương, tại sao cô vẫn không biết xấu hổ như vậy được chứ? Tôi không thích cô, chán ghét cô! Vì cái gì mà cô lại vẫn sống chết cứ muốn quấn quýt lấy tôi như vậy?"

"Anh là chồng của Ương Ương mà, là người mà Ương Ương cả đời đều phải đi theo..." Ương Ương nghẹn ngào lên tiếng, hai tay cô lại càng ôm chặt lấy eo của anh, cô cũng không để ý đến chiếc cằm đã bị anh siết chặt đến đau nhức, vẫn còn cố gắng nở nụ cười nhìn anh.

Cô không thể bị anh bỏ rơi được, nếu quả thực phải làm theo lời nói của anh, vậy thì nhà họ Tống cũng xong rồi. Huống chi, anh là chồng của cô, từ một khắc cô được gả tới nơi này, cả đời này cô cũng chỉ chấp nhận định anh là người đàn ông duy nhất của mình, sẽ không bao giờ thay đổi nữa.

"Thật không? Cho dù cô có bất kể những ý nghĩ như thế nào, tôi vẫn hoàn toàn không coi cô là vợ của mình, cũng không muốn phải sống cùng với cô cả đời này. Tôi đã có người phụ nữ mà tôi yêu mến, sớm muộn gì tôi cũng sẽ lấy cô ấy. Căn phòng đó của cô, cả đời này tôi cũng sẽ không bước chân vào đó. Nếu như cô là một con người thật sự thông minh, tốt nhất hiện tại thừa dịp bản thân mình còn giữ được trong trắng, cô hãy rút ra khỏi nhà họ Trần chúng tôi. Việc cô tìm lại được một người đàn ông khác, chắc hẳn cũng không phải là việc gì khó!"

Những lời nói độc và và cực kỳ châm chọc của anh, đã làm cho Ương Ương bị hù dọa, cô sợ hãi mở to hai mắt ra nhìn anh. Ương Ương nhìn về phía anh, ra sức lắc đầu, nói: "Không... Ông xã, em sẽ không tìm người đàn ông khác, em đã là vợ của anh rồi... mẹ nói, em chỉ có thể được phép ở cùng với anh một chỗ ở nơi này mà thôi, không thể để cho người khác đụng vào..."

"Cô thật sự là đúng là loại người đề tiện! Cứ như vậy mà đã nôn nóng muốn để cho tôi đụng vào người cô sao?" Trần Tấn Nhiên không sao nhìn nổi cái bộ dạng lúc này đang làm ra cái vẻ ngây thơ không biết gì của cô. Anh cố ý đưa tay xé toạc luôn vạt áo trước của cô, làm lộ ra thân thể trần trụi trắng nõn của cô: "Như thế nào, tối hôm qua ngủ một mình trong phòng, cô cảm thấy rất cô đơn phải không?"

Ương Ương bị động tác bất ngờ của anh dọa sợ, chân tay trở nên luống cuống. Hai bàn tay nhỏ bé của cô nhanh chóng che lên trước ngực của mình, đôi mắt to trong veo như nước hoảng hốt kinh hãi nhìn lại anh: "Ông xã..."

"Đừng gọi tôi là ông xã!" Trần Tấn Nhiên nghe thấy từ trong miệng cô phát ra câu nói ông xã đầy dịu dàng kia, liền cảm thấy tức giận rống lên một hồi. Cách xưng hô như vậy, vĩnh viễn cũng chỉ có Y Lan của anh mới có thể gọi!

"Tấn, Tấn Nhiên..." Ương Ương bị lời rống giận của anh làm cho sợ hãi, liền gọi tên của anh lên, cô nhìn anh cẩn thận từng ly từng từng tí, run rẩy thay đổi lại cách xưng hô.

"Tên của tôi không phải để cho một người phụ nữ như cô có thể tùy tiện gọi lên như vậy!" Trần Tấn Nhiên nhìn gương mặt giống như một chú nai con vẫn còn lộ rõ vẻ hoảng hốt kinh hãi của Ương Ương, nhưng nơi đáy lòng anh, ngay cả một chút xiu lòng đồng cảm hay thương hại đối với cô không hề nảy sinh ra.

Chính cô đã đoạt mất vị trí của người phụ nữ mà anh yêu mến, chính cô đã làm hại anh không thể không làm tổn thương Y Lan, chính cô... Chính cô đã bức Y Lan của anh phải bỏ đi... bằng không, hiện tại người phụ nữ đang ở bên cạnh anh bây giờ, chính là Y Lan mà anh yêu mến nhất!

Vừa nghĩ tới bộ dạng cô nhóc yêu quý của mình, trước khi lên máy bay đã khóc đến tê tâm liệt phế, nơi đáy lòng của anh liền nhói lên từng hồi từng hồi đầy lo lắng và đau đớn, hận không thể lập tức xé nát người phụ nữ lúc này đang ở trước mặt mình!

An Từ Thiên nhìn đám người hầu trong nhà biết điều, đang lặng lẽ giải tán ra ngoài, lại nhìn bộ dáng của hai người lúc này, có cảm thấy chính bản thân mình giống như một người ngoài, không thể xen vào giữa được, mà nếu tiếp tục đứng lại ở nơi này nữa, cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy cũng cô lặng lẽ lui ra ngoài theo...

"Vậy thì bây giờ em phải gọi anh như thế nào, mới có thể làm cho anh được vừa ý đây?" Ương Ương bị bộ dạng lạnh lùng vô tình của anh làm cho sợ hãi. Cô thoáng run rẩy khi cảm nhận được gông cùm xiềng xích của anh đang nhẹ nhàng hạ xuống, tựa như một con chim nhỏ điếm đậm đáng thương khi bị thợ săn bắt được.

"Từ giờ trở đi, cô phải gọi tôi là Trần tiên sinh!" Trần Tấn Nhiên đã có chủ tâm muốn kéo giãn khoảng cách giữa anh và cô ra xa hơn, nếu như có thể, anh cũng không muốn để cho cô gọi đến ngay cả một chữ Trần kia.

"Nhưng mà, chẳng phải cách xưng hô như thế này thường chỉ có người xa lạ mới dùng để gọi anh thôi sao?" Ương Ương không muốn gọi chồng của mình theo cách như vậy, cô là vợ của anh kia mà. Thử hỏi xem, trên đời này có người vợ nào lại đi gọi chồng của mình là X tiên sinh như thế này hay không?

"Chẳng lẽ hai chúng ta không phải là người xa lạ hay sao?" Trần Tấn Nhiên lạnh lùng cười, tay nhéo mạnh một cái ở cái cằm của cô tiếp đó đẩy cô ra một cái mạnh mẽ: "Đừng có giờ cái bộ dạng điếm đậm đáng yêu kia của cô ra đây cho tôi xem! Tôi không phải là mẹ của cô, cũng không phải ba người anh trai của cô, tôi tuyệt đối sẽ không chút đồng cảm với cô. Cô phải biết rằng, tất cả những gì thuộc về con người của cô, ở trong mắt tôi đều chỉ có thể làm cho tôi cực kỳ chán ghét mà thôi!"

"Nhưng mà, ngay từ khi em còn nhỏ cho đến khi lớn lên, tất cả mọi người đều khen em là Ương Ương vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, không ai là không yêu thích Ương Ương mà, ông xã... A không phải, Trần tiên sinh, người vì cái gì vừa mới nhìn thấy Ương Ương liền chán ghét Ương Ương?"

Ương Ương cảm thấy khó hiểu, cứ cho là anh không thích cô đi nữa, nhưng anh cũng không có lý do gì để chán ghét cô như vậy chứ! Mà vừa rồi cô cũng không hề làm một chuyện gì sai với anh, cô chỉ một mực nghe theo lời của ba mẹ nói, phải gả cho anh mà thôi.

"Cô nghĩ muốn biết rõ nguyên nhân của chuyện này là gì phải không?" Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, chỉ cảm thấy càng thêm chán ghét cô hơn. Y Lan cũng đáng yêu như vậy, nhưng mà Y Lan đáng yêu và tự nhiên hơn, đơn thuần và thiện lương hơn. Mà Ương Ương thì sao chứ, chẳng qua An Từ Thiên cũng mới lần đầu tiên đến nhà của anh, vậy mà lại bị cô ra tay ác độc như vậy, dùng tay đẩy ra ngoài. Còn Y Lan của anh, bất kể như thế nào cũng sẽ không bao giờ làm ra cái chuyện như vậy!

"Vì nguyên nhân gì vậy?" Ương Ương dùng sức gật đầu, ngược mắt nhìn anh.

"Bởi vì trong lòng tôi đã có một người phụ nữ mà tôi yêu mến. Nếu như không phải do những người trong nhà họ Tống của cô ngã vào một cách hèn hạ như vậy, hiện tại người mà tôi lấy sẽ chính là cô ấy." Anh nói như chì chiết, như trách móc cô, sau đó liền hung hăng dùng tay bóp vào cổ của cô, ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén nơi đáy mắt của anh, dường như có thể làm cho người ta bị đông cứng lại.

"Em không biết, em không hề hay biết những chuyện này..." Ương Ương bị anh bóp cổ gần như không thở nổi nữa. Cô đưa hai bàn tay nhỏ bé của mình lên, gắng sức cạy những ngón tay của anh ra. Vạt áo trước ngực bị anh xé rách đã không còn bị ngăn trở liền rơi xuống, để lộ ra nội y màu hồng nhạt cô mặc ở bên trong, làn da thịt trắng nõn giống như lớp váng sữa kia, đột nhiên làm cho bụng dưới của anh trở nên căng trướng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người đàn ông vô tình

"Người phụ nữ đáng chết!" Anh quát lên một tiếng, dùng tay đẩy cô ra, quay mặt đi không thèm nhìn cô nữa: "Cô cút đi..."

Ương Ương bị chặt lấy cái cổ của mình đang đau nhức, ho một tràng dài đầy khò sò. Nhìn thấy anh như sắp bỏ đi, cô cuống lên chỉ sợ không đuổi theo kịp để kéo anh lại, nhưng không ngờ cô lại găm luôn vào làn váy dài của chính mình, lập tức trọng tâm thân thể của cô không giữ được sự thăng bằng nữa, cả người liền đổ nhào lên phía trước...

"Chết tiệt!" Theo phản xạ, anh khẽ vươn tay kéo cô lại, cả người cô hoàn toàn bị mất sự kiểm chế, thét lên một tiếng chói tai, lại bỏ nhào lên trên người anh đè ép anh xuống...

"Tống Ương Ương!"

Trần Tấn Nhiên bị sự tiếp xúc mạnh mẽ của cô đập vào, cứng rần ngả người ra ở trên mặt đất, mà lại còn có chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra, bộ ngực của cô thế nào lại vừa vịn đặt ở trên mặt của anh!

Một loại xúc cảm mềm mại ập đến, hơn nữa lúc này tại chóp mũi của anh đang tràn ngập hương vị thiếu nữ ngọt ngào, thoáng cái liền làm cho đầu óc của anh như bị hôn mê. Trần Tấn Nhiên găm nhẹ lên một tiếng, đột nhiên anh xoay người lại đặt cô ở dưới thân mình, hung hăng hôn lên đôi môi hồng hào đầy đặn đang hé mở...

"Ông... Trần tiên sinh... Anh làm cái gì vậy?" Ương Ương sợ hãi, cô mở to hai mắt nhìn nhìn vào người đàn ông đang găm môi miệng của cô, giống như một kẻ đã bị phát điên lên vậy.

Mặc dù cô chưa từng hôn ai bao giờ, nhưng mà cô đã từng xem ở trên TV rất nhiều lần. Chỉ có điều, ở trên TV, sau khi bị hôn như vậy, chẳng phải nữ chính đều có biểu lộ hết sức hưởng thụ đó sao, vì sao cô lại cảm thấy đau như vậy...

"Cầm miệng!" Trần Tấn Nhiên khàn khàn mở miệng, thoáng cái lại nắm vào cái cằm nhỏ của cô, kéo gương mặt của cô gần thêm gần chút nữa. Đầu lưỡi của anh điên cuồng chui vào trong khoang miệng của cô, không bỏ qua bất cứ một nơi nào, điên cuồng mút lấy hương thơm ngọt ngào thuộc về cô...

Hôn đến cuối cùng, lại cảm thấy vẫn chưa đủ, bàn tay của anh từ nơi vạt áo bị xé rách, tham lam tiến vào bên trong, không chút thương tiếc, nắm lấy nơi mềm mại no đủ kia...

"Ừm...Không nên như vậy, Trần Tấn Nhiên, anh thả em ra... Đừng như vậy!"

Ương Ương chỉ cảm thấy trong đầu mình như bị nỏ tung lên vậy, hỗn loạn lung tung một mảnh, anh vậy mà lại sò vào chỗ đó của cô. Toàn thân của Ương Ương nóng lên, cô chỉ cảm thấy chính mình như sắp ngất đi mất rồi. Cô liều mạng vịn vào người, nhưng mà anh lại gắt gao ngăn chặn cô lại, làm cho cô hoàn toàn không thể động đậy được nữa. Cô vừa gấp gáp lại vừa sợ hãi, thoáng cái cô liền hung hăng cắn vào nơi đầu lưỡi của anh...

"Tống Ương Ương, cô bị điên rồi!" Trần Tấn Nhiên bị đau, thoáng cái liền buông cô ra, trong miệng anh đã bắt tràn ngập hương vị máu tươi...

"Anh đừng đụng vào tôi, Trần Tấn Nhiên, anh là đồ lưu manh không biết xấu hổ!" Ương Ương vừa túm lại váy áo bị lộn xộn, vừa nói ra những lời tàn nhẫn hung ác của mình, cô sợ nhất là người thấy mùi tanh của máu, chỉ cần người thấy sẽ muốn nôn ra...

Anh thấy bộ dáng của cô có vẻ căm ghét như vậy, không khỏi càng phát ra tức giận. Rõ ràng là cô ngã vào anh, mặt dày mày dạn quần quít lấy anh không buông, hiện tại lại còn bày ra bộ dạng có vẻ không tình nguyện! Thật là một người phụ nữ rất giỏi chuyện giả bộ!

"Tống Ương Ương, cô, con mẹ nó, đừng có cái trò đã làm gái đi rồi mà còn muốn lập đền thờ. Chẳng phải cô đã nói cô là vợ của tôi đó sao? Chẳng phải cô nói cô muốn theo bên tôi suốt cả đời đó sao? Như thế nào hiện tại tôi vừa đụng vào cô có mấy cái mà cô đã không chịu nổi rồi? Nếu như cô không muốn, hiện tại hãy cút ngay, cô đồng ý ly hôn đi, tôi đây cũng sẽ không thèm liếc nhìn cô thêm một cái!"

Anh hung ác đến dọa người, cả người Ương Ương run lấy bầy vì bị anh làm cho sợ hãi. Cô tròn to mắt nhìn anh đang giận dữ, trong hôn lễ rõ ràng anh tỏ ra là người tao nhã, nhưng mà bây giờ tại sao lại biến thành một con hung thần ác sát như vậy chứ?

"Không, em không muốn ly hôn..."

"Cô thà rằng bị tôi nhục nhã như vậy, chứ nhất định không chịu ly hôn với tôi?" Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, không khỏi càng phát ra tức giận, anh nghiêng người xuống một chút, siết chặt lấy cái cằm của cô, nhìn cô bị đau đến mức hàng lông mày cong đẹp mắt nhíu chặt lại. Nơi đáy lòng anh tựa như thoáng lướt qua vẻ khác thường nhàn nhạt, "Tổng Ương Ương, da mặt cô thật là dày!"

Ương Ương kinh ngạc nhìn anh, bộ dáng khi trưởng thành của anh nhìn đẹp mắt như vậy, cặp lông mày anh tuấn nhìn giống như được vẽ ra vậy. Nhưng mà, sự chán ghét sâu sắc lộ rõ ở sâu trong đáy mắt của anh, lại như đâm thật sâu vào ánh mắt của cô, làm cho cô thấy đau nhói.

Cô không biết mình đã làm sai điều gì, cũng không biết tại sao cô lại bị anh chán ghét như vậy.

Cô học đại học ở nước ngoài còn chưa xong, đã bị gọi về nước để lập gia đình. Cô cũng không hề biết chuyện gì, tại sao cô lại phải hứng chịu những ác cảm của anh như vậy?

"Em không hề làm sai chuyện gì, tại sao anh lại phải đối xử với em như vậy?" Ương Ương run rẩy lên tiếng, cô có cảm giác sự áp bức của anh sắp làm cho cô không thể nào hô hấp nổi nữa rồi. Bàn tay nhỏ bé của cô liều mạng lần đến gần anh mà lắc lắc, nhưng đáy lòng cô lại đang bị từng trận từng trận uất ức bao phủ. Nghĩ đến lần đầu tiên được nhìn thấy anh thì trái tim của cô đập nhanh tựa như trống làng, mừng rỡ vì thấy người chồng của mình thực sự là một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, nhưng mà bây giờ, đáy lòng của Ương Ương bắt đầu chùn lại dần...

"Nếu như cô nguyện ý ly hôn, hiện tại tôi sẽ tha cho cô." Trần Tấn Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tưởng như rất đơn thuần, không chút ác độc kia của cô, lại lập tức nhớ tới Y Lan. Y Lan của anh bây giờ đang ở nước ngoài, không biết đã khóc thành hình dáng thế nào nữa.

Nếu như Tổng Ương Ương không thể nhẫn nhịn được, chủ động nói ra chuyện ly hôn, mà ông nội ở bên kia cũng không hề nói năng gì, còn anh lúc này đây, cho dù phải trả giá bằng một cái giá lớn đến bao nhiêu đi nữa, anh cũng chỉ muốn cưới Y Lan!

Sắc mặt của Ương Ương đã trắng bệch một mảnh. Cô mới có mười chín tuổi. Suốt mười chín năm qua, cuộc sống của cô đều giống như một tờ giấy trắng sạch sẽ, cô có thể làm gì đây?

Mẹ nói, bất kể như thế nào cô cũng đều phải ở lại trong nhà họ Trần. Nếu như cô chấp nhận chuyện ly hôn như anh nói, cô sẽ phải trả lời cho mẹ của mình câu gì đây?

"Không..." Ương Ương vừa lắc đầu: "Em sẽ không ly hôn!"

Vừa gả tới liền ly hôn ngay, cô còn sống như thế nào đây?

"Thực là, con mẹ nó, cô đúng là không biết xấu hổ!" Trần Tấn Nhiên liền cười lạnh, anh dứt khoát kéo toàn bộ cái váy công chúa của cô xuống, thoáng cái lại nghiêng thân ép xuống. "Mọi chuyện cho đến bây giờ đều là do cô đã tự tìm lấy, Tổng Ương Ương, trong chuyện này cô không thể trách tôi được!"

"Anh muốn làm gì..." Ương Ương bị dọa sợ, cô cảm nhận được rõ ràng thứ nóng rực, cứng rắn như sắt đang chống đỡ trên bụng mềm mại của cô. Cô không khỏi co rụt người lại về phía sau, đôi bàn tay nhỏ bé liều mạng quơ quơ như muốn đẩy anh ra...

"Làm cái gì sao? Cái loại phụ nữ mặt dày mày dạn, không biết xấu hổ, chỉ thích quần quít lấy người khác giống như cô, mà lại không biết sao?" Trần Tấn Nhiên lập tức giật lớp quần áo trên người cô xuống. Cảm xúc sờ trên lớp da thịt của cô vô cùng tốt, tựa như là sờ lên lớp gấm thượng hạng vậy. Ngón tay của anh lướt qua, bản thân cũng không kiềm chế nổi mà nổi lên một chút rung động. Trên lưng của anh cũng bị cảm giác kích thích làm nổi lên một lớp hơi da gà mông...

"Không... Trần Tấn Nhiên, anh không thể đối với em như vậy được! Không phải anh đã nói rằng, anh có người ở trong lòng rồi đó sao? Đã như vậy, anh còn đụng vào em làm cái gì?"

"Cô không rời khỏi nhà họ Trần, thì tôi phải ra tay sử dụng thủ đoạn như vậy. Còn về phần người mà tôi thích, chưa tới lượt cô nhắc lại cho tôi biết!" Anh nổi giận lên tiếng.

Thân thể giống như bị hơi lửa làm cho khó chịu, cô thể cảm thấy lên một tiếng kêu đầy đau đớn, nhưng khi nghe vào trong tai của anh lại giống như là đang thôi thúc anh vậy, lại càng làm cho anh thêm phần khời. Anh cũng không quan tâm động tác điên cuồng mãnh liệt của mình sẽ làm cho Ương Ương đau đớn khó nhịn. Trong không khí tràn ngập hương vị của máu tươi. Cô có cảm giác như người mình đã bị xé nát ra rồi, sau đó lại cô bị vứt vào trong chảo dầu đang sôi sùng sục đảo qua đảo lại như đang rang lạc...

Ương Ương càng khưốc từ, càng làm anh bị chọc giận thêm. Anh dứt khoát tháo chiếc dây lưng ra, chỉ mấy động tác đã gạt bỏ hết lớp vải vóc đang cản trở trên người cô, không chút thương tiếc hung hăng dùng sức đâm xuyên vào một cái...

Đột nhiên sự đau đớn xuất hiện, tựa như một lưỡi dao sắc bén lập tức bổ dọc thân thể Ương Ương...

Ương Ương kêu lên một tiếng thảm thiết vì đau đớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sữa đỏ rực lên đầy thống khổ. Cô gất gao đẩy vào bờ vai của Trần Tấn Nhiên, nhưng vẫn không sao ngăn được động tác thô lỗ của anh...

Hô hấp của Ương Ương càng phát dồn dập, mà ngực của cô cũng càng phập phồng lên xuống thêm mạnh mẽ. Cảm giác bị mềm mại áp sát chặt chẽ như

vậy, khiến Trần Tấn Nhiên không sao kiềm chế nổi mà than nhẹ một tiếng. Anh cứng rắn áp chế lên đầu gối của cô, cúi đầu xuống lớp da thịt mềm mại kia, hung hăng hôn lên trên đó...

Lúc này có một mùi vị thật sự làm cô không thể nào chịu nổi. Ương Ương chỉ cảm thấy trước mắt mình là từng mảnh từng mảnh hắc ám. Có lẽ là do thân thể của cô vẫn còn khô khốc, cho nên lúc này sự đau đớn kia dường như đã thấm thấu vào trong từng cái lỗ chân lông của cô. Rốt cục, trong đầu cô đã như bị chìm trong mộng mị, rối loạn thành một đồng, mờ mịt dần, rồi hôn mê bất tỉnh...

Không biết qua bao lâu, Trần Tấn Nhiên bị lửa giận làm cho đến mê man, đến giờ mới nằm ở trên người Ương Ương thở hổn hển kêu thành tiếng ồ ồ. Tìm được nơi phát tiết rồi, anh dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng lại không ngăn được từng hồi từng hồi ảo não trong lòng. Hiện tại anh đã va chạm với cô rồi, nếu như mà cô lại càng cứ dính sát lấy anh, vậy thì anh nên làm thế nào bây giờ?

Khi anh kết hôn, bởi vì ông nội lo lắng Y Lan sẽ làm ra những chuyện âm ỉ, cho nên đã cố ý đưa cô dời bước ra nước ngoài. Anh đã dự định sau buổi hôn lễ, sau khi ông nội đã trở về Singapore sẽ đón Y Lan trở về đây. Nếu như Tổng Ương Ương cứ quẩn quýt chặt lấy anh, hoặc là cô dám làm tổn thương Y Lan..."

Trần Tấn Nhiên không khỏi càng trở nên bức bối hơn. Đột nhiên anh bỗng đứng phắt dậy, chỉnh sửa lại bản thân mình một chút, nghĩ đến chính mình vừa rồi đã phát tiết ở trong cơ thể của cô, mi tâm của anh không khỏi nhúu chặt lại. Người phụ nữ đáng chết này, khi trưởng thành lại có một bộ dạng mềm yếu đến động lòng người là thế, nhưng sao lại có tâm địa lại ác độc như vậy chứ? Ngày mai Y Lan sẽ trở lại, anh quyết định sắp xếp đưa Y Lan về ở trong nhà. Anh cũng không tin, khi anh và Y Lan, cả hai người bọn họ cùng anh em em, ân ái ái ái với nhau, liệu cô còn có thể nén nhịn được mãi không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vào ở trong phòng ngủ của cô

Trần Tấn Nhiên lười biếng liếc mắt nhìn người con gái còn đang nằm hôn mê ở trên ghế sofa, nhìn thấy máu tươi nơi hạ thân của cô mà giật mình. Nhìn vết máu nhiễm đỏ cả mặt ghế sofa vàng nhạt, Trần Tấn Nhiên cảm thấy có chút chói mắt. Tiện tay anh giặt lấy chiếc váy của cô đã bị mình xé nát, ném lên trên người cô để che đi, sau đó mới chịu xoay người, tay vừa cài lại cúc áo sơ mi, vừa chạy ra ngoài: "Thím Lý, hãy bác sĩ tới thăm khám cho cô ta một chút, thêm nữa, nhớ cho cô ta thuốc tránh thai!"

Thím Lý lên tiếng rồi đi ra, thím liếc mắt nhìn Tổng Ương Ương bị ném ở đó, vẫn đang chìm trong hôn mê liền hỏi chút lo lắng: "Thiếu gia, thiếu phu nhân không làm sao chứ?"

"Cái gì mà thiếu phu nhân? Cô ta mà được coi là thiếu phu nhân sao?" Trần Tấn Nhiên trừng mắt liếc nhìn thím Lý, lại sực nghĩ tới điều gì đó, mở miệng nói tiếp: "Còn có, từ nay về sau người phụ nữ này sẽ ngủ ở phòng của khách ở tầng hai, dọn dẹp lại phòng ngủ chính ở tầng hai một lần nữa cho gọn gàng, ngày mai Y Lan trở về nên sẽ ở đó."

"Thiếu gia... Như vậy không được hay lắm đâu!" Thím Lý có chút khó xử mở miệng nói, liếc mắt nhìn Ương Ương nằm đó vẫn còn đang mê man chưa tỉnh lại, tự dưng lòng thím không khỏi có chút thương cảm.

"Có cái gì mà không hay! Cô ta nguyện ý ngã vào nhà này, cô ta nguyện ý mặt dày mày dạn như vậy, thím còn bận tâm đến thể diện của cô ta làm cái gì!" Trần Tấn Nhiên không kiên nhẫn được nữa, nói cắt ngang lời của thím Lý, hàng lông mày cong lên bắt đầu chau lại vẻ khó chịu: "Cứ quyết định như vậy đi! Trong hai ngày tới tôi sẽ không trở về nhà, thím nhớ nhắc người hầu vào trong phòng dọn dẹp cho sạch sẽ đấy, xong rồi nhớ sắp xếp, sửa sang lại phòng ngủ, Y Lan yêu thích vách tường màu vàng nhạt, toàn bộ đồ dùng ở trong phòng đó cũng đổi đi."

Thím Lý nhìn anh tức giận, cũng không dám nhiều lời, chỉ biết đáp lại vâng vâng với anh, sau đó nhìn anh xoay người đi ra khỏi biệt thự.

Mãi cho đến khi Trần Tấn Nhiên đã đi xa, thím Lý mới xoay người đi đến nơi ghế sofa. Thím nhìn thân thể mảnh mai, bé nhỏ tí xíu nằm trên ghế sofa, không khỏi có chút đau lòng. Sắp tới tiểu thư Y Lan sẽ trở về sống đây, tính tình tiểu thư Y Lan lại ích kỷ như vậy, chắc từ nay về sau, thiếu phu nhân sẽ còn phải chịu nhiều sự xúc phạm.

Thật đáng thương làm sao, vừa mới kết hôn ngày đầu tiên mà đã gặp phải tình huống thế này, không biết từ nay về sau cuộc sống của thiếu phu nhân sẽ phải tiếp tục trải qua những ngày như thế nào đây.

Thím Lý gọi điện thoại mời bác sĩ đến, sau đó dặn dò người hầu đỡ Ương Ương đi lên trên lầu, rửa ráy sạch sẽ thân thể cho cô trước, thay bộ đồ ngủ sạch sẽ sau đó đặt lên trên giường chờ bác sĩ đến.

Bác sĩ đến, mở hộp thuốc lấy ra bình dịch truyền treo lên, bổ sung thêm thuốc tiêu viêm truyền cho Ương Ương. Thím Lý giúp cô uống thuốc tránh thai, theo dõi đến khi cô ngủ thiếp đi rồi, lúc này mới ra khỏi phòng.

Vào ngày Trần Y Lan trở về, buổi sáng ngày hôm đó tiết trời trong sáng lạ thường, vạn dặm không mây, nền trời xanh ngắt trong veo giống như một cái gương.

Trần Tấn Nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy giữa đám người là bóng dáng mặc bộ váy áo màu xanh da trời. Y Lan và sắc trời gần như hòa vào với nhau làm một, nhẹ nhàng giống như một đám mây màu xanh lam.

"Y Lan!" Chỉ có điều, mới một tuần không nhìn thấy cô, mà Trần Tấn Nhiên đã cảm thấy tựa như mình đã xa cách cô cả một đời rồi! Trần Tấn Nhiên kêu lên một tiếng tên của Y Lan, sau đó bước đi đến bên cạnh Y Lan.

Y Lan vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, thoáng cái, chiếc túi trong tay liền rơi xuống trên mặt đất. Nhìn thấy người kia đang tiến đến gần mình, thoáng cái nước mắt của cô liền tuôn ra tràn ngập hốc mắt.

Y Lan cần môi xoay người bỏ đi, cô rào bước chân đi thật nhanh, cô biết rõ mình bỏ đi như vậy, Trần Tấn Nhiên cũng sẽ không tức giận, mà sẽ chỉ càng làm cho anh thêm đau lòng. Nhưng cô chính là muốn nhìn thấy anh đau lòng, cô hận anh, hận anh lại có thể dễ dàng đồng ý chấp nhận lấy người khác như vậy!

"Y Lan..." Trần Tấn Nhiên từ phía sau lưng gắt gao ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia: "Y Lan, em đừng đi... anh xin em đấy!"

"Anh đã kết hôn, không thể còn như trước được!" Trần Y Lan cố nén sự chua xót nơi đáy lòng, giả vờ muốn tránh khỏi sự trói buộc của anh.

"Anh sẽ ly hôn! Y Lan, hãy tin tưởng anh..." Trần Tấn Nhiên nhất định không chịu buông tay ra, chỉ càng ôm lấy cô chặt hơn, cúi đầu vào nơi cần cổ của cô: "Y Lan, anh nhớ em muốn chết đi được, em đừng bỏ đi nữa..."

"Anh nhớ em sao? Anh đã cưới được tiểu thư họ Tống như hoa như ngọc, mà vẫn còn có thể nhớ tới em sao..." Y Lan nói đến đây, nước mắt lại đã thật sự rơi xuống, cô hung hăng đẩy anh ra: "Anh đừng có đụng vào em, em chán ghét anh, em chán ghét anh... Em cũng sẽ phải lập gia đình, em không muốn cứ phải tiếp tục lén lút với anh như vậy nữa..."

Mỗi khi nhìn thấy cô khóc, Trần Tấn Nhiên lại cảm thấy cực kỳ đau lòng. Anh cố gắng nhẹ nhàng ôm lấy Y Lan, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn những giọt nước mắt phong phú cô: "Bảo bối Y Lan của anh, em cứ yên tâm... Chỉ cần anh ly hôn được với Tống Ương Ương, cho dù phải trả một cái giá lớn đến bao nhiêu đi nữa, anh sẽ cưới em ngay lập tức..."

"Nhưng mà liệu ba ba có chấp nhận chuyện này không? Chúng ta là anh em mà!" Y Lan ngược đôi mắt đỏ đẫm lên nhìn anh, trong ánh mắt của cô chỉ thấy tràn ngập nỗi buồn khôn nguôi. Ánh mắt ấy của Y Lan nhìn sang Trần Tấn Nhiên, quả thực đã sắp làm tan chảy trái tim của anh ra rồi.

"Y Lan... Ai nói chúng ta là anh em? Anh bắt chấp mấy cái chuyện khi gió kia, cái gì mà là anh em với không là anh em! Em có biết hay không, lúc em rời đi, dường như trái tim của anh đã bị em mang đi mất vậy, anh không thể không có em... Y Lan, theo anh về nhà đi, em hãy ở lại bên cạnh anh."

"Anh Tấn Nhiên... Anh đã kết hôn rồi, em, không thể đến đó ở cùng với anh được..." Vừa nghĩ tới chuyện có một người phụ nữ khác nằm ở bên cạnh anh Tấn Nhiên như vậy, đáy lòng Y Lan liền cảm thấy khó chịu giống như bị gai đâm vào vậy! Tại sao trong chuyện này lại không có sự công bằng như vậy chứ? Tại sao cô và anh Tấn Nhiên thật lòng yêu nhau như vậy, lại không thể được ở cùng một chỗ với nhau?

Chẳng lẽ đơn giản chỉ vì lý do trên danh nghĩa bọn họ là anh em sao? Đơn giản chỉ vì mẹ của cô đã gả cho ba của anh sao?

"Người đàn bà đề tiện kia!" Trần Tấn Nhiên nở nụ cười lạnh lùng, nhưng lại dịu dàng ôm lấy Y Lan: "Anh hoàn toàn không thêm để cô ta vào mắt. Y Lan, em cũng biết rồi đó, hiện tại anh không thể nào làm cho ông nội bị tức giận được, cho nên hết lần này tới lần khác, anh đã ép buộc cô ta phải tự mình đưa ra đề nghị ly hôn... Chỉ là người phụ nữ kia da mặt dày đến dọa người, cứ quẩn quýt chặt lấy anh không muốn rời đi! Y Lan, em cứ sống ở trong nhà của anh, anh không tin, trong tình huống như vậy mà cô ta vẫn còn có thể tiếp tục nhẫn nhịn được!"

"Sống ở ngay tại nhà của anh sao?" Dù như thế nào Y Lan cũng không ngờ đến anh Tấn Nhiên lại có thể nói ra những lời như vậy được. Lúc trước ba ba chỉ mới uy hiếp anh một chút, anh liền chấp nhận kết hôn luôn, Y Lan còn tưởng rằng ở trong lòng của anh, cô căn bản không hề có chút sức nặng nào... Nhưng mà bây giờ xem ra, chính xác là anh Tấn Nhiên đã cực kỳ vô cùng quan tâm đến cô!

"Đúng vậy, em sẽ sống ở trong nhà của anh!"

"Nhưng mà, nếu em sống ở nhà anh như vậy lỡ người khác trông thấy thì biết làm thế nào?" Y Lan vừa nghĩ tới những lời nói kia của ông nội, lập tức trong ngực cô, trái tim đập nhanh một hồi.

"Dù thế nào em cũng là nhị tiểu thư của nhà họ Trần, em sống ở trong nhà của anh trai mình mà cũng không được sao?" Trần Tấn Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong ngực: "Đi thôi, phòng của em anh đã dặn người dọn dẹp ôn hòa xong rồi."

"Em... Em không muốn đi." Y Lan vừa buông mí mắt xuống, cô không muốn hàng ngày đều phải nhìn thấy anh Tấn Nhiên ngủ với người phụ nữ kia chung một chỗ, mà mình lại không thể làm gì khác được, cô cũng không cách nào chịu được chuyện này.

"Làm sao vậy Lan Lan?" Trần Tấn Nhiên ân cần ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi.

"Em đi đến đó làm gì chứ, đến ở đó để nhìn thấy hai người cùng ở trong một căn phòng, cùng nằm ở trên một cái giường hay sao?" Y Lan có chút lười biếng mở miệng nói, chỉ cảm thấy trong người mệt mỏi một hồi. Ly hôn ư, chuyện có thể đơn giản như vậy hay sao? Cho dù nhà họ Trần có đồng ý đi nữa, thì nhà họ Tống cũng sẽ không chịu chấp nhận chuyện này...

Nếu như người phụ nữ kia vẫn cứ như vậy, có chết cũng không chịu buông tay thì cô phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải đợi đến khi hoa tàn ít bướm

lượn quanh, cô lại tùy tiện tìm một người đàn ông xứng đáng để gả đi sao?

"Y Lan, anh đã bảo người phụ nữ kia chuyển ra khỏi phòng ngủ rồi."

"Anh nói cái gì?" Y Lan không dám tin ngẩng đầu lên nhìn sang Trần Tấn Nhiên đang ở trước mặt mình, vẻ mặt anh đầy sự tàn nhẫn, độc ác! Anh thực sự chán ghét người vợ mới cưới của mình đến như vậy thật sao?

"Anh đã bảo Tổng Ương Ương chuyển ra khỏi phòng rồi, cô ta không có tư cách ở cùng một chỗ với anh." Trần Tấn Nhiên nắm tay Y Lan thật chặt. Cô giống như một thứ quý giá nhất của đời anh, tưởng bị mất mà giờ lại tìm thấy được, lại càng đáng giá để sau này anh càng quý trọng thêm gấp bội lần.

"Anh Tấn Nhiên... Anh làm như vậy, liệu có phải là chút quá độc ác hay không?" Dù sao Trần Y Lan cũng là một phụ nữ, hơn nữa cô cũng không phải là người có tâm địa xấu xa. Trần Y Lan nghĩ đến chỉ vì anh Tấn Nhiên yêu thích cô mà trở nên ác nghiệt đối với người phụ nữ kia như vậy, ít nhiều tự đáy lòng cô cũng cảm thấy có một chút áy náy.

"Ha ha, Y Lan, em thực sự là một người con gái quá thiện lương, khi nào em gặp người phụ nữ kia thì em sẽ biết ngay, quả thực trên đời này không thể nào tìm thấy một người nào khác có da mặt dày hơn cô ta đâu!" Trần Tấn Nhiên cầm tay của Y Lan, đỡ cô lên xe, tiếp đó ngồi xuống ở bên cạnh cô: "Đừng lo lắng, cũng đừng có sợ hãi chuyện gì hết, ba ba đã về Singapore để nghỉ ngơi rồi, đến một năm nữa cũng không thể biết chắc là ông ấy có trở về hay không. Em chỉ cần quan tâm đến chuyện ở lại nhà thật yên ổn là được, cũng không cần thiết phải để ý đến những chuyện khác đâu."

"Anh Tấn Nhiên... Nhưng mà... nhưng mà, chung quy thì cô ấy vẫn là vợ của anh..." Noi đáy lòng của Trần Y Lan cảm thấy vui buồn lẫn lộn, đương nhiên cô cảm thấy vui vì Trần Tấn Nhiên lại coi trọng cô như vậy, nhưng lo chính là, dù sao anh đã cưới người phụ nữ kia, chuyện ly hôn cũng không phải là chuyện một chốc một lát mà giải quyết ngay được!

Trần Tấn Nhiên liền nhủ mảy, nghĩ đến vẻ mặt đầy vẻ quật cường của Tổng Ương Ương vào một ngày nào đó, lại còn bộ dạng cô đặc biệt không muốn ly hôn với anh, Trần Tấn Nhiên liền cảm thấy một hồi một hồi thực ảo não.

"Y Lan, em đừng có đề cập đến cô ấy nữa... Tóm lại bây giờ chúng ta chỉ cần coi cô ta cứ như không khí là được, chờ đến khi cô ta không chịu được nữa, đương nhiên cô ta sẽ chủ động đưa ra đề nghị ly hôn thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mùoi Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ba người với cuộc hôn nhân

Y Lan không nói thêm gì nữa, chỉ là đáy lòng cô đang lặng lẽ tự định giá, rốt cuộc đến cùng cô gái kia là loại người như thế nào nhỉ? Thực sự cô ta có phải là loại người thô lỗ đến mức không sao chịu nổi đứng anh Tấn Nhiên đã nói hay không?

Ương Ương tỉnh lại, cô nằm trên giường đã hai ngày, khuôn mặt đã nhỏ quá lại đến mức nhon hoắt. Sự đau đớn trên người cô dường như cũng khá hơn một chút, chỉ có điều cả người cô đã còn không còn sức sống nữa rồi. Cô mở trừng đôi mắt to giờ đây đã trở nên trống rỗng, nhìn lên trên trần nhà được trang hoàng cực kỳ tinh xảo và lộng lẫy ở ngay phía trên đầu mình.

Cô dường như đã không còn là một cô gái đơn thuần như trước nữa, cô cũng không còn ngu ngốc như trước nữa rồi. Diennkdan/leeequhydonnn Hình như cô đã bắt đầu nhận thức được, trên thế giới này, không phải là tôi thích anh thì ngược lại, anh cũng sẽ phải yêu thích tôi, cũng không phải là mình cư xử tốt với người khác, thì người khác cũng sẽ yêu thích mình.

Như vậy, từ giờ trở đi, Tổng Ương Ương sẽ không bao giờ còn ngu ngốc như vậy nữa. Chỉ vì nhà họ Tổng mà cô sẽ ở lại chỗ này, nhất định sẽ phải ở lại chỗ này.

Đợi cho đến khi ba người anh trai của cô đã đứng vững vàng trên đôi chân của mình, đợi cho đến khi những nguy hiểm của Tổng thị qua đi, cô sẽ lập tức đồng ý ly hôn, không bao giờ còn ở lại chỗ này nữa.

Mà ngay cả người đàn ông kia, cái người đã từng cho cô một ảo tưởng hoàn mỹ về sự tốt đẹp của đàn ông, đến lúc này cô cũng đã cảm thấy không còn thấy lưu luyến nữa rồi.

"Cốc cốc cốc" đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Ương Ương khàn giọng mở miệng hỏi: "Ai vậy?"

"Thiếu phu nhân, thiếu gia và nhị tiểu thư đã trở lại, xin mời ngài xuống dưới nhà."

Giọng nói ôn hòa của thím Lý truyền đến, Ương Ương muốn từ chối, rồi lại sợ rằng thím Lý, người gần đây luôn đối xử với cô rất tốt, sẽ gặp phải cảnh khó xử, cô đành phải cố gắng gượng ngồi dậy, nói một câu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ xuống ngay."

Lúc cô đi xuống lầu, liền nhìn thấy một đôi bích nhân, nam có phong độ thần thái tuấn lãng, nữ xinh đẹp đến động lòng người, còn cô đã bị bệnh hai ngày nay, khuôn mặt cũng là trở nên xám xịt, dờ dẩn, đôi mắt lại càng vô thần, tựa như là bị một lớp cát đục ngầu che phủ lên.

"Chị dâu, xin chào." Y Lan cười tủm tỉm cất tiếng chào hỏi Ương Ương, đưa tay ra cực kỳ nhiệt tình.

Nơi đáy lòng của Ương Ương thoáng lướt qua chút ảm áp nhàn nhạt, vị nhị tiểu thư này thoát nhìn giống như là một người cực kỳ dễ gần. Ương Ương liền nhẹ nhàng cười, vươn tay ra: "Xin chào nhị tiểu thư."

"Chị dâu, chị không nên gọi tôi là nhị tiểu thư như thế, cứ gọi tôi là Y Lan là được rồi!" Y Lan nghiêng đầu hơi mỉm cười, vẻ mặt rực rỡ.

Thân thể Ương Ương đột nhiên liền cứng ngắc ngay lập tức.

Cô ta là Y Lan, chính là người phụ nữ mà từ trong miệng Trần Tấn Nhiên đã từng nói là người phụ nữ mà anh ta yêu, Y Lan.

Chính là cô ta, nhưng mà tại sao cô ta lại là nhị tiểu thư của nhà họ Trần?

Chẳng lẽ, hai người bọn họ loạn luân?

"Từ nay về sau, Y Lan sẽ ở lại đây, không cho phép cô được bắt nạt cô ấy. Nếu như để cho tôi biết được cô đã làm cho cô ấy không được vui hoặc là như thế nào đó, cẩn thận tôi sẽ lột một lớp da của cô!"

Trần Tấn Nhiên nhìn gương mặt nhợt nhạt của Ương Ương, chẳng biết tại sao, đáy lòng anh chợt có chút gì đó cảm thấy thiếu tự nhiên, không được dễ chịu. Anh nhớ tới hai ngày trước, cô còn giống như một nụ hoa tươi tốt, đầy đặn, nhưng bây giờ, nháy mắt một cái, bộ dáng của cô đã trở thành như vậy.

Nghĩ lại, anh lại tưởng tượng, nói cho cùng, chuyện này là do lỗi của ai chứ!

Ai bảo cô cứ mặt dày mày dạn cố tình ngã vào, ai bảo cô cố ý không muốn ly hôn! Đây là sự báo ứng của cô! Cô bị báo ứng vì đã chia rẽ anh và Y Lan!

Ương Ương nghe thấy anh nói như vậy, thân thể liền có chút lay động một cái. Cô muốn khóc, nhưng mà cô nghĩ tới chính mình đã phải khó khăn như thế nào mới có được quyết tâm kia, vì vậy lúc này cô không thể lại khóc được. Ở nơi này không thể như ở nhà họ Tống, cô không phải là công chúa luôn được mọi người nâng niu chiều chuộng.

"Tôi sẽ không như vậy." Tống Ương Ương gật gù đầu, cô nhẹ nhàng mỉm cười một cái, nói: "Đề tôi đi báo phòng bếp chuẩn bị bữa tối."

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, môi khẽ mấp máy mấy cái, chung quy là anh cũng vẫn chưa nói được câu gì. Vốn dĩ anh cũng không phải là người cay nghiệt, mà ngay lần trước anh trở nên tàn nhẫn và cay nghiệt, cũng chính là do anh bị cô bức cho thành ra như vậy.

Người hầu trong nhà đã được huấn luyện cực kỳ tốt, không mất thời gian bao lâu, bữa tối liền chuẩn bị đầy đủ. Ương Ương ngồi một mình ở cái bàn ăn ở bên cạnh, nhìn Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan ngồi cùng một chỗ. Chốc chốc, anh lại thân mật gấp thức ăn cho Y Lan, một chốc lát lại cầm chiếc khăn ăn lau đi một tí súp bị dính lại ở bên môi của Y Lan. Đột nhiên, Ương Ương cảm thấy mình không còn khẩu vị để ăn. Cô liền để đĩa xuống, cầm khăn ăn nhẹ nhàng lau qua miệng của mình, tiếp đó Ương Ương đứng lên, nhẹ nhàng cười về rất lễ độ: "Tôi đã ăn đủ rồi, Tấn Nhiên, anh và Y Lan cứ từ từ ăn."

Ương Ương nói xong, xoay người liền dự định đi lên lầu, nhưng Y Lan lại đột nhiên mở miệng gọi với theo cô một câu: "Chị dâu... Có phải là chị không muốn nhìn thấy Y Lan phải không?"

Trần Tấn Nhiên nhìn gương mặt của Ương Ương trắng bệch ra, chẳng biết tại sao, nơi đáy lòng anh có chút gì đó không được tự nhiên và cảm giác có chút khó chịu.

Ương Ương quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt Y Lan biểu lộ sự bất an. Y Lan đang đứng ở dưới ánh đèn sáng chói, làm cho chiếc váy màu lam của cô nhìn giống như một đám mây. Y Lan còn trẻ như vậy, lại xinh đẹp như thế, nhìn Y Lan lúc này chắc cũng cùng độ tuổi với cô, nhưng cách đối xử giữa hai người lại không giống nhau.

"Nhị tiểu thư, tại sao cô lại nghĩ như vậy chứ? Chỉ là do tôi đang mang bệnh, trong người cảm thấy có chút không được thoải mái, tôi ở lại nơi này cũng chỉ làm quấy đảo bữa ăn của hai người mà thôi."

Ương Ương cười khổ một tiếng, vành mắt của cô sưng mọng, tím xanh, gương mặt tái nhợt một mảnh. Cô đứng ở nơi đó, thoát nhìn cũng làm cho người ta hết sức sợ hãi.

"Chị dâu, xem ra những lời chị nói quả thực rất đúng, bộ dạng của chị cũng không được thoải mái, đề tôi bảo anh Tấn Nhiên đưa chị lên trên phòng." Y Lan nói xong, nhân tiện đẩy Trần Tấn Nhiên một cái, hơn nữa còn mở miệng nói ra những lời rất nhẹ nhàng: "Anh Tấn Nhiên, anh đi lên cùng với chị dâu đi, nhìn sắc mặt của chị ấy có vẻ rất kém đây..."

Trần Tấn Nhiên đặt mạnh đôi đũa lên trên mặt bàn một cái thật nặng nề, vẻ mặt anh biểu lộ rõ sự u ám thấy không thể nhìn rõ cảm xúc vui buồn, thế nhưng Ương Ương lại không sao kiềm chế được, người thoáng co rúm lại một chút.

"Nếu như thân thể không thoải mái, cũng đừng có đi ra xuất hiện trước mặt người khác như vậy, thật mất thể diện, thật không biết xấu hổ! Cô trở về phòng của cô đi!" Anh lạnh lùng mở miệng, nhìn thấy bóng dáng gầy gò của cô đang đứng ở nơi đó, tự đáy lòng anh không khỏi đè nén lại cảm xúc rung động của mình, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Tuy rằng biết là cô hoàn toàn vô tội, nhưng anh cũng sẽ không dành cho cô vẻ mặt tốt đẹp. Chẳng qua cũng chỉ vì cô muốn chiếm cái vị trí này mà thôi, nếu như không phải như thế, khi gặp phải những nhục nhã như vậy, tại sao cô lại không chịu đồng ý ly hôn?

Nước mắt của Ương Ương bùng lên, trào ra như vỡ đê: "Là do anh nói em đi xuống mà!"

"Nếu như cô thật sự bị bệnh vô cùng nặng, tại sao không nói cho thím Lý biết? Miễn cưỡng đi ra đây để làm cái gì? Cô có ý để cho Y Lan nhìn thấy, cố ý làm cho Y Lan tức giận phải không?"

"Trần Tấn Nhiên, anh nói cũng cần để ý xem mình nói có lý hay không chứ? Thím Lý chỉ nói anh cùng nhị tiểu thư đã trở lại. Làm sao em biết được nhị tiểu thư lại chính là người con gái mà anh thích chứ?" Ương Ương tức giận, cô cũng mặc kệ không thèm quan tâm đến chuyện mình đã gây ra những ồn ào kia!

"Cô..." Trần Tấn Nhiên nghe xong lời này liền nổi giận, đang muốn phát tác ra thì bỗng nhiên thấy thoáng cái, Y Lan liền thét lên một tiếng, đẩy Trần Tấn Nhiên ra, sau đó liền chạy đi ra ngoài...

"Đồ dê tiện kia! Nếu như Y Lan có một chút gì đó không hay, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô, còn cả nhà họ Tống của các người nữa!"

Trần Tấn Nhiên bất chấp tất cả những chuyện khác, xoay người đuổi theo Y Lan vừa chạy ra khỏi phòng ăn.

Ương Ương cảm thấy trên người mình cứ nổi lên từng hồi từng hồi lạnh buốt. Cuộc hôn nhân này giống như là một lời phù chú, cứ một mực bao quanh lấy cô, làm cho cô không thể nào nhúc nhích nổi dù chỉ một chút xíu.

Trần Tấn Nhiên đuổi theo Y Lan đi ra ngoài, thấy cô lao đảo té nhào ở trên mặt đất, chỉ cảm thấy một hồi một hồi đau lòng, liền nhanh chóng chạy tới ôm lấy Y Lan. Anh biết rõ cái thân phận nhị tiểu thư kia chính là sự khúc mắc trong lòng của Y Lan, nhưng mà đồ chết tiệt Tống Ương Ương kia lại còn hết lần này tới lần khác nói Y Lan của anh như vậy!

Tống Ương Ương kia chính là có chủ tâm, cô ta đã có chủ tâm muốn hại chết Y Lan!

"Tấn Nhiên, anh hãy buông tay thả cho em đi thôi! Khắp trên thế giới này người nào cũng biết em là nhị tiểu thư của nhà họ Trần, nhưng lại không có ai hiểu được em chính là người phụ nữ mà anh yêu mến... Em còn ở lại chỗ này, có ý nghĩa gì đâu?"

"Y Lan! Không cho phép em nói bậy, em cứ ở lại bên cạnh anh, chúng ta không có liên hệ máu mủ huyết thống với nhau, vì sao lại không thể sống cùng một chỗ được chứ?"

"Nhưng chỉ có anh nghĩ như vậy mà thôi, những người khác lại không nghĩ như vậy. Ngay từ nhỏ em đã được nuôi dưỡng ở trong nhà họ Trần, người người đều biết em là nhị tiểu thư của nhà họ Trần. Huống chi, ba ba sớm đã nói, bất kể như thế nào, em và anh đều không có khả năng... Em còn tranh giành cái gì được nữa đây?"

"Em không cần phải tranh giành cái gì hết! Y Lan em hoàn toàn không cần phải tranh giành, anh là của em, không ai có thể đoạt em đi được!" Trần Tấn Nhiên đau lòng không chịu nổi, đưa tay bế Y Lan lên, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: "Y Lan, anh sẽ không bỏ qua cho đồ dê tiện kia! Cô ta lại dám nói ra những lời nói làm kích thích em như vậy, cô ta có chủ tâm không muốn sống nữa rồi chẳng!"

"Không... Anh Tấn Nhiên, chị dâu nói không hề sai, chị ấy cũng không biết thân phận của em, anh đừng có trách mắng gì chị ấy, chị ấy còn đang bệnh đó..."

Y Lan nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn chan chứa những giọt lệ ẩm ướt liền áp thật chặt vào trước ngực Trần Tấn Nhiên. Y Lan ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng nỉ non: "Anh Tấn Nhiên, anh đồng ý với em đi..."

"Y Lan, tại sao em lại còn có thể nói đỡ cho cô ta những lời như vậy chứ? Em biết rõ là người phụ nữ kia hoàn toàn đang giả vờ mà! Nhà họ Trần này đâu có bạc đãi cô ta, đang yên đang lành làm sao lại bị bệnh được chứ? Chính là do cô ta không muốn ly hôn, cô ta chỉ đang muốn tranh thủ sự thương cảm của mọi người mà thôi!"

"Thật vậy chứ?" Thấy Trần Tấn Nhiên nói chắc chắn như vậy, Y Lan cũng trở nên có chút do dự...

"Trăm phần trăm là thật sự!"

Y Lan ồ lên một tiếng, gật gật đầu: "Anh Tấn Nhiên, chị dâu là người ở nơi nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Bắt nấu cho tình địch nồi súp

“Người Hàng Châu... Em cứ trực tiếp gọi cô ta là Tống Ương Ương, không cần thiết phải gọi cái gì mà chị dâu, cô ta không xứng!” Trần Tấn Nhiên cười lạnh, lên tiếng nói ra một câu không có chút lưu tình nào.

“Như vậy không được hay lắm, nói như thế nào mọi người đều biết cô ta là phu nhân của anh mà...”

Quả nhiên lông mày của Trần Tấn Nhiên liền nhíu chặt lại: “Cái gì mà phu nhân của anh anh không thừa nhận, cô ta muốn làm cái gì?”

“Anh Tấn Nhiên, anh làm như vậy thực dọa người... Từ nay về sau anh sẽ không đối xử với em hung dữ như vậy chứ?”

“Làm sao anh lại có thể hung dữ với em được chứ. Anh thương em còn không đủ...” Trần Tấn Nhiên liền cúi đầu xuống hôn Y Lan quần quýt si mê, mở miệng nói: “Đêm nay anh sẽ ở cùng với em, vài ngày nay không gặp em rồi, anh nhớ em đến sắp chết rồi đây này...”

“Anh Tấn Nhiên, anh thật đáng ghét, xấu hổ chết đi được...” Y Lan liền tránh ra khỏi trong lòng ngực của anh, bụm mặt nhẹ nhàng đám Trần Tấn Nhiên.

“Xấu hổ cái gì mà xấu hổ? Em cũng đừng có quên, khi mới mười bảy tuổi em đã cùng với anh...” Trần Tấn Nhiên càng hôn càng làm càn, dứt khoát kéo Y Lan đến đặt cô tựa vào bên cạnh thân cây, tiếp đó, từ trong cổ anh liền tuôn ra một tiếng gầm nhẹ đã bị đè nén: “Y Lan, anh muốn em...”

“Anh Tấn Nhiên... Đừng, chị dâu, Tống Ương Ương đang nhìn...” Hô hấp của Y Lan cũng bắt đầu trở nên dồn dập hơn, tuy trong miệng Y Lan nói như vậy, nhưng hai tay cô lại gắt gao ôm lấy cổ của Trần Tấn Nhiên, thân thể lại càng áp sát chặt chẽ vào Trần Tấn Nhiên...

“Bất kể cô ta có làm gì! Y Lan, anh chỉ muốn em!” Trần Tấn Nhiên hôn Y Lan đến không muốn ngừng lại, mặc kệ tất cả, thoáng cái dứt khoát bẻ bồng Y Lan lên, nhanh chóng đi về hướng biệt thự...

Ương Ương đứng một mình hồi lâu, cô còn chưa tới kịp tiến vào trong phòng ngủ của mình, liền nhìn thấy Trần Tấn Nhiên ôm Trần Y Lan tiến vào. Tự đáy lòng cô khẽ giật mình, không khỏi lui về phía sau một bước, lách mình muốn né tránh. Nhưng Trần Tấn Nhiên cũng đã đi tới, anh lướt qua sát thân thể của cô nhưng cũng không buồn liếc nhìn cô một cái liền trực tiếp đi vào trong phòng ngủ...

Thậm chí, ngay cả cửa phòng ngủ cũng không đóng lại... Ương Ương tựa như một pho tượng gỗ, nhìn chiếc đèn chùm thủy tinh sáng chói lúc này như đang lung la lung lay, trước mắt của cô như đã trở nên bị vỡ nát một mảnh.

Ương Ương trở về gian phòng của mình, cảm giác cuộc sống mười chín năm của mình, tại thời khắc này tánh mạng của mình tựa như cũng đã kết thúc rồi vậy. Tính tình của cô cũng có biến đổi lớn, trước kia cô là một thiên kim tiểu thư, sống vô ưu vô lự như là một cô gái ngốc nghếch, sung sướng chết đi được.

“Anh Tấn Nhiên... Ừm... Nhẹ một chút...” Đi trở về phòng ngủ của mình, Ương Ương nhất định phải đi qua căn phòng ngủ có hai người đang ở bên trong kia. Tiếng kêu của Trần Y Lan làm như về yếu đuối lại mang như theo sự nũng nịu truyền vào trong tai của cô thật rõ ràng. Bước chân của cô thoáng dừng lại một chút, muốn dịch chuyển khỏi nơi đó, nhưng lại giống như đã bị đóng đinh ở trên mặt đất vậy.

Trên mặt chiếc giường nước khổng lồ lẽ ra chỉ có cô và Trần Tấn Nhiên nằm ở trên đó, lúc này lại đang bày ra hai cái thân thể trần trụi, một là của chồng cô, một là của em gái chồng của cô.

“Y Lan, anh nhớ em muốn chết... Ừm, thật chặt, Y Lan... Y Lan, anh yêu em...”

“Anh Tấn Nhiên, anh lại gạt người ta... Ai mà không biết đàn ông các anh ở trên giường... A... Ừm...”

Trần Y Lan còn chưa dứt lời, tiếp đó lại là một hồi thở dốc, rồi lại tiếng kêu như hờn dỗi cùng với những lời liên tục xin tha thứ. Ương Ương không muốn đứng ở nơi đó tiếp nữa, cô xoay người rời đi, bên tai cô vẫn đang còn vang vọng không ngừng tiếng nói của Trần Tấn Nhiên chan chứa tình cảm nồng đậm và sâu sắc, Y Lan anh yêu em, anh muốn cưới em, anh chỉ thích em...

Rốt cuộc, Ương Ương không thể nhẫn nhịn được nữa, sau khi vào cửa, cô nặng nề đóng mạnh cánh cửa phòng ngủ nghe rầm một tiếng!

Ương Ương hít thở một hơi thật sâu, đi vào trong phòng tắm tắm rửa một chút. Cô ngâm người tắm rửa xong xuôi, vừa đi ra, lại nghe thấy nơi cánh cửa phòng ngủ bị đập mạnh vang lên rầm rầm Ương Ương mặc áo ngủ, về mặt không chút biểu cảm đi ra mở cửa.

Nhìn thấy Trần Tấn Nhiên đứng ở bên ngoài, về mặt nổi giận đùng đùng.

Anh vừa nhìn thấy cô đi ra, lại dường như là thở dài một hơi nhẹ nhõm, tiếp đó lại chỉ tay vào cái mũi của cô, nói ra những lời tàn nhẫn, độc ác: “Tống Ương Ương, cô đập cửa cho ai nhìn thấy hả? Có phải là cô có chủ tâm muốn làm cho Y Lan cảm thấy khổ sở hay không? Cái người phụ nữ này, tại sao cô lại có thể ác độc như vậy chứ? Đã “Cưu chiêm thước sào” (*) rồi mà còn không cho phép chúng ta cùng một chỗ nữa sao?”

(*) Cưu chiêm thước sào: Nghĩa: Chim Cưu chiêm tổ chim Thước. Chim Cưu còn gọi là chim Tu hú, chim Thước còn gọi là chim Khách. Chim Tu hú chiêm tổ chim Khách”. Câu thành ngữ này xuất phát từ thực tế cuộc sống sinh tồn của các loại chim: Chim tu hú vụng về không biết làm tổ, không biết ấp trứng, cho nên thường đẻ trứng nhờ vào tổ chim khách nhờ ấp hộ. Chim tu hú non thường có kích thước lớn hơn các con chim khách non trong tổ đẻ nhờ, nên không những chiếm luôn tổ mà còn đẩy các con chim khách non ra khỏi tổ, để tranh hết thức ăn của chim bố mẹ mang về nuôi lũ chim non khác.

“Anh nói đủ chưa!” Ương Ương hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Tôi phải đi ngủ rồi, nói đủ rồi thì anh đi được rồi đấy!”

Cô nịnh nọt anh, làm nũng với anh là sai, nhần nhện anh cũng vẫn sai, như vậy cô còn có thể làm gì với anh đây? Cô, Tống Ương Ương này, cho dù tốt xấu thế nào, cũng là thiên kim duy nhất của nhà họ Tống, cũng là người được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên! Cô dựa vào cái gì mà phải nén giận như vậy chứ?

“Tống Ương Ương, cô...” Trần Tấn Nhiên hoàn toàn không hề ngờ tới Tống Ương Ương sẽ có phản ứng như vậy, thoáng cái, anh bị nghẹn họng, sững sờ trân trối nhìn cô đứng ở nơi đó.

“Tôi như thế nào? Anh còn muốn tôi thế nào nữa đây?” Cho dù là Ương Ương nói kiên quyết như vậy, nhưng nơi đáy mắt cô lại đã ngấn lệ: “Tôi cũng là người bị ép buộc phải gả tới đây, nếu không phải vì mẹ, anh nghĩ rằng tôi và anh có thể gả cho nhau sao?”

“Tôi đã nói cô có thể ly hôn rồi mà!” Trần Tấn Nhiên nghe cô nói những lời như vậy, chỉ cảm thấy trong nội tâm một hồi một mối, anh mở miệng, oang oang nói ra những lời đầy tức giận.

“Tôi nói rồi, ngoại trừ không ly hôn, bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể đồng ý với anh. Anh và Trần tiểu thư muốn ở cùng một chỗ, cũng có thể, các người muốn như thế nào cũng có thể, tôi không can thiệp vào. Anh có thể coi tôi như không khí, nếu như coi tôi như không khí mà cũng cảm thấy chướng mắt, vậy thì tôi có thể đi Singapore để chăm sóc ba ba.”

“Cô đừng có mơ tưởng! Bây giờ cô đi Singapore, ba ba sẽ nghĩ như thế nào? Cô có chủ tâm muốn nói cho ba ba biết rõ tôi và cô không thể tiếp tục sống cùng với nhau được, có chủ tâm muốn làm cho ba ba tôi tức chết phải không?”

Trần Tấn Nhiên nghe cô nói ra những lời kiên quyết như vậy, không khỏi mở miệng nói ra đầy vẻ oán hận, không chút do dự từ chối luôn ý định kia của cô!

“Tôi và anh không thể nào tiếp tục nói chuyện được với nhau, anh trở về phòng của anh đi, Trần tiểu thư đang đợi anh đó”

Ương Ương nói về lười biếng, tiếp đó muốn đóng cánh cửa phòng ngủ lại.

“Khoan đã!” Trần Tấn Nhiên đột nhiên chống vào cánh cửa, ngăn cản cô đóng cửa lại, lạnh lùng nhìn cô nói ra một câu: “Bữa cơm tối Y Lan không ăn được, cô đi nấu cho cô ấy nồi súp rồi mang tới đây!”

“Trong nhà đã có người hầu, đầu bếp cũng có đến ba người, tôi sẽ không đi nấu cái nồi súp gì đó như anh đã nói, rồi mang tới đây!”

Ương Ương cảm thấy khó thở, nguyên bản tính tình của cô cũng không phải là không tốt như vậy, chỉ vì bị ép buộc trở nên nóng nảy, lại càng không có đầu óc nào mà để ý quan tâm đến lời nói của mình nữa!

“Cô là người Hàng Châu, Y Lan muốn ăn uống theo khẩu vị vùng đó, đầu bếp trong nhà cũng sẽ không làm!” Trần Tấn Nhiên nhếch đôi môi mỏng, mở miệng nói, đáy mắt không có một chút ấm áp: “Như thế nào, thân làm chị dâu, đến việc nấu cho em gái của chồng mình một nồi súp thôi cũng không muốn sao?”

“Cái gì mà chị dâu? Cái gì mà chồng mình chứ? Là chính miệng anh nói không cho phép tôi được gọi anh như vậy, anh nói như vậy khác gì tự tát vào mình cơ chứ!” Ương Ương cũng không chịu yếu thế chút nào, phản kích trở lại Trần Tấn Nhiên. Nhưng không ngờ, Trần Tấn Nhiên đột nhiên vung tay lên, giáng một cái bạt tai lên trên mặt cô: “Cô có đi nấu hay không hả?!”

Từ nhỏ đến lớn, Ương Ương chưa từng bao giờ phải chịu đến một cái đập mạnh lên người, nhưng mà, gả tới đây chưa được đến một tuần, vậy mà cô đã bị đánh đến lần thứ hai, hơn nữa hai lần đều là bị tát.

Ương Ương cứ như vậy bụm mặt nhìn lại Trần Tấn Nhiên, thoáng cái, nước mắt liền trào ra, lạnh lẽo chảy xuống dưới.

“Trần Tấn Nhiên.”

Ương Ương nghẹn ngào, cô gần như cơ hồ không thể nào tự kiềm chế nổi nữa. Ương Ương hơi khép mắt lại, cô nhìn anh xuyên qua màn nước mắt, nói: “Tại sao anh lại có thể ức hiếp người khác như vậy?”

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, chẳng biết tại sao, trong cổ họng anh tựa như có một nắm bông chặn ngang, cực kỳ khó chịu, chỉ là anh vẫn cứ hung hăng trừng mắt nhìn cô: “Tôi chỉ hỏi cô, có đi nấu không?”

Ương Ương gật đầu, “Được, tôi đi, một lần này, tôi đây cho rằng tôi nấu nồi súp này để cho em gái của chồng mình. Nhưng mà, Trần Tấn Nhiên, đến lần sau, cho dù anh có đánh chết tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ làm theo nữa!”

Cô đưa tay đẩy anh ra, xoay người đi xuống lầu. Từ nhỏ đến lớn, cô đã từng nấu súp bao giờ đâu kia chứ? Đến ngay cả phòng bếp cô cũng không hề bước vào đó một bước.

Ương Ương đứng ở trong phòng bếp, phát hiện ra mình cũng không biết phải sử dụng đồ dùng thế nào, ngay cả việc phải chuẩn bị nguyên vật liệu thế nào cô cũng không hề hay biết. Cô kinh ngạc nhìn qua phòng bếp sạch sẽ, rất cực không nhần nhện được nữa, Ương Ương liền ngồi thụp xuống trên mặt đất òa lên khóc nức nở.

“Thiếu phu nhân, để tôi tới giúp cô nhé.” Thím Lý thật sự không thể nhìn được cảnh này, thím cũng không để ý tới Trần Tấn Nhiên mặt lạnh đang đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng đi qua kéo cô đứng dậy nói như vỗ về an ủi.

“Tôi cũng không cho phép bất cứ người nào giúp đỡ cô ấy! Thím Lý, thím trở về phòng của mình đi!”

“Thiếu gia, trái tim của ngài thực sự quá độc ác. Thiếu phu nhân đâu có làm sai việc gì đâu cơ chứ?” Thím Lý bắt năn mở miệng nói, chăm chú giữ thật chặt bàn tay của Ương Ương.

“Nếu như thím không còn muốn tiếp tục làm việc tại nhà họ Trần nữa, vậy thì thím cứ ở lại nơi đó mà giúp cho cô ta!” Hiển nhiên Trần Tấn Nhiên khi thấy thím Lý đã sống ở trong nhà họ Trần này đến mấy chục năm lại có thể ra tay giúp đỡ Ương Ương như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên cơn giận dữ!

Thím Lý nghe thấy vậy, cả người đều như cứng lại ngay tại chỗ. Thím đã sống ở tại nhà họ Trần này suốt vài chục năm nay, không nói đến chuyện lão gia và phu nhân đã đối xử với thím như thế nào, nhưng mà, những bọn người thuộc lớp tiểu bối thế này lại không chịu tôn trọng thím? Hiện tại, vị thiếu gia mà thím đã tự tay nuôi lớn kia lại muốn đuổi thím đi sao?

“Thiếu gia, nếu như hôm nay tôi giúp cho thiếu phu nhân, thiếu gia thực sự sẽ đuổi tôi đi phải không?” Trong nội tâm thím Lý cảm thấy một hồi cực kỳ khó chịu, Chỉ vì một vị Y Lan tiểu thư này, mà thiếu gia muốn làm cho mọi chuyện trở thành âm ỉ lên như thế có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Quyết định rời đi

Thiếu phu nhân có điều gì sai chứ? Chuyện kết hôn là do bậc trưởng bối của hai nhà định đoạt tiến hành, thiếu phu nhân hoàn toàn là một người vô tội, chính là người bị hại!

Trần Tấn Nhiên nhìn thân hình thím Lý còng xuống như vậy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Anh cũng không phải là người xấu, xưa nay anh là người chưa từng bao giờ có những đối xử hà khắc với người hầu, nhưng mà không biết tại sao, anh lại chỉ chán ghét có Tống Ương Ương!

"Anh Tấn Nhiên, die,n;da.nlze.qu;ydo/mn, coi như mọi chuyện đã xong rồi, cũng đã trễ như vậy, Y Lan cũng không đói, anh đừng bảo chị dâu bận rộn trong phòng bếp làm gì..."

Đột nhiên giọng nói của Trần Y Lan vang lên từ trên bậc thang. Ương Ương ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô yếu ớt tựa người ở trên lan can, trên người bọc một chiếc áo ngủ thật dày, xem ra dường như là của Trần Tấn Nhiên.

Ương Ương không muốn nhìn Y Lan thêm nữa, xoay người lại đỡ thím Lý đi đến ngồi xuống một bên: "Thím Lý, thím hãy đi nghỉ ngơi đi, không sao đâu, tôi cũng đi lên bây giờ đây."

"Thiếu phu nhân, ngài vẫn đang bệnh sức khỏe còn chưa phục hồi." Thím Lý có chút lo lắng nhìn cô đứng lên đi lên lầu, không khỏi đau lòng hỏi.

"Không sao đâu, hiện tại tôi cũng không phải là một thiên kim tiểu thư, làm sao có thể ở đây làm phiền toái người khác được." Ương Ương nở một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng đẩy tay ra thím Lý ra đi lên lầu. Thân thể của cô còn chưa được phục hồi, âm ỉ một hồi lâu như vậy, căn bản đã không thể chống đỡ nổi nữa rồi.

"Một khi nhị tiểu thư đã không để ý đến việc tôi nấu súp nữa, tôi đây cũng trở về phòng để nghỉ ngơi, hai người cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Ương Ương yên lặng liếc nhìn Trần Tấn Nhiên một cái, cũng không nói thêm câu gì nữa, cúi đầu đi lên lầu.

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy bộ dạng cô trầm mặc yên tĩnh như vậy, cũng không khỏi nhớ tới cái kết hôn ngày đó, cô đối với anh như thế nào. Bộ dạng nũng nịu của cô khi từng lần cất lên tiếng gọi anh là ông xã, bộ dạng cô ôm lấy anh mà dúi dụi, trăm phương ngàn kế muốn anh không cần phải ly hôn với cô.

Nhưng mà chỉ nháy mắt, cô lại có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy, lại nói ra những lời bảo anh và người phụ nữ khác cùng nhau đi nghỉ ngơi như vậy.

Trần Tấn Nhiên không thể nhẫn nhịn nổi cơn lửa giận trong lòng, khẽ vươn tay ra tóm lấy cánh tay của Ương Ương kéo lại. Ương Ương đã mệt nhọc quá mức không kịp đề phòng bị anh hung ác lôi kéo một cái như vậy, cả người liền va vào trên lan can. Ương Ương liền cảm thấy phía sau lưng mình lập tức truyền đến một hồi đau đớn lợi hại. Trong nháy mắt sắc mặt cô liền trở nên trắng bệch một mảnh.

"Anh còn muốn làm cái gì nữa đây?" Ương Ương vừa đau vừa tức, hung hăng đẩy Trần Tấn Nhiên ra, nhưng mà anh lại càng nắm chặt lấy cổ tay của cô hơn, đau nhức đến mức tưởng chừng như sắp bóp nát hết cả xương cốt của cô ra đến nơi!

"Tôi đã đồng ý chuyện cô không cần phải nấu súp nữa chưa?" Trần Tấn Nhiên lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, thấy bộ dạng của cô có vẻ lão đạo sắp ngã đến nơi, lực đạo nơi tay không khỏi thoáng buông lỏng ra một chút, nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng không hề thay đổi chút nào.

"Nhị tiểu thư nói không uống súp nữa, tôi còn đi nấu nồi súp kia để cho ai uống đây?"

Ương Ương đau đến mức trên đầu đầy mồ hôi, phía sau lưng cô bỏng rát, đau đến khó nhin.

"Không ai uống cô cũng phải đi nấu nồi súp đó! Tôi đã nói với cô hết lần này tới lần khác rồi, cô phải đi nấu ngay bây giờ!"

"Trần Tấn Nhiên, anh không phải là người, anh là đồ vô lại!" Ương Ương tức giận nổi điên, cô liều mạng đá anh, há mồm cắn vào trên cổ tay của anh, "Trần Tấn Nhiên, tôi liều mạng với anh, cùng lắm thì mọi người cùng nhau chết!"

"Cô... cô đúng là đồ điên khùng, cái người phụ nữ điên này!" Trần Tấn Nhiên bị cô cắn cực kỳ đau nhức, rút cục anh vẫn phải hung hăng đẩy cô ra. Ương Ương lao đảo mấy bước, thiếu chút nữa thì đã ngã lộn từ trên lan can ra bên ngoài. Ương Ương vẫn còn chưa tỉnh hồn, cô gặt gao túm lấy hàng lan can gỗ kia, thờ hồn hèn từng ngum từng ngum. Cái người đàn ông kia, thực sự là một người đàn ông tuyệt tình máu lạnh, cô thề cô sẽ không bao giờ còn yêu mến anh nữa, một chút cũng sẽ không yêu mến nữa!

"Anh Tấn Nhiên, thôi quên đi, mọi chuyện coi như đã xong rồi, chúng ta trở về phòng thôi..."

Y Lan đứng không yên, cuống quýt chạy xuống giữ chặt lấy Trần Tấn Nhiên vẫn đang còn tức giận, nhẹ giọng khuyên lơn. Y Lan liếc nhìn qua gương mặt trắng bệch của Tống Ương Ương, lúc này Ương Ương vẫn đang cắn chặt môi lại, dường như cô thật sự bị đau lợi hại, trong nội tâm của Y Lan thực sự cảm thấy có chút gì đó hơi áy náy.

"Thím Lý, thím mau chóng đỡ thiếu phu nhân trở về phòng một chút đi."

Thím Lý nghe thấy Y Lan nói như vậy, liền cuống quýt bước tới đỡ cho Ương Ương đứng lên. Cô cực kỳ vất vả di chuyển hai chân bước lên bậc thang, mãi cho đến lúc cánh cửa được đóng lại, cả người Ương Ương gần như ngổ liệt xuống trên mặt đất, nước mắt lại từng giọt thánh thót chảy ra ngoài.

"Thiếu phu nhân, ngài đang đau dữ dội lắm phải không? Để tôi đi mời bác sĩ nhé..." Thím Lý thấy bộ dạng cô cuộn mình lại khóc rống lên như vậy, trong lòng thím không khỏi một hồi một hồi đau đớn.

"Không cần đâu, thím Lý, cảm ơn thím..Tôi chỉ muốn về nhà thôi, tôi về nhà mình ở vài ngày có được không?"

Ương Ương ngược gương mặt chần chứa đầy nước mắt lên, vừa khóc nức nở vừa lẩm bẩm hỏi.

"Được được, thiếu phu nhân, ngài dưỡng vết thương cho tốt, để tôi đi gọi điện thoại cho lão gia, để xin phép cho ngài đi về nhà ở mấy ngày..."

Thím Lý cũng hiểu được bây giờ Ương Ương trở về nhà mình ở vài ngày là tốt nhất, ít nhất không phải nhìn thấy cái cảnh thiếu gia và nhị tiểu thư anh em em như vậy đâm vào tim mình.

"Thím Lý, vì sao anh ấy lại chán ghét tôi như vậy chứ? Tôi đã làm sai chỗ nào đây..."

Ương Ương vừa nhắm mắt lại liền lập tức nhìn thấy nơi đáy mắt của anh tràn đầy vẻ chán ghét, trong lòng cô không khỏi một hồi một hồi đau đớn. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh liền yêu mến anh, nhưng mà lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, vậy mà lại chán ghét cô như vậy.

"Thiếu phu nhân, cô không có gì sai hết. Kỳ thật thiếu gia cũng không có gì sai, nhị tiểu thư cũng không sai. Mà cái sai ở đây chính là số mệnh của mấy người mà thôi." Thím Lý ôm lấy Ương Ương, đỡ cô ngồi lên trên ghế sa lon, nặng nề thở một hơi thật dài.

"Nhị tiểu thư là đi theo chân phu nhân bây giờ gả tới đây, từ nhỏ đã sống cùng thiếu gia, là thanh mai trúc mã. Khi còn bé hai người cũng đã từng cãi nhau đánh nhau suốt ngày, nhưng mà về sau, hai người liền thích lẫn nhau."

"Thím Lý, đã như vậy, vì sao hai người bọn họ lại không ở cùng một chỗ? Mà lại còn bắt Trần Tấn Nhiên phải cưới tôi về chứ?"

Ương Ương có chút khó hiểu, dù sao hai người cũng không phải là anh em ruột thịt, như vậy chẳng phải là thân càng thêm thân, sẽ càng tốt hơn sao?

"Bởi vì..." Thím Lý có chút khó xử, nhưng mà cuối cùng thím vẫn nói ra: "Bởi vì mẹ của nhị tiểu thư có thân phận quá thấp, trước kia, thanh danh cũng không được tốt lắm, lão gia cưới phu nhân về đã bị rất nhiều tiếng chê bai, đương nhiên sẽ không để cho thiếu gia lại lặp lại việc xấu đó. Huống chi, nhà họ Tống của cô lại có buôn bán qua lại với nhà họ Trần, cho nên giữa hai nhà mới phải có đám cưới như vậy."

"Nhưng mà, đây là do cha chồng và mẹ tôi đề xuất ra, đâu có liên quan gì tới tôi đâu? Tất cả mọi việc tôi đều không được rõ ràng lắm. Tôi đây cũng chỉ là vì nghe lời mẹ, ngoan ngoãn gả tới đây mà thôi, vì sao anh ấy lại có thể chán ghét tôi như vậy chứ, lại còn nhất định cho là tôi đã phá hủy chuyện của anh ấy và nhị tiểu thư nữa chứ!"

Ương Ương khó hiểu, anh là người bị hại, mà cô cũng là người bị hại. Cô phải gả cho một con người xa lạ như vậy, chẳng lẽ là chính bản thân cô cũng nguyện ý hay sao? Nếu như có thể, chẳng lẽ cô lại không muốn mình được gả cho một người đàn ông mà mình thích hay sao?

Tuy rằng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, thì trái tim bé nhỏ của cô đã rung động mất rồi.

Tuy rằng trái tim của cô đã từng có chút rung động, bản thân cô đã từng đơn thuần mà nghĩ rằng, cô muốn được luôn luôn sống cùng anh một cuộc sống thật tốt đẹp và hạnh phúc.

Chỉ là anh đã tự tay phá nát một phần chờ mong này của cô. Hiện tại, cô cũng không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa, cũng chỉ cho rằng anh là con người xa lạ, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, cô sẽ không chút lựa chọn mà ly hôn với anh, tuyệt sẽ không quay đầu lại nhìn anh nhiều thêm một cái liếc mắt.

"Thiếu phu nhân, trong nội tâm thiếu gia cũng không được thoải mái, cho nên mới có thể nhìn bất cứ chỗ nào của cô cũng thấy không thuận mắt. Thiếu gia cũng coi cô giống như những người phụ nữ khác, trở thành thành những người chỉ yêu thích hư vinh phú quý. Cũng bởi vì trước kia thiếu gia đã nghe thấy nhiều lời đồn đại về thiếu phu nhân như vậy, cho nên mới trở thành chán ghét cô. Nhưng mà, thím Lý tin tưởng rằng, đến một ngày nào đó thiếu gia cũng sẽ nhận ra được thiếu phu nhân là người phụ nữ rất tốt. Thiếu gia cũng sẽ nhìn thấy điểm tốt của cô, thực sự sẽ đối xử với cô không hề giống như bây giờ nữa."

"Sẽ có một ngày như vậy sao?" Ương Ương cúi đầu nhẹ nhàng níu non, nhưng nơi đáy mắt cô lại chỉ thấy một khoảng mờ mịt.

Thím Lý xúc thuốc ở phía sau lưng cho cô, vừa an ủi cô vài câu, sau đó mới rời đi. Ương Ương một mình nằm ở trên mặt giường lớn, lăn qua lật lại không sao ngủ được, không biết qua bao lâu, cô mới ngủ thiếp đi trong sự hỗn loạn.

Cả một đêm Ương Ương gặp ác mộng không ngừng. Cô gả tới đây vừa vặn một tuần, nhưng lại như bị sống ở trong địa ngục đặng đặng suốt một năm.

Sáng sớm lúc thức dậy, Ương Ương ăn mặc chỉnh tề, thu thập một chút hành lý, vừa ra khỏi cửa, chợt nghe thấy tiếng nói của Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan đang trò chuyện với nhau cực kỳ vui vẻ trong phòng khách. Ương Ương đứng ở trên bậc thang trong chốc lát, nhưng cuối cùng cô vẫn tiếp tục đi xuống dưới. Về mặt cô không chút biểu cảm, kéo theo chiếc va li đi xuống lầu, đến nhìn cũng không nhìn hai người một cái liếc mắt...

"Chị dâu... Chị đi đâu vậy?" Y Lan liếc nhìn cô, sự vui vẻ nơi đáy mắt chợt ngừng lại, liền biến đổi thành vẻ mặt khiếp nhọc.

Trần Tấn Nhiên vừa nghe thấy Y Lan nói như vậy, cũng quay đầu lại theo. Anh liền nhìn thấy Ương Ương, trên người cô mặc một chiếc áo khoác gió ngắn màu trắng đang đứng ở nơi đó, mái tóc chải chỉnh tề buông xõa ở trên vai, khuôn mặt trắng bệch, tuy vẻ mặt không hề biểu lộ, nhưng bộ dáng của cô lại rất bình thản.

"Mẹ tôi gọi điện thoại nói tôi về nhà ở vài ngày." Ương Ương nhẹ nhàng nở một nụ cười. Cô cũng không có quá nhiều thành kiến đối với Trần Y Lan, mà ngược lại, cô vẫn hết sức thông cảm với cô.

Không thể được sống cùng một chỗ với người đàn ông mà mình yêu thích như vậy, thực sự là một sự tra tấn không phải là nhỏ.

"Chị dâu, tôi vừa về đến đây, chị lại muốn rời đi, người khác sẽ nghĩ về tôi như thế nào đây? Lại còn tưởng rằng Y Lan ức hiếp chị dâu kia đấy..."

Y Lan cúi đầu xuống về đây uất ức, liếc nhìn Trần Tấn Nhiên về bất an, đưa tay ra nhẹ nhàng kéo Trần Tấn Nhiên, "Anh Tấn Nhiên, anh mau chóng bảo với chị dâu ở lại đây đi..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cuộc sống mới của Ương Ương

"Y Lan nói rất đúng, nếu như cô muốn đi thì cũng có thể, cứ ly hôn xong thì cô nghĩ muốn cút đi ở nơi nào cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà cô ra đi theo cái kiểu không rõ ràng thế này, người ngoài sẽ nghĩ về nhà họ Trần của chúng ta như thế nào đây?"

Trần Tấn Nhiên lạnh lùng mở miệng nói với Ương Ương, nhưng bộ dạng ôm Trần Y Lan ở trong ngực mình lại cực kỳ lại dịu dàng.

Ương Ương làm như không nhìn thấy Trần Tấn Nhiên, vẫn chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Mẹ tôi bị bệnh, bảo tôi về nhà thăm bà một chút."

"Bị bệnh sao? Chỉ sợ đây là lý do mà cô bịa đặt ra ấy chứ!" Trần Tấn Nhiên hừ lạnh một tiếng, liền chán ghét quay mặt đi: "Thu thập đồ đạc của cô lại mà trở về phòng mình đi!"

"Trần Tấn Nhiên, tôi phải về nhà!" Rốt cuộc lửa giận trong lòng Ương Ương liền bùng nổ, một tay cô đẩy luôn chiếc va li đang cầm trong tay ra, chiếc túi đang cầm trong tay kia cũng bị cô tức giận vứt xuống trên mặt đất: "Trần Tấn Nhiên, tôi muốn về nhà!"

Ương Ương không sao kiềm chế nổi nữa toàn thân cô run hết cả lên. Cô lạnh lùng nhìn lại anh: "Làm gì có quy định nào nói rằng, người đã kết hôn không thể trở về nhà mẹ đẻ nữa! Tôi đã thành toàn cho hai người thành một đôi, ung dung tự tại sống ở nơi này chẳng phải là quá tốt rồi sao? Trần Tấn Nhiên, anh đừng có cái kiểu khinh người quá đáng như thế!"

Hiển nhiên Trần Tấn Nhiên nhìn thấy bộ dáng điên cuồng này của cô, cũng cảm thấy có chút hoảng sợ. Y Lan càng sợ hãi khóc rống lên: "Anh Tấn Nhiên... Chị dâu, chị ấy..."

"Y Lan đừng sợ...", Trần Tấn Nhiên đau lòng đưa tay ôm lấy Y Lan đẩy ra phía sau mình để bảo vệ. Anh chỉ sợ Ương Ương không khống chế được

bản thân sẽ làm cho Y Lan bị thương.

Ương Ương nhìn dáng vẻ của anh, không khỏi càng phát ra nụ cười tràn ngập vẻ lạnh lùng. Cô ôm lấy chiếc xác tay của mình, xoay người về phía bên ngoài, dặn bảo: "Thím Lý, thím báo chuẩn bị xe cho tôi nhé!"

"Dạ, thiếu phu nhân!" Thím Lý cũng không liếc nhìn Trần Tấn Nhiên một cái, xoay người liền hướng đi ra ngoài.

"Ai cho phép cô nói người chuẩn bị xe cho cô đi, hả?" Trần Tấn Nhiên nổi giận gầm nhẹ lên một tiếng, dieendaaneequydonn Anh nhìn người phụ nữ tràn đầy vẻ quật cường, làm cho người ta cảm thấy chán ghét kia, không khỏi cười lên một tiếng lạnh lùng mà trào phúng: "Muốn đi, thì tự cô hãy đi ra ngoài mà gọi xe!"

"Thiếu gia, lão gia đã dặn dò lại, nói nhà chúng ta phải đối xử tử tế với thiếu phu nhân. Tôi chỉ nghe theo lời của lão gia, thiếu phu nhân nhà họ Trần ra ngoài vẫn phải được ngồi lên xe riêng!"

Thím Lý ôn hoà nói ra một câu, lập tức làm cho Trần Tấn Nhiên phải lặng lẽ ngậm miệng lại ngay lập tức. Mà Ương Ương cũng dứt khoát kéo va li của mình đi thẳng ra bên ngoài, cũng không buồn quay đầu nhìn lại.

"Anh Tấn Nhiên..." Y Lan uất ức nhìn sang Trần Tấn Nhiên: "Đều là lỗi của em, nhất định là chị dâu giận em rồi, chị ấy không muốn nhìn thấy em, cho nên mới có thể bỏ đi như vậy, nếu như ba ba biết được chuyện này, nhất định ba ba sẽ trách mắng em..."

Y Lan nói một thời một hồi, sau đó nước mắt liền rớt xuống. Cô quay mặt muốn rời đi, nhưng lại bị Trần Tấn Nhiên kéo lại, ôm vào trong ngực: "Y Lan, em đừng đi, cô ta muốn đi thì cho cô ta đi. Cô ta đi rồi, anh và em sẽ ở cùng với nhau trong căn nhà này, tránh khỏi phải nhìn thấy cô ở tại nơi này thêm chướng mắt..."

"Tấn Nhiên, tại sao anh lại có thể nói chị dâu như vậy chứ?" Y Lan tránh ra khỏi trong ngực Trần Tấn Nhiên, nước mắt lại tiếp tục cuồn cuộn tuôn rơi chảy xuống gò má. "Tấn Nhiên, đời này chúng ta vô duyên, kiếp sau nhất định chúng ta sẽ cùng một chỗ. Em chỉ nghĩ muốn một mình rời đi khỏi nơi này, tìm một nơi yên tĩnh nào đó để sống nốt nửa đời còn lại của mình mà thôi!"

Y Lan nói ra một câu, giọng nói liền trầm thấp hẳn xuống. Cô cũng không phải một con người xấu, cũng không phải là một người phụ nữ không hiểu được đạo lý. Anh Tấn Nhiên và Tống Ương Ương đã kết hôn rồi, như vậy trong suy nghĩ của mọi người, cô thực sự đúng là một người thứ ba chính cống, là một người phụ nữ đã phá hư gia đình nhà người ta. Mặc kệ cô và anh Tấn Nhiên có phải là thật tâm yêu nhau hay không, đạo lý cũng sẽ không đứng về phía hai người bọn họ, dư luận cũng sẽ không ủng hộ Y Lan cô, lòng người cũng sẽ không ai hướng về cô.

"Y Lan, em không nên cứ hơi một tí là lại nói rời đi như vậy, có được không? Tình cảm của anh đối với em như thế nào chẳng lẽ em lại vẫn còn chưa hiểu rõ hay sao?" Trần Tấn Nhiên vừa nghe cô nhắc lại những lời nói cũ, không khỏi bức bối liền đứng dậy! Anh vốn là không phải là người câu nệ những tiểu tiết. Sau khi anh thích Y Lan, anh đã từng nói đồ ngon đồ ngọt, nói hứa hẹn với cô, cộng lại những lời nói đó lại, so với những gì anh đã nói trong một hai chục năm qua, có khi còn nhiều hơn. Nhưng tại sao chính bản thân cô lại có thể không rõ được chứ? Ngoại trừ cô ra, anh sẽ không thể nào yêu mến người khác được nữa!

"Vậy thì có tác dụng gì chứ? Anh thử nhìn thím Lý một chút xem, bọn họ thấy em thì như thế nào, những ánh mắt người hầu nhìn em, còn có ba ba nữa. Nếu như ba ba mà từ Singapore trở lại đây thì sẽ như thế nào? Em và mẹ sẽ cùng lúc bị người ta đuổi ra khỏi nhà họ Trần mất! Tấn Nhiên... Anh chỉ muốn em lưu lại đây, nhưng em làm sao có thể lưu lại được chứ..."

Y Lan có chút không khống chế nổi cảm xúc của mình, cô dùng sức đánh vào đầu của mình, thống khổ ngã ngồi xuống ở trên ghế sa lon: "Anh Tấn Nhiên, em đau đầu quá..."

"Đau đầu sao? Mấy năm qua chẳng phải sức khỏe của em vẫn tốt lắm sao? Không phải vẫn luôn không hề bị bệnh tật gì sao?" Trần Tấn Nhiên cuống quýt đỡ lấy Y Lan, đề cô lại, bàn tay dùng sức nhẹ nhàng xoa nơi huyệt Thái Dương của cô: "Em mau chóng nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, một lúc nữa anh bảo người pha chế thuốc cho em một lần nữa..."

"Không cần đâu, anh Tấn Nhiên... Em nghỉ ngơi một chút sẽ không việc gì đâu. Trước kia bác sĩ đã nói với em rồi, em không thể chịu được những sự kích thích, không được phép để cho tâm tình bị kích động... Có lẽ vừa rồi em đã quá bị kích động..."

Y Lan như không còn chút sức lực nào nữa, cô nói một câu nghe cực kỳ mệt mỏi, tựa người ở trên ghế sa lon nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Bàn tay trắng nõn của cô giơ lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Trần Tấn Nhiên lúc này vẫn đang xoa bóp cho cô: "Anh Tấn Nhiên, anh để cho em rời khỏi anh thôi... chuyện này giống như đã khoét vào trái tim của em vậy... Em cũng không muốn mình phải rời xa anh..."

"Y Lan..." Trần Tấn Nhiên nhìn Y Lan giờ phút này đã an tĩnh trở lại, trong lòng anh không khỏi cảm thấy nhói lên từng hồi từng hồi đau đớn. Trần Tấn Nhiên nghiêng người qua, nhẹ nhàng ôm Y Lan vào trong ngực mình, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô: "Y Lan, là anh không tốt, bây giờ thì anh bắt kê rồi, anh muốn ở cùng với em một chỗ, để anh dẫn em đi Singapore tìm ba ba..."

"Anh Tấn Nhiên... Tại sao số mệnh của em lại khổ như vậy chứ? Chẳng lẽ xuất thân của em không tốt thì sẽ không xứng đáng có được tình yêu hay sao?"

Đáy lòng Y Lan đau giống như bị dao cắt vậy, cực kỳ khó chịu, cô nhào vào trong ngực Trần Tấn Nhiên, bật khóc òa lên thành tiếng.

"Y Lan, đừng khóc..." Trần Tấn Nhiên nghe người phụ nữ mình yêu mến khóc lóc như vậy, lại càng hận thấu Tống Ương Ương! Vì sao cô lại không chịu đồng ý ly hôn với anh chứ? Nếu như cô chấp nhận chuyện ly hôn, chẳng phải là khi nói chuyện với ông già nhà mình, anh sẽ dễ ăn nói hơn không?"

"Quản gia!" Trần Tấn Nhiên đứng bật lên, trầm thấp quát lớn lên một tiếng: "Lập tức đi tìm Tổng Ương Ương trở về đây cho ta!"

Ương Ương ngồi ở trên xe, dặn dò lái xe đưa mình ra đến sân bay, nhưng cô lại không đi mua vé máy bay để lên máy bay. Làm sao cô dám về ở trong nhà mình chứ?

Nếu như mẹ mà biết rõ cô như vậy, nếu như các anh trai cô biết rõ chuyện này, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy, chẳng phải Tổng gia đã bị hủy ở trong tay của cô rồi hay sao?

Mặc dù cô chỉ là một thiên kim tiểu thư, không phải là người cầm giữ bốn lượng ở trong nhà, nhưng làm sao cô có thể không hiểu được rõ ràng lắm về cục diện mà hiện tại nhà họ Tổng đang gặp phải chứ?

Các anh trai cô và mẹ muốn dựa vào sự hỗ trợ của nhà họ Trần, từ mới có thể không chế được chuyện công ty nhà mình bị người ngoài nắm giữ, mới có thể đứng vững chân ở trong công ty được. Mà khi các anh trai cô đã đứng vững gót chân rồi thì lúc này nhất định là lúc cô sẽ rời đi.

Ương Ương buông lỏng tay kéo chiếc va li. Cô đi trên đường phố chẳng có mục đích gì hết. Khoảng đến giữa trưa, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên trên người, Ương Ương cảm thấy trong người mình đã dễ chịu hơn

Cô tìm được một vườn hoa nho nhỏ có trồng cây, nhô lên ở giữa đường, chia giao thông thành hai luồng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chiếc va li để đứng ở một bên, cô chống tay vào má nhìn đám người náo nhiệt ở phía xa. Chỉ là sự náo nhiệt này tựa như cũng không phải là của cô. Làm như thế nào mà cô lại có thể biến đổi nhanh như vậy chứ?

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, thật sự có thể dễ dàng làm hủy diệt cuộc đời của một người phụ nữ.

Tổng Ương Ương bây giờ sớm đã không còn phải là Tổng Ương Ương mười chín tuổi như trước kia nữa rồi. Hiện giờ, Tổng Ương Ương cô đã thay da đổi thịt sống lại, trong vòng một đêm, đã nhanh chóng lớn lên.

"Nguyễn Duy Đông! Anh thả tôi ra, tôi không muốn sống cùng với anh ở nơi này nữa, tôi muốn được chia tay với anh, anh có hiểu không?"

Đột nhiên một giọng nói của phụ nữ nghe đầy sắc nhọn truyền đến. Ương Ương sợ hãi kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy trên đường phố ở cách đó không xa, có một chiếc xe con dừng lại, một người phụ nữ đang đối diện với một người đàn ông đang hút thuốc, trong lòng đầy buồn bực, rống lớn.

Ương Ương có chút tò mò nhìn về phía đó. Người đàn ông kia nhìn rất có dáng dấp, xe cũng rất tốt, nhưng tại sao người phụ nữ kia lại quyết tâm muốn chia tay với anh ta nhỉ?

"Tô Tô, em cho anh một cái lý do." Người đàn ông ném đầu mẩu thuốc xuống, vừa dùng sức giẫm lên vài cái, cau mày hỏi, giọng nói của anh vẫn ôn hòa như cũ, vẻ ôn hòa kia nghe sao rất thoải mái.

"Nguyễn Duy Đông, ban ngày anh chỉ biết ngâm mình ở trong phòng thí nghiệm cùng với những mối liên quan giữa những dung dịch thuốc kia. Đến khuya, khi anh về nhà cũng chỉ biết đối diện với cái máy vi tính, động đây một cái cũng không động đây. Anh đã nghiệm những dung dịch thuốc kia, những thứ dụng cụ kia, vậy thì dứt khoát anh hãy đi mà yêu đương với những thứ đó đi!"

Tô Tô dùng sức đẩy người đàn ông kia ra, cầm chiếc túi của mình, xoay người rồi đi: "Tôi chịu đựng anh đủ rồi, cái tôi muốn tìm chính là bạn trai, chứ không phải là một cái máy móc, một loại máy móc lạnh như băng, thực sự không có một chút gì gọi là thú vị hết!"

"Tô Tô, anh liều mạng làm việc như vậy, không phải là vì để đến ngày mừng 1 tháng 10 (*), được nghỉ ngơi một thời gian dài, anh sẽ nghỉ phép để cùng em đi ra nước ngoài hay sao?" Mi tâm của người đàn ông kia càng nhíu chặt lại, nhưng anh ta vẫn cẩn thận từng ly từng tí, đuổi theo người phụ nữ tính tình nóng như lửa kia mà giải thích một cách nhẹ nhàng.

(*) Ngày 1 tháng 10 là Quốc khánh của nước Trung Quốc

"Năm trước anh cũng đã nói như vậy rồi! Đến bây giờ đã là bao lâu rồi, Nguyễn Duy Đông! Tôi với anh yêu nhau đã ba năm, đến ngay cả một cái tết âm lịch cũng không từng bao giờ ở cùng một chỗ cho từ tế, lại nói đến cái kỳ nghỉ dài ngày mừng 1 tháng 10 hay sao! Tôi mà đi tin anh mới là chuyện lạ!"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mất tích

Tô Tô đưa tay đẩy Nguyễn Duy Đông ra, hung hăng lườm anh: "Đừng đi theo tôi, tôi muốn chia tay! Đã quyết định rồi!"

Nguyễn Duy Đông bị Tô Tô dùng sức mạnh mẽ đẩy mạnh một cái, liền lao đảo lùi về phía sau mấy bước, mà Tô Tô cũng nhân cơ hội này chặn lại một

chiếc taxi, bỏ đi.

"Tô Tô..." Nguyễn Duy Đông đuổi theo mấy bước nhưng thất bại, đành chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Tô lên xe đi theo một con đường khác.

Nguyễn Duy Đông cúi đầu, dúi khoát đặt mông ngồi ở trên chiếc ghế đặt trên đường.

Anh buồn bực rút ra một điếu thuốc lá, châm lửa hút.

Chẳng biết tại sao, nhưng có lẽ là do Ương Ương đồng cảm với người có cùng cảnh ngộ lưu lạc trên đường như mình, cô liền đi tới, nhẹ nhàng vỗ một cái vào vai của anh.

Nguyễn Duy Đông giật mình, vừa ngẩng đầu lên không ngờ lại trông thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang nhìn anh, trên mặt bày ra một nụ cười tươi tắn, đến tít cả mắt.

"Tiểu thư?" Nguyễn Duy Đông sợ hãi vội vàng đứng lên, hơi có chút ngượng ngùng lui về phía sau một bước, lễ phép mở miệng chào hỏi.

Giọng nói của anh thật là dễ nghe, vừa ôn hòa lại vừa có từ tính (giọng nói có sức cuốn hút), giống như một dòng nước chảy lướt qua trong lòng của người nghe vậy.

"Anh và bạn gái cãi nhau à?"

Ương Ương chớp chớp cặp mắt to hỏi anh một câu. Cô kéo kéo tay áo của anh ngồi xuống, hai người cùng nhau ngồi xuống trên chiếc ghế đặt ở ven đường.

"Ừ, cô ấy chê tôi dành quá ít thời gian ở bên cô ấy, nhưng mà, bởi vì tôi vừa mới mua nhà, mua xe, lại còn đang chuẩn bị kết hôn với cô ấy nữa, đương nhiên là tôi phải liều mạng làm việc để kiếm tiền cưới cô ấy rồi."

Nguyễn Duy Đông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ sạch sẽ, không tự chủ được, mở miệng nói như máy hát. Bình thường, mỗi khi nói chuyện với phụ nữ, anh tuyệt đối không thể nói nổi tới ba câu, sự việc hôm nay quả thực là một chuyện ngoại lệ.

Có lẽ là do sự kích thích của việc anh bị thất tình chăng? Hơn nữa, khoảng mấy ngày tới, mẹ anh còn muốn đến nơi này để thăm vợ tương lai của anh, cho nên Nguyễn Duy Đông càng không khỏi cảm thấy phiền não.

"Ài... Tôi cũng vậy, cũng vừa mới bị bạn trai đuổi ra khỏi nhà."

Ương Ương thờ dãi, đưa tay đoạt lấy điếu thuốc lá còn đang cháy đỏ từ trong tay anh. Cô bắt chước bộ dáng của anh hít mắt lại, ngoẹo đầu, mạnh mẽ hít vào một hơi, nhưng lại bị sặc khói thuốc, bật lên một tràng ho khan mạnh mẽ...

Nguyễn Duy Đông chỉ nhẹ nhàng khẽ cười lên một tiếng. Anh đập đập vào lưng của cô, tiếp đó, anh lại đi xuyên qua đường cái để mua cho cô một chai nước.

Lúc này, Ương Ương thấy có một cánh tay hết sức thon dài đang duỗi ra ở trước mặt cô, cô còn nhìn rõ được cả khớp xương rõ ràng và cân xứng nữa. Nếu như cầm vào sẽ thì sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ?

Cô có chút kinh ngạc nhận đưa tay nhận lấy chai nước kia, liền nghĩ đến Trần Tấn Nhiên, ㄚđiền-đàn-lê-ㄚquý-đôn không khỏi mím môi, im miệng. Chỉ hận trong đầu không thể vứt bỏ bóng dáng của anh ra ngoài được.

Sau khi uống vài ngụm nước, cô cảm thấy đã dễ chịu hơn nhiều, liền ngẩng đầu lên, tặng cho Nguyễn Duy Đông một nụ cười tươi: "Cảm ơn anh, tôi phải đi..."

"Ồi chào, ấy, này..." Nguyễn Duy Đông nhìn cô kéo chiếc va li kia với bộ dạng vẻ đầy mờ mịt, không khỏi lại kêu lên một tiếng: "Này, không phải là cô vừa mới bị bạn trai của mình đuổi ra khỏi nhà đó sao?"

Ương Ương quay mặt sang nhìn Nguyễn Duy Đông, gật đầu một cái: "Đúng như vậy..."

"Vậy bây giờ cô còn muốn đi đâu? Cô có địa chỉ của bạn bè hoặc là người thân có thể đến ở không?"

Ương Ương lắc đầu: "Cả thành phố này, tôi chỉ biết có mỗi một mình anh ấy mà thôi."

Nguyễn Duy Đông nghĩ đến "mẫu thân đại nhân" của mình sắp đến, không khỏi lại muốn mở miệng. Anh lấy tay gãi gãi đầu, lúc này gương mặt của anh đã hoàn toàn đỏ bừng cả lên rồi: "Tôi có một chuyện này, không biết, liệu cô có thể giúp tôi được hay không?"

Đối với Ương Ương mà nói, lời đề nghị của Nguyễn Duy Đông lúc này, giống như là người bị rơi xuống nước tự nhiên lại chộp được một gốc cây cứu mạng. Dĩ nhiên là cô cầu còn không được, trước mắt là để giải quyết chỗ ở, sau đó còn có người chịu trách nhiệm một ngày ba bữa như vậy, đối với một người không có nhà để về mà nói, thật sự đây là một chuyện quá tốt, đến độ không thể nào tốt hơn được nữa.

Ương Ương ngồi lên xe của Nguyễn Duy Đông, cùng Nguyễn Duy Đông trở về nhà của anh.

Căn phòng của anh nằm trong một tiểu khu có vị trí cực tốt, được thiết kế có bốn phòng, ba sảnh, diện tích cũng không tồi, tầng lầu anh ở cũng rất tốt, được anh chỉnh trang lại cực kỳ tinh xảo. Xem ra quả thật, Nguyễn Duy Đông rất quan tâm đến người phụ nữ có tên gọi là Tô Tô kia.

"Wow! Phòng ốc thật không tệ!" Ương Ương mở miệng than thở một câu, rồi lại xoay sang nói chuyện khác: "Nếu như cô gái có tên là Tô Tô kia đột nhiên trở lại đây, thì anh làm sao đây?"

Trên mặt của Nguyễn Duy Đông trôi lên vẻ mặt cực kỳ thống khổ: "Tính khí của Tô Tô rất bướng bỉnh, cô ấy đã bỏ đi rồi thì sẽ không trở về nữa đâu."

Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông tỏ ý đồng tình: "Thật tốt, như vậy sẽ được tự do nhiều hơn..."

Nguyễn Duy Đông cũng không nói thêm lời nào nữa, anh dẫn Ương Ương đi đến một căn phòng ngủ khác, để cô ở đó, không đề cập gì thêm nữa.

*****

"Cái gì? Tắt máy..."

Trần Tấn Nhiên nhìn quản gia gọi điện thoại, không khỏi giận dữ mở miệng, mới vừa rồi quản gia đã gọi điện thoại cho nhà họ Tống ở Hàng Châu bên kia. Nghe qua giọng nói của Tống phu nhân, xem ra Tống Ương Ương căn bản cũng không hề trở về nhà họ Tống!

Người phụ nữ này đang định treu đùa với anh sao? Cô vậy mà lại muốn chơi trò mất tích! Cô cho là chuyện mình mất tích cũng sẽ không có một chút ảnh hưởng gì hay sao?!

Có phải đào sâu xuống đến ba thước đất, anh cũng phải tìm thấy cô bằng được! Nếu như anh không thể bắt buộc cô ký tên lên trên bản thỏa thuận ly hôn kia, thì anh thật không thể cam lòng!

"Phải người tiếp tục đi tìm, tìm được, lập tức trời cô ấy lại, mang về đây cho tôi!" Trần Tấn Nhiên tức giận đến cắn răng nghiến lợi. Nếu như giờ phút này Tống Ương Ương đang ở trước mặt anh, nhất định anh sẽ phải xé nát cô ra mới thỏa!

Quản gia thừa dạ luôn miệng, nhận mệnh lệnh anh ban xuống. Y Lan xuống lầu, vừa hay nhìn thấy dáng vẻ đang giận dỗi của anh, mi tâm không khỏi nhíu chặt lại: "Anh Tấn Nhiên, chuyện gì vậy?"

Y Lan phủ tay lên trên mặt của anh, có chút đau lòng, nói: "Thoạt nhìn sắc mặt của anh thật sự không được tốt lắm! Sao vậy?"

"Con đàn bà dê tiện kia, cô ta đã không trở về Hàng Châu, lại còn dám chơi trò mất tích!"

Vừa nhắc tới Tống Ương Ương, Trần Tấn Nhiên liền không cách nào bình tĩnh nổi, cơn giận dữ trong bụng anh vụt bốc thẳng lên tận trên đỉnh đầu.

"Anh Tấn Nhiên...Không phải là anh đang lo lắng cho chị dâu đó chứ?" Y Lan nhìn thấy mi tâm của anh vẫn đang nhíu chặt lại, liền thử hỏi thăm một chút xem thế nào...

"Y Lan, em nghĩ đi đâu vậy? Làm sao anh lại có thể lo lắng cho cô ta được chứ! Anh chỉ muốn mau chóng tìm được cô ta trở lại, buộc cô ta phải ký tên lên trên bản thỏa thuận ly hôn này mà thôi!" Trần Tấn Nhiên tức giận mở miệng nói ra một câu.

"Anh Tấn Nhiên, nếu đã như vậy, bây giờ sẵn chị dâu không có ở đây, anh liền dẫn em đi ra nước ngoài đi du lịch nhé... Hai chúng ta yên lặng cùng vui chơi ở nước ngoài một khoảng thời gian."

Chẳng biết tại sao, từ đáy lòng Y Lan cảm thấy có chút sợ hãi, nghĩ đến Tống Ương Ương, cô liền có chút bất an, gương mặt tự nhiên tái nhợt đi.

"Y Lan..." Trần Tấn Nhiên cau mày, "Mấy ngày nay công việc của anh ở công ty rất bề bộn, nhiều việc..."

"Anh Tấn Nhiên, trước kia em nói ra bất cứ yêu cầu gì, anh cũng không bao giờ từ chối trước những lời nói của em... Có phải là trong lòng anh bây giờ đã bắt đầu thật sự nghĩ đến chị dâu rồi hay không? Cho nên anh mới ở đây đợi chị ấy an toàn trở lại?"

Y Lan cứ nắm chặt lấy tay Trần Tấn Nhiên, giống như là một đứa trẻ nhỏ không hiểu biết gì về đạo lý, chỉ thích làm nũng người khác.

Trần Tấn Nhiên nghe thấy lời nói này, vẻ mặt không khỏi biến đổi: "Làm sao có thể chứ! Nếu như cô ta thật sự bị chết ở bên ngoài, thì cũng thật vừa khéo, anh sẽ tránh được sự phiền toái của mình!"

Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Trần Tấn Nhiên vẫn thấy có một chút gì đó lo lắng. Nếu như Tống Ương Ương đã xảy ra chuyện gì, ít nhất cái cửa ải kia của ông già nhà anh, chắc chắn anh sẽ không thể nào vượt qua nổi. Còn nữa, mặc dù hiện tại nhà họ Tống đang ở thế yếu, nhưng mà ba anh trai của Tống Ương Ương cũng không phải là người bình thường, nếu như họ biết anh là người làm này sinh cái chuyện lạnh lẽo như vậy, thực sự sẽ rất bất lợi đối với nhà họ Trần của anh.

"Anh Tấn Nhiên, anh đang suy nghĩ gì vậy?" Trần Y Lan nhìn bộ dạng của anh có chút thất thần, không khỏi hỏi anh một câu.

"Không có, không có gì..." Trần Tấn Nhiên thu hồi lại dòng suy nghĩ của mình. Nhưng anh lại nghĩ đến những tin đồn muôn hình muôn vẻ về người phụ nữ này, mà ban đầu anh đã nghe được. Cô nổi tiếng là một cô gái yếu ớt và đơn thuần, những cá tính này của cô đều do nguyên nhân bởi vì người nhà của cô cùng ba người anh trai kia đã có sự bảo vệ đối với cô quá tốt...

Mà bây giờ, cô một mình rời đi như vậy, cũng không trở về nhà cha mẹ ở Hàng Châu, với cái bộ dáng ngu ngốc của cô như vậy, nếu ở bên ngoài, sợ rằng không những đã bị người ta đưa đi bán mất rồi, mà còn có thể giúp cho người ta đếm tiền cũng nên.

"Anh Tấn Nhiên, nếu như anh thực sự đang lo lắng cho chị dâu như vậy, tốt hơn là anh hãy phái người đi tìm chị dâu xem sao." Y Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tấn Nhiên, nhưng trong lòng cô lúc này đã có một sự khủng hoảng nhàn nhạt xông tới.

"Cũng tốt, cô ta sớm trở lại một chút, anh liền ép cô ta phải ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn này, sau đó chúng ta có thể được ở chung với nhau cùng một chỗ sớm một chút."

Trần Tấn Nhiên vỗ nhẹ vào tay của Y Lan, gật gật đầu nói.

"Tốt lắm! Anh Tấn Nhiên, em tin tưởng anh." Trần Y Lan khéo léo buông tay của mình ra, lại đứng lên sửa sang lại cổ áo của anh một chút, sau đó mới ôn nhu mở miệng nói: "Anh Tấn Nhiên, anh cũng nên đi làm rồi."

"Ừ! Y Lan, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở lại nhé." Trần Tấn Nhiên nhẹ nhàng khẽ nhéo một cái vào trên chóp mũi của Y Lan, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Y Lan nhìn bóng dáng của anh đi ra khỏi phòng khách cho đến khi bóng dáng kia biến mất khỏi tầm mắt của mình, lúc này ý cười dịu dàng, ấm áp và hiền thực, trong ánh mắt sáng ngời của Y Lan, liền từng chút từng chút biến mất. Anh Tấn Nhiên, anh vẫn không hề phát hiện ra sao, hiện tại bây giờ, anh đã bắt đầu thất thần vì người phụ nữ khác rồi đó! Còn trước kia, trong mắt của anh, trong lòng của anh, toàn bộ con người anh chỉ có một mình em mà thôi.

Anh Tấn Nhiên, em đã quyết định rồi, em không cho phép anh vứt bỏ em như vậy, trừ anh ra, ở trên thế giới này, đã không còn người nào khác, đáng để em có những lưu luyến nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bị đụng vào anh

"Mẹ, lần này mẹ đã có thể yên tâm đi về nhà được rồi chứ? Đợi đến lễ mừng năm mới, con lại mang Ương Ương trở về nhà thăm ngài có được hay không?" Nguyễn Duy Đông ôm một người phụ nữ trung niên có gương mặt hiền hậu vừa đi về hướng vào trong sân bay vừa nói chuyện với bà bằng giọng nói đầy dịu dàng ấm áp.

"Đi, ngài cứ yên tâm trở về nhà đi thôi, cháu và Duy Đông sẽ sống với nhau thật tốt, ngài không cần phải lo lắng đâu ạ!" Ương Ương cũng cùng đi tới sân bay, thân mật khoác tay vào cánh tay của mẹ Nguyễn Duy Đông, mở miệng nói tựa như đang làm nũng bà vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của cô khiến cho ai nhìn cũng thấy cực kỳ ưa thích. Mẹ Duy Đông nhìn Ương Ương như vậy trong lòng cũng hết sức vui vẻ. Cô gái nhỏ này thật sự càng nhìn càng thấy đáng yêu, hơn nữa lại còn là một người vừa biết điều lại vừa hiểu chuyện như vậy. Mặc dù người ở trong tâm hình mà Duy Đông đã cho bà xem lần trước, với cô trong thực tế bây giờ không phải là cùng một người, nhưng mà điều này cũng đã làm cho bà hết sức hài lòng!

"Chao ôi, xem kìa, cả hai đứa các con đều cực kỳ lâu lành, chỉ là về sau này, khi sống chung một chỗ thì phải biết nhường nhịn yêu thương nhau đó, biết không?" Mẹ Duy Đông nhìn hai người bọn họ cảm thấy rất hài lòng. Cho đến lúc này trong bụng của bà mới cảm thấy được an tâm, thả lỏng trở lại. Con trai của bà cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, vậy mà vẫn còn chưa thành gia thất. Đây chính là chuyện duy nhất khiến cho người làm mẹ như bà thật sự phải quan tâm lo lắng.

"Con biết rồi mà mẹ, ngài cứ yên tâm đi! Máy bay cũng đã sắp cất cánh rồi, ngài mau chóng đi vào đi thôi." Nguyễn Duy Đông vừa nói đồng ý, vừa đẩy mẹ của mình đi vào cửa kiểm soát an ninh.

"Ương Ương, Duy Đông của nhà chúng ta thực sự là một người con ngoan, nhất định nó sẽ đối xử với con rất tốt. Nhưng mà, ngộ nhỡ cái thằng nhóc thối kia mà dám bắt nạt con, thì con phải lập tức nói cho đi biết, nhớ không? Nhất định đi sẽ lấy lại sự công bằng giúp cho con!"

"Khụ...Khụ! Mẹ à, ngài vừa nói cái gì đó, làm sao con lại dám bắt nạt Ương Ương cơ chứ?" Nguyễn Duy Đông mở miệng cười nói. Ương Ương cũng ngoan ngoãn gật đầu: "Đúng vậy đó đi, ngài cứ yên tâm đi, cháu và Duy Đông sẽ ở chung một chỗ rất hòa thuận, chúng cháu cũng sẽ không gây gổ với nhau đâu ạ!"

"Ng ngoan...", Mẹ Duy Đông mẹ dặn đi dặn lại mãi, lúc này bà mới chịu đi vào cửa kiểm soát an ninh, mà trong lòng vẫn cảm thấy lưu luyến.

Nguyễn Duy Đông ôm Ương Ương, vẫn vẫy vẫy tay, cho đến bóng dáng của mẹ Duy Đông mẹ đã biến mất, thì hai người mới tách ra khỏi nhau. Cả hai người cùng đưa mắt liếc nhìn nhau, Ương Ương liền "phì" một cái bật cười thành tiếng: "Ha ha..."

"Cô cười cái gì?" dien+dan+le+quy+don+com Nguyễn Duy Đông nhìn cô cười, không khỏi cũng bật lên tiếng cười theo cô.

"Tôi giả bộ là một cô con dâu hiền thực như vậy, anh thấy giống hay là không giống, hả?" Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông đầy vẻ đắc ý. Đôi con ngươi xinh đẹp nhìn giống như là hai quả nho đen trong suốt và đáng yêu vô cùng.

"Quả thật rất giống!" Nguyễn Duy Đông xấu hổ mở miệng nói, tay vuốt vuốt lên mái tóc, hé miệng cười lên một tiếng: "Vô cùng cảm ơn cô. Cô đã nói giúp cho tôi mấy lời hoang đường ở trước mặt mẹ tôi thật hoàn hảo, để tôi mời cô đi ăn cơm."

Ương Ương nhăn nhó cái mũi lại tỏ vẻ ngượng ngùng: "Suốt mấy ngày qua, anh vẫn luôn mời tôi ăn cơm rồi."

"Lần đầu tiên chúng ta đi ra ngoài ăn có được không? Tôi mời khách." Nguyễn Duy Đông sờ sờ lên đỉnh đầu của cô, cười híp mắt nói.

"Được!" Ương Ương vô cùng vui vẻ, cô tựa như một đứa trẻ, nhảy tung tăng như một con chim sẽ không ngừng, die,n;da.nlze.quy;do/mn, đi theo Nguyễn Duy Đông ra khỏi sân bay, lên xe. Nguyễn Duy Đông lái xe chở Ương Ương đi đến một nhà hàng Tây mới khai trương. Không khí ở đây tốt vô cùng, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Nguyễn Duy Đông và Ương Ương còn đang chọn món ăn, thì chợt nghe thấy tiếng của hai người đang tán gẫu vọng đến, nghe câu được câu chăng...

"Trần Nhị, kết hôn xong rồi cảm giác thấy như thế nào?" Cánh cửa lớn xoay tròn màu vàng kim bị đẩy ra, mấy người mặc đồ tây trang vừa đi vào đến nơi, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong đại sảnh.

Trần Tấn Nhiên lạnh lùng cười lên một tiếng: "Như thế nào ư? Cậu cứ thử một chút đi!"

Người đàn ông bên cạnh cười ha ha lên một tiếng: "Tôi cũng không muốn thử đâu! Cậu thử trông lại cậu mà xem, hiện giờ bộ dạng của cậu đã tiêu tụy đến mức nào rồi, có phải là do chị dâu nhỏ đã ép cậu đến khô xác ra rồi hay không, hả?"

Trần Tấn Nhiên nghiêm mặt lại: "Đông Phương Thanh Sâm, cậu thử nhắc lại đến tên con đàn bà đề tiện kia một câu nữa xem, hai chúng ta sẽ không còn là bạn bè gì nữa hết!"

Đông Phương Thanh Sâm nghe vậy không khỏi lại cười ha ha lên một tiếng. Gương mặt tuấn dật mang theo nụ cười tà khí, đôi con ngươi đen bóng quét qua gương mặt tối tăm kia của Trần Tấn Nhiên: "Thế nào... Hai người vừa mới qua buổi tiệc tân hôn xong cậu đã tức giận như vậy là sao?"

"Đông Phương! Cậu biết rõ mà, tôi không hề thích cái người phụ nữ đề tiện, có cái tên Tống Ương Ương kia một chút nào hết, cho dù chỉ là một mây may chút xíu!"

Trần Tấn Nhiên vừa dứt lời, ánh mắt vô ý thức đảo qua ở trong đại sảnh một lượt, nhưng cả người lập tức liền sững sờ ngay tại chỗ...

"Ha ha, Nguyễn Duy Đông anh đúng là một cái cọc gỗ..." Ương Ương vừa lớn tiếng cười, vừa uống một hớp nước trái cây lớn, sau đó lại cúi đầu xúc một miếng lớn bánh cake bơ đưa vào trong cái miệng xinh xắn như quả anh đào của mình. Nguyễn Duy Đông dịu dàng vuốt vuốt mái tóc của cô, ánh mắt nhìn cô vẫn mang vẻ hòa nhã theo thói quen: "Đúng vậy đó, tôi thật sự đúng là một cái cọc gỗ..."

"Nhưng mà... Thực ra, người đàn ông như anh thế này mới chính là một con người tốt. Ít nhất anh cũng là một con người luôn điềm đạm như vậy, cách nói chuyện lại ôn hòa nữa. À, đúng rồi, nhất định là anh sẽ không bao giờ đánh phụ nữ chứ?" Ương Ương chớp hàng lông mi thật dài, ghé đầu nhìn anh cười cười.

"Đương nhiên rồi..."

"Ài, ai mà được làm bạn gái của anh, thì người đó nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc!" Ương Ương buông cái miếng trong tay xuống. Cô liếm liếm chút bơ dính ở trên môi, nơi đây mắt cô cũng đang tràn ngập một khoảng đầy sự lo sợ, nghi hoặc lẫn đau thương. Cái tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô đưa lên chống đỡ vào cái cằm xinh xắn. Tống Ương Ương chợt nghĩ đến Trần Tấn Nhiên, trong trái tim liền xẹt qua một hồi đau đớn đến bẽ mặt.

"Ương Ương... Có phải là anh ta đã đối xử với cô không hề tử tế một chút nào, đúng không?" Nguyễn Duy Đông nhìn về mặt đầy thống khổ của Tống Ương Ương, không khỏi có chút đau lòng mở miệng hỏi cô.

Qua mấy ngày giao tiếp với cô vừa qua, anh phát hiện ra, cô gái này cực kỳ đơn thuần, tâm hồn còn giống như một giấy trắng, hơn nữa tâm địa của cô lại vô cùng sạch sẽ thiện lương. Cô giống như một cô gái còn nhỏ vậy, cần phải được người ta nâng niu trong lòng bàn tay mà che chở. Nhưng mà, thời điểm anh gặp được cô, chính là lúc cô đang trong thời điểm cùng đường mà tinh thần sa sút đến cực điểm.

"Anh..." Ương Ương lấy lại tinh thần, đang định mở miệng, chợt cảm giác thấy có một sự đè nén. Cô nhìn thấy vẻ mặt Nguyễn Duy Đông thoáng cái chợt có chút biến đổi. Cũng không biết có phải là theo phản xạ hay không, mà chợt cô có ý định muốn quay đầu lại nhìn. Nhưng đúng lúc này, bà vai mảnh khảnh của cô lại lập tức bị người ta hung hăng nắm chặt lấy: "Tống Ương Ương!"

Ương Ương vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, mang theo sự tức giận đến căn răng nghiến lợi kia, lập tức trái tim Ương Ương liền run rẩy một hồi. Cô luống cuống tay chân túm được ly nước ở trước mặt, liền hất mạnh một cái về phía sau lưng. Trần Tấn Nhiên không hề để phòng đến một chiêu này của cô, cuống quýt buông tay ra để né tránh...

Ương Ương bất được cơ hội này liền vọt đứng lên bỏ chạy, "Nguyễn Duy Đông, anh tính tiền đi nhé, tôi về nhà chờ anh!"

"Đáng chết!" Mặc dù Trần Tấn Nhiên tránh né khá mau lẹ, nhưng anh cũng đã bị nước đá trong ly nước này tưới ướt nửa bả vai. Anh tức giận đến mức

toàn thân run lên không ngừng, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt ra nhìn người phụ nữ kia nhanh nhẹn vọt ra khỏi phòng ăn. Cách cửa sổ sát đất, anh nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của cô đang liêu mạng vọt tới phía con đường ở đối diện, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, ngăn cản lại một chiếc xe taxi. Cả quá trình này không tới một phút, anh nhìn cô đang ở trước mặt của mình đã biến mất một sạch sẽ...

"Ương Ương..." Nguyễn Duy Đông ngây người như phỗng, đợi đến lúc anh phản ứng kịp thì Ương Ương sớm đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Anh đứng lên, nhìn lên một người đàn ông hết sức chật vật ở trước mặt mình, bên cạnh anh còn có mấy người đàn ông xa lạ đang nghen cười, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Anh là ai, tại sao Tổng Ương Ương lại ở cùng với anh?" Trần Tấn Nhiên ngấm nghĩa người đàn ông trước mặt. Người đàn ông này có vóc dáng rất cao, mái tóc được cắt sửa rất gọn gàng, nhìn rất linh hoạt, đáng đáp ôn hòa tuấn đạt, thoát nhìn khí chất của anh ta cũng siêu nhiên, nếu so với anh chắc chắn cũng không phân định được cao thấp.

"À... Ương Ương là bạn của tôi..." Nguyễn Duy Đông không biết nên trả lời như thế nào cho đúng, mà hơn nữa từ trước đến giờ, anh vẫn là người luôn trầm mặc ít nói.

"Bạn bè sao?" Trần Tấn Nhiên chợt nghĩ đến nói câu nói mới vừa rồi Ương Ương đã nói lại, sắc mặt anh không khỏi trở nên âm trầm hẳn xuống: "Cô ấy vừa mới nói, về nhà chờ anh là có ý tứ gì?"

Nguyễn Duy Đông nghe lời này không khỏi cau mày lại, "Hai chúng tôi, bây giờ là..."

"Hiện tại các người đang ở cùng một chỗ?" Trần Tấn Nhiên chợt cất cao giọng hỏi. Theo anh biết, Tổng Ương Ương chưa bao giờ từng tới nơi này, ở thành phố này, cô không hề có một người thân hay bạn bè nào!

Cô vậy mà lại ở cùng một chỗ với người đàn ông này kia chứ, như vậy, chỉ có thể có một kết luận! Cô đã quyến rũ người khác, giờ lại cùng người khác ở chung!

Nguyễn Duy Đông nhìn đàng hoàng thế kia, hiện tại quả thật Tổng Ương Ương đang ở cùng một chỗ với anh sao?

Nguyễn Duy Đông gạt đầu một cái, rồi lại nghiêm trang nói: "Nhưng mà tiên sinh à, chúng tôi không ở chung trong một căn phòng, Ương Ương..."

"Câm miệng!" Con tức giận của Trần Tấn Nhiên chợt liền bạo phát ra ngoài, tiếp đó, quả đấm của anh liền đập vào trên mặt của Nguyễn Duy Đông!

"Vị tiên sinh này, làm sao anh lại ra tay đánh người như vậy chứ?" Lúc Nguyễn Duy Đông còn đang nói dở câu nói, trên mặt anh đã một cú đấm nặng nề đập vào!

"Đánh mày là đúng, bởi vì mày là đồ vô sỉ như thế!" Trần Tấn Nhiên không biết tại sao con con giận dữ của mình lại bốc lên mạnh mẽ và lớn đến như vậy. Cho đến khi anh bị Đông Phương kéo đi ra khỏi phòng ăn, trên gương mặt của anh vẫn còn giữ dáng bộ nộ khí trùng thiên! (*)

(*) Nộ khí trùng thiên: Con giận dữ bốc lên ngút trời

"Trần Nhị, làm sao cậu lại có thể bạo phát ra sự nóng nảy lớn như vậy chứ?" Đông Phương Thanh Sâm nhìn anh có chút kinh ngạc. Trần Nhị luôn luôn được coi như là một người có tính khí rất dễ chịu, thế nào mà lần này anh lại công khai ra tay đánh người như thế, thật sự đã làm cho người ta phải sợ hãi và kinh ngạc!

Con tức giận của Trần Nhị chất chứa đầy một bụng. Anh cảm thấy bản thân mình thật đã mất hết thể diện, bà xã của mình lại có thể vừa mới kết hôn mà bây giờ lại ở chung cùng với người đàn ông khác! Chuyện này có thể được coi thế nào đây?

"Đông Phương, cậu đi về trước đi, tôi còn có việc." Trần Tấn Nhiên tránh ra khỏi tay Đông Phương Thanh Sâm, nhìn Nguyễn Duy Đông cũng từ trong nhà hàng Tây đi ra ngoài, anh liền dự định theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Không thể không trở về

"Trần Nhị, cậu đừng có lại đi đánh người đó!" Đông Phương Thanh Sâm cũng muốn đuổi theo, nhưng bị Trần Tấn Nhiên giơ tay lên ngăn lại. Trần Tấn Nhiên nhìn Nguyễn Duy Đông lên xe, anh cũng lập tức lên xe của mình, lạng lẹ đi theo!

Nguyễn Duy Đông cho xe dừng lại ở nhà để xe của tiểu khu, chỉ chốc lát sau, Trần Tấn Nhiên cũng cho xe ngừng lại ở trong tiểu khu này. Anh hạ cửa sổ xe xuống một chút, nhìn Nguyễn Duy Đông đi vào nhà trọ, Trần Tấn Nhiên không khỏi cắn chặt hàm răng, cổ kiễng chế sự kích động muốn xông lên lôi cái đồ phụ nữ đề tiện kia ra, đánh cho một trận. Anh quay đầu xe, cho xe chạy ra khỏi tiểu khu.

Nếu như hiện tại, anh mời người của nhà họ Tống tới đây, thấy Tổng Ương Ương đã lấy chồng rồi mà còn có quan hệ ở bên ngoài như vậy, chắc chắn

người của Nhà họ Tống sẽ không còn lời nào để nói, tất nhiên là cô ta sẽ phải ly hôn mà thôi.

Trần Tấn Nhiên nghĩ như vậy, nhưng đáy lòng anh lại cảm thấy không thoải mái, giống như bị nuốt phải con ruồi vậy. Nghĩ tới cảnh vào buổi tối, Tống Ương Ương lại cùng người đàn ông kia hô mưa gọi gió ở trên giường, đột nhiên tự trong đáy lòng của anh liền xông lên một hồi khó chịu!

Trần Tấn Nhiên vỗ một chưởng vào trên tay lái, lập tức tiếng còi xe chói tai liền vang lên. Anh, Trần Tấn Nhiên này, vậy mà lại cũng có thể có một ngày bị người khác đội cho một chiếc mũ xanh lên đầu! (*)

(*) Đội mũ xanh: chỉ người đàn ông có vợ ngoại tình. Tương tự như câu nói người chồng bị cắm sừng ở Việt Nam.

Quả thực, anh không thể nào tưởng tượng được, cái người phụ nữ thoát hôn đã thấy ngu ngốc, điên đảo, quý đôn đã vậy lại còn giống như một kẻ ngu xuẩn kia, vậy mà có thể làm ra cái trò lừa bịp như thế. Hiện tại cô ta đã nhanh chóng tìm được một người đàn ông khác để sánh bước bên nhau rồi!

Buổi tối, Trần Tấn Nhiên cũng chưa chịu về nhà, Thân Tống Hạo thì đang ở nước Mỹ cùng với Hứa Hoan Nhan ân ái ái ái, A Dương cũng đi cùng với bà xã, Kỳ Chấn sớm đã không còn sống về đêm. Anh đếm tới đếm lui, người mà anh có thể tìm được cũng chỉ có tên khốn Đông Phương Thanh Sâm kia mà thôi!

Gọi điện thoại tới, người nọ nhận, Trần Tấn Nhiên liền nghe thấy từ đầu điện thoại bên kia truyền tới tiếng cười giọng nói phụ nữ, nhao nhao loạn xạ lên một hồi. Giọng nói của Đông Phương Thanh Sâm vang lên, nghe vừa có vẻ lười nhác, vừa nhắm nhẩn lại chứa đầy vẻ không tình nguyện bởi chuyện tốt bị cắt ngang: "Tôi nói này, Tấn Nhiên, hiện tại là tôi còn đang bận tán gái đây, cậu cũng không phải không biết..."

"Tôi đang ở trong toilet chờ cậu đây, ra ngoài uống rượu!" Trần Tấn Nhiên mở miệng nói, dứt khoát cắt đứt sự dài dòng của Đông Phương Thanh Sâm. Anh vừa nói chuyện điện thoại, vừa cho xe quay đầu, lái xe ra khỏi tiểu khu.

Trong cửa sổ của lầu mười sáu, một cái đầu nhỏ nhô ra, nhìn theo chiếc xe của anh lái đi. Khi xe đi xa, Ương Ương mới rút về, thở phào một hơi thật dài đầy nhẹ nhõm. Má ơi, thật là muốn hù chết cô rồi! Thật sự cô chỉ sợ tên khốn Trần Tấn Nhiên kia, cứ như vậy xông lên đây, ném cô từ trong cửa sổ này ra...

"Ương Ương." Nguyễn Duy Đông nhìn cô xoay người lại, liền nghiêm túc gọi tên của cô, sau đó anh đi đến gần bên cạnh Ương Ương, bình tĩnh nhìn vào cô.

"Nguyễn Duy Đông... Sao vậy?" Ương Ương rất ít khi nhìn thấy anh có vẻ mặt như vậy, không khỏi kinh ngạc sững sờ, tròn to hai mắt lên hỏi.

"Ương Ương, em không được nói dối, hãy nói thật mọi chuyện cho anh nghe đi." Nguyễn Duy Đông giữ lấy bả vai của cô, hai người cùng ngồi xuống ở trên ghế sofa. Nguyễn Duy Đông nhìn vào ánh mắt của cô, mở miệng nói từng chữ từng câu.

"Vâng!" Ương Ương dùng sức gật đầu một cái, tự đáy lòng cô lại có sự hốt hoảng nho nhỏ.

"Người đàn ông mà hôm chúng ta đã gặp ở trong nhà hàng ăn đồ Tây hôm ấy, người đàn ông đó là ai?"

Nguyễn Duy Đông nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của cô đang chậm rãi cúi xuống, đáy lòng anh đã thoáng có một đáp án mơ hồ.

"Là bạn trai của em..."

"Là chồng em..." Ương Ương tâm tư vốn đơn thuần, cô đã đồng ý với Nguyễn Duy Đông là không nói dối, liền ngoan ngoãn nói lời thật lòng.

"Chồng ư?" Nguyễn Duy Đông giật mình. Ương Ương còn nhỏ như vậy, vậy mà cô đã kết hôn rồi! Anh mới chỉ nghĩ tới người đàn ông kia là bạn trai của cô mà thôi, thật sự anh không ngờ tới, cô vậy mà đã lập gia đình.

"Đúng vậy, em đã lập gia đình rồi! Nguyễn Duy Đông... Anh sẽ không cảm thấy tức giận chứ, em vẫn luôn lừa dối anh như vậy..." Ương Ương ngẩng đầu lên, nơi đáy mắt đã của cô đã mờ một nước mắt. Cô nhìn anh đầy vẻ lo sợ lẫn nghi hoặc, vẻ mặt của cô chợt hiện lên cảm xúc bất định quan sát biểu cảm trên mặt anh.

"Đã vậy, Ương Ương, em hãy nói cho anh biết, tại sao em lại phải rời nhà trốn đi?" Nguyễn Duy Đông cuống quýt vội rút ra khăn giấy đưa cho cô, thấy cô khóc, anh lại nghĩ rằng vừa mới rồi mình đã quá hung dữ, cho nên anh lập tức hạ giọng nói của mình xuống, nghe ấm áp hơn một chút.

Ương Ương quẹt quẹt nước mũi, ngược mắt lên nhìn Nguyễn Duy Đông, nghẹn ngào mở miệng: "Cuộc hôn nhân của em và chồng em là do sự ép gá giữa hai gia đình... chồng em không thích em. Em không muốn cứ phải tiếp tục như vậy..."

"Tại sao anh ta lại có thể không thích em chứ?" Nguyễn Duy Đông thực sự rất kinh ngạc. Ở trong ấn tượng của anh, Ương Ương vừa đơn thuần lại vừa đáng yêu, cô lại còn thiện lương và nhiệt tình như vậy, đáng đáp của cô lại xinh đẹp, làm sao đàn ông lại có thể không thích cô được chứ?

"Anh ấy đã có một người phụ nữ mà anh ấy thích, cho nên, anh ấy cho rằng, sự tồn tại của em đã làm ngáng trở hai người bọn họ, làm cho hai người bọn họ không thể nào ở chung một chỗ với nhau được. Cho nên anh ấy đã hận em, ghét em... Em không muốn ở nhà để làm bọn họ chướng mắt nữa... nhưng mà, em cũng không có cách nào trở về Hàng Châu được. Cho nên, em không thể làm gì khác hơn, là cứ lang thang ở trên đường cái như thế, cho đến khi em gặp được anh..."

Ương Ương nói xong, lại nghĩ tới thời điểm cô gặp phải Trần Tấn Nhiên ở trong nhà hàng ăn đồ Tây kia, vẻ mặt lạnh lùng của anh bày ra cái vẻ dọa

người, cô không khỏi rung mình một cái. Cô không muốn bị Trần Tấn Nhiên bắt trở về, có thể anh lại tiếp tục đánh cô nữa!

"Ương Ương, vậy em có thích anh ta không?" Nguyễn Duy Đông lại hỏi một câu. Anh nhìn bộ dạng Ương Ương thất thần như vậy, trong lòng anh chợt có chút đau nhói. Ương Ương không giống như Tô Tô. Tô Tô là một người phụ nữ rất lợi hại, cô luôn kiên cường như vậy, bất kể một chuyện gì cô cũng không sợ. Nhưng mà Ương Ương thì lại khác hẳn. Ương Ương là một cô gái yếu ớt, đơn thuần như vậy, cô không nên phải gánh chịu những chuyện khó khăn, không thuộc trách nhiệm của cô như thế.

"Có thích anh ấy hay không, chính em cũng không biết... Em chưa từng yêu bao giờ. Lúc đầu, khi anh ấy tới nhà em, em nhìn thấy anh ấy thì cũng cảm thấy ưa thích... Nhưng mà về sau, anh ấy lại hung dữ như vậy, tàn nhẫn như vậy, anh ấy vì người phụ nữ khác mà đánh em. Chỉ vì em không muốn ly hôn, mà anh ấy đã đánh em rất nhiều lần, em đã không còn muốn thích anh ấy nữa..."

Ương Ương co rúc thân thể của mình lại ở trên ghế sa lon. Nước mắt của cô tuôn ra rào rào, rơi thẳng xuống dưới. Cô không cách nào quên được những hành động tàn nhẫn của anh, nhưng mà, cô cũng không cách nào quên được cảm xúc của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ở Hàng Châu.

Anh và cha đẻ của mình cùng đi đến Hàng Châu để cầu hôn. Cô đã nhìn trộm anh, nhìn gương mặt anh bày ra vẻ tuần tú. Hàng lông mày của anh vừa dày đậm, hình dáng lại đẹp mắt, sống mũi anh thẳng tắp, thuộc hình mẫu mà cô thích, đôi môi của anh cũng có hình dáng rất đẹp, vóc dáng của anh cao ráo. Cô nhìn anh mà tim cứ đập thình thịch! Khi đó, cô lại còn cảm thấy mình may mắn, chuyện hôn sự của mình tuy bị sắp đặt, nhưng cô lại có thể gặp được một người chồng nhìn đẹp mắt như vậy, thật sự là quá may mắn.

Nhưng đó chỉ là những ảo tưởng mơ mộng của cô, ở ngay trong đêm tân hôn, ảo mộng đó của cô đã bị phá vỡ tan tành.

"Anh ta đã đánh em sao?" Nguyễn Duy Đông không ngờ rằng mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy, trong lòng anh không khỏi cảm thấy đau đớn. Ương Ương giống như một cô em gái bé nhỏ của anh vậy. Mới chỉ tiếp xúc với cô qua một vài ngày như vậy, anh cũng đã vô cùng hết sức quan tâm đến cô, cảm thấy thích cô. Nhưng mà cái cảm xúc thích đó lại khác hẳn, không giống với cảm xúc thích mà anh đối với Tô Tô.

"Vâng!" Ương Ương gật đầu một cái, muốn khóc, nhưng rồi cô lại thoáng nở một nụ cười nhìn rất khó coi: "Anh ấy đã đánh em, đã bạt tai em, lại còn đẩy em ngã ra trên mặt đất, ở ngay trước mặt người phụ nữ mà anh ấy thích."

"Ương Ương, vậy thì em hãy ly hôn đi! Một người đàn ông như vậy chúng ta không cần nữa có được hay không?" Nguyễn Duy Đông bắt đầu cảm thấy tức giận. Anh, một người đàn ông phải chịu một quyền kia, thôi thì không tính, nhưng mà đánh phụ nữ, chuyện này có thể tính như thế nào đây!

"Ly hôn sao?" Ương Ương lập tức nhảy lên, cô liên tiếp khoát tay, "Không thể được, Nguyễn Duy Đông, em không thể ly hôn, em mà ly hôn thì nhà họ Tống của em coi như xong rồi. Mẹ của em sẽ bị tổn thương, mấy anh trai của em thì bọn họ cũng coi như xong rồi..."

"Ương Ương..." Nguyễn Duy Đông không ngóc. Anh biết tầm quan trọng của đám hỏi giữa những gia tộc kia như thế nào, anh cũng biết Ương Ương lấy chồng là "thân bất do kỷ" (*), nhưng mà, bây giờ cô phải làm thế nào cho ổn đây?

(*) Câu "thân bất do kỷ" được trích từ câu: "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ". Nghĩa là: Người đã dấn thân vào chốn giang hồ, cuộc sống của mình không còn do mình làm chủ nữa.

Trong đoạn văn trên, ý của Nguyễn Duy Đông muốn nói, vì lợi ích của gia tộc mà Tống Ương Ương phải tuân theo sự sắp đặt của cha mẹ, về làm vợ của một người hoàn toàn xa lạ, kết hôn với người chồng Trần Tấn Nhiên không hề có tình yêu.

"Vậy bây giờ em phải làm thế nào đây Ương Ương?" Nguyễn Duy Đông cau mày. Anh không đành lòng nhìn thấy Ương Ương phải chịu khổ, nhưng mà anh lại không có cách nào, anh chỉ là một bác sĩ nhỏ nhỏ, có thể giúp được cô chuyện gì đây?

"Đúng rồi!" Nguyễn Duy Đông chợt nghĩ đến cái gì, một phát túm luôn lấy bả vai của Ương Ương: "Ương Ương, có phải là vừa mới rồi em đã nhìn thấy xe ô tô của chồng em không?"

"Đúng vậy, có chuyện gì không ạ?" Ương Ương không hiểu nhìn sắc mặt Nguyễn Duy Đông chợt biến đổi.

"Em ngốc thế, anh ta đã theo dõi em tới đây, phát hiện ra em đang ở trong nhà của anh, anh ta sẽ nghĩ như thế nào? Bây giờ em đã là có chồng, lại còn quan hệ với người khác ở bên ngoài như vậy, nếu như anh ta thông báo với người nhà của em, hoặc trực tiếp tìm luật sư để khởi tố em, Ương Ương, đến lúc đó, em chỉ có cách ly hôn..."

"Trời ạ! Tại sao em lại không nghĩ tới chuyện này thế nhỉ!" Ương Ương nghe thấy lời này cũng bị sợ hãi đến choáng váng. Cô cứng đờ cả người, cứ ngồi ở nguyên chỗ đó ngây người ra như phỗng. Ngơ ngẩn một lâu, cô mới giống như người bị phát điên lên, vội vã đi dọn dẹp đồ đạc của mình: "Nguyễn Duy Đông, cầu xin anh đấy, anh mau đưa em trở về nhà nhanh một chút được không? Em muốn đi tìm Trần Tấn Nhiên để nói rõ ràng mọi chuyện, em cũng không hề làm chuyện gì sai, giữa em và anh đều không có chuyện gì xảy ra hết..."

Nguyễn Duy Đông nhìn bộ dạng hốt hoảng kia của Ương Ương, cũng không biết bây giờ nên làm thế nào mới tốt, bây giờ trở về nhà Ương Ương có thể nói được mọi chuyện được rõ ràng sao? Cô đã bỏ nhà ra ngoài nhiều ngày như vậy, vẫn luôn ở tại trong nhà của anh như thế. Hơn nữa, người đàn ông kia lại ghét cô như vậy, nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế, dùng lý do này để ly hôn với cô. Cho dù đến cuối cùng, không còn có cách nào để trì hoãn chuyện ly hôn, Ương Ương sẽ phải làm thế nào để tiếp tục trải qua cuộc sống tương lai của mình sau này đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đưa chồng về nhà

Nguyễn Duy Đông nghĩ tới đây, Ương Ương đã thu thập xong đồ đạc của mình vào trong một chiếc va li to, chạy từ trong phòng ngủ của mình ra.

"Anh Duy Đông, anh mau chóng lái xe đưa em trở về nhà một chút có được hay không?" Lúc này bước chân của Ương Ương đã trở nên rối loạn mất rồi! Trời ạ! Nếu như Trần Tấn Nhiên đã gọi điện thoại về Hàng Châu cho chuyện mẹ của cô thì chẳng phải là mọi chuyện đã xong rồi sao?

Nhưng cho đến tận bây giờ, Diendanlequydon cô cũng không hề nhận được điện thoại của nhà mình ở Hàng Châu gọi đến. Vậy thì, có phải chuyện này đã nói rõ một điều rằng, Trần Tấn Nhiên vẫn chưa gọi điện thoại nói chuyện này cho nhà họ Tống biết không? Anh vẫn đang muốn tiếp tục điều tra để lấy chứng cứ sao? Muốn trong lúc này dùng một kích thức tiếp đuổi cô ra khỏi nhà họ Trần chăng?

"Ương Ương... Nếu như chồng em không tin em không làm điều gì sai thì sao?" Nguyễn Duy Đông bị cô kéo đi ra đến ngoài cửa, hai người đi vào thang máy, đi đến tầng quý tộc Nguyễn Duy Đông lại hỏi cô một câu về có chút lo lắng.

Ương Ương cắn môi thật chặt, cô nắm chặt cái tay cầm chiếc va li ở trong tay, lòng bàn tay bị cộm cán, đau đến lợi hại.

Ương Ương biết rõ, mặc dù cô không linh hoạt, nhưng cô không phải là một con người ngu ngốc. Cô biết nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ dùng một cơ hội này để đuổi cô đi, nhưng với cô cũng chẳng sao cả, tình cảm của cô còn chưa sâu nặng, muốn đi thì cô cũng sẽ đi, nếu muốn ly hôn cô cũng sẽ ly hôn luôn.

Nhưng mà, còn nhà họ Tống, đây là toàn bộ mọi thứ của cô. Cô thật sự yêu thương sâu sắc gia đình này, cô không cách nào buông tay được. Ba ba không có ở đây, cô không thể trở mặt nhìn nhà họ Tống bị người đoạt đi.

"Em sẽ cố gắng, Diendanlequydonn nhưng mà, bất kể như thế nào, em cũng quyết không thể ly hôn." Ương Ương nói về đầy kiên định, đôi con ngươi đen nhánh giống như được hắt mực vào, làm cho người ta như bị hút vào bên trong sự sâu thẳm không sao giãy giụa ra nổi. Đây chính là Ương Ương sao! Một không rành thế sự, một Ương Ương vừa ngây ngốc, cô đơn lại vừa gan dạ.

*****

"Tấn Nhiên à, tôi đã gặp chị dâu nhỏ hai lần, nhưng lần thứ hai này thật đúng là phải lau mắt mà nhìn đấy!"

Đông Phương nhìn Trần Tấn Nhiên đang buồn bực ngửa đầu uống rượu một mình, không khỏi buông lời trêu ghẹo. Anh vẫn chưa từng thấy có người phụ nữ nào dám đối xử đối với Trần Tấn Nhiên như vậy, chỉ là một chén nước nhỏ, ấy vậy mà nện ở trên đầu Trần Nhị, lại đã tạo thành cái lỗ thủng lớn!

"Câm miệng..." Trần Tấn Nhiên buồn bực không thôi, lại ngửa cổ đổ tiếp một ly rượu tràn đầy. Anh nặng nề đặt mạnh ly rượu lên trên mặt bàn một cái, tức giận đến cắn răng nghiến lợi: "Cái đồ đệ tiện đó. Con người này... lần này tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta!"

"Trần Nhị, diendanlequydoncom không phải lần này vừa vặn để cho cậu lấy lý do này để ly hôn với chị dâu nhỏ sao?" Đông Phương rất hưởng thụ, dáng vẻ của anh như cắn răng nghiến lợi, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

"Cái chuyện cưới xin này tất nhiên là phải ly hôn thôi! Chẳng qua là..."

"Chẳng qua là cái gì?" Đông Phương tiếp tục truy vấn, đáy mắt lại chứa đựng nụ cười thần nhiên, anh vừa héch cảm lên, xoa xoa ly rượu trong tay. "Trần Nhị, tôi lại thật sự thích cái dáng vẻ kia của chị dâu nhỏ, người thật thanh thanh tú tú, thoát nhìn đã thấy cực kỳ đơn thuần, nhiều sạch sẽ! Đúng rồi, cậu đã ghét cô ấy như vậy, diendanlequydon khẳng định cậu vẫn còn chưa buồn chạm qua cô ấy chứ hả? Không bằng..."

"Không bằng cái gì?" Trần Tấn Nhiên liếc sang Đông Phương Thanh Sâm một ánh mắt đầy vẻ hung ác, nhìn chăm chú như đóng đinh vào gương mặt mang vẻ ngả ngớn của Đông Phương Thanh Sâm.

"Cậu đã không cần, thì để cho tôi chơi cũng không được à?!"

Đông Phương Thanh Sâm nhìn thấy vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên như vậy, trong lòng đã mơ hồ đoán ra được điều gì đó, nhưng vẫn buông ra một câu nói bộ dạng không đứng đắn.

"Cô ta đã không còn phải là xử nữ nữa rồi!" Trần Tấn Nhiên ném lại ly rượu, lão đảo nghiêng ngả đứng lên, xông về hướng Đông Phương Thanh Sâm lạnh lùng cười lên một tiếng: "Tống Ương Ương là người phụ nữ của tôi, cậu hãy nhớ kỹ cho tôi!"

"Không phải là cậu không dự định muốn cô ấy sao..." Đông Phương bắt mẫn nói thảm, cũng đứng lên đi theo. Nhìn Trần Tấn Nhiên lúc này thật sự đã bị say không nhẹ, Đông Phương liền đưa tay dìu Trần Tấn Nhiên đi ra phía ngoài cửa.

"Cho dù tôi có bỏ cô ta, có ly hôn với cô ta, nhưng người phụ nữ tôi đã từng chạm qua, người khác cũng đừng mơ tưởng chấm mút xà xẻo gì!" Trần Tấn Nhiên giận dữ mở miệng nói, một chương đầy luôn Đông Phương ra. Đôi mắt say lờ mờ của Trần Tấn Nhiên chợt tỉnh táo, quét một vòng nhìn Đông Phương: "Cậu, cái tên khốn kiếp này, không cho phép cậu có ý định gì đối với người phụ nữ của tôi!"

"Xin cậu đi, đối với cái cô Trần Y Lan kia của cậu, tôi không có một chút hứng thú nào, có được hay không?"

Đông Phương buông cả hai tay ra không nói lời nào, nhưng nhìn Trần Tấn Nhiên thế này thì thật sự anh thấy bạn mình không thể lái xe được. Anh đã dự định chịu phiền toái một lần để đưa Trần Tấn Nhiên trở về nhà, thì đúng lúc này, điện thoại của Trần Tấn Nhiên chợt vang lên.

Thời điểm Ương Ương được Nguyễn Duy Đông đưa đến bên ngoài tiệm rượu, Trần Tấn Nhiên đã nằm ở trên xe ngủ thiếp đi. Ương Ương nhét cái va li của mình vào cốp sau của xe, sau đó trực tiếp mở cửa xe phía bên tay lái ngồi vào đó.

"Chị dâu nhỏ, cô lái xe được chứ hả?" Đông Phương Thanh Sâm nhìn vóc người Ương Ương nho nhỏ, không khỏi có chút lo lắng, liền hỏi cô.

"Tôi đã có bằng lái rồi, anh yên tâm đi." Ương Ương khởi động xe, lại vẫy tay từ biệt với Nguyễn Duy Đông vẫn còn đang bày ra vẻ mặt lo lắng: "Anh Duy Đông, anh mau trở về nhà đi thôi, bye bye!"

"Ương Ương, nếu như có chuyện gì, hãy gọi điện thoại cho anh nhé!" Nguyễn Duy Đông cũng nhẹ nhàng vẫy tay, nhìn Ương Ương lái xe đi.

"Anh chính là người đàn ông đã quyến rũ chị dâu nhỏ của tôi phải không?" Đông Phương liếc nhìn Nguyễn Duy Đông một cái, đáy mắt lướt qua một cái nhìn sắc bén: "Cách xa cô ấy ra một chút!"

Mặc dù vừa nãy anh và Trần Nhị đã cười giỡn với nhau ở trong quán, nhưng mà lúc này đối diện với sự đúng sai, anh vẫn một lòng bảo vệ cho tình cảm anh em bạn bè!

"Không, tôi và Ương Ương đều trong sạch, chẳng qua là ngày đó tôi gặp được Ương Ương đang trong tình cảnh không có nhà để về, cho nên tôi mới dẫn cô ấy trở về nhà mình thôi." Nguyễn Duy Đông nghe đến đó, chợt hơi đánh mắt sang đôi phương một chút, thấy ánh mắt khinh thường của Đông Phương, liền cười lên một tiếng tự giễu cợt: "Tôi biết mấy người không tin, nhưng mà tôi chỉ nói sự thật. Tôi đã có người trong lòng, nếu như không có, Ương Ương cũng là một cô gái cực kỳ đáng giá để tôi thích cô ấy! Cô ấy là một cô gái tốt! Tôi hi vọng anh là bạn tốt của chồng cô ấy, có thể giúp cô ấy một tay, cô ấy không hề có một chút lỗi lầm nào hết."

Đông Phương Thanh Sâm nhẹ nhàng gật gật đầu. Anh lại liếc mắt nhìn Nguyễn Duy Đông, thấy vẻ mặt của anh lộ rõ biểu cảm thành thật, tựa như có chút tin tưởng.

"Được, tôi liền tin tưởng anh, về phần chị dâu nhỏ ở bên kia, tôi sẽ giúp một tay." Đông Phương Thanh Sâm nói xong, xoay người rồi đi, Nguyễn Duy Đông cũng lên xe, khởi động xe của mình, lái xe chạy đi.

Ương Ương vừa lái xe, vừa quan sát Trần Tấn Nhiên ở trong gương chiếu hậu.

Trần Tấn Nhiên ngủ không yên giấc, có lẽ anh cảm thấy khó chịu do say rượu, chốc chốc lại thức giấc, lại lầu bầu mấy tiếng, nhưng cũng chỉ là những lời nói hỗn loạn.

Ương Ương nín thở, nghe thấy anh trong lúc mơ mơ màng màng vẫn lầu bầu điều gì đó.

"Tổng Ương Ương... Cái người phụ nữ hư hỏng đáng chết này, tôi muốn ly hôn với cô! Ly hôn..."

Những ngón tay của Ương Ương liền lập tức nắm chặt lấy tay lái, cô khẽ nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim của mình cực kỳ đau đớn, tựa như bị nhéo chặt lại từng hồi từng hồi.

Trần Tấn Nhiên, tôi sẽ ly hôn với anh! Tôi sẽ nhẫn, nhịn nửa năm nửa thôi, chỉ cần nửa năm nữa, nhất định tôi sẽ đồng ý ly hôn với anh. Từ đó về sau, tôi không bao giờ xuất hiện ở trước mắt của anh nữa! Tôi thề đấy!

Đến nhà, xe vừa dừng lại, Ương Ương vừa mới mở cửa xe ra đã thấy Y Lan và mấy người giúp việc ra đón. Thấy Ương Ương bước ra ngoài, Y Lan lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Suốt buổi tối Trần Tấn Nhiên chưa hề về nhà, đây là lần đầu tiên từ sau khi cô về nước mới gặp phải. Y Lan đã phải cố dằn lòng, đè ép lại tính tình không gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên, cũng không bảo Quản gia gọi điện thoại tìm anh. Nhưng mà thế nào cô cũng không ngờ được rằng, Trần Tấn Nhiên vậy mà lại ở cùng với Tổng Ương Ương...

"Chị dâu..." Y Lan cố gắng nặn ra một nụ cười, mở miệng nói một câu khô khốc.

Nhanh như vậy cô ta đã trở lại nhà rồi sao? Chẳng phải là cô ta muốn rời nhà bỏ trốn đi ư, không phải là cô ta đã dứt khoát bỏ đi như vậy đó sao? Thế nào mà cô cùng với anh Tấn Nhiên vừa trải qua cuộc sống hai người còn chưa được mấy ngày an tĩnh, cô ta lại đã trở về nhà như vậy rồi chứ?

Cũng phải, cỗi đời này làm gì có người phụ nữ nào chịu rời khỏi anh Tấn Nhiên đâu cơ chứ? Huống chi cô ta đã được gả cho anh Tấn Nhiên, làm sao có thể buông tha miếng thịt béo dầy đến khỏe miệng được?

"Anh ấy, anh ấy đã uống say... Cô hãy dìu anh ấy trở về phòng đi." Ương Ương cũng không biết nói cái gì cho phải, nói quanh co được mấy tiếng, cô vòng lại đằng sau đi đến mở cốp sau của xe ô tô, kéo cái va li hành lý của mình ra ngoài...

Người giúp việc cuống quýt đi tới nhận lấy, Ương Ương cũng không hề ngăn cản. Cô thấy Trần Tấn Nhiên đã uống quá say, trong lòng biết, tất nhiên tới

nay sẽ không có kết quả gì, không bằng ngày mai mới đến van cầu anh sẽ hay hơn.

Y Lan thấy Trần Tấn Nhiên được đỡ ra ngoài, vội vàng đi tới đỡ anh. Cô nhìn thấy bộ dạng anh đã uống say đến mức không còn biết gì nữa, không khỏi đau lòng ôm lấy cánh tay của anh: "Anh Tấn Nhiên..."

"Cút ngay... Cái người phụ nữ đáng chết này!"

Trần Tấn Nhiên say rượu, không thể phân biệt rõ người đang ở trước mặt mình lúc này là ai nữa. Khi ở trên xe ô tô, anh mơ hồ cảm giác được người ở trên xe ô tô là Tống Ương Ương. Cho nên anh liền coi Y Lan đang ở trước mắt mình lúc này cũng chính là Tống Ương Ương.

"Anh Tấn Nhiên..." Y Lan bị anh đẩy thiếu chút nữa thì bị ngã xuống đất, lập tức những dòng nước mắt mang đầy sự tủi thân liền rơi xuống.

Trần Tấn Nhiên hoàn toàn không hay biết mình đã làm tất cả những gì. Anh được người giúp việc đỡ trở về phòng, vừa đi vừa nôn hết ra ngoài. Sau khi đã nôn ra sạch sẽ, anh mới chìm vào trong giấc ngủ trầm lắng.

Y Lan trở lại phòng ngủ, nhìn thấy bộ dạng Trần Tấn Nhiên ngủ say như vậy, từ đáy lòng lại tàn lan từng hồi từng hồi uất ức. Cô cũng có thể đoán được, có lẽ anh Tấn Nhiên đã không hề màng cô ta, có thể là anh đã nói Tống Ương Ương, nhưng mà trong lòng cô vẫn cảm thấy chưa được vui vẻ.

Cô đã ở lại bên cạnh anh rồi, việc gì anh còn phải đi ra ngoài để mua say đây? Huống chi bây giờ lại còn bị Tống Ương Ương đưa về. Mặc dù cô không tin bọn họ đã uống rượu với nhau, nhưng mà đối với chuyện Tống Ương Ương đã ở cùng với Trần Tấn Nhiên, cho dù nghĩ như thế nào đi nữa, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Không phải là oan gia không đụng đầu

Buổi sáng khi Trần Tấn Nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy bên trong huyết Thái Dương giống như là kim châm vào vậy cứ đau nhức từng hồi từng hồi một. Anh giùng giàng ngồi dậy, vuốt vuốt cái ót đang đau nhức, ngắm nhìn bốn phía, mới nhận ra mình đang nằm ở trong phòng ngủ nhà mình.

Trần Tấn Nhiên liền xuống giường đi tắm. Sau khi tắm rửa xong anh mới cảm thấy bản thân mình sáng khoái tinh thần hẳn lên. Nhìn quanh trong phòng không thấy bóng dáng Y Lan đâu, anh nghĩ thầm chắc là cô đã xuống lầu ăn điểm tâm, cho nên cũng không buồn để ý, chỉ mặc quần áo, đứng ở phía trước gương sửa sang lại chiếc cổ áo, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng ngủ...

Vừa ra đến cửa, anh đã thấy Ương Ương trong tay nắm một phong thư, đang vội vã chạy lên lầu. Ương Ương vừa nhìn thấy anh đi ra ngoài, liền nhanh chóng mở miệng nói: "Trần Tấn Nhiên, nhị tiểu thư, cô ấy đã đi rồi..."

"Cái gì?" Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu như nổ "ầm" lên một tiếng như trái phá. Anh đưa tay giật phắt lấy tờ giấy ở trong tay Ương Ương, đúng là chữ viết của Y Lan, nhưng chỉ có mấy câu nói ngắn gọn:

Anh Tấn Nhiên, em đi đây, em đã nghĩ rất lâu rồi, em vẫn không cách nào làm cho mình ở lại chỗ này mà thấy yên tâm thoải mái. Anh đã kết hôn rồi, cho dù em làm thế nào đi nữa cũng đều là sai, cho nên em phải đi ra ngoài. Em muốn được sống yên tĩnh một mình một chút. Anh không nên đi tìm em, cũng không cần phải lo lắng cho em.

"Đáng chết!" Trần Tấn Nhiên lập tức cầm phong thư trong tay đập luôn vào trên mặt Ương Ương!

"Là cô đã ép Y Lan ra đi có đúng hay không? Tại sao cô lại trở lại đây? Ai cho phép cô được trở lại cái nhà này?" diễn, đàn, lè, quý, đôn Trần Tấn Nhiên bị sự tức giận xông lên làm cho váng đầu. Anh túm lấy cổ áo của Ương Ương, dùng sức lắc mạnh, cặp mắt anh đỏ ngầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào cô: "Nếu như Y Lan mà bị xảy ra chuyện gì, Tống Ương Ương, tôi nhất định sẽ không tha cho cô!"

"Còn không mau chóng gấp rút đi tìm người đi!" Trần Tấn Nhiên giận dữ xông xuống lầu dưới, rống to với những người giúp việc và Quản gia đang sợ hãi không dám nói năng gì...

Ương Ương bị anh đẩy mạnh một cái, chật vật ngã ngồi xuống ở trên sàn nhà. Cô cũng đâu có làm cái gì, tại sao anh lại đổ toàn bộ những trách nhiệm này lên trên đầu của cô chứ?

"Không phải là tôi! Không phải là tôi đã ép nhị tiểu thư ra đi!" Tống Ương Ương hướng về phía bóng lưng của Trần Tấn Nhiên rống to lên một tiếng. Cô nhặt phong thư bị bỏ lại trên sàn, nói tiếp: "Cũng mãi đến buổi sáng hôm nay tôi mới biết nhị tiểu thư đã bỏ đi, chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi chứ?"

"Nếu như cô không trở lại, Y Lan sẽ phải bỏ đi sao?" Trần Tấn Nhiên lạnh lùng ép hỏi lại. Ương Ương lập tức á khẩu không thể trả lời được, cô kinh ngạc nhìn anh.

Cuộc sống này thật không có cách nào để tiếp tục trôi qua được nữa.

"Thiếu chút nữa thì tôi đã quên mất, chẳng phải là cô đã quyến rũ được người đàn ông khác rồi sao? Tại sao cô không ở bên ngoài mà thâu hoan, còn nhớ tới chuyện về nhà để làm gì? Tôi đang nghĩ có nên phải gọi điện thoại cho Tổng phu nhân hay không đây, để cho bà ấy đến đây mang người con gái mà bà ấy đã giáo dục tốt như thế trở về nhà mình?"

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương không nói lời nào, không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra liền bắt đầu ấn một dãy số...

"Đừng làm thế!" Dĩ nhiên Ương Ương thấy anh đang ấn dãy số kia, đã sớm sợ đến hồn bay phách tán. Cô bước mấy bước đuổi kịp anh xuống lầu dưới, nhưng mà lúc này anh đã nhấn xong dãy số và bắt đầu đưa điện thoại di động lên bên tai, để nói chuyện điện thoại. Vóc dáng của Ương Ương hơi lùn, nhưng cô liều mạng đưa tay muốn đoạt lấy điện thoại di động. Nhưng mà Trần Tấn Nhiên chỉ quay người đi một cái, tay Ương Ương đã dễ dàng bị rơi vào khoảng không...

Tiếng chuông điện thoại reo lên "đô đô" nghe giống như là tiếng kêu đòi mạng của quý sử vậy. Sắc mặt của Ương Ương dần dần thay đổi trở nên trắng bệch. Toàn thân cô đã bắt đầu run run, ánh mắt chờ đợi của mẹ, hình ảnh anh trai bị bác cả làm nhục, còn nữa, cô không quên được những khuôn mặt nước mắt của ba người anh trai khi cô xuất giá. Cô không quên được hình ảnh anh cả của cô đã tự tay vấp vào trên mặt mình từng cái từng cái một, tự trách mình vô dụng, phải dựa vào việc em gái gả đi để mang tài sản về nhà. Cô không quên được dáng vẻ của mẹ đã lôi kéo tay của cô, khóc đến tê tâm liệt phế. Từ nhỏ cô cũng đã là bảo bối của bọn họ, cô vẫn luôn nằm mơ, mơ ước sẽ có một ngày cô làm được một chuyện gì đó để có thể giúp đỡ được những người thân yêu nhất của mình...

Nhưng mà, cô lại vô dụng đến như vậy, ngay cả bản lĩnh đòi chồng của mình làm chuyện hoan tâm cũng không thể làm được. Cô gả tới đây chưa đầy nửa tháng mà đã bị người bỏ rơi, cô cũng đã vứt sạch thể diện của nhà họ Tổng mất rồi. Nếu như người cha đã chết của cô mà biết, chắc ở dưới đất ông cũng sẽ khóc thút thít mất.

Ương Ương không đứng vững được, lập tức ngã ngồi xuống trên mặt đất. Cô đưa tay muốn chống đỡ vào lan can, nhưng đầu của cô đã bị đụng một cái nặng nề vào trên hàng lan can bằng gỗ. Cô đau đến mức mắt nổ đom đóm, nỗ lực muốn nhìn rõ ràng thấy Trần Tấn Nhiên ở trước mặt, nhưng mà trước mắt cô đã trở nên mờ hồ. Cũng không biết đó là nước mắt, hay là dòng máu tươi ảm ảm, cứ như vậy chảy xuống dưới, che lấp mất ánh mắt của cô.

Hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy, không biết có phải là ảo giác hay không, cô nhìn thấy Trần Tấn Nhiên ném chiếc điện thoại di động, về mặt hốt hoảng lao về phía cô...

Cô đang nằm mơ hay sao ấy nhỉ! Người đàn ông kia phải ước gì cô chết đi mới đúng chứ. Cô chết đi, giữa anh và Y Lan sẽ không còn một chút trở ngại nào hết! Cô chết rồi, rốt cuộc anh cũng sẽ không cần vất hết óc để bức bách cô ly hôn, vất hết óc nghĩ ra những biện pháp để hành hạ cô.

Không biết là Ương Ương đã hôn mê bao lâu. Cô đã có một giấc mộng thật dài, thật là dài. Cô nằm mơ thấy rất nhiều chuyện đã qua, lại nằm mơ thấy cả những chuyện tương lai không thể biết trước được. Ở trong sự mê mang hỗn hỗn độn độn đó, cô đã đi trở về quá khứ. Cô trở lại những năm tháng mà mình vẫn chưa hề hay biết nhất, rồi đến thời gian cô bắt đầu dần dần thay đổi trở nên thành thực.

Cuộc sống ngày trước, ngay cả công việc buộc dây giày cô cũng không cần phải tự mình làm, cũng kết thúc rồi. Cuộc sống khi cô chỉ cần chu cái môi ra một cái, thì đã có thật là nhiều người lớn bé đến thăm hỏi, cũng đã kết thúc rồi, Ương Ương, bây giờ phải kiên cường, kiên cường thêm một chút nữa có được hay không?

Không phải sợ, không phải sợ, bây giờ phải là một con người không thể bị chinh phục, không thể bị đánh ngã. Bây giờ chính là một con gián (*) đánh mãi không chết, bây giờ chính là Tổng Ương Ương, một người độc nhất vô nhị của toàn bộ thế giới này.

(*) Nguyên văn: 小强: âm đọc "Xiaoqiang" (Tiểu Cường), nghĩa của từ: con gián.

Chồng của bây giờ không thương người, nhưng mà vẫn còn có rất nhiều người không thể bỏ được bây giờ, vẫn nâng niu bây giờ ở trong lòng bàn tay, không để cho bây giờ bị tổn thương. Cho nên, trong cuộc sống bây giờ cần phải nỗ lực, giống như một cây cỏ dại vậy, phải kiên cường khỏe mạnh để mà sống.

Khi Ương Ương tỉnh lại, lúc này trời đã hoàng hôn. Cô hơi nhúc nhích, liền cảm thấy nơi đầu của mình đau đến lợi hại, một tiếng rên nhỏ nhỏ không sao kiềm chế nổi liền thoát ra giữa răng và môi của cô.

"Cô đã tỉnh rồi!" Một giọng nói ngượng lạnh, không có một chút ảm ảm nào, nhưng thật giống như mang theo sự quan tâm nhân nhật. Ương Ương nỗ lực mở rèm mắt ra, liền nhìn thấy nơi kia có một người vóc dáng thật cao đang đứng ở bên giường của cô, gương mặt hơi có chút tiều tụy, áo sơ mi cũng không được thẳng thớm trước sau như một.

Ương Ương cắn cắn đôi môi, đưa tay tìm ra cái mối buộc của lớp băng gạc đang quấn trên tay của cô, nhưng lại bị bàn tay của một người đưa ra dè lại.

Tiếp đó, trên đỉnh đầu cô truyền đến giọng nói của anh thật dày dặn: "Cô đang bị thương, không thể đụng tay vào vết thương."

Ương Ương liền bỏ tay vào trong chăn, không hề đụng đến nữa. Trần Tấn Nhiên cũng không nói chuyện gì thêm, nhất thời, giữa hai người, trở nên trầm mặc.

Hoàng hôn buông xuống nặng trĩu, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi vào trên mặt của anh. Vẻ mặt của anh ngượng lạnh, tựa như nếu cời bỏ cái vỏ ngoài cứng rắn kia, nó còn mang theo sự tiều tụy nhân nhật.

Ương Ương nhắm mắt lại dường như, thật ra thì cô rất muốn hỏi anh một chút xem Y Lan trở lại chưa. Nhưng mà, cô hỏi để làm cái gì, trong mắt anh cô luôn là một người có bụng dạ khó lường, cô vẫn nên nói ít đi một chút thì tốt hơn.

"Cô thật sự được lắm! Cô vậy mà lại dám dùng cái chiêu tìm chết kia để ngăn cản lại sự ly hôn." Anh chợt mở miệng, phá vỡ này sự êm ả đầy vi diệu này.

Ương Ương lập tức mở mắt, khi cô nhìn thấy ở trên mặt của anh là sự giễu cợt, cô cảm thấy mình không có hơi sức để cãi vã cùng anh, dứt khoát không nói lời nào.

"Cô đã thật sự không muốn ly hôn, như vậy sẽ phải lưu lại ở bên cạnh tôi một cách hèn hạ. Việc này cũng không sao, dù sao hiện tại cũng chưa tìm được Y Lan, cô đã nguyện ý ở lại chỗ này để cho tôi phát tiết lửa giận, tôi cũng không có ý kiến gì hết!"

Anh tiếp tục nói ra những lời nói ác độc, nhưng Ương Ương vẫn nằm yên ở nơi đó, không hề nhúc nhích. Trần Tấn Nhiên không khỏi cảm thấy có chút nhụt chí, anh hung hăng trừng cô một cái, cuối cùng tức giận xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Y Lan vẫn chưa trở về nhà, Trần Tấn Nhiên đã phái rất nhiều người đi tìm cô, nhưng cũng không có một chút tin tức nào. Còn tin tức Ương Ương bị thương cũng đã bị truyền đến bố chồng của cô ở Singapore. Ông cụ hết sức tức giận, cố ý gọi Trần Tấn Nhiên đến Singapore hung hăng mắng cho anh một trận.

Khi Trần Tấn Nhiên từ Singapore trở lại, đã là một tuần lễ sau rồi. Vết thương của Ương Ương cũng đã sớm tốt trở lại. Khi Trần Tấn Nhiên đi vào đến cửa nhà, thì vừa đúng lúc Ương Ương ăn xong bữa cơm tối. Cô nhận được điện thoại của Nguyễn Duy Đông, đang dự định đi cùng với anh ra ngoài chơi cho vui vẻ.

Trần Tấn Nhiên vừa xuống xe, liền gặp luôn Tổng Ương Ương, cách ăn mặc của cô đã được đổi mới hoàn toàn, cô trang điểm lộng lẫy, đáng vẻ đang chuẩn bị ra cửa. Trần Tấn Nhiên thấy vậy liền trầm mặt xuống (mặt mày nặng nề). Đúng lúc cô đã chuẩn bị coi anh giống như không khí để đi ra ngoài, anh không thể nhẫn nại được nữa liền mở miệng: "Tổng Ương Ương, cô không thấy tôi sao?"

Ương Ương chu cái miệng nhỏ giống như trái anh đào ra, tiếp đó cô kêu lên một tiếng, cặp mắt to cười đến cong hết cả lên, đáp lại một câu: "Trần tiên sinh, anh đã về rồi."

Trần tiên sinh? Nhưng mà anh nhớ, trước kia cô luôn luôn sẽ bật thốt lên gọi anh là chồng kia mà.

"Tổng Ương Ương chúng ta vẫn còn chưa ký tên ly hôn đâu." Sắc mặt anh âm trầm càng phát ra vẻ lợi hại.

"Chồng à, anh đã trở lại rồi." Cô lập tức ngoan ngoãn đổi lại lời nói của mình, nụ cười trên mặt như ngọt hơn.

"Cô đang chuẩn bị đi nơi nào vậy?" Anh khẽ ho khan lên một tiếng, quan sát trang phục của cô từ trên dưới, cũng đã là người con gái đã được mười chín tuổi rồi, trong cách ăn mặc lại còn ăn mặc giống như trẻ con ở vườn trẻ như vậy

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vợ chồng sống trong căn nhà tựa như người xa lạ

Ương Ương mặc chiếc váy liền áo nhỏ màu hồng phấn, tay áo được may bông bành, đi đôi giày như của con nít, mái tóc quần dài được buộc cao lên đỉnh đầu, lệch sang một bên, được ghim thêm sợi dây ruy băng. Mái tóc ở phía trước cắt ngang trán uốn cong cong ở trên lông mày. Đôi mắt đẹp với con ngươi màu cà phê được vẽ to hơn, nhìn thật khoa trương... Trần Tấn Nhiên thật sự không hiểu, chẳng lẽ anh đã già đến mức có sự khác biệt với cô đến vậy sao? Nếu không tại sao cô lại ăn mặc giống như con gái của anh như vậy chứ?

"Bạn của tôi hẹn tôi đi ra ngoài đi ca hát." Ương Ương đang hoảng trả lời, lại lấy chiếc điện thoại màu hồng ra nhìn nhìn thời gian, cái miệng nhỏ nhắn cũng cong lên, tựa như không hài lòng anh đã ở chỗ này làm trễ mất thời gian của cô.

"Bạn sao? Nếu như tôi nhớ không lầm, ở nơi này cô không có một người bạn nào thì phải, mà cũng không có một người quen biết nào hết!" Tay Trần Tấn Nhiên siết chặt lại mấy cái, mấy ngày anh không gặp cô, vậy mà cô cũng đã bắt đầu du nhập vào cuộc sống trăng gió rồi sao!.

"Mới quen biết." Ương Ương bắt đầu bối rối: "Tôi phải đi rồi, không còn thời gian nữa, buổi tối trở lại tán gẫu tiếp với anh."

Ai muốn cùng cô tán gẫu chứ?

"Trở lại!" Anh một phát bắt luôn được cô cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô, kéo cô trở về trong ngực mình. Bàn tay to của anh hất lên tóc mái để ngang trán của cô lên, liền thấy trên đó có một vết sẹo màu hồng. Ngón tay của anh roi lên trên đó, Ương Ương lập tức liền co rúm người lại một chút.

"Tốt lắm vết thương đã thành sẹo lập tức quên đau rồi. Chồng của cô vừa mới về đến nhà cô liền vội vã đi ra ngoài để lêu lổng! Thế nào, Tổng Ương

Ương, có phải là cô lại muốn tôi gọi điện thoại đến cho mẹ vợ yêu quý của tôi hay không, hả?"

Ương Ương cúi đầu, trong nội tâm của cô dường như đang giằng co kịch liệt.

"Được, tôi không đi nữa." Cô liền xoay người lại, nhưng mà lúc này bà vai của cô như đã suy sụp xuống. Trần Tấn Nhiên đã trở lại, những ngày an nhàn của cô đã kết thúc.

Anh nhìn bộ dạng của cô ủ rũ cúi đầu ngồi ở trên ghế sa lon, nơi đáy lòng không khỏi cười lạnh một hồi. Anh cởi chiếc áo khoác ra, dặn bảo người giúp việc đi chuẩn bị bữa ăn tối, ~~đi-ễn-đà-nhệ-qu-y-đô-~~ ngồi an vị ở phía đối diện với cô, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ lạnh nhạt.

Thoạt nhìn khí sắc của cô đã tốt hơn nhiều, xem ra anh không có ở đây, những ngày qua cô đã sống thật tốt.

"Tổng Ương Ương, cô thân là một người vợ của tôi, chuẩn bị bữa ăn tối cho tôi là một chuyện kinh thiên động địa hay sao?" Đương nhiên là anh không muốn nhìn thấy cô được trải qua cuộc sống quá thoải mái như vậy.

Ương Ương thả chiếc túi nhỏ trong tay xuống, không lên tiếng lặng lẽ đứng lên đi về hướng phòng bếp.

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô bình tĩnh như vậy, không hiểu sao, một cơn tức giận vô cớ từ trong lòng liền nổi lên, từ từ phả ra bên ngoài: "Tổng Ương Ương, cô bị cảm hay cô là một cái tượng gỗ vậy hả? Tôi nói chuyện với cô, đến việc đáp lại với tôi một tiếng cô cũng không mở mồm ra là sao vậy!"

Ương Ương bắt đầu đi xoay người lại: "Ông chồng của tôi, rốt cuộc là anh muốn như thế nào đây?"

"Người nào cho phép cô được gọi tôi là ‘ông chồng của tôi’ như vậy đây?" Trần Tấn Nhiên nặng nề vỗ lên mặt bàn một cái, mấy chén trà đặt trên tấm kính lót trên mặt bàn lập tức nhảy lên. Ương Ương lập tức đổi lời nói: "Trần tiên sinh..."

Trần Tấn Nhiên tức giận, nổi trận lôi đình, "Cút!"

Ương Ương sắc mặt đã tái nhợt đi, cô kinh ngạc nhìn lại anh, cố nén lại những giọt nước mắt đã tràn mi, xoay người lại liền chạy vọt lên trên lầu.

Trần Tấn Nhiên nhìn theo bóng lưng của cô, chẳng biết tại sao, tự đáy lòng anh thoáng run lên một cái, anh nắm tay lại thật chặt thành quả đấm, khẽ nguyên rủa một câu đầy oán hận, đáng chết.

Cũng là bởi vì Y Lan bị mất tích, cho nên hiện tại lần này cảm xúc của anh mới bị mất không chế như vậy, vui vẻ giận dữ không chừng.

Ương Ương cho là từ giờ về sau cuộc sống của cô sẽ rất gian nan, nhưng không ngờ, từ sau cái ngày Trần Tấn Nhiên bộc phát ra cơn cáu giận đó, anh lại không thường xuyên trở về nhà nữa.

Có mấy lần vào lúc nửa đêm Ương Ương thức dậy uống nước, cô nghe thấy có tiếng xe hơi vang lên, sau đó sẽ nhìn thấy anh đã uống say đến mức không còn biết gì nữa, còn ôm đủ mọi kiểu phụ nữ về nhà. Ương Ương tránh ở trong phòng ngủ nhỏ của chính mình, nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ bước lên lầu, sau đó là mở cửa, tiếng đóng cửa, tiếp đó cô loáng thoáng nghe được những âm thanh của nam nữ yêu nhau.

Lúc ban đầu cô cũng cảm thấy đáy lòng mình có sự chua xót, cũng có sự khổ sở, cũng không được vui. Nhưng dần dần cô cũng thay đổi, trở nên bình thản, tập mãi cũng thành thói quen, thậm chí có thời điểm, lúc nửa đêm cô không ngủ được đi xuống lầu, khi đi qua bên ngoài cửa phòng ngủ của bọn họ cô còn có thể thuận tay giúp khép lại cánh cửa phòng ngủ của bọn họ.

Ương Ương chưa từng yêu bao giờ, cũng không hiểu biết tâm tư của người đàn ông như thế nào, nhưng mà trong cô vẫn cảm thấy có chút đáng buồn nho nhỏ cho Y Lan.

Cô nghĩ, nếu một người đàn ông mà yêu thật sự đối với một người phụ nữ, thì trừ cô ra, nhất định sẽ không bao giờ đi đụng chạm với bất cứ một người phụ nữ nào khác ở bên ngoài. Ít nhất, cũng sẽ không thể có chuyện sau khi Y Lan vừa mới bỏ đi không bao lâu, anh đã lập tức hô mưa gọi gió ở trong phòng ngủ của bọn họ như thế.

Trần Tấn Nhiên lại không yêu thương Tổng Ương Ương cô, cho nên, anh muốn làm cái gì thì làm, cũng chẳng có liên quan gì với cô. Nhưng mà, chẳng phải trong miệng của Trần Tấn Nhiên anh, vẫn luôn xưng xưng mọc mọc nói rằng anh yêu Y Lan đến mức nào, đến độ nào đó sao?

Suốt cả ngày Trần Tấn Nhiên tựa như ‘thần long kiến thủ bất kiến vĩ’ (*), cơ hội để hai người chạm mặt nhau càng ngày càng ít. Ương Ương dần dần thấy yên lòng. Trước kia, khi còn ở nước ngoài cô đã từng học qua kỹ thuật hóa trang, dù sao hiện tại cô cũng đang nhàn rỗi không bận bịu công việc gì, cho nên cô mới nhờ Nguyễn Duy Đông tìm cho cô công việc của một thợ trang điểm ở chỗ này để cô đi làm.

(*) Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Dịch nghĩa: Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi. Câu thành ngữ này thường dùng để chỉ những người có hành tung thần bí

Không nghĩ tới cô lại có thể gặp được chuyện may mắn đến thế. Vừa vặn Nguyễn Duy Đông lại quen biết một nhiếp ảnh gia, là người đứng đầu một trung tâm ảnh viện áo cưới cao cấp. Tay nghề của Ương Ương quả thật không tệ, đặc biệt là kỹ thuật trang điểm của cô lại càng thêm ưu tú. Hơn nữa, ở cơ sở ảnh viện áo cưới này lại vừa vặn thiếu một thợ trang điểm có tay nghề xuất sắc để trang điểm cho khách hàng. Cho nên Ương Ương được tuyển vào đây rất dễ dàng, bắt đầu quá trình đi làm của mình.

Bởi vì là cô được một người bạn tốt giới thiệu tới, cho nên chế độ đãi ngộ đối với cô vẫn còn tương đối không tệ. Thời gian thử việc nửa tháng, sau đó

tiền lương chính hàng tháng của cô là một vạn đồng, lại còn được thêm tiền phần trăm hoa hồng nữa. Đối với chuyện tiền bạc, Ương Ương không có khái niệm gì lắm, nhưng ngược lại, đối với Nguyễn Duy Đông, anh lại cảm thấy hết sức vui vẻ vì chuyện này của cô.

Hàng ngày vào buổi sáng sớm, Ương Ương liền bò dậy rất sớm để đi làm, mà khi đó Trần Tấn Nhiên còn đang ngủ. Đến thời điểm vào giờ giấc tan tầm của Ương Ương, thì lại mới bắt đầu là giờ của Trần Tấn Nhiên chuyên sống về đêm. Tuy hai người cùng sống ở dưới một mái hiên, nhưng rõ ràng ngay cả cơ hội để nhìn thấy mặt nhau một lần cũng không có.

Công việc làm ăn của trung tâm ảnh viện hết sức tốt đẹp. Hơn nữa Ương Ương lại mạnh dạn dùng những biện pháp mới lạ trong trang điểm, nhưng lại không bị khoa trương quá đáng. Thủ pháp trang điểm bắt ngờ này của Ương Ương càng thu hút thêm không ít khách hàng quay trở lại nơi này. Suốt cả một ngày bận rộn liên tục, cả người Ương Ương cũng muốn rời ra từng mảnh, nhưng cô lại cảm thấy cuộc sống vô cùng phong phú.

Thời gian nửa tháng thử việc Ương Ương được kết thúc trước hạn, hơn nữa ông chủ trung tâm ảnh viện này lại hết sức khen ngợi cô, trả cho cô nửa tháng tiền lương dựa theo mức lương đi làm chính thức, ngay cả phần trăm hoa hồng cũng trả cho cô không thiếu một xu. Ương Ương hết sức vui vẻ, vào giờ tan việc, nghĩ đến chắc chắn Trần Tấn Nhiên sẽ không ở nhà, cho nên cô mới gọi một cú điện thoại cho Nguyễn Duy Đông, mời anh ra ngoài ăn bữa cơm coi như lời cảm ơn.

Hai người hẹn nhau ở phòng ăn. Ương Ương đến đó trước, mà khi Nguyễn Duy Đông tới, thì anh lại không phải đi có một mình.

"Ương Ương, giới thiệu cho em một người bạn mới." Nguyễn Duy Đông chỉ tay vào người đàn ông ở bên cạnh mình, nhưng trên mặt anh lại có chút không cam lòng tình nguyện.

Người bạn này chính là cấp trên mới nhậm chức của anh, nhưng từ hồi mới lên đại học cũng đã thích quẩn lầy Nguyễn Duy Đông rồi. Nghe nói tới nay có một cô gái hẹn anh ăn cơm, anh ta lại càng mặt dày mày dạn hơn, cứ quẩn lầy anh đòi được đi cùng bằng được.

Nguyễn Duy Đông có tính rất hay che chở, trong lòng anh, Ương Ương chính là cô em gái nhỏ của anh. Cô em gái nhỏ của anh đơn thuần như vậy, làm sao có thể giới thiệu cho một kẻ ăn chơi trác táng, bắt tài vô học, văn dốt võ dốt kia được chứ?

Mà Tư Dận này đương nhiên là một Đại thiếu gia con nhà giàu bắt tài vô học, văn dốt võ dốt. Chỉ vì viện trưởng của bệnh viện nơi Nguyễn Duy Đông đang làm, chính là phụ thân đại nhân của Tư Dận, cho nên Tư Dận mới được thả đến nơi này để rèn luyện, để ngày sau sẽ tiếp nhận tất cả những gì của phụ thân đại nhân.

Dĩ nhiên, đây là một bí mật. Mà điều bí mật này, đương nhiên không cách nào gạt được Nguyễn Duy Đông khi hai người còn đang học đại học, cùng sống với nhau ở trong một căn phòng ký túc xá.

"Dạ!" Ương Ương gật đầu một cái, đôi con ngươi trong veo như nước ngầm nhìn người đàn ông ở trước mặt: "Xin chào anh, em là Tống Ương Ương."

Cô cười rất dễ thương, vươn tay ra về phía Tư Dận.

Cặp lông mày đẹp mắt của Tư Dận nhướng lên, đưa tay ra cầm lấy tay của cô: "Tôi là Tư Dận."

Ba người ngồi xuống, Ương Ương tự nói chuyện làm quen, chỉ trong chốc lát đã có thể nói chuyện cùng Tư Dận với khí thế ngất trời rồi, chỉ là cô đã đặt Nguyễn Duy Đông sang một bên, hiển nhiên hai người càng tán gẫu càng thấy vui vẻ. Nguyễn Duy Đông không khỏi ho nhẹ hai tiếng: "Ương Ương..."

"Làm sao vậy anh Duy Đông?" Ương Ương nói chuyện vui vẻ không thôi, Tư Dận cũng cảm thấy cô là một cô gái cực kỳ thú vị, ăn cơm, đã bắt đầu bàn bạc đến chuyện đi ca hát rồi.

Nguyễn Duy Đông nhìn Tư Dận đi thanh toán tiền, liền kéo Ương Ương đến bên cạnh, nghiêm nghị nhắc nhở cô: "Đừng là một cô nhóc ngốc nghếch, em đã quên là em đã kết hôn rồi sao?"

"Không có mà..." Ương Ương vừa nghe đến anh nhắc tới chuyện kết hôn, liền cảm thấy một hồi buồn bực, nghĩ đến Trần Tấn Nhiên bày ra cái vẻ mặt đầy chán ghét kia liền thấy hết sức khó chịu.

"Vậy tại sao em lại nồng nhiệt đối với anh ta như vậy? Ngộ nhờ gây ra phiền toái thì làm sao bây giờ?" Nguyễn Duy Đông sợ Trần Tấn Nhiên sẽ tìm được điểm yếu gì đó của cô vào tay sẽ tìm đến cô mà gây phiền toái, liền có chút bận tâm.

"Sẽ không như vậy nữa đâu, thật ra thì em cũng có thể nói cho anh biết một sự thật, người chồng của em hiện tại hàng ngày em cũng không thể nhìn thấy được bóng dáng của anh ấy nữa rồi. Chồng của em trở về nhà rất khuya, anh cứ yên tâm đi."

Ương Ương đập đập vào bả vai của Nguyễn Duy Đông ý bảo anh không cần phải lo lắng. Tư Dận đã đi tới, ba người ra khỏi phòng ăn bắt đầu đi ca hát.

Vào trong phòng bao, Ương Ương liền uống một chút rượu liền vui vẻ không thôi. Mới đầu cô chỉ uống có một chút rượu ở trong cái ly nhỏ, giọng hát của cô cũng cực kỳ ngọt ngào, Tư Dận lại càng cảm thấy mình đã bị Ương Ương thu hút. Hai người lại cùng nhau song ca hát đối đáp một bài hát kinh điển. Nguyễn Duy Đông cũng không kềm chế được, cho nên cũng đoạt mic để hát một khúc ca của Trương Học Hữu trong bài hát "Tình cũ liên tục".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Không cho vào nhà

Giọng hát không chỉ bắt chước một lần mà đã quá mức xuất sắc, nhưng lại vẫn có một chút thú vị khác biệt, làm cho Ương Ương đang hát cũng ngây người sững sờ.

“Anh Duy Đông, anh cũng thật lợi hại đấy chứ?” Ương Ương tròn to hai mắt, nhìn Nguyễn Duy Đông đang đắm đuối trong bản tình ca, khi anh hát xong chữ cuối cùng chữ, cô liền vỗ tay bôm bốp.

“Chỉ có anh Duy Đông của em là lợi hại thôi hả, vậy Tư Dận anh, thì sao đây?” Tư Dận chọc cô một câu, nhìn cô cười dài.

Ương Ương lườm Tư Dận một cái: “Anh toàn hát những ca khúc ủy mị của Phi Luân Hải như vậy, sao có thể so với anh Duy Đông được chứ? Người ta hát chính là hát các ca khúc của Ca Thần kia, anh có biết gì về Ca Thần không?”

Tư Dận im lặng, nhún vai xòe tay sang hai bên: “Phi Luân Hải có thể đẹp trai hơn Ca Thần một chút...”

“Ồi dào! Trông mặt mà bắt hình dong, nói ra làm cho người ta thêm chán ghét, có cái gì hay đâu?” Ương Ương đoạt lại micro từ tay Tư Dận. Cô đấu khẩu với Tư Dận xong, cảm thấy tâm tình cũng từng chút từng chút trở nên sa sút xuống rồi. Không biết có phải là do Nguyễn Duy Đông hát ca khúc làm cho không khí trầm lắng xuống hay không, Ương Ương đứng trước máy vi tính chọn bài một hồi lâu, cuối cùng cô chọn bài “Chờ người trời sáng”.

“Chờ người trời sáng, hãy đưa cho em tấm ảnh chụp em đang ngắm biển có được không? Em thích nhìn mái tóc em bay múa, em thích ngắm lại ánh mắt em đang nhìn ra xa cùng với những hạt mưa bay...”

Ương Ương cứ thế hát hát, nước mắt của cô cứ thế rơi xuống. Lúc này cô không biết tại sao mình lại không thể nào khống chế nổi những cảm xúc mà bấy lâu nay vẫn luôn giấu kín như vậy. Nguyễn Duy Đông nhìn thấy Ương Ương trong tình trạng như vậy, liền nhẹ nhàng kéo nhẹ tay cô một cái. Quả thực những chuyện thế này anh đã thấm thía sâu sắc, bởi vì đã từng trải qua, cho nên anh thấu hiểu rất rõ. Lần trước, sau khi Tô Tô rời đi như một con lốc xoáy, không hề có tin tức, mặc dù anh không nói ra, nhưng mà vào mỗi một buổi tối sự mất ngủ kia của anh đã nói rõ hết thảy, anh rất nhớ Tô Tô.

Ánh mắt của Tư Dận rơi vào trên mặt Ương Ương có chút dò xét. Nhất định là trước kia cô đã gặp chuyện gì đó, chỉ có điều là anh hoàn toàn không biết mà thôi.

Mà lúc này anh lại có một sự kích động không cùng, chỉ muốn tìm tòi đến tận cùng của sự việc này.

Ương Ương uống đến say mềm. Đây là lần đầu tiên từ khi trưởng thành, cô đã uống rượu say đến như vậy. Cô bước đi cũng không nổi nữa, cho nên Nguyễn Duy Đông phải công cô ra khỏi phòng bao, đưa lên xe. Nước mắt của Ương Ương cũng không chưa hề ngừng chảy. Nguyễn Duy Đông cũng không muốn làm gia tăng thêm nhiều phiền toái cho Ương Ương hơn nữa. Cho nên anh liền bảo Tư Dận đi về trước, còn mình lái xe đưa Ương Ương trở về.

Trong lòng anh vẫn có chút mong đợi điều may mắn nho nhỏ, nếu như ông xã của Ương Ương mà vẫn còn chưa có về nhà thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Chỉ có điều, nếu như anh ta đã trở về nhà rồi, thì không biết Ương Ương sẽ phải làm cái gì bây giờ? Nguyễn Duy Đông hạ quan tâm, bất kể như thế nào, anh cũng sẽ không để cho người đàn ông lại làm tổn thương đến Ương Ương lần nữa.

Đường về nhà Ương Ương không xa lắm, không tới mười lăm phút đã đã về đến cửa nhà của Ương Ương.

Nguyễn Duy Đông ngừng xe lại, xuống xe, đi vào nhấn chuông cửa. Bên trong biệt thự kia đèn điện vẫn sáng rực rỡ như cũ. Nguyễn Duy Đông không khỏi có chút khẩn trương.

Rất nhanh đã có người đi ra mở cửa, nhìn thấy anh chợt sững sờ một chút, sau đó rất khách khí hỏi thăm: “Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Tôi là bạn của Ương Ương, cô ấy uống rượu say, tôi đưa cô ấy về nhà, nhờ mọi người đỡ cô ấy đi vào nhà được không?”

Nguyễn Duy Đông vừa mới dứt lời, người giúp việc kia còn chưa kịp mở miệng, lại chợt nghe một giọng nói của một người nam giới nghe đầy vẻ lạnh lùng vang lên.

“Khuya khoắt rồi vẫn không chịu trở về nhà, ở bên ngoài lại còn uống rượu cùng với người đàn ông nào đó, bị say đến mức không còn biết gì nữa. Thật sự đã làm cho nhà họ Trần của chúng ta mất hết mặt mũi!” Trần Tấn Nhiên lắc mình ra ngoài, liếc nhìn thấy Nguyễn Duy Đông, lửa giận nơi đáy mắt càng tăng lên mấy phần: “Lại là anh à?”

“Trần tiên sinh, ngài đừng hiểu lầm, tôi và Ương Ương chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường mà thôi!” Nguyễn Duy Đông thấy Trần Tấn Nhiên nổi giận, cuống quýt giải thích: “Công việc của Ương Ương là do tôi đã giới thiệu cho cô ấy, hôm nay cô ấy được lĩnh tiền lương cho nên mới mời tôi ăn cơm để cảm ơn mà thôi...”

“Anh không cần phải nói thêm nữa.” Trần Tấn Nhiên thoáng chút cười lạnh, khoát tay ngăn lại lời của Nguyễn Duy Đông. Anh liếc mắt nhìn về chiếc xe ô

tô đang đậu ở chỗ đó, xoay người ra lệnh với người giúp việc kia: “Đóng cửa.”

“Trần tiên sinh, Ương Ương vẫn còn đang ở trong xe...”

“Cô ta đang ở nơi nào liên quan gì đến tôi chứ? Xem ra cái loại người phụ nữ trơ tráo, không biết thế nào là thể diện như cô ta kia, nhà họ Trần của chúng tôi cũng không cần. Nhờ anh chuyển lời thông báo với cô ta, ngày mai tôi sẽ phái người mang tới cho cô ta bản thỏa thuận ly hôn đến tận tay cho cô ta!”

“Trần tiên sinh, anh không thể hiểu lầm Ương Ương như vậy được. Giữa hai chúng tôi hoàn toàn trong sạch, hơn nữa chẳng qua Ương Ương cũng chỉ là uống một chút rượu mà thôi...”

Nguyễn Duy Đông vừa nghe lời này lập tức lập tức liền bối rối cả lên. Đương nhiên anh biết chuyện ly hôn này đã gây tổn thương đối với Ương Ương đến mức nào.

“Anh Duy Đông...” Ở vào thời điểm cửa chính sắp đóng lại, chợt nghe thấy giọng nói suy yếu của Ương Ương vang lên. Nguyễn Duy Đông kinh hãi quay đầu lại, đã nhìn thấy Ương Ương đang giằng giằng bước xuống xe. Cô gắng gượng chống đỡ vào cửa xe đứng lại, đôi con người mắt của cô giống như đã thấm hết hoàn toàn màu đen của mực, nhìn vừa sáng trong vừa ướt át đang nhìn về phía hai người bọn họ.

Bước chân của Trần Tấn Nhiên cũng ngừng lại, anh quay mặt lại một cái liền nhìn thấy Tổng Ương Ương.

Thân thể nhỏ nhỏ của cô đang đứng ở nơi đó, ở dưới ánh đèn đường nhìn cô thật xinh đẹp nhưng cũng thật cô đơn.

Vóc dáng của Tổng Ương Ương không cao, vóc người của cô vừa vặn, mảnh khảnh. Cô đứng ở nơi đó tưởng chừng như chỉ cần gió vừa thổi qua liền vỡ vụn, nhưng mà bộ dạng của cô lại quật cường, mạnh mẽ làm sao. Cô giống như một đứa trẻ nhỏ, chỉ bóp mạnh một cái là vỡ tan, nhưng lại giống như một nữ quân nhân, dù bị đánh cũng không suy sụp.

“Anh Duy Đông, anh hãy trở về nhà đi thôi! Anh cứ đi về trước đi, chuyện của em, anh không cần phải lo đâu...” Ương Ương cảm thấy đầu mình đau muốn nứt ra, những tác dụng về sau của rượu thật sự rất ghê gớm. Hiện tại cô thật sự rất nhớ cái giường lớn kia của mình! Nếu như có thể được nằm ở trên cái giường đó ngủ một giấc, cho dù bất kể có chuyện gì xảy ra, thì thật tốt biết bao.

“Ương Ương...” Nguyễn Duy Đông nhìn cô đến đứng thẳng cũng còn khó khăn, anh cuống quýt xoay người muốn đi tới để đỡ cô, nhưng Ương Ương lại khó nhọc né tránh anh một cái. Cô liếc nhìn anh một cái, nhẹ nhàng nở một nụ cười, gần như có không tiếng động, mở miệng nói: “Anh Duy Đông, nếu như anh thật muốn giúp em, hiện tại anh hãy đi về trước đi...”

“Nhưng mà, Ương Ương...” Trần Tấn Nhiên sẽ không để cho cô vào trong nhà, mà hiện tại cô đã uống rượu say đến thành như vậy, chẳng lẽ lại còn phải ở bên ngoài chịu cơn gió đêm lạnh lẽo thổi nữa hay sao?

“Anh Duy Đông, em cầu xin anh đấy...” Ương Ương nhỏ giọng mở miệng nói. Nguyễn Duy Đông không biết nên nói cái gì nữa cho tốt, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Ương Ương, anh không cách nào làm chủ được.

Trần Tấn Nhiên nhìn hai người bọn họ ngay trước mặt mình mà vẫn cứ anh anh em em, nói chuyện với nhau như vành tai và tóc mai chạm vào nhau như thế (*), lửa giận trong lòng không khỏi bốc cao hơn. Trần Tấn Nhiên đập một cước cực kỳ mạnh vào cánh cửa chính: “Không được để cho cái đồ phụ nữ dễ tiện đó vào trong nhà. Anh đi vào nhà đi!”

(*) Ý nói cách nói chuyện giữa Ương Ương và Nguyễn Duy Đông rất thân thiết.

Người giúp việc nhìn bộ dạng tức giận của anh, không dám không vâng lời, liền tiếp đáp lại: “Vâng, thưa thiếu gia...”

“Ương Ương!” Hiện nhiên nhìn thấy Trần Tấn Nhiên quyết tuyệt bỏ đi như vậy, Nguyễn Duy Đông chết sống nhất định không chịu lên xe. Làm sao anh có thể bỏ đi, để lại Ương Ương ở đây một mình như vậy chứ. Cô phải chờ đợi ở bên ngoài suốt một đêm như vậy, làm sao thân thể của cô có thể chịu nổi?

“Anh Duy Đông!” Ương Ương cắn răng cắt đứt lời của anh: “Là do em không tốt, là do em đã uống rượu say, đã trở như thế rồi mới trở về nhà; chồng em, anh ấy tức giận là phải! Một lát nữa, khi anh ấy hết giận anh ấy sẽ mở cửa cho em thôi. Hơn nữa thím Lý cũng sẽ không chấp nhận việc em phải chờ đợi ở bên ngoài cả đêm đâu, anh cứ yên tâm đi! Anh Duy Đông, em xin anh đấy, anh hãy trở về đi thôi, nếu như anh còn tiếp tục ở lại nữa, nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ thẹn quá thành giận, đến lúc đó...”

Ương Ương nhắm thật chặt đôi mắt một cái, vuốt vuốt nơi huyệt Thái Dương đang đập thình thịch: “Anh Duy Đông, anh mau trở về đi thôi.”

“Ương Ương!” Nguyễn Duy Đông nhìn bộ dạng quật cường của cô, anh biết mình không thể cưỡng lại lời nói của cô được. Huống chi, nếu không phải là anh đưa Ương Ương trở lại nhà, Trần Tấn Nhiên cũng sẽ không tức giận thành ra đến mức không để cho cô vào cửa. Nếu như anh không chần chừ ở đây, chưa chịu đi nữa, sẽ chỉ càng gây cho Ương Ương thêm phiền toái!

Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông lái xe đi, dần dần không còn nhìn thấy được bóng dáng chiếc xe nữa, lúc này cô mới kéo hai chân đã mềm nhũn ra rồi, cố gắng di chuyển đến nơi cửa chính. Lúc này, người giúp việc nhìn bộ dạng của cô, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng lại không dám đắc tội với Trần Tấn Nhiên, chỉ lắp bắp mở miệng nói: “Thiếu phu nhân...”

“Không có chuyện gì, tôi cũng đã biết rồi...” Đầu Ương Ương đau như muốn nứt, ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có nữa. Bàn tay cô nắm lấy

hàng rào chậm rãi trượt xuống. Lúc này người cô phải dựa vào ở trên cửa chính, cố gắng chống đỡ không muốn người mình bị ngồi sụp xuống trên mặt đất...

"Thiếu phu nhân, để tôi đi tìm thím Lý..." Người giúp việc nọ trong lòng cũng đã hiểu rõ được ít nhiều, có lẽ nếu hiện tại thím Lý ra mặt, thì chắc có thể để cho thiếu phu nhân tiến vào trong nhà.

Ương Ương không lên tiếng, co rúm cả người lại, hai mắt nhắm nghiền lại. Một cơn gió lạnh thổi qua, cô không khỏi ôm lấy hai cánh tay, mặc dù trời không lạnh, nhưng mà do cô uống rượu say, cho nên bị cơn gió lạnh kia thổi vào, quả thực cô thấy không hề dễ chịu chút nào. Ương Ương vẫn một mực chờ đợi. Cô mạnh mẽ chống đỡ, không để cho mình bất tỉnh ngủ thiếp đi mất. Ngày mai cô còn phải đi làm nữa cơ đấy. Hôm nay ông chủ cũng vừa mới khen cô xong, ngày mai cô mà trốn việc, thật sự mà nói, không ra làm sao cả.

Ương Ương đợi cũng đã khá lâu, nhưng vẫn chưa thấy thím Lý xuất hiện. Trái tim của Ương Ương có chút xúu lạnh lẽo, trái tim của anh thật ác độc, anh thừa biết hiện tại cô đang khó chịu nhiều đến mức nào. Nhưng mà lòng dạ anh vẫn thực cứng rắn không muốn để cho cô đi vào. Nhất định là thím Lý đang to tiếng trách chấp cùng anh. Nếu như bởi vì cô, mà thím Lý lại tiếp tục chọc phải phiền toái, lòng của cô nhưng chắc là sẽ không an.

Đêm đã khuya.

Ương Ương cảm giác mình sắp chống đỡ không nổi nữa rồi. Cô vô lực trượt xuống, ngồi phịch xuống dưới đất. Bộ quần áo đẹp để cô mặc trên người nhất định cũng đã bị cô làm dơ rồi. Trước kia cô là người cực kỳ thích sạch sẽ, nhưng mà bây giờ, cô vậy mà lại có thể chấp nhận việc mình đặt mông ngồi ở trên mặt đất bẩn thỉu kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tức đến phát điên

Đầu của Ương Ương đau nhức dữ dội, giống như là bị người nào đó cầm kim, châm vào từng cái từng cái một cái một cái vậy. Ương Ương dùng sức gõ mạnh mấy cái vào đầu. Trong lúc còn mơ mơ hồ hồ, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân rầm rập, rồi hình như còn có giọng nói của Thím Lý...

"Thiếu phu nhân... Tỉnh lại đi nào, tỉnh lại..." Đúng là giọng của thím Lý rồi! Nghe giọng nói ấy vang lên bên tai, Ương Ương muốn mở mắt ra để cười một cái đối với thím Lý, nhưng trước mắt cô đột nhiên tối sầm lại, cả người liền ngã nhào ra ở trên mặt đất...

"Tôi đã nói rồi, không cho phép cô ấy được vào nhà cơ mà!" Là giọng nói của Trần Tấn Nhiên sao? Dù bản thân đang ở trong sự hỗn loạn, nhưng Ương Ương vừa nghe thấy giọng nói lạnh lẽo ấy, thân thể của cô tựa như bị đóng kết lại trong băng.

Cô uống rượu say đến gần như bị hôn mê rồi, nhưng mà cô lại liền chợt tỉnh táo lại ngay được.

Cô suy nghĩ rất rõ ràng, nếu như mẹ cùng các anh của cô biết được hàng ngày cô phải sống một cuộc sống như vậy, - sợ rằng có phải liều mạng, tất cả cũng sẽ không chấp nhận cho cô tiếp tục còn ở lại nơi này nữa. Đương nhiên bọn họ sẽ ủng hộ việc cô ly hôn, mà ủng hộ cô ly hôn, tất nhiên bọn họ sẽ lại hối hận quyết định của mình.

Ương Ương đột nhiên hiểu ra, trước đây cô không muốn ly hôn là bởi vì cô còn có chút chờ đợi đối với anh. Cô cho là rốt cuộc cô cũng có thể đợi được anh phải hoàn tâm với mình, tóm lại là ó thể làm cho anh sẽ thích người vợ này. Nhưng mà bây giờ, thời điểm khi anh đang nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, cô chợt suy nghĩ thấu đáo rồi.

Cô muốn ly hôn, bất luận như thế nào, cô cũng đều muốn ly hôn, lúc này cô nên rời đi thôi, rời khỏi cái nhà này, rời khỏi Trần Tấn Nhiên!

"Thiếu gia à, thiếu phu nhân đã hôn mê rồi, sức khỏe của thiếu phu nhân không tốt, nếu phải nghỉ ngơi ở bên ngoài cả đêm, thì cô ấy sẽ chết mất!" Giọng nói của Thím Lý đã không còn khách khí, thậm chí còn mang theo sự tức giận, Ương Ương cắn môi thật chặt, đột nhiên nước mắt của cô cũng cứ thế mà lăn rơi xuống như mưa.

"Sẽ chết sao? Khi cô ta lêu lổng cùng với đàn ông, tại sao lại không chịu nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy chứ?" Trần Tấn Nhiên cười lạnh; "Thím nghĩ muốn ở cùng cô ta, vậy thì thím cứ việc ở bên ngoài cùng với cô ta, chớ có trách tôi đây không khách khí..."

"Thiếu gia, từ lúc nào thì trái tim của cậu đã thay đổi trở nên độc ác như vậy rồi?" Thím Lý nhìn anh vô cùng đau đớn. Bà không nghĩ tới một người vô tình, hà khắc, bạc bẽo như bây giờ, lại chính là đứa trẻ luôn tạo ra nỗi sợ hãi mà bà đã từng chăm sóc từ nhỏ cho đến khi trưởng thành!

"Không phải là lòng tôi độc ác, mà là tự cô ta đã làm những gì, chính trong lòng cô ta biết rất rõ ràng!" Trần Tấn Nhiên quét mắt một vòng nhìn Ương Ương đang mơ mơ màng màng ở trong ngực Thím Lý, anh làm sao có thể không tức giận được đây?

Đã trễ như thế này rồi mà cô mới về nhà, hơn nữa cô lại còn uống rượu say túy lúy, đến mức phải nhờ một người đàn ông khác đưa về như thế. Anh đâu phải là thánh nhân! Nếu như anh nhìn thấy vợ của mình trong tình trạng như vậy mà lại vẫn không thấy tức giận thì có thể nói, đó mới thật là buồn cười.

"Thím Lý, thím đi vào đi!" Ương Ương nỗ lực đứng lên, cô cười lên một tiếng giòn tan, hướng về phía Trần Tấn Nhiên đứng ở trong cửa lớn.

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô cười như vậy, đột nhiên cảm thấy tim mình như bị rơi bộp xuống một tiếng. Anh khẽ nheo đôi con ngươi lại, trầm giọng hỏi: "Cô cười cái gì vậy?"

"Chẳng phải là anh muốn ly hôn sao?" Ương Ương chợt mở miệng, cô khoát khoát cánh tay lia lịa, nói chận hòng luôn: "Tôi đồng ý với anh, theo đúng như tâm nguyện của anh."

"Cô nói cái gì?" Trần Tấn Nhiên cho là mình nghe lầm, kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn vào Ương Ương ở trước mặt.

Người phụ nữ này uống rượu đến hư đầu óc rồi sao? Hay là bị anh tức giận mà trở nên ngu như vậy?

"Ly hôn! Tôi đồng ý với anh, chỉ có điều là, hiện tại hãy để cho tôi đi vào nhà đã, tôi muốn đi ngủ! diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn Chờ tôi đã ngủ đủ rồi, sáng sớm ngày mai tôi liền ký tên." Ương Ương không muốn phải dây dưa cùng với anh nhiều thêm nữa, cô đã khó chịu đến sắp sửa muốn phát điên lên rồi! Chỉ cần hiện giờ ai nguyện ý cho cô một chiếc giường lớn, cô thật sự có thể nguyện ý dâng ra trình tiết của mình...

Mẹ kiếp! Trình tiết của cô sớm đã bị tên khốn Trần Tấn Nhiên kia đoạt đi mất rồi! Nhìn qua đã thấy vô sỉ, chưa từng bao giờ thấy có ai lại vô sỉ như vậy, luôn miệng nói ghét người ta, ghê tởm người ta, chết sống muốn ly hôn, ấy thế nhưng mà còn muốn đụng đến thân thể người ta!

Trần Tấn Nhiên bị câu nói này của Ương Ương làm cho nghẹn đến á khẩu, không sao trả lời được. Mãi một lúc lâu sau, đến một chữ cũng không thể thốt ra được, Thím Lý thấy thế, lập tức phân phó người giúp việc mở cửa

"Hiện tại thiếu gia, ngài ấy đã không còn phản đối nữa rồi."

Mặc dù thím thực sự không tán thành ly hôn, nhưng mà bây giờ trước mắt cũng đành chỉ có đi một bước nào thì nhìn từng bước ấy mà thôi. Thân thể của thiếu phu nhân hiện giờ đã ko thể chống đỡ không nổi nữa rồi. Tóm lại, trước mắt cứ đưa người trở về phòng nghỉ ngơi mới là điều quan trọng nhất.

Ương Ương được đưa về phòng ngủ, ngay cả chuyện tắm cô cũng không để ý tới, cứ như thể trực tiếp nhào vào trên chiếc giường lớn mềm mại mà ngủ thiếp đi. Cô ngủ ngáy o o, thật là thoải mái! Cô nhận thấy chưa từng bao giờ phát hiện ra việc được ngủ lại là một chuyện thư thái đến như vậy! Bây giờ bọn họ có đưa ra cho cô một trăm ngàn, cô cũng không chấp nhận chuyện bán chiếc giường lớn này của mình.

Nhưng mà Trần Tấn Nhiên lại không thấy buồn ngủ chút nào, anh đang ở bên ngoài phòng ngủ của Tống Ương Ương. Anh không hề nhìn tư thế ngủ người phụ nữ đang ngủ đến hôn thiên ám địa kia (*), một chút cũng không có đem anh lừa gạt để ở trong lòng, anh suy nghĩ một chút liền hết sức khó chịu, tại sao? Tại sao mấy ngày trước còn chết sống không muốn ly hôn người phụ nữ, chỉ chớp mắt cứ như vậy không có kỳ gì nguyện ý ly hôn?

(*) Hôn thiên ám địa (昏天暗地): 昏 - Hôn: tối đen. 暗 - Ám: tối tăm. "Hôn thiên ám địa": Trời đất đều tối đen mù mịt. Câu nói này miêu tả Tống Ương Ương bị say rượu nên ngủ li bì không còn biết trời đất gì nữa

A, cô cho anh bị cảm sùng rồi, sau đó liền công khai lúc này muốn rời đi có phải không, cô muốn bỏ đi để được ở chung một chỗ cùng với gian phu của mình sao? Nghĩ hay lắm! Tống Ương Ương, cô cứ ở đó mà nằm mơ! Trần Tấn Nhiên chợt không kiềm chế được, ném mạnh cái ly của mình một cái. Nghe thấy tiếng động vang lên như vậy, nhưng Ương Ương ngay cả tỉnh lại một chút cũng không tỉnh, chẳng qua là mí mắt của cô chỉ chợt nhấp nháy lay động một chút, sau đó lại tiếp tục ngủ ngáy o o, cho dù bất kể có chuyện gì xảy ra đi nữa, bất kể trời sập xuống, có đề thì trước hết cũng là đề chết Trần Tấn Nhiên đi đã, ai bảo anh có đáng đáp người cao như thế chứ!

Ương Ương cảm thấy giấc ngủ này thật sự rất thoải mái. Mãi cho đến trưa ngày thứ hai, cô mới lác lác tỉnh lại, đầu đau nhức dữ dội, cô sẽ không bao giờ muốn uống rượu nữa!

Trên người cũng thấy mùi hôi thối, Ương Ương liền chạy thẳng tới phòng tắm. Tắm xong, trong lúc đầu óc tỉnh táo lại, cô mới sực nhớ tới chuyện phải đi làm. Ương Ương hét lên một tiếng A...A! Âm thanh chói tai kia trực tiếp xuyên thấu qua vách tường chạy đến lọt vào trong tai Trần Tấn Nhiên.

Mười phút mặc quần áo từ tề trang điểm chỉnh tề xong, Ương Ương liền vớ luôn lấy cái túi của mình, sau đó liền xông xuống phía dưới lầu. Cho đến khi cô sắp sửa mau chóng lao ra phòng khách, lập tức bàn tay nhỏ nhỏ của cô bị người ta kéo lại, tiếp đó, cả người cô liền bị kéo giật lại, ngã nhào về hướng đằng sau, đụng vào một bức tường thật vững chắc.

"Này, anh kéo tay tôi để làm cái trò gì vậy, ngã tôi bây giờ đây này, buông tay tôi ra, buông tay đi!" Ương Ương đang vội muốn chết, thiệt là, người ta đã bị trễ mất giờ làm buổi sáng rồi đây, sao con người này lại có thể vô sỉ như vậy chứ!

"Không phải cô đã nói hôm nay sẽ ký tên vào bản thoả thuận ly hôn sao?" Giọng nói của Trần Tấn Nhiên lạnh như băng lập tức kéo Ương Ương trở về thực tế. Trong đầu Ương Ương thoáng giật nảy lên một cái, thật lâu sau cô mới nhớ tới những lời nói hùng hồn của mình buổi tối hôm qua, không phải là như vậy chứ! Hôm nay cô muốn ký tên vào bản thoả thuận ly hôn sao?

Ai nha, ký cái chữ cũng chỉ mất mấy giây, dù sao cũng đã trễ rồi, cô không thêm để ý những thứ này.

Ương Ương nghĩ tới, liền quay trở lại. Việc ly hôn là do Trần Tấn Nhiên một lòng bức bách, không có liên quan gì đến cô, cũng không có liên quan gì đến nhà họ Tống đâu nhé! Lại nói, bố chồng cô là người tốt như vậy, nói không chừng chắc cũng sẽ không làm liên lụy đến nhà họ Tống đâu! Ương Ương nghĩ đến đó, cũng liền thấy thoải mái, đưa hải xanh không ngọt, Trần Tấn Nhiên không thích cô, cô còn liều chết đồ thừa ở lại chỗ này nữa để làm cái gì nữa đây?

"Bản thỏa thuận ly hôn đâu, anh đưa đây!" Ương Ương bình tĩnh mở miệng nói, rồi hướng về phía Trần Tấn Nhiên, trong nháy mắt về mặt đang âm trầm của cô liền thoáng cười nhạt: "Tôi lập tức phải đi làm, nhanh một chút đi."

"Tổng Ương Ương!" Trần Tấn Nhiên trong nháy mắt có chút nổi giận, anh đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị nhìn cô buổi sáng nay sẽ hối hận, chảy nước mắt mà khóc rống lên, hoặc là cầu khẩn anh. Nhưng mà anh không nghĩ tới, những lời mà cô nói kia lại căn bản không phải là đang nói lấy, cũng không phải là do cô say rượu mà hồ ngôn loạn ngữ (*), mà là thật sự, cô thật sự đã quyết định ly hôn.

(*) Hồ ngôn loạn ngữ (胡言乱语): Câu thành ngữ, giống như câu "Nói bậy nói bạ", "Nói quàng nói xiên" ở Việt Nam.

Nhưng mà tại sao, hiện tại anh lại không có một chút cảm giác hứng thú nào? Anh chỉ cảm giác trong cơ thể của mình đang có một cỗ lửa giận đang liều mạng cuồng đốt? Anh làm sao có thể xuống nước với cô được chứ, hơn nữa, anh căn bản cũng không hề chuẩn bị bản thỏa thuận ly hôn!

"Sao vậy?" Ương Ương không hiểu ngẩng đầu lên hỏi, không hiểu tại sao Trần Tấn Nhiên lại vẫn còn bốc hỏa khí lớn như vậy? Thời gian trước, cô không muốn ly hôn, cứ nhất mực quấn quýt chặt lấy anh, hỏa khí của anh lớn dọa người, hiện tại cô đã đáp ứng ký tên rồi, tại sao anh vẫn còn tức giận như vậy?

"Tôi cảnh cáo cô, cô đang có người ở bên ngoài cho nên bây giờ mới muốn quang minh chính đại ly hôn, muốn lấy được một số phí phụng dưỡng lớn để cùng với tên gian phu kia đi chơi tiêu dao sung sướng chứ gì? Tôi nói cho cô biết, đừng có mà mơ tưởng, không có cửa đâu!"

"Tôi không hề ngoại tình, anh Duy Đông chỉ là bạn tốt của tôi, hơn nữa anh Duy Đông cũng đã có người phụ nữ anh ấy yêu mến rồi!" Ương Ương vốn đơn giản sắp không thể nào hiểu nổi cái logic kia của anh nữa rồi, tại sao anh lại phiền toái như vậy chứ? Tại sao làm việc gì cũng không thể gọn gàng được một chút như vậy chứ?

"Cô đừng có cho rằng tôi đặt điều những chuyện không có cho cô. Tổng Ương Ương, tôi vẫn nói một câu này, bây giờ cô đã cho tôi đội nón xanh rồi (ý nói cảm sùng) lại còn muốn bỏ đi hay sao, há? Tuyệt đối không thể nào! Nếu như cô thật sự muốn ly hôn, cũng có thể, cô đã lấy chồng rồi mà vẫn còn ngoại tình như vậy, sai lầm thuộc về phía cô. Tôi sẽ nói với luật sư của tôi khởi tố cô, yêu cầu cô phải bồi thường cho tôi năm ngàn vạn về tổn thất tinh thần!"

"Anh có bệnh à, Trần Tấn Nhiên?" Ương Ương nghe đến đó, rốt cục cô không thể nhẫn nhịn nổi nữa, nhìn cái vẻ mặt anh vẫn không hề thấy biết xấu hổ thể kia, thực sự cô vẫn chưa từng bao giờ thấy một người không biết xấu hổ như vậy! Anh thật vô sỉ đến mức có thể so sánh với ông chồng của Cổ Tinh Văn trong truyền kỳ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Quan điểm rõ ràng của Ương Ương về chuyện ngoại tình

"Vậy còn anh, anh cứ luôn miệng nói tôi bên ngoài thì có chứng cứ gì không? Anh có tận mắt thấy tôi lên giường cùng với người đàn ông khác không?"

"Tổng Ương Ương! Cô đã ở trong nhà người đàn ông kia nhiều ngày như vậy, cô vẫn còn dám nói các người vẫn là trong sạch sao?!"

"Dám chứ!"

"Cô thú lắm!"

"Anh mới là người thú lắm!"

"Tổng Ương Ương, cô có còn là phụ nữ nữa hay không đấy hả?" Trần Tấn Nhiên tức giận đến gần như học máu, đây mà là một người phụ nữ hay sao?

"Anh nói tôi đã lấy chồng rồi mà còn ngoại tình, anh nói, yêu cầu tôi phải bồi thường tinh thần cho anh hả? Tôi còn chưa nói chuyện của anh đấy! Anh đừng quên, anh đã cùng nhị tiểu thư hồ mưa gọi gió ở ngay phòng ngủ cách vách. Chính tôi đã tận mắt nhìn thấy, hơn nữa, cho dù là tôi có phát sinh quan hệ với người đàn ông khác đi nữa, nhưng anh lại còn ngoại tình trước cùng với nhị tiểu thư ở tại nhà này, ngay trước mắt của tôi. Chính anh đã phạm lỗi trước, cho dù là phải đi ra tòa án, tôi cũng không sợ anh đâu! Tất cả những người giúp việc ở nơi này cũng đều biết hết! Người khác thì tôi bất kể, nhưng thím Lý nhất định sẽ giúp tôi, còn có bố chồng nữa, ông cũng sẽ đứng về phía bên tôi!"

"Cô, cô, cô..." Trần Tấn Nhiên bị cô chọc tức đến á khẩu không trả lời được. Anh cứ chỉ chỉ vào cái mũi của cô, suốt một hồi lâu mà vẫn không thể nói ra được một câu trọn vẹn. Ương Ương nhìn bộ dạng kinh ngạc của Trần Tấn Nhiên, không khỏi cười đắc ý: "Bản tiểu thư không muốn lãng phí thời gian với anh nữa, bây giờ tôi phải đi làm, nếu như anh còn chưa kịp chuẩn bị bản thỏa thuận ly hôn thì cứ nói..., chỉ cần một buổi trưa như vậy là đủ rồi, đến buổi tối tôi trở lại sẽ ký tên, ngày mai tôi sẽ chuyển ra khỏi đây!"

Ương Ương nói xong, xoay người cao ngạo đi ra khỏi phòng khách, để lại Trần Tấn Nhiên đứng ở trong phòng khách với bộ mặt xanh mét, tức giận đến

mức toàn thân run bắn lên, điếu n, đàn, lễ, quý, đồn chỉ cần ngay cả một câu nói đơn giản cũng không sao nói ra nổi. Anh lại bị người phụ nữ chết tiệt này ăn gấu gao như vậy sao?

Cô muốn ly hôn sao, đừng có mơ tưởng, anh sẽ một mực không đồng ý! Cô muốn làm cái gì, anh cũng sẽ không đồng ý! Cô không muốn làm cái gì, anh hết lần này tới lần khác sẽ buộc cô phải làm cái đó! Cô dám hành hạ anh như vậy, anh nhất định phải đòi lại cả tiền lời. Tới nay, anh phải ngủ cùng với cô!

Ương Ương ra khỏi nhà, cô thật muốn hát vang một khúc ca về người nông dân nổi dậy. Cho tới tận bây giờ cô vẫn không ngờ rằng mình còn có thể được trời phú cho cái khiếu làm cho người khác tức giận đến gần chết như vậy. Cô vẫn luôn tự cho mình chính là một cô tiểu thư yếu đuối bất tài vô dụng, không làm được việc gì. Nhưng mà bây giờ, xem như cô đã hiểu, cô chính là Ương Ương ác ma, nhất định từ trong xương cô đã là một con ác ma hư hỏng hoàn toàn.

La la la labầu trời hôm nay thật xanh trong, ngay cả những cô gái nhỏ kia thoát nhìn có vẻ rất bình thường cũng trở nên xinh đẹp. Bàn tay của Ương Ương tựa như tìm ra được bút pháp thần kỳ, hôm nay cô làm việc với hiệu suất cực cao, hơn nữa chất lượng cũng siêu cấp tuyệt vời. Ông chủ mới đầu vốn còn định phê bình cô, nhưng đến cuối cùng khoe miệng cũng vênh lên. Wow, quả nhiên là gia tài bạc vạn, không bằng một người giỏi chuyên môn. Ương Ương sống mười chín năm, chưa từng bao giờ có một cảm xúc xuân phong đắc ý (*) như ngày hôm nay!

(*) Xuân phong đắc ý: Cụm từ được lấy trong một câu thơ của bài thơ Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường: “Xuân phong đắc ý mã đề dật” – Dịch nghĩa: “Ngon gió xuân mát rượi leo lên ngựa phóng đi”. Cụm từ “Xuân phong đắc ý” được dùng để nói về cảm xúc của một người nào đó, sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay trong cuộc sống thì có cảm giác đắc ý, hả hê.

Sau khi đưa một vị khách hàng thật xinh đẹp đi đến phòng chụp ảnh, trở lại Ương Ương vừa định uống một miếng nước rồi nghỉ ngơi một chút thì chợt nhìn thấy Tư Dận ôm một cô gái cực kỳ xinh đẹp đi vào. Cô gái kia có vóc người thật cao, thật đẹp, gương mặt nhỏ nhắn chưa bằng cỡ bàn tay, đường nét xinh xắn tinh tế giống như là được tạc ra. Ương Ương quan sát cô gái kia từ trên xuống dưới vài lần, sau đó hướng về phía Tư Dận nháy mắt, giờ ngón tay cái lên, tỏ ý khen ngợi ánh mắt của anh siêu cấp tốt.

Tư Dận nhìn lại cô vẻ như đắc ý nhưong cặp lông mày lên, đi tới trước bàn hóa trang của cô, hơi nghiêng người, khẽ dựa vào cái bàn để đồ hóa trang đó, đôi môi hơi cong lên hỏi nhỏ: "Em thấy thế nào, không tệ lắm chứ, là bạn gái mới của anh đó."

"Thật là xinh đẹp!" Tự đáy lòng mình, Ương Ương nói lời khen ngợi. Bản thân mình không bằng, sẽ càng có cảm giác ngưỡng mộ hơn. Ví dụ như Ương Ương, cô thấy mình giống như một đứa trẻ nít mập mạp, vóc dáng còn chưa được cao, nhìn cô chẳng khác gì một đứa bé. Cho nên cô cảm thấy thật sự hâm mộ những cô gái có vóc dáng cao ráo, khí chất giống như các tiểu thư kia.

"Anh đặc biệt đưa Nicole (Ni Khả) tới đây, cô ấy hơi bị rối một chút, nếu như em hóa trang làm cho cô ấy thấy hài lòng, về sau này các chị em của cô ấy cũng sẽ đến đây để tìm em, giúp em có thêm phần trăm tiền hoa hồng!" Bộ dạng Tư Dận nhìn có vẻ cả lơ phất phơ, nhưng ở trong mắt của Ương Ương, giờ phút này anh cũng là trở thành một người trọng nghĩa!

Mặc dù Ương Ương làm thợ trang điểm thế này cũng không phải là làm vì tiền, thế nhưng đối với một người anh em mới quen biết nhau, lại có thể cứ như vậy ra sức ủng hộ công việc của cô, vẫn làm cho cô thấy hết sức cảm động.

Cho nên, Ương Ương đứng lên, đưa hai cánh tay ra cho Tư Dận một thật cái ôm thật lớn. Cô vỗ vỗ vào lưng của anh mấy cái, khen một câu hết sức khí phách: "Thật là một người anh em tốt, nói một câu thật nghĩa khí!"

Tư Dận liền quỳnh cả lên.

Chẳng qua đây cũng chỉ là một cái ôm, nhưng cũng đã làm cho mỹ nhân kia có một sắc mặt không được tốt. Thời điểm tiến hành hóa trang, cô gái kia nếu như không bắt bẻ Ương Ương rằng, cô đã dùng màu sắc không hợp, thì lại nói Ương Ương đã dùng sắc màu đối lập quá què mùa, nếu không thì lại nói là Ương Ương đã làm đau da thịt mềm mại của cô...

Ương Ương vẫn một mực giữ tính nhẫn nại cười nói ngọt ngào xin lỗi Ni Khả. Ai bảo người ta là đại mỹ nữ kia chứ, là mỹ nữ thì có quyền lợi được phát tiết tức giận mà! Ương Ương vừa hóa trang cho Nicole (Ni Khả), vừa nói chuyện cùng Tư Dận khí thế ngất trời. Một màn này đã kích thích nghiêm trọng đại mỹ nữ kia! Đến cuối cùng, đúng lúc Ương Ương trang điểm đường viền mi mắt, cô không cẩn thận bị quệt ra ngoài một chút xú, cô lập tức dùng miếng bông tẩy trang thấm vài giọt dầu tẩy trang, cẩn thận lau đi cho Nicole (Ni Khả). Đến lúc này đại mỹ nữ có tên gọi Nicole kia chợt bùng nổ cơn tức giận!

"Cô đã dùng cái loại dầu tẩy trang gì vậy hả? Tại sao tôi lại bị kích thích như vậy... Cô có biết là gương mặt của tôi quan trọng đến mức nào hay không hả? Nếu như nó bị một chút xú tỳ vết nào thì cô có bồi thường nổi không?"

"Ách... Xin lỗi..." Ương Ương bị cơn giận bất chợt của đại mỹ nữ có tên gọi Nicole kia làm cho sợ hết hồn. Loại dầu tẩy trang mà cô dùng là loại rất tốt mà, tất cả những đồ mỹ phẩm này ngoại trừ những thứ mà được ông chủ chuẩn bị cho cô, còn có rất nhiều đồ mà cô vì chính mình mà đã lựa chọn loại cực kỳ tốt. Đồ mỹ phẩm mà cô thường dùng đều là những nhãn hiệu lớn, nổi tiếng trên thị trường quốc tế, làm sao lại là loại không tốt đây?

"Ương Ương." Nụ cười trên mặt Tư Dận lập tức ngừng lại, anh bước một bước đi tới gần, một phát kéo luôn Ương Ương ra, cũng không thèm nhìn tới cô gái đẹp kia, lúc này vẻ mặt đang chất chứa đầy sự uất ức, chỉ thẳng ra phía cửa, mở miệng nói rất lạnh lẽo: "Biến đi, lập tức biến luôn đi khỏi trước mắt tôi..."

Một giây này, Ương Ương cảm thấy Tư Dận quả thực là một người đàn ông khắp đẹp trai nhất, tàn khốc nhất trong thiên hạ. Vẻ mặt giống như được điêu khắc của anh lúc này trên mặt dường như đã bị đóng băng lại vậy, nhất định về anh tuần của anh sẽ đánh nát vỏ sò trái tim của các thiếu nữ, mà

Ương đắc ý giờ giờ ngón tay nhỏ bé lên, hướng về phía Tư Dận báo công.

"Ai cho phép em xen vào việc của người khác như vậy chứ hả, Tổng Ương Ương?" Tư Dận trừng cô một cái, trêu tức Ương Ương đã nhiệt tình đi hòa giải cho hai người bọn họ như vậy.

"Này, anh thật không biết phân biệt tốt xấu!" Ương Ương muốn tức giận lên rồi, cô có ý tốt giúp anh, vậy mà anh nói ngược lại cô như vậy, đúng thật là, sớm biết là như vậy, cô sẽ không làm cái việc phiền toái này.

"Anh lại không thích cô ta, em làm như vậy chẳng phải là muốn hai người bọn anh kết lại với nhau sao?!"

"Cô ấy chẳng phải là bạn gái của anh hay sao?" Ở trong suy nghĩ của Ương Ương, khi một người đàn ông nói một cô gái là bạn gái của mình thì nhất định là anh đã thích người con gái đó rồi.

"Bạn gái của anh ít nhất cũng phải đến hai mươi tám người cơ đấy!" Tư Dận có cảm giác bản thân tức giận đến mức sắp nổ tung lên.

"Làm sao anh có thể nhớ được rõ ràng như thế?" Không biết trong đầu Ương Ương đang suy nghĩ điều gì, cô lập tức tiếp tục hỏi anh đầy vẻ tò mò: "Có phải là mỗi một lần anh qua lại với một người bạn gái nào, anh cũng sẽ ghi tên người đó lên giấy, hay là viết nhật ký về những lần qua lại với bọn họ, hoặc là giống như nhiếp ảnh gia Trần kia vậy, cũng sẽ chụp hình lưu niệm cùng với bạn gái của mình?"

"Tổng Ương Ương!" Tư Dận bốp ngón tay bốp kêu lên lách khách vang dội, thật sự là anh đã muốn nổi giận lên rồi!

Đây chính là cô em gái nhỏ luôn sạch sẽ, rất đơn thuần, rất tinh khiết và dễ thương không rành thế sự (chuyện đời) mà tên khốn kiếp Nguyễn Duy Đông kia vẫn thường hay ca ngợi đó sao?

Cô lại có thể giải thích về những tấm hình khiêu dâm một cách rõ ràng như thế được hay sao!

Ương Ương le lưỡi ra một cái! Thật ra thì người ta hoàn toàn chưa hề xem hết những tấm hình khiêu dâm kia là khác... thật ra thì, thật ra thì người ta cũng chỉ có nhìn có một vài tấm hình mà thôi... diễn-đàn-lê-quý-đôn Thật ra thì, thật ra thì, A Kiều thật sự cũng nhỏ, còn rất bằng phẳng nữa... thật ra thì, thật ra thì, nhiếp ảnh gia Trần thật sự không phải là hết sức to lớn như thế...

Tư Dận nhìn vẻ mặt thay đổi biến hóa rất phong phú và nhanh chóng của Ương Ương, đương nhiên anh cũng sẽ không nghĩ tới ở trong đầu cô hiện đang suy nghĩ gì. Anh chỉ trừng mắt nhìn cô một cái thật hung ác, sau đó đứng lên, dáng người như ngọc thụ lâm phong (*), xoay người, dáng vẻ phóng khoáng, lổ lạc, nói một câu: "Đi thôi!"

(*) Ngọc thụ lâm phong: "Dịch nghĩa: 'cây ngọc đón gió'. Trong văn học, câu thành ngữ này thường dùng để nói về người con trai có nét kiêu hùng, được ví như cây ngọc, đứng trước cơn gió mạnh mà vẫn vững vàng, không bị đổ ngã. "Ngọc thụ lâm phong" là một tướng quý trong tướng học.

"Đi đâu vậy?" Ương Ương cầm cái túi nhỏ của mình, giống như là một con chó Nhặt nhỏ nhỏ đầu lắc lư chạy lon ton phía đằng sau Tư Dận.

"Tan việc, đi ăn cơm một chút thôi bà chị ạ!"

"Em hiện tại mới có mười chín tuổi thôi!" Ương Ương hết sức bất mãn, nói một câu phản ứng lại.

"Em xem ra còn già dặn và từng trải nhiều hơn so với anh đấy." Tư Dận nhún vai, xòe tay sang hai bên, néo mạnh một cái vào cái mũi xinh xắn của cô, kéo cô đi hướng ra phía bên ngoài.

Ương Ương cũng nhảy lên quyết kéo cho bằng được vành tai của Tư Dận. Hai người đang đánh nhau đến bất diệc nhạc hồ (*), đột nhiên cảm thấy nhiệt độ bên trong phòng chợt giảm xuống đến mười độ, không khí lập tức như bị đông cứng lại.

(*) Bất diệc nhạc hồ (不亦乐乎): Dịch nghĩa: "Vui vẻ phi thường". Câu thành ngữ, thường dùng để diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất: quá mức; cực độ; phi thường...

"Tổng - Ương - Ương!" Trần Tấn Nhiên vẻ mặt âm trầm đang đứng ở trước cánh cửa kính. Ương Ương vẫn không có dám ngẩng đầu lên nhìn anh, đầu tiên cô giật nảy mình, rồi thoáng rùng mình một cái. Ương Ương lập tức chôn thân thể ở trong ngực Tư Dận: "Tư Dận, bảo vệ em..."

Tư Dận ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa kia. Anh ta vóc dáng cực cao, ăn mặc quần áo hết sức ưu nhã, thoạt nhìn đã thấy khí chất siêu phàm. Chỉ có điều, gương mặt đó thật đen, đen đến dọa người, đen đến mức nhìn giống như ông thần giữ cửa (*) ở trong tờ tranh thường được các cụ già trong thôn dán ở trên cửa, vào dịp lễ mừng năm mới vậy!

(*) Nguyên văn (門神) đọc là Môn Thần. Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa (tiếng Trung Quốc giản thể: 门神, phồn thể: 門神, bính âm: ménshén) là một vị thần Trung Quốc, thường treo hoặc dán ở hai bên cổng ra vào một ngôi chùa, ở cửa nhà ở hay cửa tiệm kinh doanh... Theo quan niệm của người Trung Quốc, vào dịp Tết âm lịch hoặc khi khai trương cửa hàng, treo (hoặc dán) tranh Môn Thần ở cửa ra vào được cho là để trừ tà, giữ không cho những linh hồn hay ma quỷ xâm nhập vào bên trong nhà được. Các vị thần này thường đi theo cặp, một ông mặt trắng, một ông mặt đen và phải được treo (dán) đối mặt với nhau.

Ở chùa chiền Việt Nam chúng ta hay nhìn thấy hai pho tượng đặt hai bên chánh điện, một ông trông mặt mũi đáng vẻ hiền từ dân gian thường gọi là Ông Thiện, ông đặt phía đối diện mặt mũi đen hơn, có dáng vẻ dữ tợn, thường gọi là Ông Ác. Ông Thiện là Vi Đà Hộ Pháp, vị Hộ Pháp bảo vệ Tam Bảo (Phật-Pháp-Tăng), Ông Ác là Tiêu Diện Đại Sĩ, trên đầu có 3 sừng, mặt to, lưỡi thè dài tới ngực, là vị Bồ Tát hàng phục ma quỷ, cứu độ chúng sinh,

Tiêu Diện Đại Sĩ là hóa thân của Bồ Tát Quán Thế Âm. Ông Thiện và Ông Ác như theo cách gọi dân gian, không phải là những vị thần chuyên giữ cửa, mà là hai vị Bồ Tát, có chức năng nhiệm vụ bảo vệ cả hệ thống tôn giáo Phật giáo. (Nguồn: tham khảo Wikipedia và PN - Hiệp)

Tư Dận cảm giác được động tác của cô gái nhỏ kia ở trong ngực mình. Cô đã lựa chọn tin cậy anh, muốn được anh bảo vệ cho cô. Điều này rất tốt, ít nhất cô cũng đã không có coi anh là người ngoài, ít nhất, ở thời điểm cô sợ hãi, cô còn biết hướng về phía anh để tìm, xin anh giúp đỡ.

"Buông cô ấy ra." Trần Tấn Nhiên mặt mũi lạnh lẽo, lạnh lùng mở miệng nói. Anh lạnh lùng nhìn hai người ôm nhau ở chung một chỗ, trong ánh mắt của anh tràn đầy sự lạnh lùng, dường như chỉ muốn giết người. Nhìn anh lúc này chẳng khác gì một cái tủ đông lạnh.

"Tại sao?" Tư Dận mơ hồ đoán rằng, rất có thể người đàn ông này chính là đức ông chồng của Ương Ương.

Nhưng cho dù là thế, hiện tại anh lại không hề thấy sợ chút nào, mà ngược lại, Tư Dận còn hơi há cái cằm lên, kiêu căng nhìn lại Trần Tấn Nhiên: "Xin hỏi ngài là người nào?"

Ương Ương co rúm lại ở trong ngực Tư Dận, cô run rẩy liên tục! Thăm rồi thăm rồi, nhất định chỉ một lát nữa thế nào cũng sẽ có trận đánh nhau mất. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn còn chưa thể nào quên được hình ảnh một quyền kia đã giáng lên trên mặt của Nguyễn Duy Đồng.

"Mày là ai?" So với Tư Dận thì vóc người của Trần Tấn Nhiên cao hơn. Trần Tấn Nhiên tiến lên trước một bước, buông con người xuống nhìn Tống Ương Ương đang giấu mặt ở trong ngực của Tư Dận. Về mặt bên ngoài của anh thì cười nhưng trong lòng anh lại không cười. Trần Tấn Nhiên âm trầm nhíu mày lên: "Bà xã à, anh tới đón em tan tầm đây, em còn muốn trốn tránh anh cái gì đây."

Bụng dạ đen tối! Thật con mẹ nó chứ, đúng là đồ bụng dạ đen tối, anh giả bộ mà thực sự nhìn giống y như thật!

Nhưng mà Tống Ương Ương là ai chứ? Cô đây nhất định sẽ không bao giờ tin vào những chuyện hoang đường của Trần Tấn Nhiên. Ương Ương càng ôm lấy Tư Dận chặt thêm, lại dùng giọng nói run rẩy, nhẹ nhàng ngập ngừng nói: "Tư Dận, đi mau lên..."

"Bà xã à? Ương Ương nhà chúng ta vẫn còn chưa kết hôn mà... Hơn nữa." Tư Dận hơi ngừng lại một chút, sau đó anh nhẹ nhàng cười lên một tiếng: "Hơn nữa, Ương Ương lại sợ anh như vậy, nói không chừng, có khi anh là một người xấu cũng nên..."

"Tao mà là người xấu sao?" Cặp lông mày đẹp mắt của Trần Tấn Nhiên trong nháy mắt liền nhướng cao lên. Anh chỉ một ngón trỏ vào chóp mũi của mình, lại nhìn lại một chút người nào đó đang giả vờ tiếp tục làm đờ đẫn, không khỏi hừ lạnh một tiếng, một phát cảm luôn cánh tay nhỏ bé của người nọ, kéo cả người cô lộ ở bên ngoài!

"Tống Ương Ương! Cô tới nói cho tên gian phụ của cô biết đi! Rốt cuộc tôi là người nào!" Thân thể nhỏ nhỏ của Ương Ương chợt bị anh kéo mạnh một cái ra ngoài. Vừa ngẩng đầu lên, Ương Ương liền đụng vào luôn vào đôi con ngươi của Trần Tấn Nhiên đang đầy lửa giận. Ương Ương run lên một chút, sau đó rất nhanh cô lại cúi đầu như lại muốn trốn tránh vào trong ngực của Tư Dận. Trần Tấn Nhiên lại kéo lấy cô một lần nữa, Ương Ương lập tức cứng đờ cả người, xoay tròn một vòng 360 độ, ngã luôn vào trong ngực của Trần Tấn Nhiên...

"Bà xã à... Em chưa đến mức quên người đàn ông đã từng có quan hệ xác thịt với mình nhanh như vậy chứ?" Trần Tấn Nhiên cười cười, lại càng phát uy thế khiến người ta phải sợ hãi. Hiển nhiên Ương Ương đã thấy mình không còn cái "ô dù" là Tư Dận nữa, không thể làm gì khác hơn là đành phải cười cười theo, về mặt lưng túm nói: "Chồng, ông xã..."

"Ương Ương!" Hai hàng lông mày của Tư Dận lập tức khóa chặt lại, anh nhìn cô gái nhỏ kia đang bị người đàn ông khác ôm gắt gao ôm vào trong ngực. Mặc dù Tư Dận biết là cô đã kết hôn, anh cũng đã nghe ngóng được một chút, lấy được kha khá những tin tức về cô từ Nguyễn Duy Đồng. Anh cũng đã nghĩ rằng, rất có thể người chồng của cô là một người hết sức xấu xa. Nhưng anh lại không thể ngờ tới, mặc dù người đàn ông này thoát nhìn có chút lạnh lùng, có chút hư hỏng, nhưng mà so với sự tưởng tượng của anh thì lại tốt hơn rất nhiều.

"Hiện tại bà xã đã có thể cùng anh đi về nhà được chưa?" Về mặt tươi cười của Trần Tấn Nhiên có xen lẫn một chút miễn cưỡng. Có lẽ Ương Ương tựa như đã có thể tiên đoán được kết quả của mình sau khi về nhà thế nào rồi, cho nên cô liều mạng giãy dụa, giãy giụa! Cô muốn tránh ra khỏi vòm ngực của Trần Tấn Nhiên, nhưng mà cánh tay của người kia lại giống như sắt thép, rất kiên cố và cứng rắn, cứ như vậy khóa chặt cô lại thật gắt gao, cô muốn cử động một cái cũng rất khó khăn.

"Tư Dận..." Ương Ương tuyệt vọng nhìn vào người nào đó ở bên cạnh, nhưng mà Tư Dận lại chỉ có thể buồn bã nhìn lại cô cũng đang buồn bã nhìn anh. Đến tận cùng, chính anh lại cũng không biết bản thân mình nên làm cái gì bây giờ! Dù sao, người này cũng là chồng hợp pháp của cô, còn anh, lại chỉ là một người ngoài cuộc...

"Tiên sinh..." Hiển nhiên Tư Dận đã thấy Ương Ương sắp khóc đến nơi rồi. Rốt cục, anh cảm thấy có chút không nín nhịn được nữa, vẫn phải mở miệng ra nói một câu.

Bước chân của Trần Tấn Nhiên thoáng dừng lại, anh quay mặt lại nhìn về phía Tư Dận: "Có chuyện gì vậy?"

"Anh... Là tôi cứ quán lấy Ương Ương không buông... anh đừng vì vậy mà làm gì khó khăn đến cô ấy..."

Tư Dận vừa nói dứt lời, Ương Ương chỉ cảm thấy bên hông của mình truyền đến một hồi đau nhói. Cái người đàn ông kia thế mà lại nhéo vào người cô! Thật là một kẻ hèn hạ vô sỉ, cực kỳ hạ lưu!

"Có nói thế nào đi nữa, cô ấy cũng là bà xã của tôi, tôi có làm khó với cô ấy hay không thì đã sao nào. Chuyện này cũng không cần thiết đến lượt anh quan tâm." Trần Tấn Nhiên nói xong, liền xoay người, ngón tay của anh còn ôm vào phần thịt ở ngang hông Ương Ương, Ương Ương không dám dừng

lại thêm một chút nào nữa, lập tức ngoan ngoãn đi theo Trần Tấn Nhiên...

Ra ngoài cửa, đi tới trước xe, Ương Ương đã bị Trần Tấn Nhiên nhéo đầu đến sắp phát khóc...

"Này, anh có thể buông tay ra hay không, hả? Tôi không chạy..."

"Biết đau rồi hả?" Trần Tấn Nhiên vừa kéo cửa xe vừa liếc nhìn cô một cái, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhu lại thành trái khổ qua (mướp đắng), tâm tình của anh lập tức thấy khá hơn.

"Dĩ nhiên là đau rồi, nếu không anh hãy thử một chút xem thế nào!" Tổng Ương Ương lườm sang phía Trần Tấn Nhiên một cái tràn đầy vẻ coi thường. Cô nhắc lên vạt áo lên để nhìn vết nhéo của mình ở ngang hông: "Thật là đồ ác độc, thật là tàn nhẫn, thật quá mức độc ác!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Trừng phạt

Trần Tấn Nhiên quay mặt lại một chút, liếc nhìn thấy chiếc eo nhỏ trắng trẻo của Ương Ương lộ ra dưới ánh mặt trời. Sắc mặt của anh chợt tối sầm lại, anh đưa tay kéo gập cánh tay của Ương Ương một cái, trực tiếp nhét cô vào trong xe. Ương Ương bị cú đẩy kia, cả người lập tức bị ngã lộn nhào một cái, lao vào trong buồng xe ngã xoài ra. Mặc dù ghế ngồi của xe rất mềm mại, nhưng mà cô lại bị ngã rất đau, ôi chao, thật là đau!

"Trần Tấn Nhiên!" Ương Ương xoa xoa cái trán bị đụng đau điếng, còn cả chóp mũi của cô nữa. n Ương Ương nhìn lại anh đầy căm hận.

"Như thế nào?" Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô càng chặt vật, trong bụng lại càng phát ra sự vui vẻ. Anh khởi động xe, vừa lái xe, vừa ngắm nhìn cô qua kính chiếu hậu.

"Chúng ta lập tức sẽ phải ly hôn rồi, tại sao anh lại còn can thiệp vào chuyện riêng của tôi như vậy?" Ương Ương hét sức bất mãn, tại sao không thể lợi hại giống như Tô Tô được chứ, nói đi là đi luôn, ngay cả bóng dáng cũng không thể giữ lại được...

"Ai nói chúng ta lập tức sẽ phải ly hôn?"

"Chẳng phải là buổi tối trở lại sẽ ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn sao Ương Ương sợ đến ngáy người hai mắt tròn to.

Sắc mặt Trần Tấn Nhiên chợt tối sầm xuống.

"Đó là lời của cô nói ra..., đâu phải là tôi đã nói."

"Vậy anh không muốn ly hôn với tôi phải không?"

"Muốn chứ."

"Vậy tại sao anh còn hỏi tôi, ai nói chúng ta lập tức sẽ phải ly hôn?"

"Chúng ta sẽ ly hôn, nhưng không phải là hiện tại, mà là khi nào Y Lan trở lại, thì lúc đó chúng ta sẽ ly hôn."

Nghe anh nói ra một câu này, chẳng biết tại sao, Ương Ương lập tức biến đổi, trở nên trầm mặc. Cô ồ lên một tiếng, rồi ngồi yên ở chỗ đó không hề động đậy, cũng không nói thêm câu gì nữa.

Cảm giác thấy không khí ở trong buồng xe trở nên trầm mặc, Trần Tấn Nhiên không khỏi nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhưng chỉ thấy nụ cười trên mặt cô giờ đây đã tan biến. Cô ngồi đó một mình, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xe đến gần người...

Chẳng biết tại sao, Trần Tấn Nhiên lại cảm thấy trong lòng mình có chút chua xót. Anh nhớ lại tất cả những gì mà anh đã đối xử với cô từ trước đến giờ, trong lòng không khỏi có chút áo ả. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mới mười chín tuổi, cô có thể có bao nhiêu sai lầm đây?

Nếu như nói cô có lỗi, như vậy người sai cũng là anh, anh không nên thỏa hiệp, đồng ý chuyện kết hôn này. Anh cũng không nên tùy tiện buông tha phần tình cảm, mà anh vẫn cho rằng vô cùng quan trọng đối với mình kia, để cưới cô,

"Nếu như bây giờ anh ly hôn với tôi, Dieenndkan/leequhydonnn khi Y Lan nghe được tin tức này, nhất định cô ấy lập tức sẽ trở lại thôi."

Ương Ương chợt mở miệng nói, phá vỡ này sự yên tĩnh cực kỳ khó chịu này.

"Đây cũng là một ý kiến hay đấy chứ." Trần Tấn Nhiên không chịu nhận mình có lỗi, nhưng nghe lời của Ương Ương nói thì anh lại không khỏi nổi giận, anh gật gật đầu một cái, cho xe chuyển phương hướng chạy. Đã sắp về đến nhà rồi.

Ương Ương mở trừng đôi con ngươi xinh đẹp nhìn anh: "Như vậy, về nhà sẽ ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn luôn phải không?"

"Không việc gì phải sốt ruột như vậy!" Trần Tấn Nhiên lại mở miệng, quay đầu lại nhìn cô một cái.

Cái nhìn kia của anh thiếu chút nữa đã làm sụp đổ tuyến phòng thủ, mà Ương Ương đã phải tốn phí bao sức lực để dựng lên. Khi nhìn cô, anh cũng có thể có ánh mắt dịu dàng đến vậy, cũng có thể nhìn cô tràn đầy âm áp như vậy hay sao?

Nhìn thấy cô thất thần, Trần Tấn Nhiên không khỏi nhếch môi lên thoáng nở một nụ cười. Mà nụ cười kia của anh lại càng làm cho nhịp đập trái tim của Ương Ương gia tăng thêm nhiều hơn. Cô quay đầu ra chỗ khác, nhìn ngoài cửa xe, "Tại sao lại không thể sốt ruột được chứ?"

"Cô đã làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, lại còn chụp cho tôi hai cái nón nón xanh ở trên đầu như thế, cô còn cho rằng tôi có thể mau chóng bỏ qua cho cô như vậy được sao?"

Ương Ương tròn mắt lại nhìn anh: "Như vậy chẳng phải là càng tốt hơn hay sao, anh lại càng có thể bỏ rơi tôi rất dễ dàng mà."

"Tổng Ương Ương, cô hãy nhớ kỹ cho tôi! Tôi, Trần Tấn Nhiên này, từ trước đến giờ chưa từng bao giờ chịu nhận sự buồn bực, thua thiệt! Cô nợ tôi, tôi cũng phải đòi lại, đòi lại từng chút từng chút một!"

Trần Tấn Nhiên nói xong, hung hăng phanh xe lại. Cho xe dừng ở trong nhà để xe, anh quay mặt qua nhìn cô, bên mép mang theo nụ cười lạnh lùng.

"Tôi không thêm đề ý đến cái loại người không thể nói đạo lý được như anh!" Ương Ương nghĩ đến loại người chuyên làm cái vè ta đây, "chỉ cho quan châu đốt lửa, nhưng không cho dân chúng thấp đèn"(*) như anh, con tức giận liền bốc lên một hồi, không sao nhẫn nhịn được!

(*) Chỉ cho quan châu đốt lửa, nhưng không cho dân chúng thấp đèn: câu thành ngữ. Chỉ sự dung túng cho quan lại muốn làm gì cũng được, còn những sinh hoạt bình thường chính đáng của dân chúng thì bị hạn chế. Ngày nay câu nói này còn để chỉ những người có tính ích kỷ, mình muốn làm gì thì làm, không thêm đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác

Ương Ương mở cửa xe, cách chiếc xe nhìn người đàn ông ở đối diện.

"Trần Tấn Nhiên, nếu như anh là một người đàn ông, thì ngay bây giờ anh hãy đi chuẩn bị bản thỏa thuận ly hôn đi. Còn nếu như anh lười biếng, không muốn chuẩn bị, cũng được thôi, để tôi sẽ đi chuẩn bị."

Ương Ương liền xoay người đi vào trong nhà, vừa đi cô vừa lớn tiếng gọi: "Thím Lý à!"

"Thiếu phu nhân!" Thím Lý lên tiếng đáp lại, đi ra ngoài. Ương Ương nhìn thấy thím, trên gương mặt liền hiện ra một ý cười. Cô kéo tay thím Lý: "Thím Lý à, thím giúp cháu chuẩn bị hai bản thỏa thuận ly hôn nhé, bây giờ cháu phải đi gọi điện thoại cho cha chồng cháu đã."

"Thiếu phu nhân..." Thím Lý nhìn theo Ương Ương, trong lòng có chút khó xử. Trong tâm tưởng của bà vẫn luôn không mong muốn xảy ra chuyện ly hôn giữa thiếu gia với thiếu phu nhân.

"Thím mau đi, làm đi, thím Lý!" Ương Ương thoáng cười cười, buông bàn tay của thím Lý ra.

Trần Tấn Nhiên sắc mặt âm trầm khó coi, anh đưa tay ngăn thím Lý lại: "Thím cứ đi ra ngoài trước đi, tôi có chút chuyện cần phải nói với thiếu phu nhân."

Thím Lý có chút lo lắng nhìn hai người, nhưng rồi bà vẫn lui ra ngoài.

Khi cánh cửa phòng khách được đóng lại, lúc này bên ngoài đã là hoàng hôn, bầu trời sắp tối nặng nề, trong bóng tối xám xịt, hình bóng của hai người chỉ còn thấy mờ mờ, gần như không thể trông thấy rõ được mặt của đối phương.

"Nói đi!"

Trần Tấn Nhiên chợt nắm chặt lấy bả vai của Ương Ương: "Có phải là cô đã yêu người đàn ông kia rồi hay không?"

Nghĩ đến vừa mới rồi cô bỏ nhào vào trong ngực của người đàn ông kia, cầu cứu người đàn ông kia cứu cô, Trần Tấn Nhiên liền nổi một cơn tức giận. Cô vậy mà dám ở ngay trước mặt anh lại có thể làm ra cái chuyện như vậy, dám công khai nhảy vào trong ngực người đàn ông kia để ôm, Tổng Ương Ương, cô thật sự có khí phách đấy!

"Đúng thế, tôi yêu anh Tư Dân đấy!" Ương Ương không muốn còn phải vướng mắc gì với anh nữa. Cô là một người rất sợ sự phiền toái, nếu như cuộc hôn nhân này đã mang cho cô nhiều sự phiền toái như vậy, hơn nữa, hàng ngày lại còn làm cho phải sống một cuộc sống mệt mỏi như vậy, thật sự, cô tình nguyện bỏ đi.

Chuyện thắt dây giày đối với cô cũng đã là một việc phức tạp rồi, huống chi cô lại còn phải đối mặt với cái chuyện cuộc tình tay ba như thế này nữa!

"Cô có biết xấu hổ hay không hả?!" Trần Tấn Nhiên lập tức giơ tay lên, húc đầu như sắp hạ tay đánh xuống...

Nhưng Ương Ương lại không hề tránh né. Hai mắt cô mở thật to, nhìn thẳng tắp vào anh thật chăm chú, đến chớp mắt một cái cũng không hề chớp mắt:

"Trần Tấn Nhiên, anh đánh đi, anh đánh xong, tôi sẽ không bao giờ còn nợ anh bất cứ một điều gì nữa..."

Nhưng bàn tay của Trần Tấn Nhiên, vẫn thực sự không hề hạ xuống.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra trước mặt anh với vẻ trong trẻo long lanh thế kia, tại sao lúc trước anh lại có thể xuống tay ác độc như vậy nhỉ?

"Tôi sẽ không đánh cô! Tổng Ương Ương, bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ không đánh cô nữa, tôi sẽ để cho cô phải mang nợ với tôi, cả đời này cô đều thiếu nợ tôi..."

"Việc gì anh phải khổ như thế chứ, Trần Tấn Nhiên?" Ương Ương lạnh lùng thoáng nở nụ cười: "Tôi mệt mỏi rồi, tôi lên lầu trước đây."

Cô quay người lại, Trần Tấn Nhiên cũng chợt đưa tay ra giữ cô lấy cánh tay của Ương Ương. Ương Ương đang mệt mỏi nên không kịp đề phòng, thoáng cái liền bị anh kéo vào trong ngực, tiếp theo đó, môi của anh cũng liền rơi xuống...

"Anh làm cái gì vậy?!"

Ương Ương bị dọa sợ, cô liều mạng đẩy anh ra. Trần Tấn Nhiên cũng dứt khoát đẩy Ương Ương đến trên vách tường. Chỉ bằng một tay, anh đã dễ dàng cố định giữ chặt hai cổ tay của cô ở sau thắt lưng. Tư thế như thế này đã làm cho bộ ngực của Ương Ương không thể không nhô cao lên...

"Cô đừng có quên rằng, hiện bây giờ cô vẫn còn là vợ của tôi... Tôi muốn cô, cô không thể phản kháng!"

"Anh điên rồi, anh đừng có quên vẫn còn có Y Lan! Anh không thể đụng vào người phụ nữ nào khác ngoài Y Lan, anh đã nói yêu cô ấy như vậy..."

Lời nhắc nhở của Ương Ương, làm cho Trần Tấn Nhiên sững sờ ngẩn người ra. Nhưng ngay sau anh lại càng thêm tức giận, cô thế mà lại dám nói ra những lời như vậy, thế mà lại dám đẩy anh về phía người phụ nữ khác như vậy!

"Dĩ nhiên là tôi yêu Y Lan, cô ấy luôn ở trong trái tim của tôi không thể thay thế được, còn cô, bất quá cũng chỉ là công cụ để tôi phát tiết mà thôi..."

"Trần Tấn Nhiên! Anh thật vô sỉ!" Ương Ương nghe Trần Tấn Nhiên nói ra những lời dơ bẩn như vậy..., từ đáy mắt, nước mắt lập tức liền trào ra. Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì ánh mắt của cô thật sự đã giống như lưỡi dao lóc từng miếng thịt trên người anh ra rồi!

"Đối với loại đàn bà không biết xấu hổ như cô, tôi chỉ có thể dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy mà thôi!" Anh lập tức khom lưng vác cô lên vai, ánh mắt giống như hồ ly liền híp lại: "Xem ra, là tôi đã không làm tốt được nhiệm vụ để cho cô được thỏa mãn, cho nên cô mới có thể ngông cuồng đi ra ngoài tìm lũ đàn ông kia!"

"Trần Tấn Nhiên!" Ương Ương tuyệt vọng một hồi. Từ đáy mắt của cô, sự sợ hãi lẫn bất an dần dần trở nên bình thản vô cùng. Lúc này ánh mắt của cô nhìn sang anh cực kỳ, cực kỳ sâu sắc: "Chúng ta kết thúc."

"Cô không đủ tư cách để nói lời kết thúc." Trần Tấn Nhiên lập tức mở miệng: "Cô là vợ của tôi, tôi muốn cô, đó là đạo lý 'thiên kinh địa nghĩa!'"(*)

(*) Thiên kinh địa nghĩa: (天经地义): Câu tục ngữ chỉ những lý lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ (Theo Wiki quote - Tục ngữ Hán Việt)

"Nhưng anh nên biết rằng, nếu như người vợ đã không muốn lên giường cùng với người chồng, mà người chồng vẫn cứ tiếp tục bức bách người vợ, như vậy người vợ có thể kiện ra tòa việc người chồng đã có hành vi bạo lực trong hôn nhân đó!"

Trần Tấn Nhiên ngẩn người ra, theo bản năng, anh giật mình mở miệng hỏi lại: "Làm sao cô biết được chuyện này?"

"Các người ai cũng cho là tôi là Tổng Ương Ương ngu ngốc, các người ai cũng cho rằng tôi là một thiên kim tiểu thư chỉ biết ông ọ, ngoài ra không biết cái gì hết, nhưng mà các người đã sai lầm rồi! Người nhà họ Tống chúng tôi, không có cái loại người như con sâu gạo vô dụng, không biết làm gì như vậy đâu!"

Ương Ương chăm chú nhìn Trần Tấn Nhiên. Trong cuộc sống có thể cô còn ngốc nghếch, nhưng trong học tập cô luôn luôn đứng thứ nhất, cô cũng không hề kém cạnh bất kỳ một người bạn nào cùng lứa tuổi. Có thể nói, ngay cả trong đám bạn bè cùng trang lứa với cô, cô còn được coi là người xuất sắc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tôi yêu anh ấy, nhưng anh ấy không thương tôi

Ánh mắt của cô hết sức xinh đẹp, ở trong ánh mắt đó không hề có sự trống rỗng, tràn ngập sự tham lam, giống như trong tiềm thức anh vẫn nghĩ.

Trần Tấn Nhiên có cảm giác mình đã bị Ương Ương hấp dẫn từng chút, từng chút một. Đây không phải là một hiện tượng tốt.

Anh và Y Lan là thanh mai trúc mã, có tình cảm với nhau nhiều năm như vậy, một cô gái nhỏ nhỏ như Tống Ương Ương kia, anh chỉ mới chung đụng được một thời gian ngắn ngủi không tới một tháng, cô lại muốn tranh chấp với Y Lan của anh sao? Quả thực là quá buồn cười!

"Tôi thật sự không bao giờ nghĩ rằng, một vị phu nhân mà mình cưới về, lại là một người phụ nữ trông mặt mũi cũng không đến nỗi nào, nhưng lại là một người ngu ngốc, bất tài vô dụng." Anh chậm rãi buông thân thể của cô ra, chirocos điều, cánh tay của anh vẫn vòng quanh ở hai bên thân thể của cô như cũ, bao vây thân hình nhỏ bé diễm/đàn/le/quý/đôn duyên dáng của cô trong vòng tay vững chãi của chính mình.

Ương Ương từ chối cho ý kiến.

Cô là một gốc cỏ dại có bản năng tồn tại tràn ngập và cực kỳ mạnh mẽ, cho dù có bị tổn thương nhiều hơn nữa, cô cũng lập tức có thể điều chỉnh lại bản thân mình rất tốt.

Có lúc, cô cũng không thể hiểu được rõ bản thân mình thuộc dạng như thế nào nữa, rốt cuộc là cô là người có nhiều ưu điểm hay là nhiều khuyết điểm nữa.

Cô đã tự khôi phục mình quá nhanh! Liệu đây có phải là biểu lộ của một con người có thần kinh không ổn định hay không? Cô không phải là một người phụ nữ yếu đuối, đa sầu, đa cảm, liệu có thể làm cho đàn ông thương yêu được hay không?

Nhưng mà, trong cuộc sống của mình, Ương Ương lại không thích có nhiều bi kịch như vậy, sợ nó sẽ làm ảnh hưởng gì đó đến cảm xúc của cô.

Một khi mà cô đã muốn xóa bỏ, thì cô sẽ rất kiên quyết, rất bốc đồng, nếu không hoàn thành được mục tiêu của mình đã đề ra thì không thể.

Cũng giống như bây giờ chẳng hạn, diễm, đàn, le, quý, đôn cô đã quyết định không thương Trần Tấn Nhiên nữa, cô đã quyết định ly hôn rồi, thì cô sẽ nhất định không buông tha cho cái ý nghĩ này.

Liệu cô có thể thay đổi một lần hoặc là thu hồi lại ý định này không? Tống Ương Ương tự vấn chính mình một câu.

Trái tim của cô cũng lưỡng lự một chút, sau đó cô tựa như nghe được sự trả lời của chính mình.

Nếu như anh thật lòng yêu cô.

Điều này có thể sao?

Ương Ương cười khỏ một tiếng, cô lại nằm mộng giữa ban ngày rồi! Ương Ương cười lên một tiếng, vẫn an tĩnh nhìn anh như cũ: "Trần Tấn Nhiên, cả hai chúng ta hãy bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với nhau một chút, được không?"

Anh liếc mắt nhìn cô, đáp ứng.

Tống Ương Ương, người vợ của anh, rốt cuộc trong cô còn ẩn chứa bao nhiêu bí ẩn, mà anh không được biết?

Anh có cảm giác, càng ngày anh càng không thể hiểu nổi cô.

"Anh yêu Y Lan, anh không thương tôi, có đúng hay không?"

"Đúng thế."

"Anh sẽ ly hôn với tôi, sẽ cưới Y Lan, có đúng hay không?"

Anh dường như hơi chần chờ một chút, sau đó gật đầu một cái.

"Như vậy, chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục vướng mắc với nhau nữa, có được hay không?" Cô ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào: "Tôi thành toàn cho anh, bản thân tôi cũng vậy, tự tôi thành toàn cho tôi."

"Cô đã thành toàn cho tôi cái gì." di@en*dyan(lee^qu.donnn), Anh cảm thấy trong tim của mình có chút khó chịu. Vì sao cô có thể bình tĩnh nói ra lời thành toàn cho anh như vậy.

Lúc này, dường như điều anh vẫn đang mong đợi ở cô nhiều hơn, chính là sự quấy rối lằng nhằng của cô.

Anh nằm mộng giữa ban ngày sao!

"Tôi thành toàn cho tình yêu của anh và Y Lan." Cô nhìn anh về chân thành: "Tôi rất ít thấy có người đàn ông nào si tình như anh! Tôi mới chỉ thấy có anh là một và anh Duy Đồng là người thứ hai. Cả hai người đều là những người đàn ông tốt."

Trần Tấn Nhiên cười một tiếng, hỏi lại cô: "Vậy thì cô đã tự thành toàn cho mình điều gì?"

Ương Ương buông cặp mắt xuống, tiếp đó, khóe miệng cô thoáng cong lên, cô mỉm cười đáp lại: "Tôi thành toàn cho sự tự do của mình."

"Tôi vẫn chưa từng yêu bao giờ! Tôi vẫn còn chưa tốt nghiệp, trong cuộc đời của mình, tôi vẫn còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm được. Đối với tôi mà nói, thật ra thì cuộc hôn nhân này cũng coi như là một loại trói buộc. Trần Tấn Nhiên, cả hai chúng ta hãy buông tay lẫn nhau đi."

"Tổng Ương Ương, giờ phút này cô lại trưởng thành đến mức làm cho tôi không thể nào tin được, cô chính là một thiên kim tiểu thư vô cùng ngu ngốc, mà người ta vẫn nói ở trong truyền thuyết..."

Ương Ương vừa thè đầu lưỡi ra, vừa ngoẹo đầu nhìn anh: "Anh có biết trên thế giới này, thứ làm cho con người ta chỉ qua một đêm, đã có thể trở một người trưởng thành như vậy là cái gì không?"

"Là cái gì vậy?" Trần Tấn Nhiên hỏi lại cô một câu mơ hồ, chăm chú nhìn cô có chút chờ đợi,

Cô đứng lên, đưa tay ra vịn cái lưng bị moi nhìn thật dễ thương, giống như đang lơ đãng, lại giống như là một đứa trẻ nhỏ không chút chú ý chùng mực mà nói chuyện với anh, lại cũng giống như là thuận miệng nói giỡn với anh vậy.

"Tôi yêu anh ta, nhưng anh ta không thương tôi."

Cô nghiêng đầu, liếc anh một cái, con ngươi xinh đẹp chớp chớp: "Tôi đi lên lầu trước."

Ương Ương nói xong cũng xoay người đi luôn. Lúc cô xoay người, ở trong lòng lặng lẽ thầm nói: "Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, tôi liền thích anh, nhưng mà anh lại không thích tôi. Tôi trưởng thành thế này, thật ra cũng chỉ vì sự tàn nhẫn của anh mà thôi. Nếu như anh yêu tôi, tôi sẽ đặt một Tổng Ương Ương chân thật nhất ở trước mặt anh. Nhưng mà ở trong mắt của anh lại không có tôi, do đó tôi đành phải lựa chọn cho mình lối thoát tốt nhất là cần phải biến mất. Tôi cần phải biến mất khỏi thế giới của anh, bởi vì phong cách sống này của anh không phù hợp với phong cách sống của tôi."

Trần Tấn Nhiên nhìn bóng lưng của Ương Ương từng chút từng chút biến mất cho đến lúc không thấy gì nữa. Ở khúc quanh của cầu thang lên lầu, bóng dáng của cô chợt lóe lên một cái, sau đó không nhìn thấy cô đâu nữa.

Một mình Trần Tấn Nhiên ngồi ở trên ghế sa lon sừng sò, kinh ngạc, nghĩ tới mấy chữ mà cô vừa mới nói kia.

"Anh ta" mà cô đã nhắc đến kia, có phải muốn ám chỉ đó chính là anh chăng?

Sau ngày hôm đó, bọn họ cũng không hề nhắc lại chuyện ly hôn nữa. Trần Tấn Nhiên biết cô đang đợi anh mở miệng, thế nhưng anh lại vẫn không chịu nói ra.

Giữa anh và cô, tựa như là đã có sự thay đổi gì đó. Ví dụ như, một ngày nào đó anh "thuận đường" đi ngang qua nơi làm việc của cô, sau đó anh liền đón cô về nhà. Từ sau ngày hôm đó, chuyện anh "thuận đường" đi đến đón cô bắt đầu trở thành chuyện đương nhiên của mỗi ngày.

Cô cũng không vạch trần chuyện này của anh mà chỉ cười híp mắt. Ngược lại, ở trong lòng, cô tự nói với mình, nếu như đây chính là những gì tốt đẹp nhất trước khi hai người ly hôn, thì để sau này nhớ lại thật sự cũng không tệ lắm.

Một tuần lễ sau, giữa Ương Ương và Trần Tấn Nhiên, chợt có một sự chuyển biến thật lớn.

Ngày đó ông chủ không có ở đây, khách hàng ở trong tiệm cũng không nhiều lắm. Vào buổi chiều, cũng sắp đến giờ tan việc, ở phòng chụp ảnh chỉ còn lại có một mình cô và một người lao công đang dọn dẹp, chợt có người xông vào, cầm dao găm buộc cô phải gom tất cả tiền mặt trong ở trong tiệm bỏ ra cho hắn. Ương Ương bị dọa sợ, nhưng cũng cố gắng tự trấn tĩnh chào hỏi nói chuyện với tên lưu manh kia để trì hoãn thời gian. Cho đến cuối cùng, dường như tên lưu manh kia khám phá ra ý định của cô, liền bắt đầu ra tay ác độc. Mà đúng thời khắc nẫu chột này, có một cảnh sát như từ trên trời giáng xuống, đã lao vào lập tức chế ngự được tên lưu manh kia...

Chính là do người lao công kia đã rất bình tĩnh gọi điện thoại đến số 110. (*)

(*) Số 110: Là số điện thoại của cảnh sát cơ động ở Trung Quốc, giống như số điện thoại 113 ở Việt Nam.

Nhưng người anh hùng nhỏ bé Ương Ương cũng đã phải chịu bị thương một cách vinh quang.

Khi Trần Tấn Nhiên cứ theo lệ thường "thuận đường" tới đón cô về nhà, thì lúc này Ương Ương đang được các nhân viên trong phòng làm việc và ông chủ tiệm vây quanh, giống như là vây quanh một anh hùng vậy. Trên cánh tay của cô có lớp băng gạc quấn thật dày, trên ngón tay cũng được bao bọc lớp băng gạc thật dày khác.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì mất máu mà đã có chút trắng bệch, nhưng lại đỏ ửng lên vì kiêu hãnh...

"Gầm gào cái gì chứ? Không coi tôi ra gì nên muốn đến để cướp tiền à? Đơn giản là không thể nào!" Ương Ương vung tay lên nói rất anh hùng. "Nếu như lần sau còn để cho tôi gặp phải cái loại trướng thối hư hỏng như vậy nữa, tôi nhất định sẽ tự tay chế ngự hắn, trừ hại cho dân!"

Câu nói "trừ hại chứ cho dân" kia vừa dứt, một lần nữa, Ương Ương lại cảm giác thấy bầu không khí chung quanh như bị ép mạnh xuống, tựa như gần đến điểm đóng băng. Ương Ương lắp bắp khấp cái miệng nhỏ nhắn lại. Vừa mới ngẩng đầu lên, quả đúng như dự đoán, Trần Tấn Nhiên với gương mặt lạnh lùng đang đứng ở nơi đó, anh đang căn răng nghiêng lợi nhìn người nào đó đang cao húng phần khỏi giương nanh múa vuốt nói chuyện.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Anh tự tay túm lấy cô, quan sát cô quanh người cô một vòng, trầm giọng hỏi.

"Có người xấu đến, em bị người xấu đánh..."

Cô thật biết điều, khi đứng trước mặt một người dũng cảm, khí phách như anh, cô liền co lại thành một điểm đen nhỏ, từng chút từng chút biến mất ở trong góc tường...

"A? Ha ha..."

Anh lạnh lạnh cười lên hai tiếng, thân thể của Ương Ương lại co rụt một cái, cô nhìn anh cười nịnh hót: "Không có việc gì nữa đâu, đã có một chú cảnh sát tới rất kịp thời... Em còn chưa kịp ra tay..."

"Em có thể nhần nhin lại một chút mà, Tổng Ương Ương..." Anh liếc mắt nhìn nhìn cô: "Vừa mới rồi anh còn nghe thấy người nào đó nói, lần sau gặp lại người xấu..."

"Nhất định em sẽ chạy càng xa càng tốt..."

Ương Ương lập tức giơ tay lên nhanh chóng trả lời...

"Ái chà..." Cánh tay bị thương thật là đau, thật là đau...

Nhìn cô bây giờ đau lợi hại, Trần Tấn Nhiên ném lại xuống đất lòng con tức giận, một tay lấy bế cô lên. Cả một nhóm người ở phòng làm việc của cô liền ngây người như tượng gỗ, há mồm, tròn mắt, nhìn theo Ương Ương cứ như vậy liền bị chồng của mình ôm lên đi ra ngoài...

"Không nhìn ra đó, đàn ông bên cạnh Tổng Ương Ương đều là những người thuộc loại cấp bậc kim cương như thế này..."

"Đúng vậy, đúng vậy đó! Lần trước cái vị thiếu gia Tư Dận đó cũng đã siêu cấp đẹp trai, lần này lại nhô ra một băng son vương tử như vậy..."

Băng son vương tử Trần Tấn Nhiên cực kỳ quýnh quýnh.

Băng son vương tử cái gì chứ, ông đây cũng đã sắp đến ba mươi tuổi rồi, có chỗ nào còn có thể nổi bật lên giống như bốn chữ băng son vương tử kia?

"Tôi, tôi vốn chỉ bị thương ở cánh tay thôi, còn chân không có chuyện gì đâu..." Ý ở ngoài lời, anh đừng có ôm tôi như vậy, tôi đây có thể tự mình đi được..

"Câm miệng!"

Ương Ương một hồi phiền não, siêu cấp phiền não, tại sao cô khí phách của cô chỉ thỉnh thoảng mới bộc phát ra ngoài được nhỉ, mà cũng chỉ có lúc nào mà không có Trần Tấn Nhiên ở đây mới được là sao?

Tại sao một cô gái xinh xắn dễ thương như cô, lại cứ bị anh thao túng gắt gao như vậy chứ?

Cô cũng hiểu rất rõ, nhất định cô không được hồi tâm chuyển ý, không thể động lòng với anh, một khi cô lại động lòng với anh, cô lập tức liền biến thành Tiểu Bạch Thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tổng phu nhân đến thăm công ty

Có thể nói, thật sự không ngờ khoảng thời gian này hai người bọn họ lại chung sống với nhau cực kỳ tốt đẹp. Hơn nữa, cả hai người cũng rất ăn ý với nhau, không người nào nhắc đến cái tên Trần Y Lan kia.

"Này... Anh băng bó vết thương nhẹ tay một chút nào..."

Ương Ương bị đau kêu oa oa loạn lên.

"Không đau thì em sẽ không nhớ kỹ chuyện này!" Trần Tấn Nhiên vừa lạnh lạnh mở miệng nói, die,n;da.nlze.quydo/nn vừa quần dài băng kia lại thành một cái nút thắt giống cái nơ hình con bướm, sau đó mạnh mẽ buộc chặt lại...

"Dùng việc công để báo thù riêng!" Ương Ương nhìn Trần Tấn Nhiên về mặt hết sức coi thường.

"Tùy em nghĩ." Trần Tấn Nhiên khí phách nhìn cô một cái, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

"Anh làm gì đấy?" Ương Ương một phát kéo luôn chiếc chăn lên, che kín thân thể của mình, sợ hãi nhìn anh.

"Ngủ!"

"Anh về phòng của mình đi." Ương Ương cảm thấy mặt nóng rực, nhịp tim đập mạnh một hồi, hai nhắm mắt lại mắng anh.

"Tôi phải chăm sóc bệnh nhân, nếu như để em bị chết ở trong nhà này, ba ba sẽ giết tôi ngay."

Trần Tấn Nhiên nói xong, giơ cánh tay lên, chiếc áo T-shirt màu tàn thuốc lá liền bị anh cởi ra, để lộ ra một thân thể tinh trắng. Ương Ương hét lên "A" một tiếng, cuống quýt bưng tay che kín cặp mắt...

"Kêu la cái gì chẳng lẽ từ xưa đến nay cô chưa từng bao giờ nhìn thấy hay sao?" Anh tự tay vén chăn lên, ngủ ở phía bên cánh tay không bị thương của cô.

Lúc đầu, mọi chuyện đều bình an vô sự, người kia đã sớm ngủ say, còn người nào đó thì lại cứ lẩn qua lộn lại giống như con tôm hùm đang bị nấu chín, cả người nóng bỏng không sao ngủ được...

Cuối cùng, trong lúc mơ mơ màng màng, không biết có phải là Ương Ương đã coi vị băng sơn vương tử kia chính là cái máy làm lạnh hay không, mà cô liền leo lên, ôm chặt lấy người anh...

Từ sau khi kết hôn, đây là lần thứ hai bọn họ thuận lý thành chương, bắt đầu làm chuyện yêu đương.

"Này... Tôi đang bị thương!"

Ương Ương vùng vẫy gãy chết, nhưng Trần Tấn Nhiên vẫn cứ kéo mạnh "xoạt" một tiếng, xé luôn chiếc váy của cô, vẻ mặt không chút thay đổi mở miệng nói: "Chỉ có cánh tay của em bị thương thôi, đâu có phải là nơi đó bị thương, em sợ cái gì?"

Ý ở ngoài lời, anh làm chuyện yêu này hoàn toàn không hề đụng tới cánh tay của cô.

Ương Ương học máu, thừa dịp cô đang im lặng vì bị đuối lý, trong nháy mắt, Trần Tấn Nhiên đã lập tức tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, tùy ý đoạt lấy cô.

Ương Ương vẫn còn bị sợ hãi bởi vì ảnh hưởng của lần hoan ái đầu tiên lúc trước, nhưng mà lần này, cô lại cảm thấy dường như đã có chuyện gì đó thay đổi.

Động tác của anh dường như rất ôn nhu, rất có tính nhẫn nại. Ương Ương cắn răng, liều mạng nhẫn nại chịu đựng, đến cuối cùng rốt cục cô liền đổi khách thành chủ, khẽ bật lên một tiếng rên nhẹ nhẹ. Thậm chí cô còn bám dính lấy anh, nâng cặp chân thon dài lên gác ở hai bên hông của Trần Tấn Nhiên...

Động tác này của Ương Ương đã lập tức kích thích đến anh.

Trong nháy mắt, thân sĩ biến thành hùm sói, động tác của Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên giống như gió cuốn mây tan vậy. Anh đã lẩn qua lẩn lại khiến cho cả người Ương Ương gần như bị tan ra, đến cuối cùng, ngay cả chiếc nút buộc băng có hình nơ con bướm do anh tự tay buộc chặt là thế cũng bị xổ tung ra...

Ương Ương ngượng ngùng tưởng chừng đã sắp bật lên tiếng khóc thút thít rồi. Cô vừa hưởng thụ cảm xúc vui vẻ cực hạn, vừa leo lên thân thể của anh, vừa vẫn còn không ngừng chu môi ra, cổ không để cho mình khóc lóc đến rơi nước mắt, Tại sao cô có thể như vậy chứ! Tại sao cô lại có thể làm chuyện yêu cùng với ông xã kì mà cô đã sắp ly hôn như vậy chứ?

Làm thì đã cũng làm rồi, nhưng mà tại sao cô lại không thể giữ quyền chủ động thao túng đối với anh theo kiểu như Ngự tỷ, hoặc là sau cùng giống như một Nữ vương, trực tiếp đá anh xuống giường, tiếp đó lấy ra một xấp tiền mặt nhét vào người anh rồi bảo anh cút đi! Chứ không phải như bây giờ, hoàn toàn bị người ta giày xéo đến mức nằm bẹp giống như một cục bột mỳ nhão... Hơn nữa, hơn nữa cô lại còn cực kỳ không có tiền đồ... không có tiền đồ khi cùng anh kịch liệt ở trên giường như vậy, lại còn suốt trong thời gian bị giày xéo như vậy, cô lại còn có thể vui sướng không hề biết mắc cỡ như thế...

Ương Ương vừa nghĩ tới bản thân mình đến cuối cùng lại còn quần chết lấy người ta, hai chân cứ quần chết lấy cái eo của người ta liều mạng nghênh hợp phụ họa cùng với anh, liền hận không được lập tức bị đụng chết luôn ở ngay trước mặt Trần Tấn Nhiên...

"Làm sao vậy?" Nhìn Ương Ương nằm co lại thành một đoàn, đang lẩn qua lẩn lại ở phía dưới cái chăn, thỉnh thoảng lại còn để vọng ra từng tiếng thờ dài cổ đờ nén nghe thật não ruột. Trần Tấn Nhiên không khỏi ôm lấy thân thể nho nhỏ của cô qua lớp chăn, nhẹ giọng hỏi thăm...

Trả lời anh chỉ thấy một sự trầm mặc, Trần Tấn Nhiên cau mày lại nghĩ ngợi, chẳng lẽ là anh lui bước nhường như vậy rồi mà cô vẫn còn không thấy thoải mái hay sao?

Nhưng anh quyết không cho phép mình phạm phải sai lầm thấp hèn như vậy một lần nữa, mặt khác cũng không cho phép người phụ nữ kia hoài nghi năng lực của anh.

Trần Tấn Nhiên khom người xuống, kéo chiếc chăn đang trùm lên người nào đó xuống, để lộ ra gương mặt Tống Ương Ương hé ra gương mặt đỏ bừng

giống như con tôm hùm đang bị nấu chín vậy.

"Vừa mới rồi em không được thoải mái hay sao?"

Anh hỏi thăm vẻ rất nghiêm túc, Ương Ương ngơ ngác ngây ngốc nhìn anh: "Cái gì mà thoải mái với không thoải mái cơ?"

Mi tâm của Trần Tấn Nhiên cau chặt lại, dứt khoát trực tiếp mở miệng nói thẳng: "Thì chính là chuyện chúng mình yêu nhau vừa rồi ấy, em có đạt đến cao trào hay không?"

Yên tĩnh, một sự yên tĩnh không giới hạn!

Anh nhìn cô vẻ dò xét, mà cô cũng tròn tròn mắt lên để nhìn lại anh.

Hồi lâu sau, chợt trong phòng chợt vang lên một tiếng thét chói tai nghe thật thê thảm của người nào đó, tiếp đó là tiếng rầm rầm vang lên...

Một lát sau, Trần Tấn Nhiên trên người chỉ bọc một cái ga trải giường, trên đầu còn vương một chiếc lông chim, bị người nào đó đuổi ra ngoài.

Cửa phòng ngủ đóng lại rầm một tiếng. Trần Tấn Nhiên siêu cấp buồn bực đập cửa: "Này, Tổng Ương Ương, em thật là quá đáng, sao em lại dám đuổi tôi ra ngoài hả? Bất quá tôi cũng chỉ hảo tâm hỏi thăm em một chút, rốt cuộc em có được vui vẻ hay không thôi mà..."

Lời của Trần Tấn Nhiên còn chưa dứt, một lần nữa, cánh cửa phòng ngủ lại mở ra, một chiếc gối đầu lập tức lao tới đập vào đầu anh. Trần Tấn Nhiên tránh né không kịp, lại bị đập mạnh nên có chút lảo đảo sắp ngã.

"Này..."

"Trần Tấn Nhiên, anh nhắc lại chuyện mới vừa rồi một lần nữa, tôi sẽ liều mạng với anh đấy!" Ương Ương tức giận, ánh mắt rung rung, vừa mới rồi anh lại lớn tiếng hỏi như vậy ở bên ngoài cửa phòng ngủ, khẳng định tất cả người giúp việc trong nhà cũng đã biết hết rồi!

Bọn họ sẽ nghĩ về cô như thế nào? Cô vẫn còn đang tạo ra một phong thái thật cao ngạo để muốn ly hôn cùng anh kia mà! Vậy mà chỉ chớp mắt một cái, cô lại đã lên giường cùng với anh như thế, lại còn phát sinh quan hệ cùng anh... Thậm chí, thậm chí...

Ương Ương vừa nghĩ tới bộ dạng của bản thân mình đã phóng đảng quần chặt lấy anh không thả như thế nào, thật sự, cô chỉ muốn đập chết luôn chính mình giống như đập chết một con ruồi ở trên mặt đất vậy!

Bởi vì bị thương cho nên Ương Ương ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng. Ông chủ của cô là một người siêu cấp tốt, chẳng những coi đó là cô bị tai nạn lao động hơn nữa, chẳng những ông chủ vẫn cứ trả cho cô tiền lương theo lẽ thường, mà ông còn có một khoản hỗ trợ bồi dưỡng sức khỏe cho cô rất phong phú. Cho nên suốt nửa tháng này, Ương Ương cứ việc sống thoải mái, tiêu điều tự tại, bắt đầu sống một cuộc sống giống như một con sâu gạo vậy...

Trần Tấn Nhiên thì bận rộn công việc ở Thân thị không thể nào rời tay ra được. Thình thoảng anh lại còn phải dành chút thời gian để đến liếc mắt qua để kiểm tra công việc ở bệnh viện nhà mình nữa. Cho nên thời gian hai người bọn họ ở chung một chỗ cũng không phải là rất nhiều, chẳng qua là con người kia đúng là một con sói háo sắc đáng chết.

Trần Tấn Nhiên cũng đã ba phen mấy bận muốn xông vào phòng ngủ của Ương Ương, thật may là cô thông minh trước khi anh về đến nhà, cô đã trở về trong phòng ngủ của mình trước, sau đó khóa trái cửa phòng ngủ của mình lại, cho nên âm mưu của anh chưa bao giờ được như ý giống như lần thứ nhất!

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt, từ khi Y Lan rời đi đến bây giờ, không sai biệt lắm đã qua hai tháng, Trần Tấn Nhiên gần như không hề nhắc đến cái tên Y Lan kia, mà anh cũng không còn nói ra cái từ ly hôn này nữa. Từ đây lòng Ương Ương, có một niềm chờ mong nho nhỏ đang dần dần nảy mầm mọc rễ, có lẽ, trong anh là cũng đã có một chút gì đó yêu thích cô rồi chẳng?

Cô đọc cuốn truyện manga một chút nhưng liền cảm thấy ngồi không ngồi.

"Thím Lý à!"

"Thiếu phu nhân, cô có điều gì cần dặn dò sao?"

"Ách... Xin thím chuẩn bị giúp cho tôi một phần cơm tiện lợi, tôi muốn mang đi ra ngoài..."

"Thiếu phu nhân muốn đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại sao?" Thím Lý có chút không hiểu nhìn cô, lại lo lắng mở miệng hỏi: "Vết thương của ngài còn chưa khô, thiếu gia nói, không thể để cho ngài đi ra ngoài..."

"Áy... Không phải vậy, thím Lý, Trần Tấn Nhiên thích ăn món gì?"

Thím Lý lập tức tỉnh ngộ lại, cũng quên mất luôn cấm lệnh không được phép để cho cô ra khỏi cửa, thím vui vẻ đi làm món đồ ăn mà ở nhà Trần Tấn Nhiên vẫn ưa thích, thế nhưng đều là những món ăn chế biến từ thịt, cá đầy dầu mỡ béo ngậy. Ương Ương cau mày: "Thím Lý, thím chuẩn bị thêm cho tôi cả chút rau dưa và cà rốt nữa nhé?"

"Thiếu phu nhân, thiếu gia chưa từng bao giờ thích ăn những thứ này đâu."

"Không sao đâu, thím cứ chuẩn bị một chút đi, chỉ ăn thịt thôi sẽ không tốt đối với thân thể, sẽ bị bệnh đấy!"

Ương Ương nói xong, trong đầu cô liền nhô ra một hình ảnh gương mặt của Trần Tấn Nhiên miệng lệch sang bên, mắt bị kéo sệ xuống, đang ngồi ở xe lăn, tay chân anh vẫn đang không ngừng co quắp, còn cô đang đẩy xe lăn phía sau lưng anh, quở trách anh rất hung hãn, ai bảo anh chỉ ăn thịt, ai bảo anh chỉ ăn thịt thôi!

Ha ha ha... Ương Ương nghĩ đi nghĩ lại thấy vô cùng vui vẻ! Nếu như có một ngày Trần Tấn Nhiên bị tàn phế thật, thì liệu rằng nhị tiểu thư kia còn có thể thích anh như vậy nữa hay không?

Ương Ương lại tự hỏi mình, còn mày nữa, liệu mày có buông tay với người chồng đã bị tàn tật kia không?

Chỉ cần anh ấy đối xử với tôi, nhất định khi anh ấy không thể cử động được như bình thường, tôi cũng sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt, tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay anh ấy.

Đây chính là câu trả lời của Ương Ương! Thật ra thì cho đến bây giờ cô thật sự vẫn là một cô gái nhỏ với ánh mắt nhìn chuyện đời rất thành thực.

Ví dụ như hiện tại, cô đang mang theo hộp cơm giữ ấm đi đến công ty nơi anh đang làm việc. Máy tiểu thư lễ tân ở đại sảnh trang điểm lộng lẫy, váy áo đắt tiền, nghe cô nói đến tìm Tổng Giám đốc Trần, cũng để lộ ra một bộ dạng với tư thế nhìn cô đầy vẻ khinh bỉ, chỉ nói cô không có hẹn trước thì không thể đi lên được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ương Ương quyền rũ

Ương Ương cũng không cãi cò, chỉ ngoan ngoãn ngồi ở trong đại sảnh đợi. Những người phụ nữ kia lúi rúi bàn luận về cô, đủ mọi loại ánh mắt soi mói nhìn vào trên mặt của cô, bình luận không ngừng. Trong lòng Ương Ương vẫn đang suy nghĩ, nếu như lúc này, các cô biết tôi là phu nhân của anh ấy, liệu các cô có thể bị kinh sợ đến mức bị roi rượt cả rặng cửa hay không?

"Các cô nhìn xem cô ta có bao nhiêu si tình kia, còn mang cả bữa trưa tới tìm Tổng giám đốc Trần của chúng ta nữa chứ..."

"Đúng vậy đó, chỉ tiếc, Tổng giám đốc Trần chúng ta ngoại trừ được người ở bên ngoài công nhận là một Tổng Giám đốc tốt, một người đàn ông tốt, nhưng quan trọng hơn, Tổng giám đốc của chúng ta lại đã kết hôn rồi... Lại nói, người ở bên cạnh Tổng giám đốc Trần từ trước tới giờ chẳng phải toàn là những người tuyệt sắc đó sao! Loại người có nhan sắc như vậy mà cũng dám tìm tới cửa ư?"

Ương Ương tròn to hai mắt, những người cô gái kia tại sao lại có thể bát quái như vậy được chứ...

"Chẳng qua cũng không tiện nói ra thôi, ví dụ như Tổng Giám đốc phu nhân của chúng ta, nghe nói nhan sắc lẫn dáng dấp bất quá cũng chỉ thuộc đẳng cấp trung bình thôi..."

"Cô còn dám bàn luận về Tổng Giám đốc phu nhân sao? Cẩn thận Tổng Giám đốc mà nghe được lập tức ngài ấy sẽ làm cho cô ngày mai không thấy được mặt trời nữa đó!"

"Wow, không đến mức khoa trương như vậy chứ?"

"Cô là người mới tới, không biết đó thôi, Tổng Giám đốc của chúng ta ban đầu theo đuổi phu nhân đến chết đi sống lại, không biết có bao nhiêu là si tình, hiện tại hai người gần như ở nước Mĩ cũng không trở lại. Suốt nhiều năm qua, Tổng Giám đốc cũng chỉ có một người phụ nữ là phu nhân thôi!"

"Thật hù dọa người, thật không nghĩ tới một người đàn ông vừa có tiền, vừa có dung mạo lẫn gia thế tốt đẹp như vậy, lại có thể là một người si tình như vậy..."

"Đúng vậy đó, nói không chừng, Tổng giám đốc Trần của chúng ta lại coi trọng quả táo xanh như vậy thì sao?"

Hả? Từ khi nào mình đã thành quả táo xanh như vậy chứ? Trong ngực Ương Ương cảm thấy vô cùng buồn bực. Người ta ít ra cũng là 34b đó chứ, đâu có nhỏ lắm; thử nhìn lại chính các cô một chút xem, nhiều lắm cũng chỉ là 32 a! Hừ...

Ở trong lòng Ương Ương đang liều mạng tự nhủ như vậy, nhưng trên mặt cô vẫn giữ một bộ dạng như một người ngây ngô, giả bộ vô tội như người không hiểu biết gì, huống chi người ta trời sinh ra đã có dáng dấp vô tội như vậy rồi.

"A... Mau đứng ngay ngắn lại một chút, làm việc cho tốt đi, Tổng giám đốc Trần đang đi ra..."

Máy tiểu thư ở đại sảnh lập tức bắt đầu ngoan ngoãn, an tĩnh trở lại công việc. Ương Ương ngẩng đầu lên, liền thấy người kia từ trong thang máy màu vàng

kim đi ra...

Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ phong thái khí vũ, tư thế hiên ngang. Đi theo phía sau anh có dăm ba người, ai nấy đều có dáng vẻ, một mực cung kính. Bên cạnh anh là một nữ thư ký, trong tay đang cầm một chiếc laptop. Mặc dù cô gái này chỉ mặc bộ trang phục màu đen, mái tóc cũng tóc chải theo kiểu đầu rất đơn giản, nhưng nhìn tướng mạo cũng vẫn có thể thấy được cô không hề tầm thường, hơn nữa, vóc người của cô thật sự siêu cấp bốc lửa...

Liếc mắt, cũng có thể thấy, cô phải thuộc cỡ 36b chứ không ít. Ương Ương rút đầu một cái, người ta mới vừa tìm được một chút xíu sự tự tin, thì ôi chao... ai chà, như vậy chẳng phải là đã đã kích cô quá mức hay sao!

"Tổng giám đốc Trần, kế tiếp đây ngài cần phải đi dùng bữa com trưa cùng với Tổng giám đốc Lý đấy ạ..."

Tiểu thư thư ký Lara xinh đẹp vừa nói vừa len lén nhìn Trần Tấn Nhiên. Một tay anh cầm ở trong túi quần, sống lưng anh cực kỳ thẳng, mái tóc mới cắt ngắn còn lưu lại dấu vết còn rất rõ ràng, nhìn anh vừa sắc bén mà lại thể hiện khí phách của sự độc tài. Ương Ương nhìn anh một chút, chợt cũng có chút thất thần...

"Biết rồi, cô đi sắp xếp..."

Trần Tấn Nhiên vừa dứt lời, ánh mắt của anh liền chạm luôn vào ánh mắt của Ương Ương. Tròng mắt của anh trong đột nhiên sáng bừng lên, đôi môi liền chậm rãi cong lên.

Ương Ương nhảy dựng lên, vung cánh tay nhỏ bé lên, vui vẻ ngọt ngào kêu lớn: "Ông xã à, em đưa bữa com tình yêu buổi trưa đến cho anh ăn đây!"

Cô ôm hộp com giữ ấm trong ngực, chậm rãi đi đến trước mặt của anh. Vóc dáng của cô rất nhỏ nhắn xinh xắn, cô đứng chỉ mới đến ngực của anh, cho nên khi nhìn anh, cô phải ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười tí cả mắt lại, nhìn anh.

Nụ cười của Trần Tấn Nhiên càng trở nên sâu hơn. Anh hoàn toàn quên mất ngày trước khi anh kết hôn, lúc ở công ty chính anh đã ra lệnh cấm tiết nhân viên của mình, không cho người nào được phép nhắc tới từ phu nhân của anh, tránh cho Y Lan làm việc ở trong công ty nghe thấy sẽ không được vui.

Nhưng mà bây giờ, khi thấy cô mang bữa com trưa đến cho mình, không hiểu tại sao anh lại thấy hết sức vui vẻ.

"Vết thương lành rồi sao?" Anh cố gắng để cho giọng nói của mình nghe vẫn bằng giá lạnh lùng như cũ. Nhưng mà Ương Ương lại không sợ anh, người đàn ông nào ở bên ngoài cũng đều rất muốn giữ mặt mũi của mình, cho nên hiện tại cô liền nỗ lực ép mình, để cho bản thân mình làm một người vợ nhỏ ngoan ngoãn biết nghe lời thì tốt hơn.

"Đã tốt hơn rồi, cho nên em mới báo với thím Lý cho nấu một số món ăn nóng, sau đó tự mình đưa tới cho anh. Bây giờ anh có muốn ăn hay không?" Cô giờ giờ hộp com giữ ấm lên thật cao, bỏ qua hoàn toàn một đồng người đang ở chung quanh, coi bọn họ giống như là không khí.

Những tiểu thư thư ký xinh đẹp kia đã bắt đầu lão đảo muốn ngã, sắc mặt tiêm đậm đáng yêu đã tái nhợt đi.

Không phải là tình cảm giữa Tổng giám đốc Trần với phu nhân của mình hết sức không tốt sao? Tại sao bây giờ lại có một màn ân ái ái ái như vậy?

Hơn nữa, nhìn ánh mắt của Tổng giám đốc Trần nhìn cô gái kia, rõ ràng cho thấy sự cung chiêu, tuyệt đối không phải là sự giả vờ chút nào...

"Được." Anh gật đầu một cái, vút luôn tất cả những thứ xã giao chất chồng kia sang một bên, anh muốn cùng với phu nhân của mình cùng ăn com, lý do này thực sự là hoàn toàn đầy đủ và cực kỳ hợp lý.

Ương Ương vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, đôi mắt cười cong lên.

"Ông xã... Hộp com giữ ấm thật là nặng nề, em đã ôm lâu lắm rồi." Ương Ương chớp chớp cặp mắt nhìn anh đầy tình cảm. Cô cũng đưa mắt liếc nhìn qua mấy nàng tiểu thư lễ tân ở đại sảnh ở một bên đang trợn mắt hốc mồm. Ha ha, các người cũng không nghĩ tới chuyện này phải không? Người đàn ông đẹp trai, cực kỳ đẹp trai này chính là chồng của tôi đó...

Người rảnh rồi chó quấy rầy, người rảnh rồi chó quấy rầy!

"Để anh cầm đỡ cho em." Trần Tấn Nhiên cười lên một tiếng, nhận lấy hộp com giữ ấm từ hai tay của con chim nhỏ về đây ngay thơ kia. Ương Ương thuận thế liền khoác cánh tay của mình vào trong khuỷu tay của anh, sau đó dựa vào anh một cách thân thiết: "Ông xã, chúng ta đi đến phòng làm việc của anh đi?"

"Đi thôi." Trần Tấn Nhiên cũng không rút cánh tay của mình ra, bởi vì lúc này cô đang dắt anh đi tới hướng thang máy.

Cô bắt đầu giờ cái bộ dạng biết điều động lòng người của mình ra, không ngờ lại cực kỳ giống như vậy, hơn nữa, cô biết anh rất ưa thích dáng vẻ ngoan ngoãn hiện tại của cô...

"Tổng giám đốc Trần... Còn bữa com trưa nay thì..."

Lara không cam lòng đuối theo, nhưng cửa thang máy cũng đã chậm rãi khép lại. Trần Tấn Nhiên cũng không hề nhìn cô ta đến một cái liếc mắt, chỉ có Ương Ương, le lưỡi ra một cái hướng về phái cô ta như nói xin lỗi.

"Tay vẫn còn không chịu bỏ ra hay sao?" Anh cảm giác được cô thân thể nhỏ bé của cô đang dán vào anh thật chặt, đôi môi của anh lại càng giương cao hơn, nhưng lại cố ý làm ra bộ dạng thật lạnh nhạt.

"Hả?" Ương Ương không hiểu nhìn lại anh.

"Hiện tại không còn ai nữa rồi, em không cần làm cái trò đùa giỡn kia nữa đâu." Thật ra thì anh cũng đã sớm nhìn ra, chẳng qua là ở nơi đó, anh không đành lòng làm ra cái tình huống bóc trần, phơi bày sự thật của cô ra mà thôi. Nhưng mà vào lúc này anh suy nghĩ một chút, cảm thấy cô vẫn coi anh như một công cụ để khoe khoang, thì trong lòng anh vẫn cảm thấy còn có chút thất vọng.

"Chẳng phải là chúng ta vẫn chưa ly hôn hay sao?" Ương Ương ngẩng thật cao khuôn mặt lên, nhìn anh tươi cười.

"Thế thì đã sao?"

"Có ai quy định vợ không được phép khoác tay lên cánh tay của chồng mình hay sao?"

Cô nghịch ngợm nhìn anh cười lên một tiếng, thè cái lưỡi hồng hồng xinh xắn ra như mời gọi. Trần Tấn Nhiên cảm thấy trong cổ họng mình như bị nghẹn lại một hồi. Nửa tháng qua bị cô đuổi ra khỏi phòng ngủ, anh đã cảm thấy có chút bức bối rồi.

Thấy đáng vẻ gương mặt của anh có gì đó cổ quái, Ương Ương liền đưa một ngón tay ra nhẹ nhàng chọc chọc vào anh: "Anh làm sao thế?"

Cô há cái miệng nhỏ nhắn ra nhìn anh, tựa như đang ở đó mời gọi anh tiến tới đặt một nụ hôn lên đó vậy.

"Em đang quyến rũ tôi..." Anh thờ dãi một tiếng, bàn tay anh giữ chặt vào nơi cái eo nhỏ của cô, ôm thật chặt thân thể của cô vào trong ngực mình.

"Em nào có..." Ương Ương nói như vậy, nhưng trong lòng cô lại thấy hơi hơi có chút rạo rức, vui vẻ. Ha ha! Anh cũng đã bắt đầu không chịu nổi sự quyến rũ của cô rồi sao.

Đây coi như là một dấu hiệu rất tốt rồi.

Bọn họ cùng đi đến phòng nghỉ ngơi của anh. Hộp cơm giữ ấm được mở ra, mùi thơm của Trần Tấn Nhiên cũng lập tức châu lên, anh hết sức ghét rau củ và món ăn có cà rốt thái sợi như thế này...

Nhìn thấy vẻ mặt của anh như vậy, cô liền chu cái miệng nhỏ nhắn ra, bắt mồm trêu anh: "Anh chỉ ăn thịt thôi thì các bộ phận trong người anh sẽ bị nhiễm mỡ đấy, ngoài ra anh còn có thể bị mắc bệnh cao huyết áp nữa!"

"Nhưng mà rau củ rất khó ăn, giống như là đang ăn cỏ vậy, còn cả cái món cà rốt thái sợi kia nữa, chỉ có thỏ mới ăn cái món này."

Về mặt của Trần Tấn Nhiên đầy vẻ ghét bỏ, anh cầm đôi đũa chọn riêng những sợi cà rốt màu đỏ hồng nằm lẫn với những sợi củ cải ra, định sẽ bung ra ngoài để vứt sạch đi.

"Không cho phép." Ương Ương một tay bảo vệ hộp cơm, có chút tức giận nhìn anh: "Anh nhất định phải ăn hết một phần ba."

"Tổng Ương Ương!" Trần Tấn Nhiên nhíu lông mày, cho tới tận bây giờ, Y Lan cũng chưa từng bao giờ ép buộc anh phải ăn những món ăn mà anh không thích.

"Anh phải biết yêu quý cái thân thể của mình." Cô dùng ngữ điệu quan trọng của lòng mình để khuyên nhủ anh, đẩy hộp cơm sang bên cạnh anh.

"Nhưng mà thật sự anh ăn không thấy ngon." Về mặt của anh đã bắt đầu suy sụp rồi: "Cho tới tận bây giờ, Y Lan cũng chưa từng bao giờ ép tôi phải ăn những đồ ăn mà tôi không thích ăn."

"Đó là bởi vì tình yêu của cô ấy đối với anh chưa đủ thôi. Khi yêu một người không phải là cần nhường nhịn những thói quen bất lương, mà là phải dùng phương thức yêu cầu anh ăn những loại thức ăn sao làm cho sức khỏe của anh được khỏe mạnh nhất." Cô nói chuyện với anh bằng những lời nói với vẻ rất tự nhiên, sau đó động tác trong tay cũng không hề ngừng, nhặt lại toàn bộ rau xanh để lại vào trong bát cơm của anh.

"Có phải là em đã yêu tôi rồi hay không hả?" Anh chợt bật thốt lên một câu, quan sát vẻ mặt của cô không hề nhúc nhích.

"Hả? Ặc!..." sắc mặt của Ương Ương dần dần đỏ lựng lên, cô cúi đầu, hàng lông mi dài nháy lên một cái đầy sự bất an.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đang trong thời gian làm việc...

"Chẳng qua là em chỉ không muốn nhìn thấy anh bị biến thành người tàn phế mà thôi." Cô đôi chủ đề, đưa cho anh một cái thìa nhỏ: "Ăn com thôi!"

Trần Tấn Nhiên cười ha ha lên mấy tiếng, cúi đầu xuống bắt đầu ăn com. Anh miễn cưỡng ăn vài miếng rau củ, còn món cà rốt thái sợi xào thì dù chỉ là một miếng anh cũng hề động vào một miếng. Anh ghét nhất là phải ăn loại món ăn có mang theo vị ngọt ngọt như thế này, ăn vào cứ có cảm giác cứ là lạ.

"Chỉ ăn năm miếng thôi, em cho anh tự đếm lấy." Ương Ương nghiêm trang nói, trong bụng cô đã có quyết định, về sau hàng ngày cô sẽ đều mang đến cho anh bữa trưa, như vậy mỗi ngày anh cũng sẽ đều được ăn cả rốt thái sợi xào và rau dưa. Như vậy cô sẽ không còn phải lo lắng chuyện anh sẽ bị mắc chứng bệnh gan nhiễm mỡ, hoặc là biến thành một ông lão mập mạp với cái mặt nung núc mỡ, đầu hói bóng loáng.

"Ba miếng."

"Mười miếng."

"Bốn miếng."

"Hai mươi miếng."

"Được rồi, năm miếng..."

Trần Tấn Nhiên cũng không biết tại sao mình lại thỏa hiệp với cô, có lẽ là bởi vì đến bây giờ anh mới có được sự quan tâm chăm sóc của người khác. Cho nên, lúc này anh cũng cảm thấy tâm trạng vui vẻ mà đồng ý với ý kiến mà cô đưa ra.

Ương Ương mặt mày hớn hờ, mỗi một lần gấp cho anh món cà rốt thái sợi xào, cô cũng đều gấp rất nhiều, rất nhiều, sau đó món cà rốt thái sợi xào này liền phủ kín luôn cả bát com của anh, nhìn giống như là một ngọn núi nhỏ màu đỏ.

"Em thật là độc ác!" Anh hung hăng há miệng ăn vào một miếng lớn, sau đó lại dùng ánh mắt hung ác như trong một đêm nào đó mà nhìn cô chăm chú gât gao.

Đợi đến chút nữa xem anh sẽ ăn sạch cô không còn miếng xương như thế nào.

Anh tuyệt đối muốn báo thù.

Com ăn hết, Ương Ương cũng đặt đôi đũa xuống, dự định dọn dẹp hộp com lại để đi về nhà, thế nhưng anh lại gọi giật cô lại, hùng hồn thẳng thắn mở miệng nói: "Theo tôi đi nghỉ trưa."

"Hả? Nghỉ trưa sao..." Thế này không phải là giống như một đứa trẻ nhỏ cùng với một cô gái thích vui vẻ chơi đùa hay sao?

"Làm sao vậy? Tôi đã ăn bữa com trưa cùng với em rồi, em sẽ cùng với tôi đi nghỉ trưa." dĩ nhiên, đàn ông quý, đôn Trần Tấn Nhiên bắt đầu ăn và giống như là đứa trẻ với Ương Ương.

"Được rồi, nhưng mà không thể bỏ ăn, sau đó ngủ lại." Cô nói xong, đặt chiếc hộp com giữ ấm xuống.

Trần Tấn Nhiên lôi kéo cô đi lên sân thượng để tản bộ. Ở nơi đó gió thổi thật to, anh liền bao Ương Ương vào ở bên trong chiếc áo khoác của mình. Thân thể của cô rất nhỏ nhắn, giống như là một con chuột túi con được chuột túi mẹ chứa ở trong cái túi da nhỏ trước bụng vậy. Trần Tấn Nhiên hơi cúi đầu xuống, cái cằm của anh vừa vịn chống lên trên đỉnh đầu của Ương Ương, nhẹ nhàng cọ cọ vào mái tóc của cô. Tóc của Ương Ương thật là thơm, mùi hương từ trên mái tóc của cô thoang thoảng bay lên truyền tới mũi của anh.

"Rất thơm..." Mùi thơm này ngọt ngào giống như mùi hương thơm của nước trái cây vậy, khác hẳn với mùi nước hoa tinh xảo đắt giá vẫn thường có trên người của Y Lan.

So sánh với Y Lan, hương vị của Ương Ương thật sự càng giống với một đứa trẻ nhỏ hơn.

Ương Ương cảm thấy Trần Tấn Nhiên ôm cô thật là chặt, nhịp tim của cô không khỏi tăng nhanh một hồi. Thời điểm anh ôm cô, anh có nghĩ đến Y Lan không? Thời gian gần đây này, có phải anh đã tạm thời quên mất Y Lan rồi hay không, có phải trong lòng anh cũng vẫn có một góc nhỏ nhỏ cho cô hay không?

Cô không dám hỏi, chỉ sợ sẽ làm vỡ mất ảo tưởng tuyệt đẹp đó.

Bọn họ tản bộ đủ rồi, liền đi xuống lầu, đến phòng nghỉ ngơi của anh, nơi đó được trang hoàng hết sức thư thái, trang nhã, hơn nữa diện tích lại rất lớn, có tới hai phòng ngủ, một lớn một nhỏ, khi Ương Ương định đi tới phòng ngủ nhỏ thì bị anh từ phía sau ôm lấy.

Anh bắt đầu đặt những nụ hôn êm ái dọc theo mái tóc mềm mại của cô, sau đó hôn lên vành tai đã đỏ rực của cô. Tiếp đó, là đến cằm cổ mảnh mai, trắng nõn nà của cô, sau cùng nụ hôn của anh rơi vào trên môi của cô. Trần Tấn Nhiên mút mạnh, như muốn hút luôn cả đôi môi của Ương Ương, động tác của anh dịu dàng khác thường...

Ương Ương ngượng ngừng nhắm mắt lại, liều mạng đẩy anh, nhưng mà cũng chỉ không đến hai ba lần, cô đã bị nụ hôn của anh làm cho cả người như hóa thành một bãi nước nóng bỏng...

"Hiện tại đang ở trong công ty đó..." Ương Ương giống như một chú mèo con, mở miệng khê lằm bằm, dường như đang nhắc nhở anh.

"Không ai dám đi vào đây đâu..."

Trần Tấn Nhiên bắt đầu hôn Ương Ương như điên cuồng, sau đó quần áo của cô liền bị anh cởi sạch...

Không phải là anh yêu Trần Y Lan hay sao? Tại sao anh lại còn muốn năm lần bảy lượt lừa gạt cô lên giường như vậy?

"Trần Tấn Nhiên..."

"Hả?"

"Y Lan..." Anh chợt hôn lên miệng của cô, ngăn cản cô đang nói ra cái tên đó: "Chuyên tâm một chút, cô gái nhỏ..."

"Nhưng mà, chẳng phải Y Lan mới là người anh yêu..."

Lông mày của Trần Tấn Nhiên liền nhíu lại, anh nằm ở trên người của Ương Ương không nhúc nhích...

Trong lòng Ương Ương chợt thấy chán nản! Cô vậy mà rất ngu ngốc, thế nào mà đúng vào thời khắc như vậy lại đi nhắc tới tên của tình địch chứ! Nhưng mà vừa nghĩ tới đó, trong lòng cô lại có cảm giác tủi thân, trong lòng anh nhớ tới người khác, nhưng lại lên giường cùng với cô, như vậy liệu có công bằng với cô hay không?

"Em cũng muốn đi thích người khác..." Ương Ương nói mà miệng như bị móp méo cả đi. Cô cảm nhận thấy anh không hề nhúc nhích, liền dùng ngón tay nhỏ khê đâm vào anh, ý bảo anh.

"Nếu như em cũng có một người ở trong lòng, thì như vậy em mới không bị lỗ vốn với anh, như vậy mới..."

Trần Tấn Nhiên nghe thấy lời này của Ương Ương, hàng lông mày của anh lại càng nhíu lại chặt hơn.

"Có phải là nam giới bất kể yêu một người phụ nữ khác nhiều đến đâu, cũng không thể cự tuyệt thân thể của một người phụ nữ khác hay không?"

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương. Trong con người của cô có sự mệnh mông của sóng nước, nhưng cũng có sự yên tĩnh gần như muốn hút người ta vào trong đó.

"Tổng Ương Ương..."

Anh chợt nhẹ nhàng gọi tên của cô. Trần Tấn Nhiên nhẹ nâng ngón tay của mình lên, nhẹ nhàng gạt hàng tóc cắt ngắn ngang trán đang bám vào trên vàng trán của cô, khê vén hàng tóc sang một bên, để lộ ra cái trán nhắn mịn, sáng bóng.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: "Trước khi Y Lan trở về nước trước khi cô ấy đến, chúng ta có thể sống chung với nhau thật tốt hay không?"

Ương Ương tròn to hai mắt đầy vẻ kinh ngạc, một lúc sau, cô mới chợt bật lên tiếng cười: "Ý của anh là, trước khi Y Lan trở về nhà, em và anh có thể lấy chuyện lên giường với nhau để cho khuây khỏa nỗi buồn hay sao? Kể cả việc em mang bữa cơm trưa đến cho anh, làm người phụ nữ của anh, nhưng mà sau khi Y Lan trở về nhà, em đây sẽ bị anh dùng chổi quét sân lìa một nhát, quét em ra ngoài luôn, sau đó, một lần nữa Y Lan sẽ lại thay thế vị trí của em, đúng không?"

Trần Tấn Nhiên có chút kinh ngạc vì sự thông tuệ của cô, có cảm giác như thật sự một lần nữa bản thân anh lại phải lau mắt mà nhìn lại đối với cô. Ngày đó, vào đêm tân hôn, đã mấy lần anh đều coi cô là thiên kim tiểu thư ngu ngốc không hề hiểu biết bất cứ một chuyện gì.

Nhìn vẻ mặt của anh chứa đầy sự ngạc nhiên, Ương Ương nở một nụ cười thâm đạm, anh vẫn còn đang ở trong cơ thể của cô, nhưng mà trong lòng của anh lại đang nghĩ tới người khác.

"Tôi cũng biết như vậy là không công bằng đối với em... Nhưng mà," Trần Tấn Nhiên khê dừng lại, anh mím môi lại, bình tĩnh nhìn cô: "Tôi cảm thấy giữa chúng ta đã có sự thay đổi gì đó..."

"Hả?" Cô kinh ngạc nhìn anh.

Trần Tấn Nhiên khê ho khan một tiếng, chợt thoang cười cười nói với Ương Ương: "Thực ra thì tôi cảm thấy em nói không hề sai, cũng hoàn toàn không hề đáng ghét giống như hồi mới cưới em về nhà!"

"Mới đầu anh thấy em rất đáng ghét sao?" Ương Ương càng mở tròn hai mắt thật là to. Bọn họ vẫn còn đang duy trì tư thế thân mật như vậy, ấy thế mà lại bắt đầu tán gẫu với nhau.

Anh cau mày, nhưng vẫn mở miệng nói: "Mới đầu tôi đã được nghe rất nhiều lời đồn đại về em, cho nên lập tức có ấn tượng không tốt đối với em. Trong buổi hôn lễ lại nhìn thấy cách ăn mặc trang điểm của em thật giống như là một lọ thuốc màu nên lại càng thêm ghét..."

Ương Ương lập tức phì cười lên thành tiếng: "Mẹ em cho là thoát nhìn em còn quá nhỏ, cho nên cần phải hóa trang sao cho thật đậm lên, để nhìn em cho

có vẻ chín chắn hơn một chút."

"Còn nữa, đêm tân hôn, khi em ra mở cửa, quả thật, lúc ấy nhìn em giống như một con quỷ, lớp trang điểm trên mặt lem nhem lem nhem..."

"Này, lúc ấy là người ta đang tẩy trang đó chứ! Em vừa mới tẩy trang được một nửa thôi mà!" Ương Ương quát quát cái miệng lại, nhớ lại hình ảnh của chính mình hôm tổ chức lễ kết hôn, cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Sau đó, ngày hôm sau tôi đưa An Tử Thiên về nhà, em lại lu loa khóc rống lên, cho nên tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn thực sự chán ghét em rồi..."

Trần Tấn Nhiên nghiêm trang nói ra tất cả những suy nghĩ trong lòng của mình. Thật ra thì, anh lo lắng cho sức khỏe của cha mình cho nên mới đồng ý với ông cái chuyện kết hôn này, cũng đã coi như là thỏa hiệp. Hôn nữa, đối với việc được kết hợp lại với Y Lan, coi như anh cũng đã chết tâm, không còn mơ màng nghĩ ngợi nữa đối với chuyện hợp lại với Y Lan. Chẳng qua là do biểu hiện ban đầu của Ương Ương lại quá kém cỏi, mà Y Lan thì lại điềm đạm đáng yêu giống như cây cỏ khiến người ta phải đau lòng. Cho nên Trần Tấn Nhiên đã lập tức giống như bị phát điên lên rồi, không thể không muốn ly hôn với cô.

Nếu như khi đó, mà nhìn thấy Ương Ương dễ thương giống như bây giờ thì nói không chừng, anh cũng sẽ không bao giờ ra tay đánh cô mấy lần như vậy, hại cô phải mang những vết thương chồng chất.

Anh cũng không phải là một người tàn nhẫn, bây giờ nghĩ lại, đáy lòng anh cũng cảm thấy có chút áy náy.

"Em và anh lại hoàn toàn trái ngược với nhau." Ương Ương cũng muốn nhớ lại câu chuyện của những ngày trước. Bàn tay của cô áp vào nơi hầu kết ở cổ của anh, nhẹ nhàng xoa xoa qua lại: "Khi anh tới nhà em ở Hàng Châu thì em vừa nhìn thấy đã thích anh luôn, sau em biết được là em sẽ được gả cho anh, cho nên em rất vui vẻ... Nhưng mà sau đó lại bị anh đối xử với em như vậy..."

Ương Ương nghĩ đến những chuyện không chút vui vẻ kia, trong đôi mắt cô lại ánh lên vẻ chua xót. Thế nhưng cô lại chỉ lắc lắc cái đầu thật nhanh, nở búng lên một nụ cười rức rức: "Bây giờ thì ổn rồi, hiện tại em đã vượt qua được rồi."

"Em không thích tôi nữa sao?" Trong giọng nói của Trần Tấn Nhiên mang theo đầy sự buồn nản.

Ương Ương lắc đầu.

"Chẳng qua là em không thích phải ghét người đàn ông của mình mà thôi, lúc nào mà anh thích Tổng Ương Ương rồi, thì lúc đó Tổng Ương Ương cũng sẽ lại tiếp tục thích anh."

Trong đáy mắt của Trần Tấn Nhiên lặng lẽ tràn ra cái nhìn sáng rực, "Vậy em sẽ đồng ý với lời đề nghị vừa rồi của tôi chứ?..."

Đáy mắt của Ương Ương chợt âm thầm hắt: "Nếu như hai chúng ta mà sống chung với nhau thật tốt đẹp, nếu như lúc đó em lại càng thích anh hơn thì biết làm thế nào? Nếu như em lại cứ quần quít lấy anh không buông ra nữa thì phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-2: Đang trong thời gian làm việc (2)

"Chẳng qua là em chỉ không muốn nhìn thấy anh bị biến thành người tàn phế mà thôi." Cô đòi chủ đề, đưa cho anh một cái thìa nhỏ: "Ăn cơm thôi!"

Trần Tấn Nhiên cười ha ha lên mấy tiếng, cúi đầu xuống bắt đầu ăn cơm. Anh miễn cưỡng ăn vài miếng rau củ, còn món cà rốt thái sợi xào thì dù chỉ là một miếng anh cũng hề động vào một miếng. Anh ghét nhất là phải ăn loại món ăn có mang theo vị ngọt ngào như thế này, ăn vào cứ có cảm giác cứ là lạ.

"Chỉ ăn năm miếng thôi, n em cho anh tự đếm lấy." Ương Ương nghiêm trang nói, trong bụng cô đã có quyết định, về sau hàng ngày cô sẽ đều mang đến cho anh bữa trưa, như vậy mỗi ngày anh cũng sẽ đều được ăn cả rốt thái sợi xào và rau dưa. Như vậy cô sẽ không còn phải lo lắng chuyện anh sẽ bị mắc chứng bệnh gan nhiễm mỡ, hoặc là biến thành một ông lão mập mập với cái mặt nung núc mỡ, đầu hói bóng loáng.

"Ba miếng."

"Mười miếng."

"Bốn miếng."

"Hai mươi miếng."

"Được rồi, năm miếng..."

Trần Tấn Nhiên cũng không biết tại sao mình lại thỏa hiệp với cô, có lẽ là bởi vì đến bây giờ anh mới có được sự quan tâm chăm sóc của người khác. Cho nên, lúc này anh cũng cảm thấy tâm trạng vui vẻ mà đồng ý với ý kiến mà cô đưa ra.

Ương Ương mặt mày hớn hờ, mỗi một lần gấp cho anh món cà rốt thái sợi xào, cô cũng đều gấp rất nhiều, rất nhiều, sau đó món cà rốt thái sợi xào này liền phủ kín luôn cả bát com của anh, nhìn giống như là một nhọn núi nhỏ màu đỏ.

"Em thật là độc ác!" Anh hung hăng há miệng ăn vào một miếng lớn, sau đó lại dùng ánh mắt hung ác như trong một đêm nào đó mà nhìn cô chăm chú gắt gao.

Đợi đến chút nữa xem anh sẽ ăn sạch cô không còn miếng xương như thế nào.

Anh tuyệt đối muốn báo thù.

Com ăn hết, Diendanlequydon Ương Ương cũng đặt đôi đũa xuống, dự định dọn dẹp hộp com lại để đi về nhà, thế nhưng anh lại gọi giật cô lại, hùng hồn thẳng thắn mở miệng nói: "Theo tôi đi nghỉ trưa."

"Hả? Nghỉ trưa sao..." Thế này không phải là giống như một đứa trẻ nhỏ cùng với một cô gái thích vui vẻ chơi đùa hay sao?

"Làm sao vậy? Tôi đã ăn bữa com trưa cùng với em rồi, em sẽ cùng với tôi đi nghỉ trưa." diễn đàn lê quý, đồn Trần Tấn Nhiên bắt đầu ăn và giống như là đứa trẻ với Ương Ương.

"Được rồi, nhưng mà không thể bỏ ăn, sau đó ngủ lại." Cô nói xong, đặt chiếc hộp com giữ ấm xuống.

Trần Tấn Nhiên lôi kéo cô đi lên sân thượng để tản bộ. Ở nơi đó gió thổi thật to, anh liền bao Ương Ương vào ở bên trong chiếc áo khoác của mình. Thân thể của cô rất nhỏ nhắn, giống như là một con chuột túi con được chuột túi mẹ chứa ở trong cái túi da nhỏ trước bụng vậy. Trần Tấn Nhiên hơi cúi đầu xuống, cái cằm của anh vừa vịn chống lên trên đỉnh đầu của Ương Ương, nhẹ nhàng cọ vào mái tóc của cô. Tóc của Ương Ương thật là thơm, mùi hương từ trên mái tóc của cô thoang thoảng bay lên truyền tới mũi của anh.

"Rất thơm..." Mùi thơm này ngọt ngào giống như mùi hương thơm của nước trái cây vậy, khác hẳn với mùi nước hoa tinh xảo đắt giá vẫn thường có trên người của Y Lan.

So sánh với Y Lan, hương vị của Ương Ương thật sự càng giống với một đứa trẻ nhỏ hơn.

Ương Ương cảm thấy Trần Tấn Nhiên ôm cô thật là chặt, nhịp tim của cô không khỏi tăng nhanh một hồi. diễn đàn lê quý, đồn Thời điểm anh ôm cô, anh có nghĩ đến Y Lan không? Thời gian gần đây này, có phải anh đã tạm thời quên mất Y Lan rồi hay không, có phải trong lòng anh cũng vẫn có một góc nhỏ nhỏ cho cô hay không?

Cô không dám hỏi, chỉ sợ sẽ làm vỡ mất ảo tưởng tuyệt đẹp đó.

Bọn họ tản bộ đủ rồi, liền đi xuống lầu, đến phòng nghỉ ngơi của anh, nơi đó được trang hoàng hết sức thư thái, trang nhã, hơn nữa diện tích lại rất lớn, có tới hai phòng ngủ, một lớn một nhỏ, khi Ương Ương định đi tới phòng ngủ nhỏ thì bị anh từ phía sau ôm lấy.

Anh bắt đầu đặt những nụ hôn êm ái dọc theo mái tóc mềm mại của cô, sau đó hôn lên vành tai đã đỏ rực của cô. Tiếp đó, là đến cằm cổ mảnh mai, trắng nõn nà của cô, sau cùng nụ hôn của anh rơi vào trên môi của cô. Trần Tấn Nhiên mút mạnh, như muốn hút luôn cả đôi môi của Ương Ương, động tác của anh dịu dàng khác thường...

Ương Ương ngượng ngùng nhắm mắt lại, liều mạng đẩy anh, nhưng mà cũng chỉ không đến hai ba lần, cô đã bị nụ hôn của anh làm cho cả người như hóa thành một bãi nước nóng bỏng...

"Hiện tại đang ở trong công ty đó..." Ương Ương giống như một chú mèo con, mở miệng khề lằm bằm, dường như đang nhắc nhở anh.

"Không ai dám đi vào đây đâu..."

Trần Tấn Nhiên bắt đầu hôn Ương Ương như điên cuồng, sau đó quần áo của cô liền bị anh cởi sạch...

Không phải là anh yêu Trần Y Lan hay sao? Tại sao anh lại còn muốn năm lần bảy lượt lừa gạt cô lên giường như vậy?

"Trần Tấn Nhiên..."

"Hả?"

"Y Lan..." Anh chợt hôn lên miệng của cô, ngăn cản cô đang nói ra cái tên đó: "Chuyên tâm một chút, cô gái nhỏ..."

"Nhưng mà, chẳng phải Y Lan mới là người anh yêu..."

Lông mày của Trần Tấn Nhiên liền nhíu lại, anh nằm ở trên người của Ương Ương không nhúc nhích...

Trong lòng Ương Ương chợt thấy chán nản! Cô vậy mà rất ngu ngốc, thế nào mà đúng vào thời khắc như vậy lại đi nhắc tới tên của tình địch chứ! Nhưng mà vừa nghĩ tới đó, trong lòng cô lại có cảm giác tội lỗi, trong lòng anh nhớ tới người khác, nhưng lại lên giường cùng với cô, như vậy liệu có công bằng với cô hay không?

"Em cũng muốn đi thích người khác..." Ương Ương nói mà miệng như bị bóp méo cả đi. Cô cảm nhận thấy anh không hề nhúc nhích, liền dùng ngón tay nhỏ khẽ đâm vào anh, ý bảo anh.

"Nếu như em cũng có một người ở trong lòng, thì như vậy em mới không bị lỗ vốn với anh, như vậy mới..."

Trần Tấn Nhiên nghe thấy lời này của Ương Ương, hàng lông mày của anh lại càng nhíu lại chặt hơn.

"Có phải là nam giới bất kể yêu một người phụ nữ khác nhiều đến đâu, cũng không thể cự tuyệt thân thể của một người phụ nữ khác hay không?"

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương. Trong con người của cô có sự mệnh mông của sóng nước, nhưng cũng có sự yên tĩnh gần như muốn hút người ta vào trong đó.

"Tổng Ương Ương..."

Anh chợt nhẹ nhàng gọi tên của cô. Trần Tấn Nhiên nhẹ nâng ngón tay của mình lên, nhẹ nhàng gạt hàng tóc cắt ngắn ngang trán đang bám vào trên vầng trán của cô, khẽ vén hàng tóc sang một bên, để lộ ra cái trán nhẵn mịn, sáng bóng.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: "Trước khi Y Lan trở về nước trước khi cô ấy đến, chúng ta có thể sống chung với nhau thật tốt hay không?"

Ương Ương tròn to hai mắt đầy vẻ kinh ngạc, một lúc sau, cô mới chợt bật lên tiếng cười: "Ý của anh là, trước khi Y Lan trở về nhà, em và anh có thể lấy chuyện lên giường với nhau để cho khuấy khỏa nỗi buồn hay sao? Kể cả việc em mang bữa cơm trưa đến cho anh, làm người phụ nữ của anh, nhưng mà sau khi Y Lan trở về nhà, em đây sẽ bị anh dùng chổi quét sân lia một nhát, quét em ra ngoài luôn, sau đó, một lần nữa Y Lan sẽ lại thay thế vị trí của em, đúng không?"

Trần Tấn Nhiên có chút kinh ngạc vì sự thông tuệ của cô, có cảm giác như thật sự một lần nữa bản thân anh lại phải lau mắt mà nhìn lại đối với cô. Ngày đó, vào đêm tân hôn, đã mấy lần anh đều coi cô là thiên kim tiểu thư ngu ngốc không hề hiểu biết bất cứ một chuyện gì.

Nhìn vẻ mặt của anh chứa đầy sự ngạc nhiên, Ương Ương nở một nụ cười thâm trầm, anh vẫn còn đang ở trong cơ thể của cô, nhưng mà trong lòng của anh lại đang nghĩ tới người khác.

"Tôi cũng biết như vậy là không công bằng đối với em... Nhưng mà," Trần Tấn Nhiên khẽ dừng lại, anh mím môi lại, bình tĩnh nhìn cô: "Tôi cảm thấy giữa chúng ta đã có sự thay đổi gì đó..."

"Hả?" Cô kinh ngạc nhìn anh.

Trần Tấn Nhiên khẽ ho khan một tiếng, chợt thoáng cười cười nói với Ương Ương: "Thật ra thì tôi cảm thấy em nói không hề sai, cũng hoàn toàn không hề đáng ghét giống như hồi mới cưới em về nhà!"

"Mới đầu anh thấy em rất đáng ghét sao?" Ương Ương càng mở tròn hai mắt thật là to. Bọn họ vẫn còn đang duy trì tư thế thân mật như vậy, ấy thế mà lại bắt đầu tán gẫu với nhau.

Anh cau mày, nhưng vẫn mở miệng nói: "Mới đầu tôi đã được nghe rất nhiều lời đồn đại về em, cho nên lập tức có ấn tượng không tốt đối với em. Trong buổi hôn lễ lại nhìn thấy cách ăn mặc trang điểm của em thật giống như là một lọ thuốc màu nên lại càng thêm ghét..."

Ương Ương lập tức phì cười lên thành tiếng: "Mẹ em cho là thoát nhìn em còn quá nhỏ, cho nên cần phải hóa trang sao cho thật đậm lên, để nhìn em cho có vẻ chín chắn hơn một chút."

"Còn nữa, đêm tân hôn, khi em ra mở cửa, quả thật, lúc ấy nhìn em giống như một con quỷ, lớp trang điểm trên mặt lem nhem..."

"Này, lúc ấy là người ta đang tẩy trang đó chứ! Em vừa mới tẩy trang được một nửa thôi mà!" Ương Ương quất quất cái miệng lại, nhớ lại hình ảnh của chính mình hôm tổ chức lễ kết hôn, cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Sau đó, ngày hôm sau tôi đưa An Tử Thiên về nhà, em lại lu loa khóc rống lên, cho nên tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn thực sự chán ghét em rồi..."

Trần Tấn Nhiên nghiêm trang nói ra tất cả những suy nghĩ trong lòng của mình. Thật ra thì, anh lo lắng cho sức khỏe của cha mình cho nên mới đồng ý với ông cái chuyện kết hôn này, cũng đã coi như là thỏa hiệp. Hôn nữa, đối với việc được kết hợp lại với Y Lan, coi như anh cũng đã chết tâm, không còn mơ màng nghĩ ngợi nữa đối với chuyện hợp lại với Y Lan. Chẳng qua là do biểu hiện ban đầu của Ương Ương lại quá kém cỏi, mà Y Lan thì lại đậm đậm đáng yêu giống như cây cỏ khiến người ta phải đau lòng. Cho nên Trần Tấn Nhiên đã lập tức giống như bị phát điên lên rồi, không thể không muốn ly hôn với cô.

Nếu như khi đó, mà nhìn thấy Ương Ương dễ thương giống như bây giờ thì nói không chừng, anh cũng sẽ không bao giờ ra tay đánh cô mấy lần như vậy, hại cô phải mang những vết thương chông chất.

Anh cũng không phải là một người tàn nhẫn, bây giờ nghĩ lại, đáy lòng anh cũng cảm thấy có chút áy náy.

"Em và anh lại hoàn toàn trái ngược với nhau." Ương Ương cũng muốn nhớ lại câu chuyện của những ngày trước. Bàn tay của cô áp vào nơi hầu kết ở cổ của anh, nhẹ nhàng xoa xoa lại: "Khi anh tới nhà em ở Hàng Châu thì em vừa nhìn thấy đã thích anh luôn, sau em biết được là em sẽ được gả cho anh, cho nên em rất vui về... Nhưng mà sau đó lại bị anh đối xử với em như vậy..."

Ương Ương nghĩ đến những chuyện không chút vui vẻ kia, trong đôi mắt cô lại ánh lên vẻ chua xót. Thế nhưng cô lại chỉ lắc lắc cái đầu thật nhanh, nở bừng lên một nụ cười rực rỡ: "Bây giờ thì ổn rồi, hiện tại em đã vượt qua được rồi."

"Em không thích tôi nữa sao?" Trong giọng nói của Trần Tấn Nhiên mang theo đầy sự buồn nản.

Ương Ương lắc đầu.

"Chẳng qua là em không thích phải ghét người đàn ông của mình mà thôi, lúc nào mà anh thích Tống Ương Ương rồi, thì lúc đó Tống Ương Ương cũng sẽ lại tiếp tục thích anh."

Trong đáy mắt của Trần Tấn Nhiên lặng lẽ tràn ra cái nhìn sáng rực, "Vậy em sẽ đồng ý với lời đề nghị vừa rồi của tôi chứ?..."

Đáy mắt của Ương Ương chợt ảm đạm hẳn: "Nếu như hai chúng ta mà sống chung với nhau thật tốt đẹp, nếu như lúc đó em lại càng thích anh hơn thì biết làm thế nào? Nếu như em lại cứ quẩn quít lấy anh không buông ra nữa thì phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chỉ có hai người hạnh phúc

Trần Tấn Nhiên nở một nụ cười giảo hoạt.

"Tôi cũng vậy, chưa biết chừng tôi cũng sẽ thích em cũng nên."

Cả hai người bọn họ, không có một ai đề cập đến cái tên Y Lan kia nữa, lặng lẽ dấu người con gái kia đi tận sâu trong đáy lòng.

Trần Tấn Nhiên lại bắt đầu trở nên nhiệt tình, anh cúi người xuống hôn cô: *d e,n;da.nlze.qu,ydo/nn*, "Lần này không được cắt ngang quá trình đâu đấy... Sẽ xảy ra án mạng đấy."

Động tác của anh thật dịu dàng, Ương Ương liền bắt đầu cười lên khanh khách. Trần Tấn Nhiên cắn môi của cô: "Không cho cười..."

Ương Ương cũng phải rất cực khổ thì mới nén nhịn lại được, nhưng lại bị nghẹn đến khó chịu. Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, không khỏi càng ra sức trừng phạt. Ương Ương kêu oai oái thành tiếng, che lại miệng thật nhanh. Trần Tấn Nhiên cười một tiếng đầy vẻ đắc ý, ghé sát người vào ở bên tai cô, mở miệng nói một câu đầy ám muội: "Em cười nữa đi xem nào... Tôi sẽ làm cho em không thể nào xuống giường được..."

Ương Ương sợ hãi đành ngoan ngoãn cầm miệng lại! Thế nhưng Trần Tấn Nhiên thì lại dư thừa tinh lực, cho nên anh vẫn hành hạ cô một hồi lâu mới kết thúc chiến tranh...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương nhuộm màu đỏ rực, cô vùi mặt ở trong ngực của Trần Tấn Nhiên. Anh thoáng nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, mới một giờ năm phút, ôn anh vẫn còn có thể ngủ cùng với cô được một canh giờ nữa.

Ương Ương ngủ rất say sưa. Giấc ngủ cũng lây sang Trần Tấn Nhiên, cảm thấy sự mệt mỏi cũng đang ập tới, anh liền ôm lấy Ương Ương, cùng cô chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Giấc ngủ trưa của hai người không ngờ lại thật lâu, mãi đến khi thư ký của anh gọi điện thoại tới thì Trần Tấn Nhiên mới tỉnh dậy. Ương Ương vẫn còn chìm trong giấc mộng, khẽ lầu bầu một tiếng, sau đó cô giờ mình để lộ ra thân thể trắng nõn với những đường cong duyên dáng. Trần Tấn Nhiên chợt cảm thấy trong cổ họng mình trở nên căng thẳng. Anh cuống quýt nhảy xuống giường nhanh chóng đi tắm. Khi ra đến ngoài vẫn thấy Ương Ương còn đang ngủ, anh cũng không đánh thức cô dậy, đắp lại cho cô chiếc chăn, sau đó anh mới đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Thư ký đã ngồi chờ Trần Tấn Nhiên ở tại phòng làm việc được một lúc lâu. Anh lập tức liền vội đầu nhập vào trong công việc bẽ bộn, Mãi mê bận rộn công việc Trần Tấn Nhiên liền quên mất hết thảy mọi chuyện. Cho đến khi cánh cửa phòng nghỉ ngơi được lặng lẽ mở ra, diện đân để ê quý để ôn một bóng dáng nhỏ bé rón rén đi ra ngoài, Trần Tấn Nhiên mới ngẩng đầu lên, liếc có một cái: "Đứng lại..."

"A... Em phải về nhà mà!" Ương Ương quay mặt lại nhìn anh, trên gương mặt cô vẫn còn đọng lại vẻ ngượng ngùng, len lén ngắm anh.

"Chờ tôi một lúc, hai chúng ta cùng trở về nhà."

"Không cần đâu..."

"Buổi tối nay em lại muốn tìm kiếm sự vất vả hay sao?" Trần Tấn Nhiên uy hiếp cô. Nhớ lại chuyện ban trưa, Ương Ương thấy thật oán hận anh, nhưng mà vừa nghĩ tới thân thể mình đang đau nhức, cô liền ngoan ngoãn đi vòng trở lại.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy thật hài lòng, anh mỉm miệng cố nén cười. Ương Ương ngồi ở trên ghế sa lon đầy vẻ nhàm chán, cô nhìn vào người đàn ông đang ngồi ngay ngắn ở phía sau chiếc bàn làm việc khổng lồ.

Quả thật, dáng dấp của Trần Tấn Nhiên hết sức đẹp mắt, hơn nữa nhìn đáng vẻ khi anh làm việc thật nghiêm túc thật sự càng thêm mê người. Ương Ương ngồi chống tay vào má nhìn anh, diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn bắt tri bắt giác liền nhìn như bị hút vào, không thể dịch chuyển nổi ánh mắt nữa.

Thình thoảng lại thấy anh cau mày, thình thoảng lại có chút trầm tư, thình thoảng anh lại gọi điện thoại ra bên ngoài, trầm giọng dặn dò mấy câu. Mấy vị thư ký hay quản lý ngành đi vào đề báo cáo công việc, hoặc là trình ký tài liệu cho Trần Tấn Nhiên, bộ dáng ai nấy đều rất cung kính. Mà thái độ làm việc của Trần Tấn Nhiên thì cực kỳ nghiêm cẩn, chung quy cách làm việc của anh rất ngắn gọn và cực kỳ tinh chuẩn, chỉ ra luôn những sai lầm ở trong đó hoặc là đưa ra những phương án tốt hơn.

Anh thật sự cực kỳ đẹp trai và tài giỏi! Ở sâu trong đáy lòng, Ương Ương không nén nhịn được mà thốt lên một câu cảm thán, lúc anh xử lý công việc đáng vẻ thật nghiêm túc, quả thực là quá manly rồi!

Tiểu thư thư ký thình thoảng lại đi vào mang cà phê hoặc trà bánh cho anh, nhưng cô ta lại không hề có hảo ý để mắt đến Ương Ương đang ngồi ở đó một chút. Không biết có phải các cô nàng cố ý hay là thật sự đã quên mất cô đang ngồi ở đây hay không! Ương Ương nhìn bộ dáng lúc anh uống cà phê, lại còn ngửi thấy mùi hương cà phê nồng đậm đang lan tỏa, thì không nhịn được nữa, liền cong miệng lên.

Ương Ương đứng lên, trực tiếp chạy đến trước bàn làm việc của Trần Tấn Nhiên, chỉ chỉ ngón tay vào ly cà phê của anh: "Em cũng muốn uống!"

Trần Tấn Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô buồn cười nói: "Em cũng có thể nói với tiểu thư thư ký chuẩn bị cho em một ly mà."

"Thật xin lỗi, Tổng Giám đốc Trần... Tôi không biết vị tiểu thư này thích gì..."

Tiểu thư thư ký chợt thấy Ương Ương đột ngột đưa ra ý kiến như vậy, không khỏi phiền não lườm sang cô một cái, sau đó về đây uất ức nhìn về phía Trần Tấn Nhiên giải thích một câu.

"Cô cũng có miệng mà không biết hỏi hay sao?" Trần Tấn Nhiên không nhanh không chậm nói một câu, lời nói cũng không hề trách cứ cô ta, nhưng mà gương mặt của tiểu thư thư ký kia lại là hoàn toàn đỏ ửng lên rồi.

"Cô đi ra ngoài đi. Đi đến phòng tài vụ lĩnh hai tháng tiền lương." Trần Tấn Nhiên chỉ lạnh lạnh nói lại một câu. Tiểu thư thư ký sùng sốt, nhưng cũng không dám có lời biện giải thêm nữa, tròn mắt gần như đã dâng đầy nước mắt, xoay người đi ra ngoài. Ương Ương lại cảm thấy mình thật không phải.

"Anh sẽ không đuổi việc cô ấy chứ?"

Ương Ương nằm sấp ở trên mặt bàn nhìn Trần Tấn Nhiên.

"Tôi không cần loại nhân viên mà trong mắt không hề biết thứ tự trên dưới như vậy. Không cần biết em là ai, nếu như em đã ngồi ở trong phòng làm việc của tôi như vậy, việc chuẩn bị chu đáo cho trà bánh cho em chính là lễ nghi phép tắc tối thiểu nhất! Em thử nói xem, một người nhân viên như vậy tôi có cần thiết phải giữ lại hay không?"

Ương Ương suy nghĩ một chút, nghĩ lời Trần Tấn Nhiên vừa nói cũng có đạo lý, dù sao cô cũng là phu nhân của anh, cách đối nhân xử thế với khách như thế này, nếu đối lại người khác thì thật sự không biết sẽ còn như thế nào nữa...

Chẳng qua là, tiểu thư thư ký mà có kiểu cách như thế này, chỉ e rằng cũng là do anh đã tỏ ra có sự cưng chiều mà thôi.

"Nhưng mà em thấy, nếu như người ta mà dám to gan như vậy, nhất định là do trước kia anh đã quá dung túng cho cô ấy rồi."

Ương Ương làm một động tác ghé sát vào nhìn sâu vào trong ánh mắt của Trần Tấn Nhiên, cười lên một dài chứa đựng vẻ đắc ý: "Nhưng mà em nghe người ta thường hay nói, người thư ký ở bên cạnh những nhân vật như các anh, về căn bản đều là tình nhân của cấp trên hết..."

Trần Tấn Nhiên liếc nhìn Ương Ương một cái: "Cái miệng của em có khát hay là không đấy?" Anh đưa luôn cho cô ly cà phê của mình vừa uống còn dư lại một nửa.

Ương Ương lập tức ngậm luôn miệng. Cô ngồi xuống bên cạnh, nâng ly cà phê lên cái miệng nhỏ miệng nhỏ nhấp từng ngụm...

Cho đến khi uống xong, Ương Ương mới buồn bực nhớ ra, đáng ghét, cô vậy mà lại uống luôn cả nước miếng của anh mất rồi.

Lại thêm một lát nữa, Trần Tấn Nhiên đứng lên lấy chiếc áo khoác, sau đó đi đến bên cạnh cô kéo cô đứng dậy: "Đi thôi, chúng ta tan tầm."

"Sớm như vậy sao?" Cô nhìn qua chiếc đồng hồ một chút, lúc này bất quá cũng mới có năm giờ thôi mà.

"Buổi tối nay có tiệc xã giao, Trần phu nhân, em có bằng lòng đi cùng tôi đến bữa tiệc hay không?" Anh cười híp mắt, bộ dạng của anh lúc này vô cùng đẹp mắt, quan sát cô.

Ương Ương coi mình giống như một thực nữ đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra cho anh: "Vô cùng vinh hạnh, Trần tiên sinh."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, liền nở nụ cười.

Hai người khoác tay nhau thong dong đi ra thang máy. Sau khi thang máy xuống đến đại sảnh tầng một, thời điểm Trần Tấn Nhiên dắt Ương Ương đi ra ngoài, thì sắc mặt của những tiểu thư lễ tân ở đại sảnh kia đều có chung một vẻ cực kỳ tươi tỉnh, bộ dáng chào hỏi cực kỳ đẹp mắt.

Ương Ương cố nhìn lại nụ cười, bộ dáng giống như một cô vợ nhỏ khéo léo được Trần Tấn Nhiên ôm ở một bên vai, cùng đi ra khỏi buồng thang máy.

Sắc mặt của Trần Tấn Nhiên rất lạnh, khi đi qua trước mặt những tiểu thư lễ tân ở đại sảnh kia, thì ánh mắt uy nghiêm của anh lập tức quét qua mấy người bọn họ. Ương Ương liếc nhìn thấy, lúc này mấy người phụ nữ kia đầu càng cúi xuống thấp hơn, gương mặt tái nhợt đến dọa người.

Cô đưa tay lôi kéo ống tay áo của Trần Tấn Nhiên, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, nhỏ giọng nói với anh: "Đừng đùa giỡn nữa..."

"Từ nay về sau, nếu như phụ nhân của tôi có đến nơi này, mọi người có thể trực tiếp đưa cô ấy đến phòng làm việc của tôi, không một người nào được phép ngăn cản, cản trở cô ấy đi vào."

"Vâng, thưa Tổng giám đốc Trần..."

"Dạ."

Mấy tiểu thư lễ tân ở đại sảnh cuống quýt đáp lại, lại nhìn vào hai người về mặt đầy bất an.

"Lần này coi như cho qua, nếu như sau này còn phát sinh những chuyện như thế này nữa, mấy người cũng không cần ở lại Thân thị này nữa đâu."

"Vâng, thưa Tổng giám đốc Trần..."

Đến lúc này, mấy tiểu thư lễ tân ở đại sảnh xem như mới có thể thở phào một hơi thật dài đầy nhẹ nhõm. Dù sao một công việc tốt như thế này, không một người nào muốn buông tay bỏ qua hết.

Lúc này Trần Tấn Nhiên mới khẽ xoa xoa cái cằm và hài lòng, dắt tay Ương Ương đi ra phía bên ngoài.

"Anh cũng không nên quá nghiêm khắc với các cô ấy như vậy! Phụ nữ bao giờ cũng rất thích bát quái (tán gẫu, nói chuyện phiếm), các cô ấy làm như vậy là rất bình thường mà."

"Em không tức giận sao?"

"Có gì mà phải tức giận chứ! Em thế này cũng giống như những người bình thường khác, đương nhiên các cô ấy sẽ cho rằng em là đang bám vào anh để tèo cao rồi."

Ương Ương mở cửa xe, bước lên xe, Trần Tấn Nhiên liếc nhìn cô một cái, nhưng không nói thêm gì nữa.

"Vậy tại sao em không nói em chính là phụ nhân của anh?"

"À..." Ương Ương lại thè cái đầu lưỡi nhón hồng hồng ra: "Thật ra thì em cũng có ý nghĩ rất tà ác... Thực sự em cũng muốn thử nhìn một chút xem, khi mà các cô ấy biết được chân tướng thì sẽ có cái vẻ như cục com nát thế nào."

"Ngộ nhờ tôi không cho em mặt mũi thì biết làm sao đây?"

"Anh mà dám làm như vậy hay sao? Không phải hiện tại quan hệ giữa hai chúng ta đang ấm lên đó sao?" Ương Ương nhìn anh, vẻ mặt giống như một chú mèo nhỏ điềm đạm đáng yêu nhìn sang anh. Trái tim của Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên mềm nhũn.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi tổ chức lễ cưới đến giờ, hai người bọn họ mới cùng nhau xuất hiện ở bữa tiệc xã giao.

Trần Tấn Nhiên đưa Ương Ương đến bữa tiệc. Khi Ương Ương ăn mặc rực rỡ nổi bật xuất hiện trong bữa tiệc, thì lập tức đã mưu sát vô số các nhân vật khác một cách tự nhiên.

Ánh đèn loang loáng gần như làm cho ánh mắt của người khác phải choáng váng. Ương Ương có một chút xấu hổ. Cô được Trần Tấn Nhiên vững vàng dắt tay đi xuyên qua đám người ở đó. Bộ dáng anh tuấn khôi ngô của anh, lại thêm khí chất bất phàm của anh nữa, có thể nói là đã hấp dẫn vô số ánh mắt vô cùng ái mộ của các cô gái khác trong hội trường.

Ương Ương không khỏi có chút đắc ý, các người cứ việc ngưỡng mộ đi, cứ việc ghen tỵ đi, cứ việc trố mắt mà nhìn đi, bất kể như thế nào, hiện tại anh ấy chính là chồng của tôi đấy!

Nghĩ tới đây Ương Ương càng cảm thấy ngọt ngào, cô ôm sát lấy cánh tay của Trần Tấn Nhiên, thậm chí còn len lén áp sát cả gương mặt của mình lên cánh tay của anh...

Bộ dáng thân mật của hai người bọn họ lập tức được nhiều phóng viên chú ý lao tới điên cuồng chụp hình. Ương Ương cười lên một tiếng ngọt ngào. Nhưng đột nhiên, cô bỗng cảm nhận thấy một luồng khí lạnh lẽo từ đáy lòng xông thẳng lên trên. Liệu rằng Y Lan có thể nhìn thấy những tâm hình thân mật giữa cô và Trần Tấn Nhiên, rồi sau đó... sẽ trở lại hay không?

Nếu như Y Lan trở lại, như vậy giữa cô và Trần Tấn Nhiên có còn giữ vững được sự bình thản với nhau như thế này nữa không? Hay là lập tức bắt đầu từ bây giờ sẽ không còn sót lại một chút gì nữa. Ương Ương ôm lấy cánh tay của mình, cảm thấy lúc này sự lạnh lẽo ở bên trong đang tràn ngập, càng ngày càng lợi hại, mà cô lại không thể buông tay anh được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trần Tấn Nhiên mất tích

Cô nhìn trộm nhìn Trần Tấn Nhiên một chút, thấy anh khỏe môi của anh từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười lạnh nhạt, trong con ngươi cũng mơ hồ có chút sáng lên. Ương Ương thoáng thở phào một cái, cầm tay anh chặt hơn.

Cảm giác được hành động mờ ám của cô, Trần Tấn Nhiên nghiêng đầu khẽ liếc nhìn lại cô một cái, khỏe môi chỉ khẽ nhúc nhích một chút.

Giữa buổi tiệc, bọn họ liền cáo từ về nhà, ở trên xe, Ương Ương phải nhẫn nhịn lại đến mấy lần, mới gắt gao kèm chế được sự nghi vấn này của mình. Nhưng nhưng thật ra là cô thật sự rất muốn thử hỏi dò cũng không ngốc một câu, hỏi thăm xem anh có định chỉ công việc tìm kiếm Y Lan hay không.

Thật ra thì Ương Ương cũng không ngốc một chút nào hết. Cô hiểu rất rõ ràng một điều, không nói ra, không có nghĩa là không tồn tại.

Hàng ngày ngoại trừ thời gian đi làm tan việc, thời gian còn lại Trần Tấn Nhiên cũng đều ở nhà. Thân thể của Ương Ương cũng đã hồi phục, ông chủ của cô cũng đã mấy lần gọi điện thoại tới thúc giục, mà cô cũng không muốn cứ ở nhà chơi bời lêu lổng như vậy nữa, liền đi làm.

Ương Ương cũng đã từng gặp lại Tư Dận mấy lần. Thành thạo Tư Dận lại mang bạn gái mới tới nơi này, lúc mới đầu Ương Ương còn là hi hi ha ha nói chuyện cười giỡn với anh. Nhưng rồi thấy anh trở nên lạnh nhạt, dường như đã thay đổi thành một người khác, cho nên dần dần cô cũng không còn nói tìm lời nói chuyện với anh nữa.

Bạn gái của anh chụp hình xong, Tư Dận liền trực tiếp đưa người con gái kia rời đi ngay. Ương Ương cũng không để ý, chỉ cảm thấy có chút hơi buồn bã. Nhìn thời gian đã sắp đến lúc tan việc rồi, cô nhanh chóng thu dọn công việc, chờ Trần Tấn Nhiên tới đón cô.

Mọi nhân viên khác ở trong phòng làm việc đều đã lục tục rời đi. Bầu trời cũng dần dần trở nên tối đen, nhưng vẫn chưa thấy xe của Trần Tấn Nhiên tới.

Ương Ương không khỏi có chút sốt ruột, cô cầm điện thoại di động muốn gọi cho Trần Tấn Nhiên, nhưng lại lo lắng anh đang bận công việc. Cô sợ mình gọi điện thoại cho anh lại sợ sẽ bị làm trễ nải công việc của anh.

Thật ra thì trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống thế này. Trần Tấn Nhiên làm thêm giờ hoặc là tạm thời có chuyện, anh cũng sẽ thông báo cho cô, đề cho cô gọi xe trở về trước, hoặc là trực tiếp gọi tài xế nhà tới đón cô. Nhưng mà lần này, không hiểu sao ngay cả một chút thông tin ngắn ngủi, anh cũng không nhắn lại cho cô biết, thực sự đã làm cho Ương Ương cảm thấy có chút buồn bực.

Ương Ương mở laptop ra, tùy ý lên mạng một chút. Nhưng cô lại cảm thấy việc chơi mấy cái trò chơi nhỏ kia không chút thú vị, liền đứng dậy đi lại. Đi tới đi lui ra vào cửa ngõ cũng đã đến năm lần, trên đường cũng đã tràn ngập ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn, nhưng vẫn không thấy Trần Tấn Nhiên đâu cả. Cô muốn đi, nhưng lại lo rằng, cô vừa đi thì Trần Tấn Nhiên lại đến, như vậy chẳng phải là anh sẽ mất công hay sao? Cho nên cô lại tiếp tục chơi cái trò chơi chán đến chết kia.

Lại qua nửa giờ nữa, rốt cuộc Ương Ương đã không thể nào kiềm chế được nữa, liền bấm dây số điện thoại di động của Trần Tấn Nhiên. Tiếng chuông điện thoại đồ đồ vang lên, sau mấy hồi chuông, đột nhiên cúp luôn. Ương Ương nghĩ thầm, chắc anh sẽ gọi điện thoại trở lại cho cô.

Ương Ương liền siết chặt chiếc điện thoại di động, ngồi đợi ở chỗ đó.

Đợi được một lúc lâu, năm phút đồng hồ trôi qua, nhưng vẫn không hề thấy anh gọi điện thoại trở lại cho cô? ~~dien+dan+le+quy+don+com~~ Điện thoại di động vẫn như cũ, yên tĩnh một mảnh! Ương Ương cảm thấy dường như trong chuyện này có cái gì không đúng, cô lại tiếp tục bấm lại dây số điện thoại của Trần Tấn Nhiên một lần nữa.

Bên kia không phải là tiếng chuông điện thoại kêu đồ đồ nữa, mà trực tiếp có một giọng nói của phụ nữ truyền đến: "Thật xin lỗi, số điện thoại mà ngài đã gọi hiện tại đã tắt máy, sorry..."

Ương Ương cúp điện trong lòng đầy sự ngỡ ngàng. Suy nghĩ một chút, cô gọi điện thoại cho anh trợ lý kề cận của anh. Số điện thoại này là do Trần Tấn Nhiên đã lưu lại trong máy điện thoại cho cô, nói là phòng trừ tình huống lúc nào có việc cần thiết thì gọi.

Ương Ương không nghĩ tới đến hiện tại lại có tác dụng trong tình huống này.

Điện thoại tiếp thông,, Ương Ương báo tên họ, liền mở miệng hỏi thăm: "Hôm nay Trần Nhiên phải ở lại làm thêm giờ sao? Điện thoại di động của anh ấy lại tắt máy, tôi không thể nào gọi điện được cho anh ấy..."

"Hôm nay Tổng Giám đốc Trần mới 4 giờ đã tan việc..."

"A, hóa ra như vậy sao..."

"Vậy tối nay anh ấy có buổi xã giao nào không?"

"Không có! Tối nay Tổng Giám đốc Trần không có xã giao, cho nên mới 4 giờ đã tan việc rồi! Sao vậy? Tổng Giám đốc Trần chưa về nhà sao?"

"A, có lẽ là anh ấy đang cùng ở chung một chỗ nào đó với bạn bè rồi!" Ương Ương nhếch nhếch khóe miệng, cô ứng đối lung tung lại mấy câu, khách sáo cảm ơn người trợ lý của anh đã ân cần quan tâm. Cô cúp điện thoại, đi ra ngồi ở trên chiếc ghế da xoay...

Mũi chân đi đi trên mặt đất một chút, lắc lư qua lại chiếc ghế xoay chừng vài lần, Ương Ương cầm chặt điện thoại di động, nhìn trên màn hình lúc này vẫn đang liên tục gọi tới gọi lui vào máy điện thoại của người đàn ông đề tiện kia, cô cảm thấy trong lòng dậy lên từng hồi từng hồi hoảng hốt.

Có lẽ là điện thoại của anh không còn điện nữa rồi, cho nên mới đột nhiên bị cắt đứt liên lạc sau đó thành ra tắt máy, hoặc giả anh thật sự đang ở chung một chỗ cùng với bạn bè chẳng?

Ương Ương nghĩ đến cái lần cô say rượu trở lại, anh chính là đang uống rượu cùng với mấy người bạn của mình, uống mãi đến tận nửa đêm. Cô thầm nhớ lại những ngày qua Trần Tấn Nhiên suốt cả ngày đều ở trong nhà, có lẽ là anh đã buồn bực rồi.

Ương Ương thu dọn qua quýt một chút sau đó liền khóa lại cửa rồi đi. Cô bắt xe trở về nhà, quả nhiên Trần Tấn Nhiên cũng vẫn chưa về nhà.

Ương Ương hỏi Quân gia và thím Lý, bọn họ cũng nói Trần Tấn Nhiên cũng chưa hề trở về. Ương Ương cũng có chút buồn bã, chỗ có một mình, cho nên ngay cả bữa ăn tối, cô cũng cảm thấy không có chút khẩu vị nào để ăn uống, chỉ tùy tiện ăn qua loa một chút đồ ăn, sau đó liền đi lên lầu. Bình thường cô và Trần Tấn Nhiên sẽ cùng xem ti vi với nhau, nhưng mà tối nay không có Trần Tấn Nhiên ở đây, cô suy nghĩ một chút liền dự định đi vào thư phòng lên mạng một chút.

Từ trước đến nay, cô chưa đi vào thư phòng bao giờ, lần này đi vào cũng cảm thấy có chút mới lạ. Cô mở laptop của anh ra, trong khi chờ cho máy khởi động, Ương Ương nhìn bốn phía chung quanh thư phòng một vòng, liền nhìn thấy trên bàn làm việc để một chiếc khung ảnh, bên trong là hình của anh và Trần Y Lan. Hai người bọn họ đang ôm ấp lấy nhau ở dưới ánh mặt trời, anh thì cầm ở trên hõm vai của Trần Y Lan, gương mặt hai người cùng cười rạng rỡ như mặt ánh mặt trời...

Ương Ương khẽ nhún vai, cũng không quá để ý, dù sao, Trần Y Lan xuất hiện sớm như vậy, bọn họ đã ở chung một chỗ, chuyện hai người ngọt ngào hạnh phúc đó là một sự thực, không thể nào xóa đi được.

Màn hình được mở ra, khi Ương Ương nhìn thấy hình ảnh đó, cũng không khỏi cảm thấy có chút sững sốt.

Hình nền của laptop là một tấm ảnh chụp Y Lan. Tấm hình này được ống kính chụp từ phía xa, trong hình, Y Lan mặc bộ váy áo màu trắng, đứng ở bờ biển cúi đầu mỉm cười.

Cho dù bây giờ Y Lan không có ở đây, cho dù hai người bọn họ thoát nhìn đúng là “nâng khay ngang mày” (*), nhưng mà anh cũng không hề vứt bỏ thay đổi hình nền kia đi.

(*) Nâng khay ngang mày: Nguyên văn “Cử án tề mi - 举案齐眉”. Dịch nghĩa: “vợ chồng tôn trọng nhau”. Câu nói này xuất phát từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày. Ý nói Tống Ương và Trần Tấn Nhiên là vợ chồng hợp pháp, nhưng chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, không có tình cảm với nhau, không được Trần Tấn Nhiên coi trọng

Ương Ương cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, tại sao cô lại tự đi tìm khổ như thế chứ, đang yên đang lành lại chạy tới đây muốn lên mạng, thật đúng là tự mình đi tìm phiền phức mà.

Nhưng mà Ương Ương vẫn không thể nào khống chế được bản thân. Cô kích chuột vào biểu tượng chim cánh cụt (*), di chuột vào trong khung, vị trí dùng để đăng nhập mã số QQ gồm 6 ký tự. Cô thầm tự nhủ trong lòng, máy vi tính này là của anh, như vậy này mã số đăng nhập nhất định cũng sẽ chỉ có anh biết mà thôi.

(*) Chim cánh cụt: Đây là biểu tượng của phần mềm chat QQ của Trung Quốc, tương tự như Yahoo. Phần mềm này có biểu tượng là một con chim cánh cụt. Cũng giống như Yahoo, mỗi khi bạn đăng nhập QQ sẽ có biểu tượng con chim cánh cụt nho nhỏ ở dưới góc màn hình. Khi có người nào đó add bạn, QQ sẽ phát ra tiếng kêu (mặc định là tiếng ho thì phải). Khi có người nhắn tin cho bạn, QQ sẽ kêu tí tí, đồng thời hình con chim cánh cụt sẽ nhảy nhảy nhảy. Mỗi khi có người on/ offline, QQ đều có tiếng báo hiệu. (Theo Từ điển Vỡ lòng của Từ Lăng)

Cô cố nén lại cảm xúc, cũng không thử đăng nhập mật khẩu một lần, Ương Ương dứt khoát gấp laptop lại, dùng sức lắc đầu một cái, cầm điện thoại di động lên, tiếp tục gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên, nhưng mà điện thoại của anh vẫn thấy tắt máy như cũ.

Ương Ương chậm chạp xoay người, đi ra khỏi thư phòng, sau đó đi tắm. Cô nằm ở trên giường, hai mắt mở to thật to nhìn chăm chăm lên trần nhà, chỉ cảm thấy lúc này trong lòng đang tràn ngập sự bi thương.

Nhưng một đêm này cô thực sự vẫn ngủ rất say. Có lúc nghĩ đến, cô cảm thấy, thật ra thì bản thân mình là người có năng lực điều chỉnh rất mạnh. Ông xã của mình đi cả đêm không trở về, thế nhưng mà buổi sáng lại thấy đói bụng đến lợi hại, khẩu vị cũng không hề kém đi, mà ngược lại, cô ăn rất nhiều.

Ương Ương đi làm, từ buổi sáng cô đã liên tục bắt đầu không yên lòng, không nói đến hiệu suất làm việc cực kém, mà chất lượng càng kém thêm tới cực điểm. Một người thợ trang điểm khác có tên là Hạ Mỹ, thấy cô sắc mặt nhợt nhạt, bộ dáng tinh thần đầy vẻ hoảng hốt như vậy, liền mở miệng khuyên cô nên tan làm trước, về nhà nghỉ ngơi. Ương Ương suy nghĩ một chút sau đó liền đồng ý, thay vì phạm sai lầm, hóa trang cho khách chỉ tạm được, còn không bằng trước nghỉ ngơi một chút cho khỏe.

Cô đang cầm cái ly nước, vẫn tiếp tục gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên, điện thoại di động vẫn tiếp tục tắt máy như cũ.

Cô không cách nào buộc mình tiếp tục gọi điện thoại nữa.

Nếu như anh có suy nghĩ cho cô, nếu như trong lòng anh có một chút vị trí của cô thôi, nếu như anh lúc nào cũng thật lòng yêu thương cô, nếu như anh coi cô quả thực là một người vợ của anh...

Thì ít nhất anh cũng không thể nào đột nhiên mất tích mà không có một chút tăm hơi, lại còn đi suốt cả đêm không về như vậy.

Ương Ương uống cạn sạch ly nước, đứng lên đi đến phòng rửa tay, sau đó bắt đầu gọi điện thoại đến phòng làm việc của anh. Đáp lại cô là giọng nói của một nữ thư ký truyền đến.

"Trần Tấn Nhiên có ở đây không?"

"Xin hỏi ngài là ai vậy?"

"Tôi là phu nhân của anh ấy." Ương Ương không muốn khua môi múa mép nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề (*).

(*) Nguyên văn: Khai môn kiến sơn: 开门见山: Nghĩa đen: Mở cửa gặp núi. Nghĩa bóng: Thẳng vào một điểm. Ý mô tả việc nói thẳng vào vấn đề.

"Thật xin lỗi Trần phu nhân, Tổng Giám đốc Trần không có ở đây."

"Hôm nay anh ấy vẫn chưa đến công ty đi làm sao?" Trái tim của Ương Ương lại rơi xuống phía dưới một tầng, lòng bàn tay đang cầm điện thoại di động ướt nhẹp, trơn trượt, thiếu chút nữa cô đã không cầm nổi được chiếc điện thoại.

"Vâng! Buổi sáng Tổng Giám đốc Trần có gọi điện thoại tới công ty, nói là nghỉ phép một tuần."

Tiểu thư thư ký vừa nói ra lời này, trong mùi vị đã mang theo một chút xú sự cẩn thận, lẫn ý tứ đồng tình thương hại.

Chồng mình không trở về nhà, cũng không có ở công ty, đột nhiên nghỉ phép một tuần, là phu nhân mà lại hoàn toàn không biết gì hết... Loại chuyện như thế này, cho dù nghĩ như thế nào cũng đều sẽ có cảm giác như ở trong đó phải có chuyện gì đó mờ ám!

"Cảm ơn cô, hẹn gặp lại."

Ương Ương vẫn tỉnh táo không chế được tâm tình của mình, giọng nói của cô vẫn vững vàng, cũng không hề có một chút gợn sóng, chào tiểu thư thư ký, sau đó cô cúp điện thoại.

Hai tay của cô chống vào tại trên bồn rửa tay, hô hấp bắt đầu thay đổi trở nên nặng nề. Ương Ương cứ cúi đầu, đứng trầm mặc như vậy.

Khóe miệng của cô dần dần cũng nhếch lên, thoáng nở một ý cười. Nụ cười kia càng ngày càng trở nên rực rỡ, càng ngày càng sâu hơn, đến cuối cùng, chợt một giọt nước mắt rơi xuống, đập vào trên mặt bàn đá cẩm thạch lạnh như băng.

Ương Ương chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của mình ở trong gương hiện ra một màu trắng bệch. Nước mắt của cô cứ thế trào ra, lăn xuống không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nên sớm kết thúc

Ương Ương vẫn thường tự nói với mình, sớm muộn gì rồi cũng có một ngày Trần Tấn Nhiên sẽ rời bỏ cô, nhưng mà, cô lại không thể ngờ rằng cái ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Cô nhìn lại vết thương trên cánh tay mình, thậm chí đến lúc này cô vẫn còn suy nghĩ, nếu như vết thương của cô vẫn chưa phục hồi lại, có phải Trần Tấn

Nhiên sẽ vẫn đối xử với cô tốt đẹp, sẽ chưa rời khỏi cô hay không?

Thế nhưng trên đời này làm gì có vết thương nào sẽ không khép miệng lại chứ?

Ương Ương lau sạch nước mắt đi, sau đó cô mở vòi nước ra bắt đầu rửa mặt.

Không có chuyện gì lớn, vốn dĩ người ta chính là một đôi thanh mai trúc mã, người ta đã quen biết nhau vài chục năm rồi, mà coi là cái gì đây. Mà gả tới đây bắt quả cũng mới có mấy tháng, hơn nữa, quá nửa thời gian mà chỉ có cãi nhau âm ỉ đến có lúc còn làm náo loạn cả lên như thế. Mà như vậy mà có thể địch nổi với sức nặng của thanh mai kia thì mới thực sự là kỳ quái.

Ương Ương vỗ vỗ lên gò má của mình, miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười. Cô đi ra khỏi phòng rửa tay, cảm thấy như cầu lợi hại, nên xin phép nghỉ một ngày, sau đó đi về nhà.

Đi được nửa đường cô rẽ vào siêu thị mua một đồng lớn toàn những đồ ăn vặt. Đi đến gần Lềnh Quýt Đôn Tiếp đó, sau khi về nhà cô liền khóa cửa, nhốt mình ở trong căn phòng tối om, mở xem phim video, vừa ăn vừa xem. Khi tâm tình cảm thấy không được tốt cô thường sẽ điên cuồng ăn một thứ gì đó. Nhưng dù cô có ăn như thế nào thì người cũng không thể mập lên chút nào, có lẽ là do tâm tình đã phải chịu sự uất ức. Cũng chưa từng nghe thấy ai nói, nếu tâm tình người ta mà phải chịu uất ức thì thân thể sẽ biến thành mập mạp.

Ương Ương xem phim đến một hồi, sau đó vì quá mệt nhọc cô liền ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại nhìn thấy trong màn hình, hai nhân vật nam nữ chính đang bị đẩy đến cảnh ngộ yêu nhau đến chết đi sống lại, chịu đựng vô số hành hạ và khổ não, trong chớp lát cô như trở nên như ngây ngô, sờ soạng cầm gói khoai tây chiên, máy móc nhai...

Cô nhìn thấy Ret Butler rời khỏi Scarlett, Scarlett một mình ở lại trong trang trại Tara, vì cha mẹ của cô đã từng ở trong khu trang trại màu trắng này. Scarlett đứng ở dưới ánh hoàng hôn, cô đứng trên mảnh đất bị ánh hoàng hôn chiếu vào, hắt lên một màu đỏ rực, Scarlett đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu tự nói với mình, ngày mai, ngày mai sẽ bắt đầu một ngày mới.

Nhưng mà với Ương Ương, ngày mai của cô sẽ bắt đầu ở nơi nào đây?

Ít nhất Ret Butler còn yêu Scarlett, hơn nữa, Ret Butler là của cô. Ashley yêu Melani, Scarlett vĩnh viễn cũng không có cách nào gạt Melani ra, để được đứng ở bên cạnh Ashley. Cũng giống như Ương Ương hiện giờ, cô vĩnh viễn không thể nào gạt Y Lan ra, để đứng vào vị trí ở bên cạnh Trần Tấn Nhiên.

Ương Ương lại quá cố chấp. Cô đã yêu Trần Tấn Nhiên đến ngây ngốc, đến giờ vẫn tiếp tục yêu anh. Có lẽ câu thành ngữ người đời vẫn nói "Tự mình treo cổ mình chết trên một thân cây", chính là để chỉ về cô lúc này.

Ương Ương trầm mặc suốt ba ngày mới khôi phục lại như cũ. Hình như là năng lực tự điều chỉnh cảm xúc của cô càng ngày càng kém đi rồi thì phải! Thế nào mà lần này cô phải mất đến ba ngày mới khôi phục lại được tinh thần như cũ.

Cô trở về cuộc sống thường ngày của mình. Cô lại đi làm, chỉ có chút thay đổi là trở nên trầm mặc, ít nói hơn. Trong những ngày này, Tư Dận lại tới lần một lần nữa, lại đổi một bạn gái khác.

Anh vẫn như cũ, không hề để ý đến cô, chẳng qua khi cô đi đến phòng rửa tay, thì chạm mặt anh ở trong hành lang.

Ương Ương cười cười, chào hỏi anh một câu, Tư Dận cũng chỉ quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói ra ba chữ: "Em gầy đi."

"À, em đang giảm cân." Ương Ương cười lên một tiếng, một ánh nhìn khổ sở thoáng lướt qua rất nhanh ở nơi đáy mắt của cô.

Ánh mắt của Tư Dận lạnh lùng sắc bén, giống như hai luồng ánh sáng chói rực, gần như xuyên thấu qua cả da thịt của cô.

Vào thời điểm cô gần như sắp cướp đường bỏ chạy, Tư Dận chợt chậm rãi nói ra một câu: "Ly hôn cũng không phải là chuyện gì lớn, anh sẽ không để ý."

"Hả?" Ương Ương kinh ngạc nhìn anh, thế nhưng Tư Dận lại chợt khẽ cười lên một tiếng, ánh mắt sáng sắc bén kia thay đổi thành dịu dàng, tránh ra sang bên cạnh nhường đường cho cô.

Khi Ương Ương trở về thì Tư Dận đã không còn ở trong phòng làm việc nữa. Cô bạn gái của anh vẫn còn ngồi ở chỗ đó, trên mặt mới chỉ trang điểm được một nửa, chỉ có điều là vẻ mặt của cô lúc này mang đầy sự cô đơn. Ương Ương có chút thương cảm đối với cô, người khiến cô hâm mộ đã không còn ở đây, cô có hóa trang xinh đẹp nữa, phòng có ích gì đây?

Ương Ương thuê xe về nhà, cô lại mua thật nhiều đồ ăn vặt như cũ. Khi cô đi vào biệt thự, chợt thấy xe của anh đang đậu ở trong ga-ra.

Trái tim của Ương Ương đập cuồng loạn! Trần Tấn Nhiên đã trở lại rồi!

Như vậy đấy, anh nói thì hay lắm, nghỉ phép một tuần, nhưng hiện tại đã là ngày thứ tám rồi, anh mới trở lại...

Ương Ương cứng rắn ổn định lại tinh thần, xách theo túi đồ to đi về phía phòng khách. Thím Lý đứng ở lối ra vào phòng khách, thấy Ương Ương trở lại, định nói điều gì đó nhưng lại thôi, chỉ nhìn cô rồi thờ dãi. Ương Ương nhẹ nhàng gượng cười đáp lại thím Lý, sau đó cô vừa định bước đi tiếp thì chợt nghe thấy một giọng nữ quen thuộc...

Ương Ương hơi ngần ra, nhưng rồi cô vẫn mỉm cười tiếp tục đi vào. Cô liếc nhìn sang một cái, liền thấy Trần Tấn Nhiên và Y Lan đang ngồi ở trên ghế sa lon. Cô còn chưa kịp mở miệng, Y Lan đã vượt lên, lên tiếng trước: "Ương Ương, chị tan việc rồi à?"

Ương Ương chú ý tới câu nói của Y Lan. Trong câu chào vừa rồi, Y Lan cũng đã không còn gọi cô là chị dâu nữa.

"Ừ, những ngày qua cô đi nơi nào vậy? Cô có biết đã làm cho anh trai của cô lo lắng gần chết đó không..."

Ương Ương vừa đặt chiếc túi xuống, vừa ngồi xuống ở bên cạnh Trần Tấn Nhiên: "Tấn Nhiên, anh tìm được Y Lan ở đâu vậy?"

Về mặt của Trần Tấn Nhiên có chút lúng túng, anh rút cánh tay của mình ra khỏi tay của Ương Ương, nhàn nhạt mở miệng đáp lại: "Y Lan đi ra nước ngoài để giải sầu một chút thôi mà."

"A, trở lại là tốt rồi! Dù sao ở bên ngoài cũng không thể nào thoải mái bằng ở nhà." Ương Ương cũng không để ý nhiều đến động tác của Trần Tấn Nhiên, mở miệng cười nói.

"Vâng, đúng vậy đấy! Từ giờ trở đi em sẽ không đi như vậy nữa, em rất nhớ anh Tấn Nhiên, nhớ những món ăn mà đầu bếp nơi này đã nấu đấy." Y Lan tựa như đang làm nũng vậy, hướng ánh mắt nhìn sang phía Trần Tấn Nhiên, hé nở một nụ cười sáng rỡ. Trần Tấn Nhiên nhìn về mặt ngây thơ của Y Lan, không khỏi cười cười, trong nụ cười hàm chứa đầy sự cưng chiều: "Cô nhóc ngốc nghếch này, để xem lần sau em còn dám rời nhà đi ra ngoài nữa hay không, chịu khổ sở bên ngoài thấy thế nào?"

"Không có chuyện phải chịu khổ sở đâu nhé! Người ta đi chơi du sơn ngoạn thủy, có không biết bao nhiêu chuyện vui vẻ!" Y Lan chu cái miệng nhỏ nhắn ra, ngón tay quần vào trên ngón tay của Trần Tấn Nhiên, lấu bấu đầy vẻ bất mãn.

Ương Ương nhìn thấy bộ dạng bọn họ nói chuyện nồng tình mật ý (*) như vậy, chợt thấy mình không thể nào vô liêm sỉ mà tiếp tục còn ngồi lại ở đây như vậy nữa. Không hiểu tại sao cô có cảm giác mình không thể nào hòa vào trong mạch trò chuyện với hai người bọn họ được. Ngược lại, cô có cảm giác mình giống như là một người thứ ba xen ngang vào giữa hai người vậy. Ương Ương đứng lên, lặng lẽ bỏ đi lên lầu. Mà lúc này, Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan nói chuyện với nhau thật vui vẻ, nên cũng không hề chú ý tới việc cô rời đi.

(*) Nồng tình mật ý: tình ý ngọt ngào sâu đậm

Lúc đến giờ ăn cơm bữa ăn tối, thím Lý đi lên lầu gọi cô, Ương Ương nói tránh đi, lúc mới trở về mình đã ăn rồi, nên không xuống lầu nữa. Trần Tấn Nhiên cũng không đi lên gọi cô, mà Y Lan lại càng không hề nhớ gì đến cô. Ương Ương nhớ lại, thời gian trước Y Lan ở đây, về mặt của cô còn làm ra vẻ hết sức hoàn mỹ, chẳng những nở miệng liền thoáng một câu gọi cô chị dâu, hai câu gọi cô chị dâu, thậm chí trong cách cư xử với cô, Y Lan còn có vẻ cung kính. Nhưng còn lần này, sau khi trở lại con người Y Lan dường như cũng đã thay đổi, khi cô nói chuyện hoặc là ngay trên nét mặt cũng đều mang theo chút thái độ gì đó như căm ghét.

Túi đồ ăn vặt của cô còn ở dưới lầu, nhưng cô cũng lười xuống dưới lấy, chẳng qua là khi cô xem TV, liền cảm thấy bụng đói thực rất khó chịu, đành phải xuống giường. Ương Ương nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ngủ ra thành một cái khe hở nhỏ nhỏ. Đôi con ngươi xinh đẹp không khỏi hơi híp lại nhìn xuống bên dưới. Ở dưới lầu sớm đã không còn bóng người, có lẽ bọn họ đã đi ra ngoài tản bộ.

Ương Ương đẩy cửa ra, đi xuống lầu, nhìn thấy túi đồ ăn vặt cô mua về để ở trên bàn cũng không còn ở đó nữa. Cô đi ra phía tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra nhìn vào, chỗ sữa chua của mình cũng không thấy đâu cả, cả một túi đồ ăn vặt mà cô mua về chưa từng ăn cũng không có ở đó.

Ương Ương càng phát ra kinh ngạc, "Thím Lý, túi đồ ăn vặt mà tôi mang về đâu mất rồi?"

Thím Lý cuống quýt chạy từ phòng bếp ra ngoài, lại nhìn Ương Ương đầy vẻ có chút ngại ngùng: "Thiếu phu nhân..."

"Sao vậy?"

"Nhị tiểu thư nói là tủ lạnh không được nhét những thứ vớ vẩn đó, cho nên đã sai người hầu vứt bỏ hết những thứ đồ ăn vặt đó của cô đi rồi."

Lúc này Ương Ương cảm thấy khí huyết trong người như nhảy vọt lên tận đỉnh đầu. Cô phải lập tức chống vào lan can mới gắng gượng đứng vững được. Lúc này gương mặt của cô cũng đã thay đổi, trắng bệch ra như tuyết vậy. Mãi thật lâu sau, cô mới gắng sức nặn ra được một nụ cười: "Thôi quên đi, không sao hết!"

"Thiếu phu nhân, có phải ngài là đã đói bụng rồi hay không, để tôi đi nấu cho cô chút canh nhé..."

"Không cần đâu, tôi không đói bụng nữa rồi." Ương Ương cảm thấy người mệt mỏi không còn chút sức lực nào nữa, cô xoay người sang chỗ khác, bỏ đi lên lầu, vào trong phòng ngủ. Cô ngồi xuống ở trên giường ngơ ngẩn. Chỉ có một chút đồ ăn vặt của cô như vậy thôi, mà bọn họ đã không bỏ qua cho rồi, làm sao còn có thể dung nạp cả một con người của cô được đây?

Ương Ương ngồi một mình buồn bực ở đó một hồi lâu. Từ trong TV vang vọng ra tiếng cười nói đùa giỡn hết sức náo nhiệt. Cô dứt khoát tắt TV đi, vào trong toilet đi tắm một cái. Sau đó trong đầu tràn đầy buồn bực, cô liền thiếp đi lúc nào không biết. Không biết cô đã ngủ được bao lâu, chợt bị giọng nói và tiếng bước chân của người nào đó đánh thức. Ương Ương phải vất vả lắm mới mở mắt ra được. Ánh đèn trong phòng ngủ đã được bật sáng rực đến chói mắt, làm cho cô không khỏi phải lấy tay che lấy mắt của mình.

"Ương Ương..."

Dường như anh đã uống một chút rượu, bộ dạng thần thái có vẻ rất phấn chấn, Ương Ương mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng: "Anh trở lại rồi sao?"

Trần Tấn Nhiên khẽ gật đầu, ngồi xuống trên ghế sa lon ở bên giường.

"Có việc gì thế? Vừa mới rồi hình như em nhìn thấy Y Lan."

"Đúng thế, cô ấy nhìn thấy em ở nơi này, cho nên đã đi ra ngoài trước." Trần Tấn Nhiên không thể nào lập tức thay đổi thành lạnh lùng được. Dù sao, đoạn thời gian trước đó, bọn họ cũng đã từng chung sống với nhau không tệ. Hơn nữa, anh không thể không ích kỷ mà thừa nhận, thời gian qua anh và cô cũng đã từng nhiều lần trải qua những chuyện cá nước thân mật như vậy.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"Vây để tôi nói với thím Lý dọn dẹp phòng khách cho cô." Anh lưỡng lự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn nói lại một câu như trước. Ương Ương bỗng nhiên dừng lại, đột ngột xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn anh: "Trần Tấn Nhiên, anh thật vô si!"

Cô giờ tay lên, dùng chiếc khăn lông đang cầm trong tay ném mạnh một cái. Chiếc khăn bay lên che phủ vào trên gương mặt của Trần Tấn Nhiên!

Trần Tấn Nhiên thỉnh thoảng thấy cô như vậy, chặt vật sững sờ đứng nguyên tại chỗ, còn Y Lan cũng nghe thấy có tiếng ầm ỹ liền đi tới, hỏi một câu đầy vẻ kinh ngạc: "Tấn Nhiên, sao vậy?"

Một màn này vừa vặn bị Y Lan nhìn thấy. Y Lan sợ hết hồn, không dám tin nhìn lại Ương Ương: "Ương Ương, chị đang làm cái gì vậy hả? Tại sao lại ra tay đối với anh Tấn Nhiên như vậy?"

Ương Ương nhìn về mặt vừa đau lòng vừa xen lẫn tức giận của Y Lan, đột nhiên như bị mất đi toàn bộ sức lực, cảm thấy cực kỳ chán nản. Cô an tĩnh liếc nhìn Y Lan một cái, đôi con ngươi trong veo, nhìn giống như là chiếc đèn pha sáng rực rỡ, lập tức xuyên thủng tất cả tâm sự của Trần Y Lan.

Trước ánh mắt chói sáng kia của Ương Ương, ánh mắt của Y Lan chỉ thấy kinh ngạc, thoáng lùi về phía sau một bước. Lúc này Ương Ương cũng đã chậm rãi bước đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại sự yên ắng nặng nề. Y Lan nhìn sang Trần Tấn Nhiên, lắp bắp hỏi: "Anh Tấn Nhiên..."

"Không sao." Trần Tấn Nhiên gạt chiếc khăn lông đang bao quanh gương mặt của mình, tiện tay ném luôn chiếc khăn xuống trên mặt đất. Bởi vì bị Y Lan nhìn thấy bộ dạng đầy chật vật kia của mình, trong lòng anh không khỏi lúng túng, trào lên từng hồi từng hồi cực kỳ khó chịu, cũng có chút hận luôn cả Y Lan: "Y Lan em đi ngủ trước đi, anh đi ra ngoài đi một chút..."

Y Lan ồ một tiếng, nhìn Trần Tấn Nhiên mang sắc mặt khó coi đi ra khỏi phòng, không khỏi kinh ngạc ngồi phịch xuống ở trên giường.

Thay đổi rồi! Tất cả đều đã thay đổi rồi! Vào lúc Y Lan nhìn thấy những hình ảnh đầy thân mật kia, cô cũng biết, giữa Tống Ương Ương và Trần Tấn Nhiên đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ là, ở trên chiếc giường lớn mà cô đang ngồi lên đây, có lẽ là ở trên chiếc ghế sofa mà cô từng ngồi kia, hai người bọn họ đã sớm quấn quýt lấy nhau!

Phía dưới thân thể Y Lan giống như là bị một cây gai chọc vào đau nhói, cô vội vã đứng bật dậy, nhảy dựng lên, đưa tay tháo ra chiếc ga đang trải lên chiếc giường nước lớn lẫn chiếc chăn đắp vút xuống..

Y Lan thờ hồn hèn, từng ngum từng ngum. Cô không nên bỏ đi, không nên giận dữ rời nơi này mà đi như vậy, sau đó để cho cái người phụ nữ có tên là Tống Ương Ương kia lại “cru chiếm thước sào”! (*)

(*) Cru chiếm thước sào: Cru là chim Cru (còn gọi là chim tu hú). Thước là chim Thước (còn gọi là chim khách). Cru chiếm thước sào, dịch nghĩa: Chim Tu hú chiếm tổ chim khách. Câu thành ngữ này xuất phát từ một hiện tượng trong tự nhiên. Chim Tu hú không biết làm tổ, không biết ấp trứng, thường rình ở gần tổ chim Khách. Khi thấy chim Khách bay đi kiếm mồi, Tu hú liền nhảy vào trong tổ chim Khách để đẻ trứng và nhờ chim Khách ấp trứng hộ. Chim Tu hú non nở ra tìm cách hất chim khách non ra khỏi tổ để độc chiếm nguồn thức ăn do chim bố mẹ mang về.

Trong đoạn văn trên, tác giả muốn mô tả sự ân hận của Y Lan khi thấy vợ chồng Trần Tấn Nhiên và Tống Ương Ương có tình cảm thân thiết khi cô ta bỏ nhà ra đi.

*****

"Ồi chào ôi! Ái dà, Ương Ương à, làm sao mà cô lại ới đến mức độ như vậy chứ?" Còn chưa trang điểm xong cho một người khách, Ương Ương đã phải bỏ chạy đến phòng vệ sinh để nôn ới đến ba lượt.

Ương Ương vốn là người tốt tính, đáng đáp con người vừa dễ thương lại vừa xinh đẹp. Thời gian trước, bởi vì cô không muốn về nhà, cho nên mỗi một lần phải làm thêm giờ, cô thường làm giúp cho các đồng nghiệp. Nhân duyên của cô càng ngày càng tốt hơn... Máy đồng nghiệp cũng ân cần hỏi thăm cô, nhưng cô chỉ biết lắc đầu một cách ngu ngơ: "Tôi cũng không biết, mỗi sáng sớm khi tỉnh giấc cũng sẽ bị ới rất lợi hại, hơn nữa mỗi khi ngủ thấy mùi vị thịt cá cũng chỉ muốn nôn..."

"Áy này, không khéo là cô đã mang thai rồi đó!"

"Ương Ương đã kết hôn, cô ấy mang thai là chuyện rất bình thường mà!"

"Này cô nhóc ngốc nghếch kia ơi, như thế này là phản ứng của một người có thai đó. Nếu không, trước mắt bây giờ em đừng làm việc nữa, mau đi đến bệnh viện để kiểm tra một chút xem sao..."

"Đúng đó đúng đó! Em vẫn luôn luôn trực giúp cho mọi người rồi, hôm nay em hãy nghỉ ngơi sau đó đi bệnh viện để kiểm tra một chút xem thế nào! Nếu như em đã mang thai, vậy thì chuyện này là chuyện tốt rồi, ngộ nhờ sức khỏe của em không tốt, cũng có thể biết đường mà chữa trị."

Ương Ương không cách nào cự tuyệt được ý tốt của mọi người. Trong lòng cô giờ đây cũng là “thất thượng bát hạ” (*), nhảy nhót lung tung đến lợi hại. Mang thai... Trời ạ, hiện giờ cô mới chỉ tròn hai mươi tuổi mà thôi, đây cũng là một chuyện quá sớm rồi...

Hơn nữa, nếu như nói là cô đã mang thai thật..., nhưng mà cha của đứa trẻ lại không thích cô như thế, liệu anh có thích đứa bé này không?

Ương Ương túm vội lấy chiếc túi của mình, thuê xe đi đến bệnh viện, thấp thòm bất an chờ kết quả hóa nghiệm được đưa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2: Các loại cảm xúc (tiếp theo)

Ương Ương đã được gả tới nhà họ Trần này được mấy tháng, cũng đã từng có nhiều lần làm những chuyện cá nước thân mật cùng với Trần Tấn Nhiên. Ương Ương vắt óc ra sức suy nghĩ, ngoại trừ ngày hôm sau tân hôn, Trần Tấn Nhiên đã dặn thím Lý chuẩn bị cho cô thuốc tránh thai hiệu quả nhanh... Còn lại cô không thể nào nhớ nổi, đã có lần nào Trần Tấn Nhiên đã không dùng các biện pháp an toàn hay không.

Nếu thế thì việc cô mang thai, nghĩ thế nào cũng thấy, đúng là chuyện này không thể không có khả năng.

"Tiểu thư Tổng Ương Ương!"

"Tôi đây!" Ương Ương lập tức đứng bật dậy, ý nghĩ bị cắt đứt. Cô đi vào phòng làm việc của bác sĩ, vị nữ bác sĩ liền đưa cho cô tờ kết quả xét nghiệm: "Tổng tiểu thư, ngài đã mang thai bốn mươi hai ngày rồi!"

Ương Ương kinh ngạc nắm thật chặt lấy tờ giấy thật mỏng kia, bốn mươi hai ngày... n Cũng chính là vào buổi tối của cái ngày bọn họ nối lại tình xưa.

"Ngài có muốn đưa bé này không?" Có thể vị nữ bác sĩ kia đã nhìn thấy cô tuổi còn nhỏ, liền cất tiếng hỏi cô một câu.

"Bác sĩ, để tôi suy nghĩ thêm một chút."

Ương Ương chưa thể xác định được chủ ý của mình, liền cầm lấy tờ kết quả xét nghiệm đi về nhà.

Trong nhà vừa đúng không có ai, Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan đều không ở nhà. Khi thím Lý chạy đến chào hỏi cô, thì lúc này cô mới nhớ ra, mình có thể hỏi ý kiến của thím Lý một chút.

Thím Lý nghe thấy cô báo tin mình đã mang thai, lập tức trở nên cực kỳ cao hứng. Ương Ương còn chưa kịp ngăn cản, thì thím đã trực tiếp gọi điện thoại đi Singapore, báo tin vui cho lão gia, sau đó thím liền bắt đầu gấp gấp sai người đi mua thực phẩm về để thím đi nấu cho cô nôi súp...

Ương Ương dở khóc dở cười, "Thím Lý, tôi vẫn còn chưa nghĩ kỹ xem, có nên giữ lại đứa trẻ hay không đây..."

"Nói bậy, tại sao lại không giữ lại chứ! Việc người phụ nữ mang thai lần đầu tiên là rất quan trọng đấy, nếu như mà bỏ đi, sức khỏe sẽ phải chịu hao tổn lớn. Thím Lý là người từng trải, thiếu phu nhân, cô cũng phải cẩn thận một chút, hãy giữ lại để nuôi dưỡng cho tốt! Nhưng ngàn vạn lần cô đừng có tức giận sẽ làm động thai đấy..."

"Cái gì mà tức giận sẽ làm động thai?"

Ương Ương còn chưa kịp nói tiếp lời, chợt nghe thấy giọng của Trần Y Lan vọng đến. Y Lan xách mấy chiếc túi giấy có in nhãn hiệu nổi tiếng bên ngoài đi vào trong nhà, quan sát hai người bọn họ: "Thím Lý, Ương Ương, hai người đang nói chuyện gì đây?"

"Chúng tôi..."

"Thiếu phu nhân mang thai! Tôi vừa mới gọi điện thoại báo tin mừng cho lão gia rồi. Nhị tiểu thư, về sau này ngài nhớ phải ngàn vạn lần cẩn thận một chút. Người phụ nữ mang thai chính là chuyện trọng đại, huống chi, đây lại là cháu đích tôn của nhà họ Trần nữa!"

Thím Lý nói mà lòng vui rạo rực, tựa như thím cố ý nói những lời cảnh cáo mơ hồ, hoặc như là thím thật sự cũng không hề hay biết chuyện gì hết vậy, chỉ đơn thuần bày tỏ sự vui sướng của mình.

Trong nháy mắt sắc mặt của Y Lan vụt biến đổi, biểu cảm trên mặt cô ta thay đổi nhiều về kỳ quái. Mặc dù trong nháy mắt Y Lan đã lập tức nặn ra một nụ cười rộ rỡ, nhưng mà Ương Ương vẫn chú ý, cô nhìn thấy có ánh nhìn mờ ám thoáng qua nơi đáy mắt của cô ta rất nhanh...

Mặc dù Ương Ương là một cô gái đơn thuần, chưa từng nghĩ đến sự hiểm ác trong lòng người khác, nhưng lúc này trong lòng cô cũng loáng thoáng xuất hiện một chút lo lắng.

"Anh Tấn Nhiên có biết không?" Mi tâm của Y Lan hơi nhíu lại, khẩu khí vẫn bình thản không chút gợn sóng như cũ.

Nhưng chính Y Lan lại đi tới bên cạnh Ương Ương, nhẹ nhàng khoác lên tay của cô, cười ngọt ngào: "Ương Ương, chị đoán xem, nếu như anh Tấn Nhiên mà biết được chị đã có cục cưng rồi anh thì anh ấy sẽ như thế nào?"

"Đứa nhỏ này, chuyện này mà còn phải nói nữa sao. Dĩ nhiên là thiếu gia sẽ cao hứng đến khủng khiếp ấy chứ! Đây chính là đứa con đầu tiên của thiếu

gia kia mà, mới vừa rồi tôi đã gọi điện thoại đến Singapore, lão gia còn vô cùng cao hứng nữa là, còn nói muốn trở về nước đến thăm thiếu phu nhân đây!"

Chương 28: Phụ nữ còn nhỏ tuổi đã có thai thật đau buồn

Lông mày của Y Lan đột nhiên bị giật giật thật mạnh mẽ. Nhưng cô ta vẫn gắng gượng mạnh mẽ nặn ra một vẻ mặt tươi cười: "Ba ba nói lúc nào sẽ trở lại?"

Thím Lý liếc nhìn Y Lan một cái: "Cuối cùng cũng phải nhờ phu nhân khuyên nhủ, nói là sức khỏe của lão gia không được tốt, không thể chịu được sự dẫn dắt qua lại khi đi đường."

Y Lan tựa như thoáng thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Đúng vậy đó, mẹ cũng nên khuyên ba ba một chút, ba ba bây giờ đã có tuổi rồi, sức khỏe lại không được tốt, nhất định sẽ không chịu được những vất vả của chặng đường dài như vậy."

"Ai dà, cứ ngồi đây mà nói mãi những chuyện không đâu mà. Nhị tiểu thư, thiếu phu nhân, hai người cứ ngồi ở đây nhé, tôi phải đến phòng bếp nấu cho thiếu phu nhân nồi súp đây..."

"Thím Lý, thím thật là thiên vị, thím đối xử với Ương Ương thật tốt!"

Y Lan tựa như đang làm nũng vậy, mở miệng nói một câu có vẻ bất mãn. Nhưng Thím Lý cũng chỉ khẽ cười một chút: "Thiếu phu nhân là một người tốt như vậy, tôi có thể được phục vụ phu nhân là phúc khí của tôi rồi."

"Vậy Y Lan không phải là người tốt sao?" Y Lan không chịu thuận theo, mở miệng hỏi lại, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại tới mức tưởng chừng như có thể treo được một bình dầu.

"Nhị tiểu thư cũng tốt, chẳng qua là lúc nào nhị tiểu thư tìm được một chàng rể hiền, thì lúc ấy mới là chân chân chính chính hoàn toàn mỹ mãn..."

"Thím lại cũng trêu ghẹo tôi nữa, để tôi đi tìm anh Trần Nhiên mách anh ấy..."

Y Lan làm bộ sẽ phải đứng lên, trên mặt nhuốm một màu đỏ khác thường, không biết là do Y Lan hờn mát, nói về xấu hổ hay là có chút tức giận nhàn nhạt.

"Nhị tiểu thư." Thím Lý chợt đứng lại, mở miệng nói một câu đầy ý vị sâu xa. Thím Lý ở nhà họ Trần suốt mấy chục năm qua, địa vị của thím ở trong nhà cũng có chút không tầm thường. Y Lan thấy thím nói như vậy, cũng liền ngoan ngoãn đứng lại: "Thím Lý."

"Nhị tiểu thư, lẽ ra tôi không nên nói những lời như vậy, nhưng mà thiếu gia thật sự đã kết hôn rồi, quan hệ giữa ngài và thiếu gia suy cho cùng vẫn là quan hệ anh em trong nhà với nhau mà thôi."

Sắc mặt của Y Lan lập tức thay đổi trắng bệch ra như tuyết. Cô ta trợn to hai mắt nhìn sâu vào thím Lý một cái, nhưng rồi vẫn nhẹ nhàng gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi! Thím Lý, tôi cũng hiểu chứ."

Thím Lý khẽ thở dài một tiếng, thực sự thím vẫn không có cách nào nói nhiều hơn nữa, liền xoay người đi vào phòng bếp.

Y Lan đứng ở nơi đó, hung hăng cắn vào môi dưới. Ương Ương vốn ăn nói vụng về, cũng không biết nên khuyên nhủ như thế nào, đành chỉ đứng đó yên lặng. Y Lan đứng đó một lúc lâu, sau đó xoay người cầm chiếc túi của mình lên. Lúc cô ta chuẩn bị rời đi, chợt nhìn Ương Ương một cái thật sâu, sau đó mới xoay người đi mất.

Kể tiếp mấy ngày sau, trong nhà cũng không có chuyện gì gọn sóng, mọi người vẫn giống như trước. Chẳng qua là Ương Ương rất ít khi nhìn thấy Y Lan, còn cô bởi vì sự phản ứng khi mang thai quá lợi hại, cho nên đã xin nghỉ, đặc biệt ở trong nhà nghỉ ngơi. Thím Lý gần như là một tác cũng không rời để coi chừng cô.

Mà Trần Tấn Nhiên cũng không biết chuyện này. Ương Ương còn chưa nghĩ ra sẽ phải nói với anh như thế nào. Ở trong giai đoạn mấu chốt thế này, cô cũng không biết phải nói như thế nào với Trần Tấn Nhiên. Thậm chí, cô còn có chút sợ hãi, nếu như cô nói ra rồi, Trần Tấn Nhiên sẽ cho cô lưu lại đứa bé này, hay là sẽ vì Y Lan mà bắt cô phải bỏ đứa bé này đi?

Cô không dám khơi lên sự nguy hiểm như vậy, cho nên không thể làm gì khác hơn, là cầu xin thím Lý trước nhất hãy giữ kín cho cô điều bí mật này. Lão gia cũng mấy lần gọi điện thoại tới, đều được thím Lý tiếp máy, nói là vợ chồng son đi ra ngoài giải sầu hoặc là du lịch. Cứ như vậy năm lần bảy lượt, lão gia cũng chán không gọi lại nữa, muốn để cho hai người bọn họ tình đầu ý hợp, bắt đầu trải qua cuộc sống gia đình của mình được an ổn. Như vậy thì ông cũng được an tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Phụ nữ còn nhỏ tuổi đã có thai thật đau buồn (tiếp theo)

Bên kia Thân Tổng Hạo và Hoan Nhan mới vừa nói lại tình xưa. Cho nên tất cả chuyện của công ty đều giao cho Trần Tấn Nhiên và A Dương. Công việc của Trần Tấn Nhiên càng thêm lu bù nhiều hơn. Ương Ương cũng phải đến mấy ngày rồi mà cũng chưa từng nhìn thấy anh. Chỉ có điều, không nhìn thấy anh thì cũng khá tốt, tránh cho cô cứ phải che giấu, chỉ tỏ làm cho trong người cô cảm thấy mệt mỏi vì hoảng sợ.

Trải qua hơn một tuần, chợt có một ngày Trần Tấn Nhiên tan việc rất sớm. Hóa ra là anh ngày hôm sau anh phải đi ra nước ngoài để công tác, mà Y Lan cũng ở nhà. Ương Ương vốn đang ở trong phòng khách xem tivi, còn trên lầu hai người bọn họ đang sửa soạn lại hành lý, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng cười khoan khoái. Cửa phòng ngủ cũng không khóa lại, không gian của phòng ngủ chính giờ đây lại trở thành một khoảng trời đất riêng của Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan. Ương Ương chợt nhận ra, lúc này cô cũng không có tâm tình nào mà để ý tới những thứ này, chỉ nghĩ nếu như anh xuất ngoại, cô cũng lập tức trở về Hàng Châu. Đã nhiều tháng nay cô đã không được gặp mẹ của mình, cũng không biết tình hình hiện tại trong nhà mình bây giờ như thế nào. Trong lòng cô thực sự hết sức nhớ thương.

Ương Ương vốn dĩ đang ăn quả táo, chẳng qua là cô cứ ăn ăn mãi. Động tác ăn của cô cứ máy móc lặp đi lặp lại. Quả táo trong tay cô đã ăn hết một nửa, phần còn sót lại bắt đầu dần dần bị héo vàng đi, nhìn thật giống như tình cảm giữa hai người bọn họ lúc này. Sự ám áp thật ngăn ngui, từ khi Y Lan trở về, cũng đã dần dần héo vàng đi rồi.

Có lúc trong lòng cô cảm thấy thật sự rất hận, cô cũng hối hận tại sao mình lại để lại đứa bé này. Nhưng mà cô lại nghĩ đến một sinh mệnh nhỏ bé mềm nhũn như vậy đang lớn dần lên ở trong bụng của cô, thì cô lại không có cách nào để cho mình tiếp tục làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy được.

Tiếng cười vui của bọn họ từ trong khe cửa truyền ra, vọng tới, tựa như mũi dùi chọc thẳng vào trong màng nhĩ của cô. Ương Ương cứ ngơ ngẩn ngồi yên ở chỗ đó, cảm thấy trong lỗ tai mình cứ vang lên từng hồi từng hồi ong ong. Trong TV nam nam nữ nữ đang trình diễn từng cảnh từng cảnh yêu đương thật lâu, thật dài, không hề mệt mỏi, làm cho chân động lòng người. Nhưng mà, tình yêu của cô thì sao chứ...

Cô còn chưa tới hai mươi tuổi, nhưng cô cũng đã sắp khô héo mất rồi.

Rốt cuộc Ương Ương vẫn phải buông nửa quả táo còn dư lại ở trong tay xuống, sau đó đứng lên, đi ra khỏi phòng khách. Cô đứng ở trong vườn hoa một lát, dường như cảm thấy đã dễ chịu hơn một chút. Ương Ương mới ra đứng đó được một lát, thì Trần Tấn Nhiên và Trần Y Lan cũng đi ra. Trần Tấn Nhiên vốn đang thân mật ôm hông của Y Lan, liếc nhìn thấy Ương Ương đứng ở nơi đó, thì hình như có vẻ hơi lúng túng một chút. Nhưng tiếp theo anh lại giả vờ như không nhìn thấy nét mặt của cô, trực tiếp kéo Y Lan đi về phía chiếc xe đang đỗ ở đằng kia.

Ương Ương lạnh nhạt liếc mắt nhìn hai người, xoay người lại đi về phía một con đường nhỏ khác. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng xe hơi khởi động máy, sau cùng âm thanh đó chậm rãi bay xa. Ương Ương liền quay người trở lại. Thím Lý đã chuẩn bị cho cô bữa ăn tối, đã đặt đầy đủ trên bàn. Tất cả đều là những đồ ăn vô cùng giàu dinh dưỡng, rất tốt đối với phụ nữ có thai. Ương Ương lo lắng cho đứa nhỏ ở trong bụng, cho nên đã ép buộc mình phải nuốt vào.

Kể từ sau khi mang thai, Ương Ương liền cực kỳ ít ngủ, chỉ cần có tiếng động hơi lớn một chút vang lên, là lập tức cô bị thức giấc. Sau đó có muốn ngủ lại cũng rất khó khăn. Đến lúc Y Lan và Trần Tấn Nhiên trở về nhà, thì đã là đêm khuya. Hai người bọn họ vừa đùa giỡn vừa cười với nhau hi hi ha ha. Ương Ương bị đánh thức, liền dứt khoát bỏ dậy, ngồi yên ở chỗ đó ngẩn ngơ nhìn cả căn phòng tối đen.

Màn đêm đen tối giống như một lũ yêu ma, hung thần ác sát, đang giương nanh múa vuốt nhào tới về phía cô, một chút xíu nữa là phủ kín lên người cô.

Cô không biết ở phòng cách vách tiếng cười vui lẫn những âm thanh mơ hồ làm cho người ta khi nghe thấy cũng phải mặt đỏ tim đập kia đã kết thúc như thế nào. Cô cũng không biết là mình đã ngủ thiếp đi như thế nào. Cô chỉ biết là sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, hai người bọn họ đã vội vàng hấp tấp lên máy bay. Vì phải dậy sớm một chút, Y Lan ngủ không ngon liền hướng về phía Trần Tấn Nhiên giận dỗi, làm ầm ầm ỉ ỉ từ gian trong phòng của bọn họ cho tới bên ngoài phòng ngủ của Ương Ương. Ương Ương lại bị đánh thức một lần nữa.

Hai mắt của Ương Ương dính hai quầng đen thật to, Ương Ương phờ phạc mệt mỏi đi xuống lầu ăn cơm. Đến lúc cô ăn xong bữa ăn sáng thì nhận được điện thoại trong nhà mẹ từ Hàng Châu gọi tới, nói là anh trai cô sẽ tự mình đến đón cô trở về nhà. Đến lúc này Ương Ương mới trở nên vui vẻ giống như một đứa trẻ con cứ nhảy dựng lên, làm cho thím Lý cực kỳ sợ hãi.

Ương Ương phải chờ đợi đến giữa trưa ngày hôm sau, anh trai thứ hai của cô mới từ Hàng Châu chạy tới nơi. Liếc nhìn vẻ phong trần mệt mỏi của anh hai đang tiến vào, nước mắt của Ương Ương lập tức liền trào ra ngoài. Từ thuở Ương Ương còn nhỏ, Tổng Khắc Khâm đã là người anh trai luôn yêu thương cô em gái nhất, cũng không nhận được cảm xúc, trông mặt của anh liền thoáng ửng đỏ.

Hai anh em gặp nhau liền nói chuyện mãi vẫn không hết lời hết chuyện..., Hành lý của Ương Ương đã sớm được sắp xếp xong từ lâu. Sau khi ăn cơm trưa, Ương Ương liền không thể chờ đợi được nữa, nhất định đòi đi về nhà. Thím Lý biết cô không vui, cũng không ngăn cản cô, tha thiết dặn dò rất nhiều điều, sau đó mới đưa hai anh em bọn họ lên xe.

"Em gái." Tổng Khắc Khâm nhìn gương mặt trái táo của em gái mình giờ đây đã gầy tóp lại thành hình quả dưa, trong lòng mơ hồ cảm thấy đã xảy ra một chuyện gì đó. Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Ương Ương: "Nói cho anh hai biết, Trần Tấn Nhiên đối xử với em có tốt không?"

Nơi sâu kín trong trái tim của Ương Ương chợt run lên, rồi lại không đành lòng, chỉ vì cô lo lắng cho người thân của mình, chỉ là dùng sức gặt đầu: "Anh ấy đối xử với em tốt vô cùng."

"Nhưng em đang mang thai, tại sao anh không thấy nó ở nhà? Em về Hàng Châu nó cũng không tiễn em là sao?"

Tổng Khắc Khâm đang đầy một bụng nghi vấn, đến lúc này coi như mới có điều kiện để hỏi em gái mình. Tổng Khắc Khâm hung hăng nhéo mạnh vào lòng bàn tay của mình, mạnh mẽ cố kiềm chế cơn giận giữ xuống dưới đáy lòng mình.

"Anh hai, Trần Tấn Nhiên hôm qua mới ra khỏi nước đi công tác, bằng không làm sao lại không có ở đây được chứ?"

Uông Ương khổ sở giải thích, thật ra thì cô đã suy nghĩ nhiều lần. Cô chỉ muốn có thể ở trước mặt người thân của mình mà khóc lớn một trận, nhưng nếu như cô làm như vậy sẽ khiến cho bọn họ lo lắng. Làm sao cô có thể nhẫn tâm như vậy được chứ! Vốn dĩ cô cũng biết, các anh trai của mình vẫn luôn tự trách bản thân rất nhiều, chỉ vì bọn họ mà làm hại đến cô, khiến chuyện chung thân đại sự của cô lại chỉ có thể làm qua loa như vậy. Nếu như bọn họ biết cô sống một cuộc sống không được tốt, thì có thể nói..., nhất định bọn họ sẽ lại càng thêm bất an.

"Thật sao?"

Tổng Khắc Khâm lúc này mới bán tín bán nghi hỏi lại cô. Thấy cô dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ lo lắng nhìn lại anh, Tổng Khắc Khâm không khỏi mềm lòng thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: "Em là cô em gái mà anh thương yêu nhất! Các anh trai của em đây, nếu như biết được em đã phải sống một cuộc sống không được tốt, hoặc là Trần Tấn Nhiên dám bắt nạt em, Uông Ương, em đừng sợ, các anh trai của em sẽ liều mạng, cho dù còn hai bàn tay trắng, cũng tuyệt đối không tha cho nó đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đứa trẻ của bọn họ không còn

"Được rồi mà, em cũng biết điều đó! Em có ba người anh trai lợi hại như vậy, làm gì có người nào lại dám bắt nạt em chứ?" Uông Ương cười ngọt ngào, lúc này cô mới tựa vào trên cánh tay của anh Hai: "Anh Hai, mẹ có khỏe không? Còn anh Cả và anh Ba nữa, hai người đó thế nào?"

"Cũng rất tốt, chỉ có điều là mẹ rất nhớ em."

Tròng mắt của Uông Ương chợt thấy cay cay rất khó chịu, cô gắng gượng kiềm chế lại nước mắt của mình: "Lần này em về nhà chơi, nhất định sẽ phải ở bên mẹ thật nhiều."

Ở Hàng Châu hai mươi ngày, Uông Ương cứ bám dính lấy mẹ, một tắc cũng không rời. Cô uống trà, nói chuyện phiếm, tản bộ vui đùa cùng với mẹ ở trong khuôn viên của gia đình nhà mình. Quả thực Uông Ương cảm thấy vô cùng vui vẻ. Ba anh trai của cô hàng ngày cũng đều tan việc sớm hơn một chút, để cùng cô nói chuyện giải buồn, lại còn mang về cho cục cưng còn ở trong bụng mẹ, vẫn chưa ra đời kia, một đồng lớn đủ thứ.

Thời gian hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi. Chỉ chớp mắt một cái, đã đến lúc Uông Ương phải rời đi. Mặc dù người trong nhà cũng không hề muốn cô rời đi, nhưng mà con gái đã gả ra ngoài, làm sao có thể cứ giữ lại ở nhà mẹ của mình mãi được chứ?

Uông Ương gắng sức nén lại nước mắt, cố không để cho mình bật khóc. Cho đến lúc sắp phải lên xe rời đi, mẹ cô rốt cuộc cũng đã không thể nín nhịn được nữa, kéo cô sang một bên: "Con gái yêu của mẹ, nếu như không thể không ly hôn, con và đứa nhỏ cứ về lại Hàng Châu, mẹ sẽ nuôi con cả đời."

Uông Ương kinh ngạc nhìn mẹ. Cô tự cho là những ngày qua mình đã giả bộ rất tốt rồi, nhưng thế nào mà mẹ vẫn có thể nhìn thấu được chuyện trong lòng cô như vậy?

"Con là con gái của mẹ, là miếng thịt từ trên người mẹ cắt ra như thế, con sống cuộc sống như thế nào, có tốt hay không, làm sao mẹ lại không biết rõ được chứ? Chẳng qua là con không đành lòng nhìn thấy mẹ phải đau lòng mà thôi... Nhưng mà mẹ cũng không nhẫn tâm vạch trần sự thật, mẹ biết lòng hiếu thảo của con, nhưng mà Uông Ương à..."

Tổng phu nhân ghen ngào hồi lâu, mới nhẹ nhàng ôm lấy con gái: "Con ở Hàng Châu này lâu như vậy, đến một cú điện thoại thôi, chồng con, nó cũng chưa từng gọi tới đây! Mẹ cũng biết... con gái, mẹ đã sai lầm rồi, mẹ thật sự đã quá sai rồi! Chỉ vì mẹ quá quan tâm đến chút sản nghiệp mà ba ba của con để lại, mà đã hy sinh hạnh phúc của con. Con gái à, con trở về nhà chồng của mình đi thôi! Con cũng không cần phải suy nghĩ gì nhiều đâu, nếu cảm thấy không vui, con cứ ký giấy ly hôn, rồi quay về nhà mình mà sống! Mẹ ở nhà vẫn luôn luôn chờ đón con."

"Mẹ..." Trong nháy mắt nước mắt của Uông Ương tuôn trào như vỡ òa. Cô dùng sức gật đầu thật mạnh. Cho đến bây giờ, một chút xíu trời buộc cuối cùng trong lòng cô, rốt cuộc cũng đã bị bóc trần ra rồi. Cuối cùng, cô cũng đã có thể không cần phải nín nhịn tất cả mọi chuyện nữa rồi! Cô cũng không cần biện cho mình một lý do nào đó, để ép buộc bản thân phải ở lại bên cạnh Trần Tấn Nhiên nữa. Cô cũng đã có thể lựa chọn ly hôn, rồi khỏi Trần Tấn Nhiên, thành toàn cho anh được sống cùng với người con gái mà mình thích kia.

Cho đến lúc lên máy bay, nước mắt của Uông Ương cũng chưa từng ngừng rơi. Cô khóc suốt dọc đường. Khi về đến nhà, đôi mắt của cô đã sưng mọng đến dọa người. Trong phòng rất an tĩnh, thím Lý nói, Trần Tấn Nhiên và Y Lan đã trở lại. Trần Tấn Nhiên đi đến công ty, Y Lan ở trong phòng nghỉ ngơi.

Ương Ương liền đi lên lầu. Khi cô vừa định vào phòng ngủ của mình, thì cánh cửa phòng ngủ chính chợt mở ra, Y Lan mặc một bộ quần áo ngủ rộng rãi, vẻ mặt còn đang ngái ngủ, đứng ở nơi đó cười híp mắt nhìn cô: "Ương Ương, chị đã về rồi hả?"

"Ừ." Ương Ương nhẹ nhàng gật đầu một cái, thoáng mỉm cười: "Tôi vào phòng đây."

"Chị chờ một chút đã. Tôi ở nước ngoài về, có mang theo một chút quà để tặng chị, hiện tại tôi sẽ đi lấy cho chị."

"Không cần đâu, thật..." Lời của Ương Ương còn chưa dứt, Y Lan đã xoay người đi vào trong phòng ngủ. Thím Lý thấy dáng vẻ khách khí kia của Y Lan, cũng đã cảm thấy rất yên tâm xoay người đi ra cửa mua thức ăn. Bà ngắm nghĩ, cần phải mua một chút rau xanh, nước trái cây tươi mới để bồi dưỡng cho Ương Ương và bảo bảo, vì vậy chân bước không ngừng, đi ra cửa, lên xe.

"Chị nhìn xem, đây là đồ mà tôi và anh Tân Nhiên đã cùng nhau chọn lựa, chị có thích không?"

Trong tay Y Lan là một bức tranh. Bức tranh kia được dùng những hạt lúa mạch dính lên trên. Trong bức tranh là một cặp tình nhân xinh đẹp, phía sau cặp tình nhân, đứng cách đó không xa, là hình một con lợn bằng bia cứng nhìn vừa xấu xí vừa bần thiêu. Y Lan giờ bức tranh ở trong tay cho Ương Ương nhìn: "Chị nhìn xem, thấy dễ thương không, tặng cho chị đó!"

Ương Ương không nhận, chỉ liếc mắt lạnh lùng nhìn Y Lan: "Theo tôi thấy, bức tranh này cô nên giữ lại thì mới thật thích hợp nhất."

Y Lan không ngờ đến Ương Ương sẽ trả lời một câu như vậy, không khỏi kinh ngạc nhìn cô, lời đã vọt ra miệng: "Tại sao?"

"Tôi và Trần Tân Nhiên là vợ chồng, như vậy, trong này vẽ trong một đôi tình nhân dĩ nhiên là chỉ hai chúng tôi rồi, về phần có một số thứ gì đó còn sót lại..." Ương Ương giống như cười, như không cười, liếc nhìn Y Lan một cái: "Chính tự cô hãy tự mình lĩnh hội đi."

Trong nháy mắt sắc mặt Trần Y Lan chợt biến đổi. Cô ta thật không ngờ rằng, một người tính tình vẫn luôn đơn giản như Ương Ương, vậy mà lại có thể nói ra câu nói với ngữ điệu như thế. Hai người các cô, mặc dù giống như nước lửa không thể dung nạp với nhau, nhưng cũng vẫn coi như là bình an vô sự. Hơn nữa, giữa Ương Ương và cô ta cũng chưa từng bao giờ phát sinh những chuyện cãi vã với nhau. Cho nên Y Lan mới có thể công khai làm chuyện lăng nhuc Ương Ương như vậy. Chỉ có điều, Y Lan thật sự không ngờ rằng, cô ta rời đi bất quá mới hai mươi ngày, thế nhưng Tổng Ương Ương đã thay đổi giống như trời long đất lở vậy!

Trong lòng Ương Ương giờ đây, đã không còn sợ hãi những chuyện có liên quan đến ly hôn nữa, cho nên cô cũng không còn là một chiếc bánh bao giống như trước đây nữa! Ngày trước Ương Ương chỉ sợ "đắc tội" với Trần Y Lan, sau đó cô sẽ bị Trần Tân Nhiên đuổi ra khỏi cửa một cách nhục nhã. Nhưng bây giờ, đã có thể coi như là chân chân thật thật chứng minh một điều, ở trước mặt Trần Y Lan, Tổng Ương Ương cũng không phải là một người hiền lành.

"Tổng Ương Ương, kết hôn thì đã sao chứ? Chị không biết rằng trên đời này còn có một từ nữa, gọi là ly hôn hay sao?"

Hiển nhiên Trần Y Lan có chút tức giận bởi mình bị bại trận. Cô ta ném luôn bức tranh trong tay xuống trên mặt đất, hạ bót giọng nói của mình xuống, mở miệng hung hăng phun ra một câu cực kỳ tàn nhẫn.

"Dù còn một ngày hai chúng tôi chưa ly hôn, thì cô vẫn chính là kẻ thứ ba." Ương Ương liếc mắt lướt nhìn Trần Y Lan một cái, khoe môi xinh đẹp hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt. Cô đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, bước vào trong phòng: "Tôi đang mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi một lúc."

"Chị không được đi!" Y Lan đưa tay kéo quần áo của Ương Ương. Trần Y Lan bị chọc tức đến mức toàn thân run rẩy. Người phụ nữ này lại dám nói cô ta là "kẻ thứ ba" kia chứ! Khi Trần Y Lan cô và Trần Tân Nhiên đã cùng nhau, thậm chí còn không biết cô ta ở nơi nào nữa!

"Tôi và anh Tân Nhiên là thanh mai trúc mã. Khi tôi mười sáu tuổi thì đã cùng với anh ấy rồi, tại sao chị còn muốn tranh giành anh ấy với tôi?" Trần Y Lan la hét, mặt như muốn nứt ra, giọng nói the thé, không ngừng vang vọng ở trong phòng. Sau chuyện bay dài, Ương Ương cảm thấy trong người cực kỳ mệt mỏi khó chịu, hơn nữa trong bụng cô còn đang mang thai cực kỳ nặng nề. Lúc này cô chỉ muốn được đi tắm rửa, ngâm người trong nước nóng cho thân thể được thoải mái thư giãn một chút, sau đó sẽ đi ngủ một giấc thật ngon lành, hoàn toàn không muốn dây dưa gì nhiều thêm với Trần Y Lan...

"Ai muốn tranh giành với cô, nếu như cô muốn, hiện tại tôi sẽ nhường lại cho cô!" Ương Ương tùy tiện ứng phó một câu, đưa tay phải đẩy tay Y Lan ra. Ai ngờ vừa mới đẩy ra, Y Lan lại xông tới gần để lôi kéo cô. Ương Ương một lòng che chở cho cực cung, không muốn để cho Y Lan đến gần người mình. Vào lúc Y Lan lại vừa xông lại níu kéo quần áo của cô, Ương Ương cũng thuận thế đẩy Y Lan đi ra. Lúc này hai người vừa kéo vừa xô đẩy nhau như thế, nên đã kéo nhau đến lối đi xuống thang lầu. Bị Ương Ương đẩy một cái như vậy, trọng tâm của Y Lan không vững, lập tức bị mất thăng bằng mà ngã xuống bên dưới. Mà Y Lan lại đang lôi kéo quần áo của Ương Ương, cho nên Ương Ương cũng bị lực kéo khổng lồ kia kéo theo, lăn xuống dưới cùng với Y Lan...

Thân thể cứ thế lăn xuống bên dưới theo từng bậc thang một. Cái bụng mềm mại của Ương Ương cũng đã bị va đập vào bậc thang không biết bao nhiêu lần. Ương Ương bị va đập, sợ hãi hét đến chói tai, trong lúc rơi ren cô vẫn nhớ phải bảo vệ cực cung, nhưng cũng đã chạm thấy máu tươi dính nhom nhóp...

Cô hét lên một tiếng the thảm, rồi cứ thế lăn lông lốc cùng với Y Lan, xuống tận bậc thang cuối cùng tại lầu dưới. Y Lan nằm yên lặng ở trên mặt đất, bên dưới chiếc áo ngủ màu trắng của Y Lan đã nhuộm thành màu đỏ của máu. Bàn tay của Ương Ương cũng đầy máu tươi, cô nằm ở nơi đó kinh ngạc nhìn Y Lan, tại sao... Tại sao Y Lan lại bị chảy nhiều máu như vậy?

Cô gất gao che lấy bụng mình. Lúc này ở trong bụng của cô từng hồi từng hồi đau nhức đang ập tới. Cô vẫn còn chưa bị ra máu, đứa trẻ có thể còn cứu được. A di đà Phật, cô thật là phúc lớn mạng lớn!

Những người hầu trong nhà nghe thấy tiếng động, đã sớm ba chân bốn cẳng chạy tới. Có người gọi điện thoại cho bệnh viện, có người gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên. Trong phòng khách đã trở nên rối loạn hoàn toàn, mọi người cũng không ai biết, bây giờ cần phải làm cái gì cho tốt.

Ương Ương cảm thấy cảm giác đau đớn kia càng ngày càng kịch liệt. Cô ra sức bao phủ lấy bụng của mình. Có một cảm giác đau đớn tựa như thân thể sắp sửa bị chia tách ra vậy, đang được truyền đến ngày một rõ ràng... Ương Ương có một loại cảm giác khác lạ, cô đã không thể giữ nổi con của mình nữa rồi..

Sắc mặt Y Lan trắng bệch như tuyết, mặc dù người giúp việc đã cố gắng cầm khăn lông lau đi, muốn cầm máu. Nhưng lúc này máu vẫn cứ thế ào ạt chảy ra bên ngoài.

Chẳng lẽ Y Lan cũng mang thai? Ương Ương đau đến mức thần kinh tựa như cũng sắp bị đứt đoạn ra vậy. Cô thật sự không còn rảnh để bận tâm đến người khác nữa. Đúng lúc ấy thì vang lên giọng nói của Trần Tấn Nhiên. Anh lớn tiếng gọi, âm thanh lập tức truyền vào trong màng nhĩ của Ương Ương..

Đột nhiên Ương Ương bỗng giật nảy mình lên một cái, nhìn thấy đáy mắt Trần Tấn Nhiên đỏ bừng, đang sai bước thật nhanh đi vào. Trần Tấn Nhiên liếc nhìn Trần Y Lan nằm trong vũng máu, giống như đã bị phát điên lên rồi, vội xông lại: "Y Lan, Y Lan, em làm sao vậy!"

Y Lan nằm yên lặng, cũng không hề nhúc nhích một chút xíu, sắc mặt tái nhợt, nhìn còn thấy chói mắt hơn cả ánh sáng đèn.

Người giúp việc đứng ở xung quanh, không người nào dám lên tiếng. Trần Tấn Nhiên đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng khách, ánh mắt liền rơi vào trên mặt Ương Ương. Trần Tấn Nhiên chợt đứng lên, một ngón tay chỉ vào chóp mũi Ương Ương: "Là cô, là cô làm hại có đúng hay không? Cô đúng là loại phụ nữ có lòng dạ rắn rết! Cô có biết là Y Lan đang mang thai hay không? Cô dám giết chết đứa con của chúng tôi, cô thật là đề tiện..."

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Anh đã nợ tôi, cả đời này anh cũng không biết

Trần Tấn Nhiên hung hăng vung ra một cái bạt tai. Ương Ương bị đánh, cả người lẫn mặt cô đều bị cú đánh kia làm cho lật nghiêng sang một bên, khóe miệng của cô cũng bị rách ra. Nhưng Trần Tấn Nhiên cũng không để ý đến sắc mặt của Ương Ương lúc này đã tái xám đi, hơn nữa cô bị ngã lật sang chỗ nào thì cũng vẫn cứ nằm yên ở nơi đó, mà không hề có một cử động nào đầy sự khác thường như thế. Anh chỉ khom lưng xuống bế Y Lan lên, nhìn về mặt đầy sự đau lòng. DiễndànlêeQuýĐôn Anh cũng không để ý đến vết máu bản thủ, cứ thế ôm Y Lan thật chặt ở trong ngực. Lúc Trần Tấn Nhiên xoay người định bước đi, nhưng anh chợt xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn vào Ương Ương: "Nếu như Y Lan bị xảy ra chuyện gì, dù chỉ là một chút xíu, thì Tổng Ương Ương, tôi sẽ bắt cô phải trả bằng một giá cao gấp trăm lần!"

Trần Tấn Nhiên ôm Trần Y Lan sai bước đi ra khỏi phòng khách, điên cuồng hò hét, sai người làm chuẩn bị xe. Đúng lúc Trần Tấn Nhiên đi ra cửa, một khắc kia, Ương Ương cảm giác thấy ở phía dưới cơ thể có một dòng nước ấm chợt trào ra. Nước mắt của cô lập tức rơi xuống. Trong phòng khách, tiếng kêu la thảm thiết của người giúp việc truyền đến. Ương Ương khép lại ánh mắt, cô cũng không nghe thấy gì nữa. Cô biết rằng, mình đã bị mất đứa con, cũng chính là đã mất đi một chút ràng buộc cuối cùng với Trần Tấn Nhiên. Rốt cuộc, giờ đây cô đã không cần phải bận tâm đến người khác nữa, rốt cuộc cô đã có thể rời khỏi nơi này...

Triệt triệt để để rời khỏi cái người đàn ông tàn nhẫn kia, người đàn ông mà ngay khi gặp mặt lần đầu tiên cô đã yêu thích, là người đàn ông của cô, là chồng của Tổng Ương Ương...

Trần Tấn Nhiên vẫn canh giữ ở trong phòng bệnh của Y Lan. Anh không biết rằng Tổng Ương Ương cũng đang mang thai, cũng không biết rằng, Diễnmđkdan/leequhydonnn, đứa trẻ kia vốn dĩ có thể giữ lại được. Nhưng mà, khi anh giáng cho cô một cái tát đến lật người đi như thế, đứa trẻ cũng đã bị chết.

Lúc được đưa đi đến bệnh viện, Ương Ương cố ý đòi được đưa đến một bệnh viện khác. Cô không có ý định để cho anh biết chuyện này. Người khác nói cho anh biết, cô không thể quản được, chỉ có điều từ trong miệng của cô, anh đừng hòng biết được cô đã mang thai đứa con của anh, nhưng đứa con của bọn họ, cũng đã chết!

Ở bệnh viện được tròn một tuần, Ương Ương lập tức khẳng khái yêu cầu được về nhà. di@en*dyan(lee^qu.donnn), Thím Lý khuyên cô thế nào cũng không được, cũng không thể làm gì khác hơn là đành phải đồng ý, gọi điện thoại kêu xe tới đón. Ương Ương bước xuống giường, hai chân vẫn còn đang run rẩy, bước chân tựa như không có trọng lượng, gần như không thể đi lại nổi nữa. Thím Lý đau lòng đến rơi nước mắt. Bà cẩn thận đỡ Ương Ương bước từng bước đi ra phía bên ngoài. Chỉ qua một đêm người phụ nữ nhân hậu này tựa như đã già đi rất nhiều. Bà cứ luôn miệng nói những lời tự trách oán giận bản thân mình: "Đang yên đang lành như vậy... chỉ trách tôi, tại sao cứ nghĩ muốn đi ra ngoài mua mấy thứ đồ gì đó về để nấu ăn chứ, diễnlêeQuýĐôn tôi mà có mặt ở trong nhà, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra với đứa trẻ này..."

Rõ ràng là đứa trẻ đã có thể được cứu sống, bà nghe những người giúp việc kia kể lại, lúc mới đầu, Ương Ương vẫn còn rất tốt, cũng không hề bị xuất huyết. Nếu như lúc đó cô được gấp rút đưa đến bệnh viện, nhất định sẽ không biến thành kết quả xấu như bây giờ.

"Thím Lý, ngài chớ nói vậy, theo cháu thấy, đứa nhỏ này không được sinh ra, cũng là một chuyện tốt." Ương Ương sắc mặt tái nhợt, suốt một tuần nằm

bệnh viện, bất kể thím Lý có khuyên nhủ như thế nào, cô cũng không thể nào ăn được một chút gì, cho dù chỉ là một miếng cơm. Cả người Ương Ương cũng đã gầy đi một vòng lớn, gương mặt cũng suy sụp hơn, đôi tròng mắt hõm sâu nhìn lại càng trở nên to hơn, rất dọa người.

"Con bé ngốc nghếch này... Tại sao cháu lại có thể nói như vậy chứ?"

Ương Ương liền mỉm cười nhìn bà: "Thím hãy nhìn lại một chút xem, ba ba đứa trẻ là người như thế nào? Cháu đã làm hại Y Lan sinh non như vậy rồi, đứa nhỏ của cháu cũng sẽ bị mang tội đồng phạm giết người. Hơn nữa, cháu và Trần Tấn Nhiên tuyệt đối sẽ không thể nào tiếp tục sống với nhau được. Đương nhiên như vậy thì hai vợ chồng cũng sẽ phải ly hôn, thay vì được sinh ra lại không được cha ruột của mình yêu thích, hoặc giả cũng có thể nói, khi nó được sinh ra cũng chưa chắc đã có cha. Vậy thì không bằng, đứa trẻ không nên đến cõi đời này."

Thím Lý bị lời nói đầy vẻ lạnh nhạt của cô làm cho sùng sốt đến ngây người, nhưng bà lại cũng không biết nên khuyên nhủ cô như thế nào thêm nữa. Ương Ương cũng không nói thêm câu gì, ngồi lên trên xe. Ánh nắng đầu mùa đông âm ập, mon man ở trên mặt, làm cô cực kỳ dễ chịu. Ương Ương áp mặt sát vào trên cửa sổ xe, tựa như sự ấm áp này cũng đã lặng lẽ thấm vào tận đáy lòng cô.

Trong phòng trống rỗng, Y Lan đang ở nằm viện, Trần Tấn Nhiên gần như đã mang tới bệnh viện quá nửa đồ dùng trong phòng. Nhưng Ương Ương tịnh không chút để ý. Cô đã nghĩ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, cho nên Trần Tấn Nhiên nghĩ muốn thân thiết cùng với Y Lan như thế nào cũng có thể, cô cũng sẽ không còn ở nơi này, giống như một người ngoài tự nhiên xuất hiện, làm chướng tai gai mắt hai người bọn họ nữa.

Chẳng qua là khi ngồi ở trong phòng ngủ của mình, giờ đây nhìn lại những món đồ đang chồng chất lên nhau, chiếm quá nửa không gian phòng ngủ, nào các loại đồ chơi, những bộ quần áo trẻ con xinh xắn, những chiếc xe xinh xinh... Tất cả đều là những thứ mà các anh trai và mẹ của cô đã mua cho cục cưng. Nhưng đến lúc này, bọn họ vẫn còn chưa biết, cục cưng đã không còn ở trên cõi đời này nữa.

Ương Ương ngồi ngơ ngác lặng lẽ ở trên giường. Chung quanh cô bày mấy bộ quần áo trẻ con, đây là đồ do cô đã tự mình đi lựa chọn. Những bộ quần áo trẻ con mềm mại nhỏ xinh, chiếc quần của bé gái xinh xắn, chiếc quần yếm của bé trai nhìn rất cá tính, rất đáng yêu. Bởi vì cô vẫn chưa biết cục cưng của mình là con trai hay là con gái, cho nên cô đã mua tất cả quần áo dành cho cả bé trai và bé gái để chuẩn bị trước.

Đầu ngón tay lạnh như băng của Ương Ương nhẹ lướt qua những bộ quần áo kia, từng chút từng chút. Lốp vải thật mềm mại, mượt mà, nếu như đứa con của cô được mặc lên trên người, thì nhất định nhìn chúng sẽ hết sức dễ thương.

Ương Ương chợt ngã nhào xuống ở trên giường. Cô áp mặt của mình vào đồng quần áo trẻ con xinh xắn kia, nước mắt của cô tùy ý cứ như vậy lăn xuống dưới. Ngón tay của Ương Ương nắm chặt lấy ga giường, cô cảm thấy trái tim của mình đau nhói, đến mức không sao hít thở nổi. Ương Ương cứ nằm khóc không thành tiếng như vậy. Cô nằm yên ở chỗ đó, duy trì tư thế đầy bi thương, đau đớn tuyệt vọng như thế, khóc cho đến lúc người mệt nhoài, ngủ thiếp đi trong tâm trạng nặng nề...

Đến nửa đêm, Ương Ương bỗng giật mình tỉnh giấc. Cô chợt nghe thấy có tiếng động trong phòng khách ở dưới lầu. Ương Ương chợt ngồi bật dậy, lúc này cô chợt có một cảm giác sợ hãi. Cảm giác này từ đáy lòng cứ dần dần lan tràn ra, từng chút từng chút một..., cho đến khi trái tim của cô đập loạn lên thình thịch, thình thịch. Ương Ương xuống giường, tay chân rón rén, lặng lẽ mở cánh cửa phòng ngủ ra thành một cái khe hở nhỏ nhỏ. Ánh đèn ở lầu dưới mờ mờ chiếu vào mi mắt của cô. Chẳng biết tại sao, Ương Ương lại đi ra ngoài, từng bước từng bước đi xuống lầu.

Trần Tấn Nhiên đang ngồi ở chỗ đó hút thuốc lá. Đóm lửa đỏ như ánh sao lập lòe, lúc sáng lúc tối. Ương Ương thấy bóng lưng dày rộng của anh tựa như càng xuống hơn. Từ đáy lòng của cô, chợt nảy sinh ra một chút sự thương hại nhỏ nhỏ. Trần Tấn Nhiên mới chính là người đáng thương nhất, anh còn đáng thương hơn cô rất nhiều.

Cô chỉ bị mất đi một đứa con với một người đàn ông không yêu thương mình. Còn anh, đã bị mất đi hai đứa con, một là đứa con của anh với người phụ nữ mà anh yêu, còn đứa trẻ kia là con của cô, cũng là đứa con ruột thịt của anh.

Trần Tấn Nhiên bị tiếng bước chân của cô làm cho kinh động, anh đột ngột ngẩng đầu lên, xoay người lại nhìn. Cho đến lúc nhìn thấy rõ ràng là cô, gương mặt của Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên dữ tợn. Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sự hung tợn, tàn ác. Chỉ có như vậy, trong nháy mắt, thậm chí đã làm cho Ương Ương e sợ rằng anh sẽ nhào tới mà xé nát cô. Nhưng mà Ương Ương không hề tránh né, ngược lại, cô còn tiến lên thêm một bước.

Hành động của Ương Ương đã chọc giận đến Trần Tấn Nhiên. Anh vơ loạn, cảm lên một thứ gì đó ở trước mặt mình, hình như đó là một cái gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh. Trần Tấn Nhiên không một chút thương tiếc, thẳng tay ném mạnh chiếc gạt tàn vào trên người của Ương Ương. Chiếc gạt tàn thuốc lá bay tới nện vào trúng ngực của Ương Ương. Lực ném của Trần Tấn Nhiên cực kỳ mạnh mẽ, gần như sắp đập gãy xương sườn của cô. Nhưng mà Ương Ương vẫn như cũ, cũng không hề nhúc nhích, cứ tiếp tục an tĩnh nhìn vào Trần Tấn Nhiên như vậy.

"Cô, con đàn bà có lòng dạ rắn rết này, làm sao cô lại dám ra tay như vậy chứ, hả?" Trần Tấn Nhiên cắn răng nghiến lợi, giọng nói khàn khàn xông tới gần cô, khẽ gầm lên một tiếng.

Ương Ương đột nhiên bật lên tiếng cười. Trong ngực cô đang khó chịu, đau nhức đến lợi hại, nhưng mà cô vẫn cố chấp đứng nguyên ở nơi đó, nhìn người đàn ông kia đang bị thù hận xông lên làm cho đầu óc choáng váng. Nếu như hiện tại, cô nói là chính Y Lan mới là người khiêu khích trước, là người đã ra tay trước, anh sẽ tin cô sao?

Hơn nữa, cô cũng đã chuẩn bị ly hôn rồi, nếu cô nói như vậy, ở trong lòng anh, đến tận cùng cô là hạng người thế nào, cũng không có chút quan trọng nào hết.

"Tôi đồng ý ly hôn." Ương Ương hơi hất cái cằm lên, cô nhìn sang Trần Tấn Nhiên, vẻ mặt kiêu ngạo, nói: "Ngày mai hai chúng ta liền ký tên." Ương Ương nói xong, liền quay người đi lên thang lầu. Trần Tấn Nhiên chợt đuổi theo...

"Cô đã giết đứa con của tôi, cô cho rằng cô ly hôn với tôi như vậy là đủ rồi hay sao?" Trần Tấn Nhiên tiến lên một bước, hung hăng túm lấy cổ của Ương Ương: "Tôi muốn giết cô để đền mạng cho đứa con của tôi."

"Tôi đã bồi thường cho anh rồi!" Ương Ương không chút sợ hãi, mở miệng nói, đôi con ngươi đen bóng mở to, vững vàng nhìn thẳng vào mặt của anh. Lúc này khóe miệng của cô chợt hé ra, nở một nụ cười tươi như hoa: "Đến một ngày nào đó anh sẽ biết, tôi đã sớm bồi thường cho anh rồi, mà anh, cũng đã được bồi thường quá thỏa đáng rồi..."

Trần Tấn Nhiên nghe mà không hiểu Ương Ương đang nói cái gì. Nhưng lúc này Ương Ương đã dùng sức đẩy tay của anh ra. Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương bước đi, anh chợt nhớ tới dáng vẻ Y Lan đã lần từ trên thang lầu xuống dưới ngày hôm đó. Trần Tấn Nhiên lập tức đưa tay ra, một phát túm luôn được cánh tay của Ương Ương, giật mạnh một cái về phía dưới lầu, sau đó anh buông tay ra. Ương Ương cứ thế lập tức âm thầm ngã lăn xuống bên dưới.

Mặt của cô bị va vào thanh gỗ cứng rắn trên lan can cầu thang, khóe miệng liền bị xé rách, máu tươi lập tức bị chảy ra. Ương Ương nằm ở nơi đó, an tĩnh nhìn anh, mở miệng nói rành rọt từng chữ, từng câu: "Trần Tấn Nhiên, anh đã nợ tôi, món nợ này, cả đời anh cũng sẽ không thể nào biết được."

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương bộ dạng tinh tảo đang mỉm cười. Cô đã từng là thiên kim tiểu thư yếu điệu duyên dáng là thế, trước khi cô được gả cho anh, đến ngay cả việc tự lo liệu cuộc sống cho mình, cũng phải gắng hết sức mới làm nổi. Cô là châu báu được nhà họ Tống nâng niu trong lòng bàn tay. Cô chưa từng bao giờ phải chịu một chút xúi phiền nào. Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô đều xuôi gió xuôi nước, ngay cả một chút gặp ghềnh cũng không hề có. Nhưng mà hiện tại, gương mặt của cô bị xé rách vì sự va đập, cả người đầy thương tích như vậy, nhưng ngay cả một giọt nước mắt, cô cũng không hề nhỏ ra.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy một hồi một hồi kỳ dị, lạnh lẽo không nói ra được, từ lòng bàn chân từ từ xuất hiện lan dần ra ngoài, một đường vọt tới trong óc. Anh lao đảo lui về phía sau một bước, phải nắm lấy lan can mới coi như gắng gượng đứng vững lại được. Hai hàm răng của Trần Tấn Nhiên bắt đầu va vào nhau lập cập, nhưng mà anh vẫn như cũ, vẫn cố chấp lặp lại câu nói kia: "Chính cô là người đã gây ra lỗi trước, chính cô là người đã giết chết đứa con của tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Ly hôn

Ương Ương chợt bật cười thành tiếng, sau đó chống cánh tay nâng người lên, chậm rãi từ dưới đất bò dậy. Cô khắp khả khắp khểnh đi đến trước mặt Trần Tấn Nhiên. Ương Ương cảm nhận thấy phía dưới thân thể mình lại vừa trào ra một dòng ấm nóng. Cô nhìn thấy anh đang đứng sững sờ ở nơi đó, liềntiến tới gần, ghé vào bên lỗ tai của anh nói một câu gì đó.

Trần Tấn Nhiên lập tức kinh ngạc sững sốt. Anh nhìn bóng dáng quật cường của cô đi xa dần, từng chút từng chút một, rồi biến mất ở khúc quanh thang lầu.

Một cơn khủng hoảng từ đáy lòng Trần Tấn Nhiên đột nhiên trào lên từng hồi, từng hồi một. Sự khủng hoảng này làm cho anh cảm thấy thân thể của mình giống như đang ở trong cơn mộng du vậy. Anh lao đảo ngã ngồi xuống ở trên ghế sa lon. Dưới ánh sáng loang loáng của ngọn đèn màu vàng, Trần Tấn Nhiên hoảng hốt khi nhìn thấy có từng giọt từng giọt máu nhỏ ở trên sàn nhà. Anh không biết vì sao lại như vậy, nhưng anh cảm nhận thấy trong đầu của mình đau buốt giống như bị gai đâm vào vậy. Trần Tấn Nhiên nhắm chặt mắt lại hung hăng tự nhủ, cô ta thật đáng đời... cô ta thật độc ác... cô ta bị như vậy là đáng đời!

Trần Tấn Nhiên tự an ủi với lòng mình, hết lần này tới lần khác cứ tự nhủ như thế, dien+dan+le+quy+don+com cuối cùng anh cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Đêm, đã khuya...

Sáng sớm hôm sau, Trần Tấn Nhiên ngủ dậy liền xách nôi súp đã hâm nhừ đi bệnh viện thăm Y Lan. Thím Lý nhìn anh một lúc, muốn nói với anh một chút nhưng rồi lại thôi. Rốt cuộc đến cuối cùng, thím chỉ thờ dài một tiếng, cũng không nói năng gì nữa.

Trần Tấn Nhiên vừa mới rời đi, Ương Ương lập tức liền xách chiếc va li để hành lý đi xuống lầu. Thím Lý nhìn bộ dạng sắc mặt của cô tái nhợt như vậy, cảm giác không nở từng hồi từng hồi dội lên trong lòng. Là người chứng kiến Trần Tấn Nhiên lớn lên, cho nên thím đã thật sự coi anh gần giống như đứa con trai của mình vậy. Hiện tại cả hai tiểu thiếu gia (con của Y Lan và của Ương Ương) đều đã không còn, thím còn cảm thấy tim mình đau như bị đao cắt. Huống chi, đứa nhỏ này lại do chính Ương Ương mang thai, thì cô sẽ còn cảm thấy đau lòng gấp bội. Vốn dĩ đây sẽ là một đôi vợ chồng thật tốt, nhưng hiện tại cả hai lại lỗ mắng dòn ép lẫn nhau đến mức độ như vậy...

"Thiếu phu nhân... Ngài hãy suy nghĩ thêm một chút đi..." Thím Lý nhìn thấy Ương Ương xách va li hành lý đi xuống, trên mặt cô đã biểu lộ rõ sự quyết tuyệt (kiên quyết đoạn tuyệt) như vậy, đột nhiên nước mắt của thím liền trào ra.

"Thím Lý, cháu đã suy nghĩ rất kỹ càng rồi, làm người sao có thể tự treo cổ của mình mãi ở trên một thân cây được đây? Thím cũng đã thấy rồi đấy, diễn ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ hai người chúng cháu trời sinh đã tương khắc, hoàn toàn không hợp nhau. Cháu còn ở lại chỗ này nữa, tương lai không biết liệu sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa hay không."

Ương Ương khẽ mỉm cười, mở chiếc túi của mình ra, bên trong đó có hai tờ giấy thỏa thuận ly hôn.

Cô lấy ra đưa cho thím Lý: "Cháu đã ký tên đầy đủ rồi, khi nào anh ấy trở lại, thím hãy bảo anh ấy ký tên vào đó, sau đó gửi trở lại cho cháu một tờ."

"Thiếu phu nhân..." Thím Lý nắm lấy và li hành lý không muốn buông: "Lão gia vẫn còn chưa biết chuyện này, nếu như ông biết được, nhất định lão gia sẽ giúp ngài hả giận..."

"Sức khỏe của ba ba không được tốt, không nên quấy rầy ông ấy, cũng không cần đề cho ông biết, có thể dỗi gặt được thì trước hết cứ tạm thời dỗi gặt ông đã." Ương Ương không nhìn thím Lý, cô lấy lại chiếc va li của mình. ~~đến gần~~ ~~lên~~ ~~đến~~ Nhìn thấy thím Lý khóc, thì ngược lại, cô lại cười: "Cháu ly hôn thế này, cũng là chuyện tốt mà."

"Ngài đừng khóc nữa, chờ cháu thu xếp mọi chuyện xong xuôi rồi, thím có thể đi tìm cháu mà." Ương Ương nhẹ nhàng ôm thím Lý một cái, nở một nụ cười rức rờ khác thường.

Thím Lý dùng sức gạt đầu, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn trào ra đầy trên mặt, không sao cầm lại được. Thím Lý đưa Ương Ương đi ra ngoài, vốn định nói với cô để cho tài xế nhà đưa cô đi. Nhưng mà Ương Ương lại nhất định không muốn như vậy, vì thế thím liền ra chặn xe taxi, còn tha thiết dặn dò thêm mấy câu nữa, lúc này mới vẫy tay từ biệt Ương Ương.

Ương Ương ngồi lên xe, trực tiếp báo địa chỉ nhà trọ của Nguyễn Duy Đông. Tối hôm qua Ương Ương đã gọi điện thoại cho Nguyễn Duy Đông, nói cô muốn tá túc ở chỗ của anh một vài hôm, sau đó từ từ tìm nhà để thuê.

Khi Ương Ương xuất giá (về nhà chồng) mẹ và các anh trai cũng đã cho cô không ít tiền riêng, nếu như có phải sống cuộc sống một mình, cũng sẽ không bị gặp phải áp lực gì.

Thời điểm đến dưới khu nhà trọ của Nguyễn Duy Đông, Ương Ương vừa xuống xe, đã thấy Nguyễn Duy Đông đang đứng ở cửa tiểu khu, hết nhìn đông lại nhìn tây. Ương Ương giơ một cánh tay lên vẫy vẫy, miệng kêu lớn một tiếng: "Anh Duy Đông, em ở chỗ này!"

Nguyễn Duy Đông vừa nghe thấy tiếng Ương Ương lớn giọng gọi mình, sắc mặt lập tức liền tái nhợt. Nguyễn Duy Đông dón ba bước thành hai bước, chạy vội tới bên Ương Ương, lập tức kéo cánh tay của cô đứng gọn vào bên trong một góc, đưa tay lau một chút mồ hôi lạnh trên trán của mình: "Bà con nhỏ của tôi, em đừng có kêu loạn lên như vậy..."

"Làm sao thế?" Ương Ương không hiểu, nhìn Nguyễn Duy Đông đầy sự hồ nghi, lại nhét chiếc va li trong tay mình vào tay Nguyễn Duy Đông: "Em mệt đến sắp chết rồi đây, chúng ta đi về nhà trước đã..."

"Ương Ương, thật xin lỗi, anh không thể để em ở trong nhà anh được..."

"Tại sao vậy?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương lập tức xịu xuống. Chuyện này thật không có nghĩa khí chút nào, thật không dễ dàng gì cô mới có thể ly hôn được, vậy mà bây giờ ông anh này lại cứ cố chấp như thế, nhất định không chịu chấp cô!

"Tô Tô đã trở lại..." Nguyễn Duy Đông vừa vui vẻ, vừa lo lắng len lén nhìn Ương Ương...

"Chẳng qua là người ta chỉ ở nhờ có vài ngày thôi mà, phòng ốc nhà anh lớn như vậy, tận những bốn phòng ngủ! Ôi chao, ai dà, cho em mượn một gian để ở thôi cũng không được sao..."

Cái miệng nhỏ nhắn của Ương Ương chu lên thật cao đầy vẻ bất mãn, trừng mắt nhìn Nguyễn Duy Đông.

"Ương Ương..." Nguyễn Duy Đông dùng ngón tay chỉ chỉ vào mặt của mình. Lúc này Ương Ương mới nhìn thấy trên mặt của anh có hai vết cào nhìn rất khả nghi, mặc dù hiện giờ đã đóng thành vảy sấp lành lại rồi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tô Tô đột nhiên trở lại, nhìn thấy trong phòng vệ sinh có sữa tắm của em, còn... những cái này, là do cô ấy đã tặng cho anh đó..."

Lúc này Ương Ương mới chợt tỉnh ngộ ra. Trời ạ, nhất định là do cô đã ra đi quá vội vã, cho nên mới bỏ quên đồ dùng ở trong phòng tắm...

"Nhưng mà, làm sao anh lại dằn như vậy chứ, em vội đi chưa kịp dọn dẹp, anh lại không biết vứt bỏ chúng đi hay sao!"

"Những thứ đó là đồ vật của em, anh lại không biết em có cần dùng hay không cần dùng nữa, làm sao anh dám tùy tiện vứt bỏ đồ của em đi được chứ?"

"Có cần em ra tay giải thích giúp anh hay không?"

Ương Ương áy náy nhìn lại Nguyễn Duy Đông.

Ánh mắt của Nguyễn Duy Đông sáng lên, tiếp đó anh lại lui về phía sau một bước, liếc trộm Ương Ương một cái: "Anh đã cho giải thích cho Tô Tô rồi, nói em là bạn gái của Tư Dận, hai người cãi nhau, cho nên em mới đến nơi này xin ở nhờ mấy ngày. Anh cũng đã gọi điện thoại cho Tư Dận rồi... Chỉ cần một lát nữa, xe của Tư Dận sẽ đến đón em..."

"A a a a a, Nguyễn Duy Đông, một người con gái vừa mới ly hôn, bây giờ tứ cố vô thân, đáng thương như em, vậy mà anh lại dám mang bán cho người đàn ông khác!" Ương Ương tức giận đến cắn răng nghiến lợi. Một đôi mắt rất xinh đẹp mờ to, sáng như hai ngọn đèn pha, nhìn như khóa chặt

vào gương mặt đỏ bừng của Nguyễn Duy Đông!

"Ngàn lần cầu xin, vái lạy em đây, Ương Ương! Cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng đó. Coi như em hãy cứu anh một lần này đi, đến kiếp sau nhất định anh sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp cho em..." Nguyễn Duy Đông liền tiếp khom lưng cúi đầu vái vái, chỉ còn thiếu nước chưa quỳ xuống. Tô Tô lập tức tới đây bây giờ, nếu như cô nhóc Ương Ương này mà còn không chịu phối hợp, vậy thì anh chỉ có nước tự tử.

Ương Ương thấy vậy liền mềm lòng, lại nghĩ họa này cũng là do lỗi của mình gây nên. Lại thấy Nguyễn Duy Đông cầu xin ngược lại mình như vậy, cũng cảm thấy thật có lỗi: "Được rồi, được rồi, em nhận lời với anh là được chứ gì! Dù sao em cũng chỉ ở nhờ mấy ngày, sau đó lập tức đi tìm nhà ngay, tìm được phòng ốc thích hợp em sẽ mua và dọn đi ngay."

"Ương Ương, em đúng là tốt nhất!" Nguyễn Duy Đông vui vẻ nhìn giống như một đứa trẻ. Sự vui vẻ của anh cũng lây sang Ương Ương. Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông, lại nghĩ đến người phụ nữ có tên gọi là Tô Tô, mà cô đã từng gặp một lần. Cô ấy thật hạnh phúc biết bao, có một người đàn ông nguyện yêu cô không rời không bỏ như vậy, lại còn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì cô như thế...

"Ương Ương, Tô Tô tới rồi, Tư Dận lập tức cũng đến ngay bây giờ, nhờ cậy vào em cả đấy, anh nhờ cậy em đó, ngàn vạn lần đừng có vạch trần sự thật..."

Nguyễn Duy Đông lại nói cầu xin một lúc lâu, sau đó mới xoay người, cười híp mắt đi nghênh đón Tô Tô.

"Tô Tô, đây chính là Tống Ương Ương, bạn gái của Tư Dận, người mà anh đã nói với em đó!"

Nguyễn Duy Đông dẫn một cô gái xinh xắn, có mái tóc ngắn đi đến gần Ương Ương. Ương Ương liếc nhìn Tô Tô, trong lòng liền cảm thấy yêu thích không thôi. Cô thực sự rất yêu thích những cô gái thuộc tuýp người thẳng thắn sắc sảo như thế này, không bao giờ nấn nhá, không thích làm bộ làm tịch.

Tô Tô cũng tò mò nhìn lại Ương Ương. Hai cô gái cứ đứng yên lặng mà nhìn nhau như vậy, trong khoảng một khoảng thời gian ngắn.

Khi Tô Tô nhìn thấy Ương Ương, thì một khắc kia, cô đã gần như tin tưởng lời nói của Nguyễn Duy Đông. Tư Dận hoa tâm vô cùng, nhưng mà một cô gái như Ương Ương thế này, hoàn toàn có thể thu phục được anh.

"Chào chị Tô Tô, em là Ương Ương." Ương Ương cười híp mắt mở miệng trước. Tô Tô cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, sáng khoái lên tiếng: "Chào em, Ương Ương, chị là Tô Tô."

"Em biết, hàng ngày anh Duy Đông đều nhắc tới chị suốt, chúng em nghe mà lỗ tai cũng đã bị kéo dài ra, sắp thành cái kén đến nơi rồi." Ương Ương cười cười, đôi mắt chớp chớp, kéo tay của Tô Tô: "Chị Tô Tô, em thực lòng xin lỗi chị! Thời điểm chị không có ở đây, em đã đến nhà của anh Duy Đông, xin ở nhờ mấy ngày trong..."

"Được rồi." Tô Tô khoát khoát tay chặn lại, nở một nụ cười rục rờ: "Chị tin tưởng em."

"Chờ Tư Dận tới, chị sẽ giúp em dạy dỗ anh ta." Tô Tô đắc ý giơ quả đấm lên...

"Áy này Tô Tô, anh đâu đắc tội gì với em chứ..." đúng lúc này Tư Dận vừa vặn đến nơi, anh liền mở miệng tiếp lời luôn. Tô Tô liền le lưỡi một cái, trốn vào ở sau lưng Nguyễn Duy Đông: "Anh không đắc tội với em, người mà anh đắc tội là Ương Ương kia."

Ánh mắt của Tư Dận liền lay động liếc nhìn vào gương mặt của Ương Ương, sau đó cọt nhả mở miệng: "Ương Ương, em còn tức giận nữa không vậy..."

"Hừ." Ương Ương giả bộ rất giống, giống như là đôi tình nhân đang giận dỗi nhau vậy. Cô quay ngoắt người đi, không thèm để ý tới anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sẽ không ghét bỏ em

"Được rồi được rồi! Nhưng mà lần này em cũng không nên ở trong nhà của Duy Đông nữa. Tô Tô đã trở lại rồi, em phải để cho vợ chồng trẻ nhà người ta ân ái ái ái nữa chứ, em còn cản trở cố tình vào ở nhờ nhà Duy Đông làm cái gì, mau cùng anh về nhà đi."

Tư Dận hòa nhã đi tới gần ôm vào bả vai của Ương Ương. Ương Ương hừ lên một tiếng, lúc này mới xoay người lại, về bắt đầu đi: "Vậy sau này anh có còn cùng gây gỗ với em nữa không?"

"Không dám, không dám nữa!" Tư Dận cuống quýt đáp lại.

Tô Tô liền cười khanh khách: "Ha ha, Tư Dận ơi Tư Dận, anh mà cũng có ngày hôm nay sao!"

"Anh đây là cam tâm tình nguyện, em cứ ở đó mà ao ước đi!" Tư Dận kéo Ương Ương đi về hướng xe ô tô đang đỗ: "Duy Đông, hôm nào chúng ta ra ngoài uống rượu, đi, n;da.nlze.qu; ydo/mn bây giờ chúng tôi đi về trước đã."

"Hai người trở về đi thôi, trở về đi thôi, về sau cũng đừng nên cãi nhau..."

Nguyễn Duy Đông bộ dạng rất giống một người anh cả, ân cần dặn dò, sau đó nhìn xe của bọn họ đi rồi, anh mới kéo Tô Tô đi về nhà.

Xe khởi động đi được một lúc, gương mặt của Ương Ương vẫn luôn một mực tươi cười đến lúc này mới từ từ trở nên ảm đạm. Cô tránh ra khỏi cánh tay của Tư Dận, quay mặt nhìn ngoài cửa xe, trầm mặc không nói lời nào.

"Em đã ly hôn rồi sao?" Tư Dận liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi thăm, anh có chút vui vẻ, nhưng cũng có chút đau lòng. Thoạt nhìn cũng thấy Ương Ương không tốt lắm, so với lần trước anh gặp cô thì nhìn cô bây giờ giống như một bông hoa héo vì khô nước.

"Vâng!." Ương Ương gật đầu một cái: "Em ly hôn rồi."

"Như anh đã nói, câu nói trước đây của anh vẫn có giá trị như cũ."

Tư Dận chợt buông ra một câu không rõ ràng, Ương Ương liền kinh ngạc nhìn anh, hỏi: "Nói cái gì cơ?"

"Ngày đó ở trong phòng làm việc của em, anh đã nói, anh không quan tâm đến việc em đã từng ly hôn." Tư Dận thoáng mỉm cười, ánh môi đẹp mắt cong lên: diễn đàn lễ quý đôn "Bây giờ câu nói đó của anh vẫn nguyên giá trị như cũ, bảo đảm chất lượng suốt cả đời."

"Nói vậy nào..." Ương Ương chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó lại lâm vào trầm mặc như cũ, không nói thêm gì nữa.

"Anh nói thật." Tư Dận cố chấp lại lặp lại một lần nữa: "Anh thật sự rất yêu thích em!"

"Bạn gái của anh còn không ít đâu nhé!" Ương Ương cố ý nhắc nhở anh. Cô ở trong phòng làm việc cũng từng chứng kiến, anh đã thay đổi bạn gái không biết bao nhiêu lần.

Tư Dận có chút ngượng ngùng, xoa xoa cái mũi của mình: "Những cô gái đó cũng chỉ đưa đến để cho em xem thôi..."

"Đưa các cô ấy đến cho em xem để làm gì?"

"Cũng chỉ là vì lần đầu tiên anh đã bị người khác cự tuyệt như vậy chứ sao... Cho nên anh mới nghĩ muốn lấy lại chút mặt mũi của mình..."

"Anh thật là nhảm chán..." Ương Ương lườm anh một cái, suy nghĩ bất cứ người đàn ông nào cũng có tính trăng hoa như vậy hay sao. Bất cứ lúc nào cũng có thể tùy tiện ở chung một chỗ với các cô gái xinh đẹp, gặp dịp thì chơi, mà không cần phải có một chút xú tình cảm nào hay sao?

Tư Dận trầm mặc liếc nhìn sang Ương Ương một cái, hàng lông mi của anh rất dài, lại còn cong vênh lên. Ánh mắt của Tư Dận nhìn thật vô tội, giống như cái nhìn của một đứa trẻ con vậy, làm cho Ương Ương cũng thoáng thấy mềm lòng: "Được rồi, em tin anh một lần nữa."

"Ương Ương, em làm bạn gái của anh nhé, có được hay không?"

"Em là một người con gái đã từng ly hôn, vậy mà anh không cảm thấy ngại hay sao?" Ương Ương khổ sở tự cười nhạo mình.

"Anh không ngại." Nhìn dáng vẻ thực sự nghiêm túc của Tư Dận, Ương Ương cũng có chút sợ hãi, cô trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu như em nói rằng, em đã từng bị sinh non thì anh nghĩ sao?"

Tư Dận lập tức sững sốt, thật lâu sau đó, anh mới giống như phản ứng được, đau lòng nhìn sang cô: "Ương Ương, làm sao em lại phải chịu nhiều khổ sở như vậy chứ? Chuyện này là thật sao?"

Ương Ương cười khổ một tiếng, "Tại sao lại không thật chứ, mới có tám ngày mà thôi! Đứa con của em vừa mới sinh non cách đây vừa đúng tám ngày."

Tư Dận lập tức trở nên trầm mặc. Ương Ương cũng cúi đầu không nói lời nào nữa. Từ trong cổ họng của cô chợt xông lên một hồi chua xót, thiếu chút nữa cô đã không sao nén nhịn được mà bật khóc ra thành tiếng. Cô cũng không ngờ rằng chuyện đó lại gây cho cô một cảm giác đau khổ đến như vậy. Bởi chính bản thân cô hoàn toàn cũng vẫn còn là một cô gái nhỏ mà thôi.

"Ương Ương, đây là chuyện tốt mà!"

"Tư Dận, anh có phải là người hay không vậy hả?" Ương Ương quay mặt sang mắng Tư Dận, nhưng Tư Dận cũng mở miệng nói rất nghiêm trang: "Em hãy suy nghĩ một chút xem! Hẳn ta đối xử với em tàn tệ như vậy, nếu như quả thật đứa nhỏ kia mà được sinh ra, vậy thì tương lai của em và nó sẽ như thế nào đây?"

"Đúng thế... Tại sao em lại không nghĩ đến điều này nhỉ..." Trong nháy mắt, Ương Ương như bị sét đánh. Trần Tấn Nhiên yêu Y Lan sâu đậm như vậy, nhất định sẽ cưới cô ấy, đến lúc đó, cô bị đuổi ra khỏi cửa rồi, đứa con của cô sẽ được coi là cái gì? Con riêng ư?

Cho dù cô có liều mạng mang đứa trẻ đi, như vậy đứa trẻ sẽ không có ba ba. Mà nếu cô không mang nó đi, đứa trẻ ở lại nhà họ Trần kia, nhất định sẽ trở thành kẻ ăn nhờ ở đậu, sẽ phải chịu hết mọi khổ sở. Nó không được sinh ra trên đời này, xem ra, có thể coi đó là một chuyện may mắn cũng nên.

"Không có đứa trẻ, em sẽ lấy lại được tự do. Ương Ương, em mới hai mươi tuổi thôi. Về sau này em vẫn còn sẽ gặp được nhiều người khác, sẽ yêu một người đàn ông khác tốt hơn, cuộc sống của em cũng mới vừa bắt đầu mà thôi."

Tư Dân khuyên nhủ Ương Ương. Nhìn thấy tâm tình Ương Ương quả nhiên chuyển biến tốt lên một chút, anh đã hơi có chút yên lòng, lại bắt đầu giờ giọng trêu chọc: "Nói thí dụ như anh đây chẳng hạn, trưởng thành là một thanh niên tốt, lại được nhiều người hâm mộ như thế... em có thể thử suy tính một chút xem sao!"

"Anh đừng có đắc ý quá nhiều như thế!" Ương Ương lườm Tư Dân một cái trắng mắt, nhưng trên gương mặt nhìn của cô cũng liền chậm rãi hé ra một nụ cười với lúm đồng tiền nơi gò má.

Cả Tư Dân và Nguyễn Duy Đông cũng đi tìm nhà cửa cho Ương Ương. Nhưng kết quả cũng qua hơn nửa tháng rồi mà vẫn chưa thấy có một chút động tĩnh nào.

Cũng may trong nhà của Tư Dân phòng ốc cũng cực lớn. Hai người bọn họ mỗi người sử dụng một căn phòng ngủ thật rộng rãi, mọi chuyện trôi qua cũng bình an vô sự.

Ương Ương nghỉ ngơi được một khoảng thời gian, ông chủ của cô cũng đã nhiều lần gọi điện thoại tới cho cô, thúc giục cô trở về đi làm. Dù sao trong lúc này cũng đang rảnh rỗi, Ương Ương liền quyết định trở về đi làm.

Ai ngờ ngày thứ nhất tan việc, vừa ra khỏi cửa Ương Ương liền gặp được một vị khách không mời mà đến. Trần Tấn Nhiên đứng ở nơi đó, không gần không xa, ngón giữa đang kẹp một điều thuốc lá. Nhìn thấy Ương Ương đi ra ngoài, đáy mắt của anh đột nhiên sáng lên. Trần Tấn Nhiên ném điều thuốc lá đi, sống lưng thẳng đứng, nhìn Ương Ương.

"Ương Ương, chồng của cô lại tới đón cô tan việc kia..."

"Thật là ngọt ngào, thật là một ông xã mẫu mực!"

Các đồng nghiệp thấy Trần Tấn Nhiên ở đó, cũng đua nhau buông lời trêu ghẹo. Ương Ương cũng chỉ cười cười một chút, chờ những người đồng nghiệp kia tản đi hết, sau đó cô mới chậm rãi cất bước đi lên phía trước. Khi đi qua bên cạnh Trần Tấn Nhiên, bước chân của cô cũng không ngừng lại, dứt khoát bước đi hướng theo con đường ở trước mặt. Lúc trước Tư Dân đã nói sẽ tới đón cô, kết quả lúc này tạm thời có chuyện, cho nên cô quyết định mình sẽ thuê xe để trở về.

"Cô đứng lại." Một khắc kia khi Ương Ương sắp đi xuống lòng đường, Trần Tấn Nhiên chợt đưa tay ra giữ lấy cánh tay của cô.

"Trần tiên sinh có chuyện gì vậy?" Ương Ương giữ tâm trạng ổn định, xoay người lại bình tĩnh mở miệng hỏi. Vừa nói dứt lời, chợt giống như là vừa nhớ tới điều gì đó, Ương Ương liền a lên một tiếng thật dài, sau đó mới lại hỏi tiếp: "Trần tiên sinh tới đây chắc là muốn đưa bản thỏa thuận ly hôn cho tôi phải không?"

Ương Ương nói chuyện với Trần Tấn Nhiên bằng một ngữ điệu bình thản, làm cho ngọn lửa giận trong lòng Trần Tấn Nhiên lập tức bị khơi dậy: "Cô muốn ly hôn đến mức không thể chờ đợi được như vậy, có phải là vì muốn ở cùng một chỗ với kẻ gian phu kia hay không? Tổng Ương Ương, tôi nói cho cô biết, cô đừng cho rằng tôi đây không biết một cái gì hết. Tôi không thể nào, cũng sẽ không bao giờ thành toàn cho cô đâu."

"Có phải là anh bị bệnh hay không hả?" Ương Ương chẳng thèm để ý đến thái độ của Trần Tấn Nhiên, dứt khoát giằng cánh tay của mình ra: "Trần Tấn Nhiên, anh mà còn đi theo tôi nữa, tôi lập tức báo cảnh sát!"

"Báo cảnh sát sao? Chi sợ là cô đã quên mất một chuyện, tôi đây vẫn còn chưa ký vào bản thỏa thuận ly hôn kia đâu!"

"Sao vậy, tôi đã làm tổn thương người phụ nữ mà anh yêu đến thành ra như vậy, anh vẫn còn không muốn ly hôn với tôi để cưới cô ấy hay sao?"

Ương Ương khẽ cười, liếc nhìn anh một cái đầy vẻ khinh miệt. Cho đến bây giờ, quả thật cô không sao hiểu nổi người đàn ông này muốn làm cái gì nữa.

"Cô..." Trần Tấn Nhiên hận đến mức lập tức hàm răng nghiến chặt lại: "Chuyện của tôi không cần cô phải quan tâm tới, tôi nói cho cô biết, tôi sẽ cưới Y Lan. Nhưng mà bây giờ muốn tôi giúp cho cô được thuận lợi theo ý của cô, chuyện đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra!"

"Chuyện tình yêu của anh như thế nào đó là chuyện riêng của anh, dù thế nào tôi cũng không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa. Trần tiên sinh, một ngày ngài kiếm được bạc tỷ như vậy, cũng không nên cứ ở đây mà tiếp tục dây dưa không rõ, đối với một người phụ nữ như tôi đây. Thật xin lỗi, đến lúc tôi phải về nhà rồi."

"Tôi mà dây dưa với cô sao?" Trần Tấn Nhiên nổi đóa...

"Thế nào? Chẳng lẽ là tôi đã mời anh tới đây, đứng ở bên ngoài phòng làm việc của tôi để trông chừng cho tôi hay sao? Anh là một người đàn ông, lại có thể từ một nơi xa chạy tới đây để gây gỗ với tôi hay sao? Anh quá nhảm chán cho nên không chịu nổi nữa, phải tới đây để tán gẫu hay sao?"

Ương Ương mắng anh không chút khách khí. Trần Tấn Nhiên bị Ương Ương chọc tức đến xanh cả mặt, vừa định phát tác cơn giận, thì Ương Ương cũng đã đưa tay ngăn cản một chiếc xe taxi ngồi lên xe. Trần Tấn Nhiên tức giận đến sắp nổi điên. Anh lập tức cũng khởi động xe đuổi theo cô. Nhưng không ngờ Ương Ương lại đã dẫn tài xế cho xe chạy vòng tới vòng lui ở trên đường, nhất định không trở về nhà. Trần Tấn Nhiên vốn không quen thuộc đường xá lắm, cho nên chỉ chốc lát sau đã bị tài xế xe taxi bỏ rơi. Trần Tấn Nhiên đành phải lái xe hòa vào ở trong dòng xe cộ. Nhưng lúc này lại đúng thời gian

cao điểm của giờ tan tằm, người đi lại trên đường đông nghịt, tưởng như sắp làm người ta chết ngạt đến nơi Trần Tấn Nhiên tức giận đến mức gần như thiếu chút nữa đập vỡ tay lái.

Suốt hai ngày trời, tâm trạng của Ương Ương không thể nào mà vui vẻ nổi. Quả nhiên, ngày hôm sau người đàn ông kia cũng không trở lại nữa. Nghe đồng nghiệp nói, ngày trước cũng rất nhiều lần nhìn thấy anh cứ trấn giữ ở bên ngoài phòng làm việc, bọn họ cũng rất buồn bực không hiểu tại sao anh lại cứ đợi ở chỗ này để làm gì.

Ương Ương trầm suy nghĩ trong lòng, đến tốt cùng người đàn ông này phát điên vì chuyện gì vậy? Mục đích của anh không phải là muốn Tống Ương Ương cô chủ động nói lên lời yêu cầu ly hôn đó sao? Hiện tại tâm nguyện của anh đã hoàn thành, tại sao anh vẫn còn giống như là một người điên, cứ thích dây dưa không rõ với cô như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mỗi quan hệ không thể chém đứt

Giờ tan việc Tư Dận đến đón Ương Ương đi ăn bữa tiệc lớn, sau đó hai người lên xe về nhà, ai ngờ vừa xuống xe, đã thấy con người đáng ghét giống như là âm hồn bất tán kia, đang tiến lại gần.

"Quả nhiên là anh." Ánh mắt Trần Tấn Nhiên lạnh lùng nhìn Tư Dận, "Tống Ương Ương, ánh mắt của cô cũng không thể nào tốt hơn được sao?"

"Mắc mớ gì tới anh chứ!" Ương Ương tuyệt nhiên mặc kệ anh, xoay người kéo Tư Dận cùng đi vào thang máy: "Tư Dận, chúng ta về nhà đi."

"Tống Ương Ương, die,n;da.nze.quy;do/mn, hai chúng ta còn chưa ly hôn đâu, vậy mà cô đã ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, làm sao cô lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?"

"Đúng vậy đó, tôi đây là đã học theo ngài đó! Ngài đừng quên, ngày đầu tiên chúng ta vừa mới vừa kết hôn, anh đã mang theo người phụ nữ khác đi ra ngoài." Tay của Ương Ương nắm chặt hơn vào cánh tay của Tư Dận, cười híp mắt mở miệng đáp lại.

Tại sao ngày trước anh lại không hề phát hiện ra Ương Ương lại là một cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy nhỉ! Trần Tấn Nhiên bị Ương Ương nói lại một câu, á khẩu không sao trả lời được.

"Trần tiên sinh, chúng tôi đi lên trước." Tư Dận hướng về phía Trần Tấn Nhiên gật đầu một cái, nhẹ nhàng kéo đi Ương Ương bỏ đi. Hai người xoay người nhấn thang máy, sau đó chuẩn bị bước vào.

Trần Tấn Nhiên chợt sai mấy bước cũng chen vào theo, cùng với hai người bọn họ đi vào thang máy.

Ương Ương lập tức sừng sốt: "Trần Tấn Nhiên anh định làm cái gì vậy?"

"Không làm gì hết! Dù nói thế nào, một thời hai chúng ta đã là vợ chồng, tôi đã đến cửa nhà cô, chả lẽ cũng không thể cho tôi đi vào trong đó mà ngồi một chút được hay sao?"

"Anh có bệnh à?" Ương Ương rầm một tiếng nhấn nút thang máy. Thang máy dừng lại ở nửa đường, Ương Ương lập tức kéo Tư Dận đi ra ngoài: "Tư Dận chúng ta đi thôi, đừng để ý tới cái người điên này!"

"Tống Ương Ương cô nói ai là kẻ điên hả?!" Đến khi Trần Tấn Nhiên phản ứng kịp thì cửa thang máy cũng đã chậm rãi khép lại. Bóng dáng của Ương Ương và Tư Dận đang ở trước mắt chợt lóe lên một cái rồi biến mất. Đợi đến khi thang máy dừng lại, Trần Tấn Nhiên đi xuống lầu dưới thì vừa hay nhìn thấy xe của Tư Dận đang chậm rãi lái ra khỏi tiểu khu. Chẳng biết tại sao Trần Tấn Nhiên bỗng nổi cơn cuồng nộ, một cước đạp vào thân cây ở trước mình, đáy lòng hung hăng khê nguyên rủa lên tiếng.

Trần Tấn Nhiên lái xe chạy về đến nhà, Y Lan đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, cô đã gầy đi rất nhiều, thoạt nhìn càng làm cho người ta cảm thấy thêm thương xót.

"Anh Tấn Nhiên, anh đã đi đâu vậy? Tại sao trở về thế này anh mới trở về?" Y Lan vừa nhìn thấy Trần Tấn Nhiên trở lại liền cuống quýt chạy ra nghênh đón, giúp anh cởi bỏ chiếc áo khoác, tha thiết hỏi thăm.

"Ồ công ty làm thêm một thời gian, em đã ăn cơm chưa?"

"Em chưa ăn, vẫn đang đợi anh trở lại." Y Lan dịu dàng cười lên một tiếng, sau đó quay lại nói với thím Lý: "Thím Lý, bây giờ ăn tối lên đây đi."

Thím Lý đáp một tiếng sau đó bảo với người giúp việc đi bày cơm. Trần Tấn Nhiên rửa tay xong đi ra ngoài, dắt Y Lan đi tới trước bàn cơm, "Về sau nếu như anh nói anh sẽ trở về muộn..., thì em cũng không cần phải chờ đợi anh ăn cơm nữa. Em cứ việc tự ăn cơm trước đi nghe chưa."

"Anh còn chưa trở lại em ngồi ăn cơm một mình thì cũng có ý nghĩa gì đâu." Y Lan cười nhạt, bày bát đĩa ra cho anh Trần Tấn Nhiên: "Anh nhìn một chút xem, em đã đặc biệt nói với thím Lý làm những món ăn này, tất cả đều là những đồ ăn mà anh thích ăn đó!"

Trần Tấn Nhiên quét mắt một vòng quanh bàn cơm, quả nhiên tràn đầy một bàn, tất cả đều là thức ăn mà anh thích. Nhưng mà bây giờ anh lại cảm thấy mình cũng không có khẩu vị để mà ăn uống. Ăn xong được nửa bát cháo loãng, Trần Tấn Nhiên gác lại đôi đũa: "Y Lan, em ăn thêm một chút nữa đi, hôm nay anh không cảm thấy đói, đi lên tắm trước nhé."

Y Lan nhìn Trần Tấn Nhiên xoay người đi lên lầu, lập tức cũng mất khẩu vị. Cô cũng buông đôi đũa xuống, ngồi ngây người ở đó một lúc, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Tại sao cho đến bây giờ anh vẫn còn không muốn ký vào bản thỏa thuận ly hôn như vậy? Hơn nữa, cũng đã bao lâu rồi, anh cũng chưa từng nói với cô chuyện kết hôn.

Y Lan đứng lên, người như thất hồn lạc phách. Dù thế nào cô cũng không thể nghĩ ra nổi, cô đã mang thai, nhưng lại cứ như vậy mơ hồ mất đi một đứa bé. Nếu như đứa trẻ của cô không bị sinh non, chỉ có đứa trẻ của Tống Ương Ương bị sinh non thôi, vậy thì tốt biết bao. Như vậy thì nhất định cô sẽ có một lý do hoàn chỉnh để gả cho anh Tấn Nhiên. Nhưng mà bây giờ...

Y Lan thật sự hối hận, cô hối hận muốn chết đi được. Tại sao cô lại có thể ngu xuẩn như vậy, lại có thể làm ra cái chuyện như vậy được chứ? Nếu như ngày đó cô không có cố ý đi làm nhục Tống Ương Ương, sẽ không phát sinh chuyện tranh chấp kia, cũng sẽ không bị kích động dẫn đến chuyện ra tay với Ương Ương... Để đến bây giờ, mọi chuyện cũng sẽ không âm ỷ đến mức độ như vậy...

Y Lan lên lầu, đi vào trong phòng ngủ, vừa đúng lúc Trần Tấn Nhiên tắm xong đi ra ngoài, mái tóc còn ướt nhẹp, những giọt nước tròn như hạt ngọc, nhỏ giọt dọc theo khuôn mặt tuấn tạc, lăn xuống làn da màu đồng cổ trước ngực của anh, lóe lên thứ ánh sáng huyền diệu. Y Lan liền nhẹ nhàng đi tới gần, cầm chiếc khăn lông của anh lau tóc cho anh: "Anh có chuyện gì phiền lòng sao? Đến cơm tối cũng ăn ít như vậy..."

"Không có gì!" Trần Tấn Nhiên cười lên một tiếng dịu dàng, đưa tay xoa xoa mái tóc một chút: "Chờ mấy ngày nữa công việc ở công ty đã rảnh rồi, anh sẽ dẫn em ra ngoài đi chơi giải sầu một chút..."

"Tấn Nhiên, em thật sự rất đau lòng, đứa trẻ kia của chúng ta..."

Nước mắt Y Lan lập tức rơi xuống, cô nhào vào trong ngực của Trần Tấn Nhiên, ôm chặt lấy anh: "Tại sao chị dâu lại ác tâm như vậy chứ? Em cũng không làm chuyện gì xấu, tại sao ngay cả đứa trẻ của em mà chị dâu cũng không chịu buông tha như vậy?"

"Y Lan, đừng nói nữa, chuyện đã xảy ra rồi... Còn về chuyện đứa trẻ, em cũng không nên quá thương tâm..."

Trần Tấn Nhiên hơi cau mày, nghiêng người an ủi Y Lan: "Chúng ta sẽ có đứa trẻ khác..."

"Sẽ có sao?" Y Lan nghẹn ngào, nhẹ nhàng hỏi lại: "Tấn Nhiên, tại sao đến bây giờ anh vẫn không chịu ký vào bản thỏa thuận ly hôn vậy?"

Thân hình Trần Tấn Nhiên thoáng cứng lại trong khoảnh khắc, mỉm cười, sau đó anh mới chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ là, anh nghĩ không muốn bỏ qua dễ dàng, cho cái người phụ nữ có lòng dạ rắn rết kia như vậy."

"Anh Tấn Nhiên, quả thật anh đã nghĩ như vậy sao?" Y Lan mắt cũng không chớp, nhìn thẳng vào trong mắt của Trần Tấn Nhiên. Từ trong đáy mắt của anh cô nhận thấy có sự mâu thuẫn, có sự tức giận, hơn nữa không hiểu sao trên mặt của anh còn lộ ra biểu cảm như có sự vướng mắc mơ hồ.

"Y Lan, em đừng nên nghi thần nghi quỷ như vậy. Chuyện của anh và Tống Ương Ương sớm muộn gì cũng sẽ phải ly hôn. Chẳng qua là hiện tại, cô ta đã hại chết con của chúng ta, chỉ chớp mắt một cái cô ta đã quyến rũ, qua lại với người đàn ông khác rồi. Anh sẽ không cho phép cô ta được tùy tiện như vậy, không thể để cho cô trải qua cuộc sống tốt như vậy được."

"Làm sao anh biết được cô ta quyến rũ và ở cùng một chỗ với người đàn ông khác như vậy?"

Y Lan kinh ngạc hỏi lại! Lại chợt nghĩ đến đã vài ngày nay, Trần Tấn Nhiên đều trở về nhà cực kỳ muộn, lại luôn nói là ở lại làm thêm giờ. Trái tim của Y Lan chợt như rơi bộp một tiếng! Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh vẫn luôn một mực theo dõi Tống Ương Ương sao?

Trần Tấn Nhiên khẽ ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đẩy Y Lan ra, "Anh mệt mỏi quá rồi, Y Lan, chúng ta đi ngủ đi."

Y Lan thấy Trần Tấn Nhiên không trả lời lại, cũng không có cách nào để tiếp tục thêm nữa, cho nên cô chỉ vâng một tiếng, sau đó muốn đi tắm. Tắm xong đi ra ngoài thì Trần Tấn Nhiên đã ngủ rồi. Y Lan từ phía sau lưng ôm lấy Trần Tấn Nhiên, mà anh vẫn như cũ, không hề động đậy dù chỉ một chút. Y Lan nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, anh Tấn Nhiên, anh đã từng nói, anh chỉ thích em thôi, em không muốn để cho trong ánh mắt của anh còn có một bóng dáng của người khác.

*****

"Nhìn cháu một chút xem, người thực sự đã gầy đi nhiều như thế này đây! Có phải lao động hàng ngày cháu đều không chịu ăn uống cho tử tế hay không vậy?" Thím Lý vừa câu nhàu vừa lấy hộp cơm ra, lấy thức ăn bày đầy ở trước mặt Ương Ương: "Đầy đều là những thứ mà cháu thích ăn đó! Cháu mau ăn đi, có gắng ăn nhiều một chút!"

Ương Ương vui vẻ vừa ăn, vừa hỏi chuyện thím Lý: "Thím Lý, thím không nói chuyện đó ra chứ, còn về phía bố chồng cháu bên đó..."

"Thím vẫn luôn nói gạt cho cháu, chẳng qua là..." Thím Lý thu khuôn mặt nhỏ nhắn lại, có chút lo lắng nhìn lại cô: "Hôm nay thím đến đây là vì có chuyện

cần phải nói cho cháu..."

"Chuyện gì vậy, thím cứ việc nói ra, cần gì phải để ý nhiều như vậy!"

"Lão gia gọi điện thoại tới, nói là một ngày gần đây có khả năng sẽ trở về đây một lần, một là bởi vì có một chút công việc, thứ hai, chính là muốn xem đứa cháu đích tôn của mình ra đời một chút..."

Lạch cách một tiếng, đôi đũa trong tay Ương Ương lập tức bị rơi xuống trên bàn, cô tròn to hai mắt nhìn lại thím Lý: "Thím Lý, thím không nói đùa đấy chứ? Thời gian trước, chẳng phải bố chồng cháu bị bệnh nặng đến mức không thể rời khỏi giường nổi nữa đó sao?"

Thím Lý thở dài, "Cũng từ chuyện cháu mang thai lần đó, thím gọi điện thoại đi Singapore, nghe thấy một chuyện tốt như thế, lão gia liền cao hứng cho nên bệnh này cũng tiến triển tốt hơn quá nửa! Bây giờ lão gia có thể ăn có thể ngủ rất tốt, vì thế liền muốn trở về đây xem một chút!"

"Chuyện này... vậy phải làm sao bây giờ? Đứa trẻ, đứa trẻ đã..."

Ương Ương vô cùng lo lắng nhìn lại thím Lý, chuyện này nếu như để cho cha chồng cô biết, nguyên nhân xảy ra cái chuyện "tam trường lưỡng đoạn" (*) này, Trần Tấn Nhiên còn không giết chết cô ấy chứ!

(*) Tam trường lưỡng đoạn: dịch nghĩa: Ba dài hai ngắn. Nghĩa bóng: chỉ một chuyện không hay đã xảy ra. Trong đoạn văn trên ý muốn nói: Ương Ương lo sợ cha chồng biết được nguyên nhân xảy ra của chuyện không hay này, là do cô sợ ý nên làm cho cả hai đứa trẻ của Trần Tấn Nhiên bị sinh non.

Về phần Ương Ương, ngược lại cô cũng không sợ Trần Tấn Nhiên, chẳng qua là vì chuyện cha chồng của cô về nước lần này. Lúc đó đương nhiên là Trần Tấn Nhiên cũng sẽ phải biết chuyện cô mang thai. Nhưng cô hoàn toàn không muốn cái người đàn ông biến thái kia biết cô đã từng mang thai đứa trẻ của anh, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ghê tởm!

"Trước hết cứ gạt lão gia đã, nhất định phải lừa gạt lão gia bằng được. Sức khỏe của lão gia hiện giờ không thể chịu được sự giãy vò như vậy, theo cháu thấy, lão gia trở lại chỉ nên ở mấy ngày, sau đó phải trở về Singapore ngay. Về sau này chúng ta sẽ từ từ nói cho lão gia biết sau, tránh cho lão gia trong khoảng thời gian ngắn bị sốc không thể chịu nổi nguyên nhân của những chuyện đã xảy ra!"

Thím Lý lập tức cân nhắc hơn thiệt rồi đưa ra quyết định. Bây giờ hoàn toàn không phải là thời cơ tốt để nói rõ mọi chuyện. Ương Ương tuy bướng bỉnh như một đứa trẻ, nhưng tính tình lại rất lương thiện và trong sáng, nghĩ đến sự yêu thương quý mến của của lão gia đối với Ương Ương, cho nên thím cũng không đành lòng để cho ông cụ bị mừng hụt trong chuyện này..

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đau lòng

"Nhưng mà, về phía Trần Tấn Nhiên thì phải làm sao bây giờ?"

"Chỉ có nói thật." Thím Lý thở dài, "Đứa nhỏ này, cháu thật sự là quá bướng bỉnh rồi, ngay từ lúc đầu thím đã nói rồi, chuyện này cháu không nên gạt mọi người. Đây là một chuyện đại sự, làm sao có thể gạt chồng của mình được chứ?"

"Thím Lý... Thím cũng đã thấy tình cảnh lúc đó như thế nào rồi. Khi cháu biết mình mang thai, thì cũng chính là lúc Trần Y Lan trở lại. Nếu như Trần Tấn Nhiên biết cháu mang thai, không chừng lập tức sẽ bắt cháu phải bỏ đứa con này đi, nói thế nào đây cũng là một mạng người, cháu không bỏ được..."

"Thím cũng chỉ nói vậy, ai có thể ngờ rằng, về sau lại có chuyện xảy ra như vậy chứ? Chẳng qua là thím thật sự thấy tiếc cho đứa trẻ kia, cứ như vậy mà đã không còn..."

Thím Lý nói qua nói lại, tròn mắt lại ươn ướt, thím cuống quýt lau chùi nước mắt: "Ương Ương, trước mắt, cũng chỉ vì suy nghĩ cho lão gia ở bên kia, cũng chỉ có thể phải nói cho thiếu gia biết, trước hết để thiếu gia phối hợp diễn một vở kịch."

Ương Ương cắn thật chặt môi dưới, trong lòng cô giờ đây cảm thấy không biết mùi vị như thế nào! Không biết khi Trần Tấn Nhiên biết được chuyện này thì cảm xúc của anh sẽ như thế nào, sẽ tin tưởng cô, hay là sẽ thương hại cô, hoặc là lại cảm thấy cô không nói cho anh biết vì cô trong lòng cô muốn đùa bỡn với anh?

Quên đi, cô đã chủ động quyết định muốn ly hôn với anh rồi! Nếu đã như vậy, rốt cuộc trong lòng Trần Tấn Nhiên nghĩ như thế nào, cũng sẽ chẳng có một chút liên quan gì đến cô!

Ương Ương thoáng nở một nụ cười lạnh nhạt, lát sau khi cô ngẩng đầu lên về mặt cũng đã khôi phục trở lại bình thường: "Thím Lý, vậy thím hãy đi nói một tiếng với thiếu gia đi, nếu như thiếu gia nguyên ý diễn trò, thì cháu cũng sẽ chấp nhận diễn trò. Còn nếu như thiếu gia muốn ngả bài, cháu sẽ tự mình đến gặp lão gia để nói lời xin lỗi."

"Đứa nhỏ ngoan, diện+dan+le+quy+don+com thím cũng biết cháu là người có tâm địa thiện lương nhất..." Thím Lý lại nghĩ đến một số chuyện trong nhà, trong lòng liền thấy nổi lên từng hồi, từng hồi cảm giác không được tự nhiên: "Vợ chồng son hai người, nếu như bây giờ không ly hôn thì tốt biết bao..."

"Thím Lý, thím đừng nói nữa, cháu cũng đói sắp chết rồi đây, thức ăn cũng nguội lạnh cả rồi."

Uông Ưông cười cười, nhắm mắt lại làm một cái mặt quỷ, bỏ qua đề tài khó chịu kia. diễn+đan+le+quy+đon Cô hoàn toàn đã không còn muốn tiếp tục dây dưa gì với những chuyện kiểu giống như trong con ác mộng kia nữa.

Chủ nhật, Trần Tấn Nhiên ở nhà nghỉ ngơi, Y Lan vốn muốn anh cùng đi dạo phố với mình, nhưng chỉ có điều, anh thật sự không thích đi dạo phố với phụ nữ. Y Lan liền hẹn bạn gái của mình đi ra ngoài. Thím Lý hiển nhiên thấy trong nhà chỉ còn có một mình anh, liền nấu một bầu cà phê đưa đến thư phòng của anh. Trần Tấn Nhiên đang nhàm chán chơi game, thấy thím Lý đi vào, dinendian.loqidJon cuống quýt bảo thím ngồi xuống ở trên ghế sa lon.

"Thiếu gia à, hôm nay thím có chút việc muốn thương lượng với cậu."

Thím Lý chỉ sợ Y Lan nửa đường trở lại, nên trực tiếp khai môn kiến sơn (*) mở miệng nói.

(*) Khai môn kiến sơn: Câu thành ngữ. Dịch nghĩa: mở cửa thấy núi. Nghĩa bóng: đi thẳng vào vấn đề

"Thím Lý, ngại cứ việc nói đi."

"Mấy ngày trước khi thiếu gia đi làm, lão gia đã gọi điện thoại về, nói là chừng hai ngày nữa ngài sẽ về nước một chuyến."

"Ông già lại làm mấy chuyện lộn xộn gì vậy, bệnh tật đã thành như vậy, thân thể làm sao có thể chịu được sự gầy vò chuyến đi dài như vậy chứ?" Trần Tấn Nhiên lập tức nghiêm mặt, người cha già của anh bây giờ càng lúc càng giống như một đứa trẻ, tính nết trở nên ngang bướng quấy nhiễu vô cùng

"Thiếu gia à, ngài không biết đó thôi, vì lão gia đã nghe được có một chuyện vui, cho nên hiện giờ bệnh đã tốt hơn rồi. Nghe phu nhân nói, bây giờ lão gia đã có thể ăn có thể ngủ, giống như trước đây rồi, cho nên, ngài không cần quá lo lắng."

"Việc vui gì mà uy lực lớn như vậy?" Trần Tấn Nhiên có chút hồ nghi hỏi lại.

Thím Lý rút một chén cà phê đưa tới trước mặt Trần Tấn Nhiên: "Tôi nói ra, thiếu gia ngài nghe cũng chớ khổ sở, cũng đừng nóng giận..."

"Nếu là chuyện vui, làm sao tôi lại có thể sẽ tức giận khổ sở chứ?" Trần Tấn Nhiên càng thêm tò mò: "Thím Lý, ngài nói mau đi, chớ thừa nước đục thả câu như vậy nữa."

"Bởi vì khoảng thời gian trước đây, Uông Ưông đã mang thai đứa bé kia, tôi nhất thời nhanh miệng báo tin mừng này cho lão gia, cho nên lão gia mới vui vẻ không thôi, bệnh tật cũng liền bớt đi hơn phân nửa..."

"Thím Lý, thím đang nói cái gì vậy?" Tay Trần Tấn Nhiên run lên, ly cà phê nóng bỏng liền bắn tung tóe ra ngoài, "Tổng Uông Ưông mang thai sao?"

"Vâng, chính là sau khi ngài và nhị tiểu thư trở về, thiếu phu nhân đã phát hiện ra mình có bầu..."

"Tại sao cô ta lại không chịu nói cho tôi biết là cô ấy đã mang thai?" Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy đầu mình tựa như phình to ra, trái tim anh chợt đau nhói giống như vừa bị người ta đâm vào trong đó một mũi tên, ghim luôn cả thân thể của anh, khiến cả người co rút lại, cực kỳ đau đớn.

"Ngài bảo thiếu phu nhân phải nói thế nào đây? Ngài cùng nhị tiểu thư hàng ngày ân ái ái ái, nếu như thiếu phu nhân mà nói ra, không chừng ngài lại bắt thiếu phu nhân vứt bỏ đứa trẻ kia đi..."

"Tôi làm sao có thể bắt cô ấy vứt bỏ đứa con của tôi được chứ? Tôi mà là con người tàn nhẫn như vậy hay sao?" Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, trong lòng ngực vô cùng khó chịu, tưởng chừng như đã sắp không thể hít thở nổi nữa rồi!

"Thiếu gia à, ngài vẫn không cảm thấy mình tàn nhẫn hay sao? Bất cứ người nào khác, nếu như đổi lại ở vào vị trí kia của thiếu phu nhân, thì không chừng người ta còn làm ầm ĩ đến không biết thành hình dáng thế nào nữa ấy chứ! Ngài lại còn công khai cùng với nhị tiểu thư như thế, hoàn toàn không thèm để ý đến người vợ mà mình đã kết hôn kia, chẳng lẽ như vậy còn không được coi là tàn nhẫn hay sao?"

"Đúng vậy, tôi vốn yêu thích Y Lan... Nhưng mà, về sau... về sau thì tôi cũng cảm thấy có chút áy náy đối với cô ấy! Tôi không nên thích Y Lan, lại còn đi trêu chọc cô ấy nữa. Chẳng qua là, chẳng qua là, nếu như cô ấy không làm hại khiến Y Lan bị sinh non... Mà tôi hoàn toàn cũng không có ý định ép buộc cô ấy phải ly hôn!"

"Thiếu gia chỉ biết có nhị tiểu thư bị sinh non mà thôi! Nhưng khi đó ngài không có ở đây, tôi cùng với tất cả người hầu cũng nhìn thấy, thiếu phu nhân cũng là người bị hại. Cô ấy cũng bị ngã lăn từ trên lầu xuống dưới đất, cô ấy cũng bị sảy thai. Thiếu gia, ngài có biết hay không, ngài chính là người đã giết chết cả hai đứa trẻ kia. Ngay cả tôi đây, chỉ là người ngoài thôi cũng còn cảm thấy khó chịu là thế, vậy mà ngài lại còn đối xử với thiếu phu nhân như vậy!"

"Cô ấy... Cô ấy cũng bị sảy thai sao?" Trần Tấn Nhiên lập tức ngã ngồi ở trên ghế sa lon. Anh chợt nhớ tới buổi chiều tối ngày hôm xảy ra sự việc, khi trở về, anh nhìn thấy gương mặt của Uông Ưông trắng bệch ra như tuyết, bộ dạng của cô không còn chút sức lực, đang nằm ở nơi đó rất suy yếu, còn nữa... Đêm khuya ngày hôm đó, khi anh đẩy cô ngã từ trên thang lầu xuống dưới, anh cũng đã nhìn thấy ở trên mặt thâm có những vết máu... Tại sao anh lại ngu xuẩn như vậy, anh hoàn toàn không hề mong muốn câu chuyện xảy ra theo phương hướng đó. Anh tuyệt nhiên không biết rằng anh đã gây ra

chuyện tàn nhẫn như vậy! Anh hoàn toàn không biết mình đã làm cô bị tổn thương sâu sắc hơn như thế nào!

"Vâng, vì thiếu phu nhân đã ép buộc chúng tôi phải lừa gạt ngài, lần này thiếu phu nhân đã hoàn toàn bị tổn thương đến thấu tim, cho nên, thiếu phu nhân cũng đã không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa, nên mới quyết định ly hôn! Thiếu gia, ngài đã ép buộc một người tốt như thiếu phu nhân phải ra đi như vậy. Tôi thật sự cũng không biết nên phải nói với ngài như thế nào nữa..."

Trần Tấn Nhiên ngồi ở chỗ đó, trong đầu anh lúc này chỉ thấy vang lên những tiếng ông ông không ngừng. Anh thực sự không cách nào tiếp nhận nổi một chuyện như vậy. Anh căn bản không hề nghĩ đến chuyện lại sẽ xảy ra như vậy, anh vẫn luôn hận cô. Hận cô tại sao lại tàn nhẫn như vậy, hận cô tại sao lại kiên quyết nhất định đòi ly hôn như vậy! Ít nhất, ít nhất là khi Y Lan trở lại anh cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ ly hôn với cô. Trần Tấn Nhiên anh cũng không phải là một người vô tình. Lúc trước bọn họ đã từng ở chung một chỗ thực vui vẻ như vậy, anh đâu phải là đã quên mất toàn bộ. Anh thừa nhận anh đã thật tàn nhẫn, một chân đứng hai thuyền, không biết phải xử trí thế nào, lấy hay bỏ bên nào, nhưng mà anh cũng không phải là người không có tình cảm. Ở trong lòng anh, cô cũng không phải là không có một chút xui vị trí nào. Anh còn chưa có được cơ hội để xử lý chuyện giữa ba người bọn họ...

Cô liền đẩy Y Lan xuống thang lầu, làm hại đứa trẻ của anh và Y Lan không còn. Anh tức giận vì cô làm tổn thương Y Lan, đau lòng vì những chuyện mà Y Lan đã gặp phải. Hơn nữa, anh tức giận vì không ngờ cô lại là một con người có lòng dạ độc ác như rắn rết, đã làm ra những chuyện không còn tính người như vậy. Khi cô bỏ lại cho anh một tờ thỏa thuận ly hôn, anh tưởng chừng như bị cô chọc tức đến sắp nổi điên lên...

Anh đã nghĩ đến tất cả mọi chuyện, nhưng mà, duy chỉ có một chuyện mà anh lại không hề nghĩ tới, cô cũng mang thai đứa con của anh, cô cũng phải chịu đựng sự tàn phá như vậy.

"Vậy tại sao cô ấy lại nghĩ muốn đẩy Y Lan xuống lầu chứ? Cô ấy cũng đang mang thai đứa trẻ kia mà? Y Lan cũng đang mang thai đứa trẻ, tại sao cô ấy lại không đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút?"

"Thiếu gia à, ngài nhìn thấy chính thiếu phu nhân đã làm như vậy sao?"

Trần Tấn Nhiên chết lặng người, trong đầu chợt rung chuyển: "Chẳng lẽ Y Lan lại lừa gạt tôi hay sao?"

"Thiếu gia này, tại sao ngài lại không suy nghĩ một chút! Thiếu phu nhân đang mang thai đứa trẻ, cô ấy lại quan tâm đến đứa bé này như vậy. Mặt khác, khi đó không có một ai biết chuyện nhị tiểu thư mang thai. Như vậy, thiếu phu nhân dùng lý do gì để mạo hiểm thân mình, mà đẩy nhị tiểu thư xuống dưới như vậy? Sau đó lại đã làm hại đứa trẻ của mình cũng mất? Chuyện này đối với thiếu phu nhân mà nói, phỏng có ích lợi gì đây?"

"Chẳng lẽ cô ấy không hận Y Lan sao?" Trần Tấn Nhiên khàn khàn mở miệng: "Tôi yêu Y Lan, giữa tôi và Y Lan lại có quan hệ như vậy, cô ấy có thể chịu được sự kích động như vậy hay sao?"

"Ngài cũng biết ngài làm như vậy là đã một sự kích động đối với thiếu phu nhân sao?"

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Tấn Nhiên á khẩu không trả lời được.

Thím Lý cũng không muốn nói thêm gì nữa, dù sao thím cũng không biết giữa Ương Ương và Y Lan đã có chuyện gì xảy ra.

"Thiếu gia, hiện tại mấu chốt nhất của chuyện này chính là, bây giờ phải làm thế nào đối với lão gia? Lão gia thân thể vừa mới khỏe lại, không thể tiếp tục bị kích động nữa. Theo tôi thấy, không bằng ngài và thiếu phu nhân trước mắt hãy cứ diễn một vở kịch, lừa dối lão gia lần này đi đã..."

"Cô ấy sẽ bằng lòng sao?" Trần Tấn Nhiên lạnh lùng mở miệng nói. Nghĩ đến ngày đó anh nhìn thấy một màn kia, Ương Ương đã công khai cặp kè cùng với một người đàn ông khác như thế. Hiện tại những người trong nhà họ Trần này sống hay chết, có mắc mớ gì đến cô kia chứ! Cô đã hận anh như vậy, không chừng còn đang chờ anh người ngã ngựa đó!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đón cô về nhà

"Thiếu gia..." Thím Lý khề thờ dài: "Trong lòng ngài liền coi thiếu phu nhân là thành một người tội ác tày trời không thể dung thứ được như vậy hay sao? Nhưng mà ngài có biết thiếu phu nhân đã nói như thế nào không?"

"Cô ấy nói như thế nào?"

"Thiếu phu nhân nói, lão gia rất thương cô ấy, cô không muốn nhìn thấy lão gia lại bị đồ bệnh trở lại. Chỉ cần thiếu gia đồng ý cùng diễn trò, thiếu phu nhân liền phối hợp với ngài để diễn trò. Nếu như thiếu gia lựa chọn ngã bài, thiếu phu nhân liền tự mình đi nhận lỗi với lão gia."

"Cô thật sự đã nói như vậy sao?" dĩ nhiên là! quý! đôn Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng một hồi kích động! Ương Ương lại có thể nói ra những lời như thế thật sao? Chẳng biết tại sao trong lòng anh chợt xông lên một nỗi chua xót nhàn nhạt không nói ra thành lời. Trần Tấn Nhiên không khỏi liền

khẽ nhắm mắt lại, nhớ tới khoảng thời gian Y Lan không có ở đây. Ngày đó, hai người bọn họ cả ngày cũng ở chung một chỗ, cô chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ cực kỳ đơn thuần...

Chẳng lẽ, dieendaanleequydonn, chuyện xảy ra ngày đó còn có ẩn tình khác hay sao? Chẳng lẽ Y Lan đã lừa anh? Anh cảm thấy trong đầu có chút hỗn loạn. Từ đầu đến cuối, anh cũng chưa từng có chút hoài nghi đối với Y Lan! Nhưng mà bây giờ, lại thấy nổi lên một chút nghi ngờ.

Anh cũng không tận mắt nhìn thấy chân tướng câu chuyện xảy ra ngày đó. Tất cả mọi chuyện anh biết được đều có xuất xứ từ những lời khóc lóc kể lể của Y Lan. Nhưng mà anh nghĩ đến những lời nói kia của thím Lý thì..., Ương Ương đang mang thai đứa trẻ, cô không có lý do nào không để ý đến sự an nguy của mình mà lại đi làm chuyện tổn thương đến Y Lan. Huống chi, nếu như Ương Ương đẩy Y Lan xuống lầu, tại sao ngay cả cô cũng bị té xuống như vậy?

Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên giật mình một hồi. Anh cũng không phải là một kẻ ngu, những chuyện lục đục với nhau ở trên thương trường anh đã thấy quá nhiều rồi. Có thủ đoạn gì mà anh còn chưa từng trải qua, có trận chiến trần đầy gió tanh mưa máu nào mà anh còn chưa từng trải qua chứ? Chuyện như vậy cũng không khó bị phơi bày ra.

Nhưng mà, tại sao Ương Ương lại không nói ra? Nếu như đây là lỗi của Y Lan, tại sao Ương Ương lại không nói cho anh biết chân tướng...

Nhưng mà, Ương Ương có nói với anh thì sao đây? Rất nhanh, Trần Tấn Nhiên đã có đáp án! Tại trái tim của anh đã lệch về trên người Y Lan, vừa vào cửa nhà, anh liền chắc chắn nhận định là chính Ương Ương đã ra tay độc ác với Y Lan... di@en*dyan(lee^qu.donn), Có lẽ, trong chuyện này do anh đã không phân tốt xấu, hung hăng vung ra một bạt tai, cho nên đã quét sạch đi tất cả sự chờ mong lẫn nỗi tủi thân tự đáy lòng của cô đi rồi.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy tâm tư có chút chán nản. Lại nghĩ đến khi cô quyết tuyệt quảng lại cho anh tờ thỏa thuận ly hôn, trái tim của anh liền co rút lại từng hồi, nếu quả thật chân tướng được rõ ràng...

Trần Tấn Nhiên chợt không dám nghĩ tiếp thêm nữa... Ương Ương có chấp như vậy, quyết tuyệt như vậy, liệu cô có thể lựa chọn tha thứ cho anh hay không.

"Thiếu gia, ngài hãy suy nghĩ thật kỹ đi! Nếu như ngài không muốn để cho lão gia biết, thì hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời đến thiếu phu nhân. Hai ngày tới, trước hết cứ để cho cô rời khỏi nhà trọ trở về nhà đã, tránh cho cho lão gia sẽ nhìn thấy có chuyện gì đó không đúng, còn có..."

"Thiếu gia, nếu như ngài còn lo lắng cho trong lòng tiểu thư Y Lan không được thoải mái, trước hết ngài hãy đưa cô ấy đi ra ngoài mấy ngày, hoặc là đi ra ngoài nghỉ phép đi."

Trần Tấn Nhiên khẽ vuốt cằm "Chuyện này tôi sẽ đích thân nói chuyện với Y Lan. Thím Lý, không bằng... trước hết thím cũng cứ giữ bí mật này đi, Y Lan hiện giờ thân thể vừa mới khỏe lại, tôi không muốn làm cho tâm tình của cô ấy lại trở nên không tốt."

Thím Lý thoáng ngạc nhiên: "Nhưng mà thiếu gia à, lần này có thể qua được cửa ải của lão gia, nhưng nếu như còn có những lần sau, rồi những lần tiếp theo nữa, sẽ phải làm sao bây giờ?"

"Đi một bước nhìn một bước đã! Tôi cũng không biết, rốt cuộc sẽ phải nói với ba ba như thế nào nữa đây..."

Trần Tấn Nhiên cũng có chút nhức đầu. Tình cảm giữa anh và cha mình vẫn rất tốt, chỉ là bởi vì anh muốn cưới Y Lan, mà cha anh lại coi trọng nhà họ Tống, buộc anh phải cưới Ương Ương, cho nên mới có thể làm phát sinh ra hiềm khích giữa hai cha con như vậy. Nhưng dù sao cũng là cha con ruột thịt, làm gì có cái chuyện thù hận qua đêm kia chứ? Lại nói, sức khỏe của cha anh lại không được tốt, anh làm con trai, đương nhiên trong lòng sẽ phải lo lắng, chỉ muốn để cho ông cụ được an tâm nghỉ ngơi, kéo dài tuổi thọ.

"Thiếu gia... Vốn là chuyện của vợ chồng người khác, tôi là người làm không nên chen miệng vào, chẳng qua là... Tôi thật sự là không bỏ được một người tốt như thiếu phu nhân. Ngày đó, khi nhìn thấy hai người ngày ngày ở cùng một chỗ, nhìn nhau như keo như sơn... nhưng không biết làm sao trở nên âm ỉ thành mức độ như bây giờ chứ?"

Thím Lý lại nghĩ đến hai đứa trẻ vô tội kia, hốc mắt không khỏi lại thấy cay cay. Nhưng thím lại sợ Trần Tấn Nhiên nghe thấy lại không nhận được, cuống quýt lắc đầu nguầy nguậy một cái, thật mạnh, cười nói: "Thoôi quên chuyện này đi, dù sao, hai người bây giờ cưới cũng đã ly hôn rồi, tôi đừng nói nữa thì hơn..."

"Thím Lý." Trần Tấn Nhiên nghĩ đến sự chán ghét và quyết tuyệt của Ương Ương, chẳng biết tại sao đáy lòng anh lại có chút nhụt chí. Anh nặng nề thờ dài, cúi đầu: "Tôi vẫn còn chưa ký tên vào bản thỏa thuận cách cưới hiệp nghị thượng ký tên, chẳng qua là, Tống Ương Ương cô là quyết tâm muốn ly hôn."

Thím Lý vừa nghe lời này, lập tức kích động: "Tuyệt vời! Thiếu gia của tôi, xem như đây là sự sáng suốt đầu tiên của ngài đó! Theo tôi nghĩ, cậu có thể lợi dụng cơ hội tốt khi lão gia trở về lần này, thiếu gia hãy biểu hiện thật tốt, hãy van cầu thiếu phu nhân thật tốt. Thiếu phu nhân là một cô gái có lòng dạ mềm yếu, không chừng cũng sẽ không ly hôn nữa..."

"Nhưng còn Y Lan thì làm sao bây giờ? Cô ấy cũng vừa mới mất đi đứa trẻ của tôi..."

Thím Lý cũng ngờ ngẩn: "Thiếu gia, trong lòng ngài vẫn còn nhớ kỹ thiếu phu nhân, nhưng lại không dứt bỏ được Y Lan. Cối đời này làm gì có chuyện tốt như vậy? Người đẹp nữ hoàng chung một chồng còn không tránh khỏi tranh giành nhau nữa kia?"

"Tôi không có..." Trần Tấn Nhiên muốn cãi lại, nhưng vẫn cứ lắp bắp rồi dừng lại. Thật sự, có lúc anh cảm thấy thật sự rất nghi ngờ, có phải là người đàn

ông không thể nào thích đồng thời hai người phụ nữ một lúc hay không?

"Thiếu gia, chuyện tình cảm của chính mình, không ai có thể giúp ngài được đâu. Tôi chỉ hy vọng thiếu gia hãy suy nghĩ cho kỹ càng một chút, cũng nên mau chóng suy nghĩ sớm nên lấy hay nên bỏ đi."

Thím Lý thấy đáng về Trần Tấn Nhiên dao động không chừng như vậy, cũng không khỏi cảm thấy khổ sở thay cho Ương Ương. Một cô gái tốt như vậy, tại sao lại phải chịu tội như vậy chứ?

Có lẽ, bà cũng không nên ảo tưởng về chuyện hai vợ chồng thiếu gia, quay về lại với nhau nữa, không chừng chuyện ly hôn đối với Ương Ương lại chính là một chuyện tốt.

Y Lan đi dạo phố đã trở lại, tắm rửa xong liền kéo Trần Tấn Nhiên đến xem cô mặc thử từng cái, từng cái một. Nhưng mà Trần Tấn Nhiên cũng không có tâm tình nào mà ngắm. Anh ngồi ở trên giường nhìn Y Lan đang bận rộn ở đằng kia. Vóc dáng Y Lan rất cao, chẳng qua là cái lưng của cô có một chút không được thẳng thắn, không giống như Tống Ương Ương. Từ nhỏ tuy cô gái nhỏ Ương Ương cũng được nuông chiều, nhưng chỉ nhìn thoáng một cái cũng có thể thấy được cô đã được gia đình dạy dỗ rất tốt. Khi Ương Ương ngồi đáng về bao giờ cũng rất đoan chính, kể cả khi cô đứng, đáng về của cô cũng giữ về tao nhã giống như một con Thiên Nga Trắng.

Quần áo của Y Lan có chút sắc thái sắc sỡ, giống như là ánh nắng chói chang của mùa hè. Tống Ương Ương tính nét lại giống như trẻ con luôn yêu thích màu hồng, xem ra giống như là một con búp bê nhỏ.

Y Lan thay đổi váy áo, quay người lại, nhìn ở trong gương chợt thấy bộ dáng của Trần Tấn Nhiên đang thất thần.

Cô hơi có chút mất hứng, đi tới bên cạnh anh: "Anh Tấn Nhiên, anh có tâm sự sao?"

"Y Lan, anh có chuyện muốn bàn bạc với em một chút."

"Anh nói đi, anh Tấn Nhiên."

"Anh muốn đưa em ra nước ngoài để nghỉ ngơi khoảng nửa tháng, có được hay không?"

"Swes khoer của em đã tốt hơn rồi, tại sao còn phải ra nước ngoài để nghỉ ngơi?" Y Lan có chút không hiểu, nhìn anh đầy vẻ hồ nghi.

"Ngoan, anh đang lo lắng cho thân thể của em đây. Dù sao phụ nữ sinh non cũng đã gây ra một tổn thương rất lớn đối với thân thể. Bên kia khí hậu tốt hơn, rất thích hợp cho chuyện điều dưỡng thân thể, mấy ngày nữa khi anh hết bận công việc, anh sẽ đi đến đó để gặp gỡ lại với em, có được không?"

"Vậy thì em sẽ chờ anh hết bận rồi cùng đi."

Trong lòng Y Lan ngọt ngào, nhẹ nhàng khoác lên trên cánh tay của anh.

Nhưng Trần Tấn Nhiên lại có chút không được tự nhiên. Anh cúi đầu ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cô ra: "Y Lan, em hãy nghe lời."

Y Lan càng tỏ ra không hiểu: "Anh Tấn Nhiên, có phải là có chuyện gì hay không mà muốn gạt em như vậy!"

"Không có."

"Anh Tấn Nhiên." Y Lan chỉ khẽ cười một chút, "Mỗi một lần anh nói láo, anh đều không dám nhìn vào đôi mắt của em! Anh lại đang định lừa gạt em sao?"

"Y Lan, chỉ cần em biết rằng anh không muốn nhìn thấy em phải chịu bị tổn thương là tốt."

Y Lan muốn nói điều gì, ánh sáng nơi đáy mắt cũng chợt thấy có chút gắt gao, cô khẽ cười một chút: "Được, em đi."

Trần Tấn Nhiên tựa hồ mơ hồ thở phào nhẹ nhõm. Y Lan buông cặp mắt có hàng mi dài, ánh mắt rũ xuống giống như một cái mảnh, khóe môi của anh từng chút, từng chút cong lên thành một nụ cười cong cong.

Ngày thứ hai sau khi đã chuẩn bị đầy đủ hộ chiếu cùng tất cả thủ tục, Trần Tấn Nhiên tự mình lái xe đưa Y Lan đi ra sân bay, cho đến khi nhìn thấy Y Lan tiến vào trong cửa kiểm soát an ninh, anh mới xoay người rời đi.

Được tới nửa đường, liền cho ô-tô đi về phía phòng làm việc của Ương Ương. Trần Tấn Nhiên đỗ xe ở bãi đậu xe bên cạnh. Xuyên thấu qua cửa kiếng không lồ liền thấy hình ảnh người đang nhón nháo ở bên trong. Trần Tấn Nhiên nghĩ đến lời dặn dò của thím Lý, liền nhắm mắt bắt chập khó khăn bước thẳng vào trong phòng làm việc.

Sợ phải đối mặt với cô, bởi vì Trần Tấn Nhiên không biết nên đối mặt với cô như thế nào. Bởi vì chính anh đã tạo thành những tổn thương cô quá sâu sắc kia, sợ khi đối mặt cô, anh cũng không muốn còn phải nhìn thấy đáng về cô lạnh lùng và từ chối. Trần Tấn Nhiên thở dài, trong bụng đã lặng lẽ đặt ra chủ ý, lần này chuyện này sau khi chấm dứt, anh sẽ tôn trọng ý kiến của cô, hoặc là ly hôn, như vậy anh cũng đáp ứng, hoặc là...

Anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, làm sao có thể có chuyện gương vỡ lại lành! Cô cũng đã dự bị đưa ra kế hoạch cùng với anh Trần Tấn Nhiên, cũng không có gì gọi là quá kém.

Đẩy cánh cửa xoay tròn ra, liếc mắt anh đã nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều của cô đang ngồi ở trên chiếc ghế cao nhỏ. Cô đang chuyên chú chăm cây chổi quét đánh lại cho khách hàng chút má hồng. Sau đó lại quan sát từ trong gương một hồi nữa. Đợi đến khi cảm thấy hài lòng, cô mới hơi vuốt cái cằm cười lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cầu thuộc về cầu, đường thuộc về đường

Đã có người nhìn thấy Trần Tấn Nhiên, vẻ mặt liền hơi trở nên có chút kinh ngạc. Rốt cuộc Ương Ương đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Ngày hôm nay là chồng cô tới đón, ngày hôm qua Đại thiếu gia Tư Dận vừa mới đón cô xong! Có lẽ nào Ương Ương lại một chân đạp hai thuyền sao?

Khi nhìn lại Trần Tấn Nhiên một lần nữa, trong con ngươi lập tức đã có biểu cảm hồ nghi nhàn nhạt. Dieenndkan/leeequhydonnn Trần Tấn Nhiên cũng không phải là người ngốc, anh lập tức liền hiểu ra ngay ý nghĩa kín đáo trong ánh mắt của mọi người, sắc mặt anh không khỏi trở nên u ám nặng nề.

"Ương Ương..." Người lao công khề đầy đầy Ương Ương, hất hất cái cằm về phía Trần Tấn Nhiên. Ương Ương ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngang tàng của Trần Tấn Nhiên đang đứng ở nơi đó. Trong bụng cô đã hiểu ngay, vì vậy cô cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, chẳng qua chỉ chăm chap thu dọn gọn gàng lại đồ mỹ phẩm của mình, sau đó cô báo cho ông chủ một tiếng, nói cô tan tằm trước một giờ đồng hồ.

"Đi thôi!" Ương Ương khề cười một chút. Trần Tấn Nhiên thấy khuôn mặt tươi cười nhẹ nhõm của Ương Ương, không có chút tức giận. Cô không hề có một chút tủi thân, không biểu hiện vui vẻ, cũng không biểu hiện chán ghét. Cô vậy mà lại có thể bình tĩnh như vậy, nó tạo cho anh một loại cảm giác gần như hít thở không thông. Trần Tấn Nhiên nhíu lông mày thật chặt.

Nếu như cô tức giận hay chán ghét, thì sẽ nói rõ trong lòng cô vẫn còn để ý đến những hành động, die,n,da.nlze.quydo/nn mà anh đã làm anh đối với cô, cùng những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô. Nếu như cô tủi thân hoặc là vui vẻ, thì sẽ nói rõ anh vẫn còn có một vị trí nào đó trong lòng cô. Nhưng mà cô như thế này, không buồn không vui, bình thân không chút gọn sóng, có phải đã nói rõ, cô thật sự đã không còn để ý đến anh nữa, dù chỉ là một mây may chút xíu, hay không? Ở trong lòng của cô, giờ đây đã coi anh thành một người xa lạ rồi chẳng?

Lên xe, Ương Ương cũng không giống như trước kia, cô cứ luôn miệng nói lú ra lú rú không ngừng. Còn bây giờ, chẳng qua phải một lúc thật lâu, dinendian.loqidjon, cô mới nhàn nhạt hỏi anh một câu: "Khi nào thì ba ba trở lại vậy?"

"Chiều nay ông sẽ đến."

Ương Ương khề buông tròn mắt xuống, nếu như đứa trẻ kia mà còn, thì chắc là cũng đã được hơn ba tháng rồi. Khi được hai tháng, thì có thể nói cũng không nhìn rõ được thân hình thế nào thật, việc nói dối vượt đề qua sự kiểm tra, cũng rất đơn giản.

Cô liền ồ lên một tiếng, sau đó bắt đầu bàn bạc với anh một số chuyện thật tỉ mỉ và cẩn thận tinh tế bề bề.

Bao gồm cả chuyện hai người bọn họ ở phòng ngủ, bao gồm hành lý của cô, bao gồm khi ở trước mặt ba ba thì nên như thế nào, bao gồm cả chuyện phải nhất trí trong cách nói của bác sĩ như thế nào...

Chẳng qua là, cô càng nói đến cuối cùng, mi tâm của Trần Tấn Nhiên liền càng nhíu lại chặt hơn. Ương Ương cẩn thận nghiêm túc bàn bạc với anh những chuyện như vậy, diễ●n★đ●anlê☆q●uýđ●ôn còn thương lượng để hai người cùng diễn vở kịch này như thế nào cho tốt, cách diễn cảnh một đôi vợ chồng ân ái như thế nào cho tốt, rồi cả giọng điệu khi bàn bạc các công việc chung như thế nào cho đạt... Tất cả những điều này đã làm cho anh cảm thấy phiền não từng hồi, từng hồi.

Lúc này cảm giác không vui kia, giống như là đã luôn dọc theo mỗi một cọng lông, theo lỗ chân lông chui đi ra bên ngoài, làm cho da của anh cũng hơi nổi lên nhột nhột.

"Đừng nói nữa." Trần Tấn Nhiên chợt cắt ngang lời cô nói. Ương Ương kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về mặt tức giận của anh.

Bất kể cô làm cái gì, bao gồm cả hiện tại, cô giống như một "Thánh mẫu", làm một cô gái tốt, thu xếp giúp đỡ cho anh. Vậy mà anh lại còn nhìn cô với vẻ không vừa mắt như vậy! Ương Ương chỉ thoáng nở nụ cười nhàn nhạt, tự nói với mình, chẳng qua cũng chỉ là một lần cuối cùng này mà thôi, chẳng cần thiết phải so đo với anh là hay nhất.

"Thật xin lỗi." Bỗng nhiên Trần Tấn Nhiên lại mở miệng, quay mặt lại, bình tĩnh liếc nhìn cô một cái: "Tôi thật không phải, không nên hung dữ với em như vậy."

Ương Ương chỉ thoáng nở nụ cười lạnh nhạt: "Không sao đâu!"

Cô xoay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai người cũng không nói gì thêm nữa.

Về đến nhà, thím Lý không kiềm chế nỗi sự vui vẻ, làm một bàn đồ ăn thật lớn. Trần Tấn Nhiên không có khẩu vị gì, nhưng Ương Ương thì ngược lại. Cô ăn với một dáng vẻ cực kỳ cao hứng, phấn chấn. Đã thật lâu rồi cô không được ăn những đồ ăn mà thím Lý đã nấu, thực sự nhớ muốn chết.

"Ăn nhiều thêm một chút đi! Hãy xem lại mình một chút, thiếu phu nhân lại gầy đi rồi, nên nghỉ ngơi bồi dưỡng cho tốt..."

"Còn món súp này nữa, nó rất tốt đối với phụ nữ đấy. Bỏ huyết bỏ khí, rất tốt cho khôi phục lại sắc đẹp cho phụ nữ đó... Cô vừa mới phải hứng chịu khổ nạn lớn như vậy, cần phải uống nhiều hơn một chút..."

Lời nói kia của thím Lý vừa thốt ra, Trần Tấn Nhiên đang ngồi ở một bên trong phòng khách xem ti vi, sống lưng cũng lập tức thấy căng thẳng.

Ương Ương cũng ngừng đùa, ngược mắt lên nhìn thấy bóng lưng của Trần Tấn Nhiên. Anh ngồi ngay ngắn ở tại chỗ đó, không hề nhúc nhích, tựa như là không hề nghe được chuyện gì.

Cô nhớ đến ngày đó, khi anh thấy Y Lan sinh non thì bộ dạng gần như hồng mắt. Nhưng còn hiện tại, anh biết cô cũng gặp phải tình trạng giống như vậy, thì anh lại rất bình thản. Ương Ương liền thoải mái cười lên một chút, sau đó lại cúi đầu xuống bắt đầu ăn súp.

"Cảm ơn thím Lý, cháu đã khôi phục lại sức khỏe..."

"Khôi phục cũng phải tiếp tục bồi bổ cho sức khỏe, thiếu phu nhân không nhìn thấy ngày đó cô đã chảy bao nhiêu máu..." Thím Lý vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, Trần Tấn Nhiên cũng đã không thể ngồi yên được nữa. Anh lập tức đứng bật dậy, xoay người lại, sắc mặt tái xanh dứt khoát đi đến trước bàn ăn, đưa tay kéo cánh tay của Ương Ương, khàn giọng mờ miệng nói: "Theo tôi đi lên lầu nào!"

"Thiếu gia, thiếu phu nhân còn chưa kịp ăn hết súp đâu..."

Thím Lý bất mãn đang muốn khuyên can, nhưng Ương Ương cũng đã dừng lại, nói với bà: "Không có chuyện gì đâu, một lát nữa cháu lại xuống, sẽ tiếp tục uống hết."

Ương Ương thả cái muỗng xuống, đứng lên, cùng Trần Tấn Nhiên đi lên lầu. Ngón tay của anh lúc này thật có lực, nắm cổ tay của cô kéo đi, thật đau. Ương Ương hơi cau lông mày lại, nhưng vẫn như cũ không nói gì hết.

Trần Tấn Nhiên đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, kéo Ương Ương vào bên trong, sau đó nặng nề khóa trái cánh cửa lại. Anh hung hăng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt bén nhọn như vậy khiến cho Ương Ương có chút khiếp đảm. Anh... Sẽ không phải lại nghĩ muốn đánh cô chứ!.

"Tại sao em lại gạt tôi? Tại sao em mang thai lại không nói cho tôi biết? Tại sao đứa trẻ không còn nữa cũng không nói cho tôi hay? Tôi cũng là ba ba của đứa trẻ kia mà, tôi có đủ tư cách để được biết tất cả mọi chuyện!"

Trần Tấn Nhiên tức giận đến mức thân thể phát run lên! Nghĩ đến những lời mà thím Lý đã nói, Y Lan vừa mới có thai, mà đã chảy máu nhiều như vậy, vậy mà đứa trẻ của bọn họ, thời điểm đó cũng đã được hơn hai tháng rồi, tình hình của Ương Ương nếu đem so sánh với Y Lan thì còn bết bát hơn!

"Nói cho anh biết thì thế nào chứ?" Ương Ương bình tĩnh nhìn về mặt đầy tức giận của Trần Tấn Nhiên: "Khi đó anh đã dự định cùng với Y Lan rồi. Nếu như tôi mà nói cho anh biết, anh sẽ chỉ coi yêu cầu tôi bỏ đứa trẻ đi mà thôi."

"Ồ trong lòng em tôi chính là một người máu lạnh như vậy hay sao?" Trần Tấn Nhiên lại càng tức giận hơn, đồng thời anh lại cảm thấy trong lòng uất ức không nói ra được.

Đó cũng là đứa trẻ của anh mà. Hơn nữa, anh cũng không phải là một ác ma tàn nhẫn, ngay cả đứa con của mình mà cũng muốn giết chết!

"Nếu như vậy, anh hãy nói cho tôi biết, anh sẽ xử trí chuyện này thế nào?"

"Tôi..." Trần Tấn Nhiên lập tức nghẹn họng. Đúng như vậy, anh có thể xử trí chuyện này thế nào đây? Bởi vì Ương Ương mang thai, cho nên anh lại đuổi Y Lan ra khỏi nhà một lần nữa hay sao? Tình cảm của anh đã tê liệt, rối loạn thành một đoàn, ngay cả chính bản thân anh cũng không thể hiểu rõ nổi nữa.

"Anh cũng không có cách nào để giải quyết, có đúng hay không?" Ương Ương cười khổ một tiếng, "Hiện tại đứa trẻ đã không còn, tôi cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Trần Tấn Nhiên, mọi chuyện trước mắt bây giờ cũng cần phải xóa bỏ đi! Đợi đến khi ba ba trở về bên kia, chúng ta sẽ cầu thuộc về cầu, đường thuộc về đường." (*)

(*) Ý nói hai người ai đi đường nấy, không còn có sự liên quan gì với nhau nữa.

Trong nháy mắt tim của Trần Tấn Nhiên đau nhói như bị đao cắt. Anh đưa tay lên sờ xuống bả vai của Ương Ương: "Tôi không đồng ý!"

Lời nói này của anh, lập tức đã chọc cười Ương Ương. Cô cười nghiêng cười ngửa, cười tới cười lui, cười đến mức thiếu chút nữa nước mắt trào ra. Ương Ương ngạo nghễ nhìn Trần Tấn Nhiên, mở miệng nói rành rọt từng chữ từng câu: "Trần Tấn Nhiên, tôi chỉ hỏi anh, tại sao anh lại không đồng ý? Anh có tư cách gì mà không đồng ý? Nếu như anh có thể nói ra một lý do làm cho người khác phải tin phục, tôi, Tổng Ương Ương này liền nghe theo lời dạy bảo của anh!"

Đôi con ngươi đen bóng trong hốc mắt của cô lúc này chẳng qua chỉ còn sự lạnh nhạt, chán ghét. Mặc dù cô đã cố gắng mạnh mẽ tự kiềm chế, nhưng sự lạnh lùng của Ương Ương vẫn cứ đè ép anh lên một hồi một hồi lãnh lẽo.

Tại sao ah lại không đồng ý ư. Anh không thể trả lời lại cho cô được. Anh liền tìm cho mình một lý do để cho mình tin phục, cũng không nói ra được.

"Không nói ra nổi phải không?" Ương Ương thật sự đã rất mệt mỏi trước tình cảnh anh ăn ở hai lòng như vậy. Anh đã tự mâu thuẫn với tất cả những gì mà hôm nay anh đã nói. Tay Ương Ương lập tức chỉ về hướng cửa phòng ngủ: "Anh đi ra ngoài đi!"

Trần Tấn Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy trong con ngươi của cô hàm chứa sự lạnh lẽo, giống như núi băng ngàn năm vậy. Nhưng nó lại mang theo sự tuyệt vọng khắc cốt không nói ra được. Trần Tấn Nhiên lắp bắp không nói được câu gì, thế nhưng ở trước ánh mắt của cô như vậy, anh cũng buộc phải xoay người, từng bước, từng bước đi ra khỏi gian phòng.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại. Sức lực trong cơ thể của Ương Ương cũng tựa như đã bị tiêu tán hết. Cô chậm rãi buông thõng hai cánh tay xuống dưới, cả người mệt mỏi ngồi co quắp ở trên giường.

Sự tranh cãi này nhất thời ai chiếm được vị trí thượng phong thì sẽ thế nào... Cô đã sớm thua rồi, ngay cả một chút xíu bạc lẻ (*) cũng không có nữa.

(*) Nguyên văn: trù mã (筹码): Dịch nghĩa: lợi thế; thẻ đánh bạc; je-ton tính điểm; đồng xu; tiền bạc và séc phiếu thay tiền; tiền bạc và séc phiếu thay tiền.

Cả một đêm dài, từ buổi lễ kết hôn đã lâu cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên, Ương Ương đã ngủ ở phòng ngủ chính, mà anh lại hạ mình, ngủ ở trong phòng dành cho khách.

Hai phòng cách nhau một cái vách tường, nhưng cả hai đều không hề hay biết, đối phương của mình cũng trần trọc trở mình, không sao ngủ được.

Đợi đến sáng sớm hôm sau, khi rời giường, xuống lầu, Ương Ương đã mang đôi mắt của gấu mèo. Thím Lý làm xong bữa ăn sáng, hai người yên lặng ngồi đối diện, không nói tiếng nào ăn.

(*) Gấu mèo còn gọi là gấu trúc, là loại động vật quý hiếm, cần được bảo tồn của Trung Quốc. Đây là câu so sánh có tính thậm xưng. Đặc điểm dễ nhận là xung quanh trông mắt sẽ bị quầng thâm do bị mất ngủ.

Ăn xong bữa ăn sáng, Trần Tấn Nhiên đi làm, Ương Ương cũng ra cửa.

"Nhớ xin nghỉ buổi chiều, chuyến bay của ba ba đến đây lúc ba giờ." Trần Tấn Nhiên đi tới bên cạnh cô, nhẹ giọng nói một câu. Anh nói với cô tựa như đang cầu xin vậy.

Ương Ương miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thấy một đôi con ngươi trong veo. Hàng lông mi của anh thật dài hơi chớp chớp một chút. Bởi vì cô buồn ngủ, hoặc là một chút chuyện gì đó mà cô chưa nghĩ tới. Trong con ngươi của anh tựa như hàm chứa hơi nước, giống như là một thiếu niên u mê hồ đồ, mang theo một chút sợ hãi mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Cũng không từng nghĩ rằng, lại có thể yêu sâu sắc đến mức không thể tưởng tượng như vậy

Ương Ương quay mặt đi, lạnh lùng ừ một tiếng, xoay người liền đi ra cửa.

Trần Tấn Nhiên hơi sùng sốt một chút, chột cùi đầu, anh đứng lại trong chốc lát, rồi cũng đi ra ngoài theo. Thời điểm anh lấy xe ra, thấy tài xế lúc này cũng đang quay đầu xe, Trần Tấn Nhiên định mở miệng nói sẽ đưa cô đi làm, nhưng mà anh há mồm định nói mấy lần, lại vẫn không tài nào nói ra nổi. Ương Ương đứng xoay lưng về phía xe của anh, để lại cho anh một bóng lưng lạnh lạnh kiêu hãnh. Trần Tấn Nhiên hơi nuốt nước miếng một cái, đập chân ga, cho xe chạy đến, dừng lại ở bên cạnh Ương Ương, mở cửa xe đi ra ngoài.

Ương Ương đứng yên ở đó, cũng không hề động đậy. Qua kính chiếu hậu bên trong, Trần Tấn Nhiên nhìn thấy, từ đầu đến cuối, ngay cả nhìn về phía anh ở bên này, cô cũng không hề liếc nhìn tới đến một cái.

*****

"Ba ba!" Liếc nhìn thấy một ông già mặt mũi hồng hào đi ra, trên mặt Ương Ương đã sớm nở một nụ cười, nhìn cô giống như là một đóa hoa nhỏ rực rỡ. Ương Ương chạy mấy bước tới đón, cô khoác luôn tay mình lên cánh tay của người cha chồng: "Ba đi đường có mệt lắm hay không? Trong người có nơi nào không thoải mái hay không?"

Nhìn vẻ mặt của Ương Ương gấp gáp, ông cụ Trần hết sức vui vẻ, liên tục gật đầu, vừa nói như khen ngợi: "Tốt lắm, cả người đều rất khỏe mạnh! Thật là một đứa bé ngoan, ta có một năng dâu hiệu thuận như vậy, còn tốt hơn có mười đứa con trai!"

Trần Tấn Nhiên liền cười, cũng đi theo tới bên ông, dự định muốn nâng đỡ cha mình. Nhưng không ngờ ông cụ lại cực kỳ tốt tính, mở miệng nói: "Đi ra mà đỡ vợ của con đi, không cần phải để ý đến ta đâu, ta rất khỏe!"

Một phát, gạt tay của Trần Tấn Nhiên ra, đẩy anh về phía Ương Ương ở phía bên kia.

Trần Tấn Nhiên nhìn về mặt đầy hừng khởi của cha mình, không khỏi dờ khóc dờ cười: "Nhìn ba một chút xem, có con dâu rồi, nên cũng không cần đưa con trai này nữa!"

"Không có một thứ gì cũng có thể quan trọng hơn so được với đứa con dâu hiền và đứa cháu nội của ta!" Ông cụ Trần hết sức vui vẻ, lại quan sát Ương Ương trên dưới một lượt: "Vậy tại sao ta vẫn chưa nhìn thấy gì vậy..."

"Ba, mới có ba tháng thôi mà... Làm sao đã có thể nhìn ra được..." Ương Ương mở miệng nói nghe về hờn dỗi, mặt đỏ như. Trần Tấn Nhiên hơi cúi đầu liền nhìn thấy về mặt đầy sự ngượng ngùng của cô, ngay cả vành tai cũng đỏ hồng lên, giống như màu của viên ngọc San Hồ, trong bụng không khỏi thoáng có chút sợ hãi.

Trần Tấn Nhiên tự tay ôm lấy ngang hông của Ương Ương, hơi kéo cô hướng vào trong ngực của mình một chút: "Ba, nhìn ba gấp gấp kìa, còn những hơn sáu tháng nữa kìa mà!"

Ông cụ Trần liền gật đầu một cái: "Cho đến khi cháu nội ngoan của ta ra đời, nhất định bệnh của ta sẽ khỏe lại rất nhanh thôi!"

"Con xem hiện tại ngài cũng rất nhanh nhẹn rồi!" Trần Tấn Nhiên hơi sáng giọng nói với cha mình. điền_đàn_ ê_ quý_ đ_ ôn

.

Ông cụ Trần liền làm bộ trừng anh như tức giận, làm vẻ mặt dửng rầu tròn mắt như muốn để cho Ương Ương cũng vui vẻ lên. Người một nhà vui vẻ hòa thuận cùng lên xe, đi về nhà.

Thím Lý đã sớm làm xong một bàn đầy đồ ăn, chỉ chờ bọn họ trở lại.

Ông cụ Trần vừa mới xuống phi cơ, không có khẩu vị để ăn uống, chỉ uống một chút súp, sau đó liền đi nghỉ ngơi, trên bàn ăn chỉ còn lại Ương Ương và Trần Tấn Nhiên.

Mới vừa rồi trên mặt Ương Ương còn chong chát các nụ cười và sự ôn nhu, chỉ trong nháy mắt tất cả liền biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy thức ăn vốn đang rất ngon miệng, trong lúc nhất thời liền thay đổi đột nhiên thành vô vị. Anh cúi đầu không nói thêm câu gì nữa, nhưng anh cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Bữa cơm trôi qua thật nhanh chóng. Cơm nước xong, hai người đi lên lầu. Ông cụ Trần ở nhà, bọn họ chỉ có thể ở chung trong một gian phòng ngủ.

Ương Ương tắm rửa xong, bọc người lại trong một chiếc áo ngủ vừa dày lại vừa lớn, nhìn cô nghiêm nghiêm thật thật như được gói trong một chiếc túi. Cô ôm một chiếc chăn, lại cầm theo một chiếc gối đầu theo bên mình. Trần Tấn Nhiên kinh ngạc nhìn cô: "Cô định làm cái gì vậy?"

Ương Ương chỉ ngón tay vào chiếc ghế sa lon, nét mặt không chút thay đổi: "Tôi ra ngủ ở ghế sa lon..."

Trần Tấn Nhiên cảm giác mình lại muốn nổi giận! Tổng Ương Ương, em cứ ghét tôi mãi như vậy hay sao?

Sững sờ hồi lâu, anh chợt đứng lên, một phát kéo cánh tay của Ương Ương, đẩy cô tới bên giường. "Tôi sẽ ra ngủ ở trên ghế sa lon."

"Tại sao?"

"Dù sao thì cô cũng đang giúp tôi thế này! Ngủ ở ghế sa lon sẽ không thoải mái, cô lên ngủ ở trên giường đi." Anh nằm xuống, lôi kéo chiếc chăn lên đắp, sau đó liền nhắm mắt lại, không để ý tới cô nữa.

Ương Ương chỉ cười cười, cũng từ chối cho ý kiến, với cô thì như thế nào đều được hết. Cô lười phải để ý đến anh, cũng lười phải tranh luận cùng với anh.

Hai người ngủ riêng rẽ trong cả đêm, nhưng cũng không ai nói lời nào.

Đợi đến sáng sớm tỉnh lại, chợt nhìn đến Trần Tấn Nhiên, Ương Ương sợ hết hồn. Suốt mấy ngày nay cô cũng đã quen ngủ một mình rồi, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy có một mình. Nhắm mắt lại cũng vẫn chỉ thấy có một mình, đột nhiên nhìn thấy trong phòng xuất hiện một người đàn ông, cô thực sự đã bị dọa sợ.

Ngâm mình trong nước thật lâu mà cô vẫn chưa tỉnh hồn. Ương Ương chỉ cảm thấy trong lòng cảm thấy thật phiền muộn, cô chỉ muốn được sớm rời đi khỏi cái chỗ này sao cho nhanh hơn một chút.

Khi nhìn thấy Trần Tấn Nhiên thì trái tim của Ương Ương cũng không bao giờ còn bị tăng nhịp đập dồn thật nhanh nữa. Cũng như sẽ không còn bị rung động, hoặc là đau lòng trước ánh mắt nhìn đầy sự ôn nhu hoặc là chỉ có sự tức giận chán ghét của anh nữa.

Cô nghĩ, tình cảm của mình đối với Trần Tấn Nhiên vốn dĩ đã mỏng manh, nhưng chút ít tình cảm còn sót lại đó, đến bây giờ cũng đã bị sự tàn nhẫn cuối cùng của anh làm cho tan thành mây khói rồi.

Như vậy, thật tốt vô cùng, Ương Ương yên lặng cười.

Cô thật may mắn khi thấy mình đã có tính tình tốt hơn quá nhiều so với những người phụ nữ khác, cho nên, dù cô có bị tổn thương, thì vết thương cũng sẽ khỏi hẳn rất nhanh, sẽ không để cho vết thương này vẫn tiếp tục hành hạ mình, cũng sẽ không để cho trái tim của mình há miệng chảy máu nữa.

Ương Ương ngẫm mình trong bốn tám một lúc lâu, sau đó đi ra ngoài. Trần Tấn Nhiên đã dậy, đang ngồi ở tại phòng ngủ đợi cô. Trong lòng Ương Ương hiểu rất rõ điều này, liền khoác cánh tay của anh, cùng đi xuống lầu.

Cha chồng của cô đang ngồi ở dưới lầu ngồi, thấy bộ dạng hai người bọn họ thân mật như vậy, thật sự rất vui vẻ. Ông liền tiếp vẫy vẫy tay về phía Ương Ương: "Đứa bé ngoan, mau xuống đây, thím Lý của con đã hầm cách thủy cháo tổ yến cho con rồi đây. Độ ấm nóng cũng vừa vặn, con mau tới ăn một chút."

Ương Ương nhìn đáng về từ ái của ông cụ Trần, đột nhiên trong lòng cô xông lên một hồi chua xót. Bất kể là ông thương cô, hay là bởi vì quả thật ở trong mắt của ông nhìn thấy cơ duyên của cô cũng tốt, hoặc là bởi vì đứa bé trong bụng của cô cũng được, tất cả cũng đều làm cho cô cảm thấy cảm động.

Chẳng qua hiện giờ, ngoại trừ việc cô bắt đắc dĩ vì muốn báo đáp với ông cụ, cho nên vẫn còn đang lừa gạt ông cụ, cô căn bản không có đứa trẻ trong bụng, hơn nữa, về sau này, cũng sẽ không thể có được nữa.

Cô đã chân chân thật thật quyết tâm rồi. Cô và Trần Tấn Nhiên đã ăn đoạn nghĩa tuyệt, cả đời này cũng sẽ không bao giờ có thể ở cùng nhau được nữa.

"Ba ba, không phải là ngài thương Ương Ương, chẳng qua là ngài yêu thương cục cưng của Ương Ương thôi!" Ương Ương bất mãn xông đến bên cạnh ông cụ Trần nói như làm nũng. Trần Tấn Nhiên nhìn bộ dạng cười di dỏm của cô thật đáng yêu, tâm tình tựa hồ cũng tốt hơn theo. Ông cầm tay cô, kéo cô ngồi xuống: "Nói bậy nào, ba ba đối với em tốt như thế, tôi đây cũng ghen tỵ."

"Nhìn xem, còn đó, đứa nhỏ này, con còn muốn tranh giành tình cảm với vợ của mình hay sao? Hiện tại thân thể của Ương Ương nặng nề, con cũng không nên chọc cô tức giận, cố gắng chăm sóc thật tốt cho đứa trẻ này, biết không?" Ông cụ Trần tha thiết dặn dò, lại tự mình múc cháo cho Ương Ương, trong miệng vẫn nói: "Một đứa nhỏ tốt như vậy, tiểu tử xấu tính kia, cũng không biết anh đã tu luyện mấy đời mà có phúc khí như vậy!"

Trần Tấn Nhiên nhất thời có chút trầm mặc. Anh lặng lẽ liếc nhìn Ương Ương một cái, thấy bộ dạng mỉm cười của cô như có, ngoan ngoãn phục tùng uống cháo như vậy. Trái tim của anh thoáng hơi co rút lại đau đớn. Anh đã từng nhìn thấy gương mặt tươi cười như vậy, luôn điềm tĩnh và tốt đẹp, không một chút tính toán hay mưu đồ gì. Cô thiện lương làm cho người ta phải đau lòng. Nụ cười này của cô, trước đây anh cũng đã từng được nhìn thấy ở Hứa Hoan Nhan. Mà cô, quả nhiên chính là một hình mẫu của một người phụ nữ tốt đẹp. Cho nên, Hứa Hoan Nhan mới có thể làm cho A Hạo nhớ thương nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối không thể nào quên được.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy trong lòng mình trở nên phiền loạn một mảnh. Anh nhớ tới năm đó, A Hạo cùng Tô Lai dây dưa không rõ, trong đầu giống như toàn chứa mỡ heo, đã làm tổn thương Hứa Hoan Nhan, một lòng muốn cùng với Tô Lai, nhưng đến cuối cùng, thời điểm cậu ta đã đạt được ước muốn, mới hậu tri hậu giác hiểu ra được tình cảm của mình thuộc về ai.

Mình ban đầu còn mắt tinh tâm sáng, đã từng ngưỡng Thân Tống Hạo, chẳng qua là, anh chưa từng ngưỡng Thân Tống Hạo thật rõ ràng. Vậy mà, chính mình bây giờ cũng gặp phải tình cảnh như vậy.

A! Nhưng sao có thể tương tự được nhỉ? A Hạo đã kết hôn với Hứa Hoan Nhan, sau đó bởi vì Tô Lai, mà anh bị buộc phải ly hôn. Trần Tấn Nhiên anh và Ương Ương kết hôn, nhưng cũng vì Y Lan, mà dẫn đến chuyện buộc phải ly hôn.

Chẳng qua là, đứa con của Hứa Hoan Nhan không bị chết! Hai người bọn họ có một đứa con gái xinh đẹp như vậy, coi như không có chuyện gương vỡ lại lành, cả đời này cũng cứ liên lạc dính dấp không ngừng. Nhưng còn anh thì sao, đứa con của anh và Ương Ương đã không còn nữa!

Mối liên hệ duy nhất giữa anh và cô, hiện giờ cũng đã bị cắt đứt.

Anh nghĩ tới đây, trong khoảng thời gian ngắn, trong bụng cũng có chút thở dài như thừa nhận. Không hiểu sao cảm giác mất mát cứ từng điểm từng điểm lao tới xuyên qua cả người anh. Trần Tấn Nhiên chợt phát hiện, thật ra thì, thời điểm anh cùng với Ương Ương, thật sự nhớ tới Y Lan rất ít.

Mà suốt cả mấy ngày, khi anh cùng với Y Lan nghỉ phép mấy ngày ở nước ngoài, lại không lúc nào không nghĩ đến Ương Ương.

May mắn, bọn họ từng có một khoảng thời gian quá tốt đẹp, nhưng cũng thật tiếc nuối, điều tốt đẹp này thực sự đã tồn tại làm cho người ta nhớ tới liền thấy từng hồi từng hồi sâu não.

Ông cụ Trần chỉ ở lại Trung Quốc có một tuần. Dù sao tuổi của ông cụ cũng đã cao, bệnh tình trong thân thể của ông cũng không được tốt. Nếu như sống trong cuộc sống có chút ồn ào, thì sợ là ông cụ sẽ không thích ứng được. Đêm hôm đó, trước khi lên máy bay, người trong nhà lại tụ tập lại cùng nhau ăn bữa tiệc lớn.

Thời điểm Ương Ương ở phòng bếp giúp đỡ thím Lý nấu nồi súp, ông cụ Trần liền gọi Trần Tấn Nhiên đến bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chân tướng

"Anh cần phải đối xử tốt hơn đối với Ương Ương! Đứa nhò này có trái tim chân thực, người nào đối với nó tốt, nó sẽ nhớ một đời."

Trần Tấn Nhiên lặng yên, như vậy, có phải nếu như người nào đối xử với cô không tốt, cô cũng sẽ nhớ một đời hay không?

"Ta có thể đoán được một chút gì đó." Ông cụ Trần thở dài: "Anh là con trai của ta, trong lòng anh nghĩ điều gì, chẳng lẽ ta lại không biết hay sao? Tấn Nhiên, và Y Lan không thích hợp với nhau đâu, dĩ nhiên, ta biết Y Lan cũng là một cô gái tốt."

"Ba ba, con và Y Lan..."

"Ta bất kể ban đầu hai đứa như thế nào, nhưng mà lúc nào anh cũng phải nhớ, anh đã kết hôn rồi. Anh là chồng của Ương Ương, anh phải tận tâm, gắng sức làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ của một người chồng, phải gánh vác tất cả những công việc thuộc về trách nhiệm của người đàn ông."

Trần Tấn Nhiên lấp bắp không dám nói năng gì. Làm sao anh dám nói, anh đã làm cho Ương Ương bị tổn thương, anh đã gây cho cô thương tích đầy mình đến mức, cô đã quyết tâm muốn ly hôn với anh.

"Tốt nhất là anh hãy tự suy nghĩ thật kỹ một chút, những năm qua, ta thấy anh mặc dù trong lòng anh có Y Lan, nhưng ta cũng chứng kiến bên anh cũng có những người phụ nữ khác. Điều này nói rõ cái gì, Y Lan cũng không phải là người phụ nữ mà anh thực lòng yêu mến, hoặc chính là, tình cảm của anh với Y Lan không phải là loại tình yêu giống như chính anh đã nghĩ."

Trần Tấn Nhiên trở nên tỉnh ngộ, anh lập tức liền nghĩ đến A Hạo. Những năm Hoan Nhan đã rời đi như thế, từ đầu đến cuối A Hạo cũng vẫn luôn chờ đợi cô, vẫn luôn không hề có một người phụ nữ nào khác. Anh cảm thấy trong bụng lạnh lẽo một mảnh, chẳng lẽ, thứ tình cảm mà anh vẫn tự xưng là kiên định, khắc sâu, duy nhất kia, không phải là tình yêu, đó chỉ là thứ tình cảm do anh đã ngộ nhận, do anh đã lầm tưởng?

Trần Tấn Nhiên có một chút rối loạn, nghĩ đến trước kia, khi anh còn chưa kết hôn với Ương Ương. Anh và Y Lan mặc dù ở chung một chỗ, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà, khi anh cũng đi ra ngoài cũng sẽ gặp dịp thì chơi, cũng sẽ dây dưa không rõ với người phụ nữ khác. diễn~đàn~le~quý~đoan Nhưng từ khi nào thì anh bắt đầu có cảm giác mình chột yêu Y Lan tựa như một người điên vậy, sau đó còn chết sống muốn ly hôn với Ương Ương để cưới Y Lan?

Có lẽ là, từ sau khi thấy biểu hiện của Tống Ương Ương trong đêm tân hôn đó, có lẽ là từ lúc Tống Ương Ương làm âm ỉ khi nhìn thấy có người phụ nữ khác ở bên cạnh anh, hoặc có lẽ là từ lúc ở sân bay, nhìn thấy Y Lan tiêu tụy và thương tâm, sau khi thấy Y Lan ôn nhu khéo hiểu lòng người như thế, anh liền bắt đầu tự thôi miên chính mình!

Trần Tấn Nhiên kinh ngạc ngồi ở chỗ đó, mà Ương Ương và thím Lý đã bừng súp đi ra. Ba người bọn họ nhìn thật vui vẻ hòa thuận. Trần Tấn Nhiên không tự chủ đưa mắt quan sát ở trên người của Ương Ương. Giờ đây Ương Ương thật sự đã có sự thay đổi rất nhiều, từ một cô gái ngây thơ lúc ban đầu, cô trở nên lạnh lùng, rồi cho đến bây giờ, cô đã không còn có chút rung động gì đối với anh nữa.

Trong lòng anh có một loại cảm giác của hương vị chua xót, tiếc nuối. Cứ thế lặng lẽ tràn ngập ra bên ngoài. Tại sao, khi bọn họ lần đầu tiên gặp gỡ nhau, cô lại không để lại cho anh một ấn tượng tốt?

Nếu như ngay từ khi vừa mới bắt đầu, cô không có những kiểu tùy hứng, giao hoạt như vậy; cô đừng tỏ ra mình ngu dốt, không hiểu biết bất cứ một chuyện gì như vậy...

Nhưng mà, nếu quả thật Ương Ương là một người như vậy, liệu có phải anh đã dự định buông tha cho Y Lan, sau đó yêu cô?

Trần Tấn Nhiên cảm thấy thật đáng buồn cười cho cái tính xấu xa kia của mình. Anh thật sự không phải một người đàn ông tốt, Đến ngay cả chuyện mình thích người nào, nghĩ muốn cái gì, anh cũng không biết

Sau khi đưa ba ba đi xong, Ương Ương vừa về đến nhà họ Trần, đã lập tức bắt đầu dọn dẹp hành lý của mình. Trần Tấn Nhiên ép mình ngồi lại ở trong phòng khách, cũng không có ý muốn đi lên. Từ trong phòng vọng ra âm thanh huyền ảo, độ hơn nửa giờ sau, cô liền kéo cái va li đi xuống lầu, trong tay thím Lý còn cầm chiếc túi của cô, hộc mắt hồng hồng.

Trần Tấn Nhiên lập tức căng thẳng sống lưng. Nhưng mà cô vẫn chỉ nhỏ giọng trò chuyện cùng với thím Lý, chậm rãi đi qua bên cạnh anh, bước chân cũng chưa từng dừng lại dù chỉ một bước.

Ương Ương đi tới cửa rồi, Trần Tấn Nhiên chợt đứng lên, sai mấy bước chân đuổi theo, đoạt lại cái va li trong tay của cô: "Tôi đưa cô đi."

Ương Ương kinh ngạc liếc nhìn anh một cái, lúc sau cô chợt cười lên một tiếng: "Trần tiên sinh, ngài quá khách khí rồi, không cần..."

"Tôi đưa cô đi..." Anh vậy mà lại vẫn cố chấp mở miệng nói, cắt đứt lời nói của Ương Ương..., sau đó trực tiếp kéo cái va li đi ra ngoài.

Ương Ương bắt đầu đi liếc mắt nhìn theo bóng lưng của Trần Tấn Nhiên. Cô còn chưa kịp nói hết cả câu nói vừa rồi: Tư Dận sẽ tới đón cô.

Trần Tấn Nhiên lôi kéo cái ruong của cô rồi đi về phía nhà để xe. Nhưng vào lúc này, anh lại nghe thấy từ phía cửa căn biệt thự truyền đến tiếng xe. Theo bản năng, Trần Tấn Nhiên liền ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một chiếc xe xa lạ dừng ở đó. Anh dừng bước, tựa như nghĩ tới điều gì, sắc mặt liền thay đổi, thoáng tối sầm lại nặng nề.

Cửa xe mở ra, Tư Dận đi xuống xe.

"Anh tới rồi à!" Giọng nói mừng vui của Ương Ương vang lên, rồi đến một màn tép theo. Thân hình nhỏ bé, duyên dáng của Ương Ương liền chạy nhanh đến bên cạnh Trần Tấn Nhiên, nhận lấy từ trong tay anh tay cầm lấy chiếc va li: "Trần tiên sinh, cảm ơn anh, chúng tôi đi đây."

Ương Ương đứng ở bên cạnh Tư Dận, Tư Dận lập tức nhận lấy cái va li của cô, cô dùng chúng ta, cô và Tư Dận, đã là chúng tôi, mà anh thì thế nào chứ, anh được coi là cái gì đây.

Anh còn chưa ký tên lên bản thỏa thuận ly hôn kia mà! Giờ phút này, anh thật sự cảm thấy, đây là một sự việc sáng suốt duy nhất mà anh đã tự làm.

"Ương Ương." Ánh mắt có chút tà khí của Trần Tấn Nhiên hơi híp lại một chút, vội vội vàng vàng gọi giật lại cô gái đang muốn đi kia.

"Còn có việc gì sao Trần tiên sinh?" Ương Ương đứng lại, trên trán cô lộ rõ vẻ khó chịu nhàn nhạt không sao kiềm chế được.

Trần Tấn Nhiên cũng chẳng thèm để ý, anh cũng dứt khoát bỏ qua Tư Dận, từng bước từng bước đi tới trước mặt Ương Ương: "Ồ bên ngoài sống không quen, trở về nhà đi!"

Ương Ương lập tức tức giận, toàn thân run bắn lên. Cô một phát vươn tay ra gạt luôn bàn tay của Trần Tấn Nhiên đang đặt ở trên vai cô: "Không cần ngại phải nhọc lòng phí tâm đâu, tôi thích sống ở bên ngoài hơn."

"Bên ngoài dù có tốt hơn nữa, nhưng mà đó vẫn là nhà của người khác, chung quy là không thoải mái bằng nhà của mình đâu."

Trần Tấn Nhiên nhìn lại con tức giận, tiếp tục ôn nhu mở miệng nói.

"Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào đây."

"Tôi chỉ là muốn nói cho em biết, bản thỏa thuận ly hôn tôi đây vẫn còn chưa ký tên, và tôi cũng sẽ không bao giờ ký tên, vĩnh viễn cũng sẽ không ký tên."

Trần Tấn Nhiên trầm giọng xuống, nói xong, liền thấy sắc mặt Ương Ương biến thành một mảnh trắng bệch. Nơi đây mắt của Tư Dận cũng có chút tức giận, anh ngắm nhìn Trần Tấn Nhiên một cái, một tay nắm chặt lấy tay Ương Ương, đang muốn mở miệng, thì từ phía sau hai người lại truyền tới một tiếng thì thầm nghe thật thê lương buồn bã.

"Trần Tấn Nhiên, đây mới là sự thật lòng của anh phải không?"

Y Lan chậm rãi đi ra từ phía sau hai người. Mới không gặp Y Lan có mấy ngày, cả người cô đã trở nên gầy gò mất một vòng lớn, trông mắt cũng đỏ rực một mảnh. Y Lan kinh ngạc nhìn chằm chằm vào gương mặt của Trần Tấn Nhiên: "Anh căn bản đã yêu chị dâu, có đúng hay không?"

Trần Tấn Nhiên đã đứng thẳng, bất động nguyên tại chỗ, nhìn Y Lan đi đến gần, không nói ra nổi một câu.

Ương Ương lặng lẽ lôi kéo tay Tư Dận, dùng khẩu hình nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người giống như là hai đứa trẻ vậy, lặng lẽ chạy đi lên xe. Trần Tấn Nhiên hoảng hốt liếc mắt nhìn theo, như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi anh vẫn dừng lại, cứ như vậy nhìn theo hai người bọn họ rời đi.

Ánh mắt của Trần Tấn Nhiên cứng ngắc, chậm rãi di động đến trên mặt Y Lan: "Y Lan, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Muốn ngủ bài phải không?" Y Lan cười lạnh: "Cho đến tận bây giờ em vẫn không thể được lộ ra ngoài ánh sáng. Ba ba trở lại, anh liền đưa em đi ra nước ngoài, để cho Ương Ương diễn trò cùng với anh. Anh Tấn Nhiên, nếu như anh có ý định muốn lấy em, tại sao anh lại làm như vậy?"

"Y Lan, là do ba ba đã nghe thấy tin tức Ương Ương mang thai, cho nên ba ba đã cố ý trở lại thăm Ương Ương. Vừa lúc sức khỏe của ba ba chưa tốt, anh không muốn để cho ông lại phát bệnh trở lại."

Y Lan vừa nghe thấy hai chữ mang thai kia, không khỏi sửng sốt: "Anh, anh cũng biết chuyện này sao?"

Trần Tấn Nhiên thấy Y Lan có phản ứng khác thường như vậy, không khỏi có chút do dự nói: "Có phải là em cũng đã sớm biết rồi hay không?"

"Không, không phải vậy... em phải đến mãi sau khi chị ấy sinh non thì mới biết." Y Lan không dám nói ra những lời nói thật. Nếu như Trần Tấn Nhiên biết, sau khi biết Ương Ương mang thai, cũng bởi vì ghen tuông mà cô đã đi tìm Ương Ương để quấy nhiễu, kích thích Ương Ương, thì nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ cực kỳ tức giận.

"Y Lan, từ trước đến giờ em chưa từng nói láo." Trần Tấn Nhiên nhìn vào cô gái ở trước mặt, trong con ngươi anh đã có chút không tin nhiệm nhàn nhạt.

"Anh không tin em sao?"

"Anh chỉ hỏi em một câu, ngày trước, sau khi em tỉnh lại ở trong bệnh viện, em đã kể cho anh biết, chính Ương Ương đã đẩy em ngã xuống lầu, đúng không?"

Sắc mặt Y Lan có chút hơi trắng bệch ra, nhưng cô vẫn cố chấp gật đầu.

"Được rồi!" Trần Tấn Nhiên thoáng dừng một cái: "Như vậy, anh hỏi em, nếu như em cũng đang có bầu, em muốn đứa trẻ kia, em có chủ động đi làm chuyện đã thương người khác. Sau đó tự dồn chính mình và đứa trẻ vào cục diện bất lợi hay sao? Còn nữa, nếu Ương Ương đẩy em ra, tại sao cô ấy cũng bị ngã nhào từ trên thang lầu xuống?"

"Em đã nói rồi! Thời điểm chị dâu đẩy em ra. Em có trở tay giữ chị dâu lại, cho nên cả hai người chúng em mới bị ngã xuống cùng nhau!"

Lời nói của Y Lan vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt Trần Tấn Nhiên đã chợt thay đổi. Ánh sáng trong đôi mắt của anh dần dần thay đổi thành sự sắc bén, lạnh lẽo: "Khi em còn nằm trong bệnh viện, không phải em đã nói như vậy..."

Sắc mặt của Y Lan đại biến, cô áp úng mở miệng, không dám ngẩng đầu lên nhìn Trần Tấn Nhiên một cái: "Em, khi đó là em đang bị thương, có chút hồ đồ, cho nên cũng không thể nhớ lại được hết, không thể nhớ lại rõ ràng được..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Muốn hôn cô một cái

Trần Tấn Nhiên nghe thấy Y Lan đưa ra một lý do vụng về cho có lệ như vậy với mình, anh không khỏi khổ sở cười một tiếng: "Y Lan, đôi lại em là anh, em có tin hay không?"

Sự châm chọc lẫn khinh thường nơi đáy mắt anh đã làm thương tổn Y Lan thật sâu. Y Lan chợt cười khẽ, ngẩng đầu lên đầy vẻ kiêu ngạo: "Chuyện cho tới bây giờ thì em đã hiểu rồi. Lúc này trong lòng anh sợ là đã không còn có em nữa rồi, hoặc nói một câu cho rõ ràng hơn chính là, anh đã thích Ương Ương rồi, có đúng hay không?"

"Y Lan, em không cần phải đổi chủ đề..."

Nụ cười của Y Lan càng sâu hơn, "Thật đấy, hiện giờ em đang nói với anh rất thật lòng."

Trần Tấn Nhiên tròn to hai mắt, thế là thế nào, câu nói trước của Y Lan chẳng lẽ lại không phải là lời nói thật hay sao?

Y Lan mặc dù đáy lòng đang đau nhức đến lợi hại, nhưng cô càng ngẩng cao đầu đầy vẻ kiêu ngạo hơn: "Quả thực em không chút ưa thích Ương Ương, không ưa cái cô bộ dạng nũng nịu yếu điệu đó của cô ta! Em không thích cô ta chiếm cứ lấy anh, không thích cô ta chắn ngang ở giữa anh và em như vậy!"

Y Lan cười lên một tiếng nghe thật buồn bã: "Đúng vậy! Chính em đã cố ý tìm cô ta để gây phiền toái! Chính em là người đã ra tay trước, cô ta phản kháng lại, lỡ tay đẩy em xuống bên dưới. Dĩ nhiên là em sẽ không để cho cô ta chiếm được tiện nghi như vậy, cho nên cũng kéo cô ta đi xuống theo. Em biết cô ta mang thai... Em chỉ nghĩ rằng, nếu như không còn đứa trẻ nữa, dĩ nhiên là quý đôn thì chuyện giữa cô ta và anh sẽ không còn có khả năng..."

"Trần Y Lan!" Trần Tấn Nhiên lập tức cắt ngang lời của Y Lan. Trên mặt của Trần Tấn Nhiên lộ rõ vẻ không dám tin nhìn lại cô: "Trần Y Lan, em đã thay đổi trở nên ác độc từ bao giờ vậy?"

"Em ác độc ư? Em trở nên như vậy chính là do bị anh đã bức ra mà thôi! Anh Tấn Nhiên, mặc dù em yêu anh, em yêu anh, yêu đến sắp nổi điên, nhưng mà, em vẫn muốn phải nói rõ cho anh biết, em coi thường anh! Vì ngay cả trái tim của mình mà anh cũng không nhìn thấy rõ, ngay cả mình thích người nào cũng không biết. Chuyện em và Ương Ương nào loạn thành như bây giờ, hai đứa con của hai người chúng ta đều bị chết, nguyên do cũng chính là vì anh! Chính bởi vì anh đã đứng đưa không chừng, cho nên chính anh mới là người khởi xướng ra chuyện này! Trần Tấn Nhiên, đáng đời anh! Đây là báo ứng mà anh phải nhận! Hai đứa con của anh chết là đáng đời..."

"Trần Y Lan!" Trần Tấn Nhiên giơ tay lên, một cái bạt tai liên quăng ra ngoài. Đôi mắt của Trần Tấn Nhiên nhìn Y Lan như muốn nứt ra: "Anh thật không thể nào ngờ được rằng, người con gái Trần Y Lan mà anh yêu thích, một cô gái nhỏ thiện lương đơn thuần ngày nào, vậy mà lại có thể biến thành như bây giờ!"

Y Lan lao đảo lùi lại sau một bước. Cô nhẹ nhàng che lấy mặt của mình, trong ánh mắt lạnh lạnh lúc này ẩn chứa một nỗi tuyệt vọng vô biên. Y Lan nhẹ nhàng cười lên một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng: "Anh Tấn Nhiên, bắt đầu từ bây giờ, em sẽ không để cho mình còn yêu anh nữa..."

Y Lan xoay người: "Em cũng sẽ không ép buộc anh phải lấy em nữa! n Em cũng không bao giờ còn quấy rầy anh và Ương Ương nữa! Trần Y Lan này, cũng không phải là người không có ai muốn, cũng không phải là người không có ai thêm lấy. Em đã phải nhẫn nhịn để cầu toàn, lần thứ nhất, lần thứ hai... như vậy là quá đủ rồi, tuyệt đối sẽ không để cho mình còn bị té nhào ở trên người anh xuống một lần nữa!"

Y Lan gượng cười, một nụ cười xinh đẹp và đầy thống khổ. Trần Tấn Nhiên nhìn cô đi ra ngoài, nhìn theo bóng dáng của cô, rốt cục đã biến mất ở trước mắt mình. Cũng chẳng biết tại sao, lúc này trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác lạnh lẽo không nói ra được! Ương Ương đi rồi, Y Lan cũng đi rồi...

Anh không còn gì nữa cả, cái gì cũng đã bị mất hết. Anh triệt triệt để để biến thành một người cô đơn.

Ương Ương đã từng nói là cô thích anh, nhưng đến bây giờ, cô quyết tuyệt muốn ly hôn với anh, ở cùng một chỗ với người đàn ông khác. Y Lan cũng đã từng nói thương anh, không phải là anh sẽ không lấy làm chồng. Nhưng đến bây giờ, cô cũng đã nói, sẽ không bao giờ còn để cho mình tiếp tục thích anh nữa.

Trần Tấn Nhiên cười khổ một tiếng, xoay người, một quyền nện ở trên cây khô. Ai nói phụ nữ là người si tình nhất? Con mẹ nó, phải nói, cõi đời này nihil dễ dàng thay đổi nhất chính là phụ nữ!

*****

"Em cứ ăn từ từ thôi, nhóc ơi! Không có người nào giành với em đâu!" Tư Dận liếc mắt nhìn Ương Ương ăn ngấu nghiến như hổ đói, vẻ bất đắc dĩ. Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: "Nhìn một chút xem, cái nhà họ Trần này thật là đáng sợ! Cô nhóc của anh chỉ đi có mấy ngày thôi mà đã bị hành hạ cho thành như thế này đây, đến cơm cũng không cho ăn no..."

Ương Ương mãnh liệt trợn trắng mắt, trong miệng vẫn còn ngậm một sợi mì dài, gặm nhẹ một câu mơ hồ không rõ: "Tư Dận, anh cầm cái miệng lại cho em!"

Tư Dận chảy nước mắt, cô nhóc này mới đi có mấy ngày mà đã biết mắng chửi người khác rồi!

Rốt cục đợi đến khi người nào đó đã ăn đến tròn bụng, Tư Dận mới nhìn sang cô đầy sự hiếu kỳ, hỏi một câu: "Thế nào mà em lại đói đến thành như vậy?"

"Nhìn thấy mặt đã chán ghét, cho nên ăn không trôi, không thấy đói bụng."

Lời nói của Ương Ương vừa ra khỏi miệng, người nào đó lập tức nở một nụ cười tựa như một bông Cúc đại đoá, miệng cũng kéo dài thành hình trái tim: "Vậy bây giờ em ăn tới ba chén, có phải là nói rõ ràng anh là người rất tốt hay không. Em nhìn thấy anh lại thấy có khẩu vị ăn là tốt rồi!"

Ương Ương lại trợn trắng mắt lần nữa, "Thôi xin anh đi, trừ anh ra, em nhìn thấy ai cũng đều có khẩu vị rất tốt, có được hay không?"

Người nào đó bất kể, vẫn cực kỳ vui mừng, vui vẻ tính tiền, tự cho mình ôm lấy cô gái nào đó đi ra ngoài bộ dạng như điều võ dương oai: "Đi thôi, đi về nhà!"

"Này, Tư Dận, anh buông ngay móng vuốt của anh ra có được hay không?"

Ương Ương dùng sức đẩy móng vuốt của người nào đó ra, nhưng không ngờ người lại không chịu buông tay. Đến cuối cùng, lại còn mặt dày mày dạn tiến tới, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con gái nhà người ta. Ương Ương vung ra một cái tát: "Tư Dận, tối nay không cho phép anh tiến vào trong nhà!"

Người nào đó lại một lần nữa rơi lệ, cô gái nhỏ, ngài đang ở nhờ trong nhà của tôi đây!

Ồn ào một hồi, rốt cục cả hai đều lên xe rất êm đẹp. Tư Dận vừa lái xe, vừa nhìn Ương Ương đang lìm đìm. Cô nhóc này, ở tại nhà họ Trần có mấy ngày qua, thật sự đã bị hành hạ không nhẹ. Chẳng những cơm không thể ăn no, ngay cả chuyện ngủ, sợ là cô nhóc này cũng phải lo lắng đề phòng.

Tư Dận lấy ra một tấm thảm nhỏ đắp lên cho cô. Ương Ương ngủ ngả trái ngả phải, nhìn dáng vẻ ngủ của cô, thật sự là làm cho người ta phải đau lòng. Tư Dận liền kéo Ương Ương qua, để cho cô nằm ở trong ngực của mình. Người con gái nào đó hết sức đơn thuần vẫn tiếp tục ngủ say, hoàn toàn không hề cảm nhận được người nào đó đã phải "Dụng tâm lương khổ"! (*)

(*) Dụng tâm lương khổ: Dịch nghĩa: Làm việc tốt cho người khác mà người khác không biết.

Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn nằm ở trên bụng của anh, lúc này hơi thở của cô gái nhỏ đã kích thích nơi nào đó của anh. Người nào đó khóe miệng từng chút từng chút toét ra một nụ cười chan chứa... Anh chỉ tưởng tượng, chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Nếu như hiện tại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh mà có điều gì khiêm nhã với cô nhóc này, nhất định cô sẽ xé anh ra mà ăn tươi nuốt sống...

Kết hôn đi, kết hôn, kết hôn xong thì sẽ có thể quang minh chính đại kết thúc chuyện ở riêng, sẽ được ngủ chung ở trong cùng một gian phòng, được quang minh chính đại ôm cô gái của mình, được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, được vuốt ve cô một cái...

Cắt! Cần phải chuyển tâm lái xe, không nên có những ý nghĩ kỳ quái kia, nếu không dễ xảy ra tai nạn xe cộ thì có thể nguy rồi. Hiện tại còn chưa được hôn lên gương mặt kia một lần, thì chết cũng không thể nào đi uống trà cùng với Diêm vương gia được.

Vừa quay đầu lại, anh nhìn cô gái nhỏ của mình đang ngủ say sưa, đáng vẻ đầy sự ngây ngốc. Chỉ có điều, bộ dáng ngủ này của cô, thật sự đã làm cho người ta nhìn mà cảm thấy trong lòng thực sự yêu thương, không nổi.

Tư Dận ôm Ương Ương xuống xe, sau đó đi lên lầu, mở cửa, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh vẫn đặt Ương Ương ở trong phòng ngủ của mình. Cởi chiếc áo khoác ra cho cô, tháo đôi giày của cô ra, ánh mắt đảo một vòng thật nhanh ở trước ngực cô. Ặc... 34c?

Trái tim nhỏ của anh bỗng nảy lên, đập mạnh thình thịch thình thịch, nhưng anh vẫn liều mạng kiềm chế lại, đắp chăn cho cô, không dám tiếp tục ở lại nữa.

Ương Ương ngủ một giấc cực kỳ sâu, bộ dạng có vẻ rất hài lòng. Tư Dận nhìn cô hồi lâu, cuối cùng anh vẫn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên trán của cô, xoay người đi ra khỏi gian phòng.

*****

Rất cuộc, Trần Tấn Nhiên cũng đã ký lên bản thỏa thuận ly hôn. Ương Ương tự mình đi đến Singapore một chuyến. Cũng không biết cô đã nói những gì với ông cụ Trần, chỉ biết tâm trạng của lão gia vẫn rất bình tĩnh, cũng không bị phát bệnh. Trần Y Lan đi sang nước Mỹ xa xôi, chưa từng trở lại trong nước dù chỉ một lần...

Nguyễn Duy Đông và Tô Tô cứ tan tan hợp hợp, tiếp tục trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn, mà Tư Dận...

Cuối cùng anh vẫn bị cha của mình ép buộc phải cưới một thiên kim tiểu thư, có gia thế trong sạch và môn đăng hộ đối.

Suốt cả một đêm trước lễ kết hôn, Tư Dận cứ đứng ở dưới căn phòng của tòa lầu mà Ương Ương mới dọn đến. Chỉ cần cô đi ra ngoài liếc anh một cái, chỉ cần cô nguyện ý đi cùng với anh, anh sẽ buông bỏ xuống hết thầy, sẽ cùng cô rời đi khỏi cái thành phố này.

Nhưng mà ánh sáng ngọn đèn trong phòng của cô rất nhanh liền trở nên tối đen. Suốt cả đêm đó cũng không hề sáng lên một lần.

Ương Ương không đi xuống lầu, nhưng cố đứng ở trên sân nhà, ần núp phía sau rèm cửa sổ, len lén nhìn Tư Dận.

Anh đứng cả đêm, cô khóc cả đêm.

Không phải là bởi vì yêu, mà chỉ là vì không cách nào chinh phục, không cách nào chống cự lại được số mạng.

Tư Dận rời đi, sau khi kết hôn, danh tiếng hoa hoa công tử của anh đã bắt đầu từ từ hồi phục lại. Ương Ương cũng xin thôi việc, rời đi khỏi nơi này, không có một người nào biết cô đi đâu.

Bất quá cũng giống như Thượng Đế ở trên trời chỉ cần nháy mắt một cái, thời gian đã vụt qua, rồi biến mất.

Ba năm sau.

Hứa Hoan Nhan và Thân Tổng Hạo đã cho ra đời một cặp song thai Long Phượng. Trần Tấn Nhiên bay đi thăm cặp trẻ sơ sinh. Trong tã lót, bộ dạng của hai đứa trẻ nít thế mà lại không có nhiều nếp nhăn như những ông già. Mà ngược lại nhìn chúng thật dễ thương, giống như phấn điều ngọc mài (*) vậy. Trần Tấn Nhiên vụng về ôm lấy hai đứa bé, trong lòng cảm thấy đầy sự chua xót.

(*) Phấn điều ngọc mài: Cụm từ miêu tả vẻ ngoài xinh đẹp của một người nào đó, tựa như được điêu khắc từ phấn, được mài ra từ ngọc.

Nếu như đứa nhỏ của anh và Ương Ương vẫn còn sống, e rằng nó đã sớm biết gọi ba gọi mẹ, chạy tới chạy lui vây quanh anh rồi.

Hoan Nhan vẫn còn ở nằm trên giường nghỉ ngơi. Đáng vẻ của Thân Tổng Hạo lúc này mang đầy đủ sự hài lòng và thỏa mãn. Trần Tấn Nhiên nhìn niềm hạnh phúc đang nhuộm trên mặt mày của Thân Tổng Hạo, trong lòng anh lại càng thêm chua xót đến khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thân Tổng Hạo dạy dỗ một trận

Vốn dĩ Trần Tấn Nhiên cũng có thể được trải qua một cuộc sống như thế. Vốn dĩ, cũng có một người con gái đơn thuần thiện lương yêu anh, thích anh, nhưng lại bị Trần Tấn Nhiên anh vứt bỏ.

"Này Tấn Nhiên chớ có ôm hai bảo bối của tôi với cái bộ dạng thèm nhỏ dãi ra như thế, trả chúng lại cho tôi nào!" Thân Tổng Hạo nhìn thấy Trần Tấn Nhiên gắt gao ôm lấy hai đứa trẻ nít nhỏ bé, thơm mềm, không khỏi đen mặt lại. Không phải là do Thân Tổng Hạo thấy Trần Tấn Nhiên đường xá xa xôi đến đây, mà là người anh em tốt này của anh, đến một phút cũng không cho anh ôm!

Trần Tấn Nhiên thoáng cười vẻ khổ sở, cẩn thận đặt hai cục cưng trở lại vào trong nôi, cũng không nói gì nữa.

Thấy bộ dạng của anh không nói được lời nào, Thân Tổng Hạo liền giật mình đứng lên, hỏi ngược trở lại: "Cậu làm sao vậy? Vẻ mặt sao giống như người bị táo bón ấy thế?"

Trần Tấn Nhiên không khỏi liếc nhìn sang Thân Tổng Hạo một cái. Con người này trước kia cũng thuộc loại "Nhị ngũ bát vạn", hơn nữa chú trọng nhất là hình tượng của mình, thế nào hiện tại há miệng, liền nói ra những lời cay nghiệt tựa như muốn mạng người ta vậy!

(*) Nhị ngũ bát vạn: Là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon. ~~dien+dan+le+quy+don+com~~ Cụm từ này thường được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người nào đó giống như kéo được nhị ngũ bát vạn.

"Này, có phải là cậu ghen tỵ chuyện tôi và Hoan Nhan ân ái ái, con cái đây nhà hay không hả?" Người nào đó cũng vẫn không chịu buông tha cho anh, nhếch môi há miệng nói giống như hình trái tim vậy.

"Thân Tổng Hạo!" Hoan Nhan bắt mẫn mở miệng nói. Cô trừng mắt nhìn Thân Tổng Hạo một cái, nói: "Anh hãy đi ra ngoài hàn huyên với Trần Nhị một chút đi, hai người cũng lâu lắm rồi cũng chưa gặp lại nhau!"

Thân Tổng Hạo gật đầu một cái, liền đẩy Trần Tấn Nhiên đi ra ngoài: "Đi thôi, người anh em, chúng ta hãy đi uống một chén."

Hai người đàn ông trưởng thành cứ thế ngồi ở trên mặt đất, ở ngay trên sàn nhà. Một chút thức ăn, mấy bình rượu, bạn tốt tri kỷ gặp nhau, thành thật tâm sự mọi chuyện. Cái này thật sự giống như là một chuyện tốt.

Chẳng qua là, nếu như cái người bạn tốt kia của Trần Tấn Nhiên, thỉnh thoảng không buông ra mấy câu nói cay nghiệt riết róng với anh, không mang hạnh phúc của mình ra để kích thích anh, thì càng hoàn mỹ hơn.

"Đang yên đang lành, tôi cũng không hiểu cậu ra làm sao nữa! Ly hôn, ly hôn! Tôi nói cho cậu biết, người đàn ông trên cõi đời này, mười người sau khi ly hôn, phải có ít nhất tám người lại thấy hối hận đó!"

"Vậy không phải là vẫn còn có hai người không hối hận đó sao?" Trần Tấn Nhiên đổ một ly rượu, mạnh miệng nói.

Thân Tổng Hạo hung hăng lườm anh một cái: "Hai con người đó, một là đồ ngu ngốc, một là đồ khôn kiếp, cậu nói xem, cậu thuộc loại người nào?"

Trần Tấn Nhiên cau hàng lông mày lại, cho một quyền lên trên vai Thân Tổng Hạo: "Cậu đó, cậu thay đổi cách mạng tôi phải không?"

"Cậu vẫn còn biết mình là đồ khôn kiếp kia à!" Thân Tổng Hạo chột thờ dài một hơi, giảm thấp giọng nói của mình xuống, tiến tới gần trước mặt Trần Tấn Nhiên nói: "Cậu đó, cũng không biết rút ra bài học kinh nghiệm của tôi. Nhớ năm đó, khi tôi và Nhan Nhan ly hôn, là người nào khô miệng khuyên tôi hết nước hết cái, chỉ còn thiếu điều âm ỉ trở mặt với nhau. Tôi không chịu nghe lời của các cậu, kết quả chuyện đã âm ỉ lên thành cái dạng gì? Năm năm đó..."

Thân Tổng Hạo bày ra cái vẻ mặt đầy khổ sở, xòe năm ngón tay ra ở trước mặt Trần Tấn Nhiên nói: "Mẹ kiếp! Cậu cho là tôi đã phải trải qua sự chịu đựng bị cấm dục suốt năm năm như vậy là dễ chịu lắm hay sao? Cậu chỉ mới ly hôn có ba năm thôi, còn may mắn hơn tôi nhiều!"

"Có là đồ ngu ngốc thì mới bắt chước đồ đàn nhà cậu bắt mình phải chịu đựng bị cấm dục như vậy!" Trần Tấn Nhiên nắm lấy cơ hội, lập tức phun ra một lời nói cay nghiệt trả lại cho Thân Tổng Hạo. Thân Tổng Hạo cũng không giận, chẳng qua anh lại cười khanh khách nhìn Trần Tấn Nhiên: "Cậu cho rằng tôi không hiểu biết gì về cậu hay sao. Mặc dù xi căng đan của cậu cũng thật nhiều, nhưng cũng chỉ là thật thật giả giả mà thôi. Tôi đây cũng có thể tranh luận với cậu rõ ràng, gặp phải cảnh ngộ khi cần phải diễn trò thì cậu cũng diễn tương đối nhiều đấy chứ!"

Trần Tấn Nhiên buồn bực cúi đầu uống rượu, không thêm đề ý đến Thân Tổng Hạo nữa.

"Cậu thử nhìn lại cậu xem, trên mặt cậu chả sung như một cái bao ấy à, đó chính là sự kìm nén đó! Bao lâu cậu không đi tìm phụ nữ rồi hả?" Thân Tổng Hạo khẽ ngả người về phía sau, nằm ngửa ở trên sàn nhà, nhìn người anh em tốt của mọi người đang tì nốc rượu.

Trần Tấn Nhiên mặt đen thui: "Tôi đã nói tôi không có cấm dục mà!"

"Áy, lại bây giờ bốc hỏa nữa à?" Thân Tổng Hạo thoáng cười xấu xa, lập tức ngồi dậy, tiếp tục rót một cho Trần Tấn Nhiên một ly rượu, thừa dịp Trần Tấn Nhiên còn chưa tức giận, anh liền tiếp tục nói: "Người anh em tốt à, uống rượu, uống rượu đi! Không có chuyện gì hết, đàn ông da mặt phải dày một chút mới tốt. Cậu hãy thừa dịp mình uống say, đi tìm cô ấy rồi cứ dây dưa không thôi. Cậu cứ mặt dày mày dạn quần lấy cô ấy, dây dưa đến khi nào em dẫu trở lại mới thôi! Nhớ năm đó, Nhan Nhan nhà tôi đã khăng khăng một mực muốn sống cùng với người khác. Tôi đây đã phải đưa ra quyết định bằng bất cứ giá nào, cứ một mực dây dưa không biết xấu hổ như vậy, thì mới có hôm nay. Người anh em tốt à, đây đều là những bài học kinh nghiệm đầy xương máu đó! Nhưng anh đây cũng không chút keo kiệt, đều mang ra truyền thụ lại cho cậu đó!"

Trần Tấn Nhiên mặt đầy vạch đen, tiếp tục uống rượu...

Chỉ có điều, Thân Tổng Hạo nói cũng không phải là không có đạo lý. Nếu như anh uống say, sau đó đi tìm Ương Ương, phát say khướt, cũng không có chuyện gì chứ? Cùng lắm thì... Tỉnh lại, sẽ nhất định không chịu thừa nhận!

Trần Tấn Nhiên ở lại chơi với nhà Thân Tổng Hạo tròn một tuần liền vội vã trở về nước. Anh đã đi tìm suốt ba năm, nhưng cái người có tên Tổng Ương

Uống chết tiết kia lại không hề có một chút tin tức nào. Nhưng lần này, anh sẽ nhất định không sẽ không chịu bỏ qua nữa.

"Người anh em tốt à, tôi đây hiện giờ cũng đã có ba đứa con rồi, cậu cũng đừng cố để cho mình bị tụt hậu lại ở phía sau... Hi vọng lần sau chúng ta gặp lại thì Thân Dật Tuyên nhà tôi cũng có thể đi quyền rũ con gái rước nhà cậu rồi!"

"Mẹ kiếp, tại sao cậu không nói con trai nhà tôi đi quyền rũ con gái Niếp Niếp nhà cậu chứ hả?"

Thân Tổng Hạo vừa nghe thấy lời này, lập tức đen mặt: "Trần Tấn Nhiên, tôi cảnh cáo cậu đó, cậu mà dám để cho con trai của mình đến đây quyền rũ con gái của tôi, nhất định tôi sẽ bóp chết cậu đó!"

"Sao vậy, cậu yêu con đến độ để Niếp Niếp cả đời không lấy chồng sao?" Trần Tấn Nhiên đắc ý nhíu mày lại nhìn bạn mình. Thân Tổng Hạo nổi cáu, rất nhanh hai tay nắm chặt lại thành quả đấm, mắng to: "Niếp Niếp nhà tôi vẫn chưa tới hai mươi ngày đâu! Cậu vậy mà dám có chủ ý với con bé hay sao?"

"Vậy Thân Dật Tuyên nhà cậu cũng mới hai mươi ngày, tại sao cậu đã muốn thẳng bé đi quyền rũ con gái nhà tôi chứ?"

"A, cậu yêu quý Niếp Niếp nên coi nó là bảo bối, còn con gái của nhà tôi thì cứ mặc kệ để cho con trai cậu giày vò như vậy hả?"

Thân Tổng Hạo hoàn toàn đuối lý, lắp bắp nửa ngày, mới giật mình ngó người ra, mở miệng nói: "Nước phù sa không thể để chảy ra ruộng của người ngoài được... Nếu như bọn nhỏ cao hứng, người làm cha mẹ chúng ta cũng chỉ biết tùy theo con cái mà thôi..."

Trần Tấn Nhiên lười phải để ý đến Thân Tổng Hạo, chẳng qua lúc này anh đang muốn về nhà: "Cậu tỉnh lại đi, chuyện này ít nhất cũng phải hai mươi năm sau mới xảy ra được!"

"Đi nhanh lên đi, mau đi tìm người phụ nữ của cậu đi! Lần này tôi nói cho cậu biết, cậu mà còn mang con nhà người ta ra để chơi đùa nữa, tôi đây sẽ không thêm làm anh em với cậu nữa. Cậu thử nhìn qua Kỳ Chấn một chút xem, người ta một nhà ba người hiện giờ đang sống một cuộc sống gia đình ổn định. Cậu nhìn tôi và Nhan Nhan đây, một nhà năm miệng, a không phải vậy, là một nhà sáu miệng, vì còn có cả Đầu Đầu nữa! cả nhà chúng tôi hiện giờ đang sống một cuộc sống gia đình ổn định như vậy! Cậu cũng thử nhìn lại cậu và A Dương một chút xem, xem ra đã bị giày vò mãi. Nhớ ngày đó, cậu ta còn gọi làm điện thoại cho tôi, khóc lóc ầm ĩ, nói, Bội Nghi anh đã sai lầm rồi, em hãy trở lại đi..."

"Không phải chứ... A Dương và Sầm Bội Nghi vẫn còn ở đó mà giày vò nhau hay sao?" Trần Tấn Nhiên cũng buồn bực đến mức chân mày cau chặt lại. Hai người này không phải là vừa nhìn thấy nhau đã yêu luôn rồi đó sao. Quen biết nhau không tới ba tháng liền kết hôn, cũng đã có một đứa con gái rồi, bây giờ còn làm ầm ĩ chuyện gì nữa đây!

"Đã từng ly hôn quá, đã từng hối hận! Cậu thử nói một chút xem, tại sao đàn ông lại cứ phải muốn nhiều phụ nữ như vậy để làm cái gì? Tôi xem Bội Nghi bây giờ cũng đã chết tâm, không muốn sống cùng cậu ta nữa! Cậu hãy cẩn thận một chút đi, cái cô bé Tổng Ương Ương nhà cậu cũng không phải là một người hiền lành đâu!"

Trong một khoảng thời gian ngắn Trần Tấn Nhiên có chút lặng lẽ. Hồi lâu sau, anh mới vỗ nhẹ, đập vào vai của Thân Tổng Hạo: "Tôi biết rồi, chỉ cần cô ấy chịu quay trở lại, cả đời này, tôi cũng sẽ không bao giờ còn tiếp xúc phải cái chuyện sai lầm như vậy nữa!"

"Trong những lúc như thế này, đàn ông đã biết sai thì phải thay đổi, mới đúng là một nam tử hán có cốt cách." Thân Tổng Hạo ôm lấy Trần Tấn Nhiên, lại tiếp tục cho anh một quyền nặng nề: "Đi đi, máy bay cũng đã sắp cất cánh rồi, tôi luôn chờ tin tức tốt của cậu!"

Trần Tấn Nhiên cũng cười một tiếng: "Người anh em tốt, hẹn sau này hai chúng ta sẽ còn gặp lại."

"Làm cái gì vậy, cũng không phải là chuyện sinh lý từ biệt tìm đến. Người anh em tốt, tôi mong chờ tin tức tốt của cậu!"

Thân Tổng Hạo lười biếng lầu bầu một câu, cũng không thêm nhìn Trần Tấn Nhiên, quay mặt đi: "Đi đi, tôi về nhà đây, bảo bối nhà tôi cần phải bú sữa mẹ rồi!"

Trần Tấn Nhiên quỳnh lên.

*****

"Tiên sinh đi thông thả, hoan nghênh ngài lần sau lại đến nơi này!" Người phụ nữ trẻ của người nào đó, nở một nụ cười xinh đẹp khẽ cúi người chào. Nụ cười ngọt ngào trên môi chào hỏi tiễn một vị khách cuối cùng. Người đàn ông kia thoát nhìn hết sức hài lòng, liền tiếp khen ngợi nơi này của cô pha cà phê cực ngon. Cô gái nhỏ tựa như là cực kỳ đắc ý, trên mặt nụ cười càng nở rộng hơn.

*****

Ở trên cửa kiếng có treo một cái bảng hiệu cực kỳ đẹp đẽ, trên đó vẽ một nhân vật trong phim hoạt hình, sau đó là hàng chữ to màu hồng: Hôm nay đã hết giờ làm việc, hoan nghênh quý khách ngày mai lại đến.

Theo thường lệ, Ương Ương để cho hai nhân viên phục vụ tan việc trước. Cô ở lại một mình, chậm rãi nhìn chung quanh một vòng trong phòng bán cà phê của mình. Trên miệng thoáng hiện ra một nụ cười, đây chính là thành quả lao động mà cô đã phải chịu bao vất vả khổ sở suốt ba năm qua. Mỗi một tác trang trí trên vách tường, mỗi một chỗ đặt các bộ bàn ghế, từng cái bình cà phê, từng cái ly uống nước, mỗi một quyển sách, mỗi một món đồ trang trí ở đây, đều do cô tự mình đi chọn lựa mang về. Nhìn bên nào cũng đều thấy yêu mến đến tận trong xương tủy, nhìn mãi cũng cảm thấy chưa đủ...

"Cốc cốc cốc!." Từ bên ngoài cánh cửa truyền tới tiếng gõ cửa. Ương Ương cũng không ngoảnh đầu lại, cất giọng đáp: "Thật xin lỗi, quán đã đóng cửa rồi, xin mời quý khách ngày mai trở lại."

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, không chịu buông tha. Ương Ương có chút tức giận, lúc này cô khó khăn lắm mới có được chút bình thân, vậy mà, cứ như vậy lập tức bị người ta phá vỡ, đi đến cạnh cửa không khỏi có chút nổi giận đùng đùng, hé cửa ra một thành một khe nhỏ: "Đây có chuyện gì vậy, quán đóng cửa rồi, đừng có gõ cửa nữa... Đây này, anh... Ôi chào ôi, anh... cái người này... Anh định làm gì vậy? Tôi sẽ báo ngay cho cảnh sát mới được..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vứt bỏ anh

Người đàn ông kia cúi thấp đầu, mặc chiếc áo choàng lông thật dày, trên cổ còn quấn một chiếc khăn quanh cổ, nhất định cứng rắn chui vào, cũng không chịu ngẩng đầu lên cứ thế phóng vào bên trong nhà...

Ương Ương bị dọa chết người, người này không phải là đạo tặc chuyên giấu mặt mà trên ti vi vẫn thường thông báo đó chứ?

Trời ạ... Khăn quàng cổ che kín mặt, càng nhìn càng giống, vóc dáng người đàn ông này lại còn cao to như vậy, làm sao cô đánh lại được đây... Ương Ương cướp đường tựa như muốn lao ra ngoài tiệm để đi gọi người. Người nọ lại oang oang mở miệng: "Xin cho tôi một ly cà phê đen, không thêm sữa và đường, cảm ơn."

Hà, là khách sao? Mà giọng nói nghe cứ là lạ, giống như là bị cảm vậy!

Ương Ương hồ nghi nhìn lại anh ta, tựa vào cạnh cửa, vẫn tư thế đề phòng như cũ: "Tiên sinh, chúng tôi đã đóng cửa rồi... Có thể ngày mai ngài trở lại đây được không?"

"Tôi bị cảm, nghe nói ở nơi này loại cà phê cô pha thuộc loại chính tông nhất! Xin hỏi, ngài có thể phá lệ pha cho tôi một ly cà phê được không?"

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra một đôi mắt ướt nhẹp vì bị tuyết đọng đang tan chảy. Trái tim Ương Ương chợt rơi bộp một tiếng, kinh ngạc nhìn lại anh, rần Tần Nhiên?"

Cô kinh ngạc nhìn lại người đàn ông kia, dường như anh đã gầy đi một chút, trong đôi mắt anh, ánh nhìn sắc bén sáng rực đã tan biến đâu mất, chỉ còn có nỗi khiếp sợ và sợ hãi nhàn nhạt, đang nhìn lại cô đầy vẻ dò xét.

"Là tôi đây, Ương Ương, đã lâu không gặp." Trần Tần Nhiên tháo chiếc khăn quàng đang quấn quanh cổ xuống, mỉm cười nhìn cô, chớp mũi đỏ hồng. Giờ phút này thoát nhìn người đàn ông kia, thế nào mà giống như là một đứa trẻ lớn xác đang xấu hổ vậy.

Anh đã phóng khoáng như vậy, dĩ nhiên đã không còn quý trọng Ương Ương cảm thấy mình cũng quá mức nghiêm chỉnh căng thẳng, vì vậy cũng nở một nụ cười phóng khoáng: "Trần Tần Nhiên anh mạnh khỏe chứ, đã lâu không gặp!"

Cô đến gần trước mặt của anh, mặt mày mỉm cười, giữ một vẻ mặt lễ độ giống như là đang tiếp đón khách vậy: "Một ly cà phê đen phải không, lập tức sẽ có ngay."

Anh nhìn cô đi tới nơi chiếc bàn pha chế, lấy cà phê ra rồi bắt đầu nấu pha cà phê. Vẻ mặt của cô rất bình thân, bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ kia làm cho anh nhìn cảm thấy có một chút rung động. Người con gái đó chính là Ương Ương! Một Ương Ương yếu ớt, không rành chuyện đời, nghịch ngợm, buồn bã, đã biến mất, bây giờ Ương Ương đã trở thành một người phụ nữ không màng danh lợi và chín chắn.

Nhưng mà anh nhìn cô, lại vẫn nhớ tới cô gái nhỏ năm đó! Ngày ấy, người cô gái đó đã từng nói thích anh, nhưng cô gái nhỏ ấy lại bị anh làm tổn thương đến thương tích đầy mình.

"Được rồi đây." Cô bung cà phê tới chỗ anh, mỉm cười mở miệng nói: "Ngài hãy từ từ dùng."

Ương Ương nói dứt lời, xoay người lại định đi ra, nhưng Trần Tần Nhiên liền đưa tay ra giữ cô lại: dĩ nhiên dyan(lee^qu.donnn), "Ương Ương, đầu tôi rất đau..."

"Hà?" Ương Ương quay mặt lại bộ dáng vẻ mặt đầy sự nghi ngờ: "Tiên sinh, ngài thấy mình có cần đi phải đi bệnh viện hay không?"

Trần Tần Nhiên lắc đầu một cái, đồng thời cũng nắm giữ lấy tay của cô chặt hơn: "Tôi đang bị cảm rất khó chịu, cho nên nghĩ muốn uống chút rượu để ngủ một giấc, kết quả... Hiện tại đầu đau muốn nứt ra."

Anh nói xong, vẻ mặt theo đó liền toát ra vẻ thống khổ, khuôn mặt tuấn đạt cũng hơi vặn vẹo. Ương Ương quan sát anh, không giống như là đang giả vờ, hơn nữa, quả thật cô có nghĩ thấy được mùi rượu nhàn nhạt, liền thở dài: dĩ nhiên dĩ nhiên quý trọng "Tiên sinh, ngài ngã bệnh nên nằm lại ở nhà,

không nên chạy loạn ra ngoài như vậy, hơn nữa lại ra ngoài khi trời đang có tuyết rơi xuống lớn như vậy."

"Nhưng mà tôi muốn uống cà phê..."

"Chẳng lẽ người giúp việc trong nhà anh lại không pha được hay sao?"

Trần Tấn Nhiên cup hàng lông mi thật dài xuống, hất xì một tiếng rồi tiếp tục nhảy mũi một tràng thật dài, thật lớn, nâng gương mặt nhìn đầy vẻ tội nghiệp lên, nhìn lại cô vẻ thõng khổ: "Uống Uống..."

"Trần tiên sinh, ngài hiện tại cũng đã được ba mươi tuổi rồi, không nên giữ tính khí như một đứa trẻ nhỏ như vậy nữa có được hay không? Hiện tại ngài hãy gọi điện thoại cho tài xế nhà mình, lập tức trở về nhà ngay, việc ngài cần làm ngay bây giờ, chẳng qua chỉ là uống thuốc cho đầy đủ, sau đó ngủ một giấc."

"Mới có hơn hai mươi chín tuổi thôi." Trần Tấn Nhiên lập tức cải chính lại lời nói của cô. Lẽ ra anh không nên cách xa tuổi của cô như vậy, cô trẻ tuổi như thế, mà anh đã bước vào lứa tuổi trung niên rồi.

Uống Uống hận không thể cho anh một cái nhìn đầy vẻ xem thường!

"Ngài mau gọi điện thoại đi..."

Thế nhưng Trần Tấn Nhiên lại chỉ lắc đầu một cái: "Tôi không mang điện thoại di động ra ngoài."

"Ồ chỗ này tôi có điện thoại anh có thể mượn để dùng."

"Tôi không nhớ được số điện thoại ở nhà."

"Tôi vẫn còn giữ số điện thoại của thím Lý đây!"

"..."

Trần Tấn Nhiên đã cuống hết cả lên.

Hồi lâu, khi cô cho là anh đã vô kế khả thi (*) chỉ có cách phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, thì anh lại chột khép mi mắt lại, dứt khoát nằm ở trên bàn: "Đầu thật là đau, tôi cũng không muốn đi nơi nào khác, tôi muốn đi ngủ..."

(*) Vô kế khả thi: Không còn cách nào khác

"Làm ơn đi! Tiên sinh, tôi sắp tan tằm phải về nhà!"

"Em không thể bỏ lại một bệnh nhân như vậy!"

"Tôi đã nói có thể giúp ngài gọi điện thoại..."

"Tôi không muốn trở về nhà!"

"Vậy ngài có thể đi đến khách sạn!"

"Tôi không mang tiền theo."

"..."

Uống Uống im lặng ngã ngò ở trên ghế sa lon: "Tiên sinh Trần Tấn Nhiên, vậy rốt cuộc ngài muốn như thế nào đây?"

Xin ngài đấy, tôi giờ đây cũng không phải là phu nhân của ngài nữa rồi! Vì sao ngài còn nghĩ muốn tới đây để hành hạ tôi chứ?

Cắn răng một cái, tính toán hồi lâu, khuôn mặt của Uống Uống nặng nề, mờ miệng nói: "Tiên sinh, tôi phải đóng cửa để về nhà rồi, nếu như ngài còn cứ ăn vạ ở chỗ này nữa, tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát ngay lập tức!"

Trần Tấn Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, sụt sịt cái mũi, lấy ra một tờ khăn giấy, sau sạch nước mũi. Anh nhìn cô có chút buồn bã: "Uống Uống, có câu nói. Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân tình, em không nên đuổi anh đi một cách độc ác như vậy có được hay không?"

"Đến tột cùng thì anh muốn làm cái gì?" Uống Uống tức giận, tổn hơi thừa lời nói với anh, anh còn nói ý định nói bọn họ đã từng làm vợ chồng nữa sao?

"Tôi chỉ cần em chứa chấp tôi một đêm thôi, tôi đã không có chỗ có thể đi..."

"Đừng mơ tưởng!" Uống Uống đứng vọt lên, hung hăng trừng anh một cái, lập tức bắt đầu cầm lấy túi của mình, cái chìa khóa bị cô vung vẩy kêu lên xúng xoảng, về mặt Uống Uống vẫn không chút thay đổi đi tới bên cửa: "Anh có đi hay không, tôi phải khóa cửa đây!"

Trần Tấn Nhiên lập tức bung lầy lỵ cả phê đã chỉ còn âm ảm, một hơi uống cạn, vội vã lao ra: "Tôi muốn đi!"

Ương Ương thoáng cười một tiếng về đặc ý, tắt đèn, sau đó khóa cửa lại, thả cửa cuống chống trộm xuống. Trần Tấn Nhiên thấy bộ dạng thân hình nhỏ nhắn xinh xẻo của cô có chút phải cổ hết sức, nghĩ muốn đi giúp cô, kết quả lại không biết phải ra tay làm như thế nào, đành ngượng ngùng ngừng tay, nhìn cô khóa kỹ cửa, nhưng sau đó xoay người rồi đi...

Cô đã mua một chiếc xe, là chiếc QQ nhỏ nhỏ, chất đầy những con rối rất dễ thương. Ương Ương xoay cái chìa khóa, nhìn bốn phía nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Trần Tấn Nhiên, không khỏi từng thờ phào một hơi, mở cửa xe ngồi xuống, sau đó, khởi động máy...

Xe chạy không tới 100 thước, Ương Ương lại cảm giác thấy trong buồng xe có âm thanh kỳ kỳ quái quái gì đó, tựa như, tựa như...

Là tiếng của một người nào đó đang hít nước mũi vậy. Ương Ương sợ đến mức tóc gáy dựng đứng lên. Từ kính chiếu hậu, cô len lén nhìn về phía sau, chỉ thấy một đỉnh đầu đen nhánh, cô sợ quá liền thết lên một tiếng thết chói tai, thiếu chút nữa thì mất tay lái. Lúc này người nọ mới ngẩng đầu lên, Ương Ương nhận thấy rõ ràng chính là cái người mà âm hồn bắt tẩn kia, chỉ hận không thể bóp chết anh ngay lập tức!

"Trần Tấn Nhiên, xuống xe, lập tức, ngay lập tức!" Ương Ương đạp phanh cho xe dừng lại kết một tiếng, chỉ tay vào mũi của anh liền bắt đầu kêu la.

"Thật khó chịu, Ương Ương..."

Anh co rúc người ở trên chỗ ngồi ở phía sau, một đôi con ngươi xinh đẹp diễm đạm đáng yêu nhìn lại cô...

"Anh quản chuyện của tôi làm gì? Xuống xe!" Ương Ương không nhúc nhích chút nào, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

"Ương Ương, em cũng không thể đành lòng trơ mắt nhìn tôi chết ở trên đường cái chứ..."

"Chết mới phải, anh chết mới không có người nào phiền tôi!"

Cô mở miệng nói ra câu nói tàn nhẫn Cô cho là anh vẫn có thể mặt dày mày dạn nương nhờ ở trên xe của cô, nhưng Trần Tấn Nhiên chỉ yên lặng liếc nhìn cô một cái, sau đó cắn răng một cái thật chặt, mở cửa xe rồi đi ra ngoài...

Ương Ương sững sờ ngẩn ra, thấy anh đi ra ngoài, ngồi lên trên chiếc ghế dài ở bên cạnh đường, sau đó một đôi con ngươi xinh đẹp an tĩnh nhìn vào xe của cô, đến nháy mắt một cái cũng không nháy mắt.

Ương Ương không khỏi nói thầm mấy tiếng, không biết có chịu đi hay không, mùa đông lạnh anh sẽ không chịu nổi, sẽ ngoan ngoãn về nhà của mình!

Nghĩ tới đây, cô hạ quyết tâm sắt đá, bắt đầu khởi động xe lại lần nữa. Dường như tuyết rơi đã càng lớn hơn. Ương Ương không kiềm chế nổi, từ trong kính chiếu hậu len lén nhìn rabên cạnh. Người nọ vẫn còn ngồi ở chỗ đó, trên người đã khoác một tầng bông tuyết thật mỏng...

Trần Tấn Nhiên thấy xe của cô biến mất ở góc đường, ánh sáng nơi đây mất lúc này thật sự đã hoàn toàn trở nên âm ảm. Cô vậy mà lại có thể vứt bỏ anh lại một mình trong cơn mưa tuyết nơi đầu đường, hơn nữa, lại đứng vào lúc anh đang ngã bệnh, dưới tình huống uống say như thế...

Anh ngồi ở chỗ đó, cũng không muốn động đây, nặng đầu nghẹt mũi, cả người đều thấy buồn ngủ, khó chịu không thể tả được. Cảm giác được có cơn gió lạnh thổi tới lạnh buốt một mảnh, nhưng mà trong cơ thể anh lúc này lại nóng rực giống như là có lửa đốt vậy. Trần Tấn Nhiên mệt mỏi tựa người vào trên chiếc ghế dài, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tuyết liên tục rơi xuống, phủ lên trên người anh một tầng thật dày, anh cũng không buồn để ý đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cùng ở một phòng

Loáng thoáng, nghe thấy có tiếng động cơ của xe nhưng anh cũng không hề mở mắt.

Cho đến khi nghe thấy tiếng còi xe vang lên “pim pim” mấy tiếng, anh mới mệt mỏi mở cặp mắt buồn ngủ ra. Từ bên sườn chiếc xe QQ nhỏ nhỏ màu đỏ dễ thương đang an tĩnh nằm nổi bật trên lớp tuyết đọng màu trắng kia, anh nhìn thấy gương mặt đầy nghiêm túc của Ương Ương được bọc kín trong chiếc áo bông thật dày, khoe môi của anh bất giác hề nở một nụ cười mệt mỏi...

"Này, anh chưa chết đấy chứ!" Dieenndkan/leeequhydonnn, Cô đi đến bên cạnh, thô lỗ đẩy anh một cái, thế nhưng anh lại nỗ lực nhìn lại cô khẽ cười một tiếng: "Chưa chết đâu!"

Ương Ương liền giật mình, nhìn lên gương mặt kia. Trên hàng lông mày và lông mi của anh đều có các bông tuyết trắng xóa, đôi môi bị đông lạnh đã trắng bệch, nơi đây mất cũng sáng rực lên thứ ánh sáng rực rỡ.

"Anh là người ngu sao, trời lạnh như thế này ngồi đây nếu như bị trúng gió thì biết làm sao đây? Trong người đã có bệnh mà còn chạy loạn ở bên ngoài

làm cái gì chứ, đêm hôm khuya khoắt mà còn gây nhiễu, không để cho người khác được yên ổn!" Cô vừa nói ra những lời oán giận đầy độc ác, vừa kéo anh, "Đi lên xe! Cứu một mạng người hơn xây tòa tháp 7 tầng, anh nằm phơi thây ở đầu đường đối với tôi cũng không phải là điều gì tốt đẹp!"

Con sốt làm cho cả người anh đã không còn chút sức lực, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn đứng lên, đi@en*dyan(lee^qu.donnn), thân thể nặng nề giống như một tòa núi nhỏ, sức nặng cơ thể anh dồn hết lên trên bờ vai của Ương Ương. Cô không khỏi cau mày: "Nặng chết người, nặng chết đi được!"

Trần Tấn Nhiên liền cười, lộ ra hàm răng trắng lóa: "Vậy thì em đừng đỡ tôi nữa, để tự tôi đi một mình vậy!"

Ương Ương liếc nhìn anh một cái, liền buông tay ra, cả người anh lập tức liền xụi lơ ngã xuống dưới đất, nhưng rồi anh vẫn nỗ lực chống đỡ, lao đảo dịch từng bước một ở trong lớp tuyết thật sâu tuyết. Ương Ương thở dài một tiếng, không khỏi lắc đầu một cái: "Anh hãy thành thật một chút đi!"

Thân thể nhỏ nhỏ của cô dùng hết sức để đỡ lấy anh, cuối cùng cô cũng vừa đỡ vừa lôi kéo được anh đến bên chiếc xe. Sau khi nhét thân thể cao lớn ngang tàng của Trần Tấn Nhiên vào chiếc ghế sau của xe, Ương Ương lấy một chiếc thảm nhỏ in hình Gấu Winnie the Pooh vút lên trên người của anh. Nhìn thấy anh bệnh tới mức bộ dạng co rút lại như vậy, cô cũng không thể làm gì khác hơn là đành mở mớ chiếc thảm nhỏ ra, cẩn thận đắp lên người cho anh.

"Cảm ơn..."

Mơ mơ màng màng trong cơn sốt cao, Trần Tấn Nhiên sợ hãi liếc nhìn cô một cái, lầu bầu một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại thật chặt, không biết là do bị sốt cao đến bất tỉnh, hay là anh đã ngủ thiếp đi.

Ương Ương mở lò sưởi đến mức tối đa, chỉ chốc lát sau trên chóp mũi đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Cô chuyên chú lái xe, nhìn bầu trời trước mặt tuyết đang rơi trắng xóa.

Ba năm sau, anh bỗng nhiên lại dùng cái tư thế chật vật thể này mà xông vào bên trong cuộc sống của cô. Trần Tấn Nhiên, rốt cuộc anh muốn làm cái gì đây?

Hàng lông mày đẹp mắt giống như ngọn núi liền hơi nhíu lại, bởi vì bị nghẹt mũi nên hô hấp của Trần Tấn Nhiên vang lên ở trong xe thật nặng nề và rất có quy luật, tựa như một chiếc lông tơ mềm mại, cứ từng lần, từng lần như muốn trêu chọc trái tim của cô.

Ương Ương cũng không lái xe về nhà, cô trực tiếp lái xe đến một bệnh viện tư nhân mà thường ngày mình vẫn thường hay khám ở đó. Sau khi kiểm tra xong bác sĩ đã tiêm cho Trần Tấn Nhiên một mũi hạ sốt, lại kê đơn cho cô một số thuốc uống, dặn dò Ương Ương để cho anh nghỉ ngơi thật tốt, cho uống nhiều nước, thì sẽ không có vấn đề gì hết.

Ương Ương vốn dĩ nghĩ muốn anh nằm viện, kết quả bác sĩ lại nói bệnh tình của anh hoàn toàn không cần thiết phải nằm viện. Hơn nữa, những ngày qua tình hình giường cho bệnh nhân nằm ngủ ở trong bệnh viện hết sức căng thẳng. Cho nên, Ương Ương lấy thuốc về, không thể làm gì khác hơn là lại đưa anh về nhà một cách bất đắc dĩ.

Trần Tấn Nhiên bị bệnh khó chịu trong người, nhưng lộ ra vẻ ngoan ngoãn lạ thường, nhìn khuôn mặt của Ương Ương đen sì, cũng không dám nói thêm đến một chữ, chỉ sợ làm cô tức giận lên, sẽ nhét anh nằm lại ở trong bệnh viện xa lạ này một mình, đó là một điều mà anh tuyệt đối không hề mong muốn!

Đưa theo Trần Tấn Nhiên về nhà, Ương Ương bước lên thang lầu đã hơi có vẻ cũ kỹ, thang máy thường ngày không bị hư. Hôm nay xui xẻo thế nào mà lại gặp phải cảnh thang máy bãi công, không thể làm gì khác hơn, Ương Ương đành phải đỡ anh đi bằng thang lầu. Thật may là tầng lầu nơi cô ở cũng không cao, đi một chút lại nghỉ ngơi một chút, sau hơn mười phút vất vả, cuối cùng hai người cũng đi tới cửa nhà.

Căn nhà trọ mà Ương Ương thuê chỉ là một căn hộ bình thường, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp một và phòng vệ sinh, căn nhà tuy đơn giản nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Chỉ có điều là, bình thường khi cô chỉ sống có một mình, thì gian phòng vẫn cảm thấy không đến nỗi chật chội, nhưng hôm nay khi Trần Tấn Nhiên vừa tiến vào trong phòng, lập tức Ương Ương cảm thấy chật đến không chứa nổi nữa rồi.

Ương Ương mở lò sưởi, đổi giày, bận rộn nên thỉnh thoảng cô lại đụng vào mấy cái đồ quý gì đó đã cản trở. Trần Tấn Nhiên không muốn bị cô mắng mỏ, lập tức liền rúc vào trong một góc tường. Ương Ương thấy bộ dáng khổ sở đáng thương đó của anh, lại thấy anh bị sốt cao, sắc mặt đỏ bừng, nên cũng không mắng anh nữa, lấy đôi dép cũ của mình đi nằm ngoài ném cho anh: "Thay dép!"

Trần Tấn Nhiên liếc mắt nhìn đôi dép kia, đang định phản kháng, nhưng Ương Ương lại lườm sang anh một cái: "Sao không đổi dép ra đi!"

Trần Tấn Nhiên lập tức ngoan ngoãn cởi đôi giày của mình ra, thay đôi dép con thỏ lông xù của cô vào chân. Khi nhìn thấy anh là một người đàn ông cao lớn gần 1m90, lại đi đôi dép màu hồng đỏ, thoát nhìn đã thấy vừa tức cười lại vừa khôi hài, hơn nữa gót chân của anh gần như cũng dậm ở trên mặt thảm.

Ương Ương thấy bộ dáng của anh như vậy, không khỏi phì ra một nụ cười. Nhìn thấy cô cười, anh cũng nở một nụ cười nhìn thật ngốc nghếch.

Nhưng Ương Ương lại nổi giận, lườm anh một cái: "Uống thuốc đi, sau đó hãy mau đi ngủ cho tôi!"

Trần Tấn Nhiên vừa ngồi xuống ở trên ghế sa lon, vừa hắt hơi liên tục, vừa nhìn vòng quanh gian phòng của cô, hỏi "Tôi ngủ ở chỗ nào?"

"Ghế sa lon!"

"Tôi là bệnh nhân mà Ương Ương..." Anh lại dùng ánh mắt xinh đẹp, điềm đậm đáng yêu nhìn lại cô. Ương Ương nghĩ đến lời bác sĩ dặn dò, lại nhìn đáng đáp ghế sa lon của mình một chút, độ dài chưa đến 1m80. Nếu như Trần Tấn Nhiên ngủ ở trên ghế sa lon, thì có thể nói..., nhất định là sẽ không thể ngủ được...

"Anh mau chóng uống thuốc xong rồi trở về phòng, nhìn thấy anh bị ngã bệnh như vậy, hiện tại tôi sẽ ngủ ở trên ghế sa lon!"

Ương Ương đặt phịch chén nước xuống ở trước mặt anh, xoay người liền bỏ đi vào phòng tắm.

Trần Tấn Nhiên ngoan ngoãn uống thuốc, nhưng vẫn hắt hơi không ngừng. Anh đi đôi dép con thỏ nhỏ, đi về phía phòng ngủ của cô. Đẩy cửa ra, là một gian nhỏ nhỏ, một giường đôi không lớn lắm, trên tấm trải giường chồng chất một đống các con vật ở trong phim hoạt hình. Trên giường có rất nhiều món đồ chơi mềm mại. Trần Tấn Nhiên không khỏi hé miệng cười, cô vẫn giống y như ngày trước, tựa như một đứa trẻ nhỏ chưa trưởng thành vậy...

Ương Ương tắm rửa xong đi ra ngoài, lại thấy anh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách như cũ. Trên người đắp một chiếc chăn thật dày, lỗ mũi hoàn toàn bị bịt kín, thời điểm anh hít thở giống như một đứa trẻ nhỏ đang ngáy to vậy.

Cô tức giận lườm cho anh một cái: "Đi đi đi, trở về phòng ngủ đi!"

"Việc này thật ngược ngùng, tôi chiếm giường của em, để em phải ra ngủ ở trên ghế sa lon, chuyện này quả thật rất quá đáng, là một việc mà một người đàn ông nên làm!"

Bộ dạng của Trần Tấn Nhiên khi nói chuyện cứ áp a áp ứng, làm cho cô muốn bật cười, nhưng mà chỉ chớp mắt một cái, liền nghĩ đến người nọ là không phải là đang giữ một ý định gì đó xấu xa, không khỏi sầm nét mặt xuống: "Sao anh nói nhảm nhiều như vậy? Anh không biết rằng anh đã quá đáng hay sao? Anh không nên cứ sống chết mà quẩn lấy tôi như vậy. Vào lúc này rồi mà anh vẫn còn giữ cái kiểu giả mù sa mưa kia ở đâu vậy. Thật không biết xấu hổ! Nếu như anh không tới nhà của tôi, thì tôi đây cũng không cần phải ngủ trên ghế sofa?"

Ương Ương nói ra một lô một lốc chà mấy chốc đã nói ra một đống lời nói, chỉ tay vào Trần Tấn Nhiên lúc này mặt đã đỏ tới mang tai, vẫn còn chưa hạ mồm ra nói lại với anh, người phụ nữ kia đã túm lấy chiếc áo khoác của anh đập tới: "Mau chóng đi ngủ đi, ngày mai tôi vẫn còn phải đi làm rồi, không có thời gian để mà tán gẫu với anh đâu!"

Ương Ương vừa nói vừa đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, kéo chiếc ngăn kéo ra, lấy một bộ mới chăn ga gối mới ra ngoài, nhìn thấy Trần Tấn Nhiên vẫn còn đứng ở ngoài cửa, không khỏi lườm anh một cái: "Còn đứng sừng sững ở chỗ này làm gì đây? Người sao mà giống như cái cột điện vậy, vương tay chường mắt!"

Ôm chăn ga gối đầu, Ương Ương hùng dũng oai vệ đi qua bên cạnh anh, thuận thế đẩy anh đi tới phòng ngủ, từ trong miệng xuất hai chữ giòn tan: "Ngủ đi!"

Không tới một phút sau, đèn điện nơi phòng khách liền được tắt đi, tiếng hít thở dần dần bình thường trở lại.

Trần Tấn Nhiên ngồi lên trên bên mép của chiếc giường nhỏ. Nhớ đến lúc này cô vừa mới nói liên hồi kỳ trận, nhg lời gì đó, anh không khỏi lắc đầu thờ dài. Cô nhóc này tính khí thật sự càng ngày càng tệ rồi. Nhớ ngày đó bọn họ mới vừa kết hôn, khi ấy, người nào đó vẫn còn là một cô nhóc thanh thuần biết bao. Nhưng mà hiện tại...

Trần Tấn Nhiên bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, kéo chăn nằm xuống. Chiếc gối đầu của cô thật là mềm. Phía trên gối vẫn còn thoang thoàng mùi hương thơm như nước trái cây riêng có của cô. Người Trần Tấn Nhiên bị sốt cao, thật sự thấy không chút thoải mái. Giờ phút này khi ngửi thấy mùi thơm này, trên người anh lại càng thêm khó chịu, trần trọc hồi lâu, cổ họng của anh cũng bắt đầu đau. Anh giùng giảng muốn ngồi dậy đi rót một chén nước uống, lại chỉ cảm thấy trước mắt mình là một cánh trời đất xoay tròn hỗn loạn...

Ổn định lại tinh thần một lúc thật lâu rồi mới xuống giường, đi đôi dép vào, lạng lẽ đi ra ngoài, khẽ vịn tay cầm cửa mở cửa phòng. Anh liền thấy trong màn đêm đen đặc kia có một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lộ rõ về tức giận, bị lộ ra bên ngoài một chiếc ở chân bông, thứ ánh lộng lẫy như ngọc kia nhìn khiến người ta phải chói mắt.

Ngoài cửa sổ tuyết đọng lập tức chiếu ra ánh sáng, anh không dám mở đèn, sợ quá nhiều đến cô, ánh mắt anh dần dần thích ứng với thứ ánh sáng ảm đạm được phản chiếu. Sau đó anh liền lục lọi đi tìm chiếc bình đun nước đặt ở bên cạnh đó. Anh mở ra học tủ, ở trong bóng tối lục lọi tìm một cái ly. Nhưng bởi vì bị sốt cao đến không còn sức lực nữa, tay anh run lên một cái. Cái ly nhanh như chớp liền lăn ra ở trên mặt đất...

Trần Tấn Nhiên sợ hết hồn, luống cuống tay chân đi nhặt cái ly. Lúc này Ương Ương cũng đã tỉnh ngủ, khẽ dụi mắt ngồi dậy, kinh ngạc nhìn anh: "Trần Tấn Nhiên?"

Trong giọng nói của Ương Ương vẫn còn mang theo hơi thở vừa lười nhác, vừa ngọt ngào mềm mại, Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu đã có chút lay động, không khỏi cứ đứng sững sờ ở nguyên chỗ đó: "Vâng, là tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chúng ta phục hôn có được hay không?

"Anh ở đây làm gì thế?" Giờ phút này Ương Ương ngoan ngoãn khéo léo, bộ dạng không còn giống như một con nhím xù lông nữa, lại càng làm cho Trần Tấn Nhiên thêm mềm lòng, anh ôn nhu mở miệng nói: "Anh khát nước, nên trở dậy rót nước uống."

"À..." Ương Ương lại nhẹ nhàng dụi dụi mắt, ôm đầu gối ngồi ở chỗ đó, ngoẹo đầu nhìn anh. Mái tóc dài buông dọc theo bả vai đổ nghiêng xuống, càng làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, khiến cho người ta phải đau lòng.

"Tôi cũng muốn uống...". Cô chợt mở miệng, ngữ điệu nói giống như của một cô bé con yêu cầu được ăn kẹo vậy.

Trần Tấn Nhiên không khỏi bật cười, cầm lấy cái ly, rót nước bùng tới tận nơi đưa tới bên miệng của cô.

Ương Ương vẫn đang còn ngái ngủ quá lợi hại, cho nên phản ứng cũng có chút chậm lụt. Trần Tấn Nhiên liền đưa chén nước đến bên miệng của cô, cô cũng không phản kháng, ngoan ngoãn cúi đầu uống ừng ực vài ngụm, sau đó lại xoay mặt đi: "Không cần..."

Trần Tấn Nhiên cười đầy vẻ cưng chiều, lấy lại cái ly. Thật là trời sinh bệnh, tình lực của anh thật mệt mỏi, anh đang là bệnh nhân, vậy mà còn phải phục vụ cô giống như một bà cô nhỏ vậy.

Ương Ương nằm xuống, thân thể nhỏ nhỏ co rúc ở trong chiếc chăn ấm áp: "Trần Tấn Nhiên, ngủ ngon..."

Cô lâu bầu một tiếng, liền nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau, Ương Ương đã chìm trong giấc ngủ sâu. Trần Tấn Nhiên cầm ly nước trên tay, hồi lâu sau anh cúi đầu xuống uống nước. Mỗi anh khẽ chạm vào miệng cái ly, nơi mà môi của cô đã từng chạm qua, uống sạch chỗ nước còn sót lại, sau đó anh rón rén đặt cái ly trở lại ở trên bàn...

Thời điểm anh khom lưng cũng là lúc anh cảm nhận được hơi thở cô nhẹ nhàng của cô, tựa như đang gãi vào trái tim của anh.

Nhất thời Trần Tấn Nhiên không sao kìm nén được, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng in một nụ hôn ở trên gương mặt trắng nõn của cô.

"Ngủ ngon nhé, Ương Ương!"

Anh đắp kín lại cho cô chiếc chăn bị rù xuống trên mặt đất, sau đó mới xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Kỳ lạ thay, lúc này cơn sốt của anh tựa như đã giảm đi rất nhiều, chỉ chốc lát sau, anh dựa vào trong chiếc chăn tỏa ra mùi thơm của cơ thể cô, chìm vào trong giấc ngủ sâu...

Cả một đêm bình an vô sự, chỉ có điều là vào sáng sớm khi tỉnh lại, một người phụ nữ nào đó thần kinh không ổn định, đã hoàn toàn quên mất trong phòng mình còn có một người đàn ông!

Người nào đó miệng đang ngậm bàn chải đánh răng ngồi ở trên bồn cầu, nhắm mắt lại chải răng xoạt xoạt xoạt...

Thật là buồn ngủ, thật là buồn ngủ, thật không muốn đi làm việc chút nào hết a a a a...

Lại càng bị thảm hơn nữa chính là, cửa phòng tắm lại không hề đóng lại, cứ mở rộng ra như hoan nghênh chồng trước của cô.

Trần Tấn Nhiên vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, cảm giác thân thể đã tốt hơn rất nhiều, thần thanh khí sảng (tinh thần sáng khoái) thoải mái đi về phía phòng tắm, cả dọc đường đi đều thông suốt, anh cúi đầu vọt tới trước bồn cầu, cõng dây lưng ra, thời điểm đang định...

Chợt một cái bàn chải đánh răng đập đúng ngay vào mặt anh, tiếp ngay theo đó là một tiếng thét chói tai vang vọng khắp không gian, làm cho Trần Tấn Nhiên chấn động, gần như sắp bị đình tai nhức óc...

"Trần Tấn Nhiên, anh, di@en*dyan(lee^qu.donnn), cái tên lưu manh này, đồ sói háo sắc! Anh... anh... anh... anh... anh... anh... anh lại dám hướng về phía tôi mà làm ra những động tác hạ lưu như vậy hả..."

Ương Ương tức giận đến sắp khóc, chỉ vào bộ dạng quần áo xốc xếch kia của anh, cơn tức giận nổi lên, há miệng mắng to!

Làm ơn đi, tiểu thư, tại sao tiểu thư đi nhà cầu không chịu đóng cửa chứ?

Trần Tấn Nhiên bị chiếc bàn chải đánh răng đập trên mặt đau nhức, nhưng anh vẫn phải nhắm mắt để tiếp nhận những lời mắng mỏ xối xả, nhục nhã đến xấu hổ của cô, thật là bị kịch đến nhà!

Người phụ nữ này thật là khó dây dưa, lỗ mãng giống như là một người điên vậy, cứ dây dưa với anh suốt một buổi sáng. Đến cuối cùng, đến thời gian cần phải đi làm rồi mà cũng không để ý, xem như bỏ qua.

Chẳng qua là trải qua lần thứ nhất này, cho dù Trần Tấn Nhiên vẫn còn đang ốm bệnh, cuối cùng vẫn bị Ương Ương trục xuất khỏi cửa. Hơn nữa người nào đó còn nói với anh rằng, anh cũng đừng có mơ tưởng lại bước chân vào trong nhà cô một bước nữa.

Nhưng mà Trần Tấn Nhiên cũng không phải là mẫu người như đèn đã cạn dầu(*), anh không thể đi vào trong nhà cô, nhưng cô lại không thể nói cảm

anh không được đi vào trong quán của cô.

(*) Ý nói người gặp việc khó là chịu bó tay ngồi yên.

Cứ như vậy, xế chiều mỗi ngày, Trần Tấn Nhiên lại đi ô-tô đến vùng ngoại ô thành phố cách đến hơn trăm dặm, Anh ở cô trong quán của Ương Ương để uống một ly cà phê, sau đó ngồi đó khoảng nửa giờ, tiếp đó lái xe rời đi.

Bởi vì dáng dấp của Trần Tấn Nhiên khá anh tuấn và anh ra tay cũng hào phóng, mấy cô gái, chàng trai nhỏ ở trong quán tất cả đều mong đợi anh. Anh vừa đến, lập tức mọi người liền tranh nhau bung cà phê cho anh. Anh tiêu tiền cũng khá xa xỉ, nhưng lại không giống như một số những người khách khác, đưa cho bạn cầm mười mấy đồng tiền từ trong tay của mình, nhưng lại bắt bạn phải thuận thể khom người xuống. Phong thái của anh nhẹ nhàng, bộ dạng đối xử với mỗi người đều rất ôn hòa nhã nhặn, thật sự rất thu hút lòng người.

Ương Ương hết sức xem thường bộ dáng kia của Trần Tấn Nhiên. Đúng là chỉ có những người không có việc gì hay thuộc loại con nhà Nhị Thế Tổ, mới có hành động và tác phong như vậy.

(*) Nhị thế tổ là cụm từ thường dùng để chỉ bọn con cháu ngồi mát ăn bát vàng do những người cha người chú đi đánh đông dẹp bắc, bình định thiên hạ mang lại. Ở đây ý của Ương Ương muốn nói việc Trần Tấn Nhiên đến quán uống cà phê giống như những người vô công rồi nghề, thừa tiền

Xét thấy địa vị của anh trong lòng đám nhân viên của mình, đã vượt quá xa hơn cả cô, người thực sự mang danh là bà chủ của quán cà phê này. Cho nên, ngày hôm nay, khi Trần Tấn Nhiên theo lệ thường lại đến quán uống cà phê, Ương Ương liền phá lệ, sai mấy nhân viên phục vụ đi làm việc khác, tự mình bung cà phê đi đến trước chỗ ngồi của anh.

Trần Tấn Nhiên thấy cực kỳ cao hứng không cầm lòng được, nâng ly cà phê lên uống, vui sướng giống như một cậu bé.

Ương Ương vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, không thêm quan tâm đến lý lẽ bộ dạng của Trần Tấn Nhiên. Nhưng Trần Tấn Nhiên cũng không thêm để ý, chẳng qua anh cứ cầm ly cà phê lên, uống từng hớp từng hớp một, liên tiếp tán thưởng tay nghề pha cà phê của cô lại đã tiến bộ hơn!

Ương Ương tức giận đảo mắt một cái, liếc mắt lườm anh: "Trần Tấn Nhiên, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, người đứng đắn không nói những lời mập mờ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì, đừng có che giấu tôi nữa, hiện tại anh đã có thể nói ra rồi đó!"

Trần Tấn Nhiên uống sạch một hớp cà phê cuối cùng, thở dài một hơi thật thoải mái, để cái ly xuống.

Con người đen bóng của anh nhìn chăm chú như dính chặt vào trên người Ương Ương. Hồi lâu, khi bầu không khí lạnh lẽo gần như sắp đông cứng thành băng khối, thì rốt cục Trần Tấn Nhiên mới chậm rãi mở miệng, nói một câu: "Ương Ương, chúng ta phục hôn đi."

Phụt...

Ngậm nước trà xanh trong miệng Ương Ương lập tức phun sạch ra ngoài. Cô luống cuống tay chân chỉnh trang lại bộ dạng chật vật của mình xong, đôi xinh đẹp ánh mắt mở trừng thật lớn nhìn lại anh: "Anh điên rồi!"

"Anh nói nghiêm túc đấy."

"Tôi cũng đang nói rất nghiêm túc."

"Anh thật sự nghiêm túc mà."

"Tôi cũng vậy, thật sự rất nghiêm túc."

Trần Tấn Nhiên đã bại hoàn toàn, bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn lại cô vẻ điềm đạm đáng yêu: "Ương Ương, anh cũng vậy, hiện tại đã trưởng thành rồi, vấn đề cá nhân vẫn không thể nào giải quyết được, chuyện cũng không thể như vậy mãi được... Có câu nói rất đúng, có vợ cả phối hợp thì chuyện gì cũng sẽ được giải quyết trọn vẹn. Dù sao trước kia chúng ta cũng đã từng là vợ chồng, không bằng hiện tại, chúng ta hãy khôi phục lại thân phận như cũ thì tốt biết bao..."

"Anh đúng là có bệnh." Ương Ương đặt mạnh cái ly lên trên bàn, nặng nề ném ra một câu: "Anh muốn kết hôn, chẳng phải là có ngàn vạn phụ nữ, người trước ngã xuống, người sau tiếp bước nhào lên đó sao! Anh còn tìm tôi để làm gì chứ? Tôi làm bà cô sống cuộc sống độc thân thể này, thấy cuộc sống thoải mái ung dung không biết bao nhiêu mà kể, còn ngu gì mà lại chui đầu trở lại vào trong phần mộ cuộc sống gia đình kia chứ?"

Ương Ương nói nhẹ nhàng, đáy lòng cô cũng đang nhớ tới hết thảy những gì ban đầu anh đã đối xử với cô, còn làm cô mất đi một đứa con nữa.

Một nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm như vậy, không phải dễ dàng gì mà có thể xóa bỏ nổi.

Huống chi chuyện tình cảm với Y Lan cũng đã để lại cho anh rất nhiều cảm xúc. Lúc ban đầu bọn họ chẳng phải đã yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng đến cuối cùng còn không phải lại vẫn chia tay, mỗi người đi một ngã đó sao?

Anh có thể thay đổi tình yêu vứt bỏ Y Lan, thì đến một ngày nào đó, chắc chắn anh cũng sẽ vứt bỏ cô như vậy thôi!

Huống chi, hiện tại trái tim của cô coi như là trở lại bình lặng như mặt nước chẳng xao. Tất cả tâm trí của cô cũng chỉ dồn vào ở trong quán cà phê này, tuyệt đối không rảnh để mà suy tính chuyện kết hôn.

Còn nữa, nếu như mà cô muốn kết hôn, thì đối tượng căn bản cũng sẽ không phải là anh.

Ngay cả ý nghĩ thôi, cô cũng chưa từng nghĩ qua.

Trần Tấn Nhiên nghe những lời nói đáp lại vừa phóng khoáng, vừa thô lỗ kia của cô, trong lòng tim không khỏi cảm thấy rôn lên từng hồi từng hồi không được tự nhiên. Chuyện này người ta thường nói thế nào nhỉ, trộm gà không được, lại còn bị mất nắm gạo, lời nói này thật đúng với những người như anh!

"Ương Ương..." Trần Tấn Nhiên có chút lúng túng nhìn lại cô, lại ngấm nhìn quanh bốn phía: "Em có thể mau chóng ngồi xuống một chút trước được không? Em nhìn quanh một chút xem, mọi người ở đây đều đang nhìn hai chúng ta, còn tưởng rằng chúng ta đang gây gỗ nữa đó..."

"Chúng ta vốn dĩ đang gây gỗ mà, sợ cái gì!" Ương Ương tức giận mở miệng, nhưng thực sự cô cũng vẫn đang lo lắng ảnh hưởng đến hình tượng bà chủ của mình, bắt đầu ngồi xuống.

Thấy cô ngồi xuống, vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên lập tức hớn hờ, bắt đầu được voi đòi tiên, đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, lay động một hồi: "Ương Ương, cũng đã ba năm rồi, này chuyện gì thâm cừ đại hận cũng nên để cho nó tan đi thôi. Lại nói, hiện giờ ba ba cũng rất nhớ em, còn có thím Lý nữa, ngày nào mà thím ấy chẳng thăm gọi tê em đến mấy trăm lần?"

Ương Ương vừa nghe lời này lập tức liền đắc ý, gật gù về đầy đắc ý, cái cằm nhỏ hận không thể giơ ngược lên bầu trời: "Điều này nói rõ mấy người chúng tôi có duyên tốt với nhau!"

Trần Tấn Nhiên quỳnh.

"Ương Ương, em nhìn lại em một chút xem, em đã phải phiêu bạt ở bên ngoài chịu biết bao nhiêu khổ cực như vậy! Còn không bằng chúng ta phục hôn, em nghĩ muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không phải chịu áp lực gì hết, có được hay không?"

"Tôi lại cảm thấy người phụ nữ vẫn phải là tay làm hàm nhai thì cuộc sống mới tốt được. Ví dụ như thời gian trước đây, có người nào đó cũng chỉ vì tôi không biết một cái gì, lúc nào cũng mang bộ dạng tính khí của một đại tiểu thư như vậy, cho nên mới ghét tôi."

Lời nói này đã làm cho sắc mặt của Trần Tấn Nhiên lúc đỏ lúc trắng. Anh ngượng ngùng cười hai tiếng: "Nhìn em nói kia, chẳng phải khi đó anh vẫn còn trẻ tuổi non dạ, nên mới hồ đồ đó chứ..."

"Anh còn nhỏ tuổi, trẻ người non dạ hả?" Ương Ương vỗ bàn một cái nhảy dựng lên: "Anh đó, ba năm trước đây anh cũng đã sắp ba mươi tuổi rồi, hiện tại là một người đàn ông hơn ba mươi một chút, anh vẫn còn tự cho mình có ý nghĩ nói mình còn nhỏ tuổi hay sao? Anh đúng là đồ mặt dày, da mặt dày đến độ không thể nào phá vỡ chọc thủng nổi nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Anh hùng cũng khó qua cửa mỹ nhân

Ương Ương thật sự cũng không muốn phản ứng lại với Trần Tấn Nhiên nữa. Cô đứng lên cầm cái ly chỉ còn tro đáy: "Tiên sinh, lần sau xin ngài trả phí nói chuyện thêm!"

Dứt lời, cô ngẩng cao đầu, bước đi đầy kiêu hãnh, bóng dáng khuất dần trước mặt anh.

Trần Tấn Nhiên ghen hờn, trong bụng tràn ngập sự buồn bực. Mãi cho đến khi đến công ty, anh vẫn bày ra cái vẻ mặt khó chịu, không nói lời nào. Nhân viên trong công ty từ trên xuống dưới đều có chung một cảm nhận, không cần hỏi cũng biết, lúc này Phó tổng của bọn họ đang phát giận. Diendanlequydon, Mà một khi Phó tổng của bọn họ đã phát giận, đơn giản là muốn lấy đi của người ta nửa cái mạng. Chẳng thế, mới buổi sáng sớm, đã có tới ba quản lý một chủ quản bị mắng. Người nào người nấy khi bị gọi lên đều bị Phó tổng của bọn họ dùng những lời máu chó mắng một trận xối xả ngập đầu!

Trần Tấn Nhiên ở lại công ty làm thêm giờ, lúc trước khi đi ra ngoài, anh mới phát hiện ra là tuyết đang rơi. Anh vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho cô, lúc này anh đang từ nơi làm việc của công nhân trở về công ty!

"Ương Ương, tuyết đang rơi đó, em đang làm gì thế hả?"

Từ đầu ống nghe bên kia truyền đến một giọng nói khí thế ngắt trời với ba chữ: "Câu kẻ ngốc!"

Trần Tấn Nhiên ở bên này thiếu chút nữa thì làm rơi điện thoại di động: "Này này, em chú ý hình tượng, ngàn vạn lần chớ có làm loạn..."

"Hắc, hắc, làm sao tôi lại làm loạn chứ? Tôi là một nữ thanh niên còn độc thân, làm gì có ai quy định tôi không thể tới nơi nào đó với đối tượng chứ?"

Tổng Ương Ương ở tại thành phố Bắc Kinh này đã ba năm, vậy mà đến một lời nói dối ở đất kinh thành này, cô cũng không học được.

"Ở chỗ nào!" diễn ㄟ đ♠àn ㄟ lê ㄟ q♣uỷ ㄟ đ♠ôn Trần Tấn Nhiên cũng không muốn nghe cô nói bấy nữa, trực tiếp lạnh mặt hỏi.

Ương Ương bên kia nói âm ỉ một trận nghe đến long trời lở đất, sau đó Trần Tấn Nhiên liền nghe thấy tiếng cô thờ hỏn hỏn hét lên một tiếng như Sư Từ gầm "Quán ăn đêm!"

Tiếp đó "Pằng" một tiếng, cô cúp luôn điện thoại của anh!

Trần Tấn Nhiên có chút tức giận. Về đến công ty, anh gọi lại cho cô lần nữa, nhưng Ương Ương đã dứt khoát tắt máy. Càng nghĩ, anh càng thấy tâm tình trong lòng càng không rõ mùi vị gì, liền dứt khoát đẩy một đồng lớn tài liệu ở trước mặt ra, diễn ㄟ đ♠àn ㄟ lê ㄟ q♣uỷ ㄟ đ♠ôn cầm áo khoác đứng lên, đi về hướng thang máy.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn, xe chạy trên đường cũng phải chú ý rất cẩn thận, giống như lời vẫn nói, cẩn thận như tiến vào cái tuổi già nua vậy.

Kẹt xe, kẹt xe! Đáng chết!

Trần Tấn Nhiên âm thầm mắng một tiếng, thấy sắc trời thay đổi trở nên dần dần đen kịt. Nghĩ đến cô vẫn còn đang ở trong quán ăn đêm chơi đùa điên cuồng cùng với một người đàn ông khác, trong lòng anh liền không khỏi lo âu một hồi. Liệu lúc này cô có uống chút rượu rồi nhảy nhót múa may gì đó, diễn ㄟ đ♠àn ㄟ lê ㄟ q♣uỷ ㄟ đ♠ôn com rồi gặp phải một kẻ có lòng dạ xấu xa, lừa đảo, đến bước kế tiếp chẳng phải sẽ đi thuê phòng cùng với hắn hay sao?

Càng nghĩ Trần Tấn Nhiên càng cảm thấy trong tim mình giờ đây giống như là bị mèo cào vậy, thật ngứa ngáy khó chịu, lại dùng sức nhấn mấy cái lên còi xe pim pim... Bầu trời lúc này đã hoàn toàn tối đen.

Đợi đến lúc Trần Tấn Nhiên lái xe đến vùng Ương Ương ở, đã là ba giờ sau rồi. Thời điểm anh cho xe chạy tới quán cà phê, không thấy bóng dáng của Ương Ương ở trong quán, hỏi thăm mấy nhân viên phục vụ quen biết, mới biết suốt cả một buổi chiều nay cô nhóc này cũng không ở trong quán. Hơn nữa, từ lúc trời tối đến giờ, cô cũng chưa từng trở về đây!

Thật đúng là chơi đến phát điên rồi. Trần Tấn Nhiên cầm điện thoại di động lại gọi điện thoại cho Ương Ương. Lúc này điện thoại đã mở máy, nhưng cũng vẫn không có người nhận.

Anh gọi điện thoại một lần lại một lần, gọi đến mấy lần, điện thoại vẫn luôn đổ chuông, nhưng không có ai nhận. Trần Tấn Nhiên lại sợ gọi điện thoại di động cho cô nhiều quá sẽ điện thoại sẽ bị hết pin mất. Không thể làm gì khác hơn, anh đành phải ngừng động tác gọi điện thoại, ngồi ở trong quán khổ sở chờ đợi.

Đã sắp đến mười một giờ đêm rồi, lúc này quán cà phê cũng đã đến lúc phải đóng cửa.

Mi tâm của Trần Tấn Nhiên càng chau chặc lại hơn. Cô nhóc này thật sự cần phải được dạy dỗ cho một trận thật cẩn thận, còn tiếp tục chơi điên cuồng như vậy nữa thật không phải là chuyện tốt!

Cầm áo khoác, Trần Tấn Nhiên nặng nề đứng lên, dứt khoát lên ô tô khởi động, cho xe chạy đến nơi cô thuê phòng trọ.

Thật may là anh trí nhớ còn không đến nỗi bỏ đi, hơn nữa quãng đường quá thật cũng không xa lắm. Trần Tấn Nhiên mạo hiểm đi trong tuyết chừng độ hai mươi phút đồng hồ, thì đến được bên dưới lầu tiểu khu cô ở.

Khắp nơi đều là tuyết trắng xóa một mảnh. Những bông tuyết bay ở dưới đèn đường giống như là vô số con muỗi đang bay, phát phối không chừng.

Trần Tấn Nhiên đợi ở trong xe ấm áp, ngóng nhìn về lối ra vào tiểu khu. Tầng lầu Ương Ương ở vẫn còn chưa có sáng đèn, anh đoán chừng cô vẫn chưa về. Chắc là Ương Ương đang ở bên ngoài chơi đến điên cuồng nên mới có thể không nghe được tiếng chuông điện thoại như vậy.

Trần Tấn Nhiên lại thử gọi vào điện thoại của cô một chút. Chuông điện thoại vang lên thật lâu, sau cùng phía bên kia chợt có người nhận: "Này, người nào gọi đây hả?"

Thật đúng là một giọng nói không chút khách khí chút nào, Trần Tấn Nhiên ho nhẹ hai tiếng: "Tôi họ Trần, tôi là chồng của Tổng Ương Ương g..."

"A..." Quả nhiên giọng nói của người đàn ông kia lập tức kéo dài âm điệu: "Anh chính là Trần Tấn Nhiên, cái người bị bệnh thần kinh, vẫn cứ luôn quẩn lầy Ương Ương không thả kia phải không... Ương Ương nhờ tôi nói với anh, đề nghị anh đừng gọi điện thoại tới nữa! Cậu nhóc kia, cậu hãy cẩn thận một chút cho tôi, đừng có mà đặt chủ ý lên Ương Ương nữa, bằng không, mấy anh đây cũng không phải là người dễ chọc đâu!"

Mẹ nó chứ!

Còn là mấy anh nữa sao! Tổng Ương Ương, đến giờ này em vẫn còn dám ở bên ngoài chơi đùa cùng mấy người đàn ông kia nữa sao? Thật sự là to gan quá rồi!

Trần Tấn Nhiên còn chưa kịp cãi lại, thì bên kia cũng đã cúp luôn điện thoại với khí thế bùng bùng. Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy tức giận đến mức thờ hỏn hỏn gấp gáp, thiếu chút nữa anh đã quay đầu xe rồi đi. Suy nghĩ một chút anh cảm thấy vẫn nên nhẫn nhịn xuống, cho xe chạy tới cổng ra vào của tiểu khu, nếu như ngay cả người không nhìn thấy được, mới thật sự là vô cùng thua thiệt!

Lại đợi đến khoảng chừng nửa giờ nữa, lúc này mới nghe thấy nơi cửa ra vào của tiểu khu truyền đến tiếng động cơ xe vang vọng. Trần Tấn Nhiên lập tức giống như là đánh mấu gà, liền nhảy bỏ xuống. Ở bên này thời điểm anh vừa tháo giày nịt an toàn, vừa ngừng đầu, thì đã thấy cánh cửa chiếc xe kia mở ra, Tống Ương Ương cùng ba người đàn ông đi ra...

Trần Tấn Nhiên sắp sửa mở cửa ra, lại lập tức dừng tay lại, nhất định là cô nhóc kia đã uống say khướt rồi, đến đi bộ cũng lao đảo nghiêng ngã.

Hắc, tay để nơi nào kia nhỉ!

Trần Tấn Nhiên thấy kia một người trong số ba người đàn ông kia dường như là kẻ ngốc mà cô muốn câu, đỡ cô đứng ở nơi đó, mà hai người đàn ông còn sót lại kia, lại chỉ đứng xa xa ở một bên.

Hai người cũng không biết đang nói với nhau cái gì, nhưng chỉ chốc lát sau, liền thấy Ương Ương dùng chiếc túi trong tay đập lên trên người đàn ông kia tới tấp. Còn người đàn ông kia chẳng những không tránh, mà ngược lại một phát bắt được luôn thân thể của cô, cúi đầu xuống liền hôn cô...

Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy máu trong người như dâng trào, bốc thẳng lên trên đầu. Anh phịch một tiếng, mở cửa xe ra xông về trước, hai người đàn ông đang đứng ở xa xa phía đằng sau thấy thế liền muốn nhào tới đây chặn anh lại. Trần Tấn Nhiên cũng không thèm nhìn tới, chỉ hai ba lượt liền đập luôn cả hai người kia nằm xuống, chỉ chốc lát sau liền vọt tới trước mặt hai người đang lòi lòi kéo kéo nhau...

"Anh có bệnh à, người nào, con mẹ nó chứ, dám mời đến nhà tôi?" Ương Ương trong miệng nói hùng hùng hổ hổ, lại còn đang liều mạng xô đẩy người đàn ông kia.

Mẹ nó chứ! Lúc này mới ba ngày thôi, biết ba ngày thì sẽ mặt dày mày dạn muốn được lên giường cùng cô hay sao? Cô, Tống Ương Ương này, trên mặt viết rõ hai chữ tùy tiện hay sao chứ?

"Dựa vào đâu ấy hả? Tống Ương Ương, không phải là chúng ta đang kết giao với nhau đó sao? Anh đây cũng đã mời em uống rượu hai ngày nay rồi!"

"Anh thử đi vào trong quán rượu nhìn một chút xem, có bao nhiêu đàn ông mời phụ nữ đi uống rượu chứ? Cứ uống rượu thì sẽ phải qua lại với anh hay sao? Anh cũng không thử nhìn lại cái mặt của anh một chút xem sao! Shit!"

Tống Ương Ương không biết trời cao đất rộng, vẫn là mắng không sợ trời không sợ đất. Trần Tấn Nhiên nghe mà cũng sợ hết hồn hết vía, nếu như tới nay anh không có ở đây, cô nhóc này còn tiếp tục mắng chửi người như vậy, nhất định cô sẽ phải chịu thua thiệt!

Quả thật không sai, người đàn ông kia sắc mặt chợt biến đổi, thầm mắng một tiếng, tiếp đó lại muốn động tay động chân. Trần Tấn Nhiên giờ quyền lên, đập vào trên mặt của người kia, tiếp đó anh đập cho hắn một cước ngã nhào: "Cút!"

"Con mẹ nó mày dám đánh ông đây..." Người nọ lao đảo nghiêng ngã bò dậy vừa muốn mắng một câu, nhưng không ngờ Trần Tấn Nhiên lại đập cho một cước nữa vào trên vai của hắn, làm cho hắn nằm chết đi lại ở trên mặt đất. Người đàn ông nọ bị đánh đau một lúc lâu sau cũng không gượng dậy nổi, lại thấy đồng bọn cũng đã sớm nằm ở chỗ kia mà rên rĩ, lập tức cũng có chút sợ hãi, nhẩn nhẩn lại con tức giận đã bốc lên miệng, bò dậy gọi anh em rồi đi...

"Hắc, hắc, thật giỏi, thân thủ không tệ lắm!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Ương Ương ửng hồng, cười đến mặt mày cong cong, đưa tay lên trên vai anh, vỗ một cái. Khí thế của cô hùng hục như sóng biển trào dâng, nhưng g tiếp ngay sau đó thân thể liền trở nên mềm nhũn, ngã vào trong ngực Trần Tấn Nhiên...

Trần Tấn Nhiên tức giận đầy một bụng, nhưng lập tức bị hơi thở nhẹ nhàng của Ương Ương, cộng với dung mạo đáng yêu khi ngủ say của cô làm cho tan biến. Anh bất đắc dĩ ôm lấy cô, xoay người, đi lên lầu.

Trên người cô tan mát ra mùi rượu dễ ngủ, nhưng cũng không che giấu nổi sợi tóc mùi hương trái cây ngọt ngào tỏa ra từ trong mái tóc dày của cô. Trần Tấn Nhiên ôm lấy Ương Ương, thân thể nhẹ nhàng của cô dựa sát vào trong ngực của anh, khẽ cọ cọ, làm cho trái tim của anh tựa như cũng dần dần trở nên ôn hòa.

"Tĩnh đây, tĩnh đây, Ương Ương?" Trần Tấn Nhiên thì thầm ở bên tai Ương Ương. Anh không biết chìa khóa nhà cô để ở nơi nào, anh đã đảo lộn cả chiếc túi xách trong tay của cô lên rồi mà cũng không thể nào tìm được. Hai người lại không thể cứ như vậy mà đứng ở bên ngoài được, trời lạnh như thế này, cô lại uống rượu như thế, không thể chịu nổi tiết trời lạnh như vậy.

"Để làm gì chứ, ghét... Tôi muốn đi ngủ..." Cô lầu bầu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vùi vào ở trong ngực của Trần Tấn Nhiên khẽ cọ xát. Cái mũi xinh xẻo nhỏ nhỏ giống như là một con mèo nhỏ, khẽ nhủ nhủ lại ở trong ngực của anh nhìn cực kỳ dễ thương.

Trần Tấn Nhiên bị hơi thở nhẹ nhàng của cô làm cho trước ngực thấy hơi ngứa ngứa. Anh cúi đầu, dựa vào ánh sáng đèn ở trên hành lang nhìn cô ngủ. Hàng mi của cô vừa dài, vừa dày lại hơi cong cong, cô say rượu nên làm cho cả gương mặt cũng ngập tràn sắc đỏ bừng, nhìn cô xinh đẹp khiến người ta phải động lòng. Mà hai hàng lông mày của cô lại giống như mảnh trăng khuyết cong cong nổi bật trên trên gương mặt đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, dường như là cô cảm thấy bất mãn vì bị quấy rầy. Trần Tấn Nhiên nhìn cô một chút, cảm thấy trong lòng chợt động tình, trong lòng cảm thấy khó mà nhẩn nhẩn thêm được nữa, liền cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên đó...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Kỹ thuật hôn cao siêu

Trần Tấn Nhiên hôn cô từ giữa mi tâm hơi cau lại cho đến cái sống mũi rất thanh tú, rồi đến... cái miệng nhỏ nhắn khiến anh nhìn mà sớm nhớ chiều mong kia.

Ba năm rồi! Đáng chết, thế nào mà cô gái nhỏ này vẫn cứ vững vàng chiếm cứ lấy trái tim của anh như vậy chứ! Anh thực sự cũng không sao hiểu nổi, Dieemdkdan/leeequhydonnn vì sao Ương Ương lại có một ma lực lớn như vậy, cứ từng chút từng chút, thấm ướt dần cả trái tim của anh, làm cho trái tim của anh đã không còn thể nào chứa nổi bất cứ một người nào khác nữa.

Nụ hôn của anh càng ngày càng thêm nóng bỏng. Đôi môi nóng bỏng của anh in dấu trên da thịt của cô, cứ trần trọc trong khi hôn hít. Ương Ương nhẹ nhàng ni non một tiếng, lo sợ nghi hoặc mở mắt ra. Cô có chút ngơ ngác nhìn anh, nhìn dung nhan tuấn dật đang phóng đại ở trước mắt cô: "Trần Tấn Nhiên?"

Ương Ương nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng mơ hồ không rõ, sau đó liền bắt đầu dồn lực ra sức đẩy anh: "Anh làm gì thế hả, anh buông tôi ra..."

Thế nhưng Trần Tấn Nhiên lại không chịu buông tay. Anh trở tay đẩy cô, đặt cả người cô lên trên vách tường, một tay chế trụ cái cằm của cô, đặt xuống miệng cô một nụ hôn sâu hơn. Trong miệng Ương Ương hàm chứa mùi vị cay cay nhàn nhạt, lại có cả hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về của cô, càng làm cho Trần Tấn Nhiên không muốn chỉ hôn lướt qua như vậy rồi dừng lại...

Ương Ương bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh hôn đến choáng váng đầu óc, mắt mũi hoa lên, thân thể không ngừng tuột xuống. Nếu như không phải anh đang đỡ lấy cô, một bàn tay khác đang ôm dính vào ngang lưng của cô đè lại, nói không chừng Ương Ương đã sớm xụi lơ xuống ở trên mặt đất...

Ương Ương đã sắp không thể nào hít thở nổi. Hôn nữa trong đầu cô hiện giờ vẫn có một nỗi đau nhức âm ỉ. Cô dùng sức nện vào người anh, nhưng những cú đấm của cô mềm nhũn, không có chút sức lực nào. Trần Tấn Nhiên hôn môi của cô đến sung đỏ, lúc ấy anh mới thở hắt ra buông cô ra về đây lưu luyến...

Anh thật sự sợ mình sẽ không thể không chế được bản thân, không thể không chế được mà muốn cô!

"Khôn kiếp!" Bộ dạng mơ mơ màng màng của cô thật là dễ thương. Ương Ương quệt mạnh cái miệng nhỏ nhắn của mình một cái, tức giận mắng Trần Tấn Nhiên. Vừa nghĩ muốn tránh thoát từ trong ngực anh ra, nhưng thân thể của cô cũng không còn chút sức lực nào. Cả hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa liền ngã nhào xuống trên mặt đất...

Trần Tấn Nhiên tay mát lạnh lệ đỡ lấy cô, cười dài trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng rực rỡ kia lộ rõ nụ cười dài: "Lấy chìa khóa ra đi!"

"Anh muốn làm gì?" Ương Ương nhìn anh có vẻ đề phòng. Cô tuyệt đối không muốn ở cùng một phòng với con sói háo sắc này!

"Chẳng lẽ em lại muốn đứng ở bên ngoài này cả đêm hay sao?" Trần Tấn Nhiên nhướn đôi lông mày lên, vẻ mặt vẫn mang nụ cười dài như cũ.

"Nếu như anh không chịu đi, tôi tình nguyện đứng ở bên ngoài này cả đêm." Ương Ương đề phòng nắm lấy túi xách, tức giận mở miệng nói.

"Ngao, đừng làm rộn, khuya lắm rồi, hôn nữa em còn uống rượu, không thể để gió lạnh thổi vào người được." Anh vuốt ve lên mái tóc của cô, giọng nói giống như là đang dỗ dành một đứa bé vậy.

Ương Ương cau mày, "Trần Tấn Nhiên, anh có biết là anh rất đáng ghét hay không hả?"

"Ừ." Trần Tấn Nhiên gạt đầu một cái, ngắm nhìn cô, vẫn giữ bộ mặt cười cười như cũ: "Vậy thì thế nào?"

A Hạo nói đúng, cõi đời này người đàn ông nếu muốn ôm được mỹ nhân về nhà, không ngoại trừ cần phải có da mặt đủ dày mới được.

"Tôi chán ghét anh, không muốn nhìn thấy anh nữa. Hôn nữa, hai chúng ta đã sớm ly hôn, bây giờ đột nhiên anh lại nhô ra đến đây làm rối loạn cuộc sống của tôi để làm cái gì?"

Ương Ương đầu óc choáng váng mắt hoa lên rồi, vậy mà vẫn còn có thể nói ra được một câu trọn vẹn như thế. Trần Tấn Nhiên nghe cô nói xong, ngáp một cái thật dài, "Vậy em nghĩ muốn thế nào đây?"

"Tôi không muốn anh trở lại đây quấy rầy tôi nữa, cũng đừng nên lại hiện ra ở trước mặt của tôi nữa."

"Anh không làm được." Trần Tấn Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó gỡ từng ngón tay của cô ra khỏi cái miệng túi, mà đang nắm chặt lấy, sau đó móc từ trong túi móc ra chùm chìa khóa. Anh thử từng cái chìa khóa một, sau đó liền dễ dàng mở được cánh cửa phòng ra. Ương Ương tròn mắt hốc hốc nhìn anh đi vào trong phòng, bộ dáng như ngựa quen đường cũ: "Anh, anh... anh... anh... anh... anh... anh... anh, anh muốn làm gì vậy?"

"Đi ngủ thôi, đã trễ thế này rồi, nếu không thì còn muốn làm gì? Hay là... em nghĩ muốn làm gì?"

Đôi con ngươi của anh giảo hoạt như hồ ly nhìn sang cô, bộ dạng cười dài tràn đầy vẻ vô lại.

"Không cho phép anh đi vào nhà! Anh đi ra ngoài, anh đi ra ngoài..." Cô giống như là một con thú nhỏ hung ác, nhào tới đánh anh tới tấp, muốn đẩy anh ra ngoài. Chỉ có điều vóc dáng của anh cao to như vậy, cô phải nhảy dựng lên mới có thể ngang bằng được với anh một chút, sức lực của anh lớn như vậy, cho dù là cô có không uống rượu say, thì cũng không phải là đối thủ của anh!

Ương Ương dùng sức lôi kéo Trần Tấn Nhiên, nhưng anh vẫn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, Ương Ương tức giận, đầu óc đã choáng váng, liền phốc một cái hung hăng nhào qua, lập tức há mồm ra cắn vào anh. Trần Tấn Nhiên bị đau kêu một tiếng, lại bị cô dùng lực mạnh mẽ nhào tới, cho nên lao đảo lùi lại phía sau một bước. Không biết dưới chân anh đã giẫm vào cái gì, mà chân bị trượt một cái té ngã, thân thể cao lớn ngang tàng gục xuống trên mặt thảm...

"A..."

Cái người bé nhỏ nào đó đang túm lấy anh cũng theo đó mà ngã xuống theo, nhưng không ngờ xui xẻo thế nào mà hàm răng của cô lại bập luôn vào trên môi Trần Tấn Nhiên...

Trần Tấn Nhiên bị đau khàn giọng kêu to, người nào đó lại dương dương đắc ý, lại dứt khoát nhào qua hung hăng cắn thêm một cái. Cô nguyên ý rất muốn để cho anh nếm thử một chút đau khổ. Nhưng không ngờ động tác này của cô đã khơi dậy tính háo sắc của ai đó. Hai tròng mắt Trần Tấn Nhiên sáng lên, lập tức ngậm chặt ngay cánh môi của cô. Tiếp đó, đầu lưỡi linh hoạt khéo léo cạy khoang miệng của cô ra, thực hiện nụ hôn sâu...

Ương Ương đột nhiên tròn to hai mắt. Hai tay cô ra sức cố gắng đập vào anh, nhưng lại bị anh dùng một bàn tay túm chặt lấy hai cổ tay, dứt khoát vặn một cái lập tức bắt chéo ra sau lưng cô. Còn một tay kia, anh dứt khoát lấn tới, chiếm hữu đường cong duyên dáng kia của cô...

Ương Ương nhanh chóng mặt đỏ tới tận mang tai, hết lần này tới lần khác bị anh dùng một lực lớn như vậy giam giữ chặt, làm cô không thể động đậy nổi. Vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, đột nhiên nước mắt của Ương Ương lập tức liên trào ra như suối...

"Ngaoan, đừng khóc..." Trần Tấn Nhiên đau lòng hôn lên những giọt nước mắt của cô. Đầu lưỡi của anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng phớt qua gương mặt của cô. Ương Ương liều mạng né tránh, nhưng cũng không thể nào tránh thoát khỏi cái hôn triền miên kia. Trong lòng cô vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, nhưng bởi vì cô say rượu cho nên hết lần này tới lần khác, không lấy đâu ra được một chút xiu sức lực. Lại thêm cảm giác say rượu đã càng khuyến khích cô gần như đã sắp chìm đắm vào trong cái hôn nóng bỏng kia...

Thấy Ương Ương có chút động tĩnh, Trần Tấn Nhiên lập tức giải quyết dứt khoát. Anh nghiêng người lại, đè cô xuống dưới thân thể mình. Chỉ hai ba lần anh đã thành công cởi bỏ hết quần áo lông cô mặc bên ngoài. Ở bên trong, Ương Ương mặc một bộ quần áo màu hồng mềm mại, càng làm nổi bật làn da trắng nõn nà. Lốp da thịt của cô trơn bóng, trong suốt giống như ngọc, ở dưới ánh đèn anh ngắm nhìn tỉ mỉ gương mặt của cô. Đôi con ngươi khép hờ cùng với tiếng thở gấp gấp từng chút, từng chút tràn tới, Trần Tấn Nhiên chỉ nghe thấy lúc này tiếng nhịp tim của anh đập thình thịch giống như đang đánh trống vậy...

Thân hình của anh cao lớn như vậy đè ở trên người của cô. Sức nặng đè nén của anh khiến Ương Ương không sao thở nổi, hai cái tay nhỏ bé của cô ra sức đẩy anh ra: "Trần Tấn Nhiên, anh điên rồi, anh buông tôi ra! Tại sao anh lại làm những chuyện khiến người ta chán ghét như vậy chứ? Chúng ta cũng đã ly hôn rồi, anh còn cứ quẩn lấy tôi làm gì?"

Trần Tấn Nhiên thoáng nhíu mày, cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé non mềm của Ương Ương, nơi đáy mắt lóe lên một ánh nhìn hòa nhã: "Ương Ương, có ai quy định, con người không thể hối hận hay không?"

Ương Ương đã uống rất say, cả người đã không còn chút sức lực nào nữa, nhưng trong đầu cô thì lại tràn ngập từng mảng lớn rất rõ ràng. Cô tròn to hai mắt nhìn lại anh, trong con ngươi đen nhánh lộ rõ vẻ mê người: "Trần Tấn Nhiên, trên đời này không có thuốc hối hận, bát nước đã hắt ra ngoài cũng không thể thu trở lại... Đã ly hôn rồi, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ tái hợp lại với anh nữa. Chuyện quay đầu trở lại, tôi, Tống Ương Ương này kiên quyết không bao giờ chấp nhận!"

Ánh mắt Trần Tấn Nhiên nheo lại đầy vẻ nguy hiểm, lực đạo nắm tay cô lực dần dần gia tăng: "Thật vậy sao?"

Trần Tấn Nhiên chậm rãi ghé gương mặt tuấn tú tiến tới gần Ương Ương. Trong con ngươi mắt chiếu ra gương mặt nho nhỏ của cô: "Tống Ương Ương, lần này anh sẽ không chịu buông tay đâu."

Ương Ương bất chợt bật lên tiếng cười, nụ cười của cô thật xinh đẹp và rực rỡ: "Anh không chịu buông tay là có thể lấy được sao?"

"Đúng." Từ giữa cặp môi mọng của anh chậm rãi khạc ra một chữ, tiếp đó anh chợt nghiêng người xuống, hung hăng hôn lên đôi môi của cô: "Anh dứt khoát không chịu buông tay! Tống Ương Ương, em đừng có mà giả bộ, bày ra cái bộ dạng như không có gì với anh. Trước kia em đã yêu thích anh, hiện tại anh nhất định sẽ làm sống lại tình yêu của em với anh lần nữa!"

"Không thể nào!" Ương Ương lạnh lùng mở miệng nói. Nhưng cô lại cảm giác có một sự sợ hãi vô biên đang cuốn tới. Cô ra sức giãy giụa, khi bàn tay của anh lúc này đã bắt đầu thăm dò vào bên trong áo của cô, hung hăng lấn tới, chiếm hữu nơi da thịt mềm mại đầy đặn của cô...

Ương Ương chợt cảm thấy nhịp tim của mình tăng nhanh. Trong đầu cô lúc này giống như bị sấm sét đánh trúng vào vậy, nổ ầm lên một tiếng vang động. Hai mắt Ương Ương tròn to vì quá kinh ngạc! Cô đang làm gì vậy, tại sao cô lại có thể cho phép anh làm ra cái chuyện như vậy?

Từ trong tròng mắt, dòng nước mắt lại chợt lăn ra ngoài. Bọn họ đã ly hôn rồi! Đã sớm ly hôn rồi!

Ở một khắc đưa con của cô bị chết kia, tất cả sự yêu thích trong cô đối với anh cũng đã tan thành mây khói. Cả đời này cô sẽ không bao giờ nghĩ muốn

có điều gì liên quan với anh nữa, cô cũng không muốn còn phải nhìn thấy anh, cũng không muốn...

Lưu giữ lại cho anh một vị trí nào đó ở trong lòng mình nữa.

"Trần Tấn Nhiên, anh đừng để cho tôi thấy chán ghét anh thêm nữa..."

"Chẳng phải là em đã chán ghét anh rồi đó sao?" Trần Tấn Nhiên cười lạnh. Chẳng biết từ lúc nào, anh đã kéo chiếc quần của cô ra. Nơi đáy mắt của anh hơi có chút phiếm hồng, nghĩ đến hiện tại cô bắt đầu sống lẫn lộn cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, thì lửa giận trong anh bỗng bốc cao lên, có chút không nói ra được!

"Vậy thì anh cũng không quan tâm, cứ để cho em cảm thấy chán ghét anh hơn nữa. Tổng Ương Ương, anh muốn em! Từ tối nay trở đi, em hãy xác định rằng, anh sẽ dọn đến sống ở nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Anh sẽ không tới nữa

Trần Tấn Nhiên nằm ở trên người của Ương Ương thờ hờn hển. Lúc này thân thể mà suốt ba năm nay anh luôn nhưng nhớ từng giờ từng phút này, đã hoàn toàn được mở ra. Ngón tay của anh chậm rãi đi xuống phía dưới, chạm đến nơi mềm mại quen thuộc, nhẹ nhàng kích thích mấy cái, lập tức cảm giác được sự nhiệt tình của cô. Khóe môi của anh không khỏi nâng lên: "Ương Ương, em vẫn luôn nhạy cảm như vậy..."

Bộ ngực Ương Ương cứ phập phồng, cô cảm thấy trong cổ họng mình tựa như đang có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Cô không muốn bị anh đụng chạm, không bao giờ còn muốn bị trầm luân ở trong bóng tối vô biên như vậy nữa...

"Đừng đụng vào tôi, Trần Tấn Nhiên! Tôi đã có bạn trai..."

Lời nói của cô còn chưa dứt, Trần Tấn Nhiên cũng đã nặng nề cắn lấy trên môi của cô: "Em có bạn trai rồi sao? Dùng một chút tiểu xảo vụng về như vậy để lừa gạt anh sao!"

Động tác của anh có lực, đã khơi dậy sự nhiệt tình của cô. Từ trong con ngươi đen nhánh của anh những tia sáng rực rỡ bắn ra tán loạn: "Cả đời này, em đừng có mơ tưởng nghĩ muốn đi tìm người đàn ông khác!"

Ương Ương ngược lại, nở một nụ cười, khinh thường nhìn lại anh: "Trần Tấn Nhiên anh cũng quá ngây thơ... Chúng ta đều đã là người trưởng thành! Hiện tại anh đã đạt được ý nguyện của mình rồi, như vậy, nếu anh đã làm xong thì bây giờ anh cũng nên rời khỏi nơi này đi thôi. Tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm! Anh nghĩ cần phải chịu trách nhiệm, thì tôi cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm đâu! Được chứ?"

Trên gương mặt ửng hồng của cô hiện ra nụ cười giễu cợt. Tất cả nhiệt tình của Trần Tấn Nhiên lúc này chợt tắt ngấm, không còn sót lại một chút gì. Động tác của anh dừng lại, nhìn chăm chú vào cô không rời: "Tổng Ương Ương, em có biết là em đang nói cái gì hay không?"

Ương Ương mặt mũi vuốt vuốt huyết Thái Dương đang đau nhức, cũng không thèm nhìn lại anh: "Trần Tấn Nhiên, anh hỏi cái gì vậy! Tôi đây cũng đã là một người trưởng thành, vẫn còn độc thân, chẳng lẽ không có thể kết giao với bạn trai sao? Chẳng lẽ kết giao với bạn trai thì không thể phát sinh quan hệ à..."

"Em câm miệng lại!"

Trần Tấn Nhiên tức giận, hung hăng nhìn cô như đe dọa: "Em đang nói láo!"

Khóe miệng của cô cong lên nở một nụ cười xinh đẹp, đáy mắt sáng ngời, trong suốt nhìn lại vào gương mặt của anh: "Tại sao tôi lại phải nói láo chứ? Chúng ta ly hôn đã ba năm rồi, trong ba năm qua chẳng lẽ tôi cũng chưa từng có người khác hay sao?"

Đột nhiên Trần Tấn Nhiên cảm thấy mình nhụt chí không nói ra được, không còn đủ tinh lực để tiếp tục, chậm rãi từ trong cơ thể cô lui ra ngoài, trầm mặc im lặng.

Ương Ương nhìn anh, trong trái tim của cô tựa hồ vừa có một chỗ nào đó vừa bị nứt ra, vang lên "tách" một tiếng. Trái tim cô lặng lẽ vỡ ra, chẳng qua là cô không thể quản được cái miệng của mình. Cô vẫn mở miệng nói đầy vẻ giễu cợt như cũ, quan sát anh một cái: "Này, mấy năm không gặp nhau, anh vậy mà đã lui bước rồi sao? Thực sự chuyện trên giường của anh còn kém hơn cả người bạn trai của tôi trước kia..."

Lời nói của Ương Ương còn chưa dứt, Trần Tấn Nhiên chợt vùng tay cho cô một cái bạt tai, sau đó anh đứng lên thật nhanh, mặc quần áo từ tủ, tóm lấy chiếc áo khoác ngoài, rồi sải bước nhanh bỏ đi ra bên ngoài. Rầm một tiếng, cánh cửa ra vào bị nặng nề đóng lại...

Trong phòng chỉ còn lại sự an tĩnh.

Ương Ương nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng, quần áo xốc xếch, trong cơ thể cô còn có dấu vết của anh lưu lại.

Chẳng biết từ lúc nào, cảm thấy nơi khoe mắt có dấu vết của sự ướt át, cô nhẹ nhàng giơ tay lên, lau gương mặt hơi bị sưng của mình. Thật đau, thật đau! Ương Ương lập tức không nén nổi được nữa, òa lên khóc.

Cô nằm ở nơi đó, khóc đủ rồi, liền lung tung lau sạch nước mắt, đi vào trong phòng ngủ, bỏ nhào ở trên giường, kéo chăn lên bắt đầu buồn bực ngủ.

Ngày trước, thời điểm mới ly hôn, cô cũng đã phải cưỡng chế giấc ngủ như thế này để vượt qua.

Những khi tỉnh lại, cô cảm thấy quá thống khổ, quá khó chịu, không bằng, cứ vui người vào trong giấc ngủ say, để quên đi hết thấy.

Ương Ương không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Khi tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội. Ương Ương giùng giàng bò dậy, liếc nhìn đồng hồ. Thế nào mà đã gần tới buổi trưa rồi. Cô vội vã cuống quýt rửa mặt. Rửa mặt xong, lúc này cô mới phát giác ra cơn đau đầu cũng đã đỡ được một chút. Rõ ràng tư lượng của cô không tốt chút nào, tội gì lại phải hành hạ mình như vậy chứ?

Ương Ương nhìn gương mặt của mình ở trong gương. Trong gương hiện rõ một khuôn mặt trắng bệch, cô thoáng nở một ý cười khổ sở. Quanh tròng mắt bầm đen, mặt cũng bị sưng vù, cô lấy tay vỗ vỗ lên gương mặt, âm thầm tự an ủi mình. Tốt rồi, tốt rồi, từ nay về sau Trần Tấn Nhiên cũng sẽ không tới đây nữa, lỗi tai của mình rốt cục cũng đã được thanh tỉnh rồi.

Cô mặc chiếc áo khoác lông thật dày, mở cửa đi ra ngoài. Trên chiếc xe nhỏ nhỏ là một tầng tuyết thật dày. Ở một nơi nào đó trong trái tim cô chợt có rút một cái thật mạnh. Cô đứng ở nơi đó có chút giật mình, tối hôm qua tuyết rơi lớn như vậy, anh đã đi nơi nào?

Ương Ương không khỏi hơi cắn môi dưới, nhớ tới mấy ngày nay, hàng ngày anh lái xe tìm đến cô, không hề gián đoạn. Anh bên ba ở qua lại trên đường ít nhất cũng phải mất bốn năm giờ đồng hồ...

Một cơn gió lạnh cuốn tới, từng đám từng đám những bông tuyết lớn bị gió lạnh thổi cuốn lên, đập vào trên mặt của cô, làm cho khuôn mặt của cô đau đớn như nhói một mảnh. Ương Ương đột nhiên thấy mình tỉnh táo lại. Cô đi thật nhanh về phía chiếc xe của mình, âm thầm tự mắng mình không có tiền đồ. Chẳng qua anh ta cũng chỉ mới tìm đến mày có mấy lần, vậy mà mày đã bắt đầu lo lắng cho anh ta. Chẳng lẽ, mày đã quên sạch không còn một mống những gì mà anh ta đã gây ra cho mày hay sao?

Y Lan kia, chẳng phải anh cũng đã từng thích cô ấy là thế, vậy mà anh ta cũng có thể quăng bỏ, liệu còn có cái gì anh ta không thể tiếp tục vứt bỏ nữa đây?

Coi như là hiện tại Trần Tấn Nhiên có chạy đến tìm cô, nhưng mà chỉ chớp mắt, nói không chừng anh cũng sẽ lại tiếp tục yêu những người khác thì sao.

Ương Ương vừa lái xe vừa suy nghĩ lung tung, cho đến khi đến quán cà phê. Nhìn thấy này cái bảng hiệu âm áp tính xảo kia, tâm tư của cô mới giống như là rơi vào trong bưng.

Dừng xe xong, Ương Ương bắt đầu bận rộn. Những chuyện về Trần Tấn Nhiên lập tức liền bị cô nhét vào sau gáy (*). Buổi trưa, Ương Ương tùy tiện ăn một chút xú điểm tâm ở trong quán, buổi chiều việc buôn bán của cô thuận lợi đến lạ thường. Ương Ương hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi mà suy nghĩ nhiều. Chỉ có điều, mấy nhân viên phục vụ trong quán của cô lại cứ một mực ngó dáo dác ra bên ngoài quán, thỉnh thoảng còn bắt chợt len lén nhìn Ương Ương một chút...

(*) Ý nói bị Ương Ương quên đi.

Tất cả những chuyện này, Ương Ương đều coi như không có gì xảy ra hết, chẳng qua là cô chỉ hết sức chuyên chú vào công việc tính toán sổ sách.

Rốt cục, có người không kiềm chế được, mấy nhân viên phục vụ xô đẩy nhau, chen tới gần cô, cười cười giống như là một đóa hoa đang nở rộ vậy: “Bà chủ à... lúc nào thì Trần tiên sinh tới vậy?”

Nhìn xem, anh là người có nhiều sức quyến rũ biết bao, thị trường cũng thật tốt, bất quá mới một ngày không đến đây, anh đã được nhiều người đi nhớ thương như vậy.

Ương Ương cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn như bay múa trên máy tính như cũ, mặt mày không chút thay đổi: “Tôi làm sao biết được.”

Mấy người mặt đối mặt nhìn nhau, lại có người hỏi: “Bà chủ, tối hôm qua Trần tiên sinh tìm được người không vậy?”

Ương Ương dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn mấy nhân viên kia một cái: “Tôi và người kia không có liên quan gì đến nhau, mấy người mau đi làm việc đi.”

“Chị Ương Ương...” Mấy cô gái nhỏ cũng không nhịn được nữa, dứt khoát kéo cánh tay của cô, lay lay: “Chị Ương Ương, tối hôm qua Trần tiên sinh đã chờ chị ở chỗ này thật lâu. Chị cũng không biết ngại ấy đã lo lắng cho chị nhiều thế nào đâu. Hơn nữa, Trần tiên sinh là một người tốt như vậy, làm sao chị lại không để ở trong lòng chứ?”

Thấy Trần Tấn Nhiên hôm nay chưa đến, mấy cô gái nhỏ không hiểu sao lại cảm thấy cực kỳ lo lắng. Bọn họ cũng hết sức yêu thích Ương Ương, chẳng qua là suốt một hai năm nay, chưa bao giờ họ nhìn thấy bên cạnh Ương Ương có người đàn ông nào khác. Hiện tại rốt cục có một người đàn ông ưu tú như vậy tới đây, lại còn si tình như vậy, cũng thấy mừng cho cô. Nhưng hết lần này tới lần khác, cô luôn luôn giữ gương mặt lạnh lùng đối với người ta. Thật sự làm cho người ta cảm thấy gấp gáp!

Ương Ương biết là mấy nhân viên kia đang lo lắng cho cô, sắc mặt khẽ biến thành hơi hòa hoãn một chút: “Mấy người không hiểu thì chớ nói lung tung nữa, chị và người kia không thể nào đâu...”

Mấy người kia còn muốn hỏi, nhưng thấy sắc mặt của cô rất bình thản, nhưng cũng có sự thê lương không nói ra được. Họ không khỏi ngưng ngưng nhìn lại Ương Ương mấy lần, sau đó tản ra đi làm công việc của mình..

Ương Ương lại cúi đầu đi tính toán sổ sách, nhưng cô cũng quên mất mới vừa rồi mình đã vào đến số nào, cũng quên mất mình đã cộng tới chỗ nào, không thể làm gì khác hơn, cô đành lại bắt đầu cộng lại từ đầu một lần nữa. Cô tính ba lần, ra được ba con kết quả khác nhau, dứt khoát thờ dài một tiếng, gấp mấy tính lại. Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy bên ngoài cửa sổ, bầu trời đã chuyển sang màu đen sẫm.

Hàng ngày, bình thường lúc này, Trần Tấn Nhiên đã ngồi ở chỗ này, hài lòng uống xong ba ly cà phê, nói chuyện với mấy cô gái nhân viên phục vụ vui vẻ không thể tả được, làm cho bọn họ nói tốt giúp cho anh với cô, bà chủ quán nơi này...

Nhưng mà, từ hôm nay trở đi về sau này, anh cũng sẽ không trở lại đây nữa.

Ương Ương cắn môi, tự kỷ ám thị mình, Tổng Ương Ương những tổn thương thể trong lòng của mây đã biến đi đâu cả rồi? Đây chẳng phải là điều mà mây vẫn mong muốn hay sao? Chẳng phải mây vẫn nói, anh ta là người mà mây ghét nhất, thấy phiền toái nhất, hận nhất trong cuộc đời của mây hay sao? Hiện tại anh ta đã bỏ đi rồi, hơn nữa, anh ta còn sẽ không bao giờ trở lại nữa. Lẽ ra mây phải cực kỳ cao hứng không biết nhiều đến bao nhiêu mới đúng chứ.

Cô nghĩ như vậy, nhưng lại vẫn nặng nề thờ dài một hơi. Trong đầu cô lại càng thấy choáng váng đến lợi hại. Buổi trưa cô chỉ ăn có một chút bánh ngọt điểm tâm, đến lúc này, cô cảm giác thân thể có chút không chịu nổi nữa. Ương Ương nhắm lại với mấy nhân viên của mình một tiếng, sau đó lấy chiếc áo khoác lông nhưng đi ra khỏi quán cà phê.

Một mình cô lái xe đi đến một nhà hàng tự gọi một nồi lẩu. Việc buôn bán ở đây cực tốt, khắp nơi đều thấy người là người. Ương Ương lượn khắp trong ngõ ngách tìm chỗ ngồi xuống, ngắm nhìn bốn phía. Người đến đây ít nhất đều có hai người cùng đi ăn. Chỉ có cô đi một mình, ngồi ở trong một góc nhỏ ở nơi này, cô đơn vắng vẻ. Cô ngồi ở chỗ đó chống tay vào má, hi vọng người khác có thể san sẻ bớt cho cô một chút những sự náo nhiệt kia.

Nồi lẩu đã được bung lên rồi. Nước trong nồi lẩu đỏ rực, sôi lên sùng sục sùng sục. Cô bung đĩa rau xanh, ngó sen, cá viên ở trước mặt bỏ vào hết trong nồi lẩu. Những âm thanh khác ở xung quanh cô lập tức trở lại bình thường. Một lát sau, Ương Ương liền bắt đầu từ tốn ăn lẩu. Mọi người chung quanh đang ăn, thỉnh thoảng cũng có người dùng ánh mắt khác thường để nhìn cô. Nhưng Ương Ương cũng không để ý chút nào, cô cứ gắp từng miếng, từng miếng, từ từ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cũng bị dẫn dắt như vậy

Cõi đời này, hình như là, bất kể như thế nào nếu chỉ có một người, duy chỉ có một người ăn lẩu, thoạt nhìn thật là vô cùng thê lương.

Ương Ương ăn rất no, suốt mấy năm qua, cô đã phát hiện ra một chuyện, chỉ có ăn no, ăn vô cùng thoải mái, thì sự cô đơn và thống khổ trong trái tim mình mới có thể được thư giãn. Lúc ban đầu, trong những ngày đó, cô đã ăn bạt mạng, lần lượt đi khắp trong cái thành phố này, hưởng thụ tất cả những món ăn ngon nổi danh ở nơi đó.

Ăn no xong thật cảm thấy rất an toàn, lại cảm thấy có chút hạnh phúc nho nhỏ nữa. Ít nhất, mình còn được hưởng những đồ ăn ngon, ít nhất, mình còn có một khẩu vị tốt, một thân thể khỏe mạnh.

Chẳng có gì cần phải lo lắng, Ương Ương tính tiền xong rồi đi. Trên bàn thức ăn chỉ còn lại một chút xíu. Cô đẩy cửa kiếng ra, một cơn gió lạnh xen lẫn những bông tuyết to nhỏ đủ loại, lập tức bổ nhào vào trên mặt cô. Trên mặt cô truyền đến một hồi đau đớn, mí mắt cũng bị đập đến đau nhức. Ương Ương cảm thấy, dường như đã không thể khống chế nổi những giọt nước mắt nữa...

Ương Ương không đi lấy xe, cứ một mình lang thang ở trên đường cái, tuyết rơi cực kỳ lớn, cứ bổ nhào xuống trên mặt đất thành một lớp dày cộp, bước chân đi lên phát ra kêu cọt két cọt két. Chỉ chốc lát sau, trên tóc cô đã bị phủ một lớp tuyết thật mỏng. Ương Ương đưa tay lên phất lung tung lớp tuyết trên đầu một hồi. Cô đứng ở ven đường, nhìn thấy có một người mẹ còn trẻ tuổi đang dắt một đứa trẻ nhỏ đi qua. Đứa trẻ nhỏ kia luôn muốn chạy ra khỏi phía dưới chiếc ô mà người mẹ đang che trên đầu, chạy ra ngoài để đi chơi tuyết. Bàn tay nhỏ bé vừa mới vươn ra ngoài liền bị người mẹ túm lấy nhét trở lại. Nhưng chỉ chốc lát sau, cậu bé lại nghịch ngợm tránh ra ra khỏi mẹ, chạy đến đóng tuyết trong tiếng thét chói tai của người mẹ...

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương không khỏi lộ ra một chút ý cười, trẻ con thật sự không biết buồn lo là gì, làm cho cô chợt nghĩ đến mình.

Trước năm mười chín tuổi cô cũng đã từng như vậy. Chẳng phải là cô cũng giống như vậy hay sao, chưa từng bao giờ phải lo lắng vì bất cứ chuyện gì. Mẹ thương cô, các anh trai không có một người nào là không yêu thương, cưng chiều cô. Không phải là đến mức độ, cô nói muốn gió là có gió, muốn mưa là có mưa, nhưng trên căn bản có thể coi như là, cô “hữu cầu tất ứng” (*). từ nhỏ đến lớn, dường như bị mắng bị đánh, coi như là nói một câu lời nói

nặng, tất cả mọi người muốn đau lòng dự đồ nửa ngày, cô chưa từng có không thuận, chưa từng có gặp ghềnh, ở hoàn toàn tràn đầy yêu trong nhà lớn lên, cho đến gặp phải anh.

(*) Hữu cầu tất ứng: Câu thành ngữ này xuất phát từ câu nói trong Kinh Phật “Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”. Dịch nghĩa: Vào trong cửa Phật, có cầu tất sẽ được ứng nghiệm. Tuy nhiên, câu kinh này cũng cần phải được hiểu đúng nghĩa là: Ở trong cửa Phật có cầu tất được, nhưng đồng thanh tương ứng thì đồng khí mới tương cầu. Tức là cầu thì Phật ứng nhưng NHÂN với QUẢ cũng phải ứng với nhau, chứ không phải cứ tự nhiên có khát vọng cầu mong thì vào cửa Phật sẽ được đáp ứng.

Ở đoạn văn trên ý tác giả muốn nói khi còn ở nhà mẹ đẻ, Ương Ương được mọi người yêu thương chiều chuộng, được đáp ứng mọi yêu cầu theo sở thích.

Cô chưa bao giờ dám nhớ lại những hồi ức một thời đó của mình. Ngay cả một người để giúp cô phân giải bớt sầu muộn cũng không có. Thật sự là quá khó chịu, một loại thống khổ đến khiến người ta như bị khoan tìm khoét cốt vậy. Hàng ngày cô không làm sao có thể không chế nổi.

Tại sao cô có thể dễ dàng quên đi được đây? Người đàn ông đầu tiên cô yêu, người đàn ông mà cô đã giao cho anh sự trong sạch của mình, lại chính là người đã mắng cô, đã đánh cô, đã làm nhục con người của cô...

Biết bao nhiêu sự đau khổ như vậy, có biết bao nhiêu những tổn thương nhiều khắc cốt ghi tâm như vậy, giống như những vết sẹo đã in dấu thật sâu ở trên trái tim của cô, vĩnh viễn luôn nhắc nhở cô, không nên quay đầu lại, không nên nghĩ ngợi gì đến anh nữa.

Nhưng mà tại sao anh vừa xuất hiện, trong lòng của cô lại lập tức trở nên hỗn loạn, không thể nào khống chế nổi. Cô không có cách nào cho phép mình tiếp tục như vậy nữa, không có cách nào đối mặt với sự không có tiền đồ của bản thân như vậy, cho nên cô mới phải say rượu, mới lạm giao (giao thiệp lung tung), mới nói ra những lời như vậy.

Ương Ương không biết mình đã đi bao lâu rồi, cô đi đến độ cả người cô nóng rực cả lên, trên người túa ra một lớp mồ hôi mỏng. Cuối cùng, rốt cục cô vẫn phải trở về nhà của mình, ngâm người trong bồn nước nóng, rửa bỏ toàn bộ sự mệt mỏi lẫn đau thương vào trong bồn tắm, sau đó nhào vào trên chiếc giường lớn, đọc truyện Anime... rồi ngủ.

*****

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ trên dưới Thân thị đều tràn ngập trong một bầu không khí đè nén kinh khủng.

Tổng giám đốc Thân Tổng Hạo và phu nhân trên căn bản là ở nước ngoài không trở lại. Mọi công việc từ trên xuống dưới đều do Phó Tổng giám đốc Kỳ Chấn và Phó Tổng giám đốc Trần Tấn Nhiên giải quyết. Phó tổng Kỳ Chấn nổi danh là người có tính khí rất tốt, còn Phó tổng Trần Tấn Nhiên thì nổi danh là người đàn ông hoàng kim còn độc thân. Chỉ có điều là ngày hôm nay, dường như người đàn ông hoàng kim còn độc thân này tính khí hết sức không tốt. Bất quá chỉ qua một buổi sáng sớm thôi, mà đã có năm người bị mắng.

Chủ quản khuôn mặt tím ngắt như sung huyết, khi trở lại làm việc đã mắng cho mọi người một trận như máu chó xối đầu. Trong công ty, không khí liền giống như có đám mây đen đè nén trên đỉnh đầu vậy. Bất cứ người nào cũng đều nơm nớp trong sự lo sợ, sợ mình sẽ bị đụng vào trúng họng súng. Các cô gái trong ngày thường ăn mặc trang điểm xinh đẹp là thế, cũng hoàn toàn thu lại hết, không dám trang điểm như bình thường nữa. Trong các góc khuất của phòng làm việc, các cô gái thì nhau hàn huyên bát quái về những sự ngưỡng mộ, thậm chí đối với Phó tổng Trần Tấn Nhiên...

Trần Tấn Nhiên đang ngồi ở sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ, người trợ lý đứng ở trước mặt đang nhìn anh vẻ hết sức sợ hãi, sau đó lại nhanh cúi đầu ngay xuống. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, cây viết nhọn sắc đang nghiêng nghiêng dò trên giấy liền bay tới, người phụ tá không dám tránh đi, cứ thế bị đập vào ở trên mặt...

"Đây là cái báo cáo gì vậy hả? Logic không thông, con số không hợp lý, thậm chí ngay cả tên cũng sai như vậy, một bản báo cáo như vậy mà cũng dám nộp lên đây hay sao?" Một xấp tài liệu lập tức bị đập lên đầu, bật ngược trở lại bay tán loạn. Người trợ lý trẻ tuổi tựa như đã sắp phát khóc lên rồi, người đứng ở nơi đó toàn thân cũng đã run rẩy.

"Đi ra ngoài, viết lại lần nữa cho tôi, buổi chiều nay, trước khi tan sở phải giao lại cho tôi!" Trần Tấn Nhiên lại gầm lên giận dữ, nước mắt của người trợ lý nhỏ đột nhiên liền rơi xuống. Anh chàng cuống quýt ôm một đồng tài liệu đi ra ngoài, đi tới phòng vệ sinh liền òa khóc lớn một hồi. Mọi người nghe thấy, mặt đối mặt nhìn nhau, vậy phải làm sao bây giờ, tâm tình của Phó tổng Trần không tốt, nhưng mà công việc thì vẫn phải làm...

Trần Tấn Nhiên lại buồn bực một hồi lâu, thấy nửa ngày sau cũng không thấy có người nào đi vào nữa, liền nói qua điện thoại nội tuyến: "Hôm nay tôi tan việc trước, có chuyện gì, hãy đến chỗ Phó tổng Kỳ báo cáo."

Tâm tình của anh không tốt, lúc này đang bị tổn thương sâu sắc rồi. Đáng thương cho những người có gia đình hoàn mỹ, bây giờ đều phải làm tăng ca!

Trần Tấn Nhiên gọi điện thoại hẹn A Dương. Hai người cùng cảnh ngộ có người thân đang lưu lạc ở chân trời góc bể, nằm ngổn ngang ở trong phòng bao, uống say đến độ không còn biết gì. Thoạt nhìn cũng thấy A Dương đã gầy đi không ít, không còn bộ dáng hăng hái như những ngày xưa nữa.

Trần Tấn Nhiên lại rót tiếp một ly rượu, hỏi: "A Dương, rốt cuộc cậu và Bội Nghi bây giờ thế nào rồi?"

Vừa nghe đến cái tên này, mi tâm Tần Thiếu Dương đột nhiên nhú lại thật chặt: "Tôi không muốn nghe thấy tên của cô ấy nữa."

Kể từ sau khi ly hôn, Bội Nghi đối với anh xem ra khá lạnh nhạt, nhưng mà cũng không có động tác gì đối với anh. Nhưng là bây giờ thì tốt hơn rồi, anh đi tìm cô, cô gái thuê nhà chung với cô lại nói rằng, cô đang hẹn hò cùng với một người đàn ông, còn nói mấy ngày nay bọn họ thường hẹn nhau ra ngoài.

Bội Nghi cũng thật là quá đáng. Nừu Nừu mới lớn được bao nhiêu chứ? Cô vậy mà lại không thể chờ đợi được đã muốn tấu hôn rồi sao?

"Vậy rốt cuộc bây giờ hai người thế nào? Ban đầu chẳng phải là yêu không phải là tựa như mật trôi trong dầu (yêu nhau thấm thiết) đó sao! Thế nào mà nói chia tay một cái là chia tay luôn như vậy?" Trần Tấn Nhiên có chút không hiểu, đây chính là người phụ nữ đầu tiên mà Tần Thiếu Dương đời này thật lòng yêu thích, anh cũng thật sự có thể chịu buông xuôi hay sao.

Tần Thiếu Dương nặng nề gieo thân thể của mình lên trên ghế sa lon một cái, nhắm mắt lại, xoa xoa nơi huyết Thái Dương một chút: "Tấn Nhiên, cậu nói xem.. Cối đời này có người đàn ông nào lại thủy chung như nhất hay không?"

"Tại sao lại không có chứ, A Hạo đó, không phải như vậy sao sao?"

Tần Thiếu Dương thở dài, "A Hạo thật sự làm cho người khác phải hăm mộ..."

Trần Tấn Nhiên nhìn anh: "A Dương, rốt cuộc cậu và Bội Nghi đã xảy ra chuyện gì vậy? Bội Nghi là cô bé tốt, cô ấy sẽ không làm ra chuyện gì sai, nhất định là cậu, có đúng hay không?"

Tần Thiếu Dương chậm rãi ngồi dậy, lại đưa tay vớ lấy cái ly, rót rượu vào rồi một hơi rót uống cạn, giống như là muốn lấy hết dũng khí ra mới nói nổi vậy: "Tôi và các cậu không giống nhau! Tấn Nhiên, tôi và cậu, Kỳ Chấn, A Hạo không hề giống nhau."

Tần Thiếu Dương hơi dừng một chút, rồi nói tiếp: "Tôi từ nhỏ đã ở trong hắc đạo, cho đến khi trưởng thành cũng vẫn bị hun đúc lối sống như vậy. Hiện tại tôi làm đại ca, lại càng thêm thân bất do kỷ (*). Ở hắc đạo, không có một thứ gì thuộc về cá nhân, không có một cái gì hết. Thời điểm uống rượu cùng với các anh em không thể cứ phải chú ý thời gian để nói rằng, phải về nhà với bà xã! Không có một người nào có thể không có những cuộc trăng gió bên ngoài. Không giống như trong những cuộc xã giao kia của lão đại, trong những bữa tiệc, không thể không có mấy cô tình nhân mặt mũi đẹp để anh sẽ bị người ta chen ép. Trần Tấn Nhiên, cậu nhìn tôi mặt mũi cũng phong quang đó, nhưng mà... Hắc đạo, thật sự một chút cũng không thể để cái tốt lẫn vào."

(*) Thân bất do kỷ: cụm từ được trích từ câu: "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ". Dịch nghĩa: "Người ở trong giang hồ, thân thể không còn là của mình". Ý nói người khi đã dẫn thân vào trong giang hồ, nhiều khi phải làm hoặc không thể không làm những chuyện mà bản thân mình mong muốn.

Tần Thiếu Dương nói xong, lại vui đầu tiếp tục uống rượu. Nơi đáy mắt anh chợt lóe lên ánh sáng rực rỡ, có nói ra cũng không giải quyết được chuyện gì! Chẳng qua là Trần Tấn Nhiên nhìn vào, nơi đáy lòng cũng không khỏi nảy sinh ra sự đau thương không nói ra được.

"A Dương, thực sự không thể tiếp tục như vậy mãi được. Cậu cũng nên ‘chậu vàng rửa tay’(*) đi! Mấy anh em chúng ta không nói có bản lĩnh gì quá lớn, nhưng mà cũng không đến nỗi để cho cậu tiếp tục lưu lạc trong cái đám hỗn độn ấy nữa..."

(*) chậu vàng rửa tay: Ý nói rút khỏi nhóm xã hội đen (hắc đạo)

Tần Thiếu Dương nhẹ nhàng lắc đầu: "Đến ngay cả vợ con mà tôi cũng bị mất, nhưng cũng không thể thối lui khỏi nơi đó. Chốn hắc đạo đó đâu có đơn giản như vậy? Mỗi một nơi thế lực, từng chuyện lớn nhỏ, đều là từng tiêu tiết đều không thể mắc sai lầm. Bút giây động rừng, hướng chỉ, cha nuôi tôi đã giao lại cho tôi tất cả những anh em đó, tôi làm sao có thể cứ như vậy vứt bỏ bọn họ cho được?"

"Chẳng lẽ cậu nghĩ cả đời đều ở lẫn lộn trong xã hội đen kia mãi hay sao? Cậu đã mất đi Bội Nghi và Nừu Nừu rồi, làm sao cậu vẫn còn lưu luyến những thứ này kia chứ?"

"Không phải là tôi lưu luyến, chỉ là tôi không biết nên làm như thế nào cho phải. Nếu như tôi buông tay, tôi thật có lỗi đối với nghĩa phụ đã khuất, có lỗi với những anh em đã vào sinh ra tử! Hướng chỉ, người của hắc đạo muốn tám đề cho trắng lại, lên bờ đâu phải là chuyện dễ dàng gì?"

"Chỉ cần cậu muốn, tôi và Kỳ Chấn, A Hạo, cả ba chúng ta cũng sẽ tận tâm tận lực để giúp cậu!"

Tần Thiếu Dương khổ sở khẽ cười một cái: "Để cho tôi suy nghĩ đã..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Xảy ra tai nạn

Trần Tấn Nhiên gọi điện thoại cho Tần Thiếu Dương, muốn hỏi xem tình hình như thế nào. Nhưng thật bất ngờ, không chờ Trần Tấn Nhiên lên tiếng, Tần Thiếu Dương đã lên lớp cho anh một hồi về cách giữ gìn tình cảm vợ chồng. Trần Tấn Nhiên lười phải nghe những lời dài dòng kia, một phát cúp luôn điện thoại. Hiện tại anh mới thật sự tin rằng, Tần Thiếu Dương này một khi gặp mặt Bội Nghi, lập tức sẽ biến động kinh tâm, hóa thân thành Đường trường lão. Hiện tại cái đức hạnh thôi của Tần Thiếu Dương xem ra lại còn nghiêm trọng hơn trước kia rồi, tám phần... Haiz! Ngay cả Tần Thiếu Dương cũng đã hòa hợp lại với Bội Nghi rồi, gương vỡ giờ cũng lại lành rồi. Trong số bạn bè giờ chỉ còn sót lại một mình anh cô quạnh một thân một mình... Trần Tấn Nhiên ném điện thoại đi động, một mình ngồi xồm trên mặt đất, cúi đầu buồn bực. Sau khi rít mấy hơi thuốc lá, đến cuối cùng thì anh đã nghĩ

thông suốt.

Mẹ kiếp! Trần Thiếu Dương là đại ca xã hội đen như vậy, sau khi uống rượu say cũng vẫn có thể làm được cái việc vừa gọi điện thoại, vừa khóc thút thít vừa nói những lời tỏ tình cầu huyết như đùa giỡn. Vậy tại sao anh lại không thể quang minh chính đại theo đuổi vợ trước của mình mang trở về được chứ?

Trần Tấn Nhiên gọi một cú điện thoại tới công ty, dặn dò thư ký công việc mấy ngày tới thì chuyển sang bên Phó tổng Kỳ Chấn ở bên kia.

Bên này Trần Tấn Nhiên vừa mới dừng máy, thu thập một chút lên xe, thì bên kia điện thoại của Kỳ Chấn đã gọi đến liên tục như đoạt mệnh đuổi theo anh. Trần Tấn Nhiên vừa lái xe vừa lắp ống nghe vào tai: "Gọi tôi có việc à Kỳ Chấn?"

"Mẹ kiếp! Cậu lại muốn đi tìm đường chết hay sao vậy hả, tại sao lại giao toàn bộ công việc của mình lại cho như vậy chứ? Há? Cậu nói xem, cậu có một mình độc thân, Diennkdan/leequhydonnn không làm việc thì cái làm gì đây?"

"Mẹ kiếp!" Hiện tại một từ mà Trần Tấn Nhiên không muốn nghe đến nhất chính là cái từ độc thân kia!

"Kỳ Chấn, hiện tại tôi đây phải theo đuổi bà xã mang về bằng được. Cậu có phải là anh em hay không hả? Là anh em với nhau có phải chúng ta nên giúp đỡ quan tâm đến nhau một chút hay không? Trong ba tội bất hiếu, không có người nối dõi là tội lớn nhất đó. Tôi nói cho cậu biết, tôi mà không có con cái, tất cả tội lỗi sẽ trút hết lên đầu cậu đó!"

Kỳ Chấn sùng sốt, phải một lúc lâu sau anh mới tỉnh ngộ lại, trực tiếp cất giọng mắng cho Trần Tấn Nhiên một trận: "Con mẹ nó chứ! Nếu cậu đã sớm biết như vậy tại sao còn làm cái chuyện đó? Bây giờ ly hôn cũng đã được ba năm rồi cậu mới nhớ tới mình còn có bà xã nữa phải không? Tôi nói cho cậu biết, cũng chỉ có Ương Ương tính khí hiền lành thì mới chịu đựng được cậu mà thôi! Chuyện này nếu như đổi chỗ thành Văn Tĩnh, thì khỏi phải nói..."

Giọng nói bên kia chợt hạ thấp xuống, tựa như là anh đã cẩn thận che ống nghe đi: "Chuyện này nếu mà đổi lại thành Văn Tĩnh, thì cô ấy đã sớm xé xác cậu ra mà ăn tươi nuốt sống rồi! Như vậy vẫn còn là nhẹ đó, cô ấy không tóm lấy cậu mà chính cho đầy đủ từ phía Đông Nam Tây Bắc thì mới là lạ!"

"Phải, cậu cứ việc quay lại mà đối phó với vợ mình đi, cứ lo cho thân cậu là được rồi! Tôi cúp máy đây, mấy ngày này cực khổ cho người anh em rồi, hôm nào tôi và Ương Ương sẽ mời hai vợ chồng cậu uống rượu."

"Mẹ kiếp! Cậu ấy à, chữ Bát (八) còn không biết viết chồng đít lên..."

Kỳ Chấn còn chưa kịp nói xong, Trần Tấn Nhiên đã rút ống nghe, lúc này anh vừa mới ra khỏi cửa, đã thấy có nhiều điềm xấu rồi!

Khi Trần Tấn Nhiên phong trần mệt mỏi chạy tới nơi Ương Ương ở, thì Ương Ương đã không còn ở quán cà phê nữa. Cô đang cùng một trai đẹp đi ăn tối ở một nhà hàng Tây có phong cảnh rất tao nhã.

Cái cậu trai đẹp trai đó chính là người dưới quyền của anh họ một người bạn cùng học thời đại học với cô, đồng thời là bạn học của con trai chị họ của một nhân viên của cô. Đáng đáp tuần tú lịch sự, càng đáng quý hơn nữa chính là, cậu ta không phải là một người "cực phẩm" (*).

(*) Từ cực phẩm ở đây tác giả dùng với nghĩa xấu giống như từ "tiểu bạch kiểm" (mặt trắng - chỉ người đàn ông được phụ nữ bao nuôi)

Trời ạ, đi dạo trên đường đã lâu, phải biết rằng có thể gặp được một người đàn ông không "cực phẩm" như vậy đáng quý...

Ương Ương giống như một chú chim cút nhỏ đang cố gắng kìm giữ sự căng thẳng, ưu nhã quấy ly cà phê trước mặt. Còn người đàn ông đang ở phía đối diện kia, ánh mắt ôn hòa giống như nắng ấm mùa hè bao phủ lên trên khắp cả người Ương Ương, tràn đầy vẻ dễ chịu không nói ra được.

Có một khoảnh khắc, Ương Ương chợt suy nghĩ, tìm một người không đến nỗi đáng ghét để gả cho... như vậy cũng rất tốt!

"Ương Ương, em đang suy nghĩ gì vậy?" Giọng nói của người đàn ông kia nghe cũng cảm thấy rung động khác thường. Ương Ương lo sợ nghi hoặc ngẩng đầu lên, cười lên một tiếng ròn rã: "Ha ha... Không có gì..."

Đầu lông mày của Lâm Từ An thoáng nhíu lại, đầy đồ ăn ở trước mặt mình đến trước mặt cô: "Em nếm thử món này một chút xem sao, đây là món gan ngỗng ngâm chính tông nhất của nhà hàng này đó!"

Sự khéo léo tao nhã lại được tăng thêm quá mức.

Ương Ương thâm thừa nhận trong lòng, nụ cười của cô lại càng thêm sâu hơn, còn cố ý để cho lúm đồng tiền lộ rõ trên gương mặt của mình.

Lâm Từ An cảm thấy trái tim mình có chút rung động, vừa vặn có một lọn tóc mai của cô chợt bị tung ra, xõa xuống một bên, Lâm Từ An đưa tay vừa định vén lại tóc cho cô ...

"Ương Ương..."

Ương Ương thề, cả đời cô cũng chưa từng bao giờ nghe thấy một giọng nói buồn nôn như vậy từ trong miệng một người đàn ông thờ ra...

Hiển nhiên Lâm Từ An cũng chú ý tới, kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người đàn ông phong thái tinh thần tuần lễ đang chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ. Tay của anh, một tay thì vén lại lọn tóc mai cho Ương Ương, tay kia thân mật bám nhẹ vào vai của Ương Ương...

Lâm Từ An ngăn người ra, có chút ngượng ngùng thu tay tại, nhìn Trần Tấn Nhiên vẫn giữ vẻ lễ độ như cũ: "Vị tiên sinh này, anh là ai?"

"Ách! Chắc anh không biết tôi đâu, tôi là ông xã của Ương Ương!"

Trần Tấn Nhiên nói khoác mà không biết ngượng, cũng không để ý Ương Ương mặt đã đen lại. Anh kéo cái ghế ở bên cạnh cô rồi ngồi xuống, cười dài nhìn biểu cảm trên mặt Lâm Từ An. Đáy lòng Trần Tấn Nhiên cũng cảm thấy sợ! Má ơi, người đàn ông này thoạt nhìn thế nào cũng là người rất có khuôn phép... Nếu như anh đến muộn mấy ngày...

Nhất định là, nhất định là bà xã của anh cũng đã bị người này cướp đi rồi!

Trần Tấn Nhiên không khỏi thoáng rung mình một cái, cảm thấy vạn phần may mắn vì mình tới đúng thời điểm. Mẹ kiếp! Mới vừa rồi, vốn dĩ anh vẫn dự định chỉ ở đứng bên ngoài để quan sát tình địch một lát. Có câu nói rất hay, biết người biết ta, mới có thể hiểu địch hiểu ta, mới trăm trận trăm thắng. Như vậy có đúng hay không? Nhưng anh thật sự cảm thấy trong lòng đầy sự bi thương và thúc giục. Bên này không đợi đến năm phút đồng hồ trôi qua, Trần Tấn Nhiên liền thấy trên mặt vợ trước của mình tràn ngập vẻ thẹn thùng, nhưng lại vẫn làm ra vẻ nghiêm trang xấu hổ, giả bộ như một thực nữ như muốn lừa gạt anh chàng đẹp trai của nhà người ta vậy.

Đợi thêm mấy phút nữa, thấy gã trai đẹp kia bắt đầu để lộ ra sự chững chạc của mình với cái đuôi to và bản tính của loài sói, anh đã muốn động tay động chân rồi. Lần này Trần Tấn Nhiên không thể đứng yên được nữa, không thể làm gì khác hơn, anh liền nhảy lên đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48-2: Xảy ra tai nạn (tiếp theo)

Hiệp 1, Trần Tấn Nhiên đại thắng, về mặt không khỏi dương dương đắc ý, vừa coi chừng Ương Ương, vừa nhìn Lâm Từ An ở phía đối diện, về mặt đầy sự khiêu khích.

Ai ngờ, Lâm Từ An kia cũng là một người đàn ông phúc hắc (*), anh ngồi ở bên này an an ổn ổn, nâng ly cả phê lên, nhấp một ngụm về đây tao nhã, cười dài nhìn Trần Tấn Nhiên buông một câu: "À, tôi đã từng nghe thấy Ương Ương đề cập về anh."

(*) Phúc hắc: Hiểu theo nghĩa đơn giản, đây là cụm từ thường được dùng để chỉ về một người có tính nham hiểm, biểu hiện ra ngoài thường có vẻ rất lương thiện, nhưng trong lòng lại luôn luôn suy nghĩ đến những điều gian trá.

Trần Tấn Nhiên càng thêm đắc ý, Ương Ương ấy thế mà lại nói chuyện về ông xã của mình với người khác như vậy! Đã vậy thì việc gì anh còn phải lo lắng đến cọng lông tơ nữa chứ!

Lâm Từ An thấy Trần Tấn Nhiên sắp như bay bổng lên rồi, lại khẽ mỉm cười, nói tiếp một câu: "Ương Ương có nói về anh, anh chỉ chồng trước của cô ấy mà thôi, hơn nữa hai người cũng đã ly hôn được ba năm rồi."

Nụ cười của Trần Tấn Nhiên lập tức cứng ngắc lại ở trên mặt. Anh như cười như không cười, tựa như khóc nhưng cũng không phải là khóc. Quả nhiên thẳng thóc này cũng thuộc loại biết ăn biết nói khá tốt.

Ương Ương nhìn nửa ngày, thiếu chút nữa cô đã phì một tiếng bật cười.

Cô cũng đã từng nghe mấy nhân viên phục vụ trong quán nói rằng, thoạt nhìn Lâm Từ An đẹp trai lịch sự như một công tử, hơn nữa còn là một người rất hiền hòa, nhưng mà tiếp xúc lâu với anh một chút thì mới biết anh là một người rất độc miệng. Nếu như ai đó đắc tội với anh, anh rất am hiểu trong việc dùng lời nói chọc cho người ta một kích trí mạng nhưng về mặt vẫn không hề đổi sắc.

Hiệp 2, Trần Tấn Nhiên bại hoàn toàn.

"Trần Tấn Nhiên." Ương Ương ho khan lên mấy tiếng, vừa đẩy đẩy người khác, ôn hoà nói: "Anh có chuyện gì sao?"

Trần Tấn Nhiên liếc nhìn cô một cái, nơi đáy mắt lộ rõ sự cô đơn hiu quạnh. Anh nhìn sâu vào trong ánh mắt Ương Ương, dù thế nào cũng chỉ thấy ở bên trong đó không hề có sự lưu luyến, tất cả biểu cảm trong đó đều là sự lạnh nhạt lẫn giễu cợt! Có lẽ, Ương Ương đã thật đả sự quyết định quên anh đi để bắt đầu lại cuộc sống mới lần nữa.

Bội Nghi có thể hòa hợp lại với A Dương được như vậy, nguyên nhân là vì Bội Nghi vẫn còn ở yêu A Dương. Nhưng mà Tống Ương Ương, có lẽ cô đã sớm không còn yêu thương anh nữa rồi.

Trần Tấn Nhiên đứng lên, miệng thoáng néch ra một nụ cười cứng ngắc: "Không có chuyện gì đâu, chẳng qua là tôi chỉ tới thăm em một chút thôi! Hai người cứ tiếp tục nói chuyện nhé, tôi đi trước, ở công ty còn có rất nhiều việc."

Anh nói xong, mi tâm của Tống Ương Ương thoáng nhú lên, trong giọng nói có một chút tức giận: "Tuyệt đang roi lớn như vậy tuyệt anh còn chạy tới đây để làm cái gì chứ!"

Trần Tấn Nhiên thoáng nộ một ý cười tự giễu, liếc nhìn cô một cái thật sâu: "Về sau tôi sẽ không tới đây nữa!"

Anh nói xong, xoay người rời đi, ra khỏi nhà hàng Tây. Ương Ương hơi mím môi lại, thấy anh nhanh chóng đi ra ngoài như vậy, rất nhanh trên người anh tuyết đã rơi xuống phủ trắng xóa một tầng. Trong lòng Ương Ương bỗng cảm thấy có một chút chua xót không nói ra được. Lần này cô làm như vậy chắc chắn sẽ làm cho anh thật sự chết tâm rồi!

Như vậy cũng tốt, quả thực là rất tốt, rất tốt.

Tiếp tục ngồi một lúc nữa, cô cũng cảm thấy có chút không được yên lòng. Dường như Lâm Từ An cũng nhìn ra được cô có điều gì đó không đúng lắm, sự vắng vẻ trong mắt của anh ngày càng hiện rõ hơn: "Ương Ương, em có muốn đi xem tình hình thế nào hay không?"

Ương Ương lập tức lắc đầu, cắn môi dưới thật chặt: "Không cần đâu, chúng ta trở về đi thôi."

Cô là một người phụ nữ rất hay mềm lòng, nhưng mà quan trọng nhất, cô lại còn là một người phụ nữ cực kỳ cố chấp, dù có chết cũng không chịu thay đổi.

Nếu như ban đầu cô đã quyết tâm chia tay rồi, thì từ đó sẽ không bao giờ còn nghĩ tới chuyện hòa hợp lại nữa.

Lâm Từ An cũng không phản đối, gọi tới người hầu bàn tới tính tiền, sau đó hai người liền đi ra khỏi phòng ăn.

Thời điểm đi ra đến bên ngoài, Lâm Từ An để cho Ương Ương đứng ở dưới mái hiên chờ, còn mình bước nhanh đi lấy xe. Trước khi đi, anh chợt nghe được một câu nói mang đầy sự lo âu: "Hôm nay sao tuyết lại rơi lớn như vậy chứ!."

Lâm Từ An thoáng ngẩn người ra. Anh quay đầu nhìn lại, ánh mắt của Ương Ương đang nhìn về nơi xa có chút mờ mịt, lại có một chút thương tâm, còn có, thêm mấy phần lo lắng trong đó.

Lâm Từ An đưa Ương Ương về nhà, lại dặn dò cô mấy câu rồi mới đóng cửa xe rời đi. Ương Ương lên lầu, mở cửa, tắm nước nóng, sau đó vui ở trong chăn xem ti vi. Mắt nhìn thấy sắc trời đã trở nên tối đen, mà lúc này, bên ngoài cửa sổ tuyết cũng đang lặng lẽ rơi, càng ngày càng lớn.

Ương Ương ngồi xem ti vi mà trong lòng cảm thấy có chút bất an. Không hiểu tại sao trong lòng ngực cô, tim cứ đập thình thịch rất mạnh, rốt cuộc chính cô cũng không biết là thế nào nữa.

Ương Ương đi xuống giường, rót một chén nước nóng, uống một hơi hết sạch chén nước, nhưng vẫn không thể nào bình ổn lại được nhịp đập của trái tim vẫn cứ đập thình thịch mạnh mẽ. Đến cuối cùng, Ương cũng không thể kiềm chế nổi bản thân được nữa. Cô mở điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của thím Lý mà ngày trước cô đã lưu lại trong danh bạ. Hiện tại cô đã đổi số điện thoại mới, nhưng thím Lý cũng không biết số mới này của cô. Thế nào mà cô vẫn giữ lại được điện thoại của thím Lý, bây giờ tìm thấy, thực sự Ương Ương cảm thấy vạn phần may mắn.

Điện thoại rất nhanh đã thông, vừa nghe quả nhiên Ương Ương đã nghe thấy giọng nói của thím Lý cực kỳ gấp gáp nóng nảy: "A lô, cô tìm ai vậy?"

Ương Ương thoáng một chút chần chờ, nhưng rồi cô cũng không có thời gian để suy nghĩ thêm. Không thể làm gì khác hơn, Ương Ương đành nhắm mắt mở miệng nói: "Thím Lý, là cháu, Ương Ương đây..."

Quả nhiên thím Lý ở đầu dây bên kia tựa như là đã bị dọa sợ vậy, thật lâu sau thím mới phản ứng lại được: "Ôi trời ơi, là thiếu phu nhân đấy hả?"

Thím Lý vẫn không thể nào đổi được cách xưng hô với cô. Ương Ương không khỏi cười khò một tiếng: "Thím Lý à! Vâng! Là cháu, Ương Ương đây ạ! Cháu có chuyện muốn hỏi thím..."

Còn không đợi cho Ương Ương nói hết cả một câu, ở đầu điện thoại bên kia thím Lý đã kêu la ầm ĩ tựa như lửa bốc lan sang cháy nhà vậy: "Thiếu phu nhân! Trời ơi, cô gọi điện thoại tới thật đúng lúc. Thiếu gia đã xảy ra chuyện rồi, bây giờ cậu ấy vẫn đang còn phải cấp cứu ở trong bệnh viện đó! Tôi đang chuẩn bị chạy tới bệnh viện đây... Lão gia cũng bị kinh động một hồi, ngài cũng đã bay cả đêm, sắp trở về đến đây rồi."

Ương Ương nghe thấy trong bụng cực kỳ hoảng hốt. Bố chồng cô vẫn luôn ở Singapore, nếu như không có chuyện gì lớn xảy ra, thì tuyệt đối ông cụ sẽ không trở về trong nước như vậy. Bây giờ nghe thím Lý nói ông cụ đã phải bay cả đêm để trở lại trong nước thế này, đương nhiên là trong nhà đã xảy ra chuyện lớn gì rồi...

Ương Ương không dám nghĩ thêm điều gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, liền luôn miệng hỏi thăm thím Lý: "Trần Tấn Nhiên thế nào? Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao anh ấy lại phải đi bệnh viện? Có phải tình hình rất nghiêm trọng hay không?"

"Bị tai nạn xe cộ! Cũng không biết thiếu gia đã xảy ra chuyện gì... đang yên đang lành, không hiểu thế nào mà lại đâm vào hàng lan can của đường cao tốc..., xe cũng bẹp..."

Ương Ương ngồi liệt ở trên giường lớn, lúc này trong đầu cô đều tràn ngập những lời nói đau lòng mà thím Lý vừa mới nói kia..., xe vọt ra khỏi đường cao tốc, báo hỏng... Bị thương rất nặng, hôn mê sâu, khả năng tỉnh lại chỉ có khoảng ba mươi phần trăm...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Sợi tơ tình không ngừng kéo dài

"Ương Ương, Ương Ương, cháu vẫn còn đang nghe đấy chứ?" Giọng nói của thím Lý lại vang lên hết lần này đến lần khác. Trong đầu Ương Ương cũng đang ong ong một mảnh. Cả người cô giống như đang không ngừng bị chìm dần xuống phía dưới một cái vực sâu không thấy đáy, nhưng lại không thể bầu vịu vào một cái gì hết. Điện thoại di động của Ương Ương bị tuột khỏi tay từ lúc nào, lúc này vẫn còn đang nằm ở trên mặt đất, nên Ương Ương không thể nào nghe được tiếng thím Lý đang liên tục gọi cô ở đầu điện thoại bên kia nữa rồi.

Ương Ương không biết tại sao toàn thân mình lại trở nên lạnh như băng, cũng không hiểu tại sao mình lại phải hoảng hốt luống cuống như vậy, lại càng không thể hiểu tại sao mình lại có cảm giác không thể nào hô hấp nổi nữa! Thế nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy mình không thể nào nhẫn nhịn nổi. Ương Ương sờ soạng cố gắng đứng lên. Trong phòng vẫn chưa bật đèn lên, nên hết thấy đều như bị bao phủ bởi một lớp sa (tên một loại vải) màu đen, dày cộp, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dáng đồ vật một cách mơ hồ.

Ương Ương mở tủ treo quần áo ra, lục lọi lung tung một lúc để tìm một bộ quần áo mặc vào. Chỉ mặc một bộ quần áo mà cô mặc rất lâu, phải dùng một thời gian rất dài, thế nhưng lại chỉ xỏ được mỗi một cái tay áo. Ương Ương không biết mình bị làm sao nữa. Cô cứ thế đứng ở trong bóng tối hít thở từng ngụm từng ngụm một. Đến lúc đã bình tĩnh được một chút, cô liền bắt đầu khinh bỉ chính mình! Trần Tấn Nhiên bị thương thì có liên quan gì đến cô chứ, bất quá cô cũng chỉ là một người vợ đã bị anh vứt bỏ mà thôi, mặc dù, chính cô là người đưa ra đề nghị ly hôn trước.

Cô đã không còn thương anh nữa! Cô còn đang dự định hẹn hò với bạn trai để kết hôn kia mà... Ví dụ như hẹn hò cùng với Lâm Từ An chẳng hạn. Lâm Từ An có rất nhiều điểm tốt, giống như một thân sĩ, hơn nữa đáng đáp cũng không tồi! Việc gì cô còn phải quan tâm đến sự sống chết của người kia chứ nhỉ!

Anh hại cô đến như vậy còn chưa đủ hay sao? Hại cô mới mười chín tuổi mà đã phải gặp sự tổn thương lớn như vậy, hại cô mới mười chín tuổi mà đã bị mất đi một đứa con, n hại cô mới mười chín tuổi vừa mới kết hôn đã phải ly hôn, hại cô có nhà ở mà cũng không thể nào trở về, phải sống phiêu bạt một mình ở chỗ này, phải làm việc vô cùng cực khổ. Có nói thế nào thì Ương Ương cô là cũng là một thiên kim tiểu thư của nhà họ Tống. Ở nhà, cô chưa bao giờ phải chịu bất cứ sự vất vả nào, cô luôn luôn là bảo bối được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay.

Ương Ương ngã ngồi ở trên giường, lại cởi bỏ bộ quần áo vừa mới mặc vào xong xuôi. Mình không đi, mình nhất định sẽ không tới đó để thăm anh ta... Mà tại sao mình phải đi thăm anh ta chứ? Chẳng phải anh ta là một người rất trâu bò (ý nói khỏe mạnh) hay sao, chẳng phải anh ta luôn rất lợi hại đó sao, chẳng phải anh ta có rất nhiều phụ nữ tình nguyện làm tình nhân hay sao, có thể nào cũng không tới lượt cô đi thăm.

Nhưng mà... những chuyện này đều là chuyện từ lúc trước. Ngày trước anh là người có gia thế ưu việt, diện mạo anh tuấn, sống cuộc sống phong lưu tiền nhiều, đương nhiên sẽ có vô số phụ nữ trước sau đều chen lẫn tranh giành nhau nhau đi đến tìm anh, dính chặt lấy anh. Còn hiện tại, anh là một người bị tai nạn xe cộ, nói không chừng đã bị tàn phế gãy tay cụt chân, nói không chừng, đến ngay cả khuôn mặt cũng bị phá hủy là khác. Nói độc mồm một chút, có khi anh lại còn bị tê liệt toàn bộ từ cổ trở xuống, làm gì có người phụ nữ nào mà ngu ngốc lại đi ngã vào lòng một người đã bị liệt như vậy chứ!

Nghĩ tới đây, Ương Ương lại thấy có chút mềm lòng. Cô dắc ý hừ một tiếng, lại bắt đầu chậm rãi mặc quần áo vào! Ai bảo ông trời sinh ra cô là một người có tâm địa thiện lương kia chứ, cứ coi như là cô đi để khuyên giải nỗi buồn cho thím Lý đi. Nhưng dù nói thế nào, cô và anh cũng đã có một thời gian là vợ chồng như thế, hơn nữa đoạn thời gian này anh cũng đã giúp đỡ cô rất nhiều trong công việc buôn bán...

Mỗi một lần Ương Ương nghĩ đến anh, đều chỉ muốn làm thịt anh gấp mười lần, gấp hai mươi lần... Nghĩ đến lúc tới đó gặp anh, tự nhiên cô cảm thấy có chút ngượng ngùng... Được rồi, bây giờ cô cứ coi anh như là một người bạn bình thường đi, vậy việc cô đi thăm anh một chút cũng là chuyện thường tình trong quan hệ giữa con người với nhau thôi mà!

Tự mình nghĩ thông suốt rồi, Ương Ương lập tức nhảy dựng lên, mặc quần áo thật nhanh, vớ lấy chiếc túi xách và chìa khóa xe, sau đó lập tức phóng xuống dưới lầu đi ra ngoài.

Ngồi lên chiếc xe nhỏ của mình, Ương Ương cứ ngồi như vậy thật lâu mới quyết định mở khóa điện, khởi động xe. Ương Ương chạy thẳng con đường về hướng bắc, ra khỏi khu đô thị, đi lên đường cao tốc. Lúc này tâm thế của cô giống như mũi tên đã rời cung lao đi vậy, mới đầu đi từ từ, sau đó cho xe chạy thật nhanh.

Thời điểm Ương Ương đến chỗ của Trần Tấn Nhiên, đã là hơn ba giờ đêm rồi. Ương Ương gọi điện thoại cho thím Lý, thật ra thì không cần hỏi cô cũng biết, nhất định là Trần Tấn Nhiên đang nằm ở trong bệnh viện nhà mình. Ương Ương cúp điện thoại, cho ô tô chạy thẳng về phía bệnh viện.

Khi cô đi tới đó thì đã thấy thím Lý và Quán gia đã đứng chờ sẵn ở nơi đó rồi. Tàn Thiếu Dương và Kỳ Chấn cũng đang ở đây. Thân Tống Hạo vẫn còn ở nước ngoài chưa kịp chạy về.

Ương Ương vừa nhìn thấy nhiều "Người quen" như vậy, không khỏi có chút lúng túng. Sớm biết như vậy, sớm biết cô sẽ kéo dài thời gian đến đây thêm một lát nữa, sẽ không đi tới đây nhanh như vậy, tránh cho người khác nhìn vào lại còn tưởng rằng, cô Tống Ương Ương thấy cột đổ thì vào xem vui.

"Em dâu, em đã tới rồi à! Cái tên tiểu tử Trần Nhị kia được đẩy vào trong phòng cấp cứu cũng đã lâu rồi, bây giờ rốt cuộc cũng không biết mọi chuyện như thế nào nữa." Tàn Thiếu Dương vốn thẳng tính, không nhịn được liền mở miệng chào hỏi cô trước.

Vừa nghe thấy lời này, những giọt nước mắt trong tròng mắt của thím Lý lập tức liền trào ra. Ương Ương cuống quýt đỡ thím Lý ngồi xuống ghế: "Thím Lý, không có chuyện gì đâu, Trần Tấn Nhiên là người có số mạng rất lớn, anh ấy tuyệt đối sẽ không để cho chuyện gì xảy ra dễ dàng như vậy đâu..."

"Đứa bé ngoan, cháu vẫn luôn luôn là một người tốt bụng. Nếu như cháu không rời đi, thiếu gia cũng sẽ không mỗi ngày cứ chạy đi tìm cháu như vậy. Mấy ngày nay trời tuyết rơi nặng hạt như vậy, đi đường rất dễ bị gặp phải chuyện không may. Đứa bé ngoan, nếu như thiếu gia mà tỉnh lại, cháu cũng đừng bỏ đi nhé chớ đi, là người, có ai lại không bị phạm phải lỗi lầm đâu."

Ương Ương cúi đầu không dám lên tiếng. Thím Lý không trách cô, nhưng mà trong lòng của chính cô lại không thể xác định được khẩu vị. Nếu như hôm nay khi Trần Tấn Nhiên tới tìm cô, cô không trêu tức anh như vậy, đến cuối cùng lúc anh bỏ đi như vậy, cô gọi anh lại, chắc chắn anh cũng sẽ không mạo hiểm lái xe đi trong bão tuyết như vậy, để rồi bị gặp phải sự cố chuyện không may thế này.

Thấy bộ dạng cô cúi đầu, tròng mắt đã đỏ hồng lên như thế, thím Lý sợ cô không được tự nhiên, liền cuống quýt an ủi cô: "Đứa nhỏ này, thím Lý không trách cháu, mà cháu cũng không phải là cố ý, có đúng hay không? Ương Ương à, cháu chớ có khó chịu nữa..."

Thím Lý không khuyên giải cô thì còn tốt, một lời khuyên giải kia của thím Lý lại đã làm cho Ương Ương dút khoát rót nước mắt. Trong lòng thím Lý như đang có lửa đốt trong lòng, cũng không biết phải làm thế nào để khuyên giải cô, cho nên thím cũng khóc theo cô...

"Này, ở đây mà khóc cái gì cơ chứ? Chẳng phải là người vẫn còn chưa chết hay sao?" Chợt có một giọng nói của phụ nữ truyền đến. Theo phản xạ, Ương Ương liền ngừng đầu, lập tức thấy Trần Y Lan đang nâng cao cái bụng bự đi vào.

Trong nháy mắt, Ương Ương cảm thấy giống như sấm nổ vang rền giữa trời quang vậy. Hay cho Trần Tấn Nhiên, anh vừa làm cho Trần Y Lan nhà người ta lớn bụng như vậy, lại vừa còn chạy đến để lấy lòng tôi như thế! Anh vẫn còn ý nghĩ muốn một mình hai chân đạp hai con thuyền, muốn mình được hưởng hết phúc lộc của thiên hạ hay sao!

Ương Ương tức giận vọt đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Y Lan một cái: "Thím Lý, cháu đi trước!"

"Áy này, đứa nhỏ này, đêm đã khuya rồi, cháu còn định đi đâu nữa đây?"

Thím Lý già cả không hiểu chuyện gì, vội vàng kéo Ương Ương lại, vẻ mặt khó hiểu hỏi cô một câu.

Trần Y Lan bất giác cười một tiếng, chậm rãi nói: "Thím Lý, cái này là do nhìn thấy có tôi ở đây, nên chị dâu không vui đấy mà."

Thím Lý sùng sốt, ngược lại như đã hiểu ra được nguyên nhân, thím không khỏi dở khóc dở cười, nói: "Đứa nhỏ này, nhị tiểu thư sớm đã lập gia đình rồi. Ương Ương à, cũng không phải là... cũng không phải là thiếu gia..."

Gương mặt Ương Ương vụt đỏ rực, nhưng cô vẫn là mạnh miệng lâu bầu: "Chuyện đứa nhỏ là con của ai nào có liên quan gì đến cháu kia chứ? Cái chính là cháu nghĩ muốn trở về thôi."

"Tốt lắm! Vậy thì chị cứ việc trở về đi thôi, phen này thì toàn bộ những ý định của anh trai tôi đối với chị cũng coi như là đã uống phí toàn bộ rồi. Suốt ba năm qua, anh trai tôi luôn luôn suy nghĩ nhưng nhớ đến chị mà thủ thân như ngọc... Mọi chuyện bây giờ cũng đều coi như là đã uống phí thời gian rồi! Thật sự là không đáng giá, một người sắp chết, nhưng người khác còn lười phải liếc nhìn anh một cái... Haiz, tôi hiện giờ nghĩ mà càng cảm thấy thương cho anh trai..."

Những lời nói uất ức và đau khổ kia của Trần Y Lan vang lên ở trong hành lang dài, chỉ làm cho gương mặt của Ương Ương càng đỏ rực lên thêm. Ở trong cái rét lạnh của đêm đông, nhìn gương mặt của Ương Ương giống như là một hòn than đang cháy đỏ rực.

"Nhị tiểu thư, ngài đừng đùa thiếu phu nhân nữa..." Thím Lý nhìn bộ dáng của Ương Ương, chỉ sợ những lời nói kia làm cho Ương Ương cảm thấy thật thẹn thùng sẽ bỏ đi, nên cuống quýt gạt nhẹ ống tay áo Trần Y Lan, không để cho cô tiếp tục nói nữa.

"Đúng vậy đó! Hiện giờ Trần Nhị sống chết còn chưa biết thế nào, tất cả mọi người không nên làm náo loạn nữa! Em dâu à, em cũng đừng đi nữa, đầu gì cũng nên chờ Trần Nhị từ phòng giải phẫu đi ra đã."

Đương nhiên câu nói chen vào này của Kỳ Chấn là muốn đứng ở vị trí trung gian để khuyên giải mọi người. Anh cuống quýt tự mình đi qua chỗ Ương Ương ân cô ngồi xuống trên ghế dài. Dĩ nhiên là Ương Ương không phải thật sự muốn đi, cho nên giờ phút này cô cũng liền để thuyền thuận theo nước chảy, ngồi xuống ở chỗ đó, chỉ có điều, gương mặt cô càng ngày thêm đỏ hồng, nóng rực hơn.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, chăm chú nhìn vào chiếc đèn đỏ ở bên ngoài cửa phòng cấp cứu. Bất tri bất giác Ương Ương bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cô chợt nhớ đến cái lần đầu tiên Trần Tấn Nhiên tới Hàng Châu. Lúc đó cô đang ở trong nhà, nhìn thấy hình ảnh của anh... lúc sau lại nhớ đến hình ảnh của anh trong buổi hôn lễ, nhớ đến bộ dáng của anh khi mặc bộ lễ phục màu trắng nhìn giống như là thiên thần đánh đi về phía cô... Lúc sau cô lại nhớ đến bộ dạng vừa lãnh khốc vừa vô tình của anh... Rồi một lát sau cô lại nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc ngọt ngào hiếm có, rồi lại là bọn anh một ít của hai bọn họ...

Lỗi mũi Ương Ương đột nhiên liền bỗng cay xè, cô sợ hãi, vội vàng cúi đầu xuống, mắt chớp chớp mấy cái, cố gắng ép buộc nước mắt chảy ngược trở về.

Nếu như anh thực sự bị chết, vậy thì bây giờ cô sẽ phải làm thế nào đây? Liệu cô có thể coi như là chưa hề xảy ra chuyện gì hay không, cô lại sẽ tiếp tục

sống cuộc sống của mình, lại hẹn hò với bạn trai, tìm một người đàn ông có tính tình không tồi tệ lắm để gả cho sao? Còn tương lai của cả cuộc đời sau này của cô sẽ như thế nào đây?

Nhưng nếu như anh không chết, vậy thì cô sẽ phải xử sự như thế nào? Thật sự lại sẽ phục hôn với anh...

Ương Ương nhẹ nhàng mím đôi môi của mình lại. Lúc này trong lòng cô có hai luồng suy nghĩ đang cực kỳ mâu thuẫn với nhau. Cô muốn yêu, rồi lại sợ sẽ bị tổn thương, năng lực tự bảo vệ bản thân của cô cực mạnh, tuyệt đối sẽ không để cho bản thân bị ngã lần thứ hai ở cùng một chỗ như vậy. Đương nhiên là cô cũng không muốn mình lại bị tổn thương lần thứ hai bởi cùng một người gây nên...

Bên này cô vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, trong lòng cực kỳ khó chịu giống như là bị mèo cào vậy, bên kia cánh cửa phòng cấp cứu cũng chợt mở ra. Cả mấy người nhanh nhẹn đứng bật dậy cùng một lúc, rào rào chạy đến vây lại trước cửa phòng cấp cứu. Ương Ương cũng vội đứng lên, chẳng qua là cô chỉ đứng ở bên ngoài, không chen vào cùng đám người kia, nhưng trong lòng cô cũng không tránh khỏi cảm giác vừa hoảng hốt lại vừa sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Ương Ương không muốn quay đầu lại

"Phẫu thuật rất thành công..."

Vừa nghe được câu này, Ương Ương chợt liên tưởng phào nhẹ nhõm, thậm chí cô còn vuốt vuốt ngực giống như những người phụ nữ ở trên ti vi, ở trong lòng thầm nói một câu, cảm ơn trời đất.

"Chỉ có điều..." Mấy từ kia của bác sĩ, lập tức làm cho sự vui sướng của mọi người lập tức đông cứng lại.

Trái tim của Ương Ương lập tức như bị níu chặt, theo bản năng cô hướng ánh mắt của mình xuyên qua đám người, tới nơi bác sĩ đang đứng. Dieerndkan/leecequhydonnn Ánh đèn trong hành lang trắng bệch dọa người. Ương Ương ngơ ngẩn nhìn lên đám người lơ mơ trước mặt, nhịp đập trái tim của cô dường như đã không còn được như bình thường nữa, mà đang trở nên rời rạc, bất an.

Bác sĩ nói điều gì đó nhưng cô cũng không nghe được rõ ràng lắm. Từ những lời nói lải nhải xen lẫn tiếng khóc của thím Lý ở đằng kia, cô mơ hồ biết rằng, anh vẫn còn đang hôn mê, nếu như anh tỉnh lại, thì tất cả mọi chuyện đều vô sự. Nhưng nếu anh vẫn không tỉnh lại, sẽ vĩnh viễn chìm trong giấc ngủ thật sự.

Trần Tấn Nhiên được đẩy đến phòng chăm sóc đặc biệt. Mấy người trong bọn Kỳ Chấn bàn bạc với nhau để hai người bọn họ ở lại để theo dõi bệnh tình của Trần Tấn Nhiên. dieerndkan/leecequhydonnn Còn tất cả những người còn lại đều đi về nhà trước để nghỉ ngơi. Ương Ương bị thím Lý và bọn họ cưỡng ép đưa về nhà để nghỉ ngơi. Mãi cho đến ngồi vào trong xe âm áp, cô mới cảm thấy cả người mình đang phát run lên, cô để tay ở trên đùi vậy mà cũng run run đến gần như khó có thể tự giữ được.

"Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu, thiếu gia sẽ không sao đâu!" Thím Lý nhẹ nhàng kéo cô lại, tựa như muốn làm dịu lại tâm tình đang căng thẳng của cô, thím Lý bắt đầu nói liên miên những chuyện về Trần Tấn Nhiên khi còn bé.

Khi còn bé Trần Tấn Nhiên rất nghịch ngợm, có lần anh nhỏ mấy cây cảnh quý hiếm mà ba ba đã trồng trong vườn. Khi ba ba tan việc trở về nhà, dieerndkan/leecequhydonnn thấy cây cảnh trong vườn thiếu mấy hai gốc cây, ông biết nếu trực tiếp đi hỏi thì nhất định anh sẽ không chịu thừa nhận. Cho nên khi nhìn thấy anh, ba ba cũng không ép hỏi, cũng chỉ cười híp mắt nói, tìm giúp cho ba ba mấy cái cây cảnh đã bị nhỏ trong vườn hoa tới đây có được hay không? Trần Tấn Nhiên rất vui vẻ chạy đến đồng rác, kéo từ trong đó ra hai gốc cây cảnh kia, nhanh chóng đưa tới, bộ dạng giống như tranh công hiến vật quý, nói mình đã nhỏ nó từ buổi sáng!

Không cần nghi ngờ, đương nhiên là anh đã bị ba ba hung hăng đánh cho một trận tơi bời.

Ương Ương nghe đến đó, thực sự không thể nào nhịn được liền bật lên tiếng cười phì một cái. dieerndkan/leecequhydonnn Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh Trần Tấn Nhiên vẫn còn mặc quần yếm, đang kéo hào hứng kéo xềnh xệch mấy cái cây cảnh, chạy đến trước mặt ba ba của mình, bộ dạng như khoe khoang con tìm thấy trước nhất...

Cô thực sự chưa bao giờ nghĩ tới khi còn bé anh lại có thể nghịch ngợm như thế, còn gây ra thật nhiều chuyện làm cho người lớn cực kỳ đau đầu như vậy, trong lòng cô không khỏi có một chút cảm giác thân thiết đối với anh.

Về đến nhà, có lẽ là do cô đã ngủ ở trong phòng ngủ lớn, nơi ngày trước bọn họ đã từng ở đó, cho nên Ương Ương đã ngủ rất say. Cô ngủ một giấc li bì, đến ngày hôm sau, dieerndkan/leecequhydonnn vừa tỉnh lại, liền mở miệng kỳ kèo đòi đi đến bệnh viện. Thím Lý nhìn thấu tâm tư của cô, cho nên ăn điểm tâm xong thím liền bảo tài xế đưa cô đi tới bệnh viện.

Thay ca cho Kỳ Chấn và A Dương trở về, Ương Ương ngồi ở bên cạnh giường bệnh của Trần Tấn Nhiên. Grong mặt của anh vốn dĩ khô ngô tuần tú giờ đây bị lớp băng gạc quấn quanh tầng tầng lớp lớp, sưng phù giống như cái đầu heo.

Ương Ương nhìn anh, cảm thấy không đành lòng, nhưng cô vẫn cắn môi, hạ thấp giọng mắng anh: "Đồ đầu heo, đáng đời!"

Được rồi, nhìn thấy khuôn mặt của anh đã bị phá hủy thanh thế này, tôi tha thứ cho những lời nói và hành động vũ nhục của anh đã làm tổn thương tôi ba năm trước đây.

Ương Ương lấy chậu nước ấm, nhúng chiếc khăn lông vào chậu nước, sau đó vắt khô nước, nghĩ muốn lau qua vết máu cho Trần Tấn Nhiên. Đến khi lật chăn lên, cô lập tức sững sờ, ngây ngẩn cả người. Toàn thân của anh từ trên xuống dưới da thịt không có một chỗ nào còn lành lặn, đặc biệt là ở trước ngực, cả lớp băng gạc quấn dày như thế, vậy mà vẫn còn có thể nhìn thấy mờ mờ vết máu. Ương Ương đưa tay kéo chăn lên, xoay người lại đi tới đứng trước cửa sổ...

Lỗ mũi thấy cay xè, nhưng Ương Ương vẫn cố nén lại, không muốn để cho mình bật khóc lên. Ở trong lòng cô tự khuyên mình, mây thương xót cho anh ta cái gì, mây đau lòng cho anh ta cái gì? Mây đã quên những chuyện anh ta đã làm với mây rồi hay sao, mây đã quên anh ta đã đẩy mây từ trên thang lầu xuống dưới thế nào rồi sao? Mây đã quên những âm thanh không sao chịu nổi cả ngày lẫn đêm, truyền đến từ trong phòng ngủ cách vách rồi sao, mây đã quên anh ta đã làm những chuyện tàn nhẫn gây tổn thương cho mây rồi sao?

Tổng Ương Ương à, tranh luận một chút đi, mây cứ như vậy liền đã mềm lòng rồi sao? Mây chính là một người chóng quên, cái nhìn của mây cũng chỉ ngắn ngủn một chút xíu như vậy, mây không biết nhìn xa trông rộng hay sao!

Nghiêm khắc tự trách bản thân mình hồi lâu, Ương Ương lại quay người lại đi đến đứng ở trước giường bệnh của Trần Tấn Nhiên. Tất cả mọi phòng tuyến khoảng cách cô vừa dựng lên, lại bị sụp đổ hoàn toàn. Ương Ương nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Thôi quên đi! Bây giờ mình chỉ chăm sóc cho anh ta đến khi vết thương của anh ta lành lại mà thôi. Đến lúc đó, mình nhất định sẽ quay đầu rồi đi, sẽ không trở lại bên anh ta nữa.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, Ương Ương ngồi xuống ở trước giường của anh, Đây là lần đầu tiên cô thấy anh ngoan ngoãn như vậy, đáng vẻ của anh lúc này thật an tĩnh, so với dĩ vãng cũng làm cho người ta yêu thích nhiều hơn.

Ương Ương chống tay vào má, lặng lẽ nhìn người đàn ông lúc này vẫn còn đang chìm sâu trong hôn mê. Thật ra thì cô cũng không nhìn thấy được cái gì, gương mặt của anh lúc trước khô ngoảnh anh tuấn là thế, bây giờ bị tầng lớp băng gạc quấn xung quanh dày cộp lên, nhìn giống như là một Xác Ướp vậy. Thân thể của anh lúc trước trắng kiêu là thế, nhưng lúc này thật yếu ớt, tựa như chỉ cần vừa đụng mạnh vào một cái lập tức sẽ bị vỡ nát ra luôn. Ương Ương nhìn thấy Trần Tấn Nhiên như vậy, trong lòng cũng không thể kiềm chế được cảm xúc chua xót. Anh trở thành như vậy, chung quy nguyên nhân gây ra cũng chính bởi vì cô.

Nếu như cô sớm bề gãy những suy nghĩ kia của anh, hoặc là cô không nên có những lời nói quyết tuyệt như vậy, chắc chắn anh cũng sẽ không bỏ đi ngay, sau đó cho xe chạy thật nhanh trên đường cao tốc, dưới trận mưa tuyết ngày càng lớn như vậy.

Nếu như từ nay về sau anh vĩnh viễn trở thành một người tàn phế, cô sẽ phải làm gì bây giờ? Sẽ cao bay xa chạy, hay là vì thấy anh đáng thương mà ở lại nơi này để thương hại anh?

Nhưng cho đến lúc ấy, sợ rằng sẽ không còn có một người phụ nữ nào còn nghĩ muốn gả cho anh, cũng sợ rằng, nhà họ Trần từ nay sẽ phải tuyệt hậu rồi.

Ương Ương bưng lấy hai má của mình. Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhưng đúng vào lúc này, dường như cô cảm thấy một ngón tay của anh đang để bên giường bỗng hơi nhúc nhích. Trong nháy mắt Ương Ương cảm thấy mừng rỡ không dứt, cô nhìn chăm chú hơn nữa, nhưng người nào đó lại không có một chút động tĩnh nào nữa rồi. Cảm thấy dường như có làn gió lạnh buổi trưa vừa thổi vào trong phòng bệnh, Ương Ương liền đứng lên đi tới phía trước cửa sổ. Khi chuẩn bị kéo cánh cửa sổ đóng lại cho thật chặt, vô tình Ương Ương cúi đầu nhìn xuống bên dưới, lại chợt nhìn thấy một người.

Ba năm qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tư Dận.

Trong nháy mắt Ương Ương lại nhớ tới cái đêm chia tay vào mấy năm trước. Cả đêm hôm đó, Tư Dận đứng ở dưới lầu, cứ như vậy nhìn lên cửa sổ căn phòng của cô, còn cô núp ở đằng sau tầng tầng lớp lớp rèm cửa sổ, khóc đến không thành tiếng... Không phải là khóc vì cô quá quan tâm tới anh, quá yêu thích anh, chẳng qua là cô khóc cho số mạng tàn khốc vô tình giữa hai người.

Một mình Tư Dận yên lặng đi trên đường nhỏ trong bệnh viện. Trong lòng Ương Ương có chút nghi ngờ, chẳng phải gia đình Tư Dận cũng mở bệnh viện đó sao, tại sao anh còn phải chạy đến nơi này làm gì?

Thấy anh cũng đi vào trong toà nhà cô đang đứng, Ương Ương không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, lặng lẽ đi ra mở cánh cửa phòng bệnh ra ngoài. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của cô, chỉ chốc lát sau cô liền thấy Tư Dận đi lên lầu, sau đó anh đi vào trong phòng bệnh ở cách vách.

Hai hàng lông mày của Ương Ương thoáng nhíu lại thật chặt! Tư Dận đến đây để thăm nom người nào sao? Tại sao lại phải sắp xếp cho người đó nằm ở trong bệnh viện khác? Chẳng lẽ anh sợ người trong nhà của mình phát hiện hay sao?

Trong lòng Ương Ương suy nghĩ lo lắng rất nhiều, nhưng cô cũng không rảnh để bận tâm, xoay người lại, trở về bên giường của Trần Tấn Nhiên. Cô cứ ngồi ở chỗ đó nhìn anh. Trần Tấn Nhiên vẫn như cũ, chẳng hề có một chút xíu động tĩnh nào hết. Trái tim Ương Ương chợt nhói lên một cái, chẳng lẽ anh lại phải trở thành một người sống đời sống thực vật hay sao?

Đến xế chiều, ông cụ Trần và hai vợ chồng Thân Tổng Hạo gần như đồng thời đến bệnh viện. Ương Ương nhìn thấy Thân Tổng Hạo và Hứa Hoan Nhan đang chậm rãi đi tới, trong lòng không khỏi tràn ra một chút cảm xúc hâm mộ không nói ra được. Câu chuyện tình yêu ngày xưa của hai người bọn họ cô

cũng đã từng được nghe qua. Cô thật sự rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ Hứa Hoan Nhan có thể lấy được một người đàn ông có tình yêu sâu nặng như vậy. Sau đó cô lại thờ dài, thăm than thờ, một người đàn ông như Thần Tống Hạo thế này, liệu cõi đời này còn có người thứ hai sao?

Mấy người đã nói chuyện với bác sĩ thật lâu..., sau đó còn hỏi thăm căn bệnh tình của Trần Tấn Nhiên, lúc này mới ra khỏi phòng bệnh. Ông cụ Trần cố ý kêu Ương Ương ra ngoài đi đến phòng nghỉ ngơi ở cách vách.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người thỉnh thoảng lại nhìn nhau không nói gì. Ngày trước, khi ly hôn, Ương Ương đã tự mình đi đến Singapore tìm bố chồng. Ở đó cô đã nói với ông sự thực tất cả mọi chuyện. Thật sự khi đó ông cụ Trần đã cảm thấy thương tâm muốn chết. Đứa cháu nội mà ông vẫn mong mỏi kia thì ra là đã sớm không có ở trên thế gian này nữa. Hơn nữa hiện tại cuộc sống của đứa con trai duy nhất của mình và cô con dâu mà ông rất coi trọng kia, đã không thể nào thu thập cục diện được nữa, đến mức phải ly hôn. Ông cũng đã nghĩ tới chuyện cứu vãn lại tình thế, nhưng mà khi đó, Ương Ương thật sự đã bị tổn thương thấu tâm, cô chán nản rồi đi, không bao giờ nữa còn muốn về lại nơi này nữa. Mặc dù ông vẫn không đành lòng, nhưng cũng tôn trọng ý kiến của cô, đồng ý với tất cả những thỉnh cầu của cô.

Chẳng qua là hôm nay gặp lại được Ương Ương, lại nhìn thấy đứa con trai độc nhất của mình đang nằm ở trên giường bệnh chỉ còn thoi thóp thở, chưa biết sống chết thế nào, lại nhìn sang con dâu cũ, trong lòng ông cũng cảm thấy đau nhức từng hồi từng hồi. Nếu như lúc trước đứa trẻ vẫn còn, nếu như đứa nhỏ Tấn Nhiên con trai ông sớm tinh ngộ một chút, hai đứa chúng nó không phải ly hôn, như vậy thì có thể nào nhà họ Trần cũng đã có hậu duệ rồi! Nhưng mà bây giờ thì thế nào đây? Ngộ nhờ con trai ông cứ tiếp tục mê man, chìm trong giấc ngủ mãi mãi như vậy... ngộ nhờ nếu như con trai ông có tỉnh lại, nhưng lại trở thành người tàn phế thì...

Trong khoảng thời gian ngắn, thiếu chút nữa là ông cụ Trần đã không kìm được dòng nước mắt đang chực trào ra. Ương Ương nhìn bố chồng cũ của cô. Hình như ông đã già hơn ba năm trước đây đến mười mấy tuổi. Nhìn ông cụ, trong lòng cô cũng trào lên từng hồi buồn bực. Ở nhà họ Trần, duy nhất chỉ có hai người đối xử với cô thực sự tốt, đó là thím Lý và bố chồng cũ của cô. Ương Ương không khỏi nhẹ nhàng đến bên ông, đưa tay cầm lấy tay ông: "Mọi chuyện sẽ tốt thôi, Tấn Nhiên sẽ không có chuyện gì đâu, anh ấy sẽ tỉnh lại, ngài đừng lo lắng..."

Ông cụ Trần lập tức cầm lấy tay Ương Ương thật chặt: "Đứa bé ngoan, con ở lại có được hay không? Con có biết là suốt mấy năm qua Tấn Nhiên đã phải sống cuộc sống không tốt một chút nào không? Nó vẫn luôn nhớ đến con. Nếu như lần này Tấn Nhiên tỉnh lại, con cũng đừng nên rời đi nữa, có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Anh đã tỉnh lại

Trong lòng con trai ông chỉ có một mình Ương Ương, nó đã quyết định không muốn tái giá với người khác. Nhưng mà nếu như nó không chịu kết hôn, đến khi nào thì nhà họ Trần mới có thể có người nối dõi? Nếu như đứa con trai cả của ông mà không bị chết sớm, ông cũng không cần phải lo lắng giống như bây giờ!

Ương Ương cụp hàng lông mi thật dài xuống. Cô không đành lòng để cho người già phải thất vọng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói một câu đượm vẻ buồn buồn: "Ngài để cho con suy nghĩ đã."

Trần Tấn Nhiên nằm trong bệnh viện đã tròn một tuần lễ, nhưng đến bây giờ anh vẫn còn bị hôn mê bất tỉnh. Nơi đáy lòng Ương Ương chút hi vọng mong manh kia ngày một âm ảm dần. Mỗi một ngày trôi qua Ương Ương lại càng thấy sợ hãi. Trần Tấn Nhiên thật sự sẽ không thể tỉnh lại thì sao, hoặc là, một ngày kia, vào buổi sáng khi cô mở mắt ra, anh đã không còn hô hấp nữa.

Ương Ương có chút hoảng hốt. Cô nằm gục mặt xuống ở bên cạnh giường bệnh của Trần Tấn Nhiên. Hôm nay lớp băng gạc trên mặt anh đã được tháo bỏ, vết sẹo nằm vắt qua má trái của anh làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, thoát nhìn có chút dọa người. Ương Ương không khỏi đưa tay nhẹ sờ lên vết sẹo: "Trần Tấn Nhiên, anh hãy mau chóng tỉnh dậy đi..."

Hơi thở của Trần Tấn Nhiên vẫn đều đều như có như không. Ương Ương cảm thấy nản lòng thoái chí không nói ra được, nhẹ nhàng áp sát mặt vào trên cánh tay của anh. Ngày xưa trên cánh tay này bắp thịt luôn căng đầy, giờ đây cũng không còn nhìn thấy nữa rồi. Chỉ trong vòng một tuần anh đã gầy đi thật nhanh, thoát nhìn thật sự đã sắp không thành hình người nữa rồi. Nước mắt của Ương Ương liên chọt rơi xuống.

Cô đã từng hận anh, nhưng cũng rất yêu anh, cô không muốn anh chết, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ, cô cũng không muốn anh chết.

Chợt cánh tay đang áp dưới gương mặt của cô hình như hơi có chút nhúc nhích. Ương Ương lập tức ngẩng phắt lên, hai mắt tròn to nhìn anh, cô thấy ngón tay của anh hơi co rút một chút, dường như muốn nâng lên, nơi mí mắt lúc này cũng hơi rung động, tựa như đang muốn mở ra. Ương Ương kích động, trái tim đập thình thịch loạn xạ. Cô một phát túm lấy tay anh, nhẹ nhàng gọi anh từng tiếng từng tiếng: "Tấn Nhiên, Tấn Nhiên..."

Anh mở mắt, nhưng cái nhìn vẫn còn mơ hồ chưa thấy được rõ ràng mọi vật. Người đang ở trước mặt anh là ai vậy nhỉ? Giống như là cô, nhưng anh lại không thể tin được đó là cô... từ trước đến giờ Ương Ương chưa bao giờ để lộ nụ cười như vậy ở trước mặt anh... làm sao có thể là cô...

"Tấn Nhiên, Tấn Nhiên!!!" Ương Ương vui mừng gọi tên của anh, sau đó quay mặt hướng về phía ngoài cửa, lớn tiếng kêu: "Bác sĩ, y tá, anh ấy đã tỉnh lại, anh ấy đã tỉnh lại rồi!"

Là giọng nói của cô, nghe vô cùng gấp gáp, vô cùng lo lắng, nhưng lại hàm chứa nỗi mừng vui tràn ngập.

"Ương... Ương?"

Giọng nói của anh nghe khào khào, mí mắt hơi hấp háy để thích ứng với ánh sáng chói mắt ở trong phòng.

"Là tôi, là tôi đây!" Lúc trước Ương Ương cũng đã từng tưởng tượng ra tình tiết cầu huyết, khi anh tỉnh lại có thể sẽ xảy ra thế mất trí nhớ thì sẽ như thế nào! Khi đó anh sẽ nhìn cô, ánh mắt mờ mờ, luống cuống hỏi thăm, "Tiểu thư xinh đẹp, cô là ai? Chính cô đã cứu tôi phải không?"

Nhưng mà cô lại không có ngờ rằng, người nào đó khi tỉnh lại đầu óc vẫn còn minh mẫn, tỉnh táo như cũ, không ngờ chỉ cần liếc mắt một cái anh đã nhận ra cô.

Nghĩ tới đây, Ương Ương không khỏi bĩu môi, làm bộ dạng bộ như không thèm để ý đến anh chút nào, mở miệng nói: "Bị va chạm đến thành như vậy rồi mà vẫn còn linh hoạt..."

Ương Ương còn đang muốn nói cho hết câu, nhưng không nghe thấy giọng nói của anh, Ương Ương giật mình, lại cúi đầu xuống nhìn. Người nọ thế nào lại đã hôn mê bất tỉnh rồi!

Ương Ương lập tức ngã ngồi ở trên giường, mà lúc này một đồng người đã rào rào tiến vào trong phòng bệnh, miệng la hét trách mắng âm ỹ: "Mẹ kiếp, Trần Nhị (*) số mệnh của cậu thế mà ghê gớm thật đấy! Bị thương nặng như thế mà tỉnh lại cũng nhanh thật! Xem ra em dâu thật sự là lợi hại hơn một đồng anh em chúng ta ở đây rồi!"

(*)Trần Nhị là cách gọi khác của Trần Tấn Nhiên, bởi vì anh là người con trai thứ hai của ông cụ Trần. Do người anh cả của Trần Tấn Nhiên đã chết, cho nên mới có đoạn văn tác giả mô tả sự lo lắng của ông cụ Trần, sợ nếu như Trần Tấn Nhiên không chịu tái hôn, nhà họ Trần không còn người nối dõi sẽ bị tuyệt hậu.

"A? Không phải nói là đã tỉnh rồi sao?" Tần Thiếu Dương vọt tới bên giường, lại thấy người nào đó vẫn nằm im, bộ dạng giống như một cương thi như cũ, không khỏi nghi ngờ quay mặt nhìn Ương Ương hỏi một câu.

Ương Ương lập tức cũng như sắp òa lên khóc: "Em... em, em vừa mới nói một câu hơi có chút kích thích anh ấy, thế là... anh ấy lại tiếp tục hôn mê..."

Trần Tấn Nhiên nghiêm chỉnh chính thức tỉnh lại là vào buổi sáng ngày thứ ba. Anh vừa mở mắt, liền nhìn thấy vợ trước của mình đang nằm sấp ở bên giường của mình, thân thể nhỏ nhỏ nằm úp mặt ở trên tấm ga trải giường màu trắng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Trên cánh tay của anh vẫn còn phải bó thạch cao, cử động duy nhất của cơ thể anh trong lúc này chỉ có thể hơi nhúc nhích khoe miệng và chớp mắt. Trần Tấn Nhiên chớp chớp mắt một lúc lại liếc mắt ngắm nhìn Ương Ương đang ngủ, khoe môi của anh liền cong lên, thoáng nở một nụ cười vẻ ôn nhu.

Buổi sáng mùa đông hôm ấy đột nhiên trời trở nên trong sáng. Ánh mặt trời giống như những sợi vàng, chiếu xuyên thấu qua rèm cửa sổ, phủ lên trên mái tóc dài đen bóng mềm mại bờ xõa trên vai, tạo nên một vòng ánh sáng rạng ngời trên đỉnh đầu của cô, nhìn giống như vầng hào quang của thiên sứ vậy.

"Ương Ương?" Anh khẽ khàng gọi tên của cô, cho là cô không nghe được. Nhưng không ngờ cô lại giật mình lập tức ngồi dậy, tựa như ngủ không được ngon giấc. Đôi mắt của cô lúc này hơi bị sưng một chút, đột nhiên bị anh làm cho tỉnh giấc, Ương Ương nhìn sang anh bộ dạng vẫn còn mang vẻ ngái ngủ, nhìn cô lúc này cực kỳ dễ thương

Trái tim Trần Tấn Nhiên thoáng trở nên mềm mại, nhưng anh không thể cử động, chỉ có thể nhìn cô.

Ương Ương cũng không dám nói lung tung nữa, cô chỉ khẽ gạt đầu một cái, ngáp ngừng mở miệng hỏi anh: "Anh đã tỉnh rồi sao? Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó hay không? A đúng rồi! Bác sĩ nói anh tạm thời chỉ có thể ăn cháo, hiện giờ để tôi bảo hộ lý lấy cháo mang tới cho anh ăn nhé, có được hay không?"

Nụ cười của Trần Tấn Nhiên sâu hơn, cố hết sức nói với cô: "Em hỏi anh nhiều câu như vậy, anh cũng không biết phải trả lời câu hỏi nào trước nữa..."

Anh thấy Ương Ương hơi đỏ mặt, cúi đầu xuống, mấy ngón tay cứ xoắn vào nhau bối rối, bộ dáng nhìn vừa như bất an lại vừa như xấu hổ.

"Ương Ương..." Anh lại gọi tên của cô.

"Gi vậy..." Cô nhẹ nhàng đáp lại, giọng nói mang theo ngữ điệu ngọt ngào mềm mại của phương Nam, làm cho trái tim của anh rung động.

"Anh đói bụng."

"Để tôi đi lấy cháo cho anh!" Ương Ương nói xong liền cúi đầu bỏ chạy trốn chết. Trần Tấn Nhiên nhìn theo bogs dnags của cô vừa biến mất ở cửa thì lúc này mới dám bật lên tiếng cười khe khẽ.

Anh thật sự rất ưa thích bộ dạng này của cô. Nếu như lần này anh bị thương mà làm cho cô trở lại bên mình, anh cũng sẽ không hề oán giận một câu.

Ương Ương đi rồi trở về rất nhanh chóng, trên tay cầm một cái bình giữ nhiệt màu vàng, đồ cháo vẫn còn ấm nóng vào chiếc chén nhỏ, định đưa tới cho anh, nhưng rồi nhìn thấy cánh tay anh vẫn còn đang bị bó thạch cao, Ương Ương lại cúi đầu hạ mi xuống, đặt chén cháo xuống, nói: "Để tôi đi mời hộ lý

tôi dứt cho anh ăn."

"Ương Ương!" Anh lập tức vội vã gọi giật cô lại. Ương Ương không quay đầu lại, chỉ hơi cúi đầu, để lại cho anh một bóng lưng nhỏ yếu.

"Ương Ương, vết thương của anh bị đau."

Anh cau lông mày lại, quả đúng như anh đã dự đoán, cô lập tức xoay người lại, khẩn trương nhìn lại anh: "Tôi đi mời bác sĩ tới đây..."

"Ương Ương, anh rất đói bụng, em có thể dứt cho anh ăn chút cháo trước có được không?" Thoạt nhìn anh lúc này thật là tiêu tụy, Ương Ương có chút mềm lòng, chẳng qua chỉ là dứt chút cháo cho anh ăn thôi mà! Ương Ương tự an ủi mình, chuyện này cũng không có điều gì gọi là quá mức, không đến mức không thể giúp anh được một chút.

Ương Ương ngồi xuống, bung chén cháo lên. Nhìn động tác của cô có chút vụng về, thế nhưng trông mắt của anh lại ánh lên thứ ánh sáng rạng rỡ. Anh ăn từng miếng từng miếng vô cùng ngon lành.

Một chén cháo rất nhanh đã được cô dứt cho anh ăn hết. Nhưng anh vẫn chưa chịu buông tha cho cô, nói là còn muốn được ăn nữa. Tiếp ngay sau đó, chén cháo thứ hai cũng được anh ăn sạch trơn. Lúc đó anh mới cảm thấy cái bụng đã được vừa ý thỏa mãn, nhìn Ương Ương thu dọn đồ vật.

Bác sĩ tới kiểm tra vết thương, sau đó thay thuốc, rồi đi ra ngoài rất nhanh, trong phòng lại chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ương Ương ngồi ở một bên, hơi cúi đầu xuống. Còn Trần Tấn Nhiên cũng đang nửa nằm ở nơi đó, ánh mắt của anh cứ nhìn cô chăm chăm, không hề nháy mắt một cái, mãi cho đến phút cuối cùng, Ương Ương da mặt mỏng, không thể chịu đựng nổi nữa, lập tức nhảy dựng lên, tức giận mở miệng: "Anh nhìn cái gì thế!"

"Anh có làm cái gì đâu, chỉ ngắm nhìn em một chút thôi mà."

Ương Ương cắn cắn môi dưới, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh: "Nếu, như anh đã khỏe lại rồi, vậy thì tôi cũng nên phải trở về rồi..."

"Ương Ương, bây giờ anh không thể nào động dậy được, vậy mà em vẫn muốn bỏ đi như vậy hay sao?"

"Tôi... tôi còn phải trở về để xem xét quán cà phê của tôi một chút."

"Ương Ương, chẳng lẽ anh lại không quan trọng bằng cái quán cà phê nhỏ kia của em hay sao?"

Nói nhảm, ba năm nay tôi đây chỉ dựa vào quán cà phê để nuôi sống mình, Đại thiếu gia nhà anh đâu có cung cấp cho tôi một phân tiền chứ.

"Hệ lý được mời cũng khá nhiều, bọn họ đều luôn nghe sai bảo và chăm sóc cho anh. Tôi... tôi... tôi đi đây... anh hãy ngại bảo trọng..."

Ương Ương cướp đường mà chạy, Trần Tấn Nhiên cũng không lên tiếng ngăn trở. Ương Ương ra khỏi cửa phòng bệnh, thở một hơi dài nhẹ nhõm, đáy lòng lại thoáng xẹt qua sự mất mát không nói ra được. Cô cúi đầu hướng về phía chiếc thang máy. Vô tình trong lúc đi, khi Ương Ương vừa ngẩng đầu lên, thì chợt nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của người phụ nữ kia. Ánh mắt của cô chợt lóe lên. Ương Ương không khỏi sững sờ, thế nào mà người phụ nữ kia thoạt nhìn lại có thể quen mặt đến khác thường như vậy nhỉ???

Cho đến khi đi vào trong thang máy, về mặt của Ương Ương vẫn còn mang vẻ thắc mắc. Cô đắm chìm vào trong dòng suy nghĩ, mi tâm nhíu chặt lại thành hình một chữ Xuyên (川).

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Thì ra là, cô chỉ là một thể thân

Ương Ương vẫn còn đang chìm trong dòng suy nghĩ, mi tâm nhíu chặt lại thành hình một chữ Xuyên (川).

Giữa lúc này một tia sáng chợt lóe lên, thiếu chút nữa Ương Ương đã hét rầm lên ở trong thang máy. Người phụ nữ kia, nhìn đáng dấp rõ ràng giống cô đến tám mươi phần trăm!

Ương Ương rất hiếu kỳ trái tim lập tức như bị treo lên. Cô liền lập tức đi ra ngoài, tựa như thang máy bị cúp điện. Ra khỏi thang máy, Ương Ương trực tiếp chuyển sang đi thang bộ, đi một lúc lại đứng lại thờ hồn hể. dieendaaneequydonn Lúc này trong hành lang cũng đã trống không, ngay đến cả một bóng người cũng không có. Ương Ương không khỏi hít một ngụm không khí lạnh. Cô có chút buồn nản tựa người vào trên vách tường, đang định xoay người đi vào trong thang máy, chợt cô đụng phải một gương mặt quen thuộc.

Gương mặt Ương Ương thoáng chút lay động, nhưng trên mặt cô vẫn chậm rãi hiện ra một nụ cười vô cùng hồ hững: "A, Tư Dận, chào anh! Dạo này anh có khỏe không?"

Tư Dận đang ôm trong tay một chiếc hộp giữ nhiệt, trên người mặc một bộ tây trang thoải mái. Nhìn vóc dáng của anh vẫn cao lớn như vậy, gương mặt vẫn cực kỳ anh tuấn như cũ. *di@en*dyan(lee^qu.donn)*, Chỉ có điều trên gương mặt anh đã không còn cái vẻ bất cần đời như trong quá khứ nữa. Mi tâm tựa như suốt ngày đều nhíu chặt lại, tựa như có nỗi buồn không sao chia sẻ được.

"Ương Ương." Thế nhưng Tư Dận lại chỉ nhẹ nhàng gọi tên của cô, cũng không tiến đến gần cô. Ương Ương cảm thấy có chút lúng túng. Chợt cô cảm thấy ánh nắng ấm áp mùa đông đang chiếu vào trên mặt lúc này tự nhiên có chút nóng nực, làm cô cực kỳ khó chịu. Trên lưng cô chợt thấy túa ra một lớp mồ hôi ẩm ướt nhópnhứa khó chịu, tựa như bị đám gai châm chích vào vừa đau vừa ngứa râm ran. Ương Ương không muốn tiếp tục bầu không khí như thế này nữa, *diễn☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn* liền khẽ ho một tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng đến khó chịu này.

Tư Dận vẫn như cũ, cứ đứng nhìn cô như vậy. Ba năm qua, không có một ngày nào là anh không nhớ cô. Nhưng mà, sau khi cô rời khỏi, ngay đến một chút xúu tin tức của cô cũng không nghe thấy. Chung quy là trong lòng của cô vẫn không hề có bóng dáng của anh. Cho đến hôm nay, đột nhiên cô trở lại, xuất hiện ở trong bệnh viện thế này...

Nhất định là bởi vì nguyên nhân Trần Tấn Nhiên bị thương nặng phải nằm viện nên cô mới xuất hiện ở đây.

Ánh mắt của Ương Ương rơi vào chiếc hộp giữ nhiệt ở trên tay Tư Dận: *diễnđànlêquýđôn* "Anh... chắc là anh phải đi vào thăm bệnh nhân rồi, vậy em không quấy rầy anh nữa, em đi trước."

"Là bạn gái của anh." Tư Dận chợt chậm rãi mở miệng nói một câu, quả nhiên, liền nhìn thấy mặt vẻ khiếp sợ của Ương Ương. "Tư Dận, anh đã ly hôn rồi sao?"

"Không, chưa ly hôn." Tư Dận thoáng cong khóe môi lên, sau đó chợt rũ mắt xuống, như cười như không cười nhìn lại cô: "Anh chưa ly hôn thì không thể có bạn gái được sao?"

Sắc mặt của Ương Ương lập tức thay đổi đến khó nhìn. Cô biết, Tư Dận mà cô biết trước kia vẫn luôn là một hoa hoa công tử. Hơn nữa dáng dấp của anh lại đẹp mắt như vậy, *diễnđànlêquýđôn* anh lại là người có tiền, khiến cho người phụ nữ ngã vào vòng tay của anh cũng không phải là chuyện gì khó. Chỉ có điều, Ương Ương vẫn cảm thấy trong lòng có chút khổ sở không nói được. Cô ngước mặt lên, ve mặt đã trở lại vẻ bình tĩnh: "Như vậy thì ngại mau vào đi thôi, bạn gái của anh nhất định đang rất sốt ruột chờ đợi anh đó, em đi trước đây."

Ương Ương xoay người ấn nút gọi thang máy. Khi cô đang chuẩn bị đi vào, chợt nghe thấy có một giọng phụ nữ gọi tên anh, nghe rất nhẹ nhàng: "A Dận? Anh đã đến rồi à, tại không vào trong phòng vậy?"

Chẳng biết tại sao tự nhiên Ương Ương lại quay đầu ngoái nhìn trở lại, *Dienddanlequydon*, lập tức cô trở nên ngây người ra ngay tại chỗ. Người phụ nữ vừa mới phát ra tiếng gọi Tư Dận kia, chính là cô gái mà vừa mới rồi cô nhìn thấy. Cô gái đó có dáng dấp cực kỳ giống cô, rất giống!

Về mặt của Tư Dận đột nhiên thay đổi có chút cổ quái. Anh bước tới một bước đi tới trước mặt của Ký Thu, bàn tay cầm vào trên vai cô xoay một cái, lập tức xoay thân thể của Ký Thu chuyển động nửa vòng, đưa lưng lại về phía Ương Ương đang đứng.

Nhưng mà Ký Thu đã nhìn thấy Tổng Ương Ương.

Cô chậm rãi đẩy tay Tư Dận ra, cố chấp xoay người sang chỗ khác, tiến lên phía trước, nghênh đón ánh mắt đầy kinh ngạc của Ương Ương.

Hai người phụ nữ quan sát lẫn nhau, không chớp mắt. Trái tim của Tư Dận bắt đầu không khỏi co rút một cái.

"Ký Thu, thân thể của em còn chưa phục hồi lại khỏe mạnh, em trở về phòng bệnh thôi." Không khí nặng nề gần như sắp đông cứng lại. Tư Dận cảm thấy mình không có cách nào đợi tiếp được nữa, anh tiến lên kéo tay Ký Thu tựa như muốn đưa cô trở lại vào trong phòng bệnh.

Nhưng Ký Thu cũng chậm rãi tránh khỏi tay của Tư Dận, từ trong đôi con ngươi trong trẻo kia, dần dần có những giọt nước mắt tràn ra. Ký Thu cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Tư Dận, ánh mắt tựa như muốn nói cô đã hiểu rồi, cuối cùng thì cô đã hiểu rồi.

Cô hiểu tại sao khi anh nhìn cô thì ánh mắt tựa như luôn luôn như đang bay đến những vì sao xa xôi, tựa như anh đang xuyên thấu qua người cô mà nhìn người khác! Tại sao anh đối xử với cô cực kỳ yêu thương và quan tâm, anh ra tay hào phóng, săn sóc cô dịu dàng, xem ra tình thâm ý trọng, nhưng lại không muốn cô giữ lại đứa bé này.

Cô đã từng hoài nghi, nhưng vì bản tính quá đơn thuần, cô cũng chưa từng nghĩ sâu hơn về chuyện này. Nhưng hiện tại đột nhiên cô chứng kiến cảm xúc của anh khi thấy người phụ nữ kia xuất hiện, lại nghĩ đến vừa mới rồi cô nhìn thấy nơi đáy mắt anh chợt lóe lên ánh mắt đầy một vẻ dịu dàng, thì Ký Thu chợt thức tỉnh.

Thì ra là, cô chỉ là một thể thân.

Nhận thức ra được điều này, thiếu chút nữa đã làm cho Ký Thu hồng mắt. Cô vốn không muốn khóc, nhưng mà nước mắt đã rớt xuống.

Cô, Trình Ký Thu được coi là cái gì chứ, chỉ là một cô gái có xuất thân bình dân, một cô gái có sức học bình thường, mới chỉ tốt nghiệp trường phổ thông chuyên nghiệp, cô còn si tâm vọng tưởng được vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh hay sao?

Cô không có một thứ gì hết, cô làm tình nhân của anh, làm người thứ ba mà mọi người khác đều khinh thường. Cho đến cuối cùng cô mới nhận ra, mình lại là một trò cười để cho người khác chê cười.

"Đừng làm ầm ĩ!" Tư Dận mở miệng nói tiếp thì trong giọng nói của anh đã mang theo sự bức bối.

Thân thể của Ký Thu đột nhiên run lên một cái. Xuyên thấu qua màn lệ, Ký Thu liếc mắt nhìn Tư Dận, nhưng lúc này, ánh mắt có chút lo lắng kia của anh lại đang đặt ở trên người Ương Ương.

Trái tim của Ký Thu cứ từng chút, từng chút lạnh dần. Cô xoay người, khép chặt lại áo khoác, bước từng bước, từng bước đi về hướng phòng bệnh của mình.

Tư Dận nhìn theo bóng lưng của Ký Thu, một bóng lưng mảnh mai bé nhỏ, mi tâm không khỏi thoáng nhúu lại. Tư Dận biết anh có lỗi với Ký Thu, nhưng mà anh không có cách nào.

"Anh đi xem cô ấy thế nào đi, em không muốn cô ấy bị hiểu lầm như vậy! Tốt nhất là anh hãy giải thích cho cô ấy một chút. Nếu như anh cần em giúp đỡ, em có thể đi giải thích giúp cho anh. Bây giờ tinh thần của cô ấy thật sự không được tốt, anh nên đi thăm cô một chút đi."

Ương Ương đã biết đại khái sự việc này là như thế nào, cô không khỏi thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói.

"Không." Tư Dận không hề động đậy bước chân, nhưng ánh mắt của anh vẫn luôn hướng về phía Ương Ương đang ở gần đó cách khoảng một bước chân. Anh nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh đóng lại, sau đó mới lại mở miệng nói tiếp: "Cô ấy không hề hiểu lầm, nguyên bản câu chuyện chính là như vậy."

"Cái chuyện gì vậy?" Về mặt của Ương Ương đã khôi phục lại sự bình tĩnh, thậm chí cô còn nở một nụ cười ôn hòa: "Tư Dận, anh không phải là một đứa trẻ nhỏ nữa đâu, đừng làm những chuyện vớ vẩn ấy nữa."

"Tổng Ương Ương, đến giờ em vẫn chưa rõ hay sao? Từ đầu đến cuối, người mà anh yêu, chỉ có một mình em thôi! Chỉ cần em nói em đồng ý, ngay lập tức anh có thể ly hôn để cưới em!"

Giọng của Ương Ương thoáng trở nên run rẩy một chút: "Tư Dận, anh đừng nên đùa giỡn như vậy nữa!"

Tư Dận tiến lên một bước, chợt đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực mình. Anh ôm chặt như vậy, tựa như muốn khảm luôn cô vào trong máu thịt của mình.

Anh nhớ cô suốt ba năm qua. Nhớ cô gần như đã sắp phát điên lên rồi, mà giờ khắc này, cô đang ở trong ngực của anh, đây không phải là giấc mộng, anh gần như đã sắp say rồi.

"Tư Dận, buông tay ra!" Ương Ương liều mạng giãy giụa, thế nhưng Tư Dận lại càng ôm cô chặt hơn. Anh áp mặt mình vào trên mái tóc mát lạnh của cô, miệng không ngừng lầm bầm từng tiếng từng tiếng: "Anh không buông tay! Ương Ương, anh sẽ không buông tay đâu."

"Tư Dận, nếu như anh còn như vậy nữa, từ nay về sau em sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt anh nữa!" Ương Ương vừa tức vừa sốt ruột, vì vậy cô liền gắng sức hung hăng đẩy mạnh một cái, thoát ra khỏi tay anh.

Tư Dận nhìn thấy vẻ mặt của cô đã tái đi vì giận dữ, thần thái không còn như lúc trước nữa, lúc này anh cảm thấy từ trong trái tim mình chợt truyền đến một hồi co rút đau đớn.

Anh tựa nửa người trên vào trên tường, lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, hung hăng hít vài hơi, sau đó kẹp ở ngón giữa.

Tư Dận hơi híp ánh mắt lại nhìn cô. Cả người Ương Ương lúc này trông thật mỏng manh, gần như hòa tan ở trong ánh mặt trời mùa đông ấm áp.

Tư Dận nhìn Ương Ương có chút say mê, giọng nói của anh gần như thì thào, nhẹ nhàng nói thủ thủ: "Em cũng đã nhìn thấy rồi đấy, dáng dấp của Ký Thu rất giống với em, hai năm trước khi anh gặp được cô ấy, anh liền mang cô ấy theo bên người! Nguyên nhân chỉ có một... em tự hiểu lấy."

"Tư Dận, anh làm như vậy là không hề có chút công bằng nào đối với cô ấy!"

Ương Ương càng trở nên tức giận hơn! Anh thế này là muốn coi cô thành ra cái gì chứ? Muốn dùng chiêu bài yêu cô, để rồi cứ tàn nhẫn phá hủy cuộc đời của một cô gái tuổi còn trẻ như vậy hay sao?

Ương Ương nhớ tới, mới vừa rồi ánh mắt của cô gái kia khi nhìn cô, như vừa buồn bã lại vừa oán trách, nhất định là cô gái ấy rất thích Tư Dận, chẳng qua là...

Ương Ương suy nghĩ một chút những lời Tư Dận vừa nói..., không nén nổi tiếng thở dài. Tất cả đều khôn khổ vì tình.

"Thế nào là không công bằng? Anh cho cô ấy tiền của, cho cô rất nhiều châu báu, đồ trang sức đeo tay. Đến ngay cả phòng ốc để ở, cả đồ cô ấy cũng không thể kiểm tra được. Cho tới bây giờ, anh cũng chưa bao giờ bạc đãi cô ấy, dù chỉ là một chút xíu, anh cho cô ấy tất cả những gì đúng như nhu cầu. Chỉ trừ việc không muốn cô sinh con cho anh... Nhưng mà anh làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho cô ấy. Đến một ngày nào đó, khi anh đã không còn muốn cô ấy nữa, đến lúc đó, cô ấy còn phải lập gia đình. Nếu như để cô ấy sinh con thì khi lấy chồng, người ta sẽ tuyệt đối không bao giờ đồng ý với một cô gái như vậy!"

Tư Dận nói ra câu nói đó như bị kích động. Ương Ương kinh ngạc nhìn anh, dường như không thể nào tin nổi. Đây chính là Tư Dận, một người mà cô đã

từng biết hay sao.

"Làm sao anh có thể nói ra những lời nói như vậy được chứ? Làm sao anh biết người khác đến với anh chính là vì tiền bạc và phòng ốc kia chứ? Ký Thu yêu anh, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao?"

"Đừng có nói ra những lời ngu ngốc ấy, Ương Ương à." Tư Dận lại quay đầu đi hút một hơi thuốc: "Nếu như anh không có tiền, không có cái thân phận và địa vị này, cô ấy sẽ còn thích anh sao?"

"Anh... Đừng là không thể nào nói những lời đạo lý với anh được!" Ương Ương không muốn để ý đến anh nữa, ấn nút thang máy kêu bộp một tiếng.

Tư Dận muốn đưa tay ra kéo Ương Ương lại. Nhưng Ương Ương cũng đã rất nhanh đóng ấn nút đóng cửa thang máy. Trong nháy mắt, cửa thang máy chậm rãi khép lại. Trong một thoáng tích tắc đó, Ương Ương hình như nhìn thấy được Trình Ký Thu...

Chẳng qua là, đây là chuyện của người khác, cô căn bản không muốn quan tâm nhiều, mà cũng không có ý định đi để ý đến.

Ương Ương trở về bãi đỗ xe để lấy xe. Cô gọi điện thoại cho thím Lý để cáo biệt, nhưng lời nói còn chưa ra đến miệng, không ngờ từ bên kia điện thoại đã thấy tiếng kêu la của thím Lý gấp gấp như lửa cháy: "Ương Ương, cháu hãy mau chóng đến đây đi, thiếu gia lại hôn mê bất tỉnh rồi, vẫn còn đang sốt cao..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cô đã rời đi

Tay Ương Ương đang chuẩn bị mở cửa xe, ngay lập tức động tác cứ như vậy dừng lại. Ánh nắng trong giờ ngọ làm cô có chút chói mắt. Ương Ương cúp điện thoại, nét mặt hiện rõ sự hoảng hốt kinh hoàng, tự đáy lòng cô lúc này cũng trào lên một cảm xúc khó tả, không nói được thành lời. Ương Ương khẽ thở dài một hơi.

Có phải là đời trước cô đã thiếu nợ với Trần Tấn Nhiên không?

Ương Ương lắc đầu một cái, lại một lần nữa cho xe chạy về hướng bệnh viện.

*****

"Trần Tấn Nhiên, vậy đến tận cùng anh còn muốn như thế nào nữa?"

Ương Ương giờ một phần của tờ báo lên, đọc đến miệng đắng lưỡi khô, từ những mẩu quảng cáo trong góc tờ báo cho đến từng mẩu tin tức nhỏ giữa các bài báo, tất cả những gì in trong tờ báo, cô đều đã đọc cho anh hết cho anh nghe rồi. di@en*dyan(lee^qu.domn), Nhưng không biết người này đã mắc phải bệnh gì đặc biệt, nhất định nói với cô lại tiếp tục đọc lại một lần nữa, Ương Ương tức giận chỉ muốn học máu.

"Ương Ương, anh rất buồn chán, nhưng vì tờ báo chỉ có này một phần thôi, cho nên anh mới muốn em đọc đi đọc lại cho anh nghe."

"Tôi đi lấy Lap top đến đây cho anh đọc nhé!"

"Bác sĩ đã nói hiện tại anh không được phép sử dụng máy vi tính, có bức xạ, không tốt cho sức khỏe."

"Vậy để tôi đi nhờ hộ lý lại mua giúp cho anh vài cuốn sách để anh đọc nhé, có được hay không?"

"Bọn họ đọc không dễ nghe như em đọc đâu."

"Tôi không làm, tôi muốn về nhà." Ương Ương khẽ ho khan mấy tiếng, cổ họng của cô khô rang, bỏng rát.

Nghe thấy giọng nói của cô khàn khàn, Trần Tấn Nhiên có chút đau lòng, nhưng mà, nếu như để cô được nhân rồi một chút, thì cô lập tức đòi phải đi về nhà, mà anh, muốn được nhìn cô nhiều hơn một chút nữa.

"Ương Ương, em đi lấy chén nước cho anh đi."

Ương Ương thả tờ báo xuống, đi lấy nước cho anh. Cô vừa mới cho anh uống hết ly nước, còn chưa kịp đặt cái ly lên trên lên bàn, cánh tay của anh còn đang đeo băng, chợt đưa ra, kéo cô lại ôm vào trong ngực mình...

Ương Ương vừa định động đậy, Trần Tấn Nhiên lập tức rên lên một tiếng: "Đừng động đậy, bà xã, vết thương của anh bị đau..."

Ương Ương vừa bức bối lại vừa xấu hổ, nhưng cuối cùng cô cũng không dám cử động nữa. Cô biết khắp người anh đều bị thương, cú va chạm mạnh

kia đã làm anh bị gãy ba cái xương sườn!

Trần Tấn Nhiên hơi cúi đầu là có thể ngửi được mùi thơm trên tóc cô. Trong lòng anh ảo não tính toán, sớm biết cái kiểu “Bá Vương ngành thượng cung” (*) kia có thể làm cô ngoan ngoãn, anh đã sớm làm như vậy rồi.

(*) Bá vương ngành thượng cung: là một câu thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần họ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ nào loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đầu trí chứ không đầu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trừng mắt một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông rơi cả cung, téch thẳng về thành.

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] âm đọc hoàn toàn giống với “cưỡng gian” [aka “rape”]; mà thời xưa “cưỡng gian” là một từ đại kỵ hủ, nên cổ nhân vốn là người “tao nhả vô biên, lịch lãm vô vãn”, đã dùng năm từ “Bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “cưỡng gian”.

Bàn tay ôm lấy cổ của cô khẽ vuốt nhẹ một đường dọc trên cơ thể của cô. Xúc cảm ấm áp trơn mềm của làn da thịt trắng bóng như ngọc của cô, làm cho bàn tay anh dường như không muốn rời bỏ ra.

"Ưong Ưong... Ưong Ưong."

Trần Tấn Nhiên khẽ thì thầm than thở, khẽ khàng gọi tên của cô. Trái tim của Ưong Ưong bị tiếng gọi của anh làm cho trở nên mềm mại.

Trên người anh còn mang theo mùi thuốc nồng đậm, Ưong Ưong hít sâu một cái, tròng mắt của cô không khỏi cảm thấy chua xót.

Dường như cảm thấy trên ngực mình dần dần có cảm giác lạnh lẽo truyền đến, Trần Tấn Nhiên kinh ngạc hơi nhấc người cô lên để quan sát. Vừa nhìn thấy trong tròng mắt của Ưong Ưong mờ mịt ngân ngấn nước mắt, lòng anh cũng cảm thấy đau xót. Anh ôm cô chặt hơn: "Bà xã, thật xin lỗi..."

"Trần Tấn Nhiên, anh đừng như vậy nữa có được hay không? Chúng ta... bây giờ đã ly hôn rồi..."

"Bà xã, anh thật sự rất hối hận, chúng ta lại hòa hợp với nhau, không bao giờ nữa còn tách ra nữa, có được hay không?"

"Tại sao, tại sao anh lại muốn hòa hợp? Ngày trước, khi mới cưới tôi chẳng phải là anh một lòng chỉ muốn ly hôn đó sao?"

Ưong Ưong mở to đôi mắt sung đỏ nhìn lại anh: "Có phải là hiện giờ Y Lan không nhớ đến anh nữa, cho nên anh mới lại nghĩ đến tôi, đúng không?"

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Tấn Nhiên không nói được lời nào, mà cánh tay đang ôm Ưong Ưong, cũng dần dần buông lỏng ra, từng chút, từng chút một.

Mặc dù anh muốn dùng phương pháp này để ép buộc cô ở lại bên mình, nhưng mà nói cho đúng, tự đáy lòng anh quả thật vẫn còn cảm giác thấp thỏm bất an. Anh đã làm những chuyện gì, chính anh đều rất rõ ràng. Ba năm trước đây anh đã hành hạ đối xử với cô như thế nào, ba năm trước đây chuyện hai đứa bé bị chết, tất cả đều trở thành vết thương trong tim anh, khó có thể khép lại thành sẹo được. Cho nên anh càng không dám nghĩ đến cảm nhận trong lòng Ưong Ưong như thế nào.

Anh không dám cầu mong được cô tha thứ cho tất cả những lỗi lầm của mình. Thực sự anh chỉ nghĩ muốn đối xử với cô tốt hơn một chút, sau đó được ở cùng nhau, rồi từ từ sẽ quên dần tất cả những gì đã trải qua.

Nhưng mà xem ra bây giờ, tất cả cũng chỉ là sự tình nguyện đơn phương của một mình anh. Có lẽ Ưong Ưong đã sớm không còn thương anh nữa rồi... Nếu như cô đã không yêu anh nữa, như vậy anh còn ép buộc cô ở lại bên người anh phỏng còn có ý nghĩa gì nữa đâu!

Anh thậm chí còn nghĩ đến cái ngày cách đây ba năm, cô đã rời đi khỏi thành phố này, ngày hôm ấy, bộ dáng khi cô nói chuyện cùng với người đàn ông kia mới vui vẻ làm sao! Nụ cười của cô lúc ấy mới tự nhiên làm sao, hình ảnh ngọt ngào an nhiên vui vẻ ngày hôm đó, anh không bao giờ có được...

Nói muốn buông tay với cô, nhưng sao anh cảm thấy khó khăn như vậy. Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, cũng chỉ là sự bức bách cô, chung quy đó không phải là tâm nguyện của anh.

"Ưong Ưong." Chợt Trần Tấn Nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm trang, kêu tên của cô. Anh không dám hồ đồ gọi cô là bà xã nữa. Ưong Ưong thoáng sững sờ một chút, cô nhìn lại anh, nhưng vẫn không nói gì.

"Nếu như..." Trần Tấn Nhiên cảm thấy mình như đã sắp sửa không tìm thấy được giọng nói của chính mình nữa rồi. Anh hơi buông rũ ánh mắt, yên lặng nhìn cô, sau đó cố gắng nói ra một câu: "Nếu như... nếu như... em thật sự muốn rời đi, anh sẽ không ngăn cản em nữa."

Mai mắt Ưong Ưong chợt mở to, trở nên tròn trĩnh: "Anh nói cái gì vậy?"

"Nếu như em nghĩ muốn đi, không còn muốn phải nhìn thấy anh nữa, không muốn anh cứ quẩn quýt lấy em không buông, thì bây giờ em có thể rời đi! Vết

thương của anh đã không còn nguy hiểm nữa rồi."

Trần Tấn Nhiên nói một hơi hết trọn câu nói. Sau khi nói xong, anh cũng không dám nhìn lại gương mặt của Ương Ương nữa. Anh không biết cô sẽ có biểu cảm như thế nào! Có lẽ là cô sẽ vui vẻ, buông tay với cô, có lẽ, anh sẽ có một chút xiu không đành lòng?

Ương Ương im lặng đứng ở nơi đó một lát. Lát sau, cô lại liếc mắt nhìn sang Trần Tấn Nhiên. Tự nhiên là anh rất khó chịu, hàng lông mày xinh đẹp cũng nhíu lại thật chặt, mí mắt của anh dường như có chút run rẩy, nhưng mà anh lại không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cô.

Từ trong tim của Ương Ương chợt bốc lên sự chua xót không sao nói ra được. Không hiểu tại sao hai người bọn họ lại đi tới mức độ như vậy.

Người làm tổn thương con người của cô chính là anh. Hiện tại anh bày ra cái vẻ mặt người làm sai chính là anh thế kia! Người nói muốn ly hôn chính là anh, nói muốn phục hôn cũng vẫn là anh. Đến bây giờ người nói cô có rồi đi như vậy, cũng vẫn là anh. Vậy đến tốt cùng anh nghĩ muốn như thế nào?

Ương Ương chỉ cảm thấy bản thân bị áp bức và bị sỉ nhục không nói ra được. Cô cực nhọc ngày đêm, chăm sóc anh lâu như vậy, đến hiện tại anh đã tỉnh, không có di chứng gì để lại, cũng không bị biến thành tàn phế, vì thế, hiện tại cô lại biến thành một người thừa, bị anh thay đổi cách nói muốn đuổi cô đi như thế! Trần Tấn Nhiên, anh vẫn còn có thể tiếp tục vô sỉ đến như vậy sao?

Ương Ương tức giận đến mức người run cầm cập. Cô cố gắng hít sâu một hơi, sau đó đưa tay vớ lấy cái túi, cũng không thèm liếc nhìn anh lấy một cái, xoay người lập tức đi ra khỏi phòng bệnh.

Trần Tấn Nhiên kinh ngạc ngó theo bóng lưng của cô. Nơi sâu thẳm trong tròng mắt ánh sáng cứ từng chút từng chút mờ dần đi. Rầm một cái, cánh cửa phòng bị đóng mạnh, vang lên một tiếng chát chúa. Cô, đã đi thật rồi.

Anh chán nản ngồi một mình ở trên giường. Cô bỏ đi, ngay đến một câu nói cô cũng không thèm nói, bỏ đi không chút do dự! Xem ra, cô thực sự đã sớm mong đợi đến một ngày như thế này, đã đến lúc cô không thể chờ đợi được nữa.

Trần Tấn Nhiên mệt mỏi nhắm mắt lại. Trước mắt anh là một màn tối đen, dường như, màu đen hắc ám kia đã bao trùm lên khắp nơi, từ đây trời đất sẽ không bao giờ còn thấy ánh sáng nữa.

Thôi quên đi, nếu như trong lòng cô đã nghĩ như vậy, anh cũng chỉ biết tôn trọng quyết định của cô. Chỉ là, anh hi vọng, từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ gặp phải một người đàn ông nào giống như anh nữa. Anh cũng hi vọng, người chồng sau này của cô, sẽ thương cô, yêu cô! Hơn nữa, người ấy sẽ không quan tâm đến việc cô đã từng có một cuộc hôn nhân, đã từng có một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Nhất định không được buông tay

Ngày Trần Tấn Nhiên được xuất viện, anh lướt mắt nhìn qua đám người xung quanh. Có rất nhiều người ở đây, nhưng không thấy bóng dáng của Ương Ương. Nụ cười trên mặt anh vẫn mang dáng vẻ biếng nhác như cũ, thú vị đập mấy cái vào A Dương và Kỳ Chấn.

Hứa Hoan Nhan liếc mắt nhìn Trần Tấn Nhiên, sau đó liền hơi nghiêng mặt ghé sát vào bên cạnh Thân Tổng Hạo nói: "Anh nhìn Trần Nhị kia..."

Thân Tổng Hạo nhìn sang, Diennndkan/leequhydonnn anh nhận ra trong đáy mắt của Trần Tấn Nhiên không che giấu được sự cô đơn. Trong lòng Thân Tổng Hạo chợt trùng xuống, biết đây là một loại khổ sở, anh càng ôm chặt lấy Hứa Hoan Nhan hơn, hạ giọng mở miệng nói nhỏ: "Anh thật sự cảm thấy mình rất may mắn."

Hứa Hoan Nhan lườm anh một cái trắng mắt, nhưng trong tim lại cảm thấy tràn đầy ngọt ngào. Nhìn thấy Kỳ Chấn, cô liền nghĩ đến Văn Tĩnh, nghĩ đến Văn Tĩnh, di@en*dyan(lee^qu.donnn), đương nhiên cô sẽ nghĩ đến Kaka.

Hứa Hoan Nhan khẽ thở dài một hơi! Kaka đã đi rồi, từ đó trên thế giới này cô đã bị mất đi một người bạn tốt, luôn đối xử với cô chân tâm thật ý.

"A Hạo, Kỳ Chấn và Văn Tĩnh đã có cuộc sống hạnh phúc rồi, anh và em cũng hạnh phúc như vậy, A Dương và Bội Nghi cũng đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, giờ chỉ còn lại Trần Nhị. Chẳng lẽ chuyện của Trần Nhị và Ương Ương cứ như vậy mà bị đứt đoạn hay sao?"

Thân Tổng Hạo cúi đầu nhẹ nhàng hôn Hứa Hoan Nhan, ánh mắt anh tràn ngập sự dịu dàng: dien+dan+le+quy+don+com "Em vẫn luôn hay suy nghĩ nhiều như vậy. Chuyện tình cảm, người khác xen vào cũng chỉ là sự quan tâm mò mẫm, không giúp đỡ được cái gì, mấu chốt chính là phải xem tình cảm của hai người bọn họ thế nào."

"Nhưng mà chính Trần Nhị lại nói muốn buông tay..."

Thân Tổng Hạo nhéo vào mũi của Hoan Nhan, bật lên tiếng cười vẻ đầy mãn nguyện: "Thật may là ngày ấy anh nhất định không chịu buông tay."

Hứa Hoan Nhan trừng mắt nhìn anh: "Không thèm nói chuyện với anh nữa." Cô xoay người lại liền theo mọi người chạy ra ngoài. Thân Tống Hạo cũng không đuổi theo, chỉ từ từ đi tới bên cạnh Trần Tấn Nhiên: "Người anh em à, dĩ nhiên đã nể là quý đôn lúc này mà buông tay, đó là hành vi của người ngu."

Trần Tấn Nhiên cười khổ một tiếng: "Hạo tử, tình huống của chúng ta không giống với cậu và Hứa Hoan Nhan. Hứa Hoan Nhan yêu cậu như vậy, hai người cũng chỉ vì sự hiểu lầm mà bị xa nhau. Tôi đã làm tổn thương Ương Ương quá sâu. Mấy ngày qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, từ khi cô ấy kết hôn với tôi cho tới nay, cho tới bây giờ cô ấy đều là đối tượng bị tôi ruồng rẫy, sỉ nhục. Ngay chính bản thân tôi còn không thể nào tha thứ cho mình về những chuyện mà tôi đã gây ra cho cô ấy, huống chi là bản thân Ương Ương."

"Cho nên bây giờ...?" Thân Tống Hạo nhìn lại anh: "Cho nên, cậu liền lựa chọn việc buông tay?"

"Nếu không thì phải làm sao đây?" Trần Tấn Nhiên Hữu nói, giọng có chút cô đơn. Anh định sờ túi lấy thuốc lá, nhưng lại bị Thân Tống Hạo giữ lại.

"Đương nhiên là phải tiếp tục theo đuổi Ương Ương, chính là bởi vì trong lòng Ương Ương vẫn còn có cậu, cho nên cô ấy mới phải tức giận, không cách nào tha thứ cho cậu. Việc của cậu phải làm bây giờ, chỉ có thể là lấy ra một trăm phần trăm thành ý, để cho Ương Ương thấy được, cảm nhận được tình cảm của cậu. Trần Nhị, chớ có buông tay, nếu không, cậu thật sự sẽ phải hối hận cả đời!"

Trần Tấn Nhiên tựa như có chút xúc động. Anh vẫn đang suy nghĩ đến về mặt quyết tuyệt của Ương Ương lúc cô rời đi ngày hôm đó, thật giống như bị một gáo nước lạnh giội vào đầu vậy.

Thấy Trần Tấn Nhiên vẫn ngồi bất động như cũ, Thân Tống Hạo lại tiếp tục nói: "Trần Nhị, nếu muốn giành lại được trái tim của người phụ nữ trở về, thật ra thì cũng không phải là việc gì khó khăn, chỉ cần cậu chân tâm thật ý đối xử với cô ấy, cô ấy luôn có thể nhìn thấy."

"A Hạo, Tấn Nhiên, còn chưa muốn đi sao?" Ngoài cửa phòng bệnh chợt truyền đến tiếng nói của Hứa Hoan Nhan. Về mặt Thân Tống Hạo lập tức thay đổi trở nên dịu dàng, anh khẽ mỉm cười, trên gương mặt bày ra vẻ tươi cười, mở miệng nói: "Nhan Nhan, bọn anh ra ngay đây!"

Thân Tống Hạo lại vỗ vỗ mấy cái vào bả vai người anh em tốt, lúc này mới đứng lên đi tới bên cạnh người phụ nữ vẫn còn đang đứng chờ ở ngoài cửa, sau đó hai người bọn họ thoải mái dắt tay nhau, chậm rãi rời đi.

Trần Tấn Nhiên nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ đang kẻ vai sát cánh bên nhau, từng chút, từng chút khuất dạng trước mắt anh. Từ sâu trong đáy lòng anh, ở một nơi nào đó, dường như anh cũng cảm thấy rung động trước tình cảm thâm thiết của hai người.

"Muốn giành lại được trái tim của người phụ nữ trở về, thật ra thì cũng không phải là việc gì khó khăn, chỉ cần cậu chân tâm thật ý đối xử với cô ấy".

Trần Tấn Nhiên nhớ đến bộ dáng vô lại, lối sống thói nát bất cần đời trước kia của mình, liền bắt đầu cảm thấy hối tiếc. Giá như ngày ấy anh sớm nhận biết được rõ ràng mình đã bị sai lầm như thế nào một chút, thì chắc chắn cũng sẽ không làm cho mọi chuyện bị kéo dài tới quá mức đến tận bây giờ.

*****

Ương Ương cúp điện thoại của thám Lý, ngồi yên lặng ngây ngẩn ở nơi trên ghế một lát. Một tháng trước đây, Trần Tấn Nhiên cũng đã khỏe mạnh trở lại và đã được xuất viện.

Có thể nói suốt một tháng qua, anh cũng không tới nơi này dù chỉ một lần, thậm chí, đến một cuộc điện thoại, một cái tin nhắn của anh cũng không có.

Ương Ương không khỏi nghĩ đến thời điểm cuối cùng trước khi cô bỏ đi, anh đã tuân theo đúng lời những lời anh đã hứa. Nếu như cô thật nghĩ muốn rời khỏi anh, anh sẽ không ngăn cản cô nữa.

Rất hiếm khi Ương Ương nhìn thấy bộ mặt phớt tỉnh khi nói chuyện của anh như vậy. Nói vậy, chắc chắn lần này là anh đã thật sự buông tay rồi.

Ngày trước tình cảm của anh đối với cô cũng không phải là sâu sắc. Huống chi giữa hai người bọn họ lại tách ra một khoảng thời gian ba năm như vậy. Trần Tấn Nhiên là người kiêu ngạo như vậy, anh đã nhiều lần cầu khẩn, cầu xin cô như vậy, đã coi như là hiếm có lắm rồi, làm sao anh lại có thể nhân nhượng cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy được chứ?

Ương Ương gãi móng tay lên khăn trải bàn phủ lên trên cái bàn ở trước mặt. Móng tay của cô vạch từng phát từng phát hằn lên phía trên khăn trải bàn, cô tựa như đang suy nghĩ gì đó đến gần người ra, còn tâm trí lại giống như đang bắt đầu phiêu diêu tận đâu đâu, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào đồ vật ở trên mặt bàn mà không hề nháy mắt.

Việc buôn bán ở quán cà phê từ trước đến giờ vẫn tốt đẹp. Trong quán tiếng nhạc du dương làm cho tâm hồn người nghe như được phiêu đảng, khách đến rất nhiều, nhân viên phục vụ gần như cũng đã có chút không phục vụ kịp cho khách được rồi.

Nhưng mấy ngày gần đây có điều gì đó rất kỳ quái, có rất nhiều nhân viên phục vụ đã làm việc ở chỗ này một hai năm nay, không hiểu sao cứ liên tiếp xin thôi việc. Lý do được đưa ra không phải trong nhà gặp chuyện không may, thì cũng sẽ tìm đủ loại mọi lý do để khước từ không làm ở đây nữa. Ương Ương cũng không có cách khác, buộc lòng đành phải dán giấy tuyển mộ người làm việc ở ngoài cửa quán.

Cánh cửa thủy tinh lớn bị đẩy ra, có một người dáng vẻ cao to và anh tuấn bước vào, nhưng người này không mặc tây trang giống với thường ngày, mà trên người chỉ là mặc chiếc áo T-shirt và quần jean bình thường, nhìn bộ dáng thật thoải mái và tràn đầy sức sống.

Tinh thần Ương Ương vẫn còn ở trong trạng thái hoảng hốt, liền bị người nào đó đẩy một cái. Cô vừa quay đầu sang nhìn, thì thấy một nhân viên phục vụ

nhỏ đang miệng đang lải nhải nói, tay chỉ về phía cửa ra vào.

Ương Ương hồ nghi nhìn sang, thiếu chút nữa cô liền ngậy ngấn cả người. Trời ạ! Người đàn ông vừa mới bước vào trong quán cà phê của cô chẳng phải Trần Tấn Nhiên thì còn là ai nữa đây?

Trong lòng Ương Ương trào lên một cảm xúc lẫn lộn, không sao diễn tả nổi, nó vừa giống như ê ẩm, rồi lại như ngứa ngáy tê dại, lại giống như là mang theo một chút gì đó thật ngọt ngào.

Chỉ có điều là trên mặt cô vẫn giữ một biểu cảm lạnh nhạt xa cách như cũ, cô mở miệng hỏi anh một câu: "Sao anh lại tới đây."

Trần Tấn cũng không đáp lại, chỉ lắc lư người đi đến trước mặt Ương Ương, cánh tay vốn đang dẫu ở phía sau liền đưa ra đằng trước, mở rộng một tấm giấy trắng ra, đưa tới trước mặt cô.

Cặp mắt Ương Ương lập tức mở to tròn tròn, khi nhìn thấy dòng chữ màu đen "Tuyển nhân viên bán hàng" nổi bật trên nền tờ giấy trắng kia, chính là tờ thông báo cô in tuyển mộ nhân sự sự.

"Anh mang tờ giấy này đến đây cho tôi làm gì?" Ương Ương nhìn lại anh vẻ không hiểu.

"Không phải là em đang muốn tuyển mộ nhân viên đó sao?" Trần Tấn Nhiên nghiêm túc mở miệng nói: "Anh tới nộp đơn."

Hàng lông mày dài của Ương Ương thoáng nhú lại: "Trần Tấn Nhiên anh nói hồ đồ cái gì đấy."

Anh, một đại thiếu gia lại chạy tới đây để nộp đơn xin làm nhân viên phục vụ? Đừng có làm trò cười, anh không tới đây để làm phiền cô chuyện gì quá thật đã là tốt lắm rồi! Lại nói, quán cà phê này cô mở ra cũng không đủ khả năng để trả tiền lương cao như vậy cho anh.

"Anh không có hồ đồ." Trần Tấn Nhiên càng tỏ ra rất nghiêm túc. Anh bình tĩnh nhìn Ương Ương, xem ra cô đã gầy đi một chút rồi. Đối với bản thân mình mà cô cũng không chịu quan tâm hay sao?

"Anh đã bàn giao lại hết mọi công việc của công ty cho Kỳ Chấn và A Dương."

Ương Ương ngẩng đầu lên nhìn anh: "Trần Tấn Nhiên, anh có thể làm được việc gì đây? Pha cà phê? Hay là quét dọn vệ sinh?"

"Em muốn bảo anh làm cái gì, anh đều có thể làm cái đó."

"Anh cũng không biết làm cái gì cả, vậy thì làm sao làm việc được đây? Làm ơn đi, anh đừng làm có làm phiền tôi nữa, tôi còn phải buôn bán, không phải như cái hồi còn ở nhà."

"Ương Ương, anh có thể học mà." Tóm lại, bất kể như thế nào anh cũng muốn mình ở lại bên cạnh cô. Tâm nguyện của anh sẽ lại được sống ở bên cạnh cô, một lần nữa! Có câu nói "lâu ngày sinh tình", không phải sao!

Ương Ương cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải. Mấy nhân viên phục vụ cũng nhìn sang bọn họ, thậm chí một số khách cũng nhìn về phía bên này, ánh mắt đầy vẻ tò mò nhìn lên nhìn xuống đánh giá con người Trần Tấn Nhiên.

Không nghĩ tới một người đàn ông như vậy, cũng tới đây nộp đơn xin làm nhân viên phục vụ. . .

"Trước mắt anh cứ chờ đợi một chút đã, tôi đang muốn tuyển người làm trong quán này, nếu không có người khác, tôi sẽ suy tính để nhận anh." Ương Ương mở miệng nói qua loa lấy lệ, sau đó liền đẩy anh đi ra ngoài: "Anh cứ trở về nhà trước đi đã!"

"Trở về nhà nào đây?" Trần Tấn Nhiên khẽ mỉm cười, mặt mày trầm tĩnh nhìn cô: "Nhà cửa của anh ở bên kia cũng đã bán rồi. Thím Lý cũng đi cùng với anh đến nơi này rồi."

"Anh!" Ương Ương nghẹn họng, im lặng nhìn người đàn ông ở trước mặt cao hơn cô một cái đầu kia: "Trần Tấn Nhiên, anh đúng là đã cố tình gây sự."

"Ương Ương." Thế nhưng Trần Tấn Nhiên lại nhìn cô, không chút cáu giận, đôi môi mỏng thoáng nở một nụ cười dịu dàng: "Em yên tâm, anh sẽ làm rất tốt, nếu như mà anh làm chưa đủ tốt, em cũng có thể trừ tiền lương của anh, hoặc là mắng anh cũng được."

"Tôi mắng anh làm gì? Anh đi đi, tôi đây thì chỉ không muốn nhìn thấy anh mà thôi." Ương Ương dùng tay nhất định đẩy anh ra ngoài bằng được, sau đó xoay người lại đi vào trong quán.

Lại vẫn là một bóng lưng đầy vẻ kiên quyết, không một chút lưu luyến nào, cũng không hề có một mảy may ý định giữ anh ở lại. Trong nháy mắt Trần Tấn Nhiên chỉ muốn quay đầu bỏ đi, nhưng rốt cuộc anh vẫn không chế được bước chân của mình. Anh chần chờ chốc lát, sau đó đuổi theo cô. Anh theo đuổi người phụ nữ mà mình thích, như vậy có gì gọi là mất thể diện đâu chứ?

Ương Ương trực tiếp đi tới phía sau quầy bar, ngồi xuống có chút thờ phỉ phò. Mấy nhân viên phục vụ trẻ tuổi liền đuổi theo cô tới bên cạnh, thì thầm hỏi dò: "Chị Ương Ương, Trần tiên sinh thật sự tới đây để nộp đơn sao?"

"..."

"Chi Ương Ương, tại sao chi lại không thuê Trần tiên sinh làm ở đây?"

"Đi đi, đi làm đi, bây giờ đang trong giờ làm việc đó. Trong giờ làm việc các em có thể đừng có nhiều chuyện bát quái như vậy hay không?" Ương Ương tức giận phẩy tay một cái, đuổi mấy người nhân viên phục vụ kia đi làm. Cô tức giận đến phình cả mặt, ngồi phịch người xuống, đến tận cuối cùng, người này còn muốn như thế nào nữa đây?

Trước giờ, thực sự cô chưa từng thấy có người nào cứ đi tới đi lui làm phiền toái như vậy. Hôm nay tâm tình tốt, người ta sẽ theo đuổi cầu xin cô, trêu chọc cô, sáng mai lại sẽ không để ý tới cô nữa, nói muốn bỏ qua là bỏ qua. Anh thực sự coi Tống Ương Ương cô trở thành trò tiêu khiển của anh hay sao!

Ương Ương còn đang tức giận, lại chợt nghe thấy tiếng bước chân đi đến gần. Vừa ngẩng đầu, Ương Ương liền nhìn thấy Trần Tấn Nhiên đi vào, không khỏi đột nhiên quay đầu đi, không muốn để ý tới anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trả lại cho em một đứa trẻ khác

Vừa vặn cả phê vừa mới nấu xong, cần phải bung đến bàn số bảy cho khách. Trần Tấn cũng không lên tiếng, yên lặng nhận lấy khay từ tay người hầu bàn sau quầy ba, sau đó đi về phía người khách ở bàn số bảy. Ương Ương quay mặt sang, chỉ nhìn thấy bóng lưng nở nang của Trần Tấn Nhiên. Anh là một tiểu gia, được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, thế nhưng lại có thể nghiêm túc bung cả phê, đưa đến tận bàn cho khách nhân trong quán của cô như vậy.

Chẳng biết tại sao, dieendaanleequydonn, ngay một khắc này, mùi hương nồng đậm của cà phê chợt tỏa lan ra khắp quán cà phê, ngập tràn trong mũi của khách hàng. Ương Ương nhìn theo bóng lưng cao to của anh chợt cảm thấy ấm áp, dần dần hốc mắt của cô chợt thấy ẩm ướt.

Đây chính là Trần Tấn Nhiên, nhưng lại không phải là Trần Tấn Nhiên năm xưa, người đàn ông trong trí nhớ của cô, đã từng làm cho cô cảm thấy sợ hãi nữa rồi.

Anh thật sự dường như đã bắt đầu thay đổi.

Cứ như vậy, ở một nơi nào đó trong lòng Ương Ương, dường như đã có chút buông lỏng ra rồi.

Ương Ương cúi đầu, mấy lọn tóc ở hai bên tóc mai liền xòa xuống, mềm mại dính sát vào gò má của cô, cây bút trong tay cô xẹt qua xẹt lại vòng quanh trên giấy một cách vô thức, tạo thành đường cong đan xen lung tung với những hình hoa văn lộn xộn. Dư quang khỏe mắt của cô cũng không thể không chế nồ, cứ như bị dính vào bóng dáng của ai đó, còn đang bần rôn ở cách đó không xa.

Anh thật sự có thể chịu đựng được sự khổ sở, công việc ở quán yêu cầu phải cẩn thận tỉ mỉ, sử dụng một người như anh, cũng có thể thay được hai nhân viên phục vụ rồi. Ở trong lòng Ương Ương thầm tính toán, khỏe mỗi cũng là chậm rãi cong lên...

Lại có một nhóm khách ra khỏi quán. Lúc này đã đến hơn hai giờ chiều rồi, dĩ nhiên quán vắng khách. Ương Ương không ngẩng đầu lên, chỉ nghe tiếng bước chân kia cũng biết là anh đang tới. Cô cuống quýt hết sức chuyên chú bắt đầu tính sổ. Mấy nhân viên phục vụ trẻ tuổi cũng nghỉ ngơi đi ăn cơm, cười nói hi hi ha ha ầm ĩ, nhưng vẫn không quan nhìn lên về phía bọn họ một chút.

"Em đang xem cái gì đấy?" Trần Tấn Nhiên vừa thả cái khay xuống, vừa quan sát ánh mắt của cô.

Ưng Ưng mặc một cái áo đầm màu đỏ, kiểu dáng cổ tròn không có tay. Nhìn cô mặc bộ đồ này nhìn thật giống như một cô bé con vậy, mái tóc của cô được quấn cao lên trên đỉnh đầu theo kiểu mẫu tóc đang thịnh hành, diện thêm một chiếc khăn lụa đỏ, nhìn búi tóc giống như một quả lê, được cô dùng một chiếc trâm cổ định lại. Nơi xương quai xanh có mấy lọn tóc hơi uốn cong để buông lơi, nhìn cô vừa xinh đẹp thật rung động lòng người.

Trần Tấn Nhiên không nhìn được lại càng lại ghé sát gần hơn, chóp mũi của anh gần như sắp chạm đến mái tóc mát lạnh của cô rồi.

Ưông Ương hạ bút xuống rồi mới ngẩng đầu lên trả lời. Trần Tấn Nhiên cuống quýt kéo giãn khoảng cách với cô ra, chỉ sợ lỡ ra lại làm chọc giận đến cô, liền đứng ở nơi đó, bộ dạng giống như là một đứa trẻ thấy mình rất may mắn vì làm chuyện xấu, nhưng lại không bị người khác bắt gặp, len lén cười tủm tỉm.

Ương Ương lườm anh một cái: điể♦n 》 đ♦àn 》 lê 》 q♦uý 》 đ♦ôn "Tính sổ cho mọi người chứ còn làm gì, sắp phát tiền lương rồi."

Trần Tấn Nhiên lập tức mở miệng hỏi: "Anh có được phát lương hay không vậy?"

"Nói nhảm nào, tôi đây cũng không phải là một bà chủ có lòng dạ hiểm độc." Ương Ương khép lại sổ sách và máy tính, dự định đi ăn một chút đồ gì đó rồi trở về nhà đi ngủ. Buổi chiều cô cũng không có ý định tới quán nữa.

"Vậy thì có tiền thưởng hay không?" Trần Tấn Nhiên đi theo đằng sau Ương Ương, giống như là một cái đuôi, dù làm thế nào cũng không thể đuổi đi được.

Ương Ương suy nghĩ một chút, di@en*dyan(lee^qu.donnn), chợt cô bày ra bộ mặt phớt tỉnh, mở miệng nói: "Tấn Nhiên."

Trần Tấn Nhiên vừa nghe thấy cô nói chuyện với mình như vậy, đầu tiên là vẻ mặt thoáng nở nụ cười nhu hòa, nhưng tiếp sau đó hàng lông mày của anh chợt bắt đầu vận xoắn lại.

Quả nhiên, Ương Ương khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói với anh một câu: "Cảm ơn anh trong suốt khoảng thời gian qua đã nghiêm túc làm công việc trong quán của tôi như vậy. Quả thực anh đã trợ giúp tôi rất nhiều, thật sự đã giúp tôi rất nhiều việc lớn. Nhưng mà, Trần Tấn Nhiên à, anh không phải là người thuộc về những công việc như thế này, anh không nên ở lại chỗ này nữa, hãy rời khỏi nơi này đi thôi."

Cặp mày đẹp của Trần Tấn Nhiên liền nhú lại chặt hơn. Anh ngắm nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của người phụ nữ ở trước mặt mình, cảm thấy mình đã sắp bị cô bức đến ranh giới cuối cùng rồi.

"Anh còn có chỗ nào làm cho em cảm thấy chưa được hài lòng phải không?"

Ương Ương khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, anh rất tốt, thậm chí tôi cũng không thể nào ngờ rằng anh vậy mà lại có thể làm tốt một công việc bình thường như vậy, phải nói là anh làm rất tốt là khác, hơn nữa..."

Ương Ương chớp mắt một cái về tính nghịch: "Anh tới đây làm công việc phục vụ, khách hàng đến quán của tôi đã nhiều hơn gấp đôi ngày trước đấy."

Nhìn dáng vẻ dễ thương của cô, Trần Tấn Nhiên cũng không khỏi cười nhẹ: "Vậy tại sao em còn nói anh phải rời khỏi nơi này?"

"Anh cũng không thể như vậy cả đời được." Ương Ương chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt: "Có lúc, tôi cũng vậy, cảm giác bản thân mình thật rất cố chấp... Trần Tấn Nhiên, bây giờ anh thật sự đã là một người rất tốt, nếu như đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm tha thứ cho anh. Nhưng vì tôi lại là một con người quá cố chấp, cá tính đó đã ăn sâu bén rễ vào trong con người của tôi rồi, tôi không thể nào thoát ra được, cho nên..."

Ương Ương cảm thấy nơi hốc mắt của mình căng ra, cay xè đến khó chịu, nhưng cô vẫn là cố chấp nhìn anh cười cười: "Cho nên, Trần Tấn Nhiên à, giữa chúng ta không có duyên phận với nhau, mời anh cứ như vậy mà buông tay ra thôi."

Ánh mắt của Trần Tấn Nhiên có chút chán nản, lâu nay anh đã phải cố gắng làm việc như vậy, anh cố gắng để đến bây giờ, ngay tại nơi này, chỉ có thể nhận được một lời đáp lại của cô như thế! Chỉ cần một câu chúng ta không có duyên phận như vậy, đã có thể hoàn toàn xóa sạch đi khoảng thời gian anh và cô đã trải qua ở tại nơi này hay sao!

"Nếu như giữa chúng ta không có duyên phận với nhau, Tống Ương Ương, tại sao giữa một xã hội có nhiều người như vậy, anh lại đặc biệt chỉ có tình cảm với em, chỉ muốn cưới em? Nếu như chúng ta không có duyên phận, thì tại sao giữa nhiều người như vậy anh lại chỉ yêu em? Nếu như không có duyên phận, tại sao hiện tại anh còn có thể hoàn toàn chinh chinh đứng ở trước mặt của em thế này?"

Trần Tấn Nhiên chợt tiến lên một bước, khóa cô thật chặt ở trong lòng, một đôi mắt nhìn thẳng bày ra một khí phách và tràn đầy sự kiên quyết, làm cho người ta phải mê đắm

"Anh không tin cái gì gọi là duyên phận kia. Anh cũng không tin vào cái gì gọi là số mệnh. Thế nhưng đây là lần đầu tiên, anh lại nghĩ muốn thử đánh cược một lần xem sao! Anh muốn đánh cược rằng, cuộc đời này của anh và em, rốt cuộc là chúng ta có duyên phận có hay không, rốt cuộc có số mệnh của hai chúng ta có thể đi chung đường với nhau được hay không?"

Khi Ương Ương nhìn vào trong ánh mắt đó của anh, cô cảm giác mình như đã sắp sửa không thể kiềm chế nổi nữa. Nếu như còn tiếp tục như vậy nữa, cô không biết mình lúc đó cô sẽ như thế nào, sẽ chìm đắm, hay là sẽ mềm lòng thỏa hiệp với anh.

Nhưng mà Ương Ương cũng không dám quên, mình gặp phải sự hành hạ như thế nào. Không thể quên được ở thời gian sống của cuộc hôn nhân không có tình yêu đó, cô đã phải trả một giá cao như thế nào.

Ương Ương đẩy anh ra, nở một nụ cười lạnh lạnh: "Nếu như anh có thể làm cho đứa bé kia sống lại, tôi sẽ lập tức sống chung một chỗ với anh một lần nữa."

Trần Tấn Nhiên nghe thấy cô nói như vậy, vẻ mặt lập tức có biến đổi lớn. Gương mặt anh chợt tái nhợt đi, trắng bệch như tuyết, không thể nào tìm thấy vẻ mặt đầy sự bình tĩnh và kiên quyết mới vừa rồi nữa.

Câu nói này của Ương Ương đã hoàn toàn làm khó anh. Chuyện như vậy làm sao anh có thể làm được đây? Đứa bé đã chết, anh đã từng hối hận, đã từng thống khổ, nhưng mà, cuộc sống hàng ngày thì vẫn còn phải tiếp tục.

"Ương Ương, em không thể nói một câu làm khó anh như vậy chứ!"

Anh trầm mặc nhìn cô, không biết nên nói cái gì cho phải. Đã nhiều năm như vậy, trong lòng anh chỉ có cô, anh chỉ có một mong muốn được sự tha thứ của cô, sẽ bắt đầu cuộc sống mới lần nữa! Nhưng tại sao lại cứ phải khó khăn như vậy?

Ương Ương không đáp lại, chỉ là liếc anh một cái, nói một câu nhàn nhạt: "Nếu như anh không làm được cũng đừng trở lại bên cạnh tôi nữa."

"Em đang cố tình dồn ép anh đó!"

Sự tức giận đã bao phủ một lớp thật mỏng trên mặt anh. Chợt một tay anh nắm thật chặt lấy bả vai của cô, lôi cô đến gần ở bên người mình: "Ương Ương, em không nên ép anh như vậy!"

"Anh muốn làm gì?" Ương Ương đẩy anh ra, nhìn lại anh về đề phòng: "Trần Tấn Nhiên, anh cũng đừng ép tôi nữa! Không có người có tính nết như anh thì cũng sẽ không có chuyện như vậy. Chuyện tình cảm là phải hai bên tình nguyện, tôi đã không muốn, cho dù anh có giết chết tôi ngay bây giờ, cũng vô ích!"

"Anh làm sao có thể giết chết em chứ?" Trần Tấn Nhiên chợt cười lạnh: "Anh hận em, Tống Ương Ương, anh làm chuyện sai lầm, chẳng phải lập tức đã bị em xử tử hình rồi đó sao? Anh thật sự có lòng muốn hỏi cái, tại sao em lại không cho anh cơ hội?"

"Có một số việc không thể nào tha thứ được, có khi chỉ bị phạm vào một lỗi rất nhỏ, nhưng sẽ phải trả một giá thật lớn!"

"Ba năm hành hạ vừa rồi có được coi là cái giá cao hay không? Đứa bé kia cũng là con của anh. Ương Ương, anh cũng vậy, cũng bị mất đi đứa con của chúng ta... anh cũng đã bị trừng phạt!"

"Tôi không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa, cũng không muốn cái vớ nhiều với anh nữa! Trần Tấn Nhiên, anh đi đi."

"Nếu như mà anh trả lại được cho em đứa bé thì sao?" Trần Tấn Nhiên chợt tiến lên một bước, nắm chặt lấy cái cằm trắng nõn của cô.

Ương Ương sững sốt, ngây ngốc cả người, mở miệng hỏi: "Làm sao anh trả lại được chứ?"

Vậy là Trần Tấn Nhiên chợt khom lưng ôm lấy cô, nở nụ cười vẻ đầy xấu xa, liền nhấc chân bước đi ra bên ngoài quán cà phê: "Rồi em sẽ được biết ngay lập tức thôi."

Lúc hai người ra đến cửa, vừa vịn dụng vào mấy nhân viên phục vụ đi ăn trở về trong quán...

"Anh buông tôi ra!" Ương Ương liều mạng giãy giụa. Trần Tấn Nhiên cũng không chút khách khí lập tức ôm cứng lấy cả người cô, hung hăng khạc ra hai chữ: "Không buông!"

"Tống Ương Ương, em đừng mơ tưởng làm cho anh buông tay em ra lần nữa! Đời này em cũng đừng có mơ tưởng như vậy!"

Anh một phát kéo cánh cửa kính ra, sải bước đi ra ngoài...

"Trời ạ, thật quá khí phách rồi..."

"Chị Ương Ương thế nào mà vẫn còn từ chối anh Tấn Nhiên thế nhỉ! Một người đàn ông tốt như vậy, nếu là tôi, tôi đã sớm hòa tan mất rồi..."

"Tốt rồi, tốt rồi! Đừng có làm loạn mọi việc lên nữa, chúng ta vẫn nên vào làm việc đi thôi. Tôi đoán chừng xế chiều và buổi tối hôm nay, chị Ương Ương cũng sẽ không đến quán nữa đâu!"

Mấy người cứ ồn ào ào nói chuyện, nhưng sau đó bọn họ vẫn hết sức chuyên chú vào công việc của mình...

Ương Ương bị Trần Tấn Nhiên nhét vào xe, đóng sầm cửa xe lại. Cô còn chưa kịp mở cửa xe ra, anh cũng đã rầm một tiếng, mở khóa điện khởi động xe. Ương Ương ngã ngồi ở trên ghế sau xe, bộ dạng đầy chật vật. Cô không thấy rõ biểu cảm của anh trong giờ phút này như thế nào, nhưng cô bị những động tác thô lỗ ki của anh làm cho trong lòng thấy khó chịu không thôi, thiếu chút nữa nước mắt liền rơi xuống.

Trần Tấn Nhiên lòng dạ cứng rắn nhất định không lên tiếng, dứt khoát lái đi đến phía dưới khu nhà Ương Ương đang ở.

"Xuống xe." Anh mở cửa xe, lại ôm lấy cô.

Ương Ương không thuận theo, dùng sức nắm lấy cửa xe nhất định không buông tay. Trần Tấn Nhiên vừa khẽ cười lên một tiếng, lại dùng sức một chút, liền gỡ được tay của cô ra: "Không phải là em muốn anh trả lại cho em một đứa bé sao? Ngay bây giờ anh sẽ trả lại cho em."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Người đàn ông hư hỏng

Ưông Ưông không thuận theo, dùng sức nắm lấy cửa xe nhất định không buông tay. Trần Tấn Nhiên vừa khẽ cười lên một tiếng, lại dùng sức một chút, liền gỡ được tay của cô ra: "Không phải là em muốn anh trả lại cho em một đứa bé sao? Ngay bây giờ anh sẽ trả lại cho em."

"Làm sao anh trả lại cho tôi được chứ? Đứa bé đã chết rồi, trên cái thế giới này, đứa bé đã chết đó là độc nhất vô nhị!"

Ưông Ưông là chỗ khóc, Diemdkdan/leequhydonnn, đang ở trong ngực của anh, cô dán mắt nhìn chăm chú vào mặt của anh, về mặt tràn đầy oán giận, làm cho Trần Tấn Nhiên gần như sắp không thể đứng vững được nữa. Nhưng rồi anh vẫn vững vàng lại được, xoay người ôm cô sau đó đi lên lầu.

"Trần Tấn Nhiên, anh đừng ép tôi, anh đừng để cho tôi lại hận anh hơn nữa!"

"Hận anh sao, tốt hơn hết là em hãy quên anh đi, hãy cứ coi anh như một người xa lạ đi." Anh nhìn cô một cái, ánh mắt sáng quắc như thiêu đốt: "Ương Ương, đừng ♂ ♦ àn ♡ lè ♡ q♦uý ♡ ♦ ôn bắt kể như thế nào, lần này anh nhất định phải làm cho em ở lại bên cạnh anh!"

Cho tới giờ khắc này, cô mới thoáng cảm thấy là anh muốn làm điều gì, lập tức trở nên luống cuống, liên tiếp gãi gãi ở trong ngực anh: "Trần Tấn Nhiên, anh không thể đối xử với tôi như vậy được! Không thể!"

"Ương Ương, đó là do em đã ép buộc anh phải làm như vậy. Em rất cố chấp, không phải là em không biết bản thân mình là một người cố chấp đến cỡ nào. Anh yêu em như vậy, cuộc đời này đây là lần đầu tiên anh đã yêu đến điên cuồng một người phụ nữ như vậy. Ương Ương, tại sao em lại không cho anh một cơ hội chứ?"

"Tôi đã từng đã cho anh..." Những giọt nước mắt của Ương Ương cứ lăn rơi xuống. Cô buồn bã nhìn lại anh: "Trần Tấn Nhiên, chúng ta cũng đã từng ở bên nhau, đã từng cùng nhau vui vẻ. Nhưng mà anh đã mang đến cho tôi được cái gì? Anh có biết rằng, mỗi ngày tôi đều đau khổ vì chuyện đứa bé không còn, lại còn bị người ta sỉ vả nhục nhã như thế nào không? Nếu như hiện tại, tôi lại cho anh cơ hội, có phải rằng tôi lại đã dẫm lên vết xe đổ rồi hay không?"

"Anh sẽ không như vậy!" Trần Tấn Nhiên lập tức mở miệng đáp lại. Nhưng, Ương Ương lại vẫn nhẹ nhàng lắc đầu: "Trần Tấn Nhiên, anh đừng như vậy nữa có được hay không. Chúng ta đã ly hôn rồi, nếu như anh còn cố ý... Tôi cũng sẽ không lưu tình... Anh phải biết rằng, bây giờ chúng ta đã không hề có quan hệ gì với nhau nữa rồi. Nếu như anh đụng đến tôi, dám cưỡng bạo tôi..."

"Cường bạo em?" diễn đàn 1337 quý đôn Trần Tấn Nhiên tựa như vừa mới nghe được một câu chuyện hài hước cực kỳ buồn cười, chợt bật lên tiếng cười lạnh lẽo, mở miệng nói: "Tổng Ương Ương, chuyện cho tới bây giờ, vốn anh đã nghĩ rằng, dự định vào ở thời điểm tất cả tất cả mọi chuyện đều kết thúc, anh sẽ nói cho em biết. Nhưng mà bây giờ, em lại nóng lòng phản kháng lại anh như vậy, anh cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm em nữa rồi."

Ương Ương đột nhiên có chút cảm thấy sợ hãi. Cô sững sờ nhìn lại anh: "Chuyện gì, chuyện gì vậy, anh đừng có ở đây mà lừa gạt tôi!"

Trần Tấn Nhiên đặt Ương Ương xuống, im lặng không lên tiếng mở cửa ra, lôi kéo tay của cô tiến vào gian phòng ở bên trong. Ương Ương bị anh mạnh mẽ kéo đi, nên bước chân có chút lảo đảo, ngã vào trong ngực anh.

"Em có nhớ ba năm trước đây anh đã sai người mang đến cho em bản thỏa thuận li hôn hay không?"

Anh khẽ mỉm cười một cái, hơi híp trông mắt lại, nhìn người phụ nữ ở trước mặt. Ương Ương cũng gạt mình, tròn to hai mắt nhìn lại anh, mi tâm cũng lập tức nhú chắt lại: "Dĩ nhiên là nhớ chứ."

"Em để nó ở chỗ nào?" Ương Ương không hiểu, cho là anh muốn động tay động chân để làm cái gì đó, liền cảnh giác, hỏi anh một câu: "Anh muốn làm gì?"

"Anh không làm gì hết, em cứ yên tâm, anh sẽ không lấy đi, mà có lấy đi cũng không có ích gì. Anh cũng sẽ không xé nó đi, vì có xé nó đi, mọi chuyện cũng không có ý nghĩa gì. Em chỉ cần quan tâm đến việc hãy đi lấy bản thỏa thuận lí hôn đó ra đây là được! Chúng ta sẽ cùng nhau xem lại thật kỹ một chút."

Ưông Ưông nửa tin nửa ngờ, đi tới trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, lấy từ tầng dưới cùng ra một trang giấy chậm rãi mở ra. Giấy trắng mực đen, ghi rất rõ ràng, cô và Trần Tấn Nhiên đã không còn quan hệ là vợ chồng nữa.

Thấy tờ giấy này, Ương Ương không tự chủ được lại nhớ tới tất cả những chuyện năm đó. Khi đó cô đã không còn chút hy vọng nào, quả thật có thể nói là cô đã không còn một chút lưu luyến nào với cuộc sống nữa.

Ưông Ưông đọc đi đọc lại đến mấy lần, sau đó chuẩn bị cất lại tờ giấy kia vào chỗ cũ, nhưng Trần Tấn Nhiên lại dè xuống tay của cô, cười như không cười nhìn lại cô: "Em hãy nhìn lại một lần nữa đi, nhìn kỹ một chút vào."

Ương Ương có chút hồ nghi, lại mơ hồ lại cảm thấy ở một chỗ nào đó nào có điều gì đó không đúng. Cũng nhân thể đang rảnh tay, cô lại mở tờ giấy ra đọc lại lần nữa.

Cô đọc lại từng chữ một lần nữa, nhưng vẫn không hề phát hiện ra có chỗ nào có gì không đúng. Lúc này Trần Tấn Nhiên này mới lại cười lên một tiếng

đầy về đặc ý, đưa tay chỉ vào chỗ con dấu cuối trang giấy: "Em xem lại một chút chỗ con dấu này đi..."

Ương Ương lại chăm chú nhìn lại, đúng là con dấu này vô cùng không được rõ ràng, cô chưa từng bao giờ để ý tới chỗ con dấu này. Giờ phút này nhìn lại cô mới cảm thấy con dấu này có cái gì đó không đúng lắm. Trong bụng đã nghĩ đến, đúng rồi, tất nhiên là Trần Tấn Nhiên đã ngụy tạo!

Ương Ương giận dữ, lúc ngẩng đầu lên, đáy mắt của cô đã chứa đầy lệ: "Trần Tấn Nhiên, anh không thể làm cái chuyện bắt nạt người khác như thế được!"

"Thời điểm em đòi ly hôn, anh cũng đã từng nói với em, anh sẽ không ký tên, tuyệt đối sẽ không ký tên. Nhưng mà sau đó lại đến chỗ ông cụ nhà anh nhờ giúp đỡ để giải quyết, anh không có cách nào cự tuyệt được yêu cầu của em, cho nên đã tự khắc một con dấu..."

"Anh đúng là đồ khốn kiếp, đồ khốn kiếp... anh thật qua vô sỉ... Trần Tấn Nhiên, anh không phải là người!" Ương Ương lập tức nhào qua vừa đánh vừa mắng anh, vừa khóc oa oa...

Cô vẫn cho rằng mình và Trần Tấn Nhiên đã sớm không có quan hệ vợ chồng nữa rồi. Nhưng cô không có ngờ tới anh lại dám là bày ra chuyện lừa dối cô như vậy! Cô đâu không lại anh, làm sao cô có thể đầu tháng được tên gian thương này chứ! Trần Tấn Nhiên kia đúng là đồ khốn kiếp mà!

Thấy Ương Ương quả thực rất tức giận, lại khóc rống lên thành ra như vậy, Trần Tấn Nhiên cũng chỉ biết nhẫn nhịn dự tính dở dành cô: "Được rồi, được rồi, tất cả đều là lỗi của anh, chỉ có điều em cũng nên biết, anh làm như vậy, chẳng phải là vì anh vẫn muốn được cùng em ở chung một chỗ sao? Em đừng tức giận việc anh đã lừa em nữa. Ít ra em cũng nên cảm thấy cao hứng mới phải chứ! Có một người đàn ông có tình nghĩa với em như vậy, không bỏ được em dù em đã rời đi như vậy kia mà!"

Ương Ương khóc thút thít, nhưng cô vẫn còn cảm thấy tức giận. Cô còn tưởng rằng anh đã thay đổi tính nết, đã trở nên tốt hơn. Nhưng không ngờ, anh vẫn là một người như vậy! Thậm chí ngay cả một chuyện như vậy mà anh cũng làm ra được. Trong nháy mắt, Ương Ương chỉ cảm thấy trái tim mình như lạnh đi. Trước kia anh đã có thể lừa gạt cô, về sau liệu anh có thể lại tiếp tục lừa gạt cô nữa hay không đây?

"Đi, hiện tại liền anh hãy đi cùng tôi!" Ương Ương một phát túm được tờ giấy thỏa thuận ly hôn kia xé nhỏ nát bấy: "Bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau đi đến Cục dân chính, tôi nhất định phải ly hôn với anh!"

Nói đến từ ly hôn, hai mắt của Ương Ương lại đỏ mắt lên. Chuyện cho tới bây giờ, cô vẫn còn ngậm ngùi mê muội như vậy, trong tay cô đến ngay cả giấy chứng nhận ly hôn cũng không có, tại sao ban đầu cô lại ngu như vậy chứ?

Trần Tấn Nhiên hiển nhiên nhìn thấy Ương Ương đã xé nát tờ chứng nhận ly hôn như thế, chợt liền vỗ tay cười lớn. Anh ôm lấy cô, dịu dàng hôn lên môi của cô: "Đây chính là bản thân em đã xé đấy nhé, anh không hề ép em, bây giờ chúng ta lại là vợ chồng rồi."

Ương Ương cảm thấy mình cũng có chút bối rối. Cô như bị rơi vào trong sương mù không thể hiểu nổi được chuyện gì rõ ràng, kinh ngạc nhìn lại anh: "Trần Tấn Nhiên, rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy?"

Trần Tấn Nhiên sợ cô tức giận, lại càng hôn cô thêm dịu dàng hơn: "Ương Ương, tốt quá rồi Ương Ương! Em có biết là cái bản chứng nhận thỏa thuận ly hôn này đã đè nặng lên anh, làm anh sắp chết rồi hay không. Hôm nay em đã xé nó đi như vậy, thật sự anh rất vui vẻ. Em cứ yên tâm, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ còn lừa dối em nữa, không bao giờ còn bắt nạt em nữa. Đây là lần cuối cùng, em hãy tha thứ cho anh nhé, có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 57: Cường đoạt (1)

"Ương Ương, tốt quá rồi Ương Ương! Em có biết là cái bản chứng nhận thỏa thuận ly hôn này đã đè nặng lên anh, làm anh sắp chết rồi hay không. Hôm nay em đã xé nó đi như vậy, thật sự anh rất vui vẻ. Em cứ yên tâm, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ còn lừa dối em nữa, không bao giờ còn bắt nạt em nữa. Đây là lần cuối cùng, em hãy tha thứ cho anh nhé, có được hay không?"

"Trần Tấn Nhiên anh là đồ khốn kiếp, anh vậy mà lại gạt tôi lần nữa. Anh cút đi, tôi không muốn còn phải nhìn thấy nữa, anh cút đi!" Ương Ương cực kỳ tức giận, tự đáy lòng cô bây giờ đã thực sự chán ghét anh đến cùng cực rồi. Cô thực sự không ngờ anh lại có thể giăng bẫy cô, lừa gạt cô như vậy! Anh nghĩ muốn kết hôn thì kết hôn, muốn ly hôn là ly hôn, muốn phục hôn thì sẽ phục hôn! Anh đã bao giờ coi cô, Tổng Ương Ương này, là một con người chưa?

"Ương Ương, anh làm như vậy còn không phải là vì anh muốn được sống cùng với em, được ở chung một chỗ cùng em hay sao?" Trần Tấn Nhiên bị cái đẩy của Ương Ương nên hơi lao đảo một chút, trong lòng anh cũng không khỏi cảm thấy tức giận. *điên đảo lên quý đôn* Mọi thủ đoạn cứng mềm Trần Tấn Nhiên đều đã dùng hết, nhưng cô lại cố tình đầu muối cũng không chịu ăn (*). Anh đã phải chịu nhún nhường cô đến mức độ như thế này, đã phải tạm thời buông bỏ chức vị của mình, chạy tới nơi này để làm một nhân viên phục vụ nhỏ nhoi trong quán cà phê của cô. Tất cả những việc làm đó của anh, cũng chỉ vì một lý do, anh muốn được cùng cô sống cuộc sống chung của hai người. Vậy mà Ương Ương lại còn làm ra những chuyện không có tình người như vậy, chung quy là đến tận cùng cô muốn như thế nào đây?

(*) Ý nói Trần Tấn Nhiên đã dùng đủ mọi cách từ mềm dẻo đến cứng rắn để thu phục trái tim của Ương Ương, nhưng hết lần này tới lần khác, Ương Ương đều không chấp nhận thiện ý của Trần Tấn Nhiên.

"Vi anh muốn được ở chung một chỗ cùng với tôi sao? Trần Tấn Nhiên, tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, anh làm những việc như vậy thật sự là vì anh quan tâm đến tôi sao?"

"Dĩ nhiên rồi!"

"Tốt lắm! Nếu như anh thực sự quan tâm đến tôi như vậy, vậy thì vì sao khi làm bất cứ chuyện gì, anh cũng chỉ biết lấy bản thân mình làm trung tâm, tại sao anh không bao giờ chịu suy tính cho tôi một chút?"

"Tại sao em lại cho rằng anh không hề nghĩ ngợi, suy tính cho em chứ..."

"Anh thực sự suy tính cho tôi sao? Nếu như anh thực sự suy tính cho tôi, thì tại sao anh không bao giờ hỏi tôi, xem đến tột cùng tôi có đồng ý ở chung một chỗ với anh hay không?"

Câu nói này của Ương Ương vừa thốt ra khỏi miệng, chỉ thấy sắc mặt của Trần Tấn Nhiên nhất thời liền có sự thay đổi. Trong lòng cô có một chút tự trách, nhưng rồi cô lại cố tình không muốn mình phải để ý quá nhiều đến những cái khác thường đó của anh. Cô không muốn còn phải tiếp tục dây dưa cùng với anh như vậy nữa. Thật sự cô đã quá mệt mỏi rồi.

"Tổng Ương Ương." Trần Tấn Nhiên chợt tiến lên trước, lập tức đưa tay nắm chặt lấy cái cằm nhỏ của cô.

Cái cằm nhỏ của Ương Ương bị Trần Tấn Nhiên bóp mạnh, đau thấu đến tận xương. Nhưng cô vẫn nhìn anh với vẻ mặt cực kỳ quật cường: "Trần Tấn Nhiên, anh muốn hận tôi như vậy cũng được, anh muốn oán trách tôi cũng không sao hết, nhưng tôi chỉ muốn nói cho anh biết, chúng ta đã sớm ly hôn rồi, cho đến tận bây giờ tôi cũng không nghĩ muốn có bất kỳ mối liên quan nào đối với anh nữa."

Thế nhưng lúc này đột nhiên Trần Tấn Nhiên lại nở một nụ cười mang đầy sự ma quái. Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt của cô từng chút từng chút: "Vậy sao? Cô đã nhẫn tâm như vậy, đã kiên quyết đoạn tuyệt đến như vậy, thì đến bây giờ, tôi cảm thấy mình cũng không cần thiết phải đối xử dịu dàng với cô nữa! Tổng Ương Ương, cô đã từng nghe thấy có một câu nói thế này chưa, không có được mới là tốt nhất, không lấy lại được cái đã mất đi, mới làm cho người ta thấy không cam tâm nhất! Cô cho rằng tôi yêu cô sao? Không đâu! Tôi làm như vậy chỉ vì nguyên nhân đã bị cô cự tuyệt. Bởi thế cho nên tôi mới không cam lòng mà thôi!"

Ương Ương nghe thấy câu nói này lập tức xoay người lại, cô giống như vừa nghe thấy tiếng sấm nổ giữa trời quang vậy. Cô kinh ngạc, tròn to hai mắt nhìn lại anh: "Anh vừa nói cái gì?"

"Tôi nói, tôi căn bản không hề yêu cô, chỉ vì tôi muốn chinh phục cô, chỉ vì tôi không thích cô lại có thể dám không thích tôi."

Trần Tấn Nhiên đã sớm không biết mình vừa mới nói ra những câu nói điên rồ gì nữa. Tất cả lòng tự ái của anh đều đã bị cô quét rơi xuống trên mặt đất, xóc xếch bản thủ nằm ở nơi đó, như muốn nói cho anh biết, cô đã tàn nhẫn, kiên quyết đoạn tuyệt với anh đến mức nào.

Trần Tấn Nhiên cực kỳ thống hận! Anh hận tại sao mình lại có ăn nói khép nép với cô, cuối cùng lại chỉ để đổi lấy những lời sỉ nhục của cô như vậy. Cô căn bản không hề thương anh, chỉ là anh đã ngây ngốc nên mới không nhận thấy rõ ràng mà thôi. Vấn đề ở đây không phải là tha thứ hay là không tha thứ, mà là vấn đề yêu hoặc không yêu.

"Anh hãy rút đi!" Toàn thân Ương Ương đã phát run lên, tận sâu trong đáy lòng cô, sự tuyệt vọng không nói ra được tựa như đang chậm rãi trào ra, lan tràn ra khắp cô thể của cô. Ương Ương lấy một tay đẩy Trần Tấn Nhiên ra, cũng không buồn liếc nhìn lại anh một cái: "Trần Tấn Nhiên, bây giờ thì anh hãy rút đi cho khuất mắt tôi!"

"Cô tức giận cái gì kia chứ! Cô cũng biết cái kiểu ăn nói này của cô thật rất không dễ nghe, không dễ chịu chút nào hay không?" Thế nhưng cô càng như vậy, anh lại không muốn buông tay với cô. Trần Tấn Nhiên tiến lên phía trước thêm một bước, đôi tay anh bóp chặt lấy bả vai của cô, đẩy cô lùi lại phía sau từng bước, từng bước một. Ương Ương nhìn thấy trong đáy mắt của anh là một ý cười tràn ngập sự giễu cợt, chỉ cảm thấy nơi đáy lòng mình chợt đau nhói khó nhịn. Cô cắn chặt đôi môi, không muốn nhìn lại anh.

"Tổng Ương Ương, không phải là cô muốn tôi trả lại cho cô một đứa bé hay sao? Tôi, Trần Tấn Nhiên này, trên đời thứ mà tôi ghét nhất là thiếu nợ người khác. Hiện tại tôi liền trả lại cho cô, sau đó chúng ta đường trở về đường, cầu trở lại cầu."

Trần Tấn Nhiên nói xong, hung hăng đẩy mạnh một cái, làm cho cả người Ương Ương lao đảo rồi ngã nhào xuống trên giường.

Ương Ương kinh hãi, giằng giằng muốn bò dậy. Nhưng không ngờ Trần Tấn Nhiên lại trở tay, tiếp tục đẩy mạnh vào người cô một cái, sau đó cả người anh liền đè lên trên người cô: "Thế nào? Ba năm trước đây chúng ta đã ngủ với nhau nhiều lần như vậy, hiện tại cô lại còn giả bộ thanh cao cái gì kia chứ?"

"Trần Tấn Nhiên, anh thật vô sỉ! Tôi và anh sớm đã không còn có liên quan gì với nhau nữa rồi, anh mà đụng chạm vào người tôi, nhất định tôi sẽ tố cáo với cảnh sát để kiện anh!"

Thế nhưng Trần Tấn Nhiên lại chỉ cười một tiếng lạnh lùng, vẻ đầy khinh thường. Anh hung hăng cầm giữ hai cổ tay của cô, sau đó cố định đôi tay của cô lên đỉnh đầu: "Tốt thôi, tôi đây liền chờ xem."

Anh cúi đầu xuống, lạnh lùng hôn lên trên môi của cô. Ba năm qua, anh đã nhớ nhưng cô biết bao nhiêu. Nhưng mà cô lại là một người phụ nữ không có trái tim. Cô cần bản cũng không có một chút xíu tình cảm nào với anh. Nếu như cô đã tàn nhẫn như vậy, tội gì anh phải hao tổn tâm trí cố làm cho cô được vui về kia chứ!

Nếu như cô thật sự có đứa bé của anh, vậy thì cô sẽ không còn nghĩ muốn rời khỏi anh nữa. Còn anh, dù bất kể như thế nào, anh cũng sẽ không chịu buông tay với cô, mà anh cũng không muốn buông tay cô ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cường đoạt (2)

Ương Ương cảm thấy nụ hôn này của Trần Tấn Nhiên sao mà lạnh lùng đến thế, thô lỗ đến thế, đôi môi của cô gần như đã bị anh cắn nát ra rồi, đầu lưỡi nhỏ xinh của cô bị anh mút vào đến tê dại. Nhưng dần dần cô có một loại cảm giác không thể nói ra lời, cứ thế lan ra khắp toàn thân. Ương Ương biết đây là cái gì, lại càng không khỏi trở nên ảo não, tự giận mình hơn! Tại sao cơ thể cô lại vẫn có sự phản ứng đối với nụ hôn của anh như vậy chứ?

"Trần Tấn Nhiên,, anh đừng có làm cho tôi cảm thấy căm hận anh hơn, chán ghét anh hơn!"

Ương Ương gần như phải há miệng ra để khóc, nhưng lúc này, Trần Tấn Nhiên cũng đã xé chiếc váy của cô ra. Tròng mắt của anh sâu thẳm, nhìn không đến đáy, nhưng lại càng làm cho vẻ mặt của anh thêm tuyệt vọng và kiên định.

"Tùy cô thôi!" Trần Tấn Nhiên lật người lại, cúi đầu, hôn lên nụ hoa mềm mại trước ngực cô. Ương Ương chỉ cảm thấy cả người mình giống như bị điện giật vậy, đầu óc cô trở nên trống rỗng, nhưng cô cũng không thể phát ra được một chút xíu âm thanh nào.

Cô chỉ cảm thấy trong người lạnh lẽo không nói ra được. Thời điểm cô yêu anh, đã phải chịu hết thấy mọi sự nhục nhã, thời điểm cô buông tay anh, cô vẫn không thể trốn thoát khỏi mọi sự hành hạ của anh! Trần Tấn Nhiên, rốt cuộc thì đòi trước tôi đã thiếu nợ anh thứ gì sao?

Hốc mắt của cô chỉ thấy đau xót, nước mắt cứ như vậy nối tiếp nhau rớt xuống. Trần Tấn Nhiên thấy cô rơi lệ, trong khoảnh khắc động tác của anh liền như thoáng dừng lại một chút. Nhưng đến cuối cùng, anh vẫn cố gắng nén nhịn sự thương tiếc trong lòng mình lại, cuối cùng anh chỉ đưa tay tháo bỏ tất cả những trói buộc ở trên người cô xuống...

Ương Ương nhắm mắt lại, d húng hắng cắn chặt đôi môi, không để cho mình bật lên tiếng khóc. Đôi tay của cô lúc này vẫn chống đỡ ở trước ngực của anh, nhưng vẫn không chịu buông tay, cố gắng dùng sức vừa đánh vừa đẩy anh, hết lần này tới lần khác. Sức lực của anh lớn như vậy, giống như một ngọn núi áp chế lên người cô, làm cho cô hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Cảm nhận thấy bàn tay anh đang dao động trên khắp cơ thể của mình, nước mắt của Ương Ương càng trào ra đến lợi hại. Đến cuối cùng, Diễm Đà Lan Lê Quý Đôn rốt cuộc cô cũng đã tiêu hao hết hơi sức toàn thân, đành để mặc cho ngón tay của anh nhẹ nhàng ve vuốt giữa hai chân mềm mại của mình...

Đến cuối cùng, rốt cuộc Ương Ương cũng đã tiêu hao hết hơi sức toàn thân. Cô đành mặc kệ để cho ngón tay của anh nhẹ nhàng ve vuốt giữa hai chân mềm mại của mình...

Toàn thân Ương Ương run rẩy một hồi. Đột nhiên hai mắt cô trợn to, nhìn người đàn ông trước mặt đã gần như lên cơn điên cuồng. Thân thể cao to của anh lay động giống như chiếc lá cây quay cuồng trong cơn gió mạnh... die,n;da.nlze.qu;yo/nn Ương Ương cảm thấy thân thể của cô giờ đây tựa như không phải của mình nữa rồi. Ngón tay của anh vẫn còn đang trêu chọc trong cô đầy thô lỗ và thành thạo. Cô hoảng hốt cảm thấy trong người mình có một cảm giác kỳ dị không nói ra được, chỉ trong nháy mắt nó đã cuốn lấy toàn thân cô...

"Ương Ương..." Trần Tấn Nhiên khẽ khàng hạ giọng thì thầm bên tai cô, đôi môi anh mút chặt lấy vành tai của cô, nhẹ nhàng liếm qua: "Ương Ương..."

Anh cứng rắn dùng đầu gối đẩy hai chân của cô ra, dùng sức đẩy hông một cái. Tiếp đó anh tiến quân thần tốc, vùi mình vào trong cơ thể của cô...

Ương Ương bị đau, lập tức khẽ kêu ra thành tiếng. Mấy đầu ngón tay của cô nắm chặt lấy bờ vai của anh, mồ hôi lạnh túa ra thành giọt, lăn từ trên trán xuống dưới. Trần Tấn Nhiên khẽ thì thầm những lời thương yêu dịu dàng, đôi tay anh nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, điên cuồng chuyển động từng nhịp...

Ương Ương chỉ cảm thấy thân thể của mình khó chịu giống như có lửa đốt bên trong. Cô đã không thể nén nhịn thêm được nữa, nước mắt liền rơi xuống... Hành động này của anh được coi là cái gì? Cường bạo ư?

Cô thật sự đã nhìn lầm con người của anh, mới chỉ có mấy lần bị cô cự tuyệt như thế, bộ mặt thật của anh liền lộ ra rồi. Tình cảm của anh hoàn toàn cũng không giống như lời anh đã nói lúc trước. Anh nói anh yêu cô, muốn được cùng cô sống chung một chỗ, nhưng cái mà anh muốn chẳng qua chỉ là muốn chinh phục cô, chiếm đoạt lấy thân thể của cô để thỏa mãn thú tính của mình!

cô mơ hồ cảm thấy dường như đã có chuyện gì đó xảy ra, liền cho xe dừng lại ở ven đường trước cửa một tiệm thuốc. Cô đi vào tiệm thuốc mua một hộp que thử thai.

Từ phòng rửa tay bước ra ngoài, sắc mặt Ương Ương tái nhợt, nhìn có chút dọa người.

Trên que thử thai sớm hiện rõ ràng hai vạch màu hồng, báo hiệu cho cô biết, cô đã mang thai.

Cô, Tống Ương Ương của ngày hôm nay, đã sớm không còn là một cô gái nhỏ ngốc nghếch, Dieenndkdan/leequhydonnn đơn thuần của ba năm trước đây nữa. Sống cuộc sống một mình, một người dốc sức để làm việc, đó là phương thức làm cho người ta trở nên trưởng thành và chín chắn nhanh nhất.

Ương Ương ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, cầm chiếc điều khiển ti vi trong tay, cô không ngừng đổi đi đổi lại các chương trình ti vi. Nhưng cô lại cũng không để mắt tới bất kỳ một chương trình nào. Trần Tấn Nhiên chết tiết kia, trước khi bỏ đi, anh ta đã kịp để lại cho cô một vấn đề nan giải lớn như vậy.

Lại muốn trách chính bản thân mình, tại sao lúc đó trong lòng cô lại nghĩ số mình vốn luôn may mắn, cho nên mới không để ý, không chịu đi mua thuốc tránh thai hiệu quả nhanh! Cũng tại bởi cô đã xem tin tức trên internet, sau đó làm cô bị dọa sợ vì thấy khuyến cáo, cái gì mà không nên uống thuốc tránh thai hiệu quả nhanh, bởi tác dụng phụ của loại thuốc này, để làm cho người ta có thai ngoài tử cung, khiến cô thật sự không dám uống nữa, còn nghĩ rằng mình sẽ không thể xui xẻo như vậy! Nhưng không ngờ...

Ương Ương thở dài một hơi, ngả người ra, nhào vào trên ghế sofa. Tính ra, Trần Tấn Nhiên đã biệt vô âm tín được hai tháng rồi. Cũng tại thần kinh của cô không ổn định, dien+dan+le+quy+don+comméu như không phải tuần lễ này cô bắt đầu bị nôn mửa, thì cô cũng chưa ý thức được ngày nghỉ lễ của mình chưa thấy tới, nguyên nhân là bởi vì cô đã mang thai!

Hai tháng cũng đã lớn, nên giữ hay là không nên giữ đây?

Ương Ương vừa nghĩ tới mình phải nằm ở trên bàn phẫu thuật, để cho bác sĩ đưa máy móc đi@en*dyan(lee^qu.donn), dụng cụ lạnh như băng kia vào trong cơ thể của mình, cả người cô liền run như cây sậy một hồi...

Hướng chi, cô lại là một người yêu trẻ con như vậy, nhìn thấy nhà người khác có đứa trẻ nhìn dễ thương là y như rằng, ánh mắt của cô cứ nhìn mãi, không sao rời đi được, trong lòng chỉ muốn đứa nhỏ kia là của mình...

Trong lòng Ương Ương cũng dần dần trở nên mềm mại, cô nhẹ nhàng vỗ về lên cái bụng mềm mại ấm áp. Thật là kỳ diệu biết bao, ở trong bụng cô giờ đây đã có một sinh mệnh nhỏ rồi sao.

Chỉ là...

Nếu như cô bởi vì sự ích kỷ của mình cứ sinh ra đứa trẻ kia ra, nhưng đứa nhỏ ra đời mà lại không có ba ba, DiễẽđầnnLêêQuýýĐoôn vậy thì cô nên làm thế nào?

Ương Ương nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm đó, nhớ đến Trần Tấn Nhiên đã có thái độ tuyệt tình và tàn nhẫn như thế nào, nước mắt lập tức dồn đến hốc mắt của cô. Trần Tấn Nhiên, tôi hận anh chết đi được, hận anh chết đi được!

Tại sao anh lại chạy tới đây để trêu chọc tôi, tại sao trêu chọc tôi xong anh lại biến mất như thế! Nếu như bây giờ anh đang ở trước mặt của tôi, nhất định tôi sẽ phải trút lên anh mười cái bạt tai thật mạnh!

Ương Ương ôm chiếc gối ôm, khóc đến trời đất u ám, đến cuối cùng, khi khóc đã mệt rồi, cô mới nằm ở trên ghế sofa chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Buổi sáng trở dậy, Dienddanlequydon, đôi mắt của Ương Ương đỏ kè sưng mọng. Cô dứt khoát không đi đến quán cà phê nữa, cho nên gọi điện thoại dặn dò mấy câu với mấy nhóm nhân viên, sau đó một mình lái xe đi đến bệnh viện làm kiểm tra xét nghiệm.

Sau khi làm các xét nghiệm thai kỳ, bác sĩ đã xác định chính xác cô có thai, hơn nữa thai nhi đã được 62 ngày tuổi rồi, rất khỏe mạnh, rất hoạt bát.

Ương Ương cầm tờ kết quả xét nghiệm, trong lòng cảm thấy ngọt ngào giống như vừa được uống mật vậy. Bé cưng của mẹ, một mình mẹ cũng có thể sinh con ra và nuôi con lớn thành người được!

Ương Ương đi siêu thị điên cuồng mua một đồng thuốc bổ và đồ ăn vặt, lại nỗ lực nhớ lại thời điểm lần đầu tiên cô mang thai nhớ lại khi ấy người giúp việc trong nhà đã nấu cho cô những loại canh gì, để bồi dưỡng sức khỏe cho cô. Hiện tại cô không phải chỉ có một mình, tất nhiên càng cần phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, chăm sóc cho cục cưng bé nhỏ tình nghịch, hiện giờ vẫn còn đang ở trong bụng cô thật tốt!

Một mình Ương Ương bận rộn hơn nửa ngày trời, nhìn một đồng đồ để chồng chất lộn xộn ở trong phòng bếp, cô thực sự thấy cực kỳ nản lòng đi vào trong phòng ngồi liệt ở trên ghế sofa. Từ trước đến giờ, cô luôn là một người vụng về đối với việc bếp núc, chỉ biết ăn no ngủ kỹ, mọi thứ luôn có người khác lo lắng cho cô, làm sao có thể tự vào bếp mà nấu canh đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, suy nghĩ kỹ càng đến nửa ngày, Ương Ương mới miễn cưỡng nghĩ ra được một chủ ý, không bằng cô gọi điện thoại cho thím Lý, nhờ thím chỉ dẫn cho một chút là được. Lại nghĩ muốn tránh không để cho thím Lý liên tưởng đến điều gì đó, ngay đến cả lý do để hỏi, Ương Ương cũng đã nghĩ chu đáo. Cô nhớ đến lời dặn dò của bác sĩ, cần phải uống nhiều các loại canh dinh dưỡng bổ máu một chút, nên đã nghĩ ra lý do rất hợp lý để nói với thím Lý. Cô sẽ nói khoảng thời gian này sức khỏe của cô không được tốt lắm, cơ thể của cô hơi bị thiếu máu, cho nên cần phải bồi bổ sức khỏe cho thật tốt.

Nghĩ xong được chủ ý, Ương Ương nghĩ phải đi gọi điện thoại cho thím Lý. Ở bên này Ương Ương vừa định cầm điện thoại lên, còn chưa kịp bấm số điện thoại, chợt nhạc chuông điện thoại của cô đã vang lên réo rắt. Ương Ương giật mình sợ hết hồn, cô nghe thấy tiếng người ở đầu bên kia điện thoại nói về cực kỳ nôm nóng: "Thiếu phu nhân à, có phải là cô không?"

"Thím Lý à? Cháu còn đang định gọi điện thoại tìm thím đây, mau nói cho cháu biết..." Ương Ương mở miệng nói, lòng dạ như lửa đốt, nhưng lại bị thím Lý cắt ngang câu nói: "Thiếu phu nhân của tôi ơi, trước hết ngài hãy nghe tôi nói đã, thiếu gia sắp kết hôn rồi, bây giờ thiếu gia đang đưa người ta chọn nhẫn cưới rồi... nghe nói ngày tổ chức hôn lễ cũng đã được định rồi, khoảng cuối tuần..."

Nghe thấy thím Lý nói câu này, Ương Ương giật nảy mình! Cô giống như bị sét đánh ngang tai, phích một cái, lập tức ngã ngồi ở trên ghế sofa. Nơi bụng của cô chợt co rút lại mấy cái, làm cho cô cảm thấy có một con đau đốn mơ hồ truyền đến. Ương Ương không khỏi cau mày, khẽ rên rỉ một tiếng...

Thím Lý nghe thấy tiếng rên của cô vang vọng lại từ đầu điện thoại bên kia, liền hỏi thăm về đầy lo lắng: "Thiếu phu nhân, ngài có chóng mặt được không, ngài không có chuyện gì chứ?"

Ương Ương cảm thấy chua xót khó chịu không nói ra được. Theo lý mà nói, Trần Tấn Nhiên muốn kết hôn, về sau sẽ có vợ anh quản lý, không cần thiết phải nhờ cậy đến cô, một người mà anh chán ghét, chạy tới làm anh bị vướng víu, như vậy thì cô nên vui vẻ mới đúng. Nhưng mà, tại sao cô lại muốn khóc giống người không có tiền đồ như vậy? Trong lòng cô lại thấy khó chịu đến muốn chết đi được?

Ương Ương gắng sức nhẫn nhịn lại cảm xúc, kết quả nước mắt lại càng tuôn rơi chảy xuống dưới nhiều hơn. Cô không khỏi khịt khịt cái mũi, hỏi: "Thím Lý... Thím không nói gạt cháu đây chứ?"

Tại sao lại có cái loại người ích kỷ và vô sỉ đến thế kia chứ? Anh vừa mới làm cái chuyện vô sỉ và hạ lưu đối với cô như vậy, thế mà chỉ chớp mắt một cái, anh đã có thể ngênh ngang nói sắp kết hôn. Thật thua thiệt khi thấy anh vẫn luôn miệng nói anh thích cô, anh yêu cô, anh muốn được sống bên cô cả đời. Thật may là cô đã không bị mắc mưu của anh. Anh tuyệt đối không có trái tim, tuyệt đối là một gã khốn kiếp không hơn không kém!

Thím Lý thở dài, mở miệng nói có chút trách cứ: "Thiếu phu nhân à, không phải là tôi cậy già mà lên mặt mà nói ngài đâu. Đối với người đàn ông bây giờ, nếu như mình nguyện ý khuất phục nịnh hót, cũng không dễ dàng gì mà họ chấp nhận. Cho dù người phụ nữ có là một nữ cường nhân (chỉ người phụ nữ mạnh mẽ tháo vát) mạnh mẽ hơn nữa, có độc lập tự cường như thế nào đi nữa, nếu như không có người đàn ông bên cạnh, thì vẫn không người để làm chỗ dựa tinh thần. Cô thử nhìn một chút xem, cõi đời này, có mấy cô gái độc thân có được cuộc sống hạnh phúc vui vẻ không? Nếu có một người chồng ở bên cạnh yêu thương, thì khí sắc, tâm tình, thân thể của người phụ nữ mới có thể tốt được. Trước đây thiếu gia đã làm đủ mọi cách để lấy lòng ngài như vậy... ngài nói một chút xem, nếu như cô thuận theo bờ nghiêng của dốc, cho thiếu gia cái bạc thêm để bước xuống, vừa bảo toàn được thể diện của thiếu gia, lại vừa nắm giữ được trái tim của thiếu gia. Như vậy thì, đến sau này chẳng phải là ngài nói cái gì thì chính là cái đó? Hiện tại thì hay rồi, thiếu gia đã giăng co lâu như vậy, lần trước có lẽ là do nguyên nhân từ thiếu phu nhân, nên thiếu chút nữa đã chết vì xảy ra tai nạn xe cộ. Thân thể vừa mới khỏe lên được một chút, bỏ chạy đi đến chỗ của ngài chịu đòn nhận tội... Nghe nói, thiếu gia lại còn làm việc rửa chén đĩa ly trà ở quán của ngài nữa. Thiếu gia cũng đã sắp ba mươi tuổi rồi, có bao giờ ngài phải làm những chuyện như vậy đâu! Kết quả thì sao, tính tình của ngài cũng thật là rất bùng binh, lại còn lỗ mạng khiến cho thiếu gia tâm lạnh tâm chết. Một mình chạy trở về nhà, buồn buồn không vui chừng mấy ngày, chợt liền bắt đầu ước hẹn cùng với mấy thiên kim nhà họ Chu, nhà họ Lý nhà họ Trần. Hiện tại thì cũng đã xong rồi, thiếu gia dứt khoát sẽ phải kết hôn..."

Thím Lý vẫn còn đang ở đó mà kể lể lại nhai nói một thôi một hồi, đầu kia tiếng khóc của Ương Ương cũng càng ngày càng lớn hơn. Thím Lý luống cuống tay chân, cuống quýt mở miệng khuyên lơn: "Thiếu phu nhân, ngài cũng đừng quá khó chịu, theo như tôi biết, bây giờ thiếu gia vẫn còn chưa có kết hôn đâu. Nếu như ngài chịu khó đi gặp thiếu gia dùng thái độ mềm dẻo, nói vài lời dễ nghe, không chừng còn có thể thương lượng lại được. Dù sao thì thiếu gia cũng để ý đến cô như vậy, sao có thể nói quên thì quên luôn đây?"

Ương Ương nghe thấy thím Lý nói như vậy, dứt khoát khóc hu hu thật to, bảo cô phải chạy đến gặp anh để thân phục nhận sai ư? Nói gì vậy, cô cầu xin cái gì chứ, cầu xin cái gã Trần Tấn Nhiên chết tiệt khốn kiếp kia sao, nói anh không nên kết hôn, anh không thể kết hôn cùng với người khác, vì tôi đang mang thai con của anh, anh phải chịu trách nhiệm sao?

Cho dù là có đánh chết cô, cô cũng không thể làm được!

"Thím Lý, thím cứ đi nói cho Trần Tấn Nhiên biết, anh muốn kết hôn thì cứ việc kết hôn đi! Anh yêu thương muốn cưới người nào thì cứ việc yêu thương cưới người ấy đi! Tôi, Tổng Ương Ương này, cho dù chỉ có một mình, cũng có thể tự mình nuôi dạy con trưởng thành được!"

Giữa lúc cơn tức giận của Ương Ương bốc cao đến mười phần, nói tới chỗ này, thì "rụp" một cái, cô cúp luôn điện thoại, sau đó lập tức đi rút sạch dây điện thoại cổ định.

Lau sạch nước mắt, Ương Ương xòe bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên trên bụng mình từng cái từng cái, trong giọng nói mang theo vẻ dī dóm giống như một đứa trẻ, lại mang theo vẻ quyết tuyệt, được ăn cả ngã về không: "Bảo bối của mẹ, con lại được chạy trốn cùng với mẹ rồi nhé. Chỉ là lần này, chúng ta không cần phải ăn núp tránh né ba ba của con. Lần này, hai mẹ con chúng ta phải khảo nghiệm tình cảm của ba ba con, khảo nghiệm thử xem, liệu rốt cuộc ba ba của con có phải là một người đàn ông có lòng trách nhiệm hay không, thử xem đến cùng ba ba của con có phải là một người cha đủ tiêu chuẩn hay không, rốt cuộc có xứng làm chồng của mẹ, làm cha của bảo bối hay không!"

Ương Ương đã xác định được chủ ý, lập tức bấm số điện thoại trong quán cà phê, dặn dò mấy người bọn họ, nói mình phải đi ra nước ngoài để du lịch một khoảng thời gian. Ít nhất là cô sẽ đi một tháng, trong vòng một tháng này, quán cà phê sẽ do mấy người Tiểu Vương Tiểu La bọn họ quản lý. Ngay sau đó Ương Ương bắt đầu đi nhanh chóng đi sắp xếp hành lý, thu thập mấy thứ đồ dùng cần thiết cho bản thân, lấy chỉ phiếu mang đi, sau đó cô lập tức đi ra khỏi cửa.

Ương Ương thuê xe trực tiếp đi ra sân bay. Suy nghĩ một chút, cô liền mua đi vé máy bay đi Thanh Đảo. Nhà mẹ cô ở Hàng Châu, Trần Tấn Nhiên ở Bắc Kinh, cả hai địa phương này cô đều không thể đi đến được. Ương Ương muốn đi ngắm biển, đây là một mơ ước của cô đã có từ rất thật lâu rồi. Rốt cuộc, lần này cô đã có thể hoàn thành viên mãn mộng ước của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Trần Tấn Nhiên sắp được làm cha

Ương Ương thuê xe trực tiếp đi ra sân bay. Suy nghĩ một chút, cô liền mua đi vé máy bay đi Thanh Đảo. Nhà mẹ cô ở Hàng Châu, Trần Tấn Nhiên ở Bắc Kinh, cả hai địa phương này cô đều không thể đi đến được. Ương Ương muốn đi ngắm biển, đây là một mơ ước của cô đã có từ rất thật lâu rồi. Rốt cuộc, lần này cô đã có thể hoàn thành viên mãn mộng ước của mình rồi!

Thím Lý bị người nào đó ở đầu bên kia cúp điện thoại, cắt ngang buổi nói chuyện, liền đứng ở nơi đó ngẩn người một lúc thật lâu mới tỉnh hồn lại. die,n;da.nlze.qy;dydo/mn Bà vội vã tìm lại số điện thoại mà người nào đó vừa mới gọi cho bà xong, cuống quýt bấm phím gọi lại số điện thoại vừa bị cắt, nhưng không ngờ điện thoại phía bên kia đã tắt máy, thím không thể nào gọi được.

Thím Lý chỉ cảm thấy trái tim của mình cứ đập thình thịch như trống làng ở trong ngực. Thím vừa vui vẻ, lại vừa lo lắng, vậy là Ương Ương đã mang thai rồi. Đây chính là một tin tức tốt đẹp nhất trong ngày, nếu như lão gia mà biết được, nói không chừng, có khi vui mừng đến mức muốn bay lên bầu trời cũng nên! Không được, phải gấp gấp đuổi theo, nói cho thiếu gia biết tin này mới được. Chiếc nhẫn cưới kia tạm thời vẫn chưa thể mua, mà có mua, cũng phải đợi đến khi tìm lại được thiếu phu nhân đưa trở về nhà rồi mới tiếp tục đi mua!

Thím Lý rối rắm đến mức không biết nên làm việc gì trước việc gì sau mới tốt. diễnđàn/lê/l quý/lđôn Một mình thím cứ chạy ra chạy vào mãi sau mới nhớ ra, liền bảo Quân gia trước hết phải mau chóng đi báo tin mừng cho lão gia biết, còn bản thân thím thì lập tức gọi tài xế lái xe đưa thím đi tìm Trần Tấn Nhiên.

Lúc này, Trần Tấn Nhiên đang ở trong khu mua sắm chọn mua nhẫn cùng với thiên kim tiểu thư nhà họ Lý. Việc chọn nhẫn đã làm cho anh không giữ nổi bình tĩnh, đến mức đã sắp vung tay mặc kệ bỏ đi. Nhưng lúc này vừa vặn anh nhìn thấy thím Lý đang đi tới, vẻ mặt “xuân phong đắc ý” (*).Thím Lý nhìn thấy anh giống như vừa nhìn thấy chính đứa con trai ruột thịt của bản thân mình vậy, cặp mắt liền sáng rực lên. Chỉ mấy bước thím đã nhào tới túm ngay lấy cánh tay của anh, cứ định nói rồi lại thôi, mồm mấp máy một hồi lâu mà cũng không thể nào nói ra được một chữ ...

(*) Xuân phong đắc ý: Câu thành ngữ. Dịch nghĩa: Vẻ mặt tươi cười như ngọn gió xuân.

Thiên kim tiểu thư nhà họ Lý đang đưa ngón tay thon dài trắng nõn tựa như châu tròn ngọc sáng do được chăm sóc bảo dưỡng cẩn thận, nâng lên trước mặt Trần Tấn Nhiên, vẻ đầy nũng nịu: "Chồng à, anh thử nhìn một chút xem,cái này em đeo nhìn có đẹp hay không?"

Thím Lý không khỏi liếc mắt nhìn một cái, hôn còn chưa kết, ấy vậy mà mồm miệng đã gọi chồng ơi chồng à nghe dè dặt, vừa nhìn đã biết là loại con gái không được dạy bảo từ tế!

Thím Lý một phát kéo luôn Trần Tấn Nhiên ra bên ngoài một chút. Trong người thím vẫn còn nguyên vẹn nỗi vui mừng rạo rực, liền toét miệng cười, tiến tới gần Trần Tấn Nhiên ghé vào bên tai anh vui vẻ nói: "Thiếu gia, ngài sắp sửa được làm cha rồi."

Trần Tấn Nhiên lập tức kinh hãi, sững sờ một hồi lâu sau đó mới hỏi lại, giọng nói đầy vẻ hồ nghi: "Thím Lý, thím không bị phát sốt đấy chứ? Tôi và người phụ nữ kia đã từng bao giờ lên giường với nhau đâu!"

Thím Lý hung hăng lườm Trần Tấn Nhiên một cái: "Dĩ nhiên là ngài sẽ không lên giường với cô ta rồi. Nếu là cô ta, tôi cũng sẽ không bao giờ vui mừng đến độ, vội chạy tới đây để báo tin tức tốt lành này cho thiếu gia biết!"

Trần Tấn Nhiên cau mày: "Thím Lý, thím có lời gì cứ việc nói thẳng ra, chớ có quanh co lòng vòng mãi như vậy chứ..."

Thím Lý vui vẻ rạo rực nhìn lại anh, nói với vẻ ranh mãnh: "Nhóc con này khá lắm, có khả năng lắm, cứ như vậy mà lại âm thầm làm cho Ương Ương nhà người ta có con..."

"Thím nói người nào kia?" Trần Tấn Nhiên xoay mình, hỏi lại một câu đầy vẻ kinh hãi. Trong đầu anh cũng lập tức chuyển động thật nhanh, mới nghĩ đến sự kiện kia đã xảy ra hơn hai tháng trước đây. Sau khi anh và Ương Ương xảy ra quan hệ lần đó, trong con tức giận anh lập tức bỏ đi ngay. Kết quả người phụ nữ kia thật sự đã quyết tâm nhất định không chịu sống cùng anh. Cho dù anh có chiếm đoạt cô rồi sau đó anh lại rời đi ngay như vậy, cô ngay đến cả lần một cuộc điện thoại cũng không chịu gọi tới! Càng không cần phải nói đến chuyện cô nói một câu dịu dàng với anh.

Thế nhưng cái người phụ nữ quật cường làm cho anh sắp nổi điên lên kia, lại đã mang thai!

Trong khoảng thời gian ngắn, bao nhiêu oán hận tức tối đối với cô lúc trước, đến hiện tại thậm chí đã bay đi sạch sành sanh, không còn một mống. Anh túm chặt lấy tay của thím Lý, ra sức lay lay, mắt nhìn sáng ngời hỏi: "Thím Lý, chuyện này là do chính miệng Ương Ương nói cho thím biết hay sao? Là sự thật phải không?"

Thím Lý nhìn anh đáng vẻ đầy sự vui mừng của Trần Tấn Nhiên, cũng cười cười gật đầu: "Đúng vậy đó! Vừa mới rồi tôi gọi điện thoại cho thiếu phu nhân thông báo cho cô ấy biết tin tức thiếu gia sắp kết hôn. Nhưng thiếu phu nhân lại nói với tôi rằng, tôi hãy về nói cho thiếu gia biết, ngài yêu ai, thích kết hôn với ai thì cứ việc đi mà kết hôn! Một mình cô ấy cũng có thể sinh con, nuôi dạy đến khi con trưởng thành được. Sau đó cô ấy liền cúp luôn điện thoại. Tôi đã gọi lại cho thiếu phu nhân nhưng mà không sao gọi được ..."

Thím Lý đang hoảng trả lời, lại len lén liếc nhìn trộm về mặt của Trần Tấn Nhiên. Quả nhiên không ngoài dự đoán, nụ cười trên mặt Trần Tấn Nhiên còn chưa kịp đọng lại được một phút, lập tức đã thay đổi trở nên âm trầm.

"Thím Lý, chuyện ở đây bây giờ tôi giao lại cho thím giải quyết. Tôi phải đi tìm Ương Ương đã, nếu như cô ấy nhất thời nghĩ không thông, hoặc là giận tôi đến không cần đứa bé nữa, vậy thì chuyện của tôi và cô ấy đã có thể hoàn toàn kết thúc sạch sẽ rồi!"

Trần Tấn Nhiên vừa nói thật nhanh câu nói kia, vừa vội vã đẩy thím Lý về phía thiên kim tiểu thư nhà họ Lý vẫn còn đang đứng ở đằng kia: "Thím Lý, tôi nói sắp kết hôn, thực ra chỉ là tin tức giả mà thôi. Cái chính là tôi vì tức giận nên mới định trêu tức Ương Ương như vậy. Nhưng hiện tại cô ấy đã mang thai đứa bé của tôi, tôi làm sao có thể lại làm ra những chuyện tồi tệ, xấu xa đến không bằng heo chó như vậy được chứ! Tôi đi tìm Ương Ương để chịu đòn nhận tội đây, thím hãy ở lại nơi này giải quyết mọi chuyện giúp tôi nhé!"

"Này này! Đồ nhóc con thối tha kia, tự mình bỏ nháo bỏ nhào gây họa lớn như thế, đến bây giờ lại muốn đùn lại mọi chuyện cho một bà già sắp xuống lỗ như tôi đây dọn dẹp giúp sạch sẽ cho cậu hay sao? Thật là càng lớn lại càng khó bảo!"

Thím Lý vừa tức vừa buồn cười, lại thấy anh gấp gáp đề tâm như vậy, cũng chỉ biết nhẹ nhàng lắc đầu một cái, bắt đầu lên chuẩn bị tinh thần ứng phó với thiên kim tiểu thư nhà họ Lý đang ở đối diện, về mặt sự hồ nghi...

Cuộc điện thoại cuối cùng kia của Ương Ương là vào lúc nào? Cô đã nói những cái gì?"

Lòng dạ Trần Tấn Nhiên lúc này tựa như lửa đốt. Quả thật anh hối hận muốn chết, chỉ hận không thể tự cho mình một cái bạt tai thật mạnh.

Đúng vào lúc Ương Ương mang thai như thế, thì anh lại đang ở bên ngoài chơi đùa, dây dưa không rõ với người phụ nữ khác, mặc dù anh không hề vượt quá giới hạn, nhưng cũng đã gây ra một sự náo loạn không nhỏ!

Đến hiện tại Ương Ương đã mất tích, nếu như cô tức giận, hoặc là vì quá thương tâm, lại nghĩ quần đến bệnh viện để phá thai, hủy đứa bé của bọn họ đi, vậy thì anh có khóc cũng không còn nước mắt để mà khóc nữa!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ba người phụ nữ cùng đến Thanh Đảo

Hiện tại Ương Ương đã mất tích, nếu như cô tức giận, hoặc là vì quá thương tâm, lại nghĩ quần đến bệnh viện để phá thai, hủy đứa bé của bọn họ đi, vậy thì anh có khóc cũng không còn nước mắt để mà khóc nữa!

Trần Tấn Nhiên tìm đến quán cà phê của Ương Ương. Anh hy vọng có thể tìm ra được manh mối nào đó của cô.

"Dạ, vào ngày hôm qua, đột nhiên bà chủ nói muốn đi ra ngoài để giải một chút, dieendaanleequydonn, vì vậy đã giao lại quán cà phê cho mấy người chúng tôi tạm thời trông nom một khoảng thời gian."

Cô gái nhân viên phục vụ bị đáng vẻ của Trần Tấn Nhiên dọa sợ, ngoan ngoãn đáp lại.

"Cô ấy có nói đi bao lâu sẽ trở lại không?" Trần Tấn Nhiên chợt tiếp tục hỏi. Hai bàn tay vô ý thức nắm chặt lại thành quả đấm lại càng siết chặt hơn nữa! Nhất định là cô đang cực kỳ tức giận! Nhất định là như thế!

"Bà chủ nói là ít nhất cũng phải một tháng, cũng có khi là hai tháng..."

Mi tâm Trần Tấn Nhiên như xoắn lại, die,n;da.nlze.qu;dydo/nm, nhũu thật chặt. Anh tuyệt đối không thể nào chờ đợi được một tháng, cho dù là một ngày, anh cũng không thể nào chờ đợi được. Anh phải tìm cho được bà xã của mình, hơn nữa, anh còn phải đưa được tất cả vợ con của mình trở về nhà bình yên!

"Mấy người có biết cô ấy đã đi nơi nào hay không?"

Trần Tấn Nhiên ép hỏi, mấy cô gái nhân viên phục vụ sợ hãi lắc đầu: "Bà chủ không nói đi đâu."

Trần Tấn Nhiên nện một quyền nặng nề lên trên mặt bàn. Hừ! Cô không nói địa điểm, dinendian.loqid]on tưởng rằng anh sẽ không thể tìm được người hay sao? Cô nhóc Tổng Ương Ương này, làm sao có thể lại ngốc nghếch đến thế kia chứ! Em bỏ đi, rời xa anh như vậy, em sẽ sống như thế nào đây?

Trần Tấn Nhiên xoay người rời khỏi quán cà phê, cho xe chạy thẳng tới sân bay. Việc điều tra tin tức của Ương Ương đối với anh dễ dàng chẳng khác gì gọi một đĩa đồ ăn. Anh chỉ cần biết được cô đã đi nơi nào, thì phạm vi tìm kiếm lập tức được thu gọn lại, thử xem cô chạy đâu cho thoát!

Chỉ sau mấy cú điện thoại gọi đi, Dieenndkdan/leeeqquhydonnn không cần tới nửa canh giờ Trần Tấn Nhiên đã biết rõ được hành trình của Tổng Ương Ương.

Vào buổi chiều ngày hôm qua, Ương Ương đã lên máy bay bay đến Thanh Đảo. Đường bay thẳng từ đây tới Thanh Đảo khoảng chừng một giờ đồng hồ, anh đoán chừng hiện tại Ương Ương đã đến Thanh Đảo rồi.

Trần Tấn Nhiên lập tức gọi điện thoại dặn dò trợ lý của mình tìm chuyến bay tới Thanh Đảo gần nhất, đặt cho anh một vé máy bay bay tới đó. Sau đó anh lại gọi điện thoại cho chi nhánh công ty của mình ở Thanh Đảo, thông báo với bên đó những tin tức cơ bản của Ương Ương để cho bọn họ đi tìm đi(en*dyan(lee^qu.domn), Chỉ một lát sau, bên kia đã báo lại cho anh biết. Hiện tại bọn họ đã phái người đi dò hỏi ở tất cả các khách sạn quán trọ để tìm một người phụ nữ có tên gọi Tổng Ương Ương rồi. Hy vọng với những thông tin mà anh đã cung cấp, mọi người sẽ nhanh chóng điều tra được địa điểm mà Ương Ương đang ở.

Tất cả mọi chuyện đều đã được chuẩn bị xong xuôi, lúc này Trần Tấn Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Những nhân viên dưới tay anh đều không phải là những người ngồi không, chỉ cần Ương Ương ở khách sạn, nhất định nhân viên của anh sẽ tìm ra cô, nhưng mà...

Nếu như Ương Ương lại sống ở nhà của bạn cô thì sẽ cô tìm thế nào đây?

Mi tâm của Trần Tấn Nhiên lại cau chặt lại.

*****

Ký Thu kéo cái va li nhỏ đến đáng thương chuẩn bị đi ra cửa. Suốt ba ngày hôm nay cô đã khóc thê thảm, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến mức gần như đã rã rời cả người. Đến cuối cùng, cô vẫn cầm lấy tấm chi phiếu kia, tùy tiện thu thập một số đồ vật rời rời đi.

Ký Thu ra đi không phải vì tiền, cô cũng không có dự định cầm số tiền kia. Nhưng mà cha của Tư Dận đã nói cho cô biết, nếu như cô không chịu nhận số tiền kia, Tư Dận tuyệt đối sẽ không tin tưởng cô rời khỏi anh là vì tiền tài. Tư Dận sẽ cho rằng, việc này nguyên nhân chính là do cha của anh đã ép buộc cô, người phụ nữ mà anh yêu thích, rời bỏ khỏi anh.

Chỉ có điều, tờ chi phiếu này quá nặng nề, Ký Thu cầm tờ giấy mỏng manh kia ở, diễ♠n 》♠đàn 》lê 》q♠uý 》♠đôn lão đảo bước đi tới bên cửa, rút cuộc cả người đổ sụp xuống, khóc nức nở.

Ký Thu cầm lấy tờ chi phiếu xoay người lại, chạy như bay ngược trở lại. Đây là căn nhà trọ mà Tư Dận đã mua cho cô để ở, cô sẽ không bán nó đi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ. Ký Thu đặt tấm chi phiếu kia ở tầng dưới cùng chót của chiếc hộp để đồ trang điểm của mình. Sau đó cô cầm hộp trang điểm đặt vào bên trong tủ treo quần áo, khóa kỹ lại.

Làm xong tất cả những việc đó, diễ♠n♠đà ㄋ♠lê≡♠q♠uý♠đôn lúc này Ký Thu mới xoay người kéo cái va li đi xuống lầu.

Bình thường Tư Dận vẫn thường đưa cho cô một số tiền để tiêu vặt, nhưng Ký Thu hầu như không hề tiêu pha gì đến số tiền đó, cô đã mở một tài khoản thẻ tín dụng, gửi tất cả số tiền đó vào trong tài khoản. Hiện tại trong tài khoản của cô đã có một khoản tiền không lớn không nhỏ. Cô không thể trả lại cho anh số tiền này, chỉ có thể mang theo chiếc thẻ tín dụng đó rời đi khỏi đây. Cho dù đây không phải là điều mà Ký Thu mong muốn, nhưng mà, cô cũng vẫn phải tiếp tục sống. Cô không có kinh nghiệm làm việc, cũng không có năng lực nổi trội gì, dựa vào cái gì để mà sống đây?

Ký Thu lên xe taxi, đi đến sân bay, nhưng rồi cô lại không biết mình nên đi nơi nào cho tốt. Ký Thu xem bảng giờ giấc các chuyến bay, vé máy bay của chuyến bay sắp cất cánh gần nhất chỉ có đi Thanh Đảo. Ký Thu cũng không lựa chọn nhiều, cứ thế mua vé, sau đó cô ngồi ngầy ngẫn ở trong phòng chờ, chờ đến giờ lên máy bay bay đi Thanh Đảo.

*****

Từ nửa đêm, Bội Nghi đã bắt đầu gọi điện thoại cho Tần Thiểu Dương. Nhưng cho mãi đến tận sáng sớm, đầu điện thoại bên kia vẫn không hề có phản hồi lại, nhưng cũng không hề có tiếng trả lời tự động báo tắt máy.

Lúc này Bội Nghi đang ngồi liệt ở trên ghế ngoài hành lang bệnh viện. Cô tựa người vào trên lưng ghế, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy khó khăn. Ánh đèn trong phòng cấp cứu vẫn còn ở sáng, trái tim của cô cũng theo thời gian cứ từng thế co rút lại từng chút, từng chút một. Người đang nằm cấp cứu ở trong đó đâu phải là một người xa lạ nào khác, đó chính là đứa con gái ruột thịt của chúng ta đó Tần Thiểu Dương à!

Vào thời điểm mà hai mẹ con em cần anh nhất như thế này, vậy mà anh lại đang nơi nào chứ?

Bội Nghi run rẩy đứng lên, lại bắt đầu tiếp tục gọi điện thoại. Nhưng lần này cô gọi điện thoại cho người thủ hạ tâm phúc vẫn luôn ở bên cạnh Tần Thiểu Dương.

Nhưng chuông điện thoại vang lên cũng phải rất lâu sau, phía bên kia mới có người tiếp thông, giọng nói nghe đầy vẻ lười biếng, mở miệng hỏi: "Chị dâu à, có chuyện gì không vậy?"

Bội Nghi có chút kinh ngạc, từ trước đến giờ, những thủ hạ dưới trướng của Tần Thiểu Dương luôn có thái độ nhất mực lễ độ cung kính đối với cô.

Nhưng tại sao hôm nay thái độ nói chuyện của bọn chúng lại với cô lại lạ thường như thế nhỉ?

"Tần Thiếu Dương đang ở đâu vậy?" Bội Nghi không muốn suy nghĩ nhiều thêm, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Chuyện này... Đại ca đi ra ngoài không mang theo bọn em, cho nên bọn em cũng không được rõ ràng lắm đâu ạ..."

Giọng nói bên kia nghe cũng thấy, ở bên trong đó ẩn chứa chút hương vị của sự qua loa tắc trách. Trái tim của Bội Nghi thoáng co thắt lại một chút. Cô cắn răng một cái, dứt khoát nói: "Con bé Nữu Nữu đang bị bệnh, đến giờ vẫn còn phải cấp cứu, mấy người lập tức báo cho Tần Thiếu Dương biết, bảo đại ca của mấy người mau đi đến bệnh viện nhi đồng XXX."

Bội Nghi nói xong, không đợi bên kia lên tiếng trả lời, liền "cộp" một cái, cúp luôn điện thoại.

Nữu Nữu phải nằm điều trị ở bệnh viện suốt nửa tháng, nhưng vẫn không hề thấy Tần Thiếu Dương lộ mặt đến. Không chỉ có như thế, ngay cả một cú điện thoại gọi đến, hay phải người tới để thăm hỏi tình hình sức khỏe của Nữu Nữu như thế nào, cũng không hề có.

Lúc này Bội Nghi đang ngồi chờ ở chỗ đó, ánh mặt trời rơi vào trên người của cô, càng làm cho bóng dáng của cô càng thêm gầy guộc và mỏng manh, làm cho người ta nhìn vào mà cảm thấy đau lòng.

Bội Nghi đã quyết định buông tay! Cô sẽ buông tay hoàn toàn đối với Tần Thiếu Dương. Còn bây giờ, đã đến lúc cô phải rời khỏi nơi này thôi! Vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không bao giờ còn xuất hiện ở trước mặt của anh nữa.

Nữu Nữu xuất viện. Trở về nhà, Bội Nghi vào trong phòng ngủ thu dọn một số đồ dùng của hai mẹ con cô. Còn Nữu Nữu thì đang tô tô vẽ vẽ gì đó trên một tờ giấy ở trong phòng của mình. Đến lúc Bội Nghi tiến vào, cô nhìn thấy Nữu Nữu đang đặt lại con búp bê ở nơi đầu giường, sau đó cô bé bò xuống giường đi tới trước mặt của cô: "Mẹ, con muốn để con búp bê kia ở lại chỗ này, con không mang đi đâu, đó là của ba ba mua cho con, con không cần nó nữa!"

Nghe thấy con gái nói như vậy, trong lòng Bội Nghi cảm thấy cực kỳ chua xót. Có đến nửa căn phòng của Nữu Nữu là đủ loại đồ chơi mà Tần Thiếu Dương đã mua cho con gái. Nhưng mà bây giờ đây, nhìn tất cả những thứ đó sao cô cảm thấy mới châm chọc và lạnh lùng làm sao. Xem ra, trái tim của đàn ông thật sự còn khó nắm bắt hơn của phụ nữ nhiều.

Bội Nghi một tay ôm Nữu Nữu, một tay khác cô kéo cái rương đi ra cửa. Sau khi đã khóa trái cửa căn nhà trọ thật cẩn thận, Bội Nghi ôm con gái đi xuống lầu. Cô thuê xe, trực tiếp đi ra sân bay.

Bội Nghi ôm Nữu Nữu đi xuống cầu thang, thời điểm gần đi xuống hết cầu thang, bước chân của cô chợt thoáng hơi ngập ngừng. Cô lại cảm thấy mình thật là may mắn, may mắn là vì cô đã không gọi điện thoại báo trước cho ba mẹ, nói cô sắp về nhà. Nếu như bây giờ cô trở về nhà trong tình trạng như thế này, chẳng phải cô sẽ khiến cho ba mẹ thêm đau lòng hay sao?

Bội Nghi ôm Nữu Nữu đi xuống cầu thang, thời điểm gần đi xuống hết cầu thang, bước chân của cô chợt có chút lưỡng lự. Cô lại cảm thấy mình thật là may mắn, may mắn là vì cô đã không gọi điện thoại trước cho ba mẹ, nói cô sắp về nhà. Nếu như bây giờ cô trở về nhà trong tình trạng như thế này, chẳng phải cô sẽ khiến cho ba mẹ thêm đau lòng hay sao?

Bội Nghi ôm Nữu Nữu ngồi ở khu nghỉ ngơi trong sân bay. Nữu Nữu mở tròn hai mắt nhìn mẹ: "Mẹ à, mẹ lại đang nhớ cái gì vậy?"

"Bảo bối, bây giờ con muốn đi đến nơi nào để chơi đùa nhất?"

Bội Nghi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con gái, nhẹ giọng hỏi.

Nữu Nữu mở to đôi con ngươi xinh đẹp, hai bàn tay bé nhỏ quơ múa lên cực kỳ sung sướng, miệng kêu lên vui vẻ: "Đi nhặt vỏ ốc, nhặt vỏ ốc... Bờ biển, bờ biển chơi cả cả..."

Cách nói chuyện của Nữu Nữu còn chưa được lưu loát, nhưng Bội Nghi vẫn có thể hiểu được rõ ràng ý định của con gái mình. Nữu Nữu muốn đi tới nơi có bờ biển để bơi lội, nhặt vỏ ốc.

"Vậy bây giờ mẹ dẫn con đi đến nơi có bờ biển để chơi nhé, có được hay không?"

Bội Nghi ôm Nữu Nữu đứng lên xem bảng thông báo giờ giấc của các chuyến bay. Cô nhìn thấy ở trên bảng thông báo có chuyến bay đi Thanh Đảo sẽ cất cánh sau một giờ nữa. Bội Nghi đi lại quầy bán vé mua vé máy bay, ôm Nữu Nữu đi vào trong phòng chờ, chờ đợi đến giờ máy bay cất cánh.

*****

(*) Thanh Đảo: Là một thành phố thanh lịch bên bờ biển mang phong cách Châu Âu, nằm ở phía đông tỉnh Sơn Đông, trên bán đảo Sơn Đông, Trung Quốc. Diện tích thành phố vào khoảng 10.654 km², dân số xấp xỉ 7,5 triệu người. Thanh Đảo được mệnh danh là "Thụy Sĩ của Trung Quốc" với nhiều nét văn hóa và kiến trúc tương đồng với các thành phố của Đức. Quá trình đô thị hóa đã thay đổi đường chân trời của Thanh Đảo nhưng thành phố vẫn giữ được nét đặc trưng của một cảng biển với những đoàn thuyền nối nhau, bãi biển đẹp và những món hải sản tươi ngon.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tâm trạng của người phụ nữ có thai

Ở Thanh Đảo.

Trong một căn nhà nhỏ nhỏ, có ba người phụ nữ đang sống cùng với nhau. Bội Nghi đang nấu cơm, Ương Ương và Ký Thu thì đang đồ dành Nữu Nữu chơi.

Thế giới này thật là rộng lớn, nhưng mà cũng thật là nhỏ bé. Cả ba người phụ nữ, không một ai nghĩ tới, bọn họ lại có thể gặp được nhau ở sân bay Thanh Đảo.

Ương Ương và Bội Nghi coi như đã khá quen thuộc với nhau, còn Ký Thu, dĩ nhiên (lee^qu.donn), Ương Ương mới chỉ có duyên gặp mặt một lần. Nhưng tất cả những quen thuộc và lạ lẫm cũng không làm trở ngại việc kết bạn của ba người phụ nữ.

Lúc tới đây, Ương Ương đã suy nghĩ tìm cách để tránh sự truy tìm của Trần Tấn Nhiên. Ở nơi này, nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ tìm ra cô quá dễ dàng. Chính vì vậy Ương Ương không suy tính đến việc tìm khách sạn hay nhà nghỉ. Cho nên cô đã sớm ủy thác cho dịch vụ môi giới cho thuê nhà trọ ở trên mạng thông qua người đại lý, dieendaanleequydonn tìm thuê giúp cho cô một nhà trọ rất tốt. Ba người phụ nữ đều ở nơi đất khách, cho nên dễ dàng ở cùng một chỗ. Huống chi, Ương Ương lại còn đang mang bầu, nếu ở một mình thì dĩ nhiên là cô rất sợ, nhưng nếu như có chị Bội Nghi ở bên cạnh thì cô rất an tâm!

"Ký Thu, chẳng phải em và Tư Dận đang ở chung một chỗ hay sao? Tại sao em lại cũng bỏ nhà đến Thanh Đảo như thế này?"

Tính Ương Ương vốn dĩ hay nói lời thẳng thắn. Cô đã nén nhịn suốt mấy ngày, nhưng rốt cuộc đến hôm nay cô cũng không thể nhịn được nữa. Trước đó, hết lần này tới lần khác, chị Bội Nghi không cho phép cô hỏi, nhưng hiện tại đang có cơ hội tốt, Ương Ương liền kéo Ký Thu ra ngoài, len lén hỏi dò.

Ký Thu vốn đang chơi cùng với Nữu Nữu, đột nhiên nghe thấy Ương Ương hỏi mình về vấn đề này, sắc mặt cô liền không khỏi thoáng vẻ đau đớn, cô cúi đầu, ngón tay nắm lại thật chặt, mấy đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay như cố nén lại nỗi đau đớn.

"Thật xin lỗi! Ký Thu, thật xin lỗi! Nếu như em cảm thấy không muốn nói ra thì cũng thôi đi, coi như là... chị, chị chưa hỏi gì hết, em... em đừng khóc nhé..."

Ương Ương vừa nhìn thấy nước mắt Ký Thu rơi xuống như vậy, quả thật liền bị dọa sợ. Cô cuống quýt cầm khăn giấy đưa cho Ký Thu, nói xin lỗi với vẻ dè dặt cẩn thận.

Bội Nghi đang ở trong phòng bếp nghe thấy có động tĩnh, lập tức đi ra ngoài xem xét. Ký Thu vẫn đang ngồi ở chỗ đó, nước mắt của cô đang rơi xuống như mưa. Bội Nghi thoáng liếc nhìn sang Ương Ương một chút, trên mặt Ương Ương cũng lộ rõ vẻ tự trách! Cả hai người đều không dám khuyên nhủ điều gì, dĩ nhiên đàn ông quý trọng chỉ biết ở đó nhìn Ký Thu khóc. Ký Thu cứ ngồi đó khóc một lát, sau đó cầm lấy khăn giấy lau khô nước mắt, ngược cặp mắt sưng đỏ lên nhìn hai người ở trước mặt: "Chị Chị Bội Nghi, chị Ương Ương, em... em... cũng có đứa bé của Tư Dận..."

"Cái gì! Tư Dận cái đồ khốn kiếp này!" Ương Ương vừa nghe thấy vậy liền liền đứng phắt ngay dậy. Bội Nghi sợ hết hồn, cuống quýt giữ cô lại: "Ôi trời ơi, Ương Ương à, em bình tĩnh lại một chút, trong bụng em còn có cục cưng đó!"

Ương Ương bị Bội Nghi ấn bắt ngồi xuống, nhưng vẻ mặt cô vẫn lộ rõ sự bất mãn: "Ký Thu, dĩ nhiên đàn ông quý trọng em cũng mang thai đứa bé của Tư Dận, tại sao anh ta lại có thể bỏ bê không chịu trông nom em như vậy?"

Ương Ương nói tới chỗ này, không khỏi cười một tiếng tự giễu: "Ha ha, nói đến Tư Dận làm gì? Chẳng phải chính bản thân chị cũng đã gặp phải người đàn ông như vậy đó sao?"

Ký Thu cười, nét mặt lộ rõ sự đau khổ: "Không phải là anh ấy không quan tâm đến em, mà là em đã tự mình bỏ đi."

"Em đó, thế này là thế nào? dĩ nhiên đàn ông quý trọng Ký Thu, tại sao em lại bỏ đi?" Ương Ương không ngờ tới trường hợp của Ký Thu lại là như vậy, cô hỏi lại vẻ vừa tức giận vừa sốt ruột.

"Em có thể được coi là cái gì đây? Anh ấy đã có vợ, nếu như mà em không bỏ đi, thì có thể em sẽ không giữ lại được đứa bé của em. Cho dù Tư Dận không giết chết con của chúng em, thì vợ và cha đẻ của anh ấy cũng sẽ quyết không cho phép... em bỏ đi như thế này, cũng là bởi vì cha của anh Tư Dận đã tới tìm em..."

Ương Ương nghe thấy Ký Thu nói như vậy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. dĩ nhiên, đàn ông, quý trọng Dù sao, thân phận này của Ký Thu nếu nói ra chắc chắn cũng sẽ bị người đời phi nhổ. Một người phụ nữ được đàn ông bao nuôi, một người thứ ba luôn luôn bị người người mắng chửi như vậy, làm gì có người nào lại đồng cảm với Ký Thu được chứ?

Ký Thu nói cũng đúng, nếu như cô ấy cố tình không chịu rời đi, cũng không biết đứa bé trong bụng của cô liệu có giữ được hay không!

Bội Nghi nhẹ nhàng thở dài một hơi. Cô đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Ký Thu tinh thần đang hoảng hốt. Trong ba người phụ nữ ở đây, Bội Nghi lớn tuổi

nhất, hơn nữa cô lại là người đầu tiên làm mẹ, cho nên có thể hiểu hết được những tâm tình của hai cô gái trẻ kia trong giờ khắc này.

"Đừng suy nghĩ gì nhiều, điều tốt nhất hôm nay cần phải làm chính là, các em cần phải nghỉ ngơi thật tốt để giữ gìn sức khỏe. Điều quan trọng trước mắt là giữ để đứa bé được sinh ra khỏe mạnh, nếu như mọi người có duyên với nhau, đương nhiên là vẫn có thể sống cùng một chỗ."

Bội Nghi nói xong, lại liếc nhìn vẻ khổ sở vẫn còn đang lộ rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương: "Ương Ương, em đã quên chuyện giữa Thân Tổng Hạo và chị Hứa Hoan Nhan của em rồi sao? Không phải là ban đầu bọn họ cũng giống như chúng ta bây giờ hay sao. Hai người đó cũng đã từng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà phải tách ra, lúc chị Hứa Hoan Nhan phải rời đi, cũng đang mang thai con bé Noãn Noãn. Chị ấy sinh con chỉ có một mình, một mình buồn chán ở bên ngoài nhưng vẫn nuôi được đứa nhỏ khôn lớn đó thôi! Đến cuối cùng, chẳng phải người một nhà lại được sum họp đoàn viên ở chung một chỗ đó sao?"

"Chị Bội Nghi, nhưng em và Trần Tấn Nhiên thì không thể nào đâu. Lúc em ra đi, anh ấy đang sắp kết hôn rồi. Đến tận bây giờ anh ấy cũng chưa từng một lần tới đây tìm em! Xem ra căn bản anh ấy không buồn để ý đến sự sống chết của em"

"Đừng có nói mò như vậy! Làm sao em biết Trần Tấn Nhiên không đi tìm em chứ? Em cả ngày vui người ở trong nhà trọ, không ra đến cửa như vậy. Cho dù Trần Tấn Nhiên có lật tung cả thế giới lên để tìm chắc chắn cũng không thể nào tìm được em đâu."

Bội Nghi an ủi Ương Ương và Ký Thu, nhưng trong lòng mình thì lại cảm thấy đau khổ không nói ra được. Chung quy hai cô gái trẻ kia còn có hi vọng, ít nhất là cô có thể nhìn ra, Trần Tấn Nhiên rất yêu Ương Ương. Còn chuyện của Ký Thu và Tư Dận, từ câu chuyện chính miệng Ương Ương kể ra, hoặc là thường ngày được nghe một số câu từ miệng Ký Thu nói tới, cô cũng nhận thấy, tình cảm của hai người bọn họ cũng là cực tốt. Chỉ duy nhất có một mình cô là cô đơn lẻ bóng, không còn một chút xíu hi vọng nào nữa rồi!

Nếu như Trần Nhị mà biết được Ương Ương đã có đứa nhỏ của anh, nhất định sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng mà Trần Thiếu Dương, đến ngay cả Nữ Nữ anh cũng không cần nữa rồi, cô còn dám hy vọng anh sẽ quan tâm đến đứa nhỏ, hiện tại còn đang trong bụng cô nữa hay sao?

Nữ Nữ đã không có được tình thương của người cha, cô cũng đã cảm thấy áy náy bội phần, thấy uất ức thay cho con gái. Nếu như cô lại tiếp tục sinh đứa nhỏ bây giờ vẫn còn đang trong bụng, lại bắt nó phải đi lang thang khắp nơi theo người mẹ không xứng chức như cô, để hứng chịu mọi điều khổ sở hay sao?

Một đứa trẻ không có cha, chung quy khi đứng trước mọi người sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được. Nghĩ tới đây, Bội Nghi chỉ cảm thấy tim mình đau như bị đao cắt. Cô thật sự đã không còn đường nào có thể đi nữa rồi, thật may là đứa nhỏ trong bụng cô mới chỉ có hơn hai tháng, nếu như chờ đợi thêm thời gian nữa, làm sao cô có thể nhẫn tâm đây?

Hiện tại cô mang theo con gái, một thân một mình chưa biết tương lai sẽ như thế nào, mà Trần Thiếu Dương, không biết có phải bây giờ anh đang cùng ngôi sao điện ảnh và truyền hình mới nổi khanh khanh ta ta hay không?

Trong lòng Bội Nghi cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng cô vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, không cho phép mình biểu lộ ra ngoài. Trong ba chị em, cô được coi là một chỗ dựa đáng tin cậy nhất, nếu như cô cũng bị rối loạn trận cước, vậy thì hai người phụ nữ có thai và một đứa trẻ còn lại đang ở trong căn phòng này sẽ biết làm sao đây?

Suy nghĩ không ngừng, chung quy Bội Nghi vẫn phải gắt gao đè nén nỗi sợ hãi và đau khổ xuống đáy lòng, gượng cười nói: "Tốt lắm, tốt lắm, cũng đừng nói ra những lời nói không được may mắn kia nữa. Bọn em chưa biết, nên bây giờ chị sẽ phải nói để cho bọn em hiểu điều này, phụ nữ khi có thai kiêng kỵ nhất là để tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của thai nhi đấy!"

Ương Ương nghe xong lời này, cũng không dám bày cái vẻ mặt đau khổ ra nữa, cuống quýt toét miệng ra cười lên: "Chị Bội Nghi, chị đừng có phiền lòng nữa, em đây sẽ không để cho tâm tình của mình không vui vẻ! Bảo bối của chúng ta cho dù không có ba cũng sẽ không có chuyện gì hết, bởi vì bảo bối đã có một người mẹ là nữ cường nhân như chúng ta đây rồi!"

Ký Thu thấy bộ dạng tình nghịch kia của Ương Ương, cũng không khỏi bật cười nói: "Nhìn một chút xem, chị cũng đã sắp làm mẹ rồi, thế nào mà còn nghịch ngợm như vậy chứ!"

Bội Nghi thấy hai người các cô đều không còn tỏ ra những bộ dạng làm cho người ta mất hứng kia nữa, cũng cảm thấy yên tâm, đứng lên nói lại một câu: "Hai người trông nom Nữ Nữ cho chị, chị tiếp tục đi nấu cơm đây."

*****

Thời điểm Ương Ương và Ký Thu đi khám thai, Bội Nghi cũng không kiểm chế được nữa, cô cũng đi kiểm tra thai kỳ lần thứ nhất. Bác sĩ nói cho cô biết, bảo bối trong bụng cô hết sức khỏe mạnh, đã được hơn bảy mươi ngày rồi!

Trong lòng Bội Nghi vừa cảm thấy đau khổ vừa cảm thấy ngọt ngào. Cô ngồi một mình ở trên chiếc ghế dài trong hành lang bệnh viện, nhìn ra bầu trời trong vắt một màu xanh lam ở bên ngoài cửa sổ, trong đầu cô, những suy nghĩ cũng đang không ngừng lăn lộn, rốt cuộc có nên giữ lại đứa nhỏ hay không?

Nếu như giữ lại cái thai, sinh ra, chờ đến một ngày nào đó khi đứa nhỏ và Nữ Nữ đều đã trưởng thành rồi, nếu bọn chúng hỏi thăm ba của chúng đang ở nơi nào, cô sẽ phải trả lời các con mình như thế nào đây? Nếu như cô không giữ lại cái thai, có phải là cô đã quá ích kỷ hay không, cô cứ như vậy mà tước đoạt đi quyền được sống của đứa nhỏ hay sao?

Trong lòng Bội Nghi cực kỳ mâu thuẫn, cô cầm chặt tờ giấy mỏng manh trong tay, rốt cuộc không biết cô nên làm cái gì mới phải.

Đang lúc Bội Nghi còn đang suy nghĩ đến mắt hờn, chợt nghe cách đó không xa, mấy người nhà bệnh nhân đang ngồi nhỏ giọng nói chuyện với nhau: "Nghe nói tháng trước ở bên cảng phía tây thành phố XX, người của hai băng đảng xã hội đen đánh nhau, cả hai đại ca đều bị chết!"

Bội Nghi giật nảy mình, trong lòng chợt run lên một cái, chỉ cảm thấy máu huyết trong người như bốc thẳng lên đầu. Bội Nghi kinh hãi xoay người lại, nhìn thấy hai người kia đang nói chuyện say sưa ngon lành. Chắc là cô bị điên mất rồi lập tức vọt tới, nắm lấy cánh tay của người kia lắc lắc: "Bác nói cái gì? Tin tức này bác nghe thấy ở nơi nào vậy?"

"Chuyện này ầy hả, làm gì có báo nào dám đưa những tin tức như vậy... chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ là được nghe mấy đứa nhỏ nhìn thấy kể lại, thiết giả cũng không biết thế nào?"

Bội Nghi buông tay của người kia ra, xoay người bỏ chạy ra phía bên ngoài. Cô chạy, bước chân lao đảo nghiêng ngã, không biết chạy bao lâu mới nhìn thấy một sạp báo. Bội Nghi lấy ví tiền ra, mua hết toàn bộ các tờ báo ở trên sạp báo. Sau đó Bội Nghi ngồi xuống ở bên cạnh, gió thổi làm mái tóc của cô bay loạn xạ, rối tung, nhưng Bội Nghi cũng không hề hay biết. Cô lật giờ hết tờ báo này đến tờ báo khác, cuối cùng dừng lại ở một tờ báo nhỏ...

Thân thể bị trúng ba phát đạn, bị rơi xuống sông, chưa biết sống chết thế nào!

Toàn thân Bội Nghi căng thẳng như sợi dây cung, chợt đứt phụt... Cô ngồi chết lặng ở chỗ đó, hốc mắt đau nhức khó chịu, cổ họng như bị tắc nghẹn tựa như bị một nắm bông lớn chẹn ngang trong đó vậy! Bội Nghi muốn khóc, nhưng không có nổi một giọt nước mắt, cô cứ ngồi sững sờ ở chỗ đó, cũng không hề động đậy nhúc nhích một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Dù thế nào cũng không thể buông tay

Toàn thân Bội Nghi căng thẳng như sợi dây cung, chợt đứt phụt... Cô ngồi chết lặng ở chỗ đó, hốc mắt đau nhức khó chịu, cổ họng như bị tắc nghẹn tựa như bị một nắm bông lớn chẹn ngang trong đó vậy! Bội Nghi muốn khóc, nhưng không có nổi một giọt nước mắt, cô cứ ngồi sững sờ ở chỗ đó, cũng không hề động đậy nhúc nhích một chút.

Bội Nghi nắm chặt tờ báo trong tay, bất tri bất giác, tờ báo đã bị cô lật đi lật lại xem đã trở nên nhàu nát từ lúc nào không biết. Những dòng chữ trên báo dần dần bắt đầu trở nên mờ mịt, cũng không thể nhìn rõ ràng được nữa.

Rốt cuộc đến giờ Bội Nghi dường như đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Cô đã hiểu bất chợt tại sao trong thời gian ấy, anh lại không quan tâm, không hỏi han gì đối với hai mẹ con cô! Bất chợt trong thời gian ấy anh lại đi tìm một niềm vui mới, bất chợt trong thời gian ấy anh liền thay đổi thành một người đàn ông bạc tình!

Nhưng mà khi cô hiểu anh, thì lại càng thêm hận anh! Hận anh tại sao anh có thể ích kỷ đưa ra quyết định như vậy; hận anh tại sao không chịu nói thật tình mọi chuyện với cô; hận anh tại sao anh bắt cô phải chịu đựng biết bao nhiêu nỗi đau khổ như vậy; hận anh, hận anh thiếu chút nữa đã ép cô giết chết đứa bé của bọn họ!

Tần Thiệu Dương, anh dám chết sao, anh dám chết thử một chút xem, nếu như anh dám chết, em sẽ lập tức tái giá, em sẽ để cho Nữu Nữu cải danh đổi họ, kể cả đứa bé còn đang ở trong bụng em đây! Em không cần anh nữa, em sẽ làm cho anh bị đoạn tử tuyệt tôn (*), chỉ cần anh dám chết, anh không tin thì cứ thử một chút xem sao!

(*) Đoạn tử tuyệt tôn: Câu thành ngữ. Dịch nghĩa: Không còn con cháu nối dõi. Đoạn tử tuyệt tôn thường hay được người ta dùng làm câu chửi rủa đối phương. Ở trong đoạn văn trên, ý tác giả muốn miêu tả cảm xúc yêu hận đan xen của Bội Nghi, muốn dùng câu thành ngữ để kích thích tinh thần của bản thân, tự trấn an chính mình với hy vọng Tần Thiệu Dương sẽ không chết.

Bội Nghi hận đến cắn răng nghiền lợi, cô vò tờ báo lại thành một cục, ném vào sọt rác, sau đó xoay người đi ra khỏi bệnh viện. Cô không thể cứ đợi ở chỗ này được nữa, cô nhất định phải trở về, phải tìm bằng được cái người đàn ông lòng lang dạ sói kia, phải tìm cho được cái người đàn ông tự cho mình là thng mình kia! Nếu như cô tìm được anh, nhất định cô sẽ không bỏ qua cho anh, tuyệt đối sẽ không!

"Chị Bội Nghi, n chị chạy đi đâu vậy? Hại chúng em lo lắng gần chết!" Vừa thấy Bội Nghi trở lại, Ương Ương và Ký Thu vội vàng ra nghênh đón, hỏi cô với vẻ vô cùng lo lắng.

Đặc biệt là Ương Ương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hiện rõ sự lo lắng. Bội Nghi nhìn hai cô gái trước mặt mình, có chút mềm lòng. Cô gắng gượng nở một nụ cười, nói: "Ương Ương, hiện tại chị nhất định phải đi về, chị không thể ở lại chỗ này cùng với em được!"

"Chị Bội Nghi, chị muốn đi đâu vậy?" Ương Ương trở nên luống cuống. Nếu như chị Bội Nghi mà bỏ đi lúc này, đến lúc cô sinh bảo bảo thì cô biết làm thế nào đây?

Nước mắt của Bội Nghi đột nhiên trào ra như suối: "Ương Ương, em có biết hay không... Tần Thiệu Dương... tên khốn Tần Thiệu Dương kia, hiện giờ

vẫn chưa rõ tung tích, cũng không biết sống chết thế nào, chị phải đi tìm anh ấy, chị phải đi tìm cha của những đứa con của chị, đưa trở về bằng được!"

"Hả!" Ương Ương giật mình, hỏi lại một câu về không dám tin: "Chị nói thật sao? Anh Thiếu Dương đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Bội Nghi dùng sức lắc đầu, nước mắt cũng đang rớt xuống ròng ròng liền bắn ra xung quanh: "Ương Ương, trước mắt chị để Nữ Nữ ở lại nơi này với em. Chị phải trở về một chuyến, chuyện bây giờ vẫn chưa có gì rõ ràng, chị không dám đưa Nữ Nữ trở về! Hơn nữa..."

Bội Nghi có chút khó xử nhìn lại cô: "Ương Ương, rất có thể chị sẽ phải liên lạc với Trần Tấn Nhiên..."

Ương Ương ngăn ra, nhưng rồi cô lại bật cười, nói rất sáng khoái: "Chị Bội Nghi, cho dù chị đi liên lạc với anh ấy cũng không sao đâu, chỉ có điều là, chị đừng bảo là chị đã từng gặp em là được rồi."

Bội Nghi gật đầu một cái, "Ương Ương, Ký Thu, hai em hãy giữ gìn sức khỏe, chăm sóc mình cho tốt. Chị giải quyết chuyện bên kia cũng sẽ mau chóng thôi. Cả hai em đều đang mang thai, nếu không có chuyện gì cần thiết, không nên tùy tiện đi ra bên ngoài. Chị để lại cho hai em cái thẻ tín dụng này, trong khoảng thời gian chị đi vắng, các em nhớ đừng có làm cái gì. Việc duy nhất mà các em có thể làm là, phải nghỉ ngơi cho thật tốt, biết không?"

"Chị Bội Nghi, không cần đâu, tiền của chúng em vẫn còn đủ để chi tiêu!" Ương Ương muốn ngăn cản, nhưng Bội Nghi cũng không nói thêm câu gì, cứ thế nhét cái thẻ tín dụng kia vào trong tay Ương Ương: "Hiện tại em đang có bảo bảo, không thể giống như ngày trước được, chú ý bổ sung những thực phẩm bồi dưỡng cho thai nhi, đừng có hà tiện! Nếu có chuyện gì gấp, các em có thể gọi điện thoại cho chị, cũng có thể gọi cho bác sĩ đến chăm sóc."

"Chị Bội Nghi, chị nhớ cũng phải chú ý cẩn thận nhé, mấy người kia với Trần Tấn Nhiên đều là anh em tốt của nhau, nhất định anh ấy sẽ biết được tin tức gì đó. Trước mắt chị cứ đi gặp Trần Tấn Nhiên để dò hỏi xem sao đã."

Ương Ương không yên lòng, dặn dò Bội Nghi. Tự đáy lòng cô cũng cảm thấy cực kỳ khổ sở mà không nói ra được. Tại sao mấy người đàn ông bọn họ chỉ biết làm tổn thương phụ nữ như các cô? Cho đến cuối cùng, người lo lắng cho bọn họ, thấp thỏm không yên chỉ vì bọn họ, vẫn lại chính là mấy người phụ nữ các cô!

Bội Nghi đồng ý, sau đó cô đi ra ven đường để đón xe. Nữ Nữ đang ở trong nhà, nhưng ngay cả ý định gặp con gái trước khi đi, Bội Nghi cũng không hề nghĩ tới, mọi suy nghĩ của cô lúc này đều đã hoàn toàn bay đến nơi nào đó. Trần Thiếu Dương đã làm tổn thương cô sâu đến như vậy, nhưng mà cho dù thế nào, cô vẫn không thể buông tay với anh được. Huống chi, hiện tại vẫn còn chưa biết anh sống chết thế nào, cho nên Bội Nghi tuyệt đối không hề có ý định muốn đi trông nom người khác!

Bội Nghi lên xe taxi, chạy thẳng tới sân bay. Những ngày qua điện thoại di động của cô vẫn luôn luôn trong trạng thái tắt máy. Hiện tại cô mới nhớ tới liền khởi động lại điện thoại. Điện thoại di động của Bội Nghi vừa mới mở ra điện, thì ngay lập tức, hàng loạt tiếng chuông báo có tin nhắn liên tục vang lên, tất cả đều là tin nhắn báo các số điện thoại di động đã gọi tới cho cô, trong khi điện thoại của cô tắt máy.

Bội Nghi nhìn từng tin nhắn báo số điện thoại gọi đến. Quá nửa số điện thoại gọi đến cho cô là những thủ hạ dưới tay của Trần Thiếu Dương. Ngoài còn có số điện thoại của mấy người Trần Tấn Nhiên, Thân Tổng Hạo cũng gọi đến. Bội Nghi vội vàng ấn vào một dãy số, nhưng lại đã có một cuộc điện thoại gọi đến cho cô. Bội Nghi cuống quýt bấm phím nhận: "A lô."

"Chị dâu, bây giờ ngài đang ở nơi nào vậy? Mấy huynh đệ chúng em tìm chị cũng sắp phát điên lên rồi!"

Bội Nghi nhận ra đây là giọng nói của trợ thủ đắc lực vẫn luôn ở bên cạnh Trần Thiếu Dương. Tim của Bội Nghi nhảy loạn lên đập thành thịch, giọng nói tựa như cũng không còn là của chính cô nữa vậy: "Trần Thiếu Dương đang ở nơi nào?"

Cô luôn tin tưởng Trần Thiếu Dương sẽ không chết. Làm sao anh có thể nhẫn tâm bỏ lại cô và con gái yêu quý mà rời đi như vậy được chứ?

"Chị dâu à, đại ca bị thương cực kỳ nặng! Mấy huynh đệ chúng em đã phải mò tìm đến hơn nửa đêm, mới vớt được đại ca từ dưới lên. Chỉ có điều... chỉ có điều là, cho đến bây giờ, đại ca vẫn còn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói rằng, chỉ sợ đại ca lành ít dữ nhiều!"

"Nói vậy!" Bội Nghi chợt gầm lên một tiếng nghiêm nghị, cô siết chặt điện thoại trong tay, gầm nhẹ: "Anh ấy sẽ không chết, anh ấy không được phép chết. Tôi còn chưa tìm đến anh ấy để tính toán mọi việc cho rõ ràng. Bây giờ anh ấy giờ đang ở nơi nào, ở bệnh viện nào?"

"Ngày hôm nay tôi sẽ lập tức bay đến Bắc Kinh. Mấy người hãy nói với bác sĩ cố gắng chăm sóc anh ấy cho tôi, chờ đến khi tôi tới đó. Nếu dám để cho Trần Thiếu Dương thiếu một đầu ngón tay, tôi sẽ không tha cho bất cứ một ai!"

Bội Nghi cúp điện thoại cộp một tiếng, cô tựa người vào trên lưng ghế ngồi, trước nhắm mắt lại để ổn định tinh thần. Thật lâu sau, cô mới chậm rãi thở dài một hơi, cảm thấy một khối đá lớn vẫn luôn đè lên trái tim mình, lúc này tựa như lại gia tăng thêm sức nặng hơn, nhưng rồi sau đó lại dần dần, từng chút từng chút một buông lỏng ra.

Trần Thiếu Dương vẫn chưa có chết! Bội Nghi cô cũng không cho phép anh chết, tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cả đời này anh chỉ cần một mình Tống Ương Ương

Trần Tấn Nhiên phải bận rộn mấy bên, thật sự cả người đã mệt mỏi muốn chết. Huống chi, cho đến bây giờ Ương Ương vẫn không có tin tức gì, thật sự lúc này trong lòng anh đang cực kỳ lo lắng cho cô và đứa bé.

Tròng mắt của Bội Nghi đỏ hồng, cô nhẹ nhàng lắc đầu: "Anh ấy vẫn như cũ, không biết đến lúc nào mới có thể tỉnh lại."

Trần Tấn Nhiên nhất thời không biết phải nói gì, anh đứng trầm mặc hồi lâu, dĩ nhiên (lee^qu.donnn), sau đó mới chậm rãi nói: "Bội Nghi à, em cũng đừng quá nóng lòng, ngày trước khi anh bị xảy ra chuyện tai nạn xe cộ, cũng đã bị hôn mê bất tỉnh, sau đó..."

Trần Tấn Nhiên chợt đứng lên, xoay người đi tới bên giường. Bội Nghi nhìn thấy hai bả vai của anh đang run rẩy kịch liệt. Cô biết anh lại đang nhớ tới Ương Ương, cũng hiểu rõ, Trần Tấn Nhiên thật lòng yêu Ương Ương.

"Sau đó thì, nhờ có Ương Ương ở bên cạnh chăm sóc, luôn luôn trông nom cho anh, anh mới tỉnh lại..."

Trong giọng nói của Trần Tấn Nhiên có chút run rẩy, lộ rõ vẻ xúc động dịu dàng, làm cho người ta thấy thương cảm. Trong khoảng thời gian ngắn Bội Nghi không sao kiềm chế được mà hỏi anh một câu: "Anh Tấn Nhiên, anh vẫn chưa tìm thấy Ương Ương sao?"

Trần Tấn Nhiên cười một tiếng về đầy chán nản, nhẹ nhàng lắc đầu: "Chưa em ạ, anh vẫn chưa tìm được cô ấy. Ương Ương đã cố ý muốn tránh né anh, không chịu trở về với anh nữa rồi."

Trong lòng Bội Nghi cả kinh: "Anh Tấn Nhiên, như vậy là anh nghĩ muốn buông tay sao?"

Trần Tấn Nhiên ngược lại, lắc đầu tiếp tục nói: "Anh sẽ không buông tay, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) anh chưa từng bao giờ nghĩ muốn sẽ buông tay với Ương Ương! Anh sẽ vẫn tiếp tục đi tìm cô ấy."

Bội Nghi cảm thấy trong lòng mình được an ủi sâu sắc. Một người đàn ông kiên định như vậy, mới không phụ lòng Ương Ương đã phải một mình chịu biết bao khổ sở như vậy: "Anh Tấn Nhiên, đến một ngày nào đó Ương Ương sẽ hiểu được, anh yêu cô ấy thật lòng."

Trần Tấn Nhiên cũng cười khổ sở, ngồi ở trên chiếc sofa ở bên cạnh: "Hiểu ư? Bội Nghi, em không biết Ương Ương là một người cố chấp như thế nào đâu. dĩ nhiên (lee^qu.donnn) Cô ấy đã cho rằng, anh chỉ là một hoa hoa công tử, anh đối với cô ấy chỉ là vì muốn chiếm đoạt, chỉ thuần túy là muốn chinh phục cô ấy thôi, chứ không phải là vì anh yêu cô ấy!"

Bội Nghi nhìn thấy trên mặt Trần Tấn Nhiên hiện rõ sự thống khổ, trong lòng cô cũng là cảm thấy có chút thương cảm. Cô rất muốn kể lại tình hình của Ương Ương cho anh biết. Nhưng rồi cô lại sợ cái tính cố chấp kia của Ương Ương. Cô gái nhỏ này, đang yên đang lành, trong khoảng thời gian ngắn lại chợt nảy sinh ra điều gì đó giận dữ thì vô cùng nguy hiểm! Dù sao, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) bây giờ Ương Ương vẫn còn đang mang thai đứa nhỏ. Phụ nữ có thai là lớn nhất.

"Tấn Nhiên, anh đừng suy nghĩ nhiều quá! Ngày trước chẳng phải Thân Tống Hạo và Hứa Hoan Nhan cũng đã từng giằng co với nhau một thời gian đó thôi, đến cuối cùng lại vẫn sống hạnh phúc bên nhau đó thôi!"

Trần Tấn Nhiên cũng cười về có chút hoang mang: "Nhưng tình cảm của Hứa Hoan Nhan đối với A Hạo lại là tình yêu thực lòng. Cô ấy thật tâm thực lòng yêu A Hạo, còn Ương Ương thì khác, cho đến tận bây giờ, anh cũng không thể biết được, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) rốt cuộc Ương Ương có yêu anh hay không. Nói thực là anh cũng cảm thấy trong chuyện này, anh không dám tin tưởng lắm?"

Bội Nghi cúi đầu, lưỡng lự mãi không thôi, chậm rãi nói một câu: "Anh Tấn Nhiên, anh phải tin tưởng lời em nói, nếu một người phụ nữ nào đó mà chịu sinh con cho một người đàn ông, điều đó đại biểu cô gái ấy đã thương anh rồi."

Đáy mắt Trần Tấn Nhiên đột nhiên sáng bừng lên, nhưng tia sáng đó chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc, sau đó lại vụt biến mất. Anh cúi đầu, cười một tiếng về khổ sở: "Đứa bé ư? Cho đến bây giờ, anh vẫn hoàn toàn không biết gì hết, nếu nói đến đứa bé, anh cũng không biết rốt cuộc nó có còn ở đó nữa hay không?"

"Làm sao anh có thể nói như vậy được chứ?" Bội Nghi đột nhiên ngắt đầu lên: "Ương Ương mang thai đứa bé, một mình chịu không biết bao nhiêu khổ cực như thế..."

Bội Nghi nói tới chỗ này, chợt đưa tay bịt lấy miệng của mình. Còn Trần Tấn Nhiên cũng đã nghe rõ ràng những lời mà Bội Nghi đã nói kia. Anh trở mặt ra nhìn hồi lâu, sau đó đứng phắt lên: "Bội Nghi, em vừa nói cái gì vậy?"

Bội Nghi cắn chặt đôi môi cúi đầu không lên tiếng.

"Bội Nghi, em mau nói cho anh biết, em đã từng gặp Ương Ương ở nơi nào đó, có đúng hay không? Hiện giờ Ương Ương đang ở nơi nào?"

Tròng mắt Trần Tấn Nhiên đỏ ngầu, lắc lắc đôi vai của Bội Nghi, miệng dồn dập hỏi không ngừng.

"Anh Tấn Nhiên, anh đừng hỏi em nữa. Em đã nhận lời với Ương Ương sẽ không nói ra nơi cô ấy đang ở..."

Bội Nghi cảm thấy khó xử, cô nhìn người đàn ông đang ở trước mặt mình. Bội Nghi biết, mình như vậy là quá tàn nhẫn, nhưng mà, cô có thể làm thế nào

đây? Cô đã đồng ý với Ương Ương rồi, cô không thể nuốt lời như vậy được!

"Bội Nghi, chẳng lẽ em lại muốn nhìn thấy anh và Ương Ương cứ phải sống xa nhau như vậy hay sao? Em muốn nhìn thấy Ương Ương mang thai mà bên cạnh không có ai chăm sóc, em muốn nhìn thấy đứa con của anh và Ương Ương khi sinh ra đời sẽ không được nhìn thấy cha đẻ của mình hay sao?"

Trần Tấn Nhiên cúi đầu thật thấp, nói như cầu khẩn. Anh cũng không muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác! Lúc này, anh chỉ nghĩ muốn làm thế nào để mau chóng đưa Ương Ương trở lại bên cạnh mình, để anh chăm sóc cho cô và đứa nhỏ thật tốt!

"Em. Anh Tấn Nhiên, anh đừng ép em nữa. Em thật sự không biết làm thế nào mới phải..."

"Bội Nghi, coi như anh van em đó! Nếu như em không chịu nhận lời anh, nếu như em không chịu đáp ứng... như vậy là em đã ép anh phải quỳ xuống để mà cầu xin em, có phải không?" Trần Tấn Nhiên kiên quyết bằng bất cứ giá nào, giống như lúc trước A Hạo đã nói với anh, nếu để cho người phụ nữ mà mình yêu mến chỉ muốn chạy đi, vậy thì chuyện giữ thể diện và tôn nghiêm còn có tác dụng gì?

"Anh Tấn Nhiên!" Bội Nghi giật mình, cuống quýt nhảy dựng lên kéo anh đứng dậy: "Anh đừng như vậy! Em... em, em có thể nói cho anh biết, nhưng mà... Nhưng mà nếu như Ương Ương không muốn trở lại với anh, anh không được ép buộc cô ấy, có được hay không?"

"Bội Nghi, em phải tin tưởng anh, anh sẽ làm cho Ương Ương được hạnh phúc." Trần Tấn Nhiên mở miệng nói đầy chắc chắn, chợt anh cười lên một tiếng vẻ rất nghiêm túc: "Anh thừa nhận, cả đời này, anh chỉ cần một mình Tổng Ương Ương mà thôi."

"Em tin tưởng anh! Anh Tấn Nhiên, cả đời này nếu như mình tìm được một người trong lòng, để mình đối xử thật tâm, thực không phải là chuyện dễ dàng. Em hi vọng anh có thể thật sự quý trọng và đối xử với Ương Ương thật tốt, về sau này anh cũng sẽ không bao giờ còn làm tổn thương tới cô ấy nữa."

"Anh sẽ không bao giờ, không bao giờ... Anh tuyệt sẽ không gây cho cô bất cứ một chút xiú tổn thương nào!" Trần Tấn Nhiên hung hăng gật đầu: "Bội Nghi, em hãy nói cho anh biết đi."

Cuối cùng, Bội Nghi cũng quyết định nói cho Trần Tấn Nhiên biết địa chỉ của Ương Ương. Cô hi vọng đứa bé của bọn họ được chăm sóc chu đáo, được sinh ra an toàn toàn. Cô hi vọng Ương Ương sẽ không gây ra chuyện gì đó thiếu suy nghĩ, để cho tình cảm giữa hai người bọn họ có một cơ hội có thể cứu vãn lại được.

*****

Khi Trần Tấn Nhiên đến Thanh Đảo thì gặp đúng phải một ngày trời đầy mây.

Trong tay anh đang cầm tờ giấy, trên đó có viết rõ ràng địa chỉ của Ương Ương. Trần Tấn Nhiên ngồi ở trên xe, suốt dọc đường đi nhịp đập của trái tim anh cứ nảy lên thùng thùng như trống làng. Anh đã sắp được nhìn thấy cô, không biết hiện tại nhìn cô như thế nào? Còn cục cựa ở trong bụng như thế nào? Cô biết lái tâm, còn là sẽ ghét biểu tình?

Trần Tấn Nhiên cũng không dám suy đoán, nhiều, quyết định sẽ đánh cược một lần, được ăn cả ngã về không. Anh sẽ đi đến trước mặt cô tiếp nhận lời tuyên bố của cô!

Suốt dọc đường đi dù tài xế đã cho xe chạy thật nhanh, nhưng Trần Tấn Nhiên lại vẫn là cảm thấy còn quá chậm. Đợi đến lúc xe dừng lại ở bên ngoài một khu chung cư, thì thậm chí, Trần Tấn Nhiên còn không dám xuống xe.

Trần Tấn Nhiên vẫn ngồi ở bên trong xe, an tĩnh nhìn tòa nhà trọ kia một chút. Anh nhìn lên cửa sổ nơi gian phòng Ương Ương đang ở. Không biết hiện tại cô có ở nhà hay không nhỉ? Có thể cô đã đi ra ngoài, hay là cô đang trong nhà, đang nói chuyện cùng với bảo bảo nhỉ?

Đột nhiên Trần Tấn Nhiên cảm thấy hơi sợ hãi. Anh sợ phải đối mặt với cô, sợ cô sẽ lạnh lùng cự tuyệt anh, đối với anh giống như một người xa lạ ở ngoài xa ngàn dặm. Anh còn một điều làm cho anh cảm thấy sợ hơn nữa, đó chính là, cho đến bây giờ anh có được cô nguyện ý tiếp nhận hay không?

"Thiếu gia?" Tài xế thấy anh vẫn ngồi bất động ở đó, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhỏ giọng gọi anh.

Trần Tấn Nhiên chầm một điều thuốc lá, không lên tiếng.

Cho đến khi điều thuốc lá đã cháy hết, Trần Tấn Nhiên mới dụi tàn thuốc dập lửa, đẩy cửa xe ra, sau đó liền sải bước đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Anh có biết là em đã sợ hãi đến như thế nào không?

Cho đến khi điều thuốc lá đã cháy hết, Trần Tấn Nhiên mới dụi tàn thuốc dập lửa, đẩy cửa xe ra, sau đó liền sải bước đi ra ngoài!

Ương Ương đang nằm ở trên ghế sa lon xem ti vi. Vì mang thai còn nhỏ, lại không bị nôn nghén bởi phản ứng thai kỳ, cho nên Ký Thu nhận trách nhiệm đưa Nữu Nữu đi chơi.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa vừa vang lên lên, Ương Ương lập tức từ trên ghế sa lon nhảy bật lên, "Tới đây, tới luôn đây... Cô nhóc xấu tính này, chẳng phải là mình đã dặn phải nhớ mang chìa khóa đi rồi hay sao!" Nghĩ đến chuyện Ký Thu sẽ mang về cho cô chiếc bánh trứng mùi vị thơm ngon, nước miếng Ương Ương lập tức liền túa ra.

Loẹt quẹt, loẹt quẹt... die,n;da.nlze.quydo/mn, một loạt tiếng bước chân nhanh chóng đi đến gần. Trần Tấn Nhiên nghe thấy tiếng nói rồi tiếng bước chân gấp gáp như vậy liền sợ hết hồn hết vía. Cô gái nhỏ này, người đang mang thai vậy mà vẫn dám hét lớn chạy loạn như vậy kia chứ!

"Tự mình không mở cửa được hay sao..." Ương Ương vừa mở cửa, cũng không ngẩng đầu lên đã vội hỏi lại, nhưng ngay lúc đó, ánh mắt của cô chợt như bị đóng đinh ở trên mặt đất.

Vật đầu tiên đập vào tầm mắt của cô là một đôi chân thon dài mạnh mẽ, đó là chân của một người đàn ông, không phải của Ký Thu.

Ương Ương đi@en*dyan(lee^qu.donnn), chỉ cảm thấy nhịp tim liên tăng nhanh. Lúc này ý nghĩ đầu tiên ập tới trong cô, thậm chí không cần phải suy đoán đây có phải là người xấu hay không, mà chính là ý nghĩ Trần Tấn Nhiên đã tới.

Quả nhiên, cô vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngay gương mặt của Trần Tấn Nhiên. Chỉ là giờ phút này sắc mặt anh cực kỳ âm trầm, hai hàng lông mày nhíu chặt tựa như sắp vụn xoắn vào nhau vậy. Trong ánh mắt của anh dường như có chút gì đó mang vẻ tức giận nhàn nhạt, anh cứ như vậy hung hăng ngườt nhìn cô.

Ương Ương bị ánh mắt kia của Trần Tấn Nhiên làm cho sợ hết hồn. Thật lâu sau, cô mới phản ứng được, nhanh chóng xoay người một cái định bụng sẽ phải đóng cửa nhanh chân chạy trốn.

Rất nhanh, cánh tay của Trần Tấn Nhiên đã mạnh mẽ chặn luôn động tác của cô. Thân hình của anh cao lớn, tiến tới gần cô, nhìn giống như là một con chim Ưng lớn sà xuống bắt một chú gà con vậy. Trần Tấn Nhiên nắm chặt vào cánh tay của Ương Ương, kéo cô tiến vào trong gian phòng, sau đó tách một tiếng, khóa luôn cửa lại!

Ương Ương sợ đến mức toàn thân liền run lên. Cô vừa mới định mở miệng nắg anh, nhưng không ngờ Trần Tấn Nhiên đã lập tức giữ vào hai bên tai của cô: diễ♦n 》♦đàn 》lê 》q♦uý 》♦đôn "Tổng Ương Ương, em nào loạn như vậy đã đủ chưa? Em có biết là em đang mang thai hay không hả? Thế nào mà em vẫn còn dám hét lớn chạy loạn như vậy?"

Ương Ương vừa nghe thấy hai chữ mang thai kia, một nỗi chua xót to lớn đột nhiên mạnh mẽ xông vào trong lỗ mũi của cô. Một tay cô lập tức đẩy Trần Tấn Nhiên ra, đỏ mắt hung hăng ngườt nhìn anh: "Trần Tấn Nhiên, anh cút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh! Hơn nữa, tôi lại cũng không hề muốn gặp lại anh chút nào!"

Ương Ương tức giận đến mức cả người phát run lên. Hai chân dường như cũng không thể nào đứng vững được nữa, lập tức ngã khuỵu luôn xuống trên ghế sa lon. Chính anh đã làm ra cái chuyện không bằng cảm thú kia, anh chơi đùa cô xong, sau đó liền bỏ đi như thế! Hiện tại cô mang thai, anh lại còn giả mù sa mưa chạy tới đây, nói những lời quan tâm tới cô làm gì kia chứ! Nếu như cô, Tổng Ương Ương này, trong bụng mà không có đứa, liệu anh có lên trời xuống đất để đi tìm cô không?

"Ương Ương! Em đừng làm ầm ĩ lên nữa, có được hay không?" Trần Tấn Nhiên tay nắm lạnh lẽ, kéo Ương Ương lại gần, thuận thể liền nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, đi@en*dyan(lee^qu.donnn), không để ý đến chuyện cô cứ giãy giụa, cũng không để ý tới việc cô tay nắm chân đã giống như một con thú nhỏ vậy. Anh cứ như vậy, chỉ ôm lấy cô thật chặt: "Ương Ương, thật xin lỗi, anh không nên bỏ em ở đó một mình, anh không nên đánh bạc với sự tức giận của em. Nhưng em biết không, mỗi ngày anh đều suy nghĩ về em, không có lúc nào là anh không nhớ tới em."

"Trần Tấn Nhiên, tôi không muốn nghe những lời ngon tiếng ngọt của anh nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ còn tin tưởng vào những lời ngon tiếng ngọt của anh nữa đâu!"

Ương Ương dùng sức đẩy Trần Tấn Nhiên ra, xoay người đi tới bên ghế sa lon, ngồi xuống: dien♦dan♦le♦quy♦don♦com "Đứa bé là của tôi, tôi sẽ sinh nó ra, sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt cho đến ngày nó trưởng thành. Tôi sẽ không để cho anh mượn cớ đứa bé, không cần anh tới đây chịu trách nhiệm!"

Trong nháy mắt, sắc mặt của Trần Tấn Nhiên liền tái xanh. Anh kinh ngạc nhìn người đang ở trước mặt mình. Cô cứ như vậy, yên lặng ngồi đó, bình tĩnh cầm trong tay chiếc điều khiển ti vi, bắt đầu đổi chương trình. Trong máy truyền hình vọng ra tiếng người huỳnh náo, tiếng nói tiếng cười rộn rã. Nhưng mà giữa hai người bọn họ, chỉ thấy những đợt sóng ngầm vô cùng mãnh liệt, lạnh giá như băng.

"Tổng Ương Ương, đứa bé là của em, cũng là của anh!" Trần Tấn Nhiên đưa tay nắm lấy bả vai Ương Ương, bức bách cô quay mặt sang để nhìn mình.

Đáy lòng Ương Ương dần dần lên nhìn lại anh: "Trần Tấn Nhiên, nếu như anh cần một đứa con, sẽ có rất nhiều người nguyện ý sinh con cho anh..."

"Ở trong lòng em, anh vẫn luôn là một Trần Tấn Nhiên của ba năm trước đây, có đúng hay không? Ở trong lòng em, hiện tại tất cả những hồi cải của anh, tất cả những gì anh đã làm, em hoàn toàn không hề để ý đến, có đúng hay không?"

Từ đáy mắt Trần Tấn Nhiên thốt nhiên xông lên một nỗi bi thương vô hạn. Cho tới bây giờ anh mới hiểu được, xưa nay anh vẫn cho rằng, mình là người lòng dạ ác độc, cho nên anh vẫn cho rằng, chính vì vậy mà mình mới phải chịu nhận lại toàn bộ những hậu quả xấu đó. Nhưng đến bây giờ anh mới hiểu được, người có trái tim vô cùng tàn nhẫn tâm, lại chính là Tổng Ương Ương!

Nhìn bề ngoài cô mảnh mai như vậy, tuổi còn trẻ như vậy, thậm chí sự từng trải của cô cũng không được phong phú, cũng không hiểu biết gì nhiều lắm, nhưng cô lại là một người phụ nữ vô cùng cố chấp, cực kỳ kiên cường làm cho người ta phải nhúc nhích đầu như vậy.

"Ồ trong lòng em, đã mặc định sẵn một điều rằng, anh, Trần Tấn Nhiên này, là một tên khốn kiếp, cho nên anh vĩnh viễn là một tên khốn kiếp, có đúng như vậy hay không?"

Ương Ương cũng không nói lời nào, cô chỉ nhẹ nhàng cắn vào đôi môi mình. Cô hơi cúi đầu, nhưng cũng không trả lời.

"Tổng Ương Ương, anh chỉ muốn em hỏi một chút thôi, rốt cuộc em có trái tim hay không, tại sao em không dùng rái tim của mình để suy nghĩ một chút? Tất cả những gì mà anh đã gây ra cho em, anh đã sám hối trong gần ấy năm trời như vậy, chẳng lẽ chỉ một chút xiu thôi, em cũng không thêm để ý đến hay sao?"

Trần Tấn Nhiên nở một nụ cười chua chát, sắc mặt anh lại càng thêm tái nhợt đi. Hốc mắt Ương Ương cũng chợt cảm thấy đau xót, thiếu chút nữa nước mắt của cô đã rơi xuống. Cô gất gao cắn chặt môi, ép những giọt nước mắt kia phải trôi ngược trở lại bên trong: "Trần Tấn Nhiên, em hiểu rõ điều này, tất cả những cái đó em đều biết, nhưng mà..."

Con người cô, năng lực tự bảo vệ mình lại quá mạnh mẽ, từ lần đầu tiên cô đã phải chịu đựng sự tổn thương sâu sắc anh đã gây ra cho cô. Trải qua một lần ngã lộn đầu đau đớn như vậy, trong tiềm thức của cô liền muốn tránh né, không còn sự tin tưởng nữa. Chính cô cũng không có biện pháp nào, cô luôn luôn ẩn núp ở trong cái mai rùa, một mình yên lặng suy nghĩ lung tung.

Cô sợ mình đón nhận anh, để rồi sau đó anh lại thay đổi, lại đối xử với cô không tốt giống như ngày trước. Hoặc là sẽ lại xuất hiện một Trần Y Lan, Lâm Y Lan nào đó, đến lúc đó, cô Tổng Ương Ương này, chẳng lẽ lại một lần nữa bị đuổi ra khỏi cửa hay sao?

"Tại vì em sợ, anh biết không? Anh có biết là em sợ hãi đến mức như thế nào hay không???"

Ương Ương nhẹ nhàng thì thầm, đến mức cả người cô cứ run lên nhè nhẹ: "Em sợ tất cả những gì đã qua sẽ lại tái diễn lần nữa! Em sợ rằng tất cả những gì anh đã làm, cũng chỉ là bởi vì em đã dám thoát khỏi anh. Em không muốn trở về chỉ vì dục vọng muốn chinh phục của anh đang tác quái! Em sợ, nếu em mềm lòng trở về bên cạnh anh, anh lại sẽ không đối xử tốt với em như vậy nữa! Em không muốn để cho mình phải phí tâm phí sức để suy đoán, cũng không muốn lại bị lâm vào trong sự phức tạp của tình cảm nữa. Trần Tấn Nhiên, em cũng chỉ là một cô gái đơn giản, thậm chí có chút ngu ngốc, không hiểu biết. Điều duy nhất mà em có thể làm, duy nhất có thể khiến cho bản thân mình không còn phải chịu đựng sự tổn thương nữa, chính là phải tránh né thật xa con người đã từng làm tổn thương con người của em..."

Ương Ương nói ra một mạch toàn bộ những gì vẫn luôn ám ảnh trong lòng mình. Cô nói xong rồi, ở bên này Trần Tấn Nhiên cũng thốt nhiên sững sờ cả người. Một hồi lâu sau anh cũng không thể nào phản ứng kịp, trái tim của anh đau nhói, giống như vừa bị giáng một chùy mạnh mẽ vào trong đó vậy.

Trần Tấn Nhiên vẫn cho rằng, chỉ vì mình muốn đoạt lại trái tim của cô một lần nữa, mà đã phải bỏ ra quá nhiều tâm sức như vậy. Nhưng mà cho tới bây giờ, anh mới coi như đã hiểu, tất cả những gì mà anh đã làm đều là vô dụng, là công cốc. Ngay cả chuyện trong lòng của cô đang nghĩ cái gì, đang sợ hãi điều gì mà anh cũng không biết, vậy thì anh có thể được gọi là toàn tâm toàn ý yêu cô hay sao?

"Ương Ương... Tại sao em lại không nói cho anh biết sớm một chút? Em cũng biết là trong chuyện tình cảm, anh cũng là người bị thất bại mà. Anh không hiểu được những suy nghĩ ở bên trong lòng người phụ nữ của mình như thế nào. Anh cũng không thể đoán biết được trong lòng em đang nghĩ cái gì. Anh chỉ biết rằng, anh muốn đối xử với em thật tốt, nhưng lại cũng không biết rằng, những đối xử tốt của anh lại đã tạo thành một sự gây rối đối với em! Ương Ương, nếu như em oán trách anh, hoặc là không thể tin tưởng vào anh, hiện tại anh liền thề với em..."

Ương Ương chợt giơ tay lên ngăn lại anh: "Trần Tấn Nhiên, nếu như sự thề bồi chỉ cần dùng lời nói là đủ, vậy thì tại sao những đôi nam nữ đã kết hôn với nhau rồi, lại vẫn có thể ly hôn, tại sao những cặp tính nhân đã từng thề bồi với nhau, sẽ yêu đến chết đi sống lại như thế, lại vẫn có thể chia tay nhau?"

"Ương Ương... Em hãy tin anh, em phải biết rằng, những người như anh, một khi đã nói ra lời thề, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ thay đổi!"

"Ngày trước kia, chẳng phải anh cũng đã từng nói lời thề son sắt đối với Trần Y Lan đó sao?"

Ương Ương khẽ hỏi một câu hỏi ngược lại, trong nháy mắt Trần Tấn Nhiên liền trở nên sững sờ.

"Anh hãy để cho em được một mình yên lặng một chút có được hay không? Hiện tại trong lòng em rất bối rối, nói thật, đứa bé này tới quá đột ngột, em hoàn toàn vẫn chưa hề có sự chuẩn bị tâm lý thật tốt..."

"Ương Ương, cầu xin em đó, nhất định không được làm gì đó gây thương tổn đến con của chúng ta!"

Trần Tấn Nhiên nghe thấy những suy nghĩ đầy bi thương từ trong miệng cô nói ra như vậy, trong lúc luống cuống từ đáy lòng anh chợt vọt ra một câu thiếu suy nghĩ. Đây là lời thề duy nhất của anh, là sự dính liú duy nhất, chém không đứt giữa hai người bọn họ với nhau. Nếu như Ương Ương thật sự không cần đứa bé này nữa, anh dám khẳng định, hai người bọn họ tuyệt đối xong rồi!

Nhìn thấy trên mặt Trần Tấn Nhiên lộ rõ cảm xúc đầy hoang hốt luống cuống, đột nhiên Ương Ương bật cười. Thứ mà anh muốn chỉ là đứa bé mà thôi, vừa nghe đến cô có con, liền bồn chồn chạy tới, mới vừa rồi anh đã vội khó khăn nỗi lòng mà nói với cô, không thể làm tổn thương đến đứa bé, như vậy cô thì thế nào?

"Anh cứ yên tâm, đứa bé cũng là con của em mà, em sẽ không bao giờ giết chết đứa con của mình nữa."

Ngày hôm sau Bội Nghi trở lại để đón Nữ Nhi. Buổi sáng cô bay đến, buổi tối lại theo máy bay rời đi, nói là Tần Thiệu Dương ở bên kia, dù một khắc cũng không thể nào không có người trông nom được. Mà Tần Thiệu Dương lại cực kỳ không thích để cho hồ lý phục vụ. Bội Nghi đi một ngày như thế

này, cũng không biết Tần Thiếu Dương có chịu ăn cơm, uống thuốc đầy đủ nữa hay không.

Thấy cảnh tượng hấp tấp vội vã, vô cùng bận bịu của Bội Nghi, rồi lại nhìn sắc mặt đỏ thắm, bộ dáng vẻ mặt đầy đặn, tự đáy lòng Ương Ương cũng cảm thấy mừng thay cho Bội Nghi.

Ký Thu và Ương Ương cùng ra sân bay để tiễn Bội Nghi. Ba người phụ nữ cùng ngồi nói chuyện với nhau ở trong quán cà phê của sân bay.

Suốt mấy ngày qua, Nữ Nữ vắng mẹ không tài nào ngủ được. Giờ khắc này cô bé đang nằm ở trong ngực mẹ ngủ rất say sưa. Ương Ương cúi đầu hít một ngụm trà sữa, lúc cô ngẩng đầu lên thì ánh mắt nhìn sang phía Bội Nghi cũng tràn ngập vẻ phân vân và do dự không nói ra được. Còn Ký Thu bộ dạng cũng như bị mất hồn mất vía, ánh mắt làm ra vẻ bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn mọi người đang qua lại. Nhưng sâu trong đôi mắt xinh đẹp của cô lúc này cũng đang chất chứa sự đau thương nồng đậm.

"Chị Bội Nghi, chị nói thử xem, cuộc đời này liệu thật sự có một tình yêu thuần túy hay không?" Ương Ương mở miệng, khẽ hỏi ra một câu. Cô vốn là một người đơn thuần nhưng lại cố chấp, cho nên đến lúc này cô mới nhận ra, chính mình đã tự ép buộc, dồn chính bản thân mình vào trong một ngõ cụt, không tìm không thấy lối ra.

Bội Nghi nhẹ nhàng chậm chạp cười lên một tiếng. Chân mày khéo mắt đều ánh lên vẻ dịu dàng: "Nếu như em đi ở bên cạnh một người đàn ông, cảm thấy trong lòng vui vẻ, cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, cảm thấy khi đi chung với nhau, thời gian luôn luôn không đủ! Một tình yêu như vậy có thể được coi như là tình yêu thuần túy!"

"Như vậy người đàn ông thì thế nào? Cõi đời này làm gì có người đàn ông nào mà không hư hỏng, không hoa tâm kia chứ!"

Bội Nghi nhẹ nhàng cúi đầu, khuấy nhẹ trong ly cà phê đậm hương: "Ương Ương, đây chỉ quan điểm của chị mà thôi. Chị cho là, nếu một người đàn ông trong lòng anh ta từ đầu đến cuối chỉ có em, bất kể thân thể anh ta đang ở nơi nào, bất kể bên cạnh anh ta có ai khác, anh ta luôn đắm chìm suy nghĩ, người đầu tiên anh ta nghĩ tới chính là em, người đầu tiên nhắc đến chính là em, trong đám đông nhiều người như vậy, em luôn là người được anh ta quan tâm chú ý đến đầu tiên. Một tình yêu như vậy, chính là một tình yêu thuần túy."

"Có hình mẫu người đàn ông như vậy hay sao?" Ký Thu nhẹ nhàng mở miệng hỏi. Cô không cầu mong Tư Dận có thể đối xử tốt như vậy với cô, cô chỉ cầu mong mình có thể chiếm được một cái góc nhỏ bé trong anh, cô có một vị trí nho nhỏ tận trong đáy lòng của anh, như vậy đã đủ để cho cô cảm thấy hài lòng rồi.

"Tại sao lại không có, đương nhiên là có chứ. Em tin tưởng ở chị, cõi đời này, luôn có một người như vậy đang chờ đợi em, em sẽ không phải sống cuộc sống một mình cô quạnh vắng vẻ đâu."

Ký Thu nghe đến đó, nơi mi tâm đột nhiên liền nhướng lên, thoáng giãn ra, nhưng rồi sau đó lại trở nên âm trầm: "Nhưng mà, nếu như người kia đã kết hôn rồi thì sao?"

Bội Nghi cũng có chút hơi trở mắt, hồi lâu, cô nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Ký Thu: "Chị không hề khích lệ em đi làm người thứ ba. Chị cũng không bao giờ khích lệ em đi hủy hoại cuộc sống gia đình của người khác. Em cũng biết đó, chị và anh Tần Thiếu Dương kết hôn với nhau lâu như vậy, bên cạnh anh ấy có không biết bao nhiêu là phụ nữ! Chị hận nhất chính là người thứ ba. Nhưng mà Ký Thu à, chị muốn nói cho em hiểu điều này, nếu như em cảm thấy yêu anh ấy đơn thuần như vậy, yên lặng chờ đợi anh ấy cũng là một loại hạnh phúc, thì chị hoàn toàn ủng hộ em. Còn nếu như em cảm thấy, kiểu tình yêu giống như chỉ là đơn phương một phía như vậy, thứ tình yêu kia mang đến cho em sự đau đớn còn lớn hơn cả hạnh phúc và vui vẻ, thì chị nghĩ rằng em nên buông tay, em có hiểu không?"

Từ trong đáy mắt của Ký Thu dần dần xôn lên một tầng hơi nước. Cô kinh ngạc nhìn Bội Nghi đang ngồi ở trước mặt: "Nếu như em chờ cả đời này mà anh ấy cũng không tới, nhưng đến khi em giống như hoa tàn ít bướm lượn qua, lại chợt hối hận thì làm thế nào?"

"Mới vừa rồi Ương Ương đã hỏi chị, trên đời có tình yêu thuần túy hay không! Ký Thu, chị hi vọng tốt nhất là em hãy suy nghĩ kỹ càng một chút, em làm như vậy thật sự là thương anh ấy sao? Em làm như vậy thật sự cảm thấy đáng sao? Em thật sự cho là sự chờ đợi của em như vậy là có ý nghĩa hay sao? Nếu như đáp án của em là khẳng định, khẳng định không chút do dự! Như vậy, em hãy tuân theo trái tim của mình."

"Tuân theo trái tim của mình ư?" Ký Thu lẩm bẩm khẽ nói, ánh mắt chậm rãi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trái tim của cô ư, tất nhiên là cô hi vọng sẽ đợi được anh, đợi đến lúc trong lòng của anh có cô.

Tuân theo trái tim của mình? Ương Ương đang ngồi bất động ở chỗ đó cũng có chút trở mắt ra nhìn lại Bội Nghi. Trái tim của cô, cô chưa từng bao giờ tự hỏi trái tim của mình nghĩ thế nào, cũng chưa từng cần thận hỏi lại trái tim của chính mình một lần nào! Ngày trước, khi ly hôn, cô lựa chọn sự tránh né! Trần Tấn Nhiên dấy dục, cô lại lựa chọn tránh né và cự tuyệt, hết lần này tới lần khác, cứ thế lặp lại không ngừng. Hiện tại cô chợt như tỉnh ra, suốt cả quá trình như vậy, ban đầu cô vào ở trong tình thế anh như vậy, thế nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy thật sự chán ghét và nhàm chán. Đến bây giờ nghĩ lại, thực sự là sau này mỗi một lần anh tới dấy dục với cô, thật ra thì cô đều cảm thấy âm thầm vui vẻ không dứt. Cho nên cô mới có thể không nề mặt hành hạ anh, cự tuyệt anh như vậy. Chẳng qua là bởi vì trong lòng cô biết, Trần Tấn Nhiên sẽ không chịu buông tay với mình.

Anh thật sự sẽ không chịu buông tay với cô sao?

Bất tri bất giác khéo môi Ương Ương liền cong lên, tự đáy lòng cô cảm thấy ngọt ngào như được rót mật.

Ký Thu nhìn thấy Ương Ương cười như vậy, lại liên tưởng đến mấy ngày qua, bất kể như thế nào, Trần Tấn Nhiên cũng đều chăm sóc cho Ương Ương cực kỳ chu đáo. Anh gần như đã dọn cả thuốc bỏ trong siêu thị về trong nhà, trong lòng Ký Thu không khỏi cảm thấy vô cùng chua xót. Cô cũng mang thai giống như Ương Ương, nhưng mà Tư Dận...

Có lẽ anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được điều này, có lẽ, nếu như anh biết, cũng sẽ chỉ tạo thêm một sự phiền phức cho anh mà thôi.

Ký Thu cúi đầu cười khổ, nước mắt cũng đã mờ mịt trong tròng mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mùoi Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ương Ương ra tay

Tiền Bội Nghi đi xong, trên đường trở về nhà, Ương Ương và Ký Thu mỗi người đều chìm đắm ở trong tâm sự của riêng mình. Ương Ương nghĩ tới cách phải làm như thế nào để có thể khảo nghiệm tình yêu của Trần Tấn Nhiên một lần cuối cùng, sau đó cô sẽ thoát mái mà tha thứ anh, không để anh phải tiếp tục dây dưa như vậy nữa. Dù sao cuộc đời này cũng thật ngắn ngủi, cần gì phải lãng phí khoảng thời gian tốt đẹp bởi đủ mọi thứ chuyện nhàm chán rối rắm như trước đây làm gì!

Ký Thu cũng là âm thầm tự thương cho chính bản thân mình. Cô nghĩ đến quá khứ tốt đẹp mà cô đã từng được trải qua cùng với Tư Dận, rồi lại nghĩ đến mình cũng chỉ là một thể thân của Ương Ương, trong lòng cô không khỏi càng trở nên uất ức bị thương. Ký Thu đưa mắt liếc nhìn vào trên người của Ương Ương đang đi bên cạnh mình. Giờ phút này Ký Thu nhìn thấy Ương Ương đang cười tràn đầy hạnh phúc như vậy, cô thực sự cảm thấy có chút ghen tỵ.

Chỉ có điều cô ghen tỵ thì chỉ là ghen tỵ như vậy mà thôi. Ký Thu cô không phải là một người không hiểu lý lẽ, cô sẽ không hận Ương Ương, cũng sẽ không ghét Ương Ương, mà cô chỉ tự hận mình, hận mình tại sao lại không có khả năng, **diễn☆đoàn☆qủyđoàn** làm cho Tư Dận yêu mình?

Thời điểm trở lại nhà trọ, lúc này Ương Ương mới chú ý tới dáng vẻ như mất hồn không còn chút hơi sức nào của. Có một ý nghĩ chợt thoáng qua ở trong đầu Ương Ương, cô chỉ an ủi Ký Thu mấy câu, sau đó làm ra vẻ vội vàng đi tắm rửa để chuẩn bị đi ngủ vậy, sau đó liền lập tức trốn vào trong phòng ngủ của mình. Sau khi nghe thấy tiếng Ký Thu đóng cửa phòng ngủ lại, Ương Ương mới bắt đầu mở điện thoại ra, sau đó bấm số điện thoại của Trần Tấn Nhiên...

Rất lâu rồi, từ ngày tới nơi này, đây là lần đầu tiên Trần Tấn Nhiên nhận được điện thoại của Ương Ương. Anh còn cho là mình đang ở trong giấc mộng, **D diễndoànLêeQuỷĐoàn** nhưng sau khi nghe rõ lý do Ương Ương gọi điện thoại đến tìm anh, thì lập tức vẻ mặt của anh liền suy sụp xuống ngay lập tức!

Thật đúng là đang lúc khẩn cấp lại gặp phải quý, thử hỏi cõi đời này có thể có kiểu phụ nữ như thế này hay sao? Cô đang mang thai đứa bé của anh, thế mà lại vẫn còn gọi điện thoại cho anh, muốn anh nghĩ biện pháp lấy được số điện thoại của một kẻ đã từng là tình địch của mình kia chứ!

Quả thật Trần Tấn Nhiên tức giận đến sắp học máu.

Thực ra Ương Ương cũng rất bất đắc dĩ. Ký Thu tuyệt sẽ không cho cô số điện thoại của Tư Dận, mà cô thì lại không có cách nào để cho Bội Nghi giúp một tay. **DiễndoànLêeQuỷĐoàn** Dù sao bây giờ Bội Nghi vẫn còn đang ở trên máy bay, không nói đến, nhưng chờ đến khi Bội Nghi về đến nơi, ngày ngày lại phải bận bịu chăm sóc cho chồng và con gái của mình như vậy, cho dù chị ấy là một người chị em tốt, nhưng làm sao Ương Ương dám có ý định đi quấy rầy Bội Nghi được chứ?

Cho nên... thuận tiện nhất vẫn là nhờ đến Trần Tấn Nhiên thôi.

"Anh không tìm." Trần Tấn Nhiên tức giận mở miệng nói, nghe thấy Ương Ương nhờ mình như vậy, vốn đã tức giận chỉ muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nhưng lại không dám cúp điện thoại!

"Trần Tấn Nhiên!" Ương Ương lập tức cao giọng lên, Trần Tấn Nhiên lập tức tức mềm mỏng: "Ương Ương, cẩn thận khéo ảnh hưởng đến thai nhi."

Ôi trời đất ơi! Một người đàn ông vĩ đại như Trần Tấn Nhiên, thế mà chỉ vì đã bị mất một đứa trẻ mà ngay đến cả chuyện cáu giận làm ảnh hưởng đến thai nhi cũng đã biết rồi!

Ương Ương càng nghĩ càng giận, giọng điệu càng trở nên không tốt: "Trần Tấn Nhiên, rốt cuộc anh có muốn giúp em tìm số điện thoại của Tư Dận hay không?"

"Em tìm số điện thoại của hắn làm gì?" Giọng nói của Trần Tấn Nhiên khó nghe muốn chết.

"Ai cần anh lo!"

"Em mà không nói, anh sẽ không tìm giúp em!"

"Anh mà không chịu tìm giúp em, thì em không sinh con giúp anh nữa!"

Trần Tấn Nhiên tức giận đến học máu rồi, nhưng mà anh lại không thể không thỏa hiệp: "Ương Ương, tại sao em lại cần tìm số điện thoại của hân chứ? Có chuyện gì em tìm anh không được sao?"

"Anh thật lòng nguyện ý muốn giúp chứ?" Ương Ương đang muốn mắng anh, nhưng đồng thời đôi mắt tròn của cô cũng liến đảo một vòng như đang suy nghĩ. Cô nghĩ cũng cần phải chỉnh đốn lại một chút cái tính tình xấu xa kia của Trần Tấn Nhiên mới được!

"Dĩ nhiên là anh nguyện ý rồi!"

Ương Ương cố nén cười: "Tốt lắm, vậy thì anh thử làm bạn trai Ký Thu đi, cô ấy cũng đang mang thai!"

"Tổng Ương Ương, em đang nói bậy cái gì đấy?" Con tức giận của Trần Tấn Nhiên được tích tụ lên, cô gái nhỏ chết tiệt không biết trời cao đất rộng này!

"Là chính miệng anh nói nhất định sẽ giúp một tay đấy chứ, chính anh muốn cướp đoạt vị trí ba của đứa trẻ mà Ký Thu đang mang thai kia mà, đâu phải là em!"

Trần Tấn Nhiên cầm điện thoại di động, hằm hằm hừ hừ đi đi lại lại ở trong phòng hai vòng, sau đó hừ giọng nói: "Một lát nữa anh sẽ nhấn lại cho em số điện thoại của gã Tư Dận kia."

"Ồ, vậy thì tốt quá! Em cúp máy..."

"Đừng có cuồng quit lên như thế, Ương Ương, còn cục cưng..."

Bên này Trần Tấn Nhiên còn chưa nói hết câu, bên tai anh cũng đã truyền đến một tiếng cúp điện thoại kêu lục cục. Trần Tấn Nhiên không biết làm thế nào, đành lắc đầu, cô bé này tính khí vẫn luôn cứ hấp ta hấp tấp như vậy.

Bất quá trong chốc lát, tiếng chuông điện thoại di động báo có tin nhắn vang lên réo rắt. Ương Ương vội vã cầm lên xem, là báo tin nhắn của Trần Tấn Nhiên, cô mở ra, thỉnh thoảng nhìn thấy một hàng những con số, không có thêm bất cứ một dòng chữ nhắn gửi nào khác kèm theo. Ương Ương không khỏi cười trộm, sợ rằng người nào đó đêm nay lại sẽ không ngủ được rồi!

Nhưng Ương Ương cũng không còn có tâm trí nào mà để ý quan tâm đến Trần Tấn Nhiên nghĩ gì nữa. Cô cuồng quit mở máy, nhập dãy mã số điện thoại kia gọi đi. Điện thoại di động vang lên hồi lâu, nhưng điện thoại không có người nhận, cô nhấn gọi lại, chuông vang lên, lại bị cúp. Trong lòng Ương Ương biết, Tư Dận rất không thích nhận số điện thoại xa lạ, cho nên cô đành phải cúp điện thoại, gửi một tin nhắn cho Tư Dận

Đêm đã thật khuya, Tư Dận vẫn còn đang uống rượu ở một quán ăn đêm không muốn trở về nhà. Cái nhà kia của anh mà được coi như là nhà sao? Cưới một người phụ nữ như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể bỏ cô ta được, anh mà trở về nhà, thế nào cô ta cũng sẽ làm âm ỉ lên, thật là phiền não quá mức!

"Tư Dận, anh nghe điện thoại đi, em là Ương Ương."

Chuông điện thoại di động báo có tin nhắn lại vang lên ồng ồng một lần nữa. Tư Dận cầm máy lên vừa nhìn thấy, không khỏi cảm thấy ngơ ngẩn, trái tim anh không khỏi xông lên một luồng khí ấm áp. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy cái tên Ương Ương kia, anh lại cảm thấy dường như những chữ cái kia sẽ mang lại cho anh một sự ấm áp vậy. Anh không đợi Ương Ương gọi lại, liền bấm số gọi tới...

"Ương Ương, là em sao?" Khi anh lại nghe thấy giọng nói của Ương Ương một lần nữa, chẳng biết tại sao, từ đáy lòng anh lại không còn thấy sự rung động lần đầu đón như trước kia nữa, mà hoàn toàn trở thành một cảm giác ấm áp và cực kỳ quen thuộc như những người bạn lâu năm.

"Tư Dận, bây giờ anh đang ở nơi nào?" Ương Ương nằm ở trong chăn nhỏ giọng nói, cô chỉ sợ sẽ bị Ký Thu nghe thấy được. Cô gái nhỏ kia nếu như biết được cô đi tìm Tư Dận, thì nhất định xé xác cô mà ăn tươi nuốt sống cô mất!

"Thế nào? Em có chuyện gì vậy Ương Ương?"

"Ký Thu đang ở đây cùng với em." Một câu nói thỉnh thoảng của Ương Ương lập tức đổi lấy sự trầm mặc khá lâu của Tư Dận.

Ương Ương chờ đợi đến nóng lòng, không khỏi lại đề cao giọng nói lên thêm một chút xú: "Tư Dận, em đang nói chuyện với anh đó!"

"Cô ấy, cô ấy có khỏe hay không?" Giọng nói của Tư Dận nghe khàn khàn không chịu nổi. Cách qua ống nghe, Ương Ương tựa như cũng cảm thấy trong giọng nói của Tư Dận chứa đầy sự lo âu và cô đơn. Sự tức giận cùng oán hận của Ương Ương đối với anh ngay lập tức tan thành mây khói. Ương Ương khẽ thở dài một hơi: "Tư Dận, anh có thích Ký Thu không?"

Cô nhất định trước hết phải làm rõ ràng cái vấn đề này đã. Nếu như Tư Dận đối với Ký Thu chỉ là thái độ ôm ấp vui đùa một chút, vậy thì cô tội gì phải tổn hại tổn sức mà kết bẫy ương kia chứ?

"Ương Ương, anh sẽ không lừa gạt em, lúc ban đầu, anh ở chung một chỗ cùng với Ký Thu, chỉ là bởi vì cô ấy có dáng dấp giống như em..."

"Tư Dận, dừng lại! Hai người chúng ta không thể nào!" Ương Ương không muốn nghe thấy những lời như vậy. Kể ra cũng rất kỳ quái, khi Trần Tấn Nhiên nói một chút những lời ngon tiếng ngọt kia, cô lại không hề có cái cảm giác không được thoải mái như vậy!

"Anh hiểu điều này rất rõ mà! Ương Ương, anh đã sớm biết, chỉ là lúc ban đầu anh lại không nhận ra được, mới có thể trêu chọc Ký Thu, nhưng mà về

sau này thì..."

"Về sau thì như thế nào?" Ương Ương mừng rỡ, rồi lại nín thở, cảm thấy có chút hồi hộp.

"Sau này anh mới phát hiện ra, ở trong lòng anh, vị trí của Ký Thu không giống như những người khác... Anh đã thích cô ấy, thậm chí, anh đã lặng lẽ yêu cô ấy từ lúc nào không biết."

Tư Dận đã không thể kiềm chế được nữa, anh liền mở rộng những tâm tư sâu kín trong lòng mình đối với Ương Ương. Ở bên cạnh Tư Dận không có bạn bè đáng tin cậy, nhưng mà đối với Ương Ương, chẳng biết tại sao, anh lại cảm giác là có thể tin tưởng được. Cho nên, những lời tâm sự lâu nay anh vẫn luôn giấu kỹ ở trong lòng, chỉ trong khoảnh khắc, anh đã dốc toàn bộ ra với Ương Ương.

Ương Ương nghe Tư Dận nói như thế, vô cùng mừng rỡ: "Tư Dận, nếu như anh đã thích Ký Thu như vậy, tại sao khi Ký Thu bỏ đi, anh lại không chịu đi tìm cô ấy?"

Tư Dận cười khò sở, lên tiếng: "Ương Ương, tại vì hiện giờ anh vẫn còn là một người đàn ông trên danh nghĩa là vẫn đang có vợ. Thử hỏi anh có tư cách gì đuổi theo đưa Ký Thu trở về kia chứ? Nếu như anh không có cách nào ly hôn để cho cô ấy một danh phận, chẳng phải anh đã phá hủy cuộc đời cô ấy hay sao?"

"Tư Dận, sao anh ngu dần như vậy chứ! Anh chỉ biết là muốn cho Ký Thu một danh phận, nhưng mà Ký Thu lại nghĩ, chỉ cần trong lòng anh có một vị trí của cô ấy là đủ. Nếu như em đoán không sai, anh chưa từng bao giờ nói những lời như vậy đối với Ký Thu, đúng không?"

Tư Dận nhẹ nhàng gạt gạt đầu: "Quả thực anh chưa từng bao giờ nói với cô ấy những lời đó, bởi vì, thời điểm cô ấy ở bên cạnh anh, anh hoàn toàn không biết là anh đã yêu cô ấy."

"Đàn ông các anh, người nào đức hạnh cũng thối nát như vậy! Người yêu rồi đi rồi mới biết người ta có tầm quan trọng như thế nào. Nhưng mà, em lười không muốn mắng anh thêm nữa! Nhưng mà thôi, tóm lại hiện tại anh tới đây đón Ký Thu về đi, nếu còn để tiếp tục kéo dài như vậy nữa, cũng không phải là chuyện tốt."

Ban đầu Ương Ương cũng đã có nghe qua chuyện Tư Dận bị bức hôn đối với Lâm Tử Đồng, cho nên cô cũng biết chuyện hôn nhân của Tư Dận và Lâm Tử Đồng căn bản không thể nào duy trì mãi được, vì vậy cô mới có lời đề nghị với Tư Dận, khuyên anh nên đến đón Ký Thu trở về bên cạnh mình.

"Ương Ương, nếu hiện tại anh đến đón Ký Thu về, Lâm Tử Đồng nhất định sẽ ngoài sáng trong tối bày kế để đối phó với Ký Thu. Mà anh lại không thể ngày ngày canh giữ ở bên cạnh cô ấy. Ngộ nhớ Ký Thu xảy ra chuyện gì bất trắc thì... Ương Ương, anh nên làm cái gì bây giờ?"

"Tư Dận! Em không thể ngờ rằng anh lại là một người đàn ông ích kỷ như vậy đấy! Anh luôn miệng nói là anh luôn suy nghĩ vì Ký Thu, theo em thấy, anh căn bản là không thể bỏ được chỗ dựa quyền đại thế lớn của nhà họ Lâm kia thì đúng hơn!"

Ương Ương tức giận, cô lập tức không sao nhẫn nại được nữa, liền gầm nhẹ lên một tiếng.

"Ương Ương, ở trong lòng em anh lại chính là một người như vậy hay sao? Em có biết cái người phụ nữ Lâm Tử Đồng kia là loại người vô si đến cỡ nào hay không? Ban đầu khi Ký Thu nằm viện, cô ta đã chạy đến bệnh viện ra tay đối với Ký Thu. Lần này Ký Thu phải rời đi, lại chính miệng cô ta đã thừa nhận là cô ta đã bức bách Ký Thu phải nhận tiền để rời khỏi anh! Nếu còn có lần sau, anh cũng không biết được, người phụ nữ kia sẽ còn ra tay làm những chuyện gì nữa..."

"Tư Dận, Ký Thu tuyệt đối không cảm theo một phân tiền, cũng không hề lấy cái gì gọi là chi phiếu!"

Ương Ương trầm trầm lên tiếng. Sắc mặt Tư Dận cũng trầm lại "Dĩ nhiên là anh biết chứ! Căn cứ theo những hiểu biết của anh đối với Ký Thu, anh biết cô ấy tuyệt đối không phải vì tiền mà rời khỏi anh."

"Nếu như cả hai người đều hiểu lẫn nhau cận kề như vậy, tội gì vẫn còn phải hành hạ lẫn nhau như vậy chứ? Không phải chỉ là một người phụ nữ nhỏ nhỏ Lâm Tử Đồng kia thôi sao? Tư Dận, anh yên tâm đi, chuyện này anh cứ giao cho em giải quyết! Khi em đã giải quyết xong chuyện Lâm Tử Đồng, em sẽ chuyển giao Ký Thu lại cho anh. Anh phải hứa với em, từ đó về sau, nếu như anh yêu cô ấy, tuyệt đối không được phép phụ lòng cô dù chỉ một mảy may. Nếu không, hiện tại em sẽ cùng với Ký Thu mang theo con của hai người cao bay xa chạy, để cho anh cả đời cũng không bao giờ tìm được nữa!"

"Em nói gì vậy? Ương Ương! Cái gì mà con của hai người bọn anh?" Tư Dận kinh hãi, tự đáy lòng anh chợt như có từng đợt sóng lớn dội lên, cuộn trào mạnh mẽ như dòng sông lấp biển! Anh và Ký Thu đã có con rồi sao? Đó là đứa con kết tinh từ tình yêu của hai người bọn họ!

"Ký Thu đã mang thai bảo bảo của anh rồi!" Ương Ương nói với vẻ không được vui! Thế nào mà đàn ông lại toàn là một lũ đức hạnh thối như vậy chứ? Vừa mới nghe thấy mình có bảo bảo như vậy, là lập tức như bị lên cơn điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Làm xong mọi chuyện, anh sẽ trở lại đón em

"Ương Ương, chuyện của chúng mình còn chưa giải quyết xong, vợ con của anh còn chưa thu vào trong tay, vậy mà em liền giao cho anh làm nhiều chuyện như vậy! Anh không trở về giải quyết mấy cái chuyện không liên quan kia đâu!"

Trần Tấn Nhiên tức giận đến mức gần như thất khiếu học máu. Tối hôm qua anh đã bị trần trọc suốt cả một buổi tối, đến ngủ cũng không được ngon giấc, chỉ lo lắng hai người kia tình cũ lửa nóng khôi phục trở lại. Lại cũng không ngờ sáng sớm hôm nay, di@en*dyan(lee^qu.donnn), anh vừa mới chợp mắt ngủ trong chốc lát, liền bị Ương Ương gọi điện thoại đánh thức, hẹn ra ngoài gặp mặt một chút. Gặp anh, không ngờ việc cô muốn nhờ anh giúp lại là muốn anh trở về giúp anh chàng Tư Dận kia ly hôn!

"Anh không chịu trở về phải không?" Mặt Ương Ương lập tức sụp xuống, cô đứng lên quay mặt đi: "Trần Nhi, chẳng phải thứ mà anh quan tâm nhất chính là con của anh đó sao? Nếu như anh không giúp Ký Thu, thì ngay bây giờ em sẽ đi đến bệnh viện..."

"Ương Ương, em có thể đừng chuyện gì cũng mang con của chúng ta ra như vậy được không. Đừng để lẫn lộn đứa nhỏ của chúng ta vào trong chuyện này, có được hay không?"

Trần Tấn Nhiên buồn bực không thôi, khối tình cảm đang trong bụng của cô, bây giờ không phải là con của anh, mà là oan gia!

"Được lắm, anh không muốn giúp em giải quyết chuyện này phải không? Em sẽ một mình len lén ra đi, để cho anh không tìm được em nữa! Anh muốn đứa bé, được thôi, đứa bé sau khi sinh ra đời, em sẽ để nó cho anh, em đi!"

"Ương Ương, chuyện của người khác chúng ta không nên nhúng tay vào có được hay không?" Trần Tấn Nhiên không muốn đi quan tâm đến ba cái chuyện vợ chồng của người khác. Anh là một người đàn ông trưởng thành, tại sao có thể làm mấy cái chuyện bà tám như vậy?

"Trần Nhi, anh nhất định phải giúp Tư Dận giải quyết chuyện ly hôn với vợ của anh ấy. Em không muốn nhìn thấy Ký Thu bị thương tâm. Ký Thu bị thương tâm, em liền cảm thấy không dễ chịu, trong người em mà không dễ chịu, vậy thì bảo bảo cũng dễ bị gặp nạn..."

"Thôi được rồi, được rồi! Bà cô nhỏ của tôi ơi! Vậy em phải nói cho anh biết, mọi chuyện đều đang êm đẹp như vậy, tại sao lại phải gật gậy để Tư Dận ly hôn. Ký Thu làm như vậy, nói khó nghe một chút, có khác gì người thứ ba xen vào cuộc sống gia đình của nhà người ta đâu?"

"Anh mới là người thứ ba!" Ương Ương lườm anh một cái vẻ đầy oán hận: "Người có biết hay không, ban đầu Tư Dận và Lâm Lâm Từ Đồng kết hôn, là do bị ép hôn, nhưng vừa mới kết hôn xong, Lâm Lâm Từ Đồng liền không chịu nổi tịch mịch lại đã đi ngoại tình với người đàn ông khác. Lúc ban đầu, khi Tư Dận chưa nói cho ba anh ấy biết chuyện này, còn ba của anh ấy lại bận tâm đến quyền thế của nhà họ Lâm, cho nên ông vẫn không đồng ý với yêu cầu được ly hôn của Tư Dận. Rồi cho đến sau này, sự nghiệp của Tư Dận dần dần được phát triển, thoát khỏi vòng kiềm tỏa phải dựa vào núi của nhà họ Lâm. Cũng bởi vì Lâm Từ Đồng càng ngày càng phách lối, làm rất nhiều chuyện khó coi, Tư Dận mới nói rõ ngọn nguồn câu chuyện cho ba anh ấy biết. Nhưng đến lúc này, Lâm Từ Đồng đã làm vào cảnh vô đã mẹ lại bị sứt, Tư Dận nhắc tới chuyện ly hôn với cô ấy, cô ấy liền muốn tự sát, nhưng mà chuyện lại hoàn toàn không được như ý muốn, cho nên mọi thứ mới bị kéo dài tới mức độ như bây giờ!"

Trần Tấn Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, rồi lại nói với vẻ khinh bỉ: "Tư Dận thật sự không xứng đáng là một người đàn ông. Ương Ương, em lựa chọn anh làm chồng thật sự vô cùng chính xác!"

"Anh còn không mau đi đi, xem thế nào để giải quyết chuyện này cho nhanh chóng! Anh hãy đi giải quyết chuyện của nhà họ Lâm nhanh nhanh một chút cho em! Đừng có nói là anh không có cái khả năng này nhé! Anh không có, A Hạo có khả năng này không. Nếu như A Hạo và anh cũng không có khả năng này, A Hạo không giải quyết được, thì bảo Tần Thiếu Dương phải nẩy huyệt đệ đi giải quyết. Em cũng không tin, không có cách nào để trị được cái người phụ nữ chết tiệt kia!"

Ương Ương nói mấy câu như diều vô dương oai xong, Trần Tấn Nhiên cũng cảm thấy vừa bực mình lại vừa buồn cười: "Ương Ương, nếu em đã nói Lâm Từ Đồng là một người phụ nữ xấu xa như vậy. Nếu quả đúng là như vậy, chuyện này anh có thể giúp một tay, nhưng nếu trong chuyện này có điều gì đó bị hiểu lầm, ví dụ như Lâm Từ Đồng đúng là một cô gái tốt, chẳng phải là chúng ta đã làm chuyện sai lầm sao?"

"Úi trời, anh vẫn còn thương hương tiếc ngọc sao? Anh nhất định phải tin, khi trở về anh có thể hỏi thăm một chút, chẳng phải sẽ biết rõ hơn sao. Mấy người các anh có quan hệ giao thiệp rộng như vậy, có chuyện gì mà không hỏi thăm rõ ràng được chứ?"

"Điều này cũng đúng! Vậy ngày mai anh sẽ trở về để giải quyết chuyện này. Ương Ương, em và anh, hai chúng ta cùng nhau trở về có được hay không?" Trần Tấn Nhiên tiến lên một bước, nghiêm túc mở miệng nói, nắm lấy đôi bàn tay trơn bóng, mềm mại bé nhỏ của cô.

Trái tim của Ương Ương chợt run lên, nhưng rồi cô đột nhiên rút ngón tay của mình ra: "Em không về đâu!"

"Ương Ương..." Gương mặt của Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương đầy vẻ bất đắc dĩ, thực sự hết lần này đến lần khác, anh không biết phải giải quyết bằng phương pháp nào cho ổn thỏa.

"Trước tiên anh hãy giải quyết cho xong chuyện của Ký Thu đi đã. Khi mọi chuyện đã được giải quyết xong rồi, anh hãy báo lại cho em biết. Dù sao thì hiện tại, em vẫn cần phải ở lại nơi này để chăm sóc cho Ký Thu." Ương Ương nói như vậy, cũng đã có thể coi như là cô đã lui lại về phía sau một bước thật lớn. Mặc dù Trần Tấn Nhiên cũng không mấy hài lòng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Anh không đành lòng làm trái ý của cô, đành phải gật đầu đồng ý: "Vậy một khi anh đã giải quyết mọi chuyện phía bên kia xong, anh sẽ trở lại đón em!"

Cái miệng nhỏ nhắn của Ương Ương khẽ cong lên: "Vậy cũng phải xem em có cao hứng không đã."

Trần Tấn Nhiên cười một tiếng về đầy cung chiều, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên trán Ương Ương, dặn dò cô: "Em nhớ phải chăm sóc cho bản thân thật tốt nhé, đừng để cho anh phải lo lắng."

"Thực ra anh cũng chỉ quan tâm đến con của anh mà thôi." Ương Ương xoay mặt đi, không thèm nhìn anh, khoe môi liền chậm rãi hơi cong lên. Trần Tấn Nhiên siết chặt gương mặt của cô: "Em lại nói những nói cuội gì đấy, người cùng cả em và con của chúng ta, anh đều rất quan tâm!"

Ương Ương bắt đầu bầu bĩnh, cuối cùng cô phải nghiêm giọng, ép buộc Trần Tấn Nhiên mau chóng đi giải quyết chuyện của Tư Dận.

Về vấn đề của Tư Dận, không cần phải tiếp tục bàn luận thêm gì nữa.

*****

Chuyện Trần Tấn Nhiên rời khỏi Thanh Đảo trở về, Ương Ương cũng không nói cho Ký Thu biết, ngược lại, cô còn có chút lo lắng đề phòng. Dù sao cũng là chính cô tự tiện chủ trương, nên cũng không lường được, nếu như sau này Ký Thu mà biết được, rốt cuộc cô ấy có tức giận hay không nữa.

Trở về nhà trọ, chỉ thấy Ký Thu vẻ mặt buồn rầu đang đọc sách ở ngoài ban công, chỉ có điều ánh mắt của Ký Thu tựa như đang nhìn đi tận đâu đó. Ương Ương không khỏi thở dài, đi tới gần rút cuốn sách ra khỏi tay của cô: "Ký Thu, em lại đang suy nghĩ lung tung cái gì đấy, tâm tình không tốt, sẽ bị ảnh hưởng tới bảo bảo ở trong bụng đó."

Ký Thu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nở một nụ cười đầy vẻ khổ sở, ánh mắt của cô cũng rơi vào tờ báo ở cách đó không xa. Ương Ương lạnh mắt nhìn theo hướng nhìn của Ký Thu, thấy tầm mắt của cô như dính vào trên tờ báo, Ương Ương cuống quýt cầm lấy tờ báo lên. Vừa liếc nhìn xuống trang báo một cái, cô cũng là tức giận đến trợn mắt hốc mồm. Cả một trang báo bên trong là hình ảnh của Tư Dận cùng Lâm Tử Đồng bên nhau trong buổi tiệc rượu, bên dưới là bài viết giới thiệu về cặp đôi này. Gã đàn ông đáng chết này, chẳng lẽ hẳn thật sự đang gạt cô hay sao? Nói cái gì mà không có cách nào để ly hôn, nói cái gì mà Lâm Tử Đồng đòi tự sát! Nói không chừng, tất cả mọi chuyện đều là do hắn không muốn chịu trách nhiệm mà bày đặt chuyện nói láo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68-2: Làm xong mọi chuyện, anh sẽ trở lại đón em (tiếp theo)

Ký Thu thấy sắc mặt của Ương Ương tràn đầy tức giận như vậy, thì ngược lại, cô chỉ cười rất nhẹ nhàng: "Chị Ương Ương, chị đừng tức giận, bọn họ là vợ chồng... Những chuyện như vậy, rất bình thường..."

"Ký Thu, em không cần phải nói những lời bào chữa giúp cho người đàn ông thói tha kia, đúng là đồ thói nát bản thiu, cảm không nổi bỏ không xong. Đến ngay cả chuyện thu xếp với một người phụ nữ mà hắn ta cũng không thể giải quyết được, Tổng Ương Ương này thật sự xem thường anh ta rồi!"

Ương Ương lòng đầy căm phẫn, cho nên mở miệng nói là mắng chửi Tư Dận xối xả. Trên gương mặt tái nhợt của Ký Thu, dường như sự nặng nề lại càng tăng hơn lên: "Ương Ương, chị đừng nói anh ấy như vậy, anh cũng là thân bất do kỷ (*) mà thôi... Thực ra, anh cũng có nỗi khổ tâm riêng..."

(*) Thân bất do kỷ: Nguyên văn cả câu: "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ". Dịch nghĩa: Người ở trong giang hồ thân thể không còn là của mình. Ý nói người đã dấn thân vào chốn giang hồ, nhiều khi phải làm hoặc không làm những chuyện mà bản thân mình không hề mong muốn.

"Anh ta thì có thể có nỗi khổ tâm gì chứ? Chẳng qua chỉ là muốn ngồi đó mà hưởng "Tề Nhân Chi Phúc" (*)!" Ương Ương vút tờ báo xuống trên mặt đất kêu "xoạch" một tiếng: "Thật là tức chết mình mà! Tên khốn kiếp này thực sự còn khốn kiếp hơn cả Trần Tấn Nhiên kia!"

(*) Tề Nhân Chi Phúc: Dịch nghĩa: Tề (齊) chính tề; ngay ngắn. Nhân (人) người. Câu này có nghĩa: Người ngồi ngay ngắn hưởng phúc lộc. tương tự với câu tục ngữ "Ngồi bắt ăn bắt vàng" của Việt Nam

Trong đoạn văn trên, ý của Ương Ương muốn nói: Tư Dận chỉ là người đàn ông vô dụng, không biết giải quyết bất cứ chuyện gì khó khăn, chỉ thích ngồi đó hưởng thụ những thứ tốt đẹp người khác mang đến.

"Chị Ương Ương, đi đến đây mà nói qu-ý-đô-n anh Trần Tấn Nhiên thực sự là rất tốt với chị, thật đấy." Ký Thu dịu dàng nhìn Ương Ương, nhẹ nhàng cầm lấy tay của cô: "Chị đừng nên làm những chuyện nào loạn với anh Trần Tấn Nhiên nữa. Anh ấy là một người đàn ông, vậy mà ở trước chị, anh ấy lại chỉ dám ăn nói khép nép đến mức độ như vậy, thật sự rất không dễ dàng."

"Chị đâu có ép buộc anh ấy phải ăn nói khép nép, cái này gọi là tự gây nghiệt, không thể sống tốt, đâu phải tại chị!"

Ương Ương nói xong câu này, vẻ mặt cũng lộ rõ sự đắc ý, khoe miệng không tự chủ được liền cong lên. Ký Thu thấy trong đáy mắt, trên gương mặt Ương Ương hiện rõ niềm hạnh phúc không che giấu được. Bất giác, Ký Thu chợt cảm thấy trong lòng lại dấy lên một hồi chua xót. Tư Dận, đối với em

mà nói, anh thật sự cũng chưa từng có một chút xíu nhớ mong nào sao?

Ký Thu lại nhớ đến bộ dáng của anh đang ôm Lâm Từ Đồng, trong lòng cô chợt nhói lên một cái, nỗi đau đớn giống như khoan tìm thấu xương vậy. Nhưng mà, cô lại không thể làm gì được. Mọi chuyện đều do chính cô gây ra, là chính cô đã lựa chọn, không cần phải tranh cãi, vậy thì cô còn có cái gì để nói nữa đây?

*****

A Dận, chuyện của anh rốt cuộc anh dự định giải quyết như thế nào đây?" Lúc Tư Dận về đến nhà, ông cụ liền gọi anh lại. Thấy Lâm Từ Đồng không trở lại cùng với con trai, ông cụ cũng không nể mặt liền thở phào một hơi nhẹ nhõm. Quả thực người con dâu này của ông rất hay làm âm ỉ trong nhà.

"Không có điều gì để thương lượng hết, chỉ có thể ly hôn." Tư Dận không chút do dự mở miệng nói. Đột nhiên anh chợt nhớ đến ngày đó Ương Ương gọi điện thoại cho anh, trong điện thoại cô đã nói Ký Thu hiện đang mang thai. Tư Dận không khỏi có ý định muốn hỏi thăm dò ch của mình: "Ba, con có một chuyện muốn thương lượng với ba."

"Anh nói đi."

"Đợi đến khi nào con đã giải quyết xong chuyện ly hôn, con muốn đón Ký Thu trở về nhà."

Ông cụ vừa nghe đến cái tên Ký Thu kia, mặt mũi không khỏi liền biến sắc. Lúc trước trong việc ép buộc Ký Thu phải rời đi, bản thân ông cũng có đóng góp một phần công lao. Hơn nữa, ngày đó chính ông cũng đã năm lần bảy lượt nói những lời nhục nhã làm khó cho Ký Thu. Nếu như Tư Dận mà đón Ký Thu trở lại, thì cái mặt mo này của ông phải để ở nơi nào đây?

"A Dận, anh... anh đã quyết định rồi hả?" Ông cụ cảm thấy trong lòng có chút áy náy, vì lợi ích cá nhân của mình mà ông đã coi thường, bỏ qua luôn cả hôn nhân và hạnh phúc của con trai mình.

"Ba à, Ký Thu... Ký Thu đang mang thai đứa bé của con, ngài đã sắp phải lên chức ông nội rồi đó!"

Tư Dận không sao không chế nổi sự kích động trong lòng, cho nên anh vẫn quyết định phải nói chuyện này ra với cha của mình.

Ông cụ lập tức kinh hãi, nhưng thoáng cái lại đổi ngay sắc mặt, thực sự không kìm được nổi vui mừng: "Chuyện này có thể là thật sao? Anh không lừa gạt lão già này chứ!"

Ông cụ muốn có cháu nội quả thật cũng sắp nổi điên lên rồi. Hiện tại vừa mới nghe nói mình sắp có cháu nội, quả thực ông cũng không còn bận tâm nghĩ ngợi thêm bất cứ chuyện gì khác nữa. Mặt mũi tôn nghiêm có cái gì là quan trọng chứ, xem ra còn kém xa đứa cháu nội mập mạp, trắng nõn để thương của ông!

"Con lừa ba làm gì?" Tư Dận cười khê, thấy thái độ của cha mình vui vẻ như vậy, trong đáy mắt không khỏi hiện lên niềm vui sướng.

"A Dận này, nếu như quả đúng lời anh đã nói, không có đạo lý nào cháu nội của nhà họ Tư chúng ta lại không thể được vào cửa. Bên này anh hãy mau thu xếp, giải quyết ổn thỏa chuyện với Lâm Từ Đồng cho nhanh chóng. Sau đó anh phải nhanh chóng đi đón Ký Thu trở về nhà ngay. Ba ba đã lớn tuổi, sau này mọi chuyện của công ty, chuyện ở trong nhà, ba đều bất kể, chỉ cần để cho lão già này được ngâm kẹo vui đùa với cháu là được rồi."

"Ngài yên tâm, ba ba, về sau con sẽ không bao giờ nữa để cho ngài phải hao phí tâm sức vì con nữa."

Lúc này ông cụ liền hài lòng gật đầu, chậm rãi đứng lên, Tư Dận vội vàng đi tới đỡ ở ông đi lên lầu.

"Ba mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước, một lát nữa anh cũng nên gọi điện thoại cho nhà họ Lâm đi. Nếu như Lâm Từ Đồng lại làm ra những chuyện gì nữa, thì quả thật cũng không được hay ho gì."

"Vâng, con hiểu rõ điều ba muốn nói rồi." Tư Dận khê cau mày, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng anh vẫn phải gật đầu đồng ý. Ông cụ vui mừng vỗ vỗ vai anh: "Mấy ngày nay, thật sự đã làm cho con phải uất ức rồi."

Tư Dận chợt ngăn người ra, chợt anh cũng cười một tiếng vẻ đầy khổ sở: "Ba, con chưa từng bao giờ trách móc người mà."

"Như vậy thì ba yên tâm rồi, cũng không cần phải nhớ quá nhiều chuyện làm gì. Tất cả mọi chuyện hãy gộp lại để giải quyết trong một ngày." Ông cụ lại vỗ vỗ vào bờ vai của anh: "Nhớ nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ba, chúc ngài ngủ ngon." Tư Dận đưa mắt nhìn ba đi vào phòng ngủ. Bóng lưng của cha anh nhìn thật già nua và loạng choạng. Tư Dận chợt không cảm được, đáy mắt liền xòe lên chút ẩm ướt. Anh cố gắng chớp chớp mắt không để cho nước mắt rớt xuống, xoay người sang chỗ khác, đi xuống lầu dưới. Tư Dận do dự chốc lát, nhưng cuối cùng anh vẫn bấm số điện thoại của nhà họ Lâm.

Điện thoại được tiếp thông, anh lập tức nói ra mấy lời giải thích đã nghĩ kỹ từ trước. Chắc hẳn là mỗi một câu nói ra đều không phải là vô ích, cho nên thái độ của nhà họ Lâm quả thực là đã khác biệt một trời một vực, không giống như mấy lần trước. Bên nhà họ Lâm cũng trả lời thẳng là đồng ý ly hôn, thậm chí bọn họ đã chuẩn bị đưa Lâm Từ Đồng đi ra nước ngoài.

Trong lòng Tư Dận vô cùng ngạc nhiên, nhưng anh lại không thể tùy tiện mở miệng hỏi. Đến khi nói đến câu cuối cùng, ông cụ Lâm mới ấp úng mở miệng nói: "A Dận, anh có quan hệ với nhà họ Trần tốt như vậy, về sau có việc cần cũng muốn được nhờ anh giúp đỡ lẫn nhau một chút..., không làm được

Nếu như anh ngay đến cả câu nói “Ký Thu, anh thích em, anh cũng không còn cơ hội để nói nữa, như vậy nửa đời sau của mình anh nên làm cái gì?

*****

Sau khi Trần Tấn Nhiên nhận được cuộc điện thoại từ bệnh viện gọi đến, cả người anh liền rơi trạng thái không trọng lượng. Khi anh đi xuống lầu liền bị té ngã lộn đầu mấy lần, khi dự định lái xe đi đến bệnh viện, thì anh chợt phát hiện ra, ngay cả việc mở cửa xe, anh cũng không tài nào mở ra nổi. Lúc lên xe, lại không biết làm như thế nào mới khởi động được xe. Trong đầu anh đã hoàn toàn trống rỗng, anh giống như bị biến thành một kẻ ngu dốt.

Ngồi một mình ở trong xe đến năm phút đồng hồ, anh lại xuống xe, đi ra ngoài bắt xe taxi. Trên đường đi đến bệnh viện, Trần Tấn Nhiên nghĩ ngợi mà rơi nước mắt, chỉ muốn hung hăng tự cho mình mười cái bạt tai!

Tại sao ban đầu lúc anh đi lại không chịu đưa cô đi? Tại sao anh không thể cứng rắn thêm một chút nữa, giữ chặt lấy cô giam giữ cô ở ngay bên cạnh mình chứ? Thà rằng anh để cho cô hận anh, cũng còn tốt hơn hiện tại cô đã bị xảy ra tai nạn xe cộ, sống chết còn chưa biết thế nào!

Trần Tấn Nhiên đau lòng khó nhin, nghĩ đến Ương Ương, lại cảm thấy như có người nào đó đang hung hăng tàn nhẫn, xèo từng miếng da thịt trên thân thể của anh, làm anh đau đến mức không thể nào hít thở nổi.

Thời điểm Trần Tấn Nhiên chạy tới bệnh viện, nhìn thấy một mảng lớn toàn một màu trắng xóa lạnh lùng đập vào mắt, anh lại không dám đi vào, liệu Ương Ương của anh có thể đã bị chết hay không?

Trần Tấn Nhiên vừa nghĩ đến vấn đề này, ngay sau đó lập tức cả người anh liền bình tĩnh trở lại. Anh chưa biết cô sống chết thế nào, nhưng mà anh chỉ biết một điều, nếu như Ương Ương mà chết rồi, thì cuộc đời này của anh cũng coi như đã kết thúc rồi.

Trần Tấn Nhiên chậm rãi cất bước đi vào trong bệnh viện. Anh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng của bệnh nhân kêu đau, tiếng khóc của người thân. Trần Tấn Nhiên bước đi từng bước từng bước, đi thật kiên định, nhưng lại cảm thấy tựa như cả người mình đang giẫm ở trên một lớp bông, bông bênh, nhẹ tênh. Phải vất vả lắm anh bước vào trong thang máy, lên đến tầng tám, thế nhưng anh lại đứng im ở trong thang máy, không dám bước ra. Mãi cho đến lúc cửa thang máy đã sắp khép lại, Trần Tấn Nhiên mới sải bước chân đi ra bên ngoài. Ương Ương còn đang đợi anh, anh không thể lùi bước về phía sau được!

"Anh là người nhà của Tống Ương Ương phải không?" Khi Trần Tấn Nhiên vừa đi qua, lập tức có một nhân viên y tá ra đón, mặt mũi vẻ vô cùng lo lắng, nhìn anh rồi hỏi lại một câu.

"Đúng vậy, tôi là người nhà của cô ấy." Trần Tấn Nhiên mở miệng nói một cách máy móc. Thật sự anh không dám ngẩng đầu lên nhìn về mặt đầy thương xót của nhân viên y tá kia.

"Phu nhân của ngài ra khỏi nhà một chút thì bị gặp tai nạn xe cộ, hiện tại không có gì đáng ngại, chỉ là..."

Nhân viên y tá kia muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô len lén giương mắt lên nhìn anh, lại nhìn thấy anh đột nhiên ngẩng đầu lên, trong con ngươi chợt sáng rực lên thứ ánh sáng rạng rỡ: "Cô nói cái gì? Ương Ương không bị sao có phải không, cô ấy không bị việc gì có đúng hay không?"

Nhân viên y tá sợ hết hồn, cuống quýt ra sức gạt đầu: "Đúng như vậy, phu nhân của ngài không có việc gì, chỉ bị kinh sợ một chút thôi! Nhưng mà, nhưng mà... quá đáng tiếc chính là..."

"Cám ơn trời đất! Cám ơn trời đất!" Trần Tấn Nhiên liền chắp hai tay trước ngực, luôn mồm mở miệng nói câu cảm ơn trời đất.

Nhân viên y tá nhìn thấy bộ dạng kia của anh, muốn bật cười, nhưng lại vẫn cố nén, có chút thương cảm, mở miệng nói: "Nhưng mà, con của hai người thì không giữ được rồi..."

Trần Tấn Nhiên thoáng kinh ngạc một chút, chợt anh khôi phục lại bình tĩnh, rất nhanh. Anh cất bước đi lên phía trước, tiến nhanh đến phòng bệnh của Ương Ương: "Không có chuyện gì rồi, thật may mắn chỉ cần cô ấy còn sống khỏe mạnh, về sau này tôi và cô ấy vẫn còn có đứa bé khác!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69-2: Khảo nghiệm tình yêu (tiếp theo)

Khi Trần Tấn Nhiên đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy cái đó cô gái nhỏ của mình đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường bệnh ăn trái cây. Ở bên cạnh là giường bệnh của Ký Thu, Tư Dận đứng ở bên giường của Ký Thu, đang nắm lấy tay của cô, không biết nói những gì.

Ương Ương vừa nhìn thấy anh đi vào, cuống quýt nói: "Trần Nhị, anh mau đổi sang phòng bệnh khác cho em, hai người kia buồn nôn chết đi được!"

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy dáng vẻ lú lú kia của Ương Ương, lúc này cô vẫn còn đang gặm quả táo sồn sột sồn sột, giống như một con chuột nhỏ, không

khỏi trầm mặt, chộp một cái, cướp lấy quả táo, vứt đi: "Em lại còn dám ăn đồ lạnh hay sao? Em không muốn sống nữa hả!"

Ương Ương ngẩn ra, chột cô tỉnh ngộ lại, cuống quýt bày ra vẻ mặt thống khổ co rúc lại ở trên giường: "Anh đừng hung dữ với em, em đau bụng..."

Quả nhiên, cô vừa tỏ ra yếu ớt một chút, Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên dịu dàng ngay. Anh ngồi xuống bên mép giường bệnh của cô, kéo cô lại, nhẹ nhàng dỗ: "Ngoan, die,n;da.nlze.qu;ydro/nn không sao, anh sẽ bồi dưỡng cho em thật khỏe, đứa bé không còn, sau này chúng ta vẫn có thể có đứa bé khác, chỉ cần con người em không bị việc gì là tốt lắm rồi..."

"Anh không để ý quan tâm đến chuyện đứa bé sao?" Ương Ương tròn to hai mắt, mặc dù vẫn không cảm thấy tin tưởng lắm, nhưng nơi đáy mắt của Ương Ương cũng đã lộ rõ vẻ xúc động.

"Có thể được ở chung một chỗ cùng với em thế này là anh đã cảm thấy được thỏa mãn lắm rồi! Nếu như có đứa bé cũng chỉ là thêm gắm thêm hoa, Dieemdkdan/leeequhydonnn nếu như không có em, đây mới thật sự là điều tiếc nuối nhất của anh."

Từ trong đáy mắt của Ương Ương, những giọt nước mắt đột nhiên bùng lên. Ương Ương lập tức ôm chặt lấy Trần Tấn Nhiên, nghẹn ngào mở miệng nói: "Trần Nhị, em có một chuyện muốn nói cho anh biết, nhưng anh không được cáu giận với em, cũng không được mắng em..."

"Anh sẽ không đâu, anh thề về sau này anh đối xử với em thật tốt." Trần Tấn Nhiên dịu dàng mở miệng nói, lấy khăn cô lau những giọt nước mắt trên mặt của cô: die♦n 》♦àn 》 lê 》 q♦uy 》 ♦♦ôn "Em nói đi."

Ương Ương cúi đầu như xin lỗi, bộ dạng giống như học sinh tiểu học đã làm một chuyện sai lầm: "Em..., là em đã lừa gạt anh..."

"Em lừa gạt anh chuyện gì?" Vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên vẫn tràn đầy sự dịu dàng như cũ, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

"Không phải là đứa bé không còn nữa... Cục cưng vẫn còn đang ở trong bụng của em, rất khỏe mạnh, thật đấy." Ương Ương chu cái miệng nhỏ nhắn lên, đồng thời cuống quýt ôm lấy cổ của anh làm nũng: "Chồng à, không phải là anh muốn mắng em đấy chứ..."

Đầu tiên là Trần Tấn Nhiên thấy hoảng sợ, sau đó anh chột khẽ cau lông mày lại, vừa định dạy dỗ cho cô gái nhỏ kia một chút, nhưng không ngờ cô liền dán sát thân thể mềm mại của mình vào anh, đã thế cái miệng lại còn gọi anh chồng à chồng ơi, nghe ngọt đến phát ngáy. Trần Tấn Nhiên có chừng một chút xúu tức giận cũng liền tan thành mây khói.

Anh bắt đầu dĩm ôm lấy cô: "Ương Ương, em cũng không nên lấy những chuyện như vậy ra để nói giỡn, biết không?"

Ương Ương gật đầu một cái xin lỗi: "Em hiểu rồi rồi."

Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy Ký Thu cười lớn một tiếng ha ha. Ương Ương từ trong ngực Trần Tấn Nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt bất mãn. Nhưng khi thấy Ký Thu đang tựa vào trong ngực Tư Dận bộ dáng mặt mày đầy hạnh phúc thế kia, Ương Ương không khỏi lâu bầu nói một câu: "Thật đáng ghét, nhìn người ta nói chuyện lại còn cười!"

Ký Thu lại càng cười vui vẻ hơn: "Chị Ương Ương, không phải là em nhìn chị cười đâu nhé, em chỉ nhìn xem Trần tiên sinh cưng chiều chị thế nào thôi!"

"Chẳng lẽ Tư Dận nhà em không cưng chiều em hay sao? Nhìn xem, anh ấy ôm em chặt đến mức nào kia, làm như sợ gió vừa thổi tới là em liền tan mất vậy!"

Gương mặt Ký Thu vọt đỏ rực lên, cô lại càng nép vào trong ngực của Tư Dận hơn, nhìn tựa như một chú chim nhỏ vậy, rụt đầu một cái, nói: "Em không thêm để ý tới chị nữa, chị Ương Ương, chị thật là xấu!"

Ương Ương cười vẻ dương dương đắc ý, lại nhìn về phía Trần Tấn Nhiên làm một cái mặt quỷ, sau đó bắt đầu kéo kéo anh nói như làm nũng: "Chúng mình đi về nhà đi, em không muốn ở lại chỗ này để xem cái gì mà như trên phim truyền hình ấy, nhìn người ta anh anh em em..."

"Vậy thì chúng ta đi về nhà anh em em cũng hay."

Trần Tấn Nhiên cười nhẹ, lại thấy gương mặt cô gái nhỏ của mình đang dần dần đỏ bừng lên, tâm tình không khỏi cảm thấy thật khoan khoái!

Cho tới giờ khắc này, Trần Tấn Nhiên mới cảm thấy cuộc sống của mình thật là viên mãn, anh và cô, tất cả đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Hai người bọn họ chỉ kém còn thiếu một buổi hôn lễ sang trọng nhất thế gian!

"Trần Tấn Nhiên anh xấu lắm, em không thêm để ý tới anh nữa!" Ương Ương kêu la giống như một cô bé còn nhỏ tuổi. Trần Tấn Nhiên cũng chột khom lưng xuống bế cô lên, tiếp đó anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn cực kỳ âu yếm: "Đúng, anh xấu lắm, nhưng mà, anh lại yêu em chết đi được..."

Nụ hôn của anh, thoáng cái giống như đã đầu độc trái tim của Ương Ương. Dần dần, cô như đắm chìm ở trong sự dịu dàng âu yếm đến vô hạn của anh, dần dần cô đã quên mất tất cả những đau đớn đã trải qua, rốt cục cô đã hoàn toàn buông tha toàn bộ mọi khúc mắc trong lòng mình, dừng cảm tiếp nhận tình yêu của anh, cùng anh chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu.

"Chúng ta đi thôi." Trần Tấn Nhiên ôm chặt lấy cô, xoay người về phía Trình Ký Thu và Tư Dận đang ở chung một chỗ, dựa vào nhau thật hạnh phúc, anh thấy hai người bọn họ nhìn nhau mỉm cười, vẻ mặt vui tươi. Trần Tấn Nhiên và Ương Ương cũng không nhịn được cùng nở nụ cười rộ rỡ, hỏi: "Lúc nào thì chúng tôi được uống rượu mừng của hai người vậy?"

Tư Dận cười ha ha một tiếng: "Chờ sau khi bà xã của tôi sinh con ra đã!"

"Tại sao lại phải đợi đến khi Ký Thu sinh con ra đã vậy?" Ương Ương khó hiểu, hỏi lại một câu.

Giương mặt Ký Thu lại hơi ửng đỏ lên: "Chị đừng nghe anh ấy nói càn, em vẫn còn chưa nói muốn gả cho anh ấy..."

"Ký Thu nhà chúng tôi muốn được mặc váy cưới thật lộng lẫy kia, hơn nữa, hiện tại cô ấy lại đang mang thai rất khó cực, nếu tổ chức lễ kết hôn sẽ làm cho Ký Thu rất mệt mỏi."

Tư Dận lại ghi chặt lấy người nào đó vào trong ngực mình. Ký Thu mềm mại tựa vào trong ngực anh, giống như là một tiểu thiên sứ vô tội.

"Anh lại nói lung tung rồi." Sắc mặt Ký Thu đỏ ửng lên, cô nhẹ nhàng đập lên người Tư Dận mấy cái, nói phản đối.

Ương Ương cũng cười lên khanh khách: "Vậy thì tốt rồi, đợi đến khi Ký Thu sinh bảo bảo, chị muốn làm được làm mẹ nuôi!"

"Chờ chị sinh bảo bảo, em cũng muốn được làm mẹ nuôi!" Ký Thu cũng mở miệng, nói cuống quýt, nở nụ cười đầy vẻ ranh mãnh, ngắm nhìn hai người đang ở trước mặt.

Mặt Ương Ương lại vọt đỏ rực: "Không nói với hai người nữa, chúng tôi đi về nhà đây!"

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương thời khắc này, anh mới cảm thấy cực kỳ hài lòng. Đến lúc này, Ương Ương đã trở lại vẻ hoạt bát đơn thuần như ngày xưa, cô sẽ không bao giờ còn là một Ương Ương đầy khiếp nhược chỉ biết trốn tránh nữa, cô sẽ không bao giờ còn là một Ương Ương luôn cách xa đến thiên sơn vạn thủy với anh. Hiện tại cô là của anh, vĩnh viễn, chỉ là của riêng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Lễ cưới

"Làm gì có chuyện anh có thể dễ dàng vào phòng tân hôn để đón cô vợ nhỏ của mình đi ra như vậy! Trần Nhị, lần này chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh được thuận tiện như vậy đâu!"

Ở bên ngoài phòng tân hôn, có ba người phụ nữ, trên người mặc bộ lễ phục màu trắng, nhất định đứng chắn ngang ở nơi đó, chặn đường Trần Tấn Nhiên bước vào phòng tân hôn đón cô dâu.

Hứa Hoan Nhan giương mặt đỏ ửng, nắm chặt tay Bội Nghi cười nói: "Bội Nghi, em nói xem chúng ta nên đối phó với Trần Nhị như thế nào?"

Sắc mặt Bội Nghi cũng tràn ngập sự vui mừng, cũng đưa tay nắm bắt thật chặt tay của Văn Tĩnh, "Văn Tĩnh, chị là người có nhiều mưu mẹo quý giá nhất, chị nói đi, mọi người chúng ta cần phải làm những gì?"

Nụ cười trên mặt Văn Tĩnh thoáng cái liền hiện lên vẻ giao hoạt: "Tôi muốn trước hết được nghe Trần Nhị hát tình ca cho Ương Ương!"

Trần Nhị nghe xong lời này, sợ hãi đến độ sắc mặt đại biến. Anh nổi danh là người hoàn toàn không biết chút gì về âm nhạc. Trước đây không lâu, cả nhóm bọn họ rủ nhau đi hát Karaoke, Trần Tấn Nhiên đã bị mọi người cười nhạo chỉ muốn đâm đầu mà chết. Hiện tại, ở ngay trước nhiều khách mời như vậy, lại còn bao nhiêu anh em bạn bè đang ở trước mặt nữa, đi●n☆đ●ànle☆q●ủyđ●ôn còn muốn anh tiếp tục bị mất mặt hay sao?

"Chủ ý này tốt lắm! Hát tình ca! Hát tình ca! Hát tình ca!"

Ba người phụ nữ liền hò reo ầm ĩ, đồng thời vỗ tay thét lên thật to. Trần Tấn Nhiên gấp đến độ xoay quanh, cũng đã ba ngày rồi, bọn họ cũng không để cho anh được nhìn thấy bà xã của mình. Nghĩ đến chuyện này đầu anh đã muốn bốc khói lên rồi. Thật vất vả mới chờ được tới buổi tân hôn, nhưng đến giờ lại vẫn không được vào gặp cô vợ nhỏ của mình!

Thân Tống Hạo đứng cách chỗ đó không xa, trong tay bung ly rượu, ánh mắt vẫn giữ vẻ bình thản, chăm chú nhìn vào Hứa Hoan Nhan đang đứng cùng với mấy người phụ nữ kia. Dáng người của cô vẫn rất thon thả, dường như năm tháng không hề lưu lại bất cứ một dấu vết gì ở trên mặt của cô vậy. Cô vẫn giữ được vẻ đơn thuần và xinh đẹp động lòng người như cũ, vẫn giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy cô vào năm đó. Nghĩ đến khoảng thời gian phải chịu đựng muôn vàn khổ cực mà bọn họ đã từng trải qua trước kia, nhưng đến cuối cùng anh vẫn lại được ôm mỹ nhân trở về nhà, lại có ba đứa con đều xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu như vậy, bất giác trong lòng Thân Tống Hạo cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, nụ cười ở trên mặt anh lại càng phát ra rực rỡ.

"Nhìn xem kia, vẫn chỉ có Bội Nghi của nhà tôi là xinh đẹp nhất!" Tần Thiệu Dương cũng bung ly rượu, ghé gần vào trước mặt Kỳ Chấn, chỉ vào Bội Nghi đang đứng ở phía đằng kia, nét mặt tươi cười như hoa nở, nói về tự hào.

Mặt mũi của Kỳ Chấn lập tức sa sầm: "Rõ ràng Tĩnh nhi nhà tôi mới là xinh đẹp nhất!"

Văn Tĩnh nghe thấy tiếng cười rất êm tai từ phía xa xa vọng lại, liền cảm thấy như được kích động thêm, lại càng trở nên sôi nổi và dào dạt hơn, khiến cho cả người cô giống như một đóa hoa hồng đầy gai nhọn và rực rỡ, xinh đẹp đến động lòng người, làm cho Kỳ Chấn không thể nào rời mắt khỏi cô vợ của mình.

"Bội Nghi nhà các cậu cộng thêm cả Tĩnh nhi nữa, cũng không ai có thể xinh đẹp bằng Nhan Nhan của tôi." Thân Tổng Hạo chợt lặng lẽ đi tới gần, ghé đầu vào giữa hai người kia, đôi con ngươi lạnh như băng quét tới quét lui, tựa như muốn nói, Kỳ Chấn nếu như cậu mà dám không phối hợp, tôi lập tức điều cậu đến Châu Phi đi làm việc cùng với thổ dân. Còn cậu, Tần Thiệu Dương này, hiện tại cậu đang ăn uống bằng đồ của tôi đây, tôi nói đôi câu như vậy, Dienddanlequydon, thật sự cậu có nghe lời tôi hay không hả?

Quả nhiên, hai người kia không cam lòng, cùng đưa mắt nhìn lẫn nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn phải thờ dài cùng nói: "Chị dâu nhỏ xinh đẹp nhất."

Thân Tổng Hạo lập tức miệng cười thành một đóa hoa, kề vai sát cánh ôm hai người anh em tốt của mình: "Các cậu nhìn xem, Nhan Nhan nhà tôi đó, sinh ba đứa con rồi, vóc người vẫn thon thả như vậy, đầu như dáng vẻ bà xã của A Dương, hiện tại nhìn cô ấy cũng thấy có chút tròn trịa ra rồi, có phải cũng nên giảm cân đi hay không vậy?"

Tần Thiệu Dương lập tức xụ mặt xuống, "A Hạo à, Bội Nghi nhà tôi vừa mới sinh bảo bảo được hơn nửa tháng nay, có được hay không?"

Thân Tổng Hạo cũng không thèm để ý, lại kéo Kỳ Chấn nhìn qua Văn Tĩnh: "Cậu thử nhìn Văn Tĩnh một chút đi, cũng đã làm mẹ rồi mà vẫn còn cay cú như vậy. Về sau con trai cậu cưới vợ về nhà, còn không phải sẽ bị người nhà cô dâu làm cho tức giận sao!"

Kỳ Chấn thờ phỉ ra một hơi về tức giận, thật lâu sau, chợt thấy Hứa Hoan Nhan đang nói chuyện cùng với một người đàn ông về rất khoái trá, lập tức trong đầu lóe lên một ý tưởng, cuống quýt đẩy Thân Tổng Hạo nói: "Hạo tử, Hạo tử, mau nhìn xem, có người quyến rũ vợ của cậu kia!"

Thân Tổng Hạo lập tức giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên anh nhìn thấy Nhan Nhan đang nói chuyện cùng với một người đàn ông ngoại quốc. Cô đang cười nói gì đó với người kia, để lộ rõ lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa, đáy mắt của anh lập tức không khỏi giống như mọc gai. Chỉ mấy bước chân, Thân Tổng Hạo đã tới gần hai người đang cười nói với nhau, anh đưa tay kéo vợ yêu của mình ra xa: "Nhan Nhan, bận rộn hơn nửa ngày rồi, em có mệt hay không?"

Hứa Hoan Nhan vừa nhìn thấy chồng mình, cô không khỏi dịu dàng cười một tiếng, thuận thế tựa vào trong ngực anh: "Cũng hơi mệt, chỉ là vừa mới rồi nghe Trần Tấn Nhiên hát tình ca, ngược lại em cười đến nửa ngày, lại cảm thấy không còn chút mệt mỏi nào nữa!"

"Chúng ta cùng đi nghỉ ngơi thôi, đừng có làm gì quá nữa, để cho Trần Nhị vào phòng đi thôi. Cậu chàng này đã phải nén nhịn không biết bao lâu rồi, hiện tại phải chờ thời khắc vào động phòng, chắc sẽ phải giống như sói như hổ mất."

Thân Tổng Hạo kéo Hứa Hoan Nhan rời khỏi, vừa đi vừa nói.

Hứa Hoan Nhan nghe xong lời này, không khỏi trừng mắt nhìn anh: "Anh cho rằng mọi người ai cũng giống như anh sao?"

Thân Tổng Hạo nghiêm trang nói: "Đương nhiên bọn họ không thể giống như anh được. Trong bốn người bọn anh, anh vẫn luôn được công nhận là mạnh mẽ nhất đây."

"Cái gì mà mạnh mẽ nhất?"

Nhan Nhan có chút không hiểu liền hỏi lại anh.

Thân Tổng Hạo buồn cười, nhưng vẫn nhin được: "Năng lực của anh mạnh mẽ nhất là ở ...ừm, trên giường ... Ba đứa con chúng ta ở nơi nào mà ra đây thôi."

"Anh... Đi tìm đường chết đi!" Hứa Hoan Nhan đưa đôi bàn tay bé nhỏ lên, liên tục đấm đấm anh. Thân Tổng Hạo lập tức một phát bắt luôn được đôi bàn tay nhỏ bé kia, ngay sau đó anh đưa đến bên môi mình, mỗi từng nụ hôn nho nhỏ lên trên đó: "Bà xã, chúng ta trở về nhà đi thôi, buổi hôn lễ không có ý nghĩa..."

"Trở về nhà làm gì?" Sắc mặt Hứa Hoan Nhan thoáng đỏ bừng lên, cô muốn rút tay trở về, nhưng lại không thể. Nụ hôn của anh làm cho cô trở nên tê dại, làm cho cô cảm thấy thoải mái không nói ra được.

"Chúng ta sẽ tiếp tục động phòng một lần nữa..." Thân Tổng Hạo nói xong, tránh cho người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp nào đó đã sắp sửa muốn nổi đóa lên, anh đi trước một bước liền bế cô lên, hôn vào đôi môi đỏ hồng chín mọng...

Trần Tấn Nhiên thuận lợi tiến vào phòng tân hôn. Quả thật, anh đã phải đã tiêu hao hết sức lực của của chín trâu hai hổ. Nếu không phải Hạo tử đến đưa Hứa Hoan Nhan đi, Tần Thiệu Dương cũng đỡ Bội Nghi đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại một mình đóa Hoa Hồng gai Văn Tĩnh kia, anh làm sao dám nghĩ mình lại có thể sớm đi vào căn phòng tân hôn này để động phòng với cô dâu xinh đẹp của mình sớm như vậy được, quả thật không thể nào!

Văn Tĩnh còn cảm thấy chưa hết cao hứng, nhưng thật may là có Kỳ Chấn ở đó, anh đã phải dùng trăm phương ngàn kế mới khuyên cô rời đi được, lúc này cô mới không cam không nguyện mà thả cho Trần Tấn Nhiên một bậc thang đi xuống.

Ương Ương ngồi ở trong phòng nghe thấy Trần Tấn Nhiên bị mọi người bắt phải ca hát, lại nghe thấy Văn Tĩnh nhất định ép buộc anh phải hát như vậy, tiếp đó Trần Tấn Nhiên còn bị buộc phải nói theo lời nói kỳ quái của mấy người phụ nữ kia, cô cũng đã sớm nở nụ cười rồi. Nhưng cười xong rồi cô lại không khỏi rót nước mắt, hai người bọn họ có thể đi tới được hôm nay, hơn nữa tất cả mọi hiểm khích còn ở trong lòng cũng cần được buông xuống,

phải nói là, hai người bọn họ thật sự không hề dễ dàng chút nào!

Những chuyện đã từng xảy ra với biết bao chua xót, cô đều nhớ rất rõ ràng, nhưng đó chỉ là chút ánh sáng ở trong ảo ảnh mà thôi. Cô cần phải cố gắng làm cho chính mình phải quên lãng những gì đón đầu, cố gắng để cho mình luôn nhớ, chỉ có điều cô phải lựa chọn, tìm những mặt tốt đẹp của anh để nhớ đến mà thôi. Nếu như cô đã quyết định tha thứ, nếu cô biết mình vẫn còn yêu anh như cũ, như vậy tại sao cô còn phải nhớ đến những chuyện cũ xưa kia, quá khứ đau thương đó chỉ tổ làm cho cô cảm thấy khổ sở mà thôi!

Chuyện cũ đã tan đi như khói, còn bây giờ, Trần Tấn Nhiên trong trang phục chú rể đang đứng ở trước mặt cô dâu bé nhỏ của mình, phong thái vẫn tuấn mĩ như vậy, từng bước, từng bước một, chân thành đi tới trước mặt của Ương Ương. Ương Ương không tự chủ được liền đứng lên, đưa tay mình vào trong tay của anh, nghe anh trầm giọng nghiêm trang tuyên thệ ở bên tai mình: "Ương Ương, anh yêu em."

Cuộc đời này tưởng chừng như là một cơn ảo mộng, không thể đứng vào được. Mà hiện giờ lại có thể chân chân thật thật, bàn tay của cô đang được nâng niu ở trong lòng bàn tay của anh. Bao nhiêu ngọt bùi cay đắng không nói ra được lúc này cùng xông lên đầu. Ương Ương muốn rơi lệ, nhưng chỉ sợ cô dâu sẽ lại phải trang điểm lại, cho nên cô chỉ biết cố nén lại cảm xúc của mình. Cô vui mặt vào trước ngực của anh, tưởng chừng như không bao giờ nguyện ý ngẩng đầu lên.

Trần Tấn Nhiên tự mình ôm Ương Ương đi xuống lầu, mấy trăm chiếc xe xa hoa xe nổi tiếng xếp thành một hàng dưới ánh mặt trời, lóe ra những tia sáng bức người. Cánh cửa xe hoa được mở rộng, Trần Tấn Nhiên tự tay mình ôm cô dâu bước lên xe hoa. Vô số đóa hoa từ trên thính không ùn ùn được thả rơi xuống, giờ khắc này, có lẽ hai người bọn họ đã đợi từ ngàn năm.

***** Hoàn chính văn *****

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 1: Tình yêu sẽ còn kéo dài mãi

Năm năm sau.

Trong buổi lễ kỷ niệm 5 năm ngày cưới của Trần Tấn Nhiên và Ương Ương.

Thân Dật Tuyên năm đó vừa tròn bảy tuổi, lần đầu tiên được gặp mặt Trần Ngải Ương, khi đó, Trần Ngải Ương cũng vừa mới được năm tuổi. Cô bé có dáng người nhỏ nhỏ phần điều ngọc trác (*), đang đứng ở trong vườn hoa, nhìn Thân Dật Tuyên, nhẹ nhàng nhướn miệng cười với cậu một tiếng. Thân Dật Tuyên không tự chủ được mình, lập tức bỏ lại cô em gái song sinh của mình ở đó, chạy vội tới bên Trần Ngải Ương.

(*) Phần điều ngọc trác: Cụm từ thường được dùng để miêu tả dung mạo của một cô gái đẹp, có làn da trắng nõn, mềm mịn.

"Em tên là gì?" Thân Dật Tuyên vừa đưa tay chỉnh lại chiếc nơ trên cổ áo của mình cho ngay ngắn, vừa cúi đầu hỏi.

Ngải Ương ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn lại cậu, cặp mắt to tròn giống như búp bê khẽ chớp chớp nhìn rất đáng yêu: "Ngải Ương, Trần Ngải Ương..."

"Ngải Ương? Tên tuổi gì mà nghe quái dị thế..."

Thân Dật Tuyên đưa tay gãi gãi lên tóc của mình, mi mắt thoáng cong lên nở một nụ cười.

Ngón tay trắng trẻo mũm mĩm của Ngải Ương cứ chọc chọc vào cái lúm đồng tiền trên gò má bên trái của mình: "Ý nghĩa của cái tên Ngải Ương (*) này chính là, ba yêu mẹ..."

(*) Ngải Ương (艾决): Chữ Ngải (艾) âm đọc theo tiếng Trung gần giống với chữ Ái (爱) – Yêu. Cái tên Ngải Ương khi đọc lên nghe tựa tựa như từ "yêu Ương". Trần Ngải Ương có nghĩa là Trần Tấn Nhiên yêu Tống Ương Ương

Hai mắt Thân Dật Tuyên tròn to: "Nếu đúng như lời nói của em, vậy thì anh cũng muốn đổi tên của mình thành Thân Ái Nhan, cái tên này ý nghĩa của nó cũng là ba yêu mẹ đó!"

Ngải Ương cũng cất tiếng cười khanh khách, sau đó cô bé đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra trước mặt Thân Dật Tuyên: "Anh à, anh dẫn em đi bắt cá nhé!"

Ngải Ương đưa tay chỉ vào cái ao nhỏ ở cách đó không xa. Thân Dật Tuyên không chút do dự cầm lấy tay của cô bé: "Được thôi, để anh dẫn em đi bắt cá, chỉ có điều, em phải đồng ý hôn anh một cái."

Ngải Ương suy nghĩ trong chốc lát, thật khó khăn lắm mới có người chịu đưa mình đi bắt cá như vậy, một cái hôn có cái gì là quá lớn lao kia chứ, ba cũng thường hôn mẹ đấy thôi.

"Được ạ." Ngải Ương nhón chân lên, hôn "chút" một cái lên trên trán của Thân Dật Tuyên: "Như thế này thì đã có thể đi được chưa anh?"

Thân Dật Tuyên chỉ lớn hơn Ngải Ương có hai tuổi, vậy mà cũng đã biết nói gạt người như vậy rồi. Cậu ta bày ra cái bộ mặt phớt tỉnh, nhìn lại Trần Ngải Ương: "Ngải Ương, em có biết không?"

"Biết cái gì cơ?" Cô bé còn nhỏ, cho nên cũng chưa hiểu biết gì, bộ dạng ngây ngốc nhìn lại Thân Dật Tuyên

Thân Dật Tuyên lấy ngón tay chỉ lên trán của mình: "Vừa mới rồi em đã đóng một cái dấu lên trên trán của anh rồi đó. Từ nay về sau, em chính là người của anh rồi đó, chờ đến khi anh trưởng thành, anh sẽ lái xe hơi tới cưới em về làm vợ. Vì thế cho nên, sau này em không được chơi chung một chỗ cùng với các bé trai khác đâu đấy, cũng không được hôn lên trán bất cứ một bé trai nào khác, giống như em đã hôn anh, biết không?"

"Nhưng nếu như mà em chơi đùa cùng với bé trai khác thì làm sao?" Ngải Ương có chút hơi sợ hãi, vì vậy lúc này cô bé thấy vẻ mặt của anh trai nhỏ kia thật sự rất đáng sợ.

"Nếu như em không chịu nghe theo lời của anh vừa mới nói, lỗ mũi của em sẽ bị biến đổi càng ngày càng dài ra, cuối cùng biến thành một cô gái xấu xí, đến lúc đó, ngay cả anh cũng không thêm cưới em nữa..."

Ngải Ương sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát cái tái nhợt đi, lập tức òa lên khóc. Cô bé đưa cái mu bàn tay mập mập trắng trẻo lên quệt ngang mắt luôn miệng kêu lên: "Em không muốn cái mũi của mình bị biến dạng thành dài như vậy, em không muốn bị không ai thêm lấy..."

Thân Dật Tuyên tỏ vẻ ra dáng như một người lớn, nhẹ nhàng đi tới trước mặt của cô bé: "Được rồi, em gái, em không cần phải khóc lóc như vậy, chỉ cần em làm theo lời của anh đã nói, anh bảo đảm em càng lớn sẽ càng xinh đẹp hơn đấy!"

Thân Dật Tuyên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô bé. Ngải Ương khóc thút thít, hai mắt mở to nhìn lại anh: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi."

Ngải Ương cuống quýt dùng sức gạt đầu một cái thật mạnh: "Em sẽ nghe lời của anh! Anh à, anh nói như thế nào, em sẽ nghe theo lời anh đã nói."

"Ngải Ương ngoan, thật biết nghe lời. Nào chúng ta đi bắt cá thôi." Thân Dật Tuyên cầm lấy bàn tay của Ngải Ương, chậm rãi đi về phía trước. Hai bóng lưng nhỏ nhỏ từng chút từng chút hòa vào trong ánh nắng rực rỡ.

Đây chính là kết tinh của tình yêu từ đời trước, tình yêu ấy sẽ còn kéo dài mãi! Tình cảm tốt đẹp đó sẽ còn được kéo dài mãi mãi trong cuộc sống con người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngoại truyện về Tàn Thiều Dương và Sầm Bội Nghi - Bà xã, anh nhớ em lắm!

Một ngày nào đó Trần Tấn Nhiên gọi điện cho Tàn Thiều Dương rủ đi uống rượu. Từ ngày ly hôn với Bội Nghi, ngoài những lúc phải đi giải quyết công việc của bang hội, Tàn Thiều Dương cả ngày chỉ chìm trong men rượu. Trong lòng Trần Tấn Nhiên cũng đang chất chứa tâm tư, không biết đến khi nào thì anh mới đưa được cô vợ nhỏ của mình trở về nhà đây. Ba năm trôi qua, một khoảng thời gian đủ để anh có thể nhìn rõ được tình cảm của mình. [di@en*dyan\(lee^qu.domn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.domn)), Chỉ là khi Ương Ương còn ở bên mình, anh đã không biết giữ gìn...

Trần Tấn Nhiên nhìn bộ dạng Tàn Thiều Dương uống rượu như vậy, cũng không khỏi phải thở dài một tiếng: "Trong lòng cậu nhất định rất đau khổ."

Trên gương mặt tuấn dật của Tàn Thiều Dương hiện lên một ý cười tràn đầy sự giễu cợt: "Tôi có đau khổ hơn nữa, làm sao có thể so sánh được với những khổ sở mà Bội Nghi đã phải trải qua? Chúng tôi vừa mới kết hôn, tôi liền bắt đầu bao nuôi người phụ nữ khác ở bên ngoài. Bội Nghi không hề tìm tôi khóc rống, nhưng mà tôi biết, mỗi khi đêm về, Bội Nghi đã một mình trốn ở trong phòng vệ sinh để khóc. Khi Bội Nghi mang thai Nữ Nhi, thì tôi lại không thể không đi ra ngoài để xã giao với những lão đại khác. Ngày ngày tôi ngậm mình ở trong những cảnh ăn chơi đàng điếm, cùng với người khác chơi đùa với những người phụ nữ là ca sĩ, là vũ nữ, là sinh viên đại học, bất kể dạng phụ nữ gì, tôi cũng đã lần lượt chơi đùa..."

Tàn Thiều Dương nói xong những lời gan ruột này, từ đáy mắt anh tựa như đang dâng lên một ánh sáng ngọc long lạnh. Trần Tấn Nhiên cũng hơi nhích môi, ban đầu thời điểm anh và Y Lan cũng đã ân ái ái dây dưa không rõ, có phải Ương Ương cũng thống khổ giống như vậy hay không?

Nói tới chỗ này, dien+dan+le+quy+don+com Tàn Thiều Dương chợt trầm mặc, chỉ chốc lát sau, anh chợt nện một quyền lên trên mặt bàn, ly thủy tinh bị chấn động mạnh mẽ rơi xuống trên sàn nhà vỡ vụn. Đôi mắt của anh đỏ ngầu: "Tấn Nhiên, tôi không phải là người, tôi là cầm thú!"

Trần Tấn Nhiên lo lắng nhìn Tàn Thiều Dương, nhẹ nhàng đề lại bờ vai của anh: "A Dương, cậu uống say rồi, để tôi đưa cậu trở về nhà thôi..."

"Tôi trở về đâu đây? Tôi có vô số tình nhân, nhưng rốt cuộc tôi lại không hề có một ai, cũng không hề có một cái nhà nào để về."

Nói tới chỗ này, Trần Thiếu Dương chợt ôm đầu khóc nức, Trần Tấn Nhiên kinh ngạc nhìn lại Trần Thiếu Dương, khi thấy A Dương cố đè nén lại cảm xúc, trong tiếng khóc, anh nghe được những lời nói đứt quãng của bạn mình: đi...n...đ...àn...lê...q...uý...đ...ôn "Khi Bội Nghi sinh Nữ Nữ cô ấy bị khó sinh, thiếu chút nữa thì đã không còn được nữa cái mạng... Nhưng mà, nhưng mà... khi đó tôi vừa mới bước chân từ trong phòng ra ngoài, sau cuộc chơi đùa với người tình..."

Trần Tấn Nhiên sững sốt, "A Dương, cậu cũng quá hồ đồ, Bội Nghi cũng đã sắp đến ngày sinh, tại sao cậu không biết bót phóng túng đi một chút?"

"Cô ấy đã sinh trước ngày sinh dự tính... Tôi, tôi nghĩ rằng vẫn chưa tới thời gian... Hơn nữa, cậu biết đó... Tấn Nhiên, nhưng mà tôi "thân bất do kỷ", tôi là Trần Thiếu Dương, cần phải có bản lĩnh như thế nào mới có thể nắm được một Hắc bang trong tay như vậy? Từ trên xuống dưới có biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn và tôi? Cậu có biết không, thời gian trước khi tôi và Bội Nghi vẫn còn ân ái ái ái, tôi đã từng bị người ta mắng là người sợ bà vợ, là người yếu đuối! Căn bản không xứng với sự kiêu ngạo cần có của một lão đại..."

Càng nói, đôi mắt của Trần Thiếu Dương càng trở nên đỏ ngầu, anh siết chặt hai quả đấm, thân thể nặng nề khẽ dựa về phía sau: "Cũng chính là sau sự kiện đó, Bội Nghi đã quyết tâm ly hôn với tôi, đã mang Nữ Nữ mới sinh bỏ đi..."

Khi Trần Thiếu Dương nói đến Bội Nghi và cái tên Nữ Nữ, bên khóe miệng anh thoáng hiện lên một nụ cười dịu dàng nhàn nhạt: "Người phụ nữ mà tôi thích nhất trên đời này, đứa con gái đầu tiên của tôi, hiện giờ đều đã bị mất đi rồi. Bội Nghi nói, chuyện mà cô ấy hối hận nhất chính là việc cô ấy đã động lòng với tôi, nghe theo và tin tưởng ở lời nói của tôi sẽ quan tâm cho cô ấy cả đời..."

Trần Tấn Nhiên biết trong lòng Trần Thiếu Dương đang cực kỳ khó chịu, nhưng mà anh lại cũng không biết phải khuyên nhủ bạn mình như thế nào cho đúng. Hai người cùng cứ như vậy yên lặng uống rượu. Đến cuối cùng, cả hai người đều đã uống say đến không còn biết gì, đến bỏ cũng không thể bỏ dậy nổi. Trong sự mơ hồ hồ hồ, Trần Tấn Nhiên nghe thấy như có người nào đó gọi điện thoại đến, trong cơn say rượu, giữa những lời nói hỗn độn đứt quãng, anh cũng có thể nghe và nhận ra được rõ ràng sự đau thương ở trong đó...

"Bà xã, anh nhớ em lắm, anh nhớ Nữ Nữ, em hãy cho phép anh trở về nhà nhà thăm con gái chúng ta một lần, có được hay không?"

"Bà xã, em đừng cúp máy... Anh đã uống say rồi, anh uống rượu say sắp chết rồi, nhưng mà anh vẫn luôn nhớ tới em... Em cũng biết mà, cả đời này anh chỉ yêu thích có một mình em... Anh chưa bao giờ yêu người phụ nữ khác, bất kể anh có bao nhiêu tình nhân, anh chỉ có một mình em là bà xã, vĩnh viễn... chỉ có một người vợ duy nhất... là em..."

"Bà xã, em hãy đồng ý cho phép anh về nhà một lần đi, van cầu em đấy... Bà xã, em hãy cho anh được gặp em một lần đi! Suốt hai tháng mười ba ngày qua anh không được gặp em dù chỉ một lần... Bà xã, bà xã..."

Sầm Bội Nghi ôm lấy chiếc điện thoại di động, khóc rống lên thất thanh ở trong phòng căn phòng trống vắng của mình...

Cô giùng giàng sau đó quyết định cúp điện thoại di động. Cứ như vậy, một mình ngồi co rúc lại ở trên sàn nhà, khóc đến tê tâm liệt phế. Nữ Nữ bị giật mình tỉnh dậy, về đây sợ hãi, cái miệng nhỏ nhắn luôn cười toe toét lúc này đã méo xẹo đi, khóc nức nở. Bội Nghi bò dậy, đi tới bên chiếc giường nhỏ của con gái. Nữ Nữ mới được hơn một tuổi, nhưng cũng đã lộ rõ một mỹ nhân từ trong trứng không hơn không kém. Bội Nghi đau lòng ôm lấy Nữ Nữ, dịu dàng dỗ dành con gái: "Ngoan, bảo bối của mẹ, con đừng khóc nữa..."

"Mẹ... Mẹ không được khóc..." Nữ Nữ đưa bàn tay mập cho gạt lệ cho Bội Nghi, hai mẹ con cùng ôm lấy nhau, khóc đến mức toàn thân cũng co quắp.

"Nữ Nữ, con có nhớ ba hay không?"

"Nhớ ba!" Nữ Nữ lập tức mở miệng, đã rất lâu rồi cô bé không được nhìn thấy ba, ba thương bé nhiều lắm, vừa nhìn thấy bé ba sẽ cọ bộ râu ria của mình vào bé, khiến cho bé kêu loạn lên oa oa!

"Tôi nay chúng ta sẽ bảo ba về nhà nhé, có được hay không?" Bội Nghi nhớ tới tiếng khóc đến tê tâm liệt phế kia của Trần Thiếu Dương, trong lòng lại cảm thấy một hồi khổ sở. Bội Nghi không hận anh, cô biết Trần Thiếu Dương rất yêu cô. Nhưng mà cô cũng không thể nào nhẫn nhịn được nữa, ở trên báo, cô nhìn thấy anh trái ôm phải ấp, khi về đến nhà thì trên người mang theo mấy loại mùi nước hoa khác nhau...

Bội Nghi không cách nào nén nhịn được, bởi vì cô thương Trần Thiếu Dương như vậy, cô yêu anh đến tuyệt vọng, giống như những con thiêu thân cứ lao đầu vào lửa vậy, nhưng mà, cô vẫn phải lựa chọn rời khỏi anh...

Cô có Nữ Nữ, cô không thể để cho Nữ Nữ trưởng thành ở trong một môi trường như vậy, người cha trong nhà lại là một người thuộc phái hắc đạo, phong lưu, vô tình như thế!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Vợ cả và tình nhân

Cô có Nữ Nữ, cô không thể để cho Nữ Nữ trưởng thành ở trong một môi trường như vậy, người cha trong nhà lại là một người thuộc phái hắc đạo, phong lưu, vô tình như thế!

Nữ Nữ nghe xong lời này, liền cao hứng cái miệng nhỏ nhắn, toét ra tiếng cười khanh khách, bàn tay mập lắc lắc cánh tay Bội Nghi, cặp mắt nhìn cô vẻ đầy mong ngóng: "Mẹ, mau gọi điện thoại, gọi điện thoại bảo ba về nhà đi..."

Bội Nghi lau nước mắt, Dieemdkdan/leeequhydonnn nhìn ánh mắt của con gái đang tràn đầy vui sướng và hy vọng, cuối cùng cô vẫn đành phải cắn cắn môi, lại bấm dây số điện thoại mà cô đã sớm nhớ kỹ trong lòng một lần nữa.

Điện thoại vang lên thật lâu, bên kia mới có người nhận. Một giọng nói đầy vẻ sợ hãi cung cung kính kính đáp lại: "Chị dâu, ngài có điều gì cần căn dặn ạ?"

Bội Nghi nghe giọng liền nhận ra ngay, đây là một đàn em là thủ hạ thân tín luôn ở bên cạnh Tần Thiếu Dương, nên cũng cảm thấy có chút lưỡng lự. ~~dieemdkdan/leeequhydonnn~~ Từ sau khi cô ly hôn cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng chủ động liên lạc với Tần Thiếu Dương, hiện tại, cô thật sự cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Đàn em kia thấy bên này không có tiếng đáp lại, nhưng cũng không dám tự động cúp cuộc điện thoại mà chị dâu đã gọi đến. Ở trong bang ai cũng biết, người mà trong lòng đại ca luôn quan tâm nhất, chính là bà xã vừa mới ly hôn và cô con gái nhỏ của anh. Mỗi lần đại ca phát giận hoặc là thỉnh thoảng bị kích động, muốn làm một cái gì gì đó, thì các huynh đệ trong bang cũng đều mang chị dâu ra, trăm lần đều lĩnh nghiệm cả trăm.

"Chị dâu..." Gã đàn em thoáng liếc nhìn Tần Thiếu Dương đang say đến bất tỉnh nhân sự một chút, sau đó lấy hết dũng khí thử nói một câu thăm dò: "Chị dâu à, đại ca đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, ngài có muốn tới đây hay không..."

Đang lúc gã đàn em không dám nói tiếp, trong bang ai cũng biết, người chị dâu này cho tới bây giờ luôn tỏ ra phớt tỉnh, không buồn để ý đến đại ca, không mấy khi liếc mắt nhìn ai, đến ngay cả mặt mũi cũng rất ít khi nhìn thấy. Vậy àm hết lần này tới lần khác, đại ca của bọn họ từ trước đến giờ luôn luôn uy phong lẫm liệt, thế mà ở trước mặt chị dâu lại luôn tỏ ra một công tử bột đáng nhe nhẽ, ~~dieemdkdan/leeequhydonnn~~ đoạn trang khiêm nhường.

Bội Nghi chần chờ hồi lâu, Nữ Nữ lại tiếp tục dùng sức lay lắc cô, liền tục lên tiếng thúc giục cô: "Mẹ, đi đi, mẹ..."

"Ở nơi nào?" Rốt cuộc Bội Nghi đành phải mở miệng, đã lâu như vậy, anh cũng không hề tìm một lý do gì để tìm qua, say rượu sớm đã hư thói đi rồi. Chỉ là, mới vừa rồi anh gọi điện thoại tới, hết lần này tới lần khác khóc lóc khổ sở, xác xác thật thật làm cho trái tim của cô thấy căng trướng đến ề ảm... mà cô lại cực kỳ yêu anh, yêu vô điều kiện ngay từ lần đầu tiên... Vậy thì hãy để cho cô tùy hứng một lần thử nhất đi, chỉ một lần này thôi!

Lúc này gã đàn em đã cao hứng tới mức lời nói không còn được mạch lạc nữa, cậu ta cuống quýt báo địa chỉ ngôi nhà, lúc này mới dám cúp điện thoại, mừng rỡ không thôi...

"Ai đã gọi điện thoại tới đây vậy?" Đàn em vừa mới tắt điện thoại đi động thì cánh cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một người phụ nữ xinh đẹp liền đi ra ngoài, vừa lau ướt mái tóc ướt nhẹp, vừa hỏi.

Trong nháy mắt gã đàn em như muốn hóa đá. Trời ạ, tại sao mình lại ngu xuẩn như vậy chứ? Tại sao lại mở miệng báo cho chị dâu tới cái địa chỉ này chứ? Đại ca uống say bình thường đều tới ở tại nhà của tiểu thư Văn Lam, nhưng mà, mới vừa rồi, mới vừa rồi, chị dâu đã gọi điện thoại tới...

Gã đàn em sợ hãi, cả người túa ra một lớp mồ hôi lạnh. Nếu như một lát nữa chị dâu chạy tới nơi này, nếu như chị dâu mà nhìn thấy tiểu thư Văn Lam, chẳng phải là sẽ tức chết sao? Nếu như đại ca mà biết cậu làm hỏng mất chuyện của mình như vậy, chẳng phải đại ca sẽ lột hết cả ba tầng da của cậu ra hay sao?

Thật khó khăn lắm chị dâu mới chủ động cùng liên lạc với đại ca một lần thế này... Gã đàn em không dám nghĩ tiếp nữa. Hiển nhiên là bây giờ đại ca vẫn còn đang say đến bất tỉnh, nếu như hiện tại cậu gọi điện thoại trở lại cho chị dâu, nhất định chị dâu sẽ nghi ngờ ngay, hiện tại... cũng chỉ đành ký thác niềm hi vọng ở trên người của tiểu thư Văn Lam mà thôi.

"Tiểu thư Văn Lam..." Khuôn mặt của thủ hạ liền tươi cười, ý bảo Tiểu thư Văn Lam đi qua một bên.

"Chuyện gì vậy?" Trong con người xinh đẹp sáng ngời, quyền rũ động lòng người của Văn Lam chợt lóe lên, chỉ là ánh mắt kia không nhìn vào gã đàn em mà rơi vào trên mặt Tần Thiếu Dương.

Người này tại sao lại chướng mắt như vậy chứ, đã đưa người tới rồi mà còn không chịu đi... Cũng phải đến một khoảng thời gian rồi cô đã không được gặp mặt Tần Thiếu Dương.

Khụ khụ...

Gã đàn em hắng giọng, không dám nhìn thẳng vào cái người phụ nữ xinh đẹp đang ở trước mặt mình, trực tiếp cúi đầu mở miệng: "Tiểu thư Văn Lam, mới vừa rồi chị dâu gọi điện thoại đến... Sợ rằng, chỉ độ gần mười phút nữa sẽ đến đây, ngài, có thể tạm lánh đi hay không... À... ừm, cô có hiểu ý tôi nói hay không?"

"Chị dâu à?" Hai mắt của Văn Lam chợt nhúu chặt, đương nhiên là cô đã từng được nghe nói Tần Thiếu Dương có một bà xã, nhưng mà hiện nay đã ly

hôn. Chẳng qua là, từ trước đến giờ người phụ nữ kia luôn khiêm tốn, mặt khác, Tần Thiệu Dương lại rất quan tâm đến người phụ nữ đó, cho nên đã bảo vệ cô ta hết sức tốt, chưa từng bao giờ để cho cô ta lộ mặt ra ngoài ánh sáng, hay ở trước mặt giới truyền thông ...

Trong lòng Văn Lam chợt có một con sâu độc có tên gọi là ghen tỵ đang bò lên, mà trong cổ họng cô cũng thay đổi trở nên căng trướng đến ê ẩm. Văn Lam chu cặp môi của mình ra, nhìn gã đàn em kia một cái: "Tại sao tôi lại phải tránh đi ra ngoài chứ, đây là nhà của tôi kia mà."

Gã đàn em âm thầm kêu khổ, tại sao người phụ nữ này lại không chịu hiểu rõ tình hình hiện tại một chút thế nhỉ?

Đại ca có thể cho cô tiền, cho cô nhà cửa, đương nhiên cũng có thể làm cho cô chỉ còn hai bàn tay trắng! Huống chi, nếu như Văn Lam dám nói chị dâu một câu không hay, nhất định đại ca sẽ tìm người phê bô cô!

"Tiểu thư Văn Lam, chắc là ngài cũng đã biết rồi, địa vị của chị dâu trong lòng ở đại ca... Các anh em ở trong bang đều không có ai dám nhiều lời, không ai dám nói một chữ "không" với chị dâu, nếu như lần này chị dâu tức giận..."

"Ngừng, ngừng." Văn Lam khoát khoát tay, có một chút bất mãn vì sự cung kính và tôn trọng của bọn họ đối với người chị dâu trong truyền thuyết kia. Cô liếc xéo một cái vào gã đàn em đang ở trước mặt, có chút không kiềm chế được: "Cho dù thế nào thì hai người bọn họ cũng đã ly hôn rồi, tôi là người phụ nữ của Thiệu Dương, không có lý do gì khiến tôi phải rời đi chỗ khác."

Gã đàn em có chút im lặng: "Tiểu thư Văn Lam..."

"Cậu đừng có nói thêm điều gì nữa... Để tôi đỡ Thiệu Dương đi vào phòng tắm, mấy người cứ việc trở về đi thôi."

Mấy gã đàn em mặt đối mặt, mắt đối mắt nhìn nhau, cũng than thở một tiếng, người phụ nữ này trong đầu óc không phải chứa toàn mỡ heo đó chứ? Chẳng qua đại ca mới cho cô ta cái sắc mặt tốt được vài ngày, cô ta thật sự đã vĩnh rầu vĩnh rĩa lên mặt rồi sao? Cũng không buồn nhìn hạnh kiểm của mình hiện tại một chút xem sao?

Ngày ngày đều chỉnh sửa bản thân mình tựa như tiểu thư ngồi trên xô-fa vậy, khí chất làm sao bằng một phần của chị dâu kia chứ?

Mấy người đang định mở miệng nói, chợt ngoài cửa đã truyền đến tiếng chào hỏi rất kính cẩn: "Chào chị dâu!"

"Chào chị dâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Vợ cả mới thật sự là người cố chấp nhất

Mấy người đang định mở miệng nói, chợt ngoài cửa đã truyền đến tiếng chào hỏi rất kính cẩn: "Chào chị dâu!"

"Chào chị dâu!"

Gã đàn em vội vã cuống quýt đứng bật dậy, khom người cúi đầu chào, nghênh đón người vừa bước vào: "Chị dâu, ngài đã tới."

Văn Lam ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người phụ nữ mảnh khảnh là lướt đi tới. Trên người cô mặc một bộ quần áo bình thường, bên ngoài là một chiếc áo khoác màu đen. Mái tóc dài được người phụ nữ vắn cao lên, để lộ ra hoàn toàn cái trán trơn bóng, không hề trang điểm, sắc mặt trầm tĩnh, cử chỉ hành động mặc dù có vẻ yếu đuối, nhưng lại mang một tư thế rất kiên định, sống lưng thẳng tắp, Trên gương mặt có chút tái nhợt nhạt là đôi con ngươi sáng láng rực rỡ, giống như hai viên ngọc đá quý đen nhánh sáng chói.

Nhìn người phụ nữ kia, hô hấp của Văn Lam cũng có chút hơi nghẹn lại. die,n;da.nlze.qu,ydo/mn Văn Lam còn chưa kịp phản ứng thì người phụ nữ kia đã đi tới trước mặt cô.

Bội Nghi chỉ lạnh nhạt lướt ánh mắt nhìn qua Văn Lam một cái, tuy nhiên ánh mắt kia cũng làm cho Văn Lam phải lui về sau một bước về phía kính ngác.

Vợ chính thức và tình nhân, khí chất này quả nhiên là từng điểm, từng điểm một không hề giống nhau chút nào.

"Đờ Tần Thiệu Dương đứng lên!" Bội Nghi nhẹ nhàng mở miệng nói, ánh mắt dứt khoát bỏ qua Văn Lam. Cô chậm rãi đứng lại ở một bên, hơi hơi nghiêng mặt qua nói với gã đàn em đang đứng ở bên cạnh.

"Vâng!"

Lập tức có người tiến lên,, bất kể Tần Thiệu Dương đang say không biết gì, lập tức đỡ anh đứng lên, chuẩn bị đưa ra ngoài.

Văn Lam giật mình nhìn một màn này! Tần Thiệu Dương ghét nhất là bị người khác giằng vò khi anh uống rượu say! Vậy mà... những người này, là ăn gan

hùm mật gấu hay sao?

Hơn nữa, người phụ nữ này vậy mà có thể trực tiếp hô to gọi nhỏ kêu đích danh tên Tần Thiệu Dương ra như thế? Phải biết, cô được coi như là một trong số người phụ nữ tương đối được Tần Thiệu Dương cưng chiều, nhưng mà, cũng chỉ khi nào tâm tình của anh tốt thì mới có thể thử thăm dò gọi anh một tiếng hai tiếng Thiệu Dương mà thôi...

Trong nháy mắt, trong lòng cô xông lên hương vị chua xót. Huống chi, giữa trưa lại râm rập vọt tới nhà của cô, cái nhìn cũng không liếc nhìn cô nhiều thêm một ánh mắt, thế mà còn muốn mang người đàn ông của cô từ trong phòng của cô đi như vậy. Nếu như chuyện này bị truyền đi... Văn Lam âm thầm cắn chặt hàm răng, thật sự đã khiến cho cô không có mặt mũi để sống giữa đám phụ nữ kia nữa!

"Chờ một chút." Văn Lam chợt mở miệng. Hiện nhiên thấy đoàn người lúc này đã đi qua trước mặt cô, sắp đi tới cửa phòng khách cửa, Văn Lam thực sự là không thể nào nhẫn nại thêm được nữa.

Bội Nghi giống như không hề nghe thấy tiếng gọi kia, bước chân của cô vẫn như cũ, bước trầm ổn đi ra bên ngoài.

"Tôi đã nói hãy chờ một chút!" Văn Lam thấy bộ dáng của Bội Nghi như vậy, trong cơn giận dữ, giọng nói của cô không khỏi lập tức vồng cao lên đến quãng tám

Mấy người đàn em bị dọa sợ một chút gần chết, không khỏi trừng mắt nhìn về phía Văn Lam, đang định mở miệng nói, nhưng Bội Nghi cũng chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, quay người lại, lạnh lùng ngắm Văn Lam: "Chuyện gì?"

Lúc này Văn Lam nuốt nước miếng một cái, thực sự cô vẫn phải lấy hết dũng khí đi lên phía trước, Dienddanlequuydon, tiến đến bên cạnh Tần Thiệu Dương. Văn Lam ngẩng đầu lên, mạnh mẽ nói ra một câu theo kiểu "miệng hùm gan sứa": "Chị dâu, tôi kính trọng chị, cho nên mới gọi chị một tiếng là chị dâu. Nhưng mà chị và đại ca đã ly hôn rồi, hiện tại đại ca đang ở trong nhà của tôi, mỗi lần đại ca uống rượu say đều đến nơi này của tôi. Hiện giờ chị lại như vậy, không nói câu nào cứ thế đến để dẫn người đi như thế, vậy chị để mặt mũi của Văn Lam tôi ở nơi nào? Chị nói xem, ở trên đường tôi còn có thể bị lẫn lộn đến thế nào nữa đây?"

Trong phòng đang yên lặng một mảnh, lúc này chợt bật lên một tiếng hít không khí lạnh lẽo. Bội Nghi lại cũng không giận, cô chỉ nhìn lên người phụ nữ đang ở trước mặt mình bật lên tiếng cười dài. Cô gái này chắc cũng vừa chùng được hai mươi tuổi, xem ra cũng mang vị phong trần đến mười phần. Bội Nghi cô vốn là một người giỏi về ẩn nhẫn (ngắm ngầm chịu đựng), nhưng mà loại ẩn nhẫn này chẳng qua là bởi vì Tần Thiệu Dương mặc dù ở bên ngoài có đang làm loạn, nhưng mà anh vẫn không dám đem những thứ kia hoa hoa cỏ cỏ kia về chơi ở trước mặt cô, không dám làm những chuyện công khai chọc giận cô. Nhưng mà lần này, lại không giống như vậy, thực sự đây là lần đầu tiên cô được nghe thấy người tình của chồng mình nói chuyện với cô với cái vẻ kiêu ngạo như vậy.

Ly hôn thì đã sao chứ, chuyện này chỉ cần nghe thấy đám người của Tần Thiệu Dương, hễ cứ mở miệng là kêu một tiếng chị dâu, chị dâu là hiểu rõ!

"A! Vậy sao, vậy cô muốn làm thế nào?" Bội Nghi thấy trong chốc lát vẫn chưa thể nào được, liền lộn vòng trở về, dứt khoát ngồi xuống ở trên ghế sofa.

Văn Lam thấy Bội Nghi ngồi xuống, nghe giọng nói của Bội Nghi xem ra có vẻ muốn thương lượng, giọng điệu cũng không khỏi có vẻ hơi chùng xuống. Nói vậy tức là người phụ nữ kia cũng hiểu mình đã ly hôn với Tần Thiệu Dương rồi, mà cô, Văn Lam này, hiện tại đang được Thiệu Dương cưng chiều, biết bản thân mình không đâu lại thôi.

Văn Lam châm một điếu thuốc, ngậm ở trên khoe miệng, liếc mắt nhìn nhìn Bội Nghi: "Rất đơn giản, chị đã từng là vợ của Thiệu Dương, tất cả mọi người ở đây đều tôn xưng một tiếng chị dâu, tôi cũng vậy, không muốn nói nhiều, cũng muốn để lại cho chị một chút tình cảm nho nhỏ, chị nói xin lỗi tôi, về sau không nên trở lại quấy rầy tôi và Thiệu Dương..."

Lời nói của Văn Lam lời còn chưa dứt, trên mặt đã bị giáng một cái bạt tai nặng nề. Văn Lam kinh ngạc che mặt lại, nhưng lại thấy Bội Nghi ngồi ở chỗ đó vẫn không hề nhúc nhích, chỉ có điều ở trên khoe miệng đang nở một ý cười lạnh lẽo nhìn sang cô. Trong phòng khách yên lặng như tờ, mấy người đàn em kia, mỗi một người đều bị dọa sợ đến ngây người ra, nhìn Bội Nghi chằm chằm.

Người chị dâu trong truyền thuyết luôn dịu dàng động lòng kia, cũng sẽ có một mặt lãnh khốc lợi hại như vậy hay sao?

"Chị, chị dám đánh tôi sao?" Văn Lam đứng bật lên, chỉ tay vào Bội Nghi, thẹn quá thành giận mở miệng thét lên...

Nụ cười trên mặt Bội Nghi càng sâu hơn, cô chậm rãi đứng lên, đưa bàn tay với những ngón tay thon dài, bưng ly trà ở trước mặt lên, rót thêm một chút nước nước trà nóng vào trong ly trà này, để tràn đầy một ly.

Bội Nghi bưng lên, không nhanh không chậm đi về phía trước. Văn Lam thấy biểu cảm kia hiện lên trên mặt Bội Nghi, chợt có một cảm giác sợ hãi không nói ra được. Văn Lam lao đảo né tránh, nhưng Bội Nghi từ đầu đến cuối lại không thèm nhìn lại cô, mà đi thẳng tới trước mặt của Tần Thiệu Dương, giơ tay lên, dội toàn bộ ly trà đầy kia lên trên mặt của Tần Thiệu Dương...

Mọi người trong nháy mắt đều hoảng hốt, chỉ có Bội Nghi một mình an tĩnh đứng ở nơi đó, mí mắt cũng không hề chớp một cái.

Nhìn Tần Thiệu Dương chợt rung mình một cái, khi anh mở mí mắt nặng trĩu ra, lúc này Bội Nghi mới lạnh lùng cười lên một tiếng, xoay người lại, liền bước đi ra bên ngoài, bỏ đi.

Tần Thiệu Dương đang còn mơ mơ hồ hồ, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt lãnh lạnh xinh đẹp của ai đó, cho là cảm giác say tạo ra, làm anh nhìn không rõ lắm, vẫn tưởng rằng là mình đang nằm mơ. Đợi đến lúc anh dùng sức mạnh mẽ mở mắt ra nhìn một cái, mới nhìn rõ bóng lưng quen thuộc kia đúng là của

người mà mình ngày nhớ đêm mong. Tần Thiếu Dương đột nhiên giật mình một cái, cảm giác say đã tỉnh lại quá nửa, liền lẩn một vòng lập tức đứng bật dậy, nhất định anh phải chạy ra đuổi theo, nhưng lại bị một đôi tay kéo lại, lắc lắc: "Thiếu Dương, chị ta đánh em..."

Tần Thiếu Dương vừa mới nghe thấy giọng của một người phụ nữ khác, trong đầu óc còn đang mơ hồ lập tức liền nổ bùm một cái. Anh chưa từng bao giờ để cho những người phụ nữ mình lượn vòng bên mình, đặt gót chân ở trước mặt Bội Nghi. Ngày trước, khi hai người bọn họ chưa ly hôn, Bội Nghi cũng đã từng phải dẫn lòng để bỏ qua cho anh, nhưng mà lần này...

Nghĩ đến mới vừa rồi Bội Nghi đã để lại cho anh ánh mắt lạnh lạnh, hơn nữa bên môi cô còn có nụ cười trào phúng lạnh lẽo, anh có ngồi cũng không vững được nữa, một tay liền đẩy Văn Lam ra, giận dữ quát lớn: "Biến, cút xéo ngay!"

Bóng lưng người nọ mặc áo choàng màu đen lúc này bỗng nhiên cũng không thấy đâu nữa. Tần Thiếu Dương vừa gấp vừa sợ, sợ Bội Nghi cứ như vậy giận anh hoàn toàn, dứt khoát dẫn Nữ Nữ đi về sống với ông bà ngoại, anh lúc ấy thật sự hoàn toàn chỉ có nước đi tự tử!

"Bội Nghi, Bội Nghi... Em hãy nghe anh nói..."

Tần Thiếu Dương vội vàng vàng chạy đuổi theo ra bên ngoài, nhưng chỉ còn thấy bóng dáng xinh đẹp của cô chợt lóe lên ở nơi cửa xe, trái tim không khỏi cực kỳ gấp gáp. Anh cũng không thèm để ý đến tính mệnh, chỉ một mực chạy về hướng trước mũi xe phóng tới. Xe ô tô vừa mới khởi động, cũng may mà tài xế phản ứng khá nhanh nhạy, lập tức đạp thắng xe, cho nên xe mới dừng lại ở trước mặt Tần Thiếu Dương trong tình trạng khá nguy hiểm. Chỉ có điều, tránh né không kịp cho nên vẫn nặng nề đụng vào cánh tay làm cho anh ngã xuống.

Bội Nghi nhìn thấy sợ hết hồn hết vía, nhưng mà cô vẫn không chịu chấp nhận đi xuống xe để xem xét anh một cái. Cô đang hận thấu anh, thật khó khăn lắm cô mới vác cái mặt mo xuống đây để đưa anh về nhà, nhưng không ngờ, cô đi đến đây lại phải chịu cái cảnh nhục nhã như vậy. Cái thứ quái quỷ gì vậy, cái gì không sạch sẽ sao lại cứ bò đến trên đầu của cô như vậy chứ!

Càng nghĩ Bội Nghi lại càng thấy tức, càng thấy trong lòng chua xót, nước mắt của cô cứ thế tuôn ra ào ạt rơi thẳng xuống dưới. Cả đời này cô chưa từng bao giờ phải chịu một sự khốn khổ như vậy. Mắt của cô đã bị mù rồi hay sao mà lại đi coi trọng một người đàn ông như Tần Thiếu Dương này chứ!

"Bội Nghi... Bội Nghi à! Bà xã, bà xã..." Cửa sổ xe bị người bên ngoài nhẹ nhàng gõ mấy tiếng, Bội Nghi nước mắt ròng ròng vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một gương mặt đang bày ra nỗi đau đến há miệng nhe răng phóng đại ở ngay trước mắt mình...

"Cút!" Bội Nghi không cảm kích chút nào, lại bảo người tài xế lái xe đi. Người tài xế khổ sở nhìn qua nhìn lại giữa hai người: "Phu nhân, tiên sinh bị thương rồi, ngài xuống nhìn tiên sinh một chút xem thế nào."

Bội Nghi cắn chặt hàm răng, nhìn thấy gương mặt tái nhợt kia của Tần Thiếu Dương, rốt cuộc lại thấy mềm lòng. Cô cứ ngồi im ở đó một lúc, mặc cho nước mắt cứ thế lặng lẽ trào ra. Một lát sau, phịch một tiếng, cô mới chịu đẩy cửa xe ra, nhìn anh về đây oán hận: "Sao anh lại đàn như vậy chứ? Anh không nhìn thấy xe đang chạy hay sao mà vẫn còn lao đến như vậy? Nếu anh bị xe đụng chết, Nữ Nữ sẽ phải làm thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lỗi lớn nhất của cô là dám xuất hiện trước mặt Bội Nghi

Bội Nghi cứ ngồi im ở đó một lúc, mặc cho nước mắt cứ thế lặng lẽ trào ra. Một lát sau, phịch một tiếng, cô mới chịu đẩy cửa xe ra, nhìn anh về đây oán hận: "Sao anh lại đàn như vậy chứ? Anh không nhìn thấy xe đang chạy hay sao mà vẫn còn lao đến như vậy? Nếu anh bị xe đụng chết, Nữ Nữ sẽ phải làm thế nào đây?"

Người nọ thấy Bội Nghi bước xuống xe, lập tức toe toét cười miệng rộng đến tận mang tai, để lộ ra hai hàng răng trắng nõn sáng ngời, lập tức ôm lấy cánh tay của cô, [di@en*dyan\(lee^qu.domn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.domn)), về mặt đây về nịnh hót, dỗ dành cô: "Không khóc, không khóc nữa, anh đây không thể nào xảy ra chuyện gì đâu..."

Bội Nghi lấy tay đẩy anh ra, liếc nhìn thấy vẻ mặt cố chịu đau của anh, vừa đau lòng, vừa kéo anh lên xe: "Còn không mau lên xe, đi đến bệnh viện!"

Tài xế cuống quýt chuẩn bị lái xe đi. Tần Thiếu Dương cũng vội vã túm luôn lấy tay của Bội Nghi liên tiếp cầu khẩn: "Bội Nghi, anh không đi bệnh viện đâu, hãy về nhà đi, chỉ cần em cho anh một chút rượu thuốc là được."

Thật vất vả lắm Bội Nghi bằng lòng chịu gấp anh, nói không chừng ngày mai cô sẽ lại không để ý tới anh nữa cũng nên. Cho nên tối nay anh cần phải một tác không đi một ly không rồi, dứt khoát phải đi theo bên cạnh cô, Diennldkan/leequhydomn hai người bọn họ phải ở bên nhau hòa hòa thuận thuận suốt một đêm nay. Anh còn lâu mới chấp nhận cái chuyện đi đến bệnh viện để chịu tội kia!

"Muốn về nhà sao?" Bội Nghi hừ lạnh một tiếng, mặt không biến sắc quan sát anh: "Tần Thiếu Dương, anh rất có khả năng đó, cái gì không sạch sẽ cũng

nuôi, thiệt thòi cho tôi, hôm nay vừa mới đồng ý Nữ Nữ dẫn anh trở về nhà, vậy mà anh thì đâm xuyên ra một việc như vậy..."

Sắc mặt của Tần Thiệu Dương tái nhợt đi, âm trầm bất định, cũng không nói câu nào hết. Nhưng Bội Nghi chỉ cần nhìn vẻ mặt kia của anh, cũng biết là lúc này anh đang cực kỳ tức giận, lửa giận trong lòng cô cũng lập tức hơi hạ xuống một chút. ~~điều~~★~~đàn~~☆~~q~~●~~ủy~~đ●ôn Cô có thể thông cảm cho sự khó chịu của anh, nhưng mà, nhìn thấy ở bên cạnh người mà mình yêu sâu đậm kia, lúc nào cũng có nhiều phụ nữ vây quanh như vậy, bảo cô không tức giận, là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Đúng lúc này Tần Thiệu Dương chợt mở miệng "Dừng xe!" Cũng may lúc này xe cũng chỉ mới vừa khởi động, tài xế liền cuống quýt dừng lại, liền nghe thấy rầm một tiếng, Tần Thiệu Dương đã nhảy xuống xe, lộn vòng trở về hướng nhà trọ của Văn Lam.

Bội Nghi cũng không động đậy. Tần Thiệu Dương nghĩ như thế nào thì anh cứ việc làm như thế ấy. Kết hôn lâu như vậy, ly hôn lâu như vậy, cô chưa từng bao giờ làm âm mưu đối với chuyện anh có phụ nữ khác ở bên cạnh. ~~điều~~♠~~đàn~~♠~~q~~●~~ủy~~♠~~đôn~~ Nhưng lần này, cô sẽ để cho mình được tùy hứng một lần xem thế nào.

Văn Lam đã sớm hóa đá ở trong phòng khách, mà một đám đàn em của Tần Thiệu Dương cũng vừa nhảy lên xe dự định trở về, nhìn thấy đại ca trở về, lại cuống quýt xuống xe, chào hỏi rất cung kính: "Đại ca..."

"Đại ca có điều gì cần dạy bảo!"

Cánh tay trái của Tần Thiệu Dương đau đến tê tâm liệt phế, nhưng anh vẫn đứng thẳng băng, một ngón tay chỉ vào trong phòng: "Lôi cho ta cái đồ để tiện kia ra ngoài!"

Chỉ chốc lát sau Văn Lam quần áo xốc xếch liền bị người ôm ra ngoài, cả người đứng run rẩy ở một bên. Tần Thiệu Dương đờ đẫn mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, lửa giận trong mắt cũng rực rỡ hơn. Thực thà mà nói, đối với người phụ nữ bên cạnh này, anh vốn dĩ cũng không có ý gì, chẳng qua là anh cũng chỉ gặp dịp thì chơi, bổ sung thêm chút thể diện cho lão đại anh mà thôi. Trong ngày thường, từng người một cứ an phận thủ thường thì cũng thôi đi, anh không phải người hẹp hòi, đối với các cô, anh tự nhận thấy mình cũng khá hào phóng, phòng ốc, xe cộ, đồ trang sức châu báu cái gì anh cũng không từ chối. Nhưng mà, ngay lúc này Văn Lam dám gieo họa trước mặt Bội Nghi như vậy, nếu như anh còn tiếp tục dung túng nữa, về sau này ai còn để Bội Nghi ở trong mắt nữa đây?

"Tôi đã cho cô đồ, chi phiếu, thẻ tín dụng, tiền mặt, bất động sản, châu báu... Đúng vậy, nhưng phàm là những thứ mà cô dựa dẫm vào tôi có được, cho dù là một cái áo lót, cũng phải để lại đó cho tôi, không được suy chuyển một chút xíu nào, sau đó, thì cắt... Con mẹ nó chứ, vĩnh viễn đừng có bao giờ xuất hiện ở trước mặt ông đây!"

Tần Thiệu Dương châm một điếu thuốc, không nhanh không chậm mở miệng nói. Bên này anh vừa dứt lời, bọn đàn em cũng lập tức động tay động chân. Những đồ trang sức mà Văn Lam mang trên người trên cổ trên tay liền bị tháo ra sạch sẽ triệt để, sau đó đẩy cô trở về trong phòng, lấy lại sổ tiết kiệm, khế ước mua bán nhà, các loại đồ vật...

Văn Lam mắt nhìn thấy Tần Thiệu Dương tuyệt tình như vậy, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua như vậy. Cô ta giãy giụa, gào thét, túm lại mấy người tiểu đệ, lại cắn răng mấy cái mới vọt tới trước mặt Tần Thiệu Dương nói như van xin: "Thiệu Dương, em cũng chưa hề làm chuyện gì sai, anh không nên tuyệt tình với em như vậy..."

Đương nhiên là Tần Thiệu Dương mặc kệ cô ta, chỉ liếc mắt nhìn Văn Lam một cái: "Cô dám xuất hiện trước mặt của Bội Nghi ở tại nơi này, đó chính là lỗi lớn nhất của cô, cắt!"

Tần Thiệu Dương một cước đá văng Văn Lam: "Nếu như cô còn dám chường mặt để cho tôi nhìn thấy, hoặc là để cho Bội Nghi, hoặc là thủ hạ huynh đệ của tôi nhìn thấy bóng dáng của cô, Văn Lam, cô cũng biết thủ đoạn của tôi rồi đấy, nơi hải ngoại, Thái Lan, Cambodia, những vùng đất ở bên kia luôn luôn thiếu kỹ nữ đó...!"

Lời nói của anh không nhanh không chậm, nhưng lại khiến cho Văn Lam chợt rùng mình ớn lạnh. Cô biết anh là người lòng dạ độc ác, nhưng chưa từng nghĩ, anh cũng chỉ vì một người phụ nữ kia mà hóa thành một sợi chỉ mềm mại lượn quanh như thế... Nếu như cô chịu an phận thủ thường né tránh... chịu nghe lời gã đàn em kia đã nói...

Văn Lam xụi lơ ngã xuống đất, nhìn căn nhà trọ xa hoa lộng lẫy kia, lại nghĩ đến tất cả những thứ suốt một năm qua mình tích góp từng tí một, lại cảm thấy đau xót đến khó chịu. Con mẹ đàn bà để tiện kia, tại sao, tại sao đã ly hôn rồi mà vẫn còn phách lối như vậy chứ? Văn Lam cô có chỗ nào không sánh bằng cô ta...

Lại nghĩ đến không cần phải đợi đến ngày mai, chuyện xấu này của cô sẽ lập tức được lan truyền khắp trong hội, mình ngang ngược can rờ như vậy, không nói có người đồng tình, người bỏ đá xuống giếng cũng đếm không hết... Trong lòng Văn Lam chỉ còn lại nỗi hối hận và sự bị thương đến cùng cực.

Tần Thiệu Dương xử lý xong chuyện của Văn Lam, lập tức trở về trên xe, dặn bảo tài xế lái xe đi về nhà của Bội Nghi. Sau đó liền mượn cơ mình bị thương say rượu, liền cứ ôm lấy người nọ nhất định không chịu buông tay.

Bội Nghi liếc nhìn Tần Thiệu Dương một cái về bất đắc dĩ, nhưng anh vẫn cứ nhắm mắt lại râm rì ở trong lòng cô, "Bội Nghi, cánh tay của anh rất đau, đầu cũng rất đau..."

"Ai bảo anh uống nhiều rượu như thế, ngày nào mà anh chẳng đều uống như vậy! Có một ngày nào mà anh lại không uống say túy lúy hay không chứ? Anh như người thế này, nếu như Nữ Nữ nhìn thấy thì làm thế nào?"

Bội Nghi vừa nói với anh như oán giận, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng xoa nơi huyết Thái Dương cho anh. Cô làm chuyện này đã thành thói quen, ngón tay mềm mại, dùng sức lực vừa vặn, làm cho Tần Thiếu Dương thấy cực kỳ thoải mái, khẽ thốt lên một tiếng rên rỉ đầy sự hài lòng, nhắm mắt lại không muốn nói chuyện.

"Đã rất lâu rồi anh không được gặp Nữu Nữu, cũng không biết dạo này con gái chúng ta như thế nào! Thực sự, anh nghĩ anh thấy mình là một người cha không xứng chức làm ba..."

Bội Nghi nghe thấy anh nói với giọng như vậy, trong lòng không khỏi dấy lên một hồi chua xót: "Anh vẫn còn biết anh không xứng chức làm ba sao, ngày ngày Nữu Nữu để nói nhớ ba, đến buổi tối nằm mơ cũng vẫn luôn miệng kêu ba..."

Bội Nghi che miệng, nghẹn ngào không nói ra lời được nữa. Cô quay đầu đi, nước mắt liền rơi xuống.

"Bội Nghi, Bội Nghi..." Tần Thiếu Dương không thể nào chịu được mỗi khi nhìn thấy cô khóc, trong trái tim anh cảm thấy thật khó chịu, giống như là bị mèo cào vậy. Anh không thể làm gì khác hơn là gắt gao ôm lấy cô, ghì chặt cô ở trước ngực, vuốt ve mái tóc của cô hết lần này đến lần khác: "Là anh không tốt, thật xin lỗi, Bội Nghi, Bội Nghi... Đầu là lỗi của anh hết, chỉ cần em đừng khóc nữa, bất cứ chuyện gì anh cũng đều đồng ý với em..."

Đôi mắt Bội Nghi nhắm lại nhìn anh, mê ly. Cũng chỉ là mấy tháng không nhìn thấy anh thôi, vậy mà cả người anh tựa như đã gầy đi một vòng. Trên trán anh đã có mấy nếp nhăn nhàn nhạt rồi. Không bao giờ cô còn nhìn thấy một Tần Thiếu Dương như lúc ban đầu cô đã từng gặp đó nữa, một Tần Thiếu Dương hăng hái, đầy nhiệt huyết... Bội Nghi cảm thấy trong lòng chua xót khó chịu, lại nghĩ đến chủ đề mà mình đã từng đề cập tới vô số lần, cô liền lập tức tiếp tục mở miệng: "Thiếu Dương, chúng ta không làm nữa có được hay không?"

Tần Thiếu Dương thấy gương mặt xinh đẹp của cô tái nhợt, đáy lòng cảm thấy khổ sở giống như bị lưới đao xoắn lại vậy. Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt cái sống mũi rất thanh tú, rồi cuộc nặng nề gật đầu: "Bội Nghi, anh đồng ý với em, em hãy đợi anh thêm nửa năm nữa thôi, chờ anh giải quyết sạch sẽ mấy sự kiện kia xong, anh liền rửa tay không làm nữa. Chúng ta người một nhà cũng giống như mấy người nhà A Hạo vậy, dòi ra nước ngoài sinh sống, sẽ không tách rời nhau ra nữa."

Về mặt này của anh thật giống như ngày mà anh gặp cô lần đầu tiên, bộ mặt anh cũng mang cái vẻ phớt tỉnh như thế này khi đưa ra cho cô một lời cam kết. Bội Nghi cực kỳ vui mừng mà lại bật khóc. Cô ôm lấy anh thật chặt: "Thiếu Dương, Thiếu Dương..."

Trong đôi mắt trầm tĩnh của Tần Thiếu Dương lại không có vẻ vui mừng và kích động giống như Sầm Bội Nghi, đã phần trong đó, cũng chỉ là sự sâu thẳm không thấy được, hoặc là không thấy rõ ràng lắm, hay nói đúng hơn là sự lảng tránh cùng với những rắc rối cùng với những mờ mịt không thấy bờ bến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Một câu chuyện tình tuyệt vời

Trong đôi mắt trầm tĩnh của Tần Thiếu Dương lại không có vẻ vui mừng và kích động giống như Sầm Bội Nghi, đã phần trong đó, cũng chỉ là sự sâu thẳm không thấy được, hoặc là không thấy rõ ràng lắm, hay nói đúng hơn, đó là sự lảng tránh cùng với những rắc rối cùng với những mờ mịt không thấy bờ bến.

Sau khi về đến nhà Bội Nghi liền báo tài xế trở về, sau đó cô đỡ Tần Thiếu Dương lên lầu, đi vào trong nhà. dien-dan-le-quy-don.com Căn nhà trọ nhỏ nhỏ này có hai phòng hai sảnh, các phòng trước sau như một đều được dọn dẹp sạch bóng. Nữu Nữu một mình chờ đợi không chịu đựng được, đã sớm đi ngủ cùng với tiểu bảo mẫu. Hai người cũng không làm rộn giấc ngủ của con gái, liền đi vào trong phòng ngủ chính. Bội Nghi trước giúp anh cởi quần áo ra. Khi áo sơ mi được cởi ra, Bội Nghi liền nhìn thấy bên cánh tay trái là từng mảng, [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donnn)), từng mảng lớn bầm tím, có chỗ còn bị rách da, vết máu cũng đã thấm ra ngoài. Ngoài ra đập vào mắt cô chính là vết thương trên người anh, so với mấy tháng trước, lại có thêm mấy đường nữa. Bội Nghi nhìn anh chỉ chực rơi nước mắt, nhưng lại sợ anh lo lắng, cô cuống quýt lấy có đi lấy hòm thuốc, đi tới phòng chứa đồ ngồi đó khóc hu hu một hồi lâu.

Bội Nghi thật sự rất sợ! Ngày trước khi còn chưa ly hôn thì mỗi ngày ở cùng một chỗ với anh, là mỗi một ngày vào buổi tối, nếu như không đợi được anh trở lại nhà an toàn, cô tuyệt đối sẽ ngủ không yên. Cuộc sống hàng ngày của anh đều phải trải qua những cảnh tàn nhẫn bởi lưỡi dao liếm máu. Mỗi ngày cô đều bị hành hạ như vậy, quả thực cũng đã sắp phát điên mất rồi.

Lúc đi ra ngoài, Bội Nghi cũng đã khôi phục lại được bình tĩnh. Cô đi vào trong phòng ngủ, liền nhìn thấy thân thể cao cao to to của người nào đó vẫn đang nằm ở trên giường, thế nhưng đã ngủ thiếp đi.

Khi Bội Nghi cầm hòm thuốc đi tới, cô cố ý không muốn để cho chính mình phải nhìn thấy những vết thương đan nhau chằng chịt trên người anh. dieendaanleequydonn Cô buông tầm mắt xuống, chỉ bôi thuốc tiêu viêm cho vết thương mới bị tối nay cho anh, sau đó thoa một lớp thuốc cao tiêu sưng rồi mới cần thận băng bó lại.

Trên người Tần Thiếu Dương đầy mùi rượu, đã vậy, trên mặt trên người anh còn ướt át do bị cô dội cho một ly trà, anh không tắm làm sao ngủ được

chứ?

Bội Nghi nhẹ nhàng đẩy đẩy anh: "Thiếu Dương, mau tỉnh mau tỉnh lại đi, tắm rửa xong rồi ngủ tiếp..."

Tần Thiếu Dương hé cặp mắt lơ lơ do say rượu, nhìn người phụ nữ mê ly ở trước mặt, đầu gối y như một đứa trẻ con vậy: "Bội Nghi, em vẫn cứ luôn thích sạch sẽ như vậy..."

Bội Nghi dò khóc dò cười, die,n;da.nlze.quydo/mn lại đẩy đẩy anh: "Mau dậy đi, trong phòng toàn là mùi thúi trên người của anh thôi..."

Tần Thiếu Dương ngồi dậy, túm lấy chăn bắt đầu bọc kín lấy người mình, ngang bướng: "Không đi không đi..."

Anh vậy mà lại giống như đang làm nũng giống với cô. Bội Nghi thở phì phò nhìn lại anh, cô chọc chọc ngón tay vào eo Tần Thiếu Dương, miệng kêu: "Không đi thì anh cút ngay..."

Người nào đó mở đôi mắt to ra nhìn cô, tròn mắt lộ ra sự vô tội: "Bội Nghi, em tắm cho anh đi, anh bị thương thế này không thể cử động được..."

Bội Nghi muốn mắng anh, nhưng rồi cô lại nghĩ đến anh thật sự đang bị thương, hơn nữa, bọn họ vốn chính là vợ chồng, con cái đều đã có, việc cô tắm rửa cho anh tắm thì có là cái gì quá đáng lắm đâu?

"Vậy thì anh đứng lên đi!" Bội Nghi đẩy Tần Thiếu Dương một cái, thấy anh vui mừng hấp ta hấp tấp đi theo cô vào trong phòng tắm, con tức giận của Bội Nghi đang đầy một bụng thế nào mà lại từng chút, từng chút một liên tiêu tán.

Bội Nghi mở nước ra, lại giúp anh cởi hết quần áo ra, mặt mày không đỏ sẫm, không hề nháy mắt, cứ thế đỡ Tần Thiếu Dương ngồi vào trong nước, cảm cánh tay bị thương của anh đặt ra bên ngoài bồn tắm, tránh cho nước vào làm ướt nhẹp vết thương.

Cô cẩn thận tắm táp kỳ cọ cho anh xong, lại gội đầu cho anh, cuối cùng thoa một lớp sữa tắm lên. Lúc này Bội Nghi đã mệt đến sắp không đứng thẳng lên được nữa, cô rửa sạch đôi tay đầy bọt xà phòng: "Tự anh ngâm người một lát đi! Đừng có ngủ thiếp đi đấy..."

Bội Nghi xoay người lại định đi, nhưng Tần Thiếu Dương cũng lập tức nhanh chóng kéo cô lại: "Bội Nghi, em đừng đi..."

"Không đi thì làm gì? Tắm còn mà còn muốn để cho người khác nhìn nữa hay sao?"

Bội Nghi trừng mắt nhìn anh, nhưng sâu trong tròn mắt của anh chung quy lại tràn ngập biểu cảm dịu dàng.

"Bà xã, em xem lại người em một chút đi! Em vất vả đến mức cả đầu đều đầy mồ hôi như thế... nếu không, hay là em với anh, chúng ta cùng nhau tắm chung?" Tần Thiếu Dương cười tà ác, ánh mắt nhìn xuyên qua bộ quần áo nhung dài, mà Bội Nghi đang mặc ôm sát người kia, vẻ mặt đầy mong chờ, len lén nuốt nước miếng...

Từ khi ly hôn cho đến bây giờ, người phụ nữ này cũng không cho phép anh được đụng vào người mình, anh đã gấp gấp muốn chết...

"Nghĩ khá lắm!" Bội Nghi hung hăng trừng anh, "Biết ngay trong bụng anh chỉ toàn nghĩ những điều xấu xa thôi mà."

Bội Nghi xối nước lên thân thể tắm cho anh sạch sẽ, tiếp đó cô đuổi anh đi ra ngoài. Cô một mình tắm táp, rồi bọc thân thể của mình bằng chiếc áo ngủ thật to đi ra ngoài. Cô đã mệt đến mức toàn thân xụi lơ ra rồi. Bội Nghi cho là người nào đó đã ngủ rồi, nhưng không ngờ, cô thấy ở trong chăn vẫn còn có một đôi mắt mở to đang nhìn cô, mái tóc đen thui vẫn còn ướt nhẹp, khuôn mặt sạch sẽ giống như con nít vậy.

Bội Nghi chợt nhớ đến cảnh tượng khi hai người bọn họ vừa mới yêu nhau, chỉ cảm thấy trái tim chợt ẽ ảm, sự khó chịu càng tăng thêm. Cô chậm rãi đi tới, Tần Thiếu Dương duỗi tay về phía cô, Bội Nghi vén chăn lên, nằm xuống ở bên cạnh anh, vùi mặt vào trong ngực của anh, khẽ thôn thức: "Thiếu Dương... Em rất nhớ anh."

Tần Thiếu Dương ôm cô thật chặt, tựa như muốn vò nát thân thể của cô ở trong ngực của mình: "Bội Nghi, cả đời này chúng ta đều không chia ly nữa nhé!"

"Anh có biết không, mỗi ngày em luôn lo lắng pháp phòng không yên... Nếu như anh không phải sống lẫn lộn trong xã hội đen như thế, có thể nói, mỗi ngày em sẽ không phải lo lắng, lo lắng đến mức ăn không vô không ngủ ngon..."

"Được rồi, anh đồng ý với em, hãy cho anh thời gian nửa năm."

Cô biết anh có điều khó xử, đây thực là sự thỏa hiệp lớn nhất của anh đối với cô rồi. Vì vậy cô đành chỉ gắng sức gạt đầu một cái, nước mắt như một sợi dây cứ thế trôi xuống phía dưới: "Thiếu Dương..."

"Bội Nghi, hãy tin tưởng anh, về sau này, sẽ không bao giờ còn có bất cứ người phụ nữ nào ở bên cạnh anh nữa..."

Anh cúi đầu hôn cô, những nụ hôn nho nhỏ rải rác của anh làm cho trong lòng cô có một chút ngượng ngịu rất khó chịu. Thân thể của Bội Nghi dần dần nóng lên, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh. Hơi thở của Tần Thiếu Dương nóng rực, tựa như lửa cháy dâng lên ở bên tai của cô, dần dần trở nên nặng nề gấp gáp... chiếc áo ngủ trên người cô bị anh cởi ra, để lộ ra một lớp da trơn nhẵn tựa như sắp sửa lóc lên một vẻ sáng bóng đến mê người...

Đây chính là người phụ nữ mà anh ngày nhớ đêm mong, chính là người phụ nữ mà anh thích nhất... Chỉ có ở tại thời khắc như vậy, anh mới cảm thấy có

cảm giác giống như mình vẫn đang còn sống vậy. Hơi thở của anh và của cô giống như một cơ thể sống, dần dần quấn quít quanh với nhau, ở chung một chỗ, đã được gột rửa sạch sẽ làm lòng người ta phải rung động., thì ra là, chỉ khi nào được sống với người mình yêu ở cùng một chỗ, đó mới chính là câu chuyện tuyệt vời nhất ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Giác mộng hoàng lương

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, đã là buổi trưa. Sắc mặt của Bội Nghi e lệ đỏ bừng, nhưng người nào đó lại cố tình nhìn cô như không hề có chuyện gì xảy ra, ánh mắt sáng quắc gần như muốn làm hòa tan người khác. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc, Tần Thiếu Dương cau mày nhìn cuộc gọi đến, khi nhìn thấy là mã số của Trần Nhị, anh liền nhấn phím nghe.

Bên này mới vừa tiếp thông, liền nghe thấy người nào đó nói, giọng đầy vẻ lười biếng: "Này, đã chết chưa?"

"Không có đâu, di@en*dyan(lee^qu.donnn), còn sống nhăn ra đấy."

Bội Nghi đang tựa vào trong ngực của Tần Thiếu Dương, mà bàn tay của anh thì đang phủ ở trên mái tóc dài của cô, chỉ cảm thấy từng hồi ấm áp và an lòng.

"Thế nào, tối hôm qua ở tại nhà của người phụ nữ nào đó hả?"

Tần Thiếu Dương lập tức không được tự nhiên, "Nói những cuộc gì đấy, tôi đang ở nhà của mình đó chứ."

"Ui chao, nói thật là tôi cũng không thể biết được cậu có bao nhiêu cái nhà nữa cơ đấy?"

Sắc mặt của Bội Nghi đã trở nên cực kỳ khó coi. Tần Thiếu Dương liền ngồi ngay ngắn lại: "Trần Tấn Nhiên, đến chết tính tình cũng không sửa được. Nói cho cậu choáng nhé, nhà mà tôi đang ở hiện tại, chính là nơi mà tôi đang được ôm bà xã của mình, đầu giường còn có lò sưởi nữa cơ đấy! Cậu còn chuyện gì nữa hay không? Không có việc gì, con mẹ nó, đừng có ở nơi này lãng nhăng làm trễ nải thời gian của tôi!"

"Mẹ kiếp!" Trần Tấn Nhiên thất bại, liền khề chửi một tiếng. Anh biết, chỉ cần Tần Thiếu Dương nói từ bà xã kia, như vậy nhất định là anh nói về Sầm Bội Nghi. Vốn dĩ lúc trước còn có thêm một người nữa vẫn độc thân cùng với anh, hiện tại thì chỉ còn lại đúng một mình anh là bóng mà thôi!

"Cậu thật sự rất có khả năng đó! dien^dan^le^quy^don^com Tốt lắm tốt lắm, không nói chuyện với cậu nữa, tôi cúp máy, buổi tối tìm người khác đi uống rượu!"

Tần Thiếu Dương ôm chặt lấy thân thể Bội Nghi còn đang giãy dụa, nhất định không chịu buông, giữ bộ mặt phớt tình dạy dỗ Trần Tấn Nhiên: "Người anh em à, không phải là tôi dạy cậu đâu nhé. A Nhị à, cậu rong chơi cũng đã nhiều năm như vậy rồi, cũng nên hồi tâm đi thôi! Em dâu thật sự là một người tốt đó, tôi cũng thật sự sốt khi em dâu bị cậu bỏ rơi như vậy. Người làm anh như tôi hiện tại nhớ tới chuyện này, trong lòng vẫn còn cảm thấy thế lương lạnh lẽo. Cậu cũng nên khẩn trương đi gặp em dâu đi thôi, hãy nghe lời nói của anh đi. Anh đây là người từng trải, đã từng được những cảnh máu dầm dề dạy dỗ bày đặt rồi, cậu nên gấp rút đi đón em dâu trở về nhà đi. dieendaaneequydonn Bất kể là phải sử dụng thủ đoạn gì, phải bỏ ra một giá cao như thế nào, nếu phải nương đường xin lỗi thì nói xin lỗi, nói phải quỳ xuống thì phải quỳ xuống, nghe rõ chưa? Tôi nói cho cậu biết, mặt mũi tôn nghiêm cũng đều không thể mua được em dâu đâu. ..."

*****

Nhưng cuộc sống gia đình ngọt ngào của Bội Nghi cũng nhanh chóng tan vỡ. Lúc này Bội Nghi lại bắt đầu cảm thấy hối hận, cô hối hận vì đã cho anh một cái cơ hội như vậy, hối hận vì đã muốn anh trở lại sống trong nhà với mẹ con cô một lần nữa. Hai người bọn họ cũng chỉ sống ngọt ngào được khoảng một tháng, Tần Thiếu Dương lại bắt đầu trở lại cuộc sống như trong quá khứ. Anh tiếp tục đi sớm về trễ, dần dần, anh lại trở lại cái cảnh vắng nhà đến mấy ngày mấy đêm, rồi mới trở lại nhà một lần.

Trở lại nhà anh liền kêu mệt mỏi, nằm lỳ ở nơi đó cũng không thèm nhúc nhích. Mới đầu Bội Nghi cũng không hề nghi ngờ gì, nhưng tới hiện tại, sau mấy lần cô gọi điện thoại cho anh nhưng lại không có người nhận, con gái bị bệnh anh cũng không quan tâm, không hỏi han gì, cô mới phát giác ra có điều gì đó không đúng. Tiếp đó cô lại liên tưởng đến đoạn thời gian này anh đối xử với hai mẹ con cô thật sự dường như cũng có chút lạnh nhạt... Trong lòng của Bội Nghi chợt như rơi đánh bộp một tiếng

Cho tới tận bây giờ cô vẫn luôn tin tưởng Tần Thiếu Dương rất yêu cô và con gái, ngay cả khi cô ly hôn, cô vẫn luôn tin tưởng vững chắc vào chuyện này.

Thế nhưng, đây là lần đầu tiên, ở trong lòng Bội Nghi đã bắt đầu có cảm giác lo sợ. Thậm chí không biết vì sao trong cô còn có một cảm giác luống cuống hoảng loạn, loại cảm giác hốt hoảng này giống như từ khi cô gả cho Tần Thiếu Dương, cho đến tận bây giờ, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng bao giờ có.

Bội Nghi chưa từng bao giờ nghĩ tới sẽ hoàn toàn tách cuộc sống ra khỏi Tần Thiếu Dương. Mặc dù đã ly hôn rồi, nhưng cô cũng vẫn biết, cô và Tần Thiếu Dương không bao giờ có thể đoạn tuyệt được với nhau. Thế nhưng đây là lần đầu tiên cô lại không khỏi có một loại cảm giác giống như mình bị anh vứt bỏ, cảm giác này dần dần cứ như vậy cuốn lấy toàn thân của cô.

Tối hơn nửa đêm, Nữu Nữu chợt sốt rất cao. Con gái bệnh thành như vậy, nhưng cô lại hoàn toàn không thể tìm được anh. Cô đã từng gọi điện cho thủ hạ thân tín nhất vẫn luôn ở bên anh, nhưng gã nói cũng không biết Tần Thiếu Dương đang ở đâu.

Tần Thiếu Dương ơi là Tần Thiếu Dương, nếu như anh mà không đưa ra cho tôi một lí do thích đáng, thì cả đời này anh đừng có mơ tưởng nghĩ muốn tôi tha thứ cho anh.

Tuy rằng trong đầu nghĩ như vậy, nhưng Bội Nghi vẫn không thể nén được sự đau buồn. Nghĩ tới lúc cô tuổi còn trẻ gả cho Tần Thiếu Dương, cho đến bây giờ đã mấy năm trời qua, coi như cũng chưa từng được trải qua được quá một ngày tư tưởng được thư giãn. Thời điểm cô và Tần Thiếu Dương yêu nhau, anh che giấu thân phận của mình rất tốt. Sau khi đã gả cho anh, cô mới biết được anh phải sống một cuộc sống kề cận với mũi dao liếm máu, ngày ngày sống trong lo lắng chờ đợi anh, mỗi ngày qua, nếu buổi tối anh không trở về nhà, cô tuyệt đối không sao ngủ được. Cho dù cô thương anh như vậy thì cũng có ích lợi gì đâu?

Những tin tức tình cảm của anh bay đầy trời, bên cạnh anh luôn có vô số người phụ nữ vây quanh, thậm chí có rất nhiều lần khi về đến nhà, trên người anh còn mang theo mùi nước hoa lẫn những sợi tóc dài người phụ nữ khác. Trên áo sơ mi của anh còn có dấu son môi... Bội Nghi cực kỳ thống khổ, nhưng lại không thể nhẫn nhịn được nữa. Thời điểm cô muốn ly hôn thì lại mang thai. Khi biết cô mang thai thì đúng là Tần Thiếu Dương có sửa đổi lại cách sinh hoạt của mình. Cả ngày anh ở nhà coi chừng cô, cô cho là anh thay đổi, thay đổi trở nên tốt hơn, nhưng không ngờ, đến cuối cùng, vẫn chỉ là một giấc mộng hoàng lương (*).

(*) Giấc mộng hoàng lương: Dịch nghĩa: Hoàng lương: Hạt kê vàng. Câu thành ngữ này dựa trên điển tích: Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một ông già cho mượn một cái gối để nằm nghỉ. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy mình đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Sau đó tỉnh ra mới biết đó chỉ là một giấc mộng. Thời gian anh ta nằm mộng nài kẻ nhà hàng nấu còn chưa chín. Ý của câu thành ngữ này muốn nói về một giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Đến thời điểm cô sinh Nữu Nữu lại bị khó sinh, thiếu chút nữa thì nửa cái mạng cũng không còn, cô nằm hôn mê trong phòng giải phẫu một ngày một đêm, thế nhưng lúc đó anh lại đang từ trong căn hộ của cô bỏ nhỏ đi ra ngoài, bị phóng viên của một tờ báo chụp được hình rất rõ ràng.

Bội Nghi ngồi tựa vào trên vách tường lạnh như băng, nước mắt chảy dài giống như là không cách nào không chế nổi.

Lúc trước cô hết hy vọng, lấy cái chết uy hiếp anh để ly hôn, cuối cùng cô cũng đã rời khỏi được anh. Thế nhưng, lẽ ra cô không nên mềm lòng, tuyệt đối không nên tỏ ra một chút xú nào xúc động và thỏa hiệp với anh mới phải, anh chính là một người đàn ông có cuộc sống không thể nào giữ được sự ổn định, đây là một sự thật không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77-2: Giấc mộng hoàng lương (2)

Vì nặng tình mà cô lại tha thứ cho anh lần nữa, nhưng mà, rốt cuộc cô đã được hồi báo lại điều gì đây?

Nếu như Nữu Nữu bị xảy ra một chút không hay, cô cũng không có ý định tiếp tục sống thêm nữa.

Sắc trời dần dần thay đổi trở nên âm đạm, chiếc điện thoại ở trong lòng bàn tay cô bị mồ hôi rịn ra bao lấy, nhưng vẫn chỉ có sự an tĩnh đáp lại. Tần Thiếu Dương vẫn không hề tới, thậm chí đến đám thủ hạ của anh, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi tới hỏi han. Đến bây giờ Bội Nghi mới biết, dieendaanleequydomn thế nào là mùi vị của sự tuyệt vọng, một nỗi tuyệt vọng chân chân thực thực, sự chết tâm chân chân thực thực. Thay vào đó, trong cô bây giờ là một cảm xúc bình thản đến muốn khóc mà cũng không thể khóc được. Giờ phút này Bội Nghi cứ ngồi chết lặng ở chỗ đó, không hề nhúc nhích, giống như là một tượng gỗ nhìn thật tức cười.

Ánh đèn phòng cấp cứu chợt mờ đi, cửa phòng bật mở ra. Bội Nghi lập tức đứng bật dậy, cô lao đảo nghiêng ngã chạy vọt tới bên cạnh cánh cửa, vừa đúng lúc bác sĩ mặt mặt mày nhẹ nhõm từ bên trong bước ra ngoài, vừa đi vừa tháo khẩu trang xuống.

"Bác sĩ..." Bội Nghi thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn thấy không thể nào hoàn toàn yên tâm.

"Cháu bé bị viêm phổi cấp tính, nhưng đã không sao rồi, chỉ cần nằm viện để theo dõi một tuần là ổn."

Bác sĩ mở miệng nói một câu nhẹ nhõm. Cả người Bội Nghi lúc này giống như đã mệt lả, thân thể rã rời, xụi lơ, phải đứng tựa vào trên vách tường cảm ơn trời đất. Con gái của cô còn nhỏ như vậy, cô thật sự rất sợ mình không có cách nào nuôi con lớn lên được.

Nữu Nữu đã ngủ thiếp đi. Bội Nghi ngồi ở bên giường của con gái ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữu Nữu đang ngủ say không hề chớp mắt. Nữu Nữu, nếu như sau này con chỉ có một mình mẹ thôi, nếu như sau này con không có ba nữa, liệu con có vui vẻ được không?

Lần này mẹ thật sự sẽ không quay đầu lại nữa. Nữ Nữ, nếu như con nguyện ý, về sau này chỉ có một mình mẹ chăm sóc cho con mạnh khỏe thôi, có được hay không?

Nữ Nữ vẫn hít thở nhẹ nhàng, giống như đây là niềm hạnh phúc lớn nhất của mình. Cô bé cũng không cần biết cuộc sống sau này sẽ tiếp tục như thế nào, bao gồm cả địa vị làm cho người ta phải hâm mộ, bao gồm chuyện về người đàn ông khiến cho vô số những người phụ nữ phải cảm mến ái mộ.

Bội Nghi đã sớm chết tâm, chỉ có điều khi nhìn thấy thân thể gầy nhỏ yếu của con gái, thì cô lại cảm thấy không sao kiềm chế nổi cảm xúc của bản thân mà rơi lệ. Tần Thiệu Dương, ngày trước anh thương con gái như vậy, ngày trước anh đối với Nữ Nữ tốt như vậy, chẳng lẽ đều là sự dối gạt hay sao? Anh chỉ toàn lừa gạt hai mẹ con em thôi sao? Anh thực sự không thích em, có thể chán ghét em, hoàn toàn không muốn nhìn thấy em nữa, nhưng mà Nữ Nữ vẫn là con gái ruột thịt của anh, tại sao trái tim của anh lại có thể thay đổi nhanh đến như vậy?

Bội Nghi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đang ngủ say. Một lát nữa cô sẽ cho con gái xuất viện, nếu như con gái có hỏi, cô sẽ phải nói với con như thế nào đây, cô sẽ phải trả lời như thế nào, nếu như con gái hỏi cô về chuyện tại sao ba không đến thăm Nữ Nữ. Mặc dù con gái cô là một đứa trẻ quá hiểu chuyện rồi, nhưng mà có lúc vẫn nó vẫn không sao nén nhịn được sẽ lên tiếng hỏi thăm. Khi thấy bộ dạng mẹ không vui, Nữ Nữ sẽ hôn lên má mẹ thành tiếng dấy về hối hận. Nhìn bộ dáng bé nhỏ cùng với ánh mắt của con gái như vậy, trong lòng Bội Nghi cảm thấy đau đớn giống như bị mũi dao găm khoét sâu vào vậy.

"Nữ Nữ, con đã tỉnh rồi hả?" Đang âm thầm lau nước mắt, Bội Nghi chợt nhìn thấy đôi mắt đen lúng liếng của con gái mở to nhìn lại mình, Bội Nghi cuống quýt lau khô nước mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái cười thân ái, hỏi con.

"Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, chúng ta đi về nhà thôi." Nữ Nữ ôm lấy mẹ, nhẹ nhàng mở miệng nói.

"Nữ Nữ, nếu như sau này chỉ còn có một mình mẹ chăm sóc cho con, con có cảm thấy buồn hay không?" Bội Nghi nhẹ giọng hỏi thăm, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Nữ có chút mất hứng thú, nhưng cuối cùng cô bé lại vẫn gật đầu, nói: "Sẽ không đâu mẹ, Nữ Nữ chỉ cần có mẹ thôi."

Bội Nghi lập tức ôm chặt lấy Nữ Nữ, cô cũng không sao nén nhịn được nữa, òa lên khóc: "Bảo bối, mẹ sẽ dẫn con trở về nhà của ông bà ngoại nhé, chúng ta cũng sẽ không trở về đây nữa, có được hay không?"

Nữ Nữ nép người ở trong lòng mẹ nhẹ nhàng gật đầu, rồi lại nói: "Nhưng mà mẹ, Nữ Nữ còn muốn trở lại nhà một lát đã, sau đó sẽ rời đi."

"Được, vừa đúng mẹ còn phải về nhà để thu xếp hành lý." Bội Nghi ôm Nữ Nữ, mặc quần áo sửa sang lại từ tế một chút, sau đó liền cho con gái xuất viện. Mọi thủ tục xuất viện cô đã sớm làm xong từ trước, vì vậy hai mẹ con cô có thể trực tiếp ra viện luôn.

*****

Bội Nghi một tay ôm Nữ Nữ, một tay kia kéo cái va li, đi ra cửa. Cô khóa trái cửa nhà trọ lại đi xuống lầu, thuê xe trực tiếp đi ra sân bay.

Cô mua vé máy bay của chuyến bay gần nhất, sau đó rất nhanh liền đi qua cửa kiểm tra an ninh, lên cầu thang vào trong máy bay, tắt điện thoại di động.

Bội Nghi ngồi tựa vào bên cửa sổ, ôm thật chặt con gái ở trong ngực. Cô thật sự phải đi rồi, cho dù là ban đầu khi ly hôn với Tần Thiệu Dương, cô cũng không có được quyết tâm rời khỏi anh như vậy, nhưng đến bây giờ, cô thật sự không có cách nào nhẫn nhịn được nữa, trái tim của cô đối với anh giờ đây đã nguội lạnh rồi.

Nếu như nói trước kia cô còn có ràng buộc bởi đứa con gái, trước kia còn muốn anh là ba ba của Nữ Nữ. Cô không muốn làm cho hai cha con anh phải tách ra, nhưng bây giờ xem ra, cô hoàn toàn không còn phải lo lắng như vậy nữa rồi. Đến ngay cả đứa con gái ruột thịt của mình, anh còn hoàn toàn không cần để ý đến, khi Nữ Nữ bị bệnh nặng cận kề cái chết như vậy, thậm chí anh cũng không thêm lo lắng nữa đến dù chỉ một chút!

Bội Nghi suy nghĩ một chút, trong lòng vẫn không sao kiềm chế nổi sự chua xót. Cô chỉ cố gắng làm sao để cho đầu óc của mình không bị rối loạn, không được suy nghĩ lung tung nữa. Nữ Nữ tò mò hết nhìn đồng tới nhìn tây, bộ dáng bé nhỏ của cô bé tuy vẫn còn chưa cảm nhận được nỗi buồn ly biệt, chưa hiểu được cảm xúc thống khổ khi biệt ly, nhưng nhìn bộ dạng cô bé ngồi máy bay thật sự vẫn không được vui vẻ.

*****

"Hai mẹ con cô ấy đã đi chưa vậy?" Người đàn ông đứng ở bên cửa sổ khẽ mở miệng hỏi nhỏ. Chiếc rèm cửa sổ dày cộm nặng nề không được kéo ra, trong phòng chỉ có thứ ánh sáng nhàn nhạt mờ hồ chiếu vào.

Đứng ở bên cửa sổ gã đàn ông lấp bắp mở miệng đáp lại: "Đại ca, chị dâu đã mang theo tiểu thư đi rồi, các huynh đệ tận mắt nhìn thấy chị dâu đã lên máy bay."

Tần Thiệu Dương không lên tiếng, trong sự trầm mặc tựa như còn mang theo nỗi đau quặn lòng.

Chẳng lẽ mình lại là một người đàn ông quá vô dụng hay sao?

Trong lòng anh đang nhẹ giọng tự hỏi mình.

Ngay sau đó anh cũng chỉ biết cười khổ, đến một chữ cũng không nói ra.

Mình tình diện ảnh mới nổi Đỗ Vũ Hiền đang còn ngồi ở nơi này, vì vậy Tần Thiếu Dương cũng không thể nói bất cứ điều gì.

Hồi lâu, anh mới từ từ xoay người lại, lúc này gã đàn em mới nhìn thấy rõ, cánh tay bị thương của anh máu tươi đã thấm ướt ra cả bên ngoài lớp băng gạc, mi tâm không khỏi căng thẳng, lo lắng nói nhắc nhở: "Đại ca, vết thương của ngài..."

Tần Thiếu Dương giơ một tay lên, "Không nói nữa."

"Thích đi thì cứ đi đi, tôi còn đang lo lắng cô ấy sẽ làm náo loạn với Vũ Hiền đây." Giọng nói của Tần Thiếu Dương bình tĩnh, tựa như cảm xúc cô đơn vừa mới rồi của anh chưa từng tồn tại vậy.

Đỗ Vũ Hiền yếu điệu nhoen miệng cười lên một tiếng, không thuận theo ý anh vừa nói, mà cầm lấy cánh tay của anh lắc lắc: "Thiếu Dương, anh lại vu oan cho người ta rồi, em làm sao dám làm âm mưu với chị dâu kia chứ?"

Tần Thiếu Dương khẽ mỉm cười, ánh mắt của anh cũng cực kỳ dịu dàng, khiến người khác nhìn thấy cũng phải xao lòng. Đáy lòng Đỗ Vũ Hiền cũng có chút nhộn nhạo.

Tần Thiếu Dương ngồi xuống ở bên cạnh Đỗ Vũ Hiền, cũng không ngẩng đầu lên, cất tiếng nói với gã đàn em kia: "Sau này sẽ không có chị dâu như cậu vừa nói nữa, tôi đã sớm ly hôn với cô ấy rồi, mặc dù có con gái..."

Anh vuốt tóc Đỗ Vũ Hiền ngón tay khẽ dừng một chút, đáy lòng tuy đau đớn nhưng không để lộ ra ngoài: "Mặc dù tôi cũng rất thương con gái của mình, nhưng mà tôi thực sự lại không còn tình cảm với Bội Nghi nữa, con gái thì tôi nhận, nhưng mà Bội Nghi... cũng chỉ là một người bạn mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Diễn vở kịch tương kế tựu kế

Ngón tay anh đang vuốt tóc Đỗ Vũ Hiền chợt khẽ dừng một chút, đáy lòng tuy đau đớn nhưng không để lộ ra ngoài: "Mặc dù tôi cũng rất thương con gái của mình, nhưng mà tôi thực sự lại không còn tình cảm với Bội Nghi nữa, con gái thì tôi nhận, nhưng mà Bội Nghi... cũng chỉ là một người bạn mà thôi."

Đỗ Vũ Hiền không nhìn được, trên mặt liền hiện lên một nụ cười, còn chưa kịp mở miệng, Tần Thiếu Dương đã một tay kéo đi cô, vừa mở miệng nói cực kỳ cung chiêu: "Về sau đổi lại cách gọi đi, gọi Đỗ tiểu thư phải gọi là chị dâu." Gã đàn em hơi ngăn người ra, trên mặt trời lên rõ ràng cảm xúc không tình nguyện,, cái cô Đỗ tiểu thư này làm sao có thể so sánh được cùng với chị dâu đây?

Nhưng mà lời nói của đại ca lại không thể không nghe, gã đàn em không thể làm gì khác hơn là ngáp ngừng một tiếng: "Dạ, đại ca."

Đỗ Vũ Hiền lại càng tỏ ra có chút đắc ý, hiện giờ cô đang được lão đại của Hắc bang bảo bọc, sau này thử xem còn có ai dám coi thường cô?

"Được rồi, cậu đi ra ngoài đi." Đỗ Vũ Hiền lên tiếng, tuy vậy gã đàn em lại vẫn phải nhìn sang Tần Thiếu Dương một cái, thấy đại ca khoát tay ý bảo anh đi ra ngoài, lúc này anh ta mới xoay người đi ra cửa. Vừa mới ra khỏi cửa, trên mặt anh ta liền lộ rõ thần sắc (*) không được tự nhiên, anh ta thực sự không thể nào nhìn nổi cái gương mặt khó người của người phụ nữ kia. Vậy mà không hiểu tại sao hết lần này tới lần khác, đại ca giống như là bị ma quỷ ám ảnh vào người vậy, ngay cả chị dâu và tiểu thư cũng không thêm đề ý, cứ tro nất ra mà nhìn chị dâu và tiểu thư rồi đi như vậy! Thật sự cũng không biết là đại ca đã nghĩ như thế nào.

(*) Thần sắc: danh từ, nghĩa để chỉ vẻ mặt và tâm trạng bên trong của một người nào đó (Theo từ điển Việt-Việt)

"Lại bị chảy máu rồi, để em băng bó lại cho anh một chút nào." Đỗ Vũ Hiền nhìn vết thương của Tần Thiếu Dương chảy máu, có chút đau lòng nói với anh.

"Ừ." Tần Thiếu Dương cúi đầu lên tiếng đồng ý. Đỗ Vũ Hiền xoay người đi sang một gian phòng khác để lấy túi thuốc, lúc này nụ cười trên mặt Tần Thiếu Dương mới bắt đầu như bị đông cứng lại.

Bội Nghi, em có hận thì cứ hận anh đi, anh thật sự quá vô dụng, không đáng giá để cho em yêu.

"Lão đại, chị dâu cũng không đi trở về nhà cũ đâu ạ." Một gã thủ hạ to lớn len lén nhìn thần sắc của Tần Thiếu Dương, trong lòng thấp thòm, báo cáo lại với anh.

Về mặt của Tần Thiếu Dương vốn còn đang bình tĩnh chợt thay đổi trở nên tối tăm: "Vậy đi nơi nào?"

"Hình như là Thanh Đảo."

"Thanh Đảo?" Tần Thiếu Dương khẽ cau mày, hình như là anh cũng vừa mới nghe thấy Trần Nhị nói là Ương ương cũng đi Thanh Đảo.

"Tìm mấy huynh đệ đắc lực đi sang bên đó, âm thầm bảo vệ cho hai người."

Tần Thiếu Dương tiếp tục trầm ngâm, vừa nói tựa như không được yên tâm: "Khi nào có tin tức của hai người thì phải lập tức nói ngay cho tôi biết."

"Dạ, đại ca."

Tần Thiếu Dương khoát khoát tay ý bảo thủ hạ đi ra ngoài. Đúng lúc này Đỗ Vũ Hiên cũng đẩy cửa đi vào, nhìn người thủ hạ kia một cái vẻ hồ nghi, tựa như thấy trên mặt Tần Thiếu Dương chợt lóe lên biểu cảm đau thương, cô không để lộ cảm xúc của mình, chỉ mở miệng hỏi một câu: "Thiếu Dương, có chuyện gì sao?"

Tần Thiếu Dương nhắm mắt lại, ý bảo Đỗ Vũ Hiên tới gần anh một chút, Đỗ Vũ Hiên sấn sóc đám bốp nơi bả vai cho anh, liền nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Tôi mai anh muốn tự mình đi nhận một lô hàng. Lần này không biết ông trời có rủ lòng thương xót, muốn để cho anh còn sống được trở về hay không."

Đỗ Vũ Hiên cuống quýt cười nói: "Anh là người dũng mãnh như vậy, chuyện này anh cần gì suy nghĩ nhiều chứ? Anh đã tự mình ra tay, chẳng phải là mọi chuyện đều mã đáo thành công hay sao?"

"Lão hồ ly kia cũng đánh chủ ý vào lô hàng này, trong khoảng thời gian này tin tức có rất ít, bọn họ cũng đã không còn ngấm động thủ nữa, mà đã bắt đầu đi đối phó rõ rệt hơn với anh rồi." Tần Thiếu Dương vừa nói, cũng vừa nở một nụ cười lạnh lùng. Chợt anh nhẹ nhàng cầm tay Đỗ Vũ Hiên tay: "Anh chỉ lo lắng cho em, những ngày tới nên cẩn thận một chút, không cần thiết thì không nên đi ra khỏi cửa, nếu như em muốn đi ra ngoài, thì em phải nói để anh cho người đi theo."

Biểu cảm trên mặt Đỗ Vũ Hiên chợt biến đổi, cô nhẹ nhàng cắn vào đôi môi, những ngón tay nắm bốp trên bả vai anh lại càng trở nên mềm mại: "Anh không cần phải lo lắng cho em đâu..."

Nơi đáy mắt của Đỗ Vũ Hiên tựa như có chút hoảng hốt không nói ra được, ngón tay ấn xuống huyết vị hình như cũng bị sai chỗ.

Tần Thiếu Dương chỉ hơi hơi nhấp nháy môi, nhưng anh cũng không nói thêm câu gì, chỉ có những ngón tay của anh đang nắm vào tay vịn của cái ghế đã là nhẹ nhàng siết chặt lại, nơi khớp xương lộ rõ một màu xanh trắng, tỏ rõ trong lòng anh đang vô cùng căng thẳng.

Ngày hôm sau.

Khi hoàng hôn buông xuống, Tần Thiếu Dương đứng ở trong phòng ngủ thay quần áo, Đỗ Vũ Hiên ngồi ở trên giường nhìn anh, trong con ngươi của cô toát ra một chút cô đơn cùng lo lắng không nói ra được.

Cô nhìn Tần Thiếu Dương thay đổi bộ trang phục màu đen, kiểm tra lại súng lục kỹ càng, sau đó nhét vào trong đôi ủng ngắn đang đi một cây dao găm bén nhọn, cuối cùng soi gương sửa sang lại một lần nữa, sau đó chuẩn bị đi ra cửa.

"Thiếu Dương..." Đỗ Vũ Hiên chợt xông tới, ôm lấy anh từ anh sau lưng.

"Vũ Hiên, anh sẽ trở về rất nhanh thôi, em đừng sợ..." Giọng nói của anh cực kỳ dịu dàng, nhưng mà ánh mắt của anh thì dường như đang dần dần bay xa, tựa như anh đang nói đối với một người khác vậy.

"A Dương, anh đừng đi, lô hàng kia chúng ta không cần nữa, anh cũng đừng tranh đấu cùng với lão hồ ly kia nữa có được hay không?" Đỗ Vũ Hiên khóc, mở miệng nói. Cô biết, lão hồ ly kia vẫn luôn có địa vị ngang bằng cùng với Thiếu Dương, cả anh và lão hồ ly đều cân sức ngang tài với nhau. Hiện giờ ở tại bến tàu đã sắp xếp xong xuôi tất cả, nếu lần này Thiếu Dương đi tới đó, anh chỉ có một con đường chết!

Đúng vậy, điều mà đối phương muốn không phải là lô hàng kia, mà chính là mạng của Tần Thiếu Dương.

Nếu như anh mà chết đi, thủ hạ của anh sẽ trở nên chia rẽ, đến lúc đó, hắc đạo giờ duy nhất chỉ còn lại một mình lão hồ ly, một mình hắn sẽ thao túng toàn bộ hắc đạo, thử hỏi ai không muốn như vậy?

Mục đích Đỗ Vũ Hiên đi theo Tần Thiếu Dương vốn là để biết rõ hành tung của anh, nhưng mà bây giờ, sau khi đi theo bên cạnh anh mấy tháng, cô lại phát hiện ra, mình không thể nhìn anh đi vào chỗ chết, cũng không thể để cho anh gặp phải chuyện gì không tốt. Cô đã yêu anh, yêu đến mức quên mất cả trách nhiệm mà cô đang phải gánh trên lưng.

Tần Thiếu Dương cười nhạt, xoay người nắm chặt lấy tay Đỗ Vũ Hiên: "Vũ Hiên, anh nghĩ chuyện này anh thực sự cần phải đi, đương nhiên anh có thể tránh đi chỗ khác, ung dung trôi qua cuộc sống vàng son nhưng lụa. Nhưng còn anh em thủ hạ của anh thì sao đây? Bọn họ đi theo anh đã nhiều năm, bây giờ lại bị rơi vào kết cục chết không có chỗ chôn sao? Cha nuôi của anh đã giao cho anh trọn vẹn bang hội này, mặc dù anh không có năng lực khiến cho thế lực của bang hội phát triển thêm lên, nhưng mà anh cũng là phải giữ lại được toàn bộ những cơ nghiệp mà cha nuôi đã giao lại cho anh. Vì thế, lần này anh không thể không đi, huống chi lần này, các huynh đệ đã liều mạng mới lấy được đồ, bảo anh chấp tay nhường lại cho người ta hay sao?"

Tần Thiếu Dương chợt cười lên một tiếng lạnh lùng, đáy lòng cũng co giật đau đớn. Anh bỏ vợ bỏ con, nhưng cũng không dám làm trái đạo nghĩa, nhưng lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, anh nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ chướng ngại lớn nhất này cho các huynh đệ, rồi mới có thể yên tâm thoải mái ra đi.

Bội Nghĩ, chỉ mong em có thể hiểu được nỗi khổ tâm riêng của anh, chỉ mong em đừng có trách móc anh đã dối gạt em, để diễn một tuồng kịch như vậy.

Nếu như anh vẫn còn lưu luyến em, nếu anh để lộ ra thần sắc vừa phân tâm vừa đau thương với em và Nữ Nữ, như vậy tất nhiên em và Nữ Nữ sẽ

bị những người kia để mất tới. Sau đó bọn chúng tiến tới bắt cóc hai mẹ con em để bức bách anh. Anh không muốn để cho bất luận kẻ nào biết được em chính là tử huyệt của anh, lại càng không muốn, để cho em phải lo lắng hải hùng, phải chịu bất cứ một tổn thương nào.

"Thiếu Dương... Em có thể để cho người khác đi thay, không cần tự mình đi như thế. Cũng chỉ là một lô hàng mà thôi, làm sao có thể quan trọng bằng tính mạng của mình được..."

Đỗ Vũ Hiên vẫn tận lực khuyên nhủ, cô đơn thuần cho rằng, chỉ cần Tần Thiếu Dương không đi, là có thể giữ được tính mệnh của mình. Nhưng cô đâu có biết, nếu lần này những người đó không cách nào được thỏa mãn, sợ rằng sẽ chỉ làm cho tình hình càng trở nên trầm trọng thêm, giống như là lũ chó điên, càng điên cuồng đuổi theo không thôi.

"Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh sẽ không có việc gì đâu, yên tâm đi."

Tần Thiếu Dương bình tĩnh ngắm Đỗ Vũ Hiên ở trước mặt mình một lần nữa. Anh có thể phán đoán được, giờ phút này Đỗ Vũ Hiên hoàn toàn chân tâm thật ý không muốn để cho anh đi dâng mạng, nhưng mà, đáy lòng anh lại là không có một chút gợn sóng nào.

Đỗ Vũ Hiên đã thực sự coi nhẹ anh quá mức rồi. Cô cho là cô đã động chân động tay như vậy mà anh cũng không hề hay biết chút gì sao?

Nhưng cho dù có nghĩ như vậy, trên mặt anh cũng không hề biểu lộ ra dù chỉ chút xú cảm xúc, anh chỉ ôm cô một cái thật chặt: "Hãy cố chăm sóc cho bản thân mình thật tốt!"

Tần Thiếu Dương xoay người đi ra cửa. Đỗ Vũ Hiên giật mình lập tức ngã ngồi xuống trên mặt đất. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, câu nói này là câu nói sau cùng mà Tần Thiếu Dương đã nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Mười Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mớ bong bong

Một tin tức chấn động nhanh chóng lan truyền khắp nơi, đến từng hang cùng ngõ hẻm, đến tận những nơi hẻo lánh, làm cho toàn dân trong thành phố khiếp sợ. Tốc độ truyền bá của nó nhanh nhanh đến mức làm cho người ta không dám tin.

Vào lúc chín giờ tối hôm qua, hai ông trùm của hai bang Hắc đạo lớn nhất thành phố, đã có cuộc đụng đầu nảy lửa ở phía tây bến cảng tàu. Một cuộc đụng độ ác chiến đẫm máu đã xảy ra. Lão đại của Trúc Liên bang Triệu Đình Long năm mươi ba tuổi, trên người trúng năm phát đạn, bỏ mạng ngay tại chỗ. @MeBau*diendan@leequydonn@ Tất cả mọi người có mặt ở đó đều chính mắt thấy. Công sự của Thân thị, đại ca xã hội đen Tần Thiếu Dương, trên người cũng bị trúng ba phát đạn, ngã nhào xuống sông, đến giờ sống chết vẫn còn chưa rõ ràng.

Lão đại bị bắn chết, chỉ trong một đêm, Trúc Liên bang dường như bị chia rẽ, không còn thực lực để có thể chống lại với bang phái của Tần Thiếu Dương. Mà Tần Thiếu Dương, trước đêm đi nhận hàng, anh đã chuẩn bị chu toàn kỹ lưỡng mọi chuyện. Một khi có biến, thì lão nhị trong bang, là một thủ hạ bên cạnh anh, đã được anh bồi dưỡng và tín nhiệm nhất trong số huynh đệ của bang hội, sẽ thay anh lên làm lão đại. Vì vậy, mặc dù Tần Thiếu Dương sống chết còn chưa biết thế nào, nhưng tất cả thủ hạ và các huynh đệ trong bang tuyệt không có chút rối loạn nào. Vì vậy, sau sự kiện đụng độ đẫm máu kia, di@en*dyan(lee^qu.donn) các bang các phái còn lại, cũng không có thực lực để có thể chống đối lại!

Bội Nghi lật giờ xem đi xem lại tin tức trên đến khi tờ báo bị nhàu nát. Cô ngồi chết lặng nơi đó, không biết phải làm gì bây giờ. Cô nhớ lại từng chuyện, từng chuyện, đã xảy ra. Bây giờ thì cô đã hiểu, vì sao đột nhiên anh trở lại phong cách sống phóng túng, trăng hoa như ngày xưa, vì sao đột nhiên anh trở nên hồ hững với cô, đến ngay cả con gái Nữu Nữu bảo bối cũng bị anh bỏ quên... Tất cả những gì anh đã làm, đều chỉ vì sự an toàn của cô và Nữu Nữu... Dienddanlequydon, Nhưng bây giờ cô phải làm gì đây?

Bội Nghi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đi đến quyết định, cô phải đi tìm Tần Thiếu Dương. Tạm thời cô sẽ gửi Nữu Nữu ở lại đây với Ương Ương và Ký Thu, còn cô sẽ trở lại đi tìm anh, lòng của cô đã hoàn toàn bay đi nơi khác. Tần Thiếu Dương thương cô sâu như vậy, bất kể như thế nào cô vẫn không thể buông tay với anh được. Huống chi, hiện tại anh chưa biết sống chết thế nào, cô tuyệt đối không còn đầu óc nào nghĩ đến chuyện trông nom người khác! (ý nói trông nom Ương Ương và Ký Thu đang mang thai)

Giải thích qua loa mọi chuyện với Ương Ương và Ký Thu, sau khi gửi gắm con gái lại cho hai cô gái trẻ trông nom, die,n;da.nlze.quydo/n Bội Nghi lên xe taxi, chạy thẳng tới sân bay. Những ngày qua điện thoại di động của cô vẫn luôn trong chế độ tắt máy, hiện tại cô mới nhớ tới mở ra. Bội Nghi vừa mới khởi động điện thoại di động, ngay lập tức tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên tinh tinh liên tục. Tất cả đều là tin nhắn tự động báo các cuộc gọi nhờ đã gọi đến cho cô.

Bội Nghi nhìn từng cái tin nhắn, quá nửa tin báo cuộc gọi nhờ là số điện thoại của thuộc hạ thân tín luôn bên cạnh Tần Thiếu Dương. Ngoài ra, còn có điện thoại của mấy người Trần Tân Nhiên, A Hạo gọi đến. Bội Nghi vội vàng bấm một dãy số, nhưng chưa kịp ấn nút gọi đi, thì đã có cuộc điện thoại gọi đến. Bội Nghi cuống quýt nhận cuộc gọi: "A lô!"

"Chị dâu à, bây giờ ngài đang ở nơi nào vậy? Các huynh đệ chúng em tìm chị cũng sắp phát điên lên rồi!"

Bội Nghi nhận ra giọng nói này chính là trợ thủ đắc lực bên cạnh Tần Thiếu Dương. Tim của cô đập rộn lên thình thịch, giọng nói lúc này tựa như cũng không còn phải của chính cô nữa rồi: "Tần Thiếu Dương đang ở nơi nào?"

Cô tin tưởng rằng anh sẽ không chết. Làm sao anh có thể nhẫn tâm bỏ lại cô và con gái mà rời đi như vậy chứ?

"Chị dâu, đại ca bị thương cực kỳ nặng, tất cả huynh đệ đều đổ xô đi tìm đại ca, mãi đến nửa đêm mới vớt được đại ca ở dưới nước lên. . . , Chỉ có điều, chỉ có điều. . . cho đến bây giờ đại ca vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Bác sĩ nói sợ rằng lành ít dữ nhiều!"

"Nói vậy!" Bội Nghi chợt thét lên một tiếng. Cô siết chặt điện thoại trong tay gầm nhẹ: "Anh ấy sẽ không chết, anh cũng không được phép chết! Tôi còn chưa tìm đến anh ấy để tính toán mọi chuyện rõ ràng! Bây giờ anh ấy đang ở nơi nào, nằm ở bệnh viện nào?"

"Ngay hôm nay tôi sẽ bay về, mấy người hãy xin bác sĩ chú ý chăm sóc anh ấy cho tôi, chờ tôi đến. Nếu như dám để Tần Thiếu Dương thiếu đi một cái móng tay, tôi sẽ không tha tội cho bất cứ người nào!"

Bội Nghi cúp điện thoại nghe cộp một tiếng, tựa người vào trên lưng ghế nhắm mắt lại. Thật lâu sau, cô mới chậm rãi thở dài một hơi, cảm thấy trái tim mình tựa như bị một khối đá lớn đè lên nặng trĩu, rồi sau đó lại từng chút một dần dần ra.

Tần Thiếu Dương vẫn chưa chết, mà cô cũng không cho phép anh chết, tuyệt đối không!

*****

Bội Nghi an tĩnh ngồi ở bên giường Tần Thiếu Dương. Sau giờ ngo, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chậm rãi bò vào, rơi vào trên gò má của Bội Nghi. Trong tay cô là một cái khăn lông ấm áp, Bội Nghi đang cúi đầu, cẩn thận lau chùi bàn tay cho Tần Thiếu Dương.

Thương thế của anh cực kỳ nặng, không biết lúc nào anh mới tỉnh lại. Nhưng mà Bội Nghi chỉ cần nhìn thấy trái tim của anh vẫn còn đập, lồng ngực của anh vẫn nảy lên phập phồng theo nhịp thở như vậy, trong lòng cô lại thấy yên tâm. Chỉ cần anh còn sống, bất kể là chuyện gì cô cũng không thấy sợ hãi chút nào.

"Thiếu Dương à! Anh thật là khờ. . . Anh có biết hay không, so với chuyện anh chết đi, có thể nói, điều mà em sợ hơn hết chính là, anh không thương em."

Bội Nghi cảm đôi bàn tay lạnh như băng của anh lên, áp thật chặt ở nơi trái tim của mình, miệng khẽ thì thầm ní non.

Thời điểm Bội Nghi sắp về đến bên ngoài cửa phòng bệnh, cô chợt cảm thấy có điều gì không đúng. Cô chỉ mới đi ra ngoài mua cho Tần Thiếu Dương một chút đồ vật, trước sau thời gian cũng chỉ mất độ ba mươi phút mà thôi. Hiện tại, Tần Nhiên thì đang ở Thanh Đảo, mấy người A Hạo, Kỳ Chấn thì mới vừa đi. . . Vậy thì, người nào đã tới nơi này?

Nếu nói đây là thù hạ Tần Thiếu Dương tới, thì cũng không thể nào. Bọn họ đều biết Tần Thiếu Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, ngày ngày cô đều ngồi trấn giữ ở tại chỗ này. Mấy người thù hạ của anh, không có người nào dám không thông qua cái gác đầu của cô, mà dám tự mình đến thăm Tần Thiếu Dương.

Nghĩ tới đây, trái tim Bội Nghi không khỏi đập mạnh lên thình thịch. Cô nhón chân, nhẹ bước, chậm rãi tiến dần về phía cửa.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Bội Nghi đến gần, liền nghe thấy loáng thoáng có một giọng nói. Trái tim của cô chợt thoáng đập chậm lại, rõ ràng đây giọng nói của một người phụ nữ!

"Thiếu Dương. . . Anh hãy tỉnh đi. . . có được hay không? Thiếu Dương. . . Em thực sự không dám nhắm mắt lại. . . Lúc này em chỉ còn biết nhớ tới khoảng thời gian trước kia, khi mà chúng ta đã từng ở chung với nhau. Em không cách nào quên anh được, em đã yêu anh! Nhưng mà em biết, em thực sự không có tư cách để yêu anh. . ."

Nghe người phụ nữ khác kể lể bày tỏ lòng ái mộ đối với người đàn ông mà mình yêu thích, phải nghe thấy những lời nói như vậy, quả thật mùi vị thực không hề dễ chịu. Chân mày Bội Nghi nhíu chặt lại. Tiếp đó cô lại nghe thấy giọng nói đứt quãng: "Là do m đã hại anh. . . Thiếu Dương! Nếu như em không nhẹ dạ đi làm mấy việc kia, anh cũng sẽ không gặp phải chuyện không may! Anh sẽ không bị xảy ra chuyện thế này. . . Hai chúng ta nhất định sẽ có khả năng, có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Mùoi Chín Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.